arela

We are each of us angels with only one wing, and we can only fly by embracing one another.

- Luciano de Crescenzo

Birinci Kitap....4
I. Sınıf Atlayan Ölümlü....5
II. Ölümlünün Aklı....12
III. Dolunay....19
IV. Olağanüstü Toplantı....26
V. Seçilmiş Kanatlılar....34
VI. Melekler Şehri....48
VII. Dokunulmuş Olan....60
VIII. Cennet'in Kilitli Kapısı....72
IX. Açılan Kanatlar....96
X. Kanatlının Aklı....106
İkinci Kitap....125
XI. Elian....126
XII. Lucifer'in Melekleri....135
XIII. İki Ölüm Bir Mucize....157
XIV. Masumiyet ve Hayal....176
XV. Kan ile Aklanan Eller....196
XVI. Kaia....219
XVII. Sığınaklar ve Zindanlar....229
XVIII. Sırlar ve Bağlar....250
XIX. Yer ve Gök....264
XX. Kaçış....283
XXI. Kesişim....300
XXII. Martılar ve Melekler....315
XXIII. İstanbul....333
XXIV. Lunapark....347
Üçüncü Kitap....364
XXV. Ölüm ve Ölümlü....365
XXVI. Animus Interdico....376
XXVII. Interdico Expletum....389
XXVIII. Melek ve Şeytan....401
XXIX. Kehanet....413
XXX. Melek Olmak....428
Son Söz....450

Birinci Kitap

I. Sınıf Atlayan Ölümlü

{ Everybody Else – Meat Market }

Her sabah işlerine koşuşturan birbirinden farklı yüzlerce insanın ortak uğrak yeri olan 'Kahve Çekirdeği' bugün de tıklım tıklım dolmuş, kahverengi önlükleri ve uçuk yeşil gömlekleriyle sabahın erken saatlerinde bile güleryüzlü olmaya çalışan gençler kahve siparişlerini alıyordur.

"Bol sütlü, iki şekerli..."

"Küçük boy Latte, iki ölçek espresso lütfen—"

"Ekstra kremali bir Mocha..."

"Derhal geliyor, efendim!"

Koyu kumral saçlarının üzerine geçirdiği kahverengi kasketiyle Sam Keenan, bugünün on ikinci Mocha'sını hazırlıyorken genç adamın yuvarlak yüzünde parlayan koyu yeşil gözleri bir müşteriden diğerine ilgiyle dönüyordur. Her siparişten sonra müşteriye içten bir gülüş, arka taraftaki çalışanlara da yüksek sesle siparişler gidiyorken Sam'in arkasında, soyunma odalarına açılan kapıdan su mavisi gözleri ve siyah saçları olan bir genç kız çıkar; o da kahverengiler içinde, buzdan bir heykelden kesilmiş gibi duran keskin ve kusursuz yüz hatlarıyla kalabalığa bakarak tanıdık birkaç yüze gülümser ve hafif dalgalı at kuyruğunu kasketten kurtarıp önlüğünü bağlayarak Sam'in yanına geçer.

"Mocha?"

"Ekstra kremalı."

Mavi gözlü kız el çabukluğuyla kahveyi Sam'den teslim alıp hazırlamaya devam ederken genç adam sıradaki siparişi almış, metal kapların birine sıcak sütü doldurarak üç sene içinde ezberlediği düzeni sırayla takip ediyordur, yanındaki mavi gözlü kıza sorar:

"Megan, sana bir sorum var."

Kahve Çekirdeği'nin Siyah İnci'si Megan Adams, kabarık kremayı kağıttan bardağın içine döker, hiç taşırmadan kapağı kapatıp bardağın üzerindeki ismi okur ve eksta kremalı Mocha sahibine ulaşırken genç kız onu izleyen koyu yeşil boncuk gözlerin sahibi olan arkadaşına döner. "Daha Yıldız Savaşları'nı bitirmedim, oradan sorma."

"Onunla alakası yok, ayrıca nasıl hâlâ bir solukta bitiremedin orası ayrı mesele—"

"Büyük boy tarçınlı, sütlü çay!"

Sam lafı kesilerek elindekini Megan'a devredip yeni gelen siparişe geçerken asıl sorusunu sorar:

"Dün akşam beni bilerek mi o embesillerle aynı sinema salonunda yalnız bıraktın?"

Megan, çalışmadığı yerden gelen sorunun etkisiyle elindeki sütü yanlışlıkla taşırdığında bir küfür fısıldar ve derhal kağıt havluya uzanırken bir cevap geveler:

"Önemli bir işim çıktı demiştim—kahrolası bir de yayılıyor..."

Genç kız hızla tezgahın üzerini silip plastik bardağın dışını da kurularken Sam'in bakışlarının şakağına battığını hissederek onun tarafına hızla bir çift mavi bakış atar. "Sam, lütfen..."

"Tamam, *tamam*. Filmin ortasında kalkıp gitmeyi gerektiren önemli bir iş eşittir *özel iş*. Sadece emin olmak istedim, yoksa özel işlere karışmıyorum biliyorsun."

"Seni bilerek o embesillerle yalnız bırakmam için şeytanın ta kendisi olmam gerek—"

"Ama elbetteki değilsin, sen bir meleksin Megan Adams!"

Megan gülerek sütlü buzlu kahvenin kapağını kapatır, şeffaf plastik bardağın üzerindeki ismi okuyarak sahibine ulaştırırken onun yanında çalışmaya devam eden Sam, az önce ettiği iltifatın gerçeklik yüzdesinden habersiz, sütlü ve tarçınlı çayı hazırlamaya devam eder.

Akşama doğru önlükler ve kasketler gitmiş, hafif bir kahve kokusu ikisinin de üzerindeyken Megan ve Sam şehir içindeki kampüslerinde günün ilk ve son dersinden çıkıyorlardır. Sam ensesini ovarak ders boyunca uyuklayan bünyesini tekrar insanlığın varlığına alıştırıyorken yanındaki Megan birini ararmış gibi etrafına bakıyordur; Sam onun koluna girerek bünyesinde kalmış son ilgiyle sorar:

"Biriyle mi buluşacaksın?"

Megan öylesine bir *yoo* mırıldanarak bahçeyi izlemeye devam ederken Sam onu sorgulamak için yeteri kadar uyanık değildir, esneyerek elindeki kitapları dengelerken kimseyi aramayan (!) Megan'ın telefonu çalar.

"Efendim?... Erkene alındığını biliyorum, ama yerini bilmiyorum... Ne!? Oraya gelmem en az bir saatimi alır Mace! Saat 6!"

Sam daha önce hiç duymadığı isimle kaşlarını çatarken Megan oldukça hararetli bir biçimde konuşmaya devam ediyordur:

"Anladım, farkındayım—bilmiyorum, sanırım..." Megan dönerek yanındaki Sam'e bakar ve tek eliyle arabanın direksiyonunu çeviriyormuş gibi yapınca Sam arabasının anahtarlarını çıkarıp ona uzatır. "Neler oluyor?"

Megan anahtarları alır, ama soruyu cevaplamadan tekrar karşı taraftaki 'Mace' insanıyla konuşmaya devam ederken Sam onların ulaşım sorununu çözmüş gibi görünüyordur.

"En erken 45 dakika, daha fazlasını yapamam. O kadar önemliyse daha iyi plan yapabilirlerdi—isyan ettiğimi kim söyledi?!" Megan o anda tartışmanın yeri ve zamanı olmadığını yanındaki Sam'in bakışlarında görmüş, 'Mace insanı'na kısaca veda ederek telefonu kapatır ve gülümser.

"Araba için sağol, yarın anahtarları veririm—"

"Yarın?! Ben evime nasıl döneceğim? Otobüsler benim dağ başındaki evimin yolunu bilmiyor, eğer unuttuysan..."

"Benim odamda kal." Megan hiç düşünmeden odasının anahtarlarını çantasından sarkan anahtarlıktan çıkarır ve Sam'in eline tutuşturup mavi gözleri yavaş yavaş güneşin yerine geçen ay gibi ışıldayarak gülümser. "Stacey'nin umrunda olmaz."

"Ondan şüphem yok. Sen nereye gidiyorsun?"

"Özel iş—"

"Arabam bilecekse ben de bilmek istiyorum—"

"Arabanın bileceğini kim söyledi? Gözlerini kapatacağım." Sam bu *çok komik* şakaya gülerek anahtarlı eliyle güya kasılan karın kaslarını tutarken Megan ona tekrar teşekkür ederek 'Mace' insanı için park yerine doğru koşturur. Sam rahatsız, meraklı, belki biraz kıskanmış ve oldukça *yaya* olarak istikametini yurtlara doğru çevirirken Megan'ın kaçık oda arkadaşı Stacey ile geçirecekleri o nadide akşama doğru yol alır...

Sam anahtarı çevirip kapıyı araladığı anda o yüce ahşap malzemenin içerde tuttuğu müzik sesi ve garip inlemeler serbest kalır. Sam'in genellikle etrafında olan biteni büyük bir dikkatle izleyen yeşil gözleri kapanıp, sıvışmakta rakip tanımayan adımları hızlanırken o sırada Stacey'nin muhtemelen adını unuttuğu şahsın sesleri de konsere dahil olmuştur. Sam iki odalı suitin Megan'a ait olan kısmına geçerek kapıyı kapatır, kilitler, bütün varlık izini yok ederek arkasını dönüp Siyah İnci'nin sokak ışıklarıyla aydınlanan odasına bakar.

Kapıdan girildiğinde hemen karşıda kalan duvarda fosforlu büyük bir ay ve etrafında aynı malzemeden küçük yıldızlar yavaş parlamaya başlamıştır. Yapay gecenin altındaki siyah beyaz yatak soluk renklerine rağmen oldukça kabarık ve davetkar görünüyorken Siyah İnci'nin gün sonunda saklandığı küçük istiridye içinde bir de gardrop ve çalışma masası duruyordur. Sam, gecenin tarif edilemez bir şekilde yakıştığı odanın ışığını yakar ve büyüyü bozarak kitaplarını çalışma masasının üzerine koyarken kendi kendine mırıldanır:

"Stacey'nin umrunda olmayacağımız kesin..." Genç adam ayakkabılarını çıkararak yatağa çıkar ve sırtüstü uzanıp başucundaki duvardan tavana doğru yayılan plastik yıldızlara bakarken bir anda yan odadan duvara koyulan bir darbeyle çalışma masasının güçsüz rafları sallanır; açılan kapakların arasından iki küçük not defteriyle siyah bir kitapçık düştüğünde Sam yatakta doğrulur. "Şaka yapıyorsun..."

Stacey'nin yatağının başı duvara vurdukça şaka olasılığı gittikçe düşüyorken Sam artık utanmayı da geçmiş, gidip dökülen kitapları toparlar. Not defterleri düşme riski daha az olan bir bölgeye giderken onlarla beraber yeri öpen siyah defter yeşil gözlerin ilgisini çeker. Sam parmaklarını kitabın üzerindeki gümüş renkli kabartmanın üzerinde dolaştırarak kitabın adını okur...

Arela

Sam siyah defteri açar ve küçük puntolarla basılmış yazıları görünce şöyle bir göz gezdirir.

"Bir ölümlü eğer bir neslin 24 üyesinin birden varlığından haberdar ise tüm melekler arasında *Kıdemli Ölümlü* olarak bilinir—iyiymiş..."

Sam doğrularak elindeki siyah kitapçıkla birlikte tekrar yatağa dönerken Megan'ın böyle bir şeyi nereden bulduğunu merak ederek ön ve arka kapağına tekrar göz atar. Daha Yıldız Savaşları'nı bile bitirememiş bir bünye için melekler ve ölümlüler fazla fantastik gibi görünüyorken siyah kitapçığın üzerinde herhangi bir yazar adı ya da yayınevi ismi görünmüyordur. Sam omzunu silkerek siyah ve beyaz kılıflı yastıkları üst üste koyar, rahatça uzanıp duvara vurulan ritimle elindeki ilginç *kuralları* okumaya devam eder.

Arela

*

Melek, yeniden doğup bedenden bedene dolaşarak varlıklarını sürdürebilen güç çiftlerine verilen ortak isimdir. Meleklerin doğdukları bedenler ölümlü, ancak güçlerinin özünü taşıyan ruhları ölümsüzdür.

Sam bütün zaman mevhumunu unutmuş, yatakta garip bir açıyla yatarak oldukça geniş bir hayal gücünden çıkma 'Melek Kuralları'nı okuyorken kapı hafifçe vurulur, genç adam baş aşağı durduğu yerden kapıya bakar ve hemen sonra saatini kontrol ederken dışarıdan Megan'ın kapının hemen dibinde olan sesi duyulur:

"Sam? Uyuyor musun?" Biraz sonra kapı açıldığında Sam uyumaktan çok uzak, elindeki kitapçığı kaldırıp Megan'ı içeri alır.

"Kim yazmış bunu?" Megan yüzüne doğru uzatılmış kitapçığı gördüğü anda rengi atarken ağzı hafifçe açılarak mavi bakışları Sam'in gözlerine kalkar.

"Onu nereden buldun?"

"Stacey'nin marifetiyle dolaptan düştü ve süper bir şey. Her kim yazmışsa hiç üşenmemiş bütün detayları düşünmüş—bak, şunu dinle: Her meleğin soyunu devam ettirebilmesi ve dünyadaki yaşama katkıda bulunabilmesi için 5 yeniden doğum döngüsünde bir (5,10,15,20...), 30 yaşına gelmeden bir ölümlüyle evlenmesi gerekir..."

Sam heyecanla gülümseyerek elindeki kitapçığı sallar, Megan hiç tepki göstermiyorken yeşil gözleri yeni bir oyuncak bulmuş gibi parlayan genç adam sanki karşısındaki kız bilmiyormuş gibi okuduklarını anlatır:

"Bir kere nesil denen kavramı çok güzel yaratmış. 24 melek, herbiri iki ayrı güce sahip ve onların arasında hepsini yöneten bir Nesil Yöneticisi var. İnsanların arasında yaşıyorlar, bir de onlarla evleniyorlar. Bundan nasıl bir FRP çıkar sen biliyor musun? Ortamların kralı oluruz. Yazarı da belli değil. Sen böyle şeyleri nereden buldun? Yüzüklerin Efendisi'ni 20. sayfada bırakan bir insan olduğunu bildiğimden, şaşırmadım değil..."

Megan belli belirsiz gülümseyerek başını sallarken gözleri Sam'in elindeki kitaptadır; kitap onun için sanki sayfalardan değil de her an kırılacak incecik bir camdan oluşmuş gibiyken Sam birkaç sayfa geri giderek onu ortamların kralı yapacak hazır kuralları okumaya devam eder:

"Her 300 yılda bir nesillerin baskın rengi seçilir ve seçilen renge ait olan melekler topluca verilecek kararlarda ve oylamalarda avantaj sahibi olurlar. Melekler arasında 2 ayrı güç rengi vardır: Siyah ve Beyaz." Sam parmağını sayfaya hafifçe vurarak Megan'a bakar, "Bu kısmı biraz değiştirmek istedim, bak kenarına şöyle bir not aldım—"

"Ne yaptın!?" Megan atılarak kitapçığı onun elinden alır ve sayfaların kenarına kurşun kalemle alınmış küçük notlara bakarken inleyerek elini saçlarından geçirir. Sam yanlış bir şey yaptığını biliyor, ama Megan'ın kitaplarına bu kadar itinayla yaklaştığını ilk defa görüyordur. Megan genellikle ders kitaplarının sayfa kenarlarına resimler karalayan, kitabı kapatıp sayfaların birleştiği yerlere ismini yazan tiplerdendir; bu kitapçığın tarihi bir eser olması dışında başka bir şey aklına gelmeyince Sam aklına gelen o tek şey üzerine odaklanır ve özür dilemeye başlar.

"Salağım ben! Çok mu pahalıydı, neydi, müzeden miydi!? Silgiyle güzelce silersek bir şey kalmaz, yumuşak yazdım—"

"Hayır! Sam, bırak, *bırak!"* Sam derhal ellerini çekerek bir iki adım gerilerken Megan kitapçığı kapatıp göğsüne bastırarak Sam'e bakar. Sam da onu izleyen mavi gözlere bakıyorken Megan dudağını kemiriyor, bir şeyler için karar vermeye çalışıyor gibidir. Sam o verilecek kararın ne olduğunu kestiremiyor, ellerini kaldırarak bir iki adım geriler. "Canıma nasıl okuyacağını düşünüyorsan kaçıyorum..."

"Kaçma. Başka bir şey düşünüyorum."

Sam *pekala* diyerek olduğu yerde dururken Megan'ın önemli kararını bekliyordur. Genç kız elindeki kitapçığı tekrar açar ve birkaç sayfa çevirip parmağıyla takip ederek aradığı kuralı bulup okumaya başlar:

"Meleklerin kendi kimliklerini bir ölümlüyle paylaşmalarını kesinlikle yasak *değildir*. Bir Melek güçlerinin varlığını bir başka ölümlüyle paylaşmış ise bu kararından dolayı kendisi sorumludur."

Megan kitabı tekrar kapatıp masaya bırakırken Sam ne olduğunu zerre kadar anlamamış, başını iki yana sallayarak Megan'a göz kırpar. "Ne oldu şimdi?"

"Sam..."

"Megan?"

"Biz seninle kaç senedir arkadaşız?"

"Çok?"

"Sana bir sırrımı versem tutabilir misin?"

"Diğer on iki bin tanesiyle birlikte mi? Tabii."

Megan gülümseyerek temiz kalpli sırdaşına bakar ve parmakları hâlâ siyah kitapçığa dokunuyorken konuşur:

"Ben bir meleğim."

"Ne gibi?" Megan hedefi biraz şaşırmış gibi duran soruyla içinden bir adım geriler ve daha anlaşılır bir cümle kurar:

"Bu okuduğun kuralların hepsi gerçek. Bu benim kılavuzum, Arela. Ben bir meleğim."

Sam kollarını kavuşturarak başını sallarken anladığını mırıldanır, başıyla kitapçığı işaret eder, Megan başını sallarken Sam *tabii* diyerek başını sallama şiddetini arttır, sonra kollarını çözer, ellerini beline koyarak gözlerini kısar ve başını sağa sola sallayarak bu yeni bilgiyi sindirirken Megan onu izliyordur.

"İyi misin?"

"Kim? Ben mi? İyiyim? Neden?"

"Biraz daha başını sallarsan boynun kopacak."

Sam sallanmayı bırakır ve kitapçığın yanındaki anahtarlarına uzanarak ayakkabılarına dönerken Megan orada öylece kalakalmış, ellerini iki yana açarak isyan eder.

"Sana hayattaki en büyük sırrımı veriyorum, tepkin bu mu?! Kıçını çevirip ayakkabılarını mı giyeceksin?!"

"Ayakkabılarım olmadan eve gidemem—"

"Sam?!" Sam o anda doğrularak arkasını döner ve az önce ona bir *melek* olduğunu söyleyen güzeller güzeli kıza bakarken gülümser.

"Muhtemelen rüyadayım, birazdan üzerini çıkarmaya başlayacaksın—"

Tam o anda Sam suratına okkalı bir tokat yerken eliyle yerinden çıkmaya teşebbüs eden çenesini tutar ve dehşetle karşısındaki kıza bakarken belli belirsiz mırıldanır:

"İşte bu yeniydi—"

"Sam, uyumuyorsun!"

"Bence bayağı uyuyorum, hatta astral seyahat falan yapıyor bile olabilirim..."

Megan uzanarak onun yanaklarını ellerinin arasına alır ve gözlerinin içine bakarken gülümser.

"Doğruyu söylüyorum. Ben.bir.meleğim."

"Emin misin?"

"Oldukça..."

Sam büzüşmüş dudaklarını kapatarak başını sallar, Megan hâlâ onun yüzünü tutuyorken genç adam sorar:

"Eve gidebilir miyim?"

Megan kendi kendine gülerek ellerini çeker ve omzuları düşerek başını sallarken Sam arkasını döner, ama sonra vazgeçip tekrar Megan'ın karşısına gelirken eğilerek genç kızın yüzünü kavrar ve kısacık bir an içinde onun dudaklarını öperek geri çekilirken Siyah İnci'nin masmavi gözleri büyümüş, yutkunarak sorar:

"Rüyanda tam olarak ne görüyorsun sen?"

Sam cevap vermeden arkasını döner ve saatler önce odaya girdiği gibi aynı sıvışma hızıyla kendini dışarı atarken gördüğü şey ne biçim bir rüyaysa bitmesini bekleyerek gözlerini kapatır.

"Bit hadi, uyan, uyan uyan uyan!" Genç adam kendine bir tokat atar, ama tokadı canını yakmaktan başka bir işe yaramazken Sam delirmiş bir adam gibi gülerek gözlerini açar. "Melekmiş!"

Genç adam kendi kendine gülerek koridorda uzaklaşırken kafasında hâlâ aynı cümle tekrarlanıyordur:

"*Ben bir meleğim*."

* * *

II. Ölümlünün Aklı

{ Yoshihisa Hirano – Trifling Stuff }

Sam, arabayı tam olarak nasıl kullandığını hatırlamadan eve dönmüş, tek başına yaşadığı apartman dairesinden içeri adımını atar atmaz kendini banyosuna kapatmıştır. Genç adam aynadaki yansımasından, saatlerdir küçücük yazıları okumaktan kızaran yeşil gözlerini, yolda gelirken beş dakikada bir ellerini geçirip dağıttığı kumral saçlarını ve ifadesizlikten yarı açık duran dudaklarını izliyorken hafifçe yutkunur.

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Bir akıl oyunu muydu? İlüzyon? Hâlâ Megan'ın yatağında mıyım? Öyle miyim? Hayır. Kendi evimdeyim, kendi banyomdayım ve kesinlikle ayığım.

Genç adam uzanarak iki eliyle yanaklarını çekiştirir ve başını eğerek gözlerini hızlıca açıp kaparken uyanık olduğuna kendini inandırırmak için bir de kalçasını çimdirir.

Ah! Evet, işte şimdi ayığım.

Sam, çimdirdiği yeri ovuşturarak banyodan çıkar ve kısa bir koridor yolculuğu sonrasında yatak odasına girip ışıkları açarak yatağına oturur; gardrobun yanında öylesine duvara yaslanmış duran aynada yine kendini bulup bu sefer de onu izlemeye başlar.

O bir melek. Bir 'melek' melek. Gerçekten...
Lanet! Bugün günlerden ne!?

Genç adam bir anda yataktan fırlayıp bir takvim, saat, bilgisayar ya da günü gösteren herhangi bir şeyler arar ve sonunda pantolonunun cebine bakmayı akıl ederek telefonunu çıkartır, tarihi kontrol eder: 14 Temmuz.

Nisan 1 değilmiş. Güzel. O zaman şaka değil. Ayrıca neden böyle bir şaka yapsın, gerizekalı!?
...
Çok avanak olduğum için olmasın?

...

Şaka değil dedik, beyinsiz! O gerçekten bir melek. Kanatlı. Acaba kanatları nerede?

Sam, refleksle omzunun üzerinden sırtına doğru uzanır ve önce sol, sonra da sağ kürek kemiğine dokunurken aynadan kendine bakarak hafifçe gözlerini kısar.

Anatomik olarak kendini taşıyacak büyüklükte kanatlara sahip olması mümkün değil. Hadi kanatları gerçekten var diyelim, bunca zaman ben nasıl görmedim? Vücudunun içinde onları nerede sakladı?

Bir dakika, bir dakika! Neden gerçek kanatlara ihtiyacı olsun ki?! Onun sihirli güçleri var. Sonunda onun sihirli güçleri var! Yani, anaokulunda gelip benim arkadaşım olduğundan beri onda garip bir şey olduğunu tahmin ediyordum, ama bu hayallerimin de ötesinde bir şey!

Ya da değil...

Normal insanların hayallerinin ötesinde olabilir, ama on altıncı yaş gününde onun Sabrina[1] *gibi yatağının üzerinde uçmasını beklemiş bir avanak için oldukça kabul edilebilir bir durum...*

*

Megan'ın 16. yaş günü

"Bu çok saçma, Sam. Hadi, yat artık!"

"Ama söz vermiştik!"

"O zaman 10 yaşındaydım!"

"Şimdi de 16 yaşındasın! Hadi ama! Ne eğlencesi kaldı bütün günün?!"

Megan pijamalarını giymiş, saçlarını toplayarak yatağına girerken keyifsizce mırıldanır:

"Ben uyurken senin beni izleyecek olman fikri garibime gidiyor."

"Biliyorum, *biliyorum...*" Sam yavaşça Megan'a sırtından destek olarak yatağına yatırıyorken biraz sonra hastasına hipnozla psikoterapi uygulayacak bir doktor gibi, sinir bozucu derecede sakin bir sesle konuşuyordur:

"Sadece rahatla ve sihrin akmasına izin ver—"

[1] Sabrina, "Sabrina the Teenage Witch" (Genç Cadı Sabrina) adlı gençlik dizisinin ana karakteridir.

"Ah, kes sesini!" Megan ona sarılan kolları iterek yorganını altına giriyorken Sam sırıtıyordur. Genç kız, siyah at kuyruğu yastıkta dağılmış bir şekilde sırtını Sam'e dönmüş, uykuya geçmeye hazırlanıyorken mırıldanır:

"Sakın ses çıkarma."

Sam ağzını fermuarlayarak gider ve odadaki koltuğa bıraktığı dizüstü bilgisayarın yanına çöker; bütün gece sürecek nöbetinde ona eşlik edecek fantastik bir film açarak Megan'ın olmayan sihirli güçlerinin meydana çıkmasını bekler...

*

Muhtemelen o gece de uyumadı. Gerçi onu bir çok kez uyurken gördüm, hatta ben, bizzat kendim onunla uyudum, hem de aynı yatakta!

Sam elinde olmadan kendini beğenmiş bir sırıtışla aynaya bakar, ama hemen sonra düşünce treninin hangi durağa doğru yol aldığını hatırlayıp kendini tokatlamak suretiyle tekrar gerçekliğe döner.

Gerizekalı, salak saçma şeyler düşünmeyi bırak! Hem sen ondan 56 kat daha alt bir seviyedesin, üstelik senin onu rüyalarında çıplak gördüğünü de biliyor –

Sam inleyerek elini saçlarından geçirir ve kendini yatağa atıp yüzünü itinayla yastıklara gömerek *yanlışlıkla* boğulup ölme ihtimalini yükseltmeye çalışır.

Beyinsiz! Embesil! Gerizekalı! Koyun kuyruğunun ucundaki şapşal sinek! Neden öyle bir şey söyledin!? Ah tanrım, kendimi öldürmek istiyorum...

Genç adam yüzünü biraz daha yastıklara bastırarak boşta kalmış bir tanesini de kafasının üzerinden bastırır. Nefeslerinin sesi dışarıdan duyulmuyorken maalesef kendi sesi hâlâ beyninde konuşmaya devam ediyordur.

Bok! Ya ölüm meleğiyse!?

Sam yastıkları ittirip nefes nefese doğrulur ve dizleri üzerinde otururken tekrar aynada kendisiyle karşılaşır.

Her gün ruhları öbür tarafa yollayıp insan ömrü hesaplayan, oraklı ve siyah cüppeli bir yaratıksa!? Hatta siyah, dev gibi kanatları bile olabilir –

KANAT OLAYINI KAPATIR MISIN ARTIK!?

Tamam, yeter, kalk bakalım. Şu haltı bir de Google'a soralım.

Genç adam yatağı ve yatak odasını bırakıp salondaki bilgisayarının başına geçer; kapağı kaldırıp bekleme durumundan çıkan aletin çıkardığı ince *ding* sesini dinler ve derhal tarayıcısını açıp anahtar sözcüğü girer: Melekler.

Evet, melekler. Bakalım neler varmış. Güzel, şunu açalım...

İlk sıradaki bağlantı tıklanp sayfa yüklenirken Sam, ensesini kaşıyarak karanlık odada neon gibi parlayan ekrana bakıyordur, gözlerini kısarak yazıları okur.

Şu bu, vesaire, vesaire, melek, kanat, tanrının işini gören kutsal varlık, vesaire, vesaire – O kitabı odadan çıkarken çalmam lazımdı.

Evet, tabii! Bir de hırsızlık yap! Hiçbir şey çalmadın, ilk defa bir melekten kılavuzunu çalarak başla suç hayatına. Bezelye beyinli.

Sam kendi kendine homurdanarak ekrandaki 'geri' tuşuna basar ve tekrar sonuç sayfasına dönerken sonsuza kadar uzanan sayfa sayısından midesi bulanarak yüzünü buruşturur.

Bir de şeyi deneyelim – kitabın adı neydi? Ariel? Allera? Aloe? Allegra? Arela! Evet, yazalım: A-re-la.

Kıvrak bir hareketle tıklanan 'gönder' tuşu, birkaç saniye sonra Bulgaristan'da bir kiralık araba servisi ve *Myspace*'de profili bulunan 27 yaşındaki bir kızın sayfasını gösterirken, Sam ne bunları, ne de Arela'nın bir kız bebek ismi olarak ne anlama geldiğini öğrenmek istemiyor, yine saçlarına saldırarak oturduğu yerde arkasına yaslanır.

Megan şu anda çevrimiçi.

Lanet! Bok! Lanet! Kahretsin! Ne yapayım?! Ona sor. Onunla konuş. Evet!

Farenin beyaz imleci yavaşça uzanarak ekranın sağ alt köşesinden fırlayan küçük pencereye tıklamak üzereyken Sam bir anda ellerini geri çeker.

Bekle! Ne diyeceksin!? "Megan sen gerçekten melek misin?"mi diyeceksin? Evet derse ne diyeceksin? "Oh, oh ne kadar güzel!" mi?

Hiçbir şey olmamış gibi davran.

Megan: Sam? Orada mısın?

Lanet! Lanet!

Sam bir anda uzanır ve sohbet programını tek bir tıkla tamamen kapatır, sonra tekrar bilgisayardan uzaklaşırken inleyerek odada dört dönmeye başlar.

Salaksın sen! Ne yaptın?! Suratına kapattığını sanacak!

Her neyse! Program bozuldu dersin – TELEFON! TELEFONU KAPAT!

Genç adam birinin canına kastı varmış gibi koşturarak yatak odasında yatağa attığı telefonu alır ve düğmelerini kırarcasına kapatıp tekrar yatağa atarken nefes nefese, ışıkları sönmüş olan aleti izler.

Güzel. Şimdi ne yapıyoruz?

Sam bir anda çökerek yere oturur ve bağdaş kurarak yine kapının yanındaki aynaya bakarken derin bir nefes alır.

Megan bana yalan söylemez, değil mi? Değil mi? Söylemez. Hem de böyle bir şey hakkında...

...

Ya delirdiyse? Ne zaman oldu? Çok mu yalnız kaldı? Kim onu bu hale getirdi – MACE! Megan'a bir şey yaptılar! Mace insanı yaptı!

Sam tekrar ayaklanır ve öldürülmesi gereken bir orta çağ ejderhasıymış gibi yatağın üzerine zıplayarak telefonu alır, tekrar açarak rehberin yüklenmesini acı çekerek beklerken kafasındaki devreler durmuyordur.

Bir dakika. Peki o kitap nereden çıktı? Belki de Mace'in oyunlarından biriydi. Tanımadığım garip insanlar Megan'ın beynini mi yıkıyor!? Kitaplar, kurallar, melekler...

Yoksa bu işin arkasında bir örgüt mü var? Beni de mi ele geçirmek istiyorlar?!

Genç adam dehşetle telefonu tekrar kapatır ve yastıkların altına koyup üzerine bastırır, sonra odadan çıkıp tekrar salona dönerken volta atmaya başlayarak düşünce treninde bilinmezliğe doğru ilerlemeye devam eder.

Salak! Saçmalama. Megan'ın melek olduğuna inanmıyorsun, ama dünya üzerinde garip kural kitapları yazarak insanları melek olduklarına inandıran bir örgütün varlığına inanıyorsun. Tebrikler, Sam. Tebrikler!

Sam kendi kendine gülerek odadaki boşluklara doğru el kol sallarken hemen sonra sol avcunu alnına yapıştırarak kendini koltukların birine bırakır.

Ben neye inandığımı biliyor muyum!? En iyi arkadaşım bir melek! MELEK! Kanatlı bir yaratık –

Bu kanat meselesine bir çözüm getirmezsem kafayı üşüteceğim.

O anda bilgisayarda yeni bir e-postanın uyarı sesi duyulurken Sam, kanatlarla ilgili düşüncelerinden sıyrılıp bilgisayarın başına koşturur ve ekranın sağ alt köşesindeki küçük zarfa tıklayarak e-postayı açar.

Gönderen: Megan Adams <madams1@gyu.edu>;
Tarih: 15 Mayıs 2008, Salı 02:47
Alıcı: Sam Keenan <skeenan@gyu.edu>;
Konu: Bu gece söylediklerim...

Sam,

Bu gece söylediklerim doğruydu. Lütfen yarın konuşalım.

Muhtemelen hâlâ uyanıksın. Programı suratıma kapattın, ama anlıyorum. Ben de olsam aynı şekilde tepki verirdim sanırım. Ama lütfen bana inan.

Şaka yaptığıma inandırmak daha kolay olurdu aslında, ama eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

Biraz uyu, yarın Kahve Çekirdeği'nde görüşürüz,

Megan.

Sam, elleri oturduğu yerde iki yanına düşmüş, ekranın ortasındaki küçük pencereye ve içinde yazılanlara bakıyorken yorgunlukla iç çeker.

Doğru sölüyor. Megan bir melek ve o kitapta yazan her şey doğru...

Beni de ele geçirdiler.

...

Salak! Kendi kendini korkutmaktan başka bir işe yaramıyorsun! Ne kadar garip ve işe yaramaz bir adamsın sen Sam?!

Genç adam kendinden iğrenircesine bilgisayarın kapağını kapatır ve alet kendini beklemeye alırken Sam de ışıkları kapatarak yatağına döner.

Sanki uyuyabilecekmişim gibi...

Birkaç derin nefes ve kısa metrajli bir komplo teorisinden sonra kendi kendine uydurduğu bir örgüt tarafından meleklerin varlığına zorla inandırılmış olan Sam, ister istemez uykuya dalar...

* * *

III. Dolunay

Sam, ertesi sabah Kahve Çekirdeği'nden içeri adımını attığı anda ilk gördüğü şey tezgahın arkasındaki Megan olurken genç kızın yüzündeki 'arkası yarın' ifadesi dün gecenin rüya olmadığını kanıtlamıştır. Sam sırtındaki çantasına asılarak tezgahın arkasını dolaşır ve soyunma odasına *kaçarken* kapıyı kapatmasıyla Megan'ın açıp içeri dalması bir olur.

"Sam beni dinle—"

Sam inleyerek yüzünü saklayacak bir yer ararken kendi kendine mırıldanır:

"Gerçekten rüya değilmiş..."

Megan onun korkudan ya da şaşkınlıktan bir deliğe girmeye çalıştığını düşünüyorken sırtını kapıya yaslayarak olabilidiğince alçak bir sesle konuşur:

"O kuralları açık açık bir yerde kullanıp başka insanlara anlatmana izin vermezdim. Başka birisi olsa yalanlardım, bir şeyler uydururdum, ama senin böyle şeylere ne kadar ilgi gösterdiğini biliyorum, eminim yıllarca aklından çıkmayacaktı, herkese anlatmak isteyecektin, ama onlar kutsal ve gizli kurallar—"

"O yüzden mi not defterlerinin arasında saklıyorsun?!" Megan şaşkınlıkla susarken Sam ellerini sallayarak konuşmaya devam ediyordur, "Ben doğaüstü bir yaratık olsam kurallar kitabımı üzerime bantlarım!"

"Doğruyu söylüyorum, ispatlayabilirim, ama şimdi değil. Üç gün sonra dolunay olduğunda—"

Sam, gözleri korkuyla büyüyerek sorar:

"Bir anda tüylü ve kocaman bir yaratığa dönüşmüyorsun değil mi?"

Yoksa siyah kanatların mı çıkıyor?!

...

Sakın bunu sesli söyleme! Sakın, sakın, sakın...

Megan hafifçe tek kaşını kaldırarak belli belirsiz mırıldanır:

"Belki o zaman beni rüyanda soymaktan vazgeçersin—" Sam'in düşünce akışı o anda kesilir ve genç adam derhal itiraz ederek lafa girer:

"Hey! O zaman da rüyadayım sanıyordum! Dün yaptığım hiçbir şeyden beni sorumlu tutamazsın! Bütün gerçeklik anlayışımı altüst ettin! 6 yaşından beri sen ne dersen inanıyorum, artık beynim almıyor, taşıyor, fazla geliyor!" Sam ellerini başının üzerinde sallayarak beyninden taşan şeyleri gösterirken devam eder:

"Hatta önümüzdeki 10—hayır, 20 sene içinde söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin sorumluluğunu kabul etmiyorum!" Genç adam ne olduğunu bilmediği bir pazarlığı çok iyi bir fiyata kapatmış gibi heyecanla gülümserken Megan onu izliyor, kafası karışmış, kaşlarını çatarak sorar:

"Sen tam olarak *neden* benden kaçıyordun?"

Sam derhal susarak önüne döner ve askıdan uçuk yeşil gömleğini çekerken Megan, kimsenin girmemesi için kapının önünde kendi bedeniyle ördüğü etten duvarı çözer ve kapıyı bırakarak 6 yaşından beri yavaş yavaş yarattığı, ve adını Sam koyduğu güven timsaline ilerler.

"Bana inanıyor musun?"

Sam tişörtünün üzerine giydiği gömleğinin düğmelerini ilikliyorken göz ucuyla önünde duran ve dünya üzerindeki erkek normlarına göre dost kategorisine girmeyecek kadar güzel olan kıza bakar ve başını sallar.

"On altıncı yaş gününde, uyurken *Sabrina* gibi yatağın üzerinde havalanıp havalanmadığını kontrol eden biri olarak çok da garip olmaması lazım."

Megan ne söyleyeceğini bilemiyor, ağzını açar, ama anlamlı herhangi bir kelime duyulmazken Sam askıdan önlüğünü almış, takmadan Megan'a döner, "Biz çocukluk arkadaşıyız Megan, sen ne söylersen benim inanmam gerkiyor. Senin kuralların gibi yazılı değil, ama durum bu. Doğruyu söylüyorum dedin, eh üç gün sonra da dolunay olduğuna göre—"

"Ama—"

"Ama yok. Eğer yalan söylüyorsan da bu yaptığın şeyin yıllardır süren dostluğumuza olan etkisini düşünüp kafanda tartmış olduğunu sanıyorum."

Megan gözlerini devirerek güya psikolojik yaklaşımlarda bulunan çok zeki arkadaşına bakarken Sam'in olası bir eşek şakasına karşı aptal gibi görünmemeye çalıştığı o kadar bellidir ki, Megan gülmeden edemez.

"Seni kandırmıyorum Sam. Kimseyle ortak olmadım ve ortada kaybedilecek bir para da yok."

Sam'in omuzları gözle görülür bir şekilde rahatlarken Megan'ın bakışları yumuşar, Sam onun mavi gözlerindeki pırıltıdan dostuklarında çok önemli bir dönemeçe geldiklerini anladığında derhal o dönemeçten kaçarak önlüğünü başından geçirir. "Bu konuyu üç gün sonra tekrar konuşuruz!"

Megan bir anda ondan sıyrılıp uzaklaşan arkadaşının arkasından bakarken yine bütün hevesi kursağında kalmış, ellerini açarak Sam'in arkasından seslenir:

"Adam gibi duygusal bir an yaşayamayacak mıyız!?"

Sam kapıyı açmış, dışarı çıkarken arkasını döner, "Dün akşam yaptıklarımdan sonra mı?", yüzünü buruşturarak başını iki yana sallar, "Hiç sanmıyorum." ve kapıyı kapatarak işinin başına dönerken Megan gözlerini devirerek ellerini indirir...

---

3 gün sonra

Arela'nın ve Megan'ın henüz varlığı kesinleşmemiş melekliğinin yanlışlıkta sohbet konusu olmasının üzerinden üç gün geçmiş, Sam ve Megan bu süre içinde dersler ve iş dışında hiç beraber olmamışlardır.

Sam üçüncü günün gecesinde vardıyasını başka birine devretmek için bekliyorken bir taraftan da Megan'da herhangi bir değişiklik görmeyi umuyordur.

"Sam?"

Sam, Megan'ın birkaç gündür ilk defa ona direkt olarak hitap etmesiyle bakışlarını odaklarken önündeki genç kız hafifçe gülümser. "Hazır mısın?"

"Neye?"

"Üç gün oldu, bugün dolunay var."

Sam yutkunarak bir an etrafına bakar, ama cevap olarak ne diyeceğini kestiremezken Megan uzanarak onun elini tutar. "Korkuyorsun—"

"İyi sebeplerim var."

"İstemiyorsan gerek yok, söylediklerimi unut. Evet, en iyisi bu. Yarın kaldığımız yerden, hiçbir şey yokmuş gibi devam ederiz..." Megan uzanarak genç adamın yanağını öper ve hafifçe sarılarak çekilir, onu arkada bırakarak soyunma odasına girerken Sam kafasının içinde bir şeylerin onu ittirdiğini hissediyor, daha fazla tepkisiz kalamayınca kendini soyunma odasına atar.

"İstiyorum! Yapalım!"

Sam'in heyecanlı girişiyle bütün kafalar kapıya döner, Megan elindeki önlükle öylece kalakalırken usulca sorar:

"Emin misin?"

"Evet, evet, eminim. Her şeyini bırak, Lisa, vardıyayı biraz erken alır mısın?" Lisa mırın kırın etmeye başlayınca Sam cebinden bir 20'lik çıkararak genç kızın eline verir. "Kendine çikolatalı pasta alırsın."

Lisa sırıtırken Sam de kendi kasketinden ve önlüğünden kurtulur, Megan'ın çantasını ve diğer zımbırtılarını kucağına alarak genç kızı kolundan yakaladığı gibi sürüklemeye başlar.

"Nereye gideceğiz?"

"Sam, yavaş!" Sam bu sefer de yavaş yavaş sürüklerken Megan çantasına uzanarak ön gözünü Sam'in kollarının gazabından kurtarır. "Çantanın içinde küçük şişeler var, dikkatli taşı. Göl kenarına gideceğiz."

"Hangi göl kenarına? Şehir dışındaki göl kenarına mı?"

Megan başını sallayarak sonunda onunla eş adımlarda yürümeyi başarırken Sam düşünceli bir ses çıkardığında Megan sorar:

"İstersen birine nereye gittiğimizi söyle, korktuysan..."

Sam içtenlikle gülümseyerek yanındaki kızın mavi gözlerine bakar, Megan çok saçma ve yapay bir şey söylemiş olduğunu biliyor, ama yine de omzunu silkerken Sam'in koluna biraz daha sarılır.

"Böyle durumlarda normalde birbirimize haber veririz, ama yine de—"

"En son korkacağım kişi sensin. Korktuğumdan değil, göl yolunu biliyorsun, her seferinde en az beş kere kayboluyoruz."

"Ah, tabii! Bak..." Megan çantasının ön gözünü açıp şıkır şıkır sallanan şişeciklerin arasından dokunmalı ekranı olan cep telefonları gibi bir alet çıkarır, "Mace'in GPS'ini ödünç aldım!"

"*Mace'in GPS'i* demek..." Sam, önündeki GPS aletine sanki düşman birliklerinin saldırı silahıymış gibi bir iğrentiyle bakıyorken Megan onun koluna vurarak kapının önündeki arabaya ittirir. "Hadi bin, ben kullanırım."

Sam hiç itiraz etmez ve her türlü kaybolma riskine karşın bütün sorumluluğu Megan'a vererek arabaya biner. Megan da şoför koltuğuna geçip ikisi de emniyet kemerini bağladığında dolunaylı gecede Sam'in oldukça eski bir model olan sarı, spor arabası göle doğru yola çıkar.

{ Secret Garden - Moongate }

Megan kaybolmadan yolu bulmayı başarmış, sarı araba ay ışığı altında göl kenarında bekliyorken Megan çantasından aldığı iki küçük şişeyle Sam'e bakıyordur. "Eğer göreceklerin sana fazla gelirse—"

"Kanatların var mı?"

Sam'in sorusu sallanmış bir kola kutusunun bir anda açılması gibi bir anda ortada patlayınca Megan gülmeden edemez.

"Hayır, yok."

Kahretsin! Biliyordum!

"Peki." Sam önüne dönerek oturduğu yerden göle bakıyorken Megan kapıyı açarak arabadan çıkınca irkilerek arkasından seslenir:

"Nereye gidiyorsun!? Megan!"

"Arabanın içinde bir şey yapamam, sen de çık. Göle yaklaş..."

Megan yürümeye devam ediyorken Sam derhal dışarı çıkar, onun arkasından koşar adımlarla yetişirken Megan çoktan suyun kenarında eğilmiş, elindeki şişelerden ilkinin minik mantar tıpasını açıyordur, Sam sorar:

"Onlar nedir?"

"Bu vanilya özü, diğeri de inci tozu." Megan elindeki küçük ve ince cam şişede duran vanilya özünden suya iki damla damlatıp kapağını kapatır ve diğer şişeye geçerken Sam onu izliyor, sessiz gecede daha da usul çıkan sesiyle tekrar sorar:

"Ne işe yaracaklar?" Bunun üzerine Megan inci tozuyla dolu şişeyi dökmeden önce ay ışığında gri parlayan gözlerini yanındaki Sam'e kaldırır ve aynı usul sesle cevaplar:

"Sam, şu anda büyü yapıyorum."

Sam'in zaten iri olan yeşil gözleri daha da açılırken Megan sanki ondan devam etmek için izin bekliyormuş gibi bakıyordur, arkadaşının yeşil bakışları tekrar suya döndüğünde Megan da önüne dönerek inci tozundan bir tutam suya karıştırır. "Şimdi biraz geri çekilelim..."

Megan doğrulunca Sam de onunla beraber bir iki adım geriler, gözleri suyun üzerinde dans edermiş gibi görünen ay ışığındayken yanındaki Megan konuşmaya başladığında tüm dikkatini ona verir.

"Naysa[2]'nın adıyla incinin ruhunu suya geri veriyorum. Althea[3], lütfen onu bize geri getir."

Megan gözlerini kapatarak yanındaki Sam'in elini tutarken genç adam parmaklarına geçen soğuk parmakları hissedince tüyleri diken diken olarak bakışlarını suya çevirir. Megan'ın usul nefesleri arasında gölün etrafındaki sessiz ormanın hışırtıları duyuluyor, ama başka hiçbir hareket olmuyordur. Biraz sonra etrafında esen usul bir rüzgarla Sam hafifçe titrer, Megan onu hissetmiş, gözlerini açarak tuttuğu eli biraz daha sıkarken az önce esen ufak yel gölün ortasındaki suları dalgalandırmaya başlamıştır.

"Megan, bir şeyler oluyor."

"Biliyorum. Kötü bir şey değil, güven bana."

Sam olacak şey için heyecan mı ya da korku mu hissettiğini bilmiyor, ama garip bir şekilde şu an yanında duran kıza da hayatıyla güveniyordur.

Gölün suları tam ortadan yavaş yavaş kabarmaya başlamış, biraz sonra karanlık sulardan ay ışığına eş parlaklıkta bir şeyler yükselirken Sam küçücük bir ses çıkararak refleksle Megan'ı korumak için kendine çeker. Güzel gözlü kız gülümseyerek arkadaşına sokulurken suyun içinden yükselen parlak şey artık iyice görünür bir hal almıştır; ay ışığının altında binlerce yıldız gibi parlayan bir kadın silüeti göğsü inip kalkarak nefes alıyor, gözü, ağzı ya da burnu olmayan yüzünde yine de belirgin bir gülümseme taşıyordur.

"Bu—o—şey—bir kadın mı o?"

"Evet. Adı Sidra[4]. Benim koruyucu tılsımım."

Sam şapşal gibi güler, sonra bayılacakmış gibi bir an sendelerken Megan onu sımsıkı tutarak destek olur. "Sam! İyi misin?"

"İyiyim, iyiyim bir şeyim yok. Bu inanılmaz bir şey, Megan..."

Megan bir şey söyleyemiyor, sadece başını sallarken dönerek yıldız kadın Sidra'nın olduğu yere bakar.

"Burası güvenli, yaklaşabilirsin Sidra."

Sidra usul adımlarla suyun üzerinde bir kuğu gibi salınarak gölden çıkar, tam olarak formu belli olmayan ayakları yeşil çimlerde nemli izler bırakarak Megan'ın yanına gelirken Sam nefesini tutmuş, bir adım geriler. "O tam olarak bir...ne?"

Sidra başını hafifçe yana eğerek mutlu bir iç çekişi andıran bir ses çıkarırken Megan uzanarak onun yıldızlardan oluşan gövdesinden parmaklarını geçirir. "O bir sihir."

---

[2] Naysa, İbranice 'Tanrı'nın mucizesi' anlamına gelir.
[3] Althea, Yunanca 'şifacı' anlamına gelir.
[4] Sidra, Latince 'yıldızdan doğan' anlamına gelir.

Sam zavallı bir sesle başını sallarken Megan elini Sidra'nın yıldızlarının arasından çekerek onunla konuşur:

"Ona dokun, Sidra. İnandır..."

Sam şu anda bütün inanma yetisini kaybetmiş ya da tam tersi, beyni artık ne görse hiç düşünmeden içeri alıyorken ona yaklaşan kadının—tılsımın—perinin ya da her neyse, *bir şeyin* ona yaklaşmasını izliyordur.

Sidra'nın yıldızlarının arasından bir kol uzanır, yavaşça eli ve parmakları şekillenirken Sam'in yeşil gözleri onun ışığında parlıyordur. Biraz sonra yüzlerce yıldızdan oluşan parmaklar genç adamın yanağına dokunduğunda Sam gözlerini kapatarak başını o tarafa doğru eğer, Sidra'nın olmayan yüzündeki yıldızlar daha geniş bir gülümsemeyi andıracak şekilde yayılırken hemen sonra hızla esen bir rüzgar onun bütün pırıltılarını uçurur; parmaklar, el, kol ve o narin silüet bir anda yok olurken göl kenarındaki ılık rüzgar, arkasında hafif bir vanilya kokusu bırakarak uzaklaşır.

"Sam, aç gözlerini. Bitti..."

"Bitmesin..."

Megan gülümseyerek uzanır ve kendi elini onun yanağına koyarken Sam gözlerini açar; az önceki parlaklık yerine yine alelade bir gece manzarası gelmişken genç adam hayal kırıklığına uğramış, Megan'a bakar. "Nereye gitti?"

"Malzemeleri az kullandığım için zamanı da azdı, gitmek zorunda kaldı."

Sam anlayışla başını sallar, Megan da derin bir nefes alarak elini onun boynuna indirir ve beklerken bir saniye sonra Sam aniden güler, "SEN BİR MELEKSİN!" ve Megan'a sarıldığı gibi kaldırarak etrafında döndürmeye başlarken genç kız korku ve heyecanla bir çığlık atar.

"SAM! DÜŞECEĞİZ!"

"DÜŞMEYİZ!"

Megan gülerek Sam'in boynuna sımsıkı sarılırken biraz sonra ayakları tekrar yere değdiğinde ona bakan Sam'in şaşkın ifadesini görür ve kaşlarını çatarak sorar:

"Ne oldu?" Sam başını iki yana sallayarak tek eliyle uzanır ve Megan'ın güzel yüzüne dokunurken mırıldanır:

"Ağlıyorsun..."

Megan ancak o anda ağladığını fark eder ve heyecanla korkunun o garip karışımının ona bıraktığı yaşları silerek gülümser. "Fazla mutluluktan..."

Sam önündeki güzel kızı izliyorken deliler gibi dönmekten beyaz tenine yapışan siyah saçları geri iter.

O kadar güzelsin ki...

Eğilsem, seni dudaklarından öpsem, ama bu sefer kaçmasam – kaçmasak...

...

Saçmalama! Kendine gel, bezelye beyinli!

"Eve dönelim mi?" Megan bu teklifin üzerine atlayarak şiddetle başını sallar ve bu sefer o Sam'i elinden tuttuğu gibi arabaya sürüklerken genç adam zıplayarak arkasından takip eder.

"Megan bir meeee-lek, arkadaşım bir meee-lek!"

"Bunu diğerlerinin yanında söylemeyeceksin, tabii ki." Sam ağzını fermuarlayarak kilitler, anahtarını da göle fırlatırken Megan gülerek onu arabaya atıp kapıyı üzerine kapatır. Genç kız tekrar şoför koltuğuna dönüp arabayı çalıştırır ve sarı araba yavaş yavaş gölden uzaklaşırken bir melek ve bir ölümlü evlerine dönerler...

* * *

IV. Olağanüstü Toplantı

{ Yoshihisa Hirano – Trifling Stuff }

Yine yoğun bir günün sonunda, saat gece yarısını geçtiğinde Sam son masanın da üzerini siler, elindeki bezi de önlüğünün önündeki cebe sokuşturarak sandalyeleri kaldırmaya başlarken Megan da tezgahın arkasında, bulaşıkları alıp büyük bulaşık makinesine yerleştiriyordur. Her kapatma nöbetinde olduğu gibi ikisi yine beraber işleri bitiriyorken bu sefer sessiz gecelerine değişik bir dokunuş gelerek Kahve Çekirdeği'nin kapısı açılır.

Megan tezgahın arkasından uzanıp kapandıklarını söyleyecekken o tarafa gelen gri bir takım elbise içindeki açık kumral, mavi gözlü ve uzun boylu genç adamı gördüğünde şokla ağzını açarak Mace'e bakar. Kumral adam elindeki telefonu sallayarak gözlerinden okunan bir aceleyle tezgaha gelip Megan'ın tam önüne yaslanır.

"Diğerleri de birazdan gelir—" Megan bunu duyunca atılarak önündeki adamın bileğini sıkar ve telaşlı bir fısıltıyla sorar:

"Mace ne yapıyorsun?!"

Mace kaşları çatılarak başını hafifçe geri çeker. "Olağanüstü toplantı düzenliyorum..."

"Burada mı?!"

"En uygun yer burası."

Megan sıkıntıyla bir ses çıkararak elini saçlarından geçirirken masalarla işi bitip yerleri silmeye başlayan Sam'e bakar. Sam paspası suya batırıp sıkarken Megan'a bakıyor, ama müdahele etme gereği görmüyordur. Megan ona hafifçe gülümser ve tekrar önündeki probleme dönerken sesi hiç sakin değildir.

"Hiç uygun bir zaman değil."

Mace zamanın uygunluğu konusunda Megan'ın kararını pek umursuyor gibi görünmüyorken kravatını gevşetip telefonunda bir şeyleri karıştırıyordur. "Başka zamanımız yok. Yıllardır seçimler sırasında en az yerli nüfusa sahip olan nesil biziz. Haftaya yeni tipler geldiğinde nerede duracağımızı bilmemiz gerek."

Sam onların mırıltıları arasında "nesil" kelimesini duyduğu anda hareketlerini yavaşlatırken tezgah başındaki ikiliyle göz göze gelmekten korkarak o tarafa kaçamak bir bakış atar. Megan ve Mace insanı fısır fısır bir şeyler konuşuyorken Sam kumral adamı şöyle bir süzüp tekrar önüne döner.

"Biana'nın haberi var mı?" Mace bu soru üzerine Megan'a bir bakış atıp tekrar telefonuna dönerken mavi gözlü kız bunu olumsuz bir cevap olarak algılamış, telaşı bir kat daha artarak yine Mace'in koluna asılır.

"Onun haberi yoksa ben yokum—Mace, dinliyor musun?!"

"Hayır. Amanda'ya mesaj atıyorum—" Megan o anda uzanarak telefonu genç adamın elinden kapar ve mesajı silmek için bir teşebbüste bulunurken önceki silinememiş mesajların alıcıları açık kapıdan girer.

Megan telefonu göğsüne bastırıp kapıdan giren ikiliye bakarken Sam da artık elindeki paspası bırakmış, içeri giren siyah saçlı ve kıvrımlarını korkmadan sergileyecek kadar iddialı bir elbise giymiş oldukça güzel genç bir kadınla, onun yanındaki orta boylu, ama oldukça güçlü ve ciddi görünen mavi gözlü, sarışın adama bakar.

"Kapalıyız—"

"Mace bu mesajların bana çok geç geliyor. Hattını değiştirmen gerek."

Sam'i kesinlikle kaale almadan tezgaha doğru ilerleyen siyah saçlı genç kadın Mace'e dert yanıyorken az önce onun tarafından görünmez ilan edilmiş olan Sam neler olduğunu tam kavrayamamış, Megan'a bakıyordur. Megan telefonu da, davetsiz misafirleri de bırakıp Sam'in yanına gittiğinde genç adam onu kolundan tutarak kendine çeker ve fısıltıyla sorar:

"Ne toplantısıymış bu? Kim bunlar Megan?"

"Arkadaşlarım."

"Nereden arkadaşların?"

"Oradan buradan..."

Sam *hangi orası ve burası* diye soracakken bir anda yaşadığı aydınlanmayla yeşil gözleri büyüyerek Megan'ın kollarına asılır. Nesil, Mace, güzel kadınlar, gizli işler...

"Onlar da mı melek?!" Megan atılarak Sam'in ağzını kapatırken tezgahın başındakiler çoktan duyacaklarını duymuş, ne işleri varsa bırakıp masaların ortasında duran ikiliye dönmüşlerdir. Megan gözlerini kapatarak yorgun bir nefes bırakırken melekler ve Sam birbirlerine bakarlar...

Arela

*

Bir melek topluluğunun *nesil* olarak kabul edilebilmesi için 24 farklı güç çiftini barındırması gereklidir. Her 100 yılda bir dünyadaki melek nesillerinin başına yönetici güçler seçilir ve bu güçlerin her birine *Nesil Yöneticisi* adı verilir.

"Senin ne yaptığın kimseyi ilgilendirmez ama bizim kimliğimizi de tehlikeye soktun!"

"Toplantı yapacağım diye gelen sizsiniz!"

"Tanrım..."

"Bu kim?"

"Her toplantı yapan melek mi oluyor? Bu kim?"

"Biana duyduğunda hepimizi parçalayacak—"

"Tanrım..."

"Sana toplantıyı benim evimde yapalım demiştim. Bu kim?"

"Yüzyıl seçimlerinin ortasında süper bir bomba oldu—"

"Kim bomba patlatmış? Bu mu?"

"Tanrım..."

Sesler ve yüzler sürekli artıyorken Megan durmadan kapıdan girip sohbete dalarak Sam'i işaret eden meleklerle, sürekli Tanrı'ya seslenen Sam'in ortasında kalmış, kime ne diyeceğini bilmiyorken onların kendi aralarında rastgele sürdürdükleri tartışmanın bitmesini bekliyordur. O sırada Kahve Çekirdeği'nin kapısı son bir kez açılıp içeri iki yeni melek daha girdiğinde Megan artık ayaklanması gerektiğini anlamış, oturduğu yerden ayağa fırlar.

"Yeter! Kapıyı kilitliyorum!" Megan koşturarak kapıyı kilitleyip kepenkleri indirirken arkadaki sesler yavaş yavaş sönmeye başlamıştır. Megan tekrar kalabalığın arasına döndüğünde melekler bir yanda, Sam da diğer tarafta duruyor, iki taraf da karşısındakini inceliyorken Megan onların arasına girerek meleklere döner.

"Özür dilerim. Ama yine de durup dururken buraya gelip özel alanıma giren sizsiniz!"

"Ben bir sakınca görmüyorum." Megan ve diğer herkes tezgahın önündeki bir tabureye oturmuş olan sarışın kıza dönerken az önce mesajı engellenmiş olan Amanda nasıl olduysa toplantıdan haberdar olmayı başarmış, yuvarlak hatlı güzel yüzünde iri, yeşil gözleri parlayarak gülümser. Sarışın kızın teni daha önce hiç güneş görmemiş gibi beyaz, yanakları bir bebeğinki gibi pembe ve yumuşak görünüyorken sevimli duruşu, olağanüstü bir yaratık olduğunu öğrenip kaçmaktan çok, uzanıp sarılma hissi uyandırıyordur.

"Hiçbirimiz köşe bucak insanlardan saklanmıyoruz. Megan'ın bu kadar endişelenmesinin tek sebebi Boncuk Gözlü'nün okumaya başlamadan önce onun arkadaşı olması..."

Amanda oturduğu yerden hafifçe zıplayarak iner ve melek arkadaşlarını geçip boncuk gözlü Sam'in yanına gelerek elini uzatır. "Amanda Nolan. Aşk ve Hava meleği."

Sam ağzı aralanarak uzatılan eli tutar ve önündeki gayet normal, oldukça insanî ve sevimli kıza bakarak başını sallar. Amanda tüm içtenliğiyle gülümserken Megan ikisinin arasına girip tutuşan elleri ayırarak Sam'i ardına alır. "Hiç gerek yok, gerçekten."

Amanda keyifsizce itiraz edecekken arkadan başka bir meleğin sesi onları keser.

"Meleklerin varlığını bilen bir ölümlü olmak zordur, arkadaşını korumakta haklısın."

Bütün bakışlar sakin sesi sahibi olan ince yapılı, siyah saçlı ve soluk benizli güzelliğe döner, "Bence hepimiz ayrılalım."

Megan bu öneriye mutlulukla başını sallarken Mace gözlerini devirerek önerinin sahibi olan Karanlık ve Korku meleği Isabel'e döner.

"Ayrılalım değil, Isabel. Gidelim. Hepimiz *gidelim.*"

İspanyol kökenli olan ve sık sık kelimeleri birbirine karıştırmasıyla ün salan Isabel ince ama güçlü görünen kollarını kavuşturarak Mace'e bir bakış atar. "Ne fark eder?"

"Çok şey fark eder. Ayrılmanın bir sürü değişik anlamı var. Nereye ayrılıyoruz, kim ayrılıyor—"

"Tartışmanız bitince beni uyandırın."

Mace önünden esneyerek geçip giden kısa boylu esmer kıza bakarak gözlerini devirirken fazla uzatılmış laflardan ve kavgalardan pek hazzetmeyen toprak gözlü melek, ölümlü Sam'in önüne gelerek elini uzatır. Genç kadının kısa boyunda ve toprak rengi gözlerinde gizli bir afacanlık da görülebiliyorken az önce Mace ve Isabel'i başından savan sesinin aksine içtenlikle konuşur:

"Adia Campbell. Hayvanlar ve Toprak."

Sam bu çıtı pıtı genç hanımla da tanışırken Megan bu tanışıklık işinin daha fazla ilerlemesini istemiyor, Mace'in sol tarafında ters çevrilmiş iskemlelerden birine yaslanan ve ilk bakışta insanın gözünü alabilecek kadar parlak mavi gözleri olan güleryüzlü arkadaşına bakar.

"Delialona, yardım?"

Güzel gözleri gizli bir sihirle parlayan genç kadın elini giydiği renkli tulumun ceplerinden çıkarır, yaslandığı yerden doğrularak öne çıkar ve bu sefer o Sam'e elini uzatır.

"Delialona Healey. Güven ve Şefkat."

Sam ona bakan gök mavilerinin içinde kaybolmakla meşgulken Delialona iki yanından örgülerle tutturulmuş siyah saçları hafifçe sallanarak yanındaki Megan'a döner ve gülümser. "Buradaki herkesi tanısa bile Kıdemli olmasına imkan yok Megan. Sakin ol."

"Ne kadar az melek tanırsa o kadar iyi, ayrıca burası bana ait bir yer değil. Çalışma saatimiz çoktan geçti, gitmeniz gerek."

Delialona işin bu kısmına itiraz etmiyorken herkes ters ters Mace'e bakıp imalı laflar atıyordur. Meleklerin kendi aralarındaki tartışmaları devam ederken bütün o çiçekler içinde tek böcek olan ölümlü Sam yanındaki Megan'a sokularak usulca sorar:

"Neden Kıdemli olamıyorum? Olsam daha kolay olmaz mı? Hem bu kadar insanı benden nasıl sakladın?"

"Bu gördüğün grup sık sık bir araya gelmez. Bu özel bir zaman—"

"Yüzüncü yıl seçimleri, biliyorum! Bak! Bir sürü şey biliyorum, hepsiyle tanışsam olmaz mı? Mesela Amanda'nın yanındaki diğer sarışın kızın adı nedir? Ya da Mace'in arkasından gelen siyah saçlıyla, yanındaki sarışın adam—"

"Amanda'nın yanındaki Veronica..."

Veronica ve Amanda sanki var olan problemler kesinlikle onlara ait değilmiş gibi Veronica'nın elindeki fotoğraf makinesini inceleyerek gülüşüyorken iki sarışının sakin tavırlarına pek aldırmayan Megan onların arkasında duran siyah saçlı porselen bebeği işaret eder. "Sana aldırmayan siyah saçlı Sofie..."

Sofie hala elindeki telefonu Mace'e göstererek bir şeyler anlatıyorken Megan onların yanında sessizce duran ve belindeki polis rozetini sağa sola çeken sarışın adamı gösterir.

"Sofie'nin yanında gelen sarışın da Benn. Çok soru sorma, lütfen Sam. Ciddiyim. Kıdemli Ölümlü olmak istemezsin—"

"O çok değerli kitabında Kıdemli Ölümlü olmanın kötü bir yanı yoktu. Toplantılarınıza falan katılırım, süper olmaz mı?"

"Olmaz! Biz daha sonra tartışsak? Önce şunlardan kurtulmama yardım et! Biraz daha burada takılırlarsa yarın ikimizin de başı belaya girecek!"

Sam oyuncağı elinden alınmış gibi keyifsiz bir ses çıkararak Megan'ın arkasına geçerken Delialona olayı çözmüş gibi duruyordur. Güzel gözlü melek, ellerini yine tulumunun ceplerinden çıkararak diğerlerine döner ve kapıyı gösterek kolundaki saati işaret eder.

"Yarın sabah kahvaltıda görüşelim, herkes ayrılabilir."

Isabel "ayrılabilir"i duyduğunda zaferle yumruğunu Mace'in yüzünün önünde havaya kaldırırken Delialona ikisine gülerek arkasını döner ve Megan'a göz kırparak Sam'e el sallar.

"İyi geceler, tanıştığımıza memnun oldum Sam. Sonra görüşürüz."

Sam da çok memnun olduğunu söyleyerek abartılı bir şevkle el sallarken onun önündeki Megan son meleğin de dışarı çıkmasıyla birlikte masaların birine yaslanıp sarhoş gibi saçma sapan gülümseyen arkadaşına bakar. Sam için hava gayet hoş gibiyken Megan keyifsiz, yıllardır itinayla Arela'dan uzak tuttuğu tek dostunu izliyor, kader ve tesadüflere 1-0 yenik düşmüş bir şekilde iç çeker...

Sam elinde iki bardak sade kahveyle Megan'ın karşısına oturur ve küçük şeker torbacıklarının olduğu kaseyi de onun önüne sürerken artık beklenen an gelmiştir, ölümlü Sam sorar:

"Soru bir, neden 'Yüzüncü Yıl Seçimleri' bu kadar stresli—"

"Çünkü—" Sam elini kaldırarak meleğini susturur.

"Dur. Önce sorularımı sıralayacağım, sonra cevap verirsin. Soru iki, neden 'Kıdemli Ölümlü' olamıyorum, seçmelere falan mı girmem lazım? Soru üç, neden ben bugün gördüğüm insanları daha önce hiç görmedim? Soru dört, sen ne meleğisin? Bitti."

Sam masadan bardağını alarak arkasına yaslanır ve hayali mikrofonu Megan'a bırakırken genç kız derin bir nefes alarak anlatmaya başlar:

"Bu seçimler önemli, çünkü bu yüzyıl için bizim neslimize yönetici seçilen güç oldukça özel."

"Ne gibi?"

"Bu gece gördüğün bütün o melekler çok uzun süredir bu bölgedeler. Bazıları bir çok kez ard arda bu bölgede yeniden doğmuş ve bu yüzden de oldukça sıkı bir grup, ama bu sene içinde bir sürü güç kaybı yaşandı ve seçim zamanına çok yakın olduğu için de şu anda görevde olan Nesil Yöneticisi'nin boş kalan güçleri doldurmasına gerek olmadığı söylendi. Bir nevi 100 yıllık başkanımızı daha hiçbir şey belli olmadan saha kenarına aldılar, çünkü Yüce Divan'ın bu yüzyılda bizim başımıza geçirmek için seçtiği yönetici kendi ekibiyle birlikte gelecekti."

Sam elindeki kağıt bardağın kenarlarını kemiriyorken Megan kendi bardağını masanın üzerinde çeviriyordur. İkisi de yıllardır hayatlarında olan biten her şeyden bahsetmiş, ama bu tamamen yepyeni bir konuyken Megan garip olmamaya çalışarak devam eder:

"Şu anda hâlâ görevde olan başkanımız—"

"Adı? Görevi?"

Megan cevap vermekte tereddüt edince Sam gözlerini devirerek eliyle konuşmasını işaret eder. "Nasılsa onun adını bilmekle Kıdemli olmuyorum, söyle. Her seferinde *şu anda görevde olan başkanımız* gibi bitmeyen tamlamalar kullanamana gerek kalmaz."

"Biana Gerard. Yağmur ve Ölüm."

Sam oldukça etkilenmiş görünüyorken Megan onun araya başka bir soru sıkıştırmasına fırsat vermeden devam eder:

"Başkanlar seçilirken onların kendilerine ait olan güçlerle kaç defa yeniden doğduklarına çok önem verilir. Biana aynı güç çiftiyle tam 15 kere doğmuş. Her yaşadığı hayatın en az 70 sene olduğunu düşünürsen..."

"840 sene eder..." Sam bu basit çarpımın tokadından ayılmaya çalışırken Megan da ciddiyetle başını sallar ve devam eder:

"Bu yüzden de Biana en kıdemli meleklerden biridir."

"Bizim bölgemiz de—yani *sizin bölgeniz* de bu yüzden 'karizmatik melekler' bölgesi olarak falan mı kabul ediliyor?"

"Öyle de denilebilir. Her ne kadar Biana çok uzun yıllar Nesil Yöneticiliği yapsa da melekler arasında sürekli adı dolaşan bir güç vardır. Mucize ve Güneş. Bu gücün sahibi olan melek, Catrin, aynı güçle tam 19 kere doğmuş ve daha da önemlisi iki de melek çocuğu var. Bir meleğin aynı güçle bu kadar çok sayıda yeniden doğması ve aynı zamanda melek çocukları olması bir melek için tamamen farklı boyutda olan bir şey."

Sam yine elini kaldırarak araya girerken Megan onun konuşmasına izin verir. "Catrin bir melek ve sürekli yeniden doğuyor. Çocukları da melek ve sürekli yeniden doğmak zorundalar. Her seferinde farklı bir aileye doğup sonra gerçek annelerini mi arıyorlar? O nasıl bir dramadır?"

"Hayır. Her seferinde Mucize ve Güneş'in çocukları olarak doğuyorlar. Melekler arasında melek çocuk sahibi olmak ve her yeni yaşam döngüsünde onları beraberinde getirmek oldukça büyük bir sorumluluk. Genellikle melek babaların ölümlü annelerle yaptıkları çocuklar melek olarak doğar ya da tamamen iki ölümlüden bir güç çiftine hükmeden yeni bir melek doğar. Kural olarak melek çocuklar sadece anneleri melekse onlara bağlı olarak yaşarlar, bu yüzden erkek meleklerin çocuklarını her yeni yaşamda yanlarında getirmeleri gibi bir durum yok. Sen de okudun, her 5 yeniden doğum döngüsünde bir evlenmek zorundayız—"

"Sen kaçıncıdasın?"

"Bu ikinci—"

Sam onun daha bebek olduğunu söyleyerek sevimli sesler çıkarırken Megan kahvesini karıştırmak için kullandığı plastik kaşığı ona atarak ciddiyetle anlatmaya devam eder:

"Bir meleğin duygusal olarak bir partner sahibi olması bizim düzenimizde önemli bir durum, özellikle de ölümlülerle; bu yüzden her 5 döngüde bir evlenmek zorundayız. Bir melek kadının her 5 döngüde bir, bir ölümlüyle evlenip yine ölümlü çocuklar doğurması yaygın bir durum, ama melek çocuklarının olması ayrı bir prestij. Bir kadın meleğin bir melek çocuğu olması demek onun her yaşam döngüsünde aynı çocuğu doğurmak için bir ölümlü ya da melekle ilişkide olması demek oluyor. Bu yüzden de Mucize ve Güneş hangi neslin yöneticisi seçilirse o yüzyılın seçimleri büyük olay olur, çünkü bir melek olarak en mükemmel referansa sahip olan şu anda o. Bu sene de piyango bize vurdu ve biz yöneticisi sık değişen bir nesil değiliz. Mesela Mace; o aynı güçle Biana'nın neslinde 4 kez yeniden doğmuş, o yüzden aramızda Biana'nın gücüne ve mevkiisine en bağlı olan odur."

"O yüzden Catrin'in süper melek çocuklarıyla birlikte gelip başınıza geçmesine kıl oluyor."

"Denilebilir..." Sam artık Mace insanını biraz daha haklı bulduğunu söyleyince Megan gülümser ve ikinci soruya geçer.

"Neden Kıdemli Ölümlü olamıyorsun..."

Sam oturduğu yerde dikleşerek kişisel sorusunun cevabını bekliyorken Megan'ın gözlerinde yine o duygusal an bakışlarından biri vardır.

"Kıdemli Ölümlü olursan hayatın boyunca meleklerin malı olursun. Onların sırlarını korumak ve onlarla takılmak güzel, ama bizim başımıza ölümlülere bağlı olarak bir şey gelirse sen birinci dereceden şüpheli oluyorsun ve ben senin bunu yaşamanı istemiyorum. O yüzden sana yıllarca hiçbir şey söylemedim ve yine o yüzden o insanların hiçbirini daha önce görmedin. Ben senin de dediğin gibi *daha bebeğim*, o yüzden bir yanım ölümlülere daha yakın. O grubun içinde asırlardır arkadaş olan güçler var. Onlar için en iyi arkadaşlarının büyük bir sırra ortak olması ya da risk alması gibi bir durum söz konusu değil, çünkü zaten hepsi melek. Ama sen..."

Sam tepki vermeden Megan'ın onu ne kadar önemsediğini dinliyorken Siyah İnci bakışlarını kaçırarak derin bir nefes alır ve yeni bir duygusal dönemeçten uzaklaşarak konuşur:

"Bana söz vermeni istiyorum, elinden geldiği kadar meleklerle ilgili soru sormayacaksın, onlarla tanışmaya ya da aralarına girmeye çalışmayacaksın. Önceki gibi olacağız, sanki hiçbir şey yokmuş gibi—"

"Önceki gibi olmam imkansız. Şimdi bile çok fazla şey biliyorum."

"Ve bu iyi bir şey değil, anlatabiliyor muyum? Meleklerin kaybedecek bir şeyleri yok, bir hayat biter, yenisi gelir, ama senin tek bir hayatın var Sam ve onu da melekler için harcamanı istemiyorum. Tamam mı?"

"Ama bana melek olduğunu sen kendin söyledin, değil mi?"

"O sadece kuralları korumak içindi! Bir gece seni bir ton meleğin arasına atmak hiç planlarım arasında olmadı."

Sam sessizce başını sallarken Megan da onunla birlikte onaylar, ama ikisinin de verdikleri söze zerre kadar güvenemedikleri belliyken ikisi de bunu itiraf etmeden bir süre sessiz kalırlar.

Megan bardağını masanın üzerinde çevirmeye devam ediyorken sadece dördüncü soruya cevap vermediğini fark edince gülümser ve göz ucuyla Sam'e bakarak son soruyu da cevaplar.

"Gücümü sormuştun... Sırlar ve Ay."

Sam hızla başını kaldırarak karşısındaki kıza bakarken Megan daha da gülümser.

"Rüyaları 15 yaşından beri biliyorum."

"Tanrım..." Sam bardağıyla birlikte masadan kalkarak derhal uzaklaşırken Megan da bir anda normale dönen duygusal dengeyle gülerek arkadaşının arkasından koşturur...

* * *

V. Seçilmiş Kanatlılar

Megan elindeki küçük, sarı post-it notuna bir kez daha bakıp arabanın pencerelerinden ev numaralarını kontrol ederken şoför koltuğundaki Sam, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle yanındaki *meleğe* bakarak sorar:

"En azından kapıya kadar sana eşlik etsem?"

"Olmaz. Geldik, burada durabilirsin." Sam arabayı sağa çekerek durdururken Megan emniyet kemerini çözer ve normal zamanlarda askıdan bile çıkarmadığı beyaz, tiril tiril elbisesinin omuzlarını düzeltip siyah saçlarını havalandırır. Sam tek kaşı kalkmış bir şekilde onun tekrar ve *tekrar* süslenmesini izliyorken Megan torpido gözünde acil durumlar için sakladığı küçük parfüm şişesini çıkarır, kulaklarının arkasına iki küçük 'fıs' sıkarak şişeyi tekrar yerine koyarken Sam'e döner.

"Nasıl?"

"Ben de gelebilir miyim?" Megan gözlerini devirerek yol boyunca verdiği yirmi beşinci 'hayır' cevabını vererek arabadan çıkarken Sam pencereleri indirerek onun arkasından seslenir:

"Kötü bir şey olursa elini tutarım? Megan!" Megan gülerek yürümeye devam ediyorken arkasına doğru el sallar ve biraz sonra 12 numaradaki iki katlı evin bahçe kapısını açarak içeri girer. Genç kızın arkasından Sam arabayla geçerek uzaklaşırken Megan onun geri dönmeyeceğinden emin olduktan sonra tekrar eve döner.

"Megan, arabadaki kimdi?"

Megan arkasından gelen sesle o tarafa dönerken sarışın, ela gözlü genç bir kadın, Karin Rosell, sevecen yüzünde bir gülümseme ve ellerinde de iki pembe karton kutuyla o tarafa geliyordur. Karin'in uzun sarı saçları basit bir at kuyruğuyla toplanmış, dizlerine kadar uzanan ipek elbisesi yürüdükçe dalgalanıyorken ela gözleri o kadar samimi bir gülümsemeyle parlıyordu ki genç kadının melek olduğu gerçeği o kadar da inanılmaz görünmüyordur.

Karin, Megan'ın yanında eve doğru yürürken başıyla yolu işaret ederek arabadakinin kim olduğunu tekrar sorar. Megan fırsattan istifade tekrar yolu kontrol ederek önüne döndüğünde cevaplar:

"Bir arkadaş. Kutularda ne var?" Karin'in güzel yüzü aydınlanır ve genç kadın daha da gülümserken kutuları Megan'a doğru uzatıp havayı koklayarak cevaplar:

"Damla çikolatalı muffin."

Megan zevkle küçük bir ses çıkararak kutulara sarılır gibi yaparken Karin gülerek zile uzanır, kısaca çalar ve iki güzel bayan beklerken biraz sonra sarışın, yeşil gözlü, oldukça zarif ve güleryüzlü bir genç bayan kapıyı açar.

"Hoş geldiniz, buyrun lütfen." Megan ve Karin otomatik olarak gülümserken zarif sarışın onları içeri alır ve kapıyı kapatırken elini uzatır. "Faye Evans. Zarafet ve Sadakat."

Megan ve Karin kısacık bir an için bakışır ve efsane melek Catrin'in kızının gücüne ne kadar uygun bir vücutta olduğunu düşünürlerken Faye'in yuvarlak hatlı narin yüzünde belli belirsiz, ama Güneş'in kızı olduğunu adeta ispatlayan aydınlık bir gülümseme yayılır. Paylaşılan küçük bakışmanın ardından Karin pembe kutuları tek elinde tutarak Faye'in elini sıkar.

"Karin Rosell. Doğum ve Saflık." Faye çok memnun olduğunu söylerken Karin elindeki kutuları ona uzatır. "Bunlar da kendi pastanemden getirdiğim çikolatalı muffinler. Kahvaltıda iyi gider diye düşündüm."

"Bayılırım. Muhteşem kokuyorlar, teşekkürler Karin." Saflık meleğinin güzel yüzü gülerken Megan yeni başkanlarının kızına elini uzatır.

"Megan Adams. Sırlar ve Ay."

"Ne kadar güzel bir güç çifti..." Megan mutlulukla gülümserken Faye onun elini sıkar. "Çok memnun oldum Megan. Lütfen, içeri geçin. Herkes burada..."

Megan ve Karin gösterilen yoldan içeri doğru yürürken bir taraftan da yeni başkanlarının evini inceliyorlardır. Catrin Evans'ın melekler camiasındaki kıdeminin ve ününün yanında, sahip olduğu bu ev oldukça insancıl kalıyordur. Şampanya rengi duvarlar, ahşap merdivenler, adı duyulmamış ressamların bahar rengindeki tabloları ve çeşit çeşit çerçevenin içindeki mutlu aile fotoğrafları birazdan gerçekleşecek olan tanışma toplantısını o ünlü 'Yüzüncü Yıl Seçimleri' havasından çıkarıyor ve mahalleye yeni taşınan komşuları karşılamak için düzenlenmiş bir davete çeviriyordur.

Megan birazdan Karin'in arkasından salona girdiğinde en küçük ayrıntısına kadar hazırlanmış, ama kimsenin henüz başına geçmediği masadaki çörekleri ve çeşit çeşit reçelleri gördüğünde gülümser. O daha gergin ve gri metallerin soğukluğunda, kale gibi bir evde geçecek bir görüşme bekliyorken şimdi bütün keskin köşeler yumuşamış, etrafa gerginliğin değil, şekerin kokusu yayılmıştır.

"Megan, Karin..."

Bayanlar eski yöneticilerinin sesiyle çağrıldıkları yere doğru yönelirken uzun siyah saçları asil bir at kuyruğuyla toplanıp kuğu gibi zarifçe kıvrılmış boynunu ortaya çıkarmış, bembeyaz teni güneşin bütün o yaşlandırıcı etkileri özenle üzerinden soğurmuş gibi duran Biana Gerard, kahverengi gözleri parlayarak gülümser. Yağmur ve Ölüm'ün meleği yanındaki Megan'ı hafifçe belinden tutarken görevini teslim ettiği Catrin'e döner:

"Catrin, bunlar da ekibin geri kalan iki parçası. Megan Adams; Sırlar ve Ay. Karin Rosell; Doğum ve Saflık..." Megan gülümserken Biana asıl tanıştırılması gereken bayanı gösterir. "Bayanlar, bu da yeni yöneticiniz Catrin Evans. Mucize ve Güneş'in meleği."

Catrin'in gittiği yerlere kendinden önce ulaşan ünü ve kıdemi gerçekten bir mucize, açık sarı saçları, asil duruşu ve duru güzelliği ise ikinci bir güneş gibiyken sarışın kadının masmavi gözleri karşısındakini bir kitap gibi okuyormuşçasına parlıyordur. Catrin gülümserken en az kızı kadar zarif, elini uzatarak Karin ve Megan'la el sıkışır:

"Çok memnun oldum. Tamamlandığımıza göre masaya geçebiliriz. Kimse kahvaltı etmedi değil mi?"

Bir anda çekilen iskemlelerin sesi duyulurken birbirini henüz doğru dürüst tanımayan yirmi dört melek kahvaltı masasına yerleşir...

Uzun masanın iki ucunda Catrin ve Biana oturuyorken iki meleğin de sağ yanlarında kendi ekipleri dizilmiştir. Masadaki içecekler elden ele dolaşıyor, reçel kapları, tuz ve şeker paylaşılıyorken Catrin hareketin durulmasını bekliyor gibi görünüyordur. Sonunda alıp verecek şeyler tükendiğinde Catrin gülümseyerek konuşur ve dikkatleri üzerinde toplar.

"Kimsenin birbirini tam olarak tanıyacak zaman bulamadığını düşünüyorum, o yüzden ben ekibimi tanıtarak başlayacağım, sonrasında masa senin Biana..." Biana oldukça rahat, onaylayarak başını sallarken kahvesinden bir yudum alır, Catrin sağ yanındaki ilk melekle başlar.

"Adler Dahlin. İleri görüşlülük ve Onur meleği, aynı zamanda da yardımcım. Adler çok başarılı bir finans danışmanı."

Catrin'in yardımcısı, neslin ikinci adamı olan, koyu kumral saçlara ve açık mavi gözlere sahip Adler hafifçe başıyla selam vererek yeni ekibiyle tanışır; sivri hatlı yakışıklı yüzünde saygın bir gülümseme belirirken Catrin'in sesiyle birlikte o da yanındaki meleğe döner.

"Vien Clark. Şans ve Işık. Vien geçtiğimiz hafta şehir merkezindeki bir antikacı dükkanını devraldı." Koyu kahverengi saçları ve pırıl pırıl kahverengi gözleriyle nazik melek, Adler'in aksine çok içten bir şekilde gülümserken gözleri kapanacak kadar kısılır. Vien dalga dalga olan saçlarını kulaklarının ardına alıyorken hemen karşısında oturan Saflık meleği Karin araya sorar:

"Şu çilingirin yanındaki, yıllardır yaşlı bir kadının işlettiği antikacı dükkanı mı?"

"Evet, çok yakınız. Pastanenizle aramda bir ya da iki bina olmalı, hatırlayamıyorum.. "

Karin mutlulukla gülümserken memuniyetini paylaşmak için yanındaki Mace'e döner, ama genç adamın mundar bir bakışla olan biteni izlediğini gördüğünde gülüşü solarak tekrar önüne bakarken Catrin ekibini tanıtmaya devam ediyordur.

"Rosalind Tyler, Huzur ve Su meleği. Rose aynı zamanda oldukça başarılı bir avukat." Su meleği saçlarında ve gözlerinde taşıdığı toprak renkleriyle gülümserken, genel duruşu ve giysilerinde seçtiği renkler her ne kadar hüzünlü bir sonbahar gününü andırsa da kahverengi bakışları oldukça uyanık ve zeki olduğunun kanıtı gibi duruyordur. Masadaki birkaç kişi daha önce onun adını ünlü davaların birkaçında duymuş, bakışlar sade güzelliği inceliyorken Catrin sıradaki melekle devam eder:

"Eliza Gruniér, Bencillik ve Kibir meleği. Eliza Ulusal Güvenlik için çalışıyor, ancak görev tanımını tam olarak hiçbirimiz bilmiyoruz."

Eliza kahverengi gözleri parlayarak bir sırrı varmış gibi gülümserken herkes grubun ajanıyla tanışmış, genç kadının biçimli kolları ve omuzlarından onun ne kadar sıkı bir fiziksel eğitim almış olduğunu tahmin edebiliyordur. Gizemli görevi ve sert mizacına rağmen feminenlikte Sofie'yi geçecek kadar iddialı görünen Eliza'dan sonra bakışlar sıradaki meleğe döner.

"Lucas Berr. Gece ve Yalnızlık meleği. Lucas oldukça iyi bir çizgi roman yaratıcısı. 4 döngüden beri meleklerin arasında yaşadığı düşünülürse malzemesi oldukça bol olan bir çizer..."

Lucas mavi gözlerinin üzerine düşen siyah saçlarıyla gücüne yakışır bir sessizlikle yorum yapmazken kirli sakallarını hafifçe ovar. Bütün bakışların üzerinde olduğunu hissedince tabağının yanındaki peçeteye bir şeyler karalamak için kullandığı kalemini bırakır ve ağzına bir parça peynir atarak rahat bir ifadeyle elini kaldırır, masadakilere şöyle bir selam verip hemen ardından tekrar karalanmış peçetesine döner.

Catrin, Lucas'ın yanındaki meleğe dönerken çizmeye pek meraklı olan Yalnızlık Meleği'ni imalı bakışlarla süzen iri kahverengi gözler ilginin o tarafa yönelmesiyle birlikte masadakilere döner. Güzel meleğin dolgun dudaklarına alçakgönüllü bir gülümseme yerleşirken, dalga dalga omuzlarından dökülen kahverengi saçlar yavaşça porselenden oyulmuş gibi duran omuzlardan geriye atılır ve Catrin genç kadının ismini açıklar:

"Madeline Deveraux. Kadınlar ve İnanç. Madeline, *Rouge* dergisinin yeni moda editörü." Eski gruptaki bayanlar derhal aralarında konuşmaya başlayınca Madeline daha gülümseyerek başını eğer ve çay fincanına uzanır. Madeline karşı gruptan gelen sorulara cevap verirken dergilerden ve modadan konuşmak için oldukça fazla zamanları olacağını tahmin eden Catrin onların sesini nazikçe bastırarak devam eder:

"Taylor Snell. Kıskançlık ve Rüya meleği. Bu sene Kamu Yönetimi bölümüne transfer öğrenci olarak geliyor. Megan, yanılmıyorsam aynı okuldasınız." Megan başını sallayarak onaylarken Taylor bal rengi gözleri ve özenle şekillendirildiği belli olan iri bukleli saçlarıyla tam bir genç hanım, gücü ve okuduğu bölümden gurur duyarak gülümser. Karşılıklı otran Ay ve Rüya Meleği sessiz ve kısa bir sohbetle tanışırken Catrin eliyle Taylor'ın yanında oturan genç adamı işaret eder. "Patrick Kane. Yıldızlar ve Enerji. Başka bir transfer öğrencimiz daha. Patrick, Astronomi ve Uzay bölümünde..."

Dalgalı ve dağınık siyah saçlı Patrick zekadan parlayan gözleriyle masadakileri izliyorken Catrin onu tanıttıktan sonra ayağa kalkarak selam verir. "Geleceğin astronotu olarak hepinizi selamlıyorum!"

Genç adam gülüşmeler arasında yerine otururken sempatiklik dalında puanları silip süpürmüş olarak sırayı yanındaki karanlık bakışlı adama bırakır.

"Dorian Castel. Rüzgar ve Öfke. Dorian oldukça iyi iş yapan bir yazılım şirketinin ortaklarından, ama uzun süredir uzaktan çalışıyordu, öyle de devam edecek. Yanılmıyorum, değil mi Dorian?"

Karanlık bakışları ve her an masadan kalkıp gidecekmiş gibi duran tekinsiz oturuşuyla genç adam başını sallarken kesinlikle gülümsemeden tabağındaki kızarmış ekmeğin kenarından bir parça koparır ve ağzına atarak kısa süren sessizlikte kıtır kıtır çiğnerken sırayı savmak için yanındaki sarışına döner. Catrin de aynı zamanda oğlu olan sıradaki meleğe dönmüş, gülümserken konuşur:

"Dante Evans. Zeka ve Cesaret. Dante bu sene üniversiteden mezun oldu, önümüzdeki hafta Adler'le birlikte çalışmaya başlıyor."

En az annesi ve ablası kadar çarpıcı mavi bakışlara ve sarı saçlara sahip olan, yuvarlak yüz hatlı, yakışıklı genç adam başını sallayarak annesini onaylarken gözü karşı sırada oturan bayanlarda, gülümser. Bayanlar memnun gülümsemelerle bakışlarını teker teker kaçırırken onların arasında tek bir çift bakış

devrilerek önüne döner. O koyu yeşil bakışları sahibi olan Sofie, ilgisini kahvaltısına yöneltmişken Dante kaşlarını kaldırarak yanındaki ablasına bakar. Konukları teker teker kapıda karşılayan Faye'i herkes zaten tanıyorken zarif melek gülümser ve kahve fincanını hafifçe kaldırarak yeni arkadaşlarını selamlar.

Catrin kendi ekibini tamamlamış, Biana'ya bakarken asil bakışlı kadın kendi sağına dönerek meleklerine gülümser...

Olması gerekenden daha mutluymuş gibi görünen eski Nesil Yöneticisi Biana Gerard, yanındaki yardımcısına dönerek ondan başlayarak tanıtmaya başlar:

"Drea Roslin. Adalet ve Güç. Drea bağımsız bir yazar. Birçok dergide ve gazetede yazılar yayınlıyor, sıklıkla seyahatlere çıkıyor ve aynı zamanda oldukça da iyi bir fotoğrafçı."

Drea olgun yüzündeki parlak kahverengi gözlerinin içi gülerek yeni ekibi selamlarken kahverengi uzun at kuyruğunu diğer omzundan bırakarak yanındaki Karin'e döner, Biana sarışın meleğini herkese tanıtır:

"Karin Rosell, Doğum ve Saflık meleğimiz. Şehir merkezindeki en renkli pastanenin de sahibi." Karin elindeki çikolatalı muffini kaldırarak elleriyle yaptığını söylerken herkes gülümser. Patrick sempatiklik puanlarının bir kısmını eski meleğe kaptırırken Biana elindeki fincanla Karin'in yanındaki Mace'i işaret ederek devam eder:

"Mace Connolly. Erkekler ve Koruyuculuk. Mace bir televizyon yapımcısı, en son projesi daha yayınlanmaya başlamadı. Vampirlerle ilgili olduğunu hatırlıyorum, yanılıyor muyum?" Mace başını sallayarak bilginin doğruluğunu teyit ederken devamında bir şey söylemeyince Biana onu ve genç adamın etrafındaki gergin kalkanı geçerek Megan'la devam eder:

"Megan Adams. Sırlar ve Ay Meleği, aynı zamanda aramızdaki en genç melek. Bu Megan'ın ikinci yeniden doğum döngüsü. Taylor ve Patrick'le birlikte aynı üniversitedeler, Megan grafik tasarımı öğrencisi." Megan gülümseyerek fincanını çevirirken Biana spotlarını en genç meleğinin üzerinden alarak sıradaki genç bayana geçer.

"Delialona Healey. Şefkat ve Güven meleği, aynı zamanda da bir ilkokul öğretmeni." Cici öğretmenin mavi gözler parlar ve dalgalı siyah saçlarının çevrelediği güzel yüzüyle yeni arkadaşlarını selamlarken Biana onun yanındaki sarışın genç adama döner.

"Benn Cooper, Karar ve Affedicilik. Benn bir polis memuru, hatta oldukça meşgul olan bir polis memuru..."

Benn üzerindeki siyah üniformayı göstererek her an gitmek zorunda kalabileceğini hatırlatırken genellikle çok ciddi bir ifadeye sahip yüzü gülümsemesiyle adeta aydınlamıştır. Herkes beklenmedik planları çıkabilecek meleği anlayışla karşılarken güçlü kanunlarla ve belindeki silahla desteklenmiş olan Affedicilik Meleği, yanındaki arkadaşına döner. Biana da onunla birlikte, kahverengi saçlı ve yuvarlak yüzü yaşından çok daha genç gösteren sıradaki meleğine geçer.

"Adia Campbell. Hayvanlar ve Toprak. Adia'nın Karin ve Vien'e çok yakın bir yerde bir evcil hayvan dükkanı var—"

"Ve bir de köpeğim var, adı Vincent!" Adia sanki çocuğundan bahsediyormuş gibi gülümserken eski melekler onun Vincent dışında hiçbir şeye bu kadar coşkuyla tepki vermediğini biliyor, onun coşkusuna ortak bir ritmde başlarını sallarlar, yeni melekler de samimiyetle tebessüm ederlerken Adia kestiği lafı tekrar Biana'ya iade ederek yanındaki arkadaşına döner.

"Isabel Alvaro. Karanlık ve Korku meleğimiz."

Isabel adının duyulmasıyla yeşil bakışlarını fincanından alıp önündeki yeni yüzlere kaldırır, sivri hatlı yüzünü çevreleyen kumral saçları omuzlarından dökülüyorken güzel melek pek de sıcak olmamakla birlikte hafifçe gülümser.

"Isabel, Mace'in asistanı. İnsan ilişkileri çok kuvvetlidir." Biana ve Isabel birbirlerine gülümser ve hemen ardından Yağmur Meleği'nin kahverengi bakışları Isabel'in yanında oturan Sofie'ye döner.

"Sofie Marcel, Tutku ve Ateş."

Sofie yeşil gözleri hafifçe kısılarak gururla gülümser, porselen bir bebek gibi soğuk ve yumuşak görünen yanaklarında iki kusursuz gamze belirirken Biana bu güzel kadının ne iş yaptığını açıklamak için onun yanında oturan Amanda'yı da gösterir.

"Amanda Nolan. Aşk ve Hava meleğimiz. Amanda ve Sofie birlikte çok başarılı ve ünlü bir çöpçatanlık şirketini işletiyorlar: *Pembe Kanatlar*."

İki güzel melek gizli Cupid oklarıyla gülümserlerken karşılarında oturan yeni meleklerin de bakışlarında ayrı bir ilgi belirmiştir, Biana ek bir açıklama getirir:

"Alanlarında oldukça güçlü bir çiftler, evet. İnsanların özgür iradelerini engellemelerine gerek kalmadan onlar için uygun eşleri bulabilecek kadar güçlüler." İlgili bakışlara memnun baş sallamalar da eşlik ederken Sofie araya girer:

"Ama başarı oranımız sadece % 86. İnsanlar garip yaratıklar, karşılarına gerçek ruh eşlerini koymamıza rağmen burun kıvıranını çok gördük."

Memnun baş sallayışlar uzun yılların getirdiği anlayışla sallanmaya devam ederken yeni tanışan grubun tek ortak noktası, insanların gerçekten garip olduğudur. Bu önemli paylaşıma Biana'nın sesi sekte vururken güzel kadın, son meleğine dönerek gülümser ve mutlu gülümsemesiyle mavi gözleri parlayan sarışın meleği tanıtır:

"Veronica Perish. Mutluluk ve Gençlik meleği. Veronica profesyonel bir fotoğrafçı. Özel organizasyonlar ve dergiler için çalışıyor, sergiler düzenliyor, aynı zamanda da şehir merkezindeki sanat galerisinin katkılarıyla oldukça ilgi gören bir fotoğrafçılık kursu veriyor."

Sanatkar melek yeni tanıştığı arkadaşlarına selam vererek çay fincanını kaldırırken Biana da kendininkini dudaklarına götürerek bir yudum alır ve Catrin'e bir bakış atar. Mace onların bakışmalarını yakalamış, sürekli açık olan antenleri farklı bir şey yakalamış gibi oturduğu yerde dikleşirken Biana'nın kahverengi gözleri ona döndüğünde genç adam kaşlarını çatar.

"Neden bu toplantı çok uzun sürecekmiş gibi hissediyorum?"

Biana sessizce fincanını tabağında çeviriyorken diğer eliyle masanın diğer ucundaki yeni yöneticiyi işaret eder. "Kontrol artık Catrin'de, onun açıklamaları elbette olacaktır."

Mace'in rahatsızlığıyla birlikte Biana'nın melekleri derhal Catrin'e bakarken efsane melek bu şeker kaplı kahvaltının altındaki asıl meseleyi açıklar:

"Hepinizle tanıştığıma çok memnunum ve Biana, çok güçlü bir ekibi bir araya getirmişsin, tekrar tebrik etmeliyim." Biana kendi meleklerinin ne için ortaya sürüldüğünü bilmediği tebriği kabul ederek gülümserken Catrin sol tarafındaki on bir meleğe bakar açıklar:

"Bir süredir grubunuz içinden eksilen melekler özellikle Biana tarafından yeniden görevlendirilip başka bölgelere yollandı. Sizler seçilmiş bir grupsunuz, tıpkı benim ekibim gibi..."

Gözler kısılmış, başlar hafifçe yana eğilmişken Catrin ellerini masanın üzerinde birleştirerek yeni ekibinin üyeleriyle teker teker göz göze gelir.

"Yüce Divan'ın isteği doğrultusunda Biana, ben ve ekibim buraya gelene kadar durumu size açıklamadı. Arkadaşlar, topluluğumuzda asırlardır görülmemiş bir olay yaşandı. Geçtiğimiz ay bir nesil, yöneticisiyle birlikte yok edildi."

Nefesler kesilirken Catrin arkasına yaslanıp tüm ekibe hitap ederek konuşmaya devam eder:

"Daha önce nesillerin toplu şekilde yok edilmesine şahit olduk. Binlerce yıl içinde ruhlarımız bir çok savaş gördü. Yeryüzünde hâlâ süregelen savaşların sıcak bir şekilde devam ettiği bölgelerdeki nesilleri bir çok kez kaybettik, ancak hiçbir zaman o ruhlar yok olmadı. Bu seferki kaybımız büyük; bir seferde 24 güç çiftini ve onların başındaki en kıdemli meleğimizi geri dönülmeyecek bir şekilde kaybettik."

Arela

*

Bir meleğin yeniden doğarak ruh varlığını sürdürmesi olayına *Yeniden Doğum Döngüsü* adı verilir. Bir melek kaç kez yeniden doğmuşsa o kadar kıdemli olarak kabul edilir.
Bir meleğin doğum döngüsünden çıkması, ölümlü yaşamı sona erdikten sonra ruhunun ve güçlerinin sonsuza kadar kaybolması anlamına gelir. Döngüden çıkmaya sebebiyet verecek iki temel kural vardır ve bunların herhangi birinin bozulması durumunda ceza kesin ve geri döndürülemezdir.

I. Bir melek ona bahşedilen güçleri kullanarak, kendi de dahil olmak üzere, hiçbir meleğe zarar veremez.
II. Bir melek ona bahşedilen güçleri kullanarak hiçbir ölümlüye zarar veremez.

"Nasıl?" Megan'ın güçsüz mırıltısıyla herkesin bakışları en genç meleğe döner, Catrin açıklar:

"Bay Schuyler[5]'ı hepiniz biliyorsunuz. Tam 22 kez yeniden doğmuş, en kıdemli melekti. Söylenenlere göre Schuyler önce kendi nesline dahil olan melekleri ruhlarını parçalayacak şekilde öldürmüş, sonrasında da intihar ederek kendi hayatına son vermiş. İlk kural yıkıldığı için nesil içindeki melekler ve Schuyler bir daha aramıza dönmeyecek."

Megan bakışlarını kaçırarak yanındaki Karin'e sokulurken sarışın melek de en az onun kadar şaşkın ve korkmuş, Megan'ın ellerini tutuyorken sorar:

"Schuyler asla böyle bir şey yapacak bir adam değildir. Sisteme bu kadar bağlı bir melek kesinlikle böylesi bir vahşete sebep olmuş olamaz. Söylenenlerin doğru olduğuna emin miyiz?"

Catrin ona bakan Saflık meleğinin sorusuna memnuniyetle gülümserken Biana soruyu cevaplar:

"Mesele de tam olarak bu, Karin. Yüce Divan da Schuyler'ın böyle bir şey yapacağına ihtimal vermiyor, bu yüzden olayı araştırmak için en güvenli bölgede, kıdem sırasına göre en yüksekte olan meleklerle özel bir nesil oluşturmak istedi. Catrin ve ben, kıdem sırasında Schuyler'dan sonra geliyoruz ve bizim bölgemiz asırlardır en güvenli bölge. Karar açıktı. Ben kendi ekibimden gerekli değerlendirme ve elemeleri yaparken Catrin de eş sayıda başka bir ekip yaratacaktı ve hepimiz burada birleşecektik. Yüzüncü yıl seçimleri sırasında yeri değişen nesil yöneticilerinin özel ekipler yaratması görülmemiş bir şey değil, o yüzden kararın uygulamaya geçmesi için en uygun zaman bu sene oldu."

"Yani aylardır aramızdan giden her meleği aslında *sen eliyordun.* Hepimizi değerlendiriyordun, gözlemliyordun." Biana bunun üzerine Mace'e dönerken genç adamın söyledikleri gayet açık olan bir gerçeği dile getiriyor, bakışları genç kadına neden yalan söylediğini sorar gibi bakıyordur. Biana onun sessiz sorusunu cevaplar:

"En güvenilir ekibi kurana kadar hiçbirinizin bilmemesi sizi daha güvende tutacaktı, o yüzden hiçbirinize açıklamadım. Drea'nın bile haberi yoktu."

Mace bir an için iki yanında oturan yardımcı meleğe bakar, sonra mavi gözleri tekrar Biana'nın kahverengi bakışlarıyla buluşurken itaatkar bir tavırla başını sallar. "Anlıyorum..."

Biana hafifçe gülümser ve tekrar Catrin'e bakarken Mucize ve Güneş, özel ekibine bakarak açıklamasına kaldığı yerden devam eder:

"Schuyler ve onun başında olduğu neslin yok olmasından bir Kıdemli Ölümlü'nün sorumlu olduğunu düşünüyoruz, ancak onların komitesine karşı Yüce Divan'ın elleri tamamen bağlı. Olay ölümlüler dünyasında tamamen bir seri cinayet ve intihar zinciriyle kapatılmış, olayın suçlusu bir çok somut kanıtla Schuyler olarak açıklanmış ve biz hiçbir şekilde bu yıkımı bir ölümlüye bağlayacak kanıtlara sahip değiliz. Bu yüzden de Kıdemli Ölümlü Komitesi'nden bu olayla ilgili soruşturma yapmak için izin alamıyoruz—"

[5] 'Sıkaylır' olarak okunur.

"Olayın Kıdemli Ölümlüler'e bağlı olduğuna nasıl bu kadar emin olabiliyoruz? Ya başka bir melek sorumluysa?" Benn'in sorusuyla birlikte masada fısıltılar duyulurken Biana başını olumsuz bir şekilde iki yana sallayarak cevaplar:

"Böylesi bir kıyımda bir meleğin parmağı olsaydı Yüce Divan çoktan onu bulmuş olurdu. İki temel kural için denetlemenin ne kadar sıkı olduğunu hepimiz biliyoruz. En küçük bir zarar için bile uyarı alıyoruz. Bu bir melek değil. Bütün nesil tamamen insani yöntemler kullanılarak öldürülmüş, ancak ruhları parçalanırken mutlaka bir efsun kullanılmış olmalı. Bunu her kim yaptıysa meleklerin varlığından haberdar olan ve oldukça güçlü mistik yöntemler kullanabilen bir ölümlü olmalı. Başka hiçbir açıklaması yok."

Böylesi güzel bir sofra etrafında, günün ilk öğünü sırasında konuşulabilecek en son konu, şu anda 24 seçilmiş melek arasında tartışılıyorken herkes birbiriyle bakışıyor, fısıltı ve mırıltılar olasılıkları tartıyorken yeni meleklerin Yardımcı Yöneticisi Adler Dahlin, kelime kalabalığının arasından net sesiyle sıyrılır.

"Kıdemli Ölümlülerin arasına gizlice sızmaktan ve kendi kanıtlarımızı kendimizin toplamasından başka bir seçeneğimiz yok. Şu anda tutunabileceğimiz en güçlü dal bu. Onu çürütene kadar başka bir şeye odaklanamayız." Catrin kesinlikle katıldığını söyleyerek onaylarken bir süredir Yüce Divan'la birlikte şekillendirdiği fikri bütün gruba da açıklar:

"Hepimiz güvendiğimiz ölümlülere bir teklif götüreceğiz: Kıdemli Ölümlü olmak isterler mi? Eğer kabul ederlerse bizim için çalışacaklar ve Yüce Divan tarafından korunacaklar. Tek yapmaları gereken bize komitenin kapısını açmak. Karar her zaman olduğu gibi onlara ait. Kıdemli Ölümlü olduktan sonra ne yapacaklarını ya da neden bu teklifi ettiğimizi bilmeyecekler. Kendi özgür iradeleriyle sadece Kıdemli Ölümlü olup olmayacaklarına karar verecekler. Sonraki adımlarla yeri geldiğinde ilgileneceğiz. Ancak..."

Catrin'in ses tonu ölümlülerin özgür iradesine verilen esnekliğin getirdiği rahatlığı kaybetmiş, daha otoriter bir havayla çıkarken genç kadın bu teklifin melekleri bağlayan kısmını açıklar:

"Her ne kadar ölümlüler kararlarını vermekte özgür olsalar da bizim bir ölümlüye bu teklifi götürmemiz zorunlu. Yüce Divan'dan gelen resmi karar gün içinde elinize ulaşacak. İki ay içinde güvendiğimiz bir ölümlüye bu teklifi yapmak *zorundayız.* Aksi takdirde göreve karşı gelmek suçundan soruşturma geçireceğiz."

Masada mutlak bir sessizlik hakimken Catrin'in buz mavisi bakışları bir anda erimiş, gözleri içten bir ricayla sol tarafındaki eski melek grubuna ve Biana'ya döner.

"Bu bölgede henüz yeni olduğumuz için bu kural karşısında bizim güvenle ilgili bir dezavantajımız var, ama siz çok uzun zamandır buradasınız. Umuyorum ki sizin güvendiğiniz ölümlülerden biri bu teklifi severek kabul edecek..."

Biana mutlaka bir çözüm bulacaklarını söylüyorken eski ekibin en yenisi, sırların ve Ay'ın meleği güzel Megan kafasından yankılanan isimle kalbi durarak önündeki tabağa bakıyordur.

Sam. Teklif. Kıdemli Ölümlü. Tehlike.

Genç kız bir an için gözlerini kapatarak düşüncelerini toparlarken etrafında çoktan tanıdık isimler dönmeye başlamıştır, ama Megan bir süre daha sessizliğini korumayı tercih eder...

Arela

*

Bir ölümlü eğer bir neslin 24 üyesinin birden varlığından haberdar ise tüm melekler arasında *Kıdemli Ölümlü* olarak bilinir ve ölümlülerle melekler arasındaki herhangi bir olayda şahitlik edebilir, ifade verebilir veya oy kullanabilir.

2 hafta sonra...

"Pardon, ben buzlu Mocha istemiştim bu sıcak."

"Çok özür dilerim, efendim. Hemen değiştiriyorum!" Megan müşterinin bardağını ondan alarak bir kenara koyar ve telaşla yeni bir bardak hazırlamaya başlarken onun yanında, kasayla ilgilenen Sam dönerek bugün beşinci kez yanlış hazırladığı siparişi düzeltmeye çalışan arkadaşına şöyle bir bakar.

"Yardım ister misin?"

"Hayır, iyiyim—" ve Megan o anda metal kepçeye doldurduğu buzları bir güzel yere saçarken Sam arkasından geçen birini yakalayıp kasaya bırakır ve Ay yüzlü meleğin yardımına koşar.

"Senin dengen bugün yerinde değil, neler oluyor?"

Megan elini alnına bastırarak yere çökerken Sam ayağıyla yerdeki buzları bir kenara iter ve el çabukluğuyla kahveyi hazırlayıp müşteriye verir. Memnun müşteri uzaklaşırken Sam yerdeki Megan'ı kollarından tutup kaldırarak arka odaya alır, kapıyı da kapatıp onunla birlikte bir köşeye otururken bu sefer gerçekten endişeli bir tonla sorar:

"Kanatlılarla ilgili bir şey mi? Çok soru sorma dediğin için sözünü dinliyordum, ama böyle olmuyor, anlat."

"İyiyim Sam, gerçekten—" Sam bu kuyruklu yalanın üzerine sağ elinin parmaklarını kullanarak Megan'ın ne kadar kötü olduğunu saymaya başlar:

"Dalgınsın, dalgın olmadığın zaman da sürekli diken üstündesin, her iki durumda da bir şeyler deviriyorsun ve yalan söylüyorsun. Ya neler olduğunu anlatırsın, ya da ikimiz de bu hafta sonuna kadar işten kovuluruz."

Megan göz ucuyla arkadaşına bakarken Sam diyeceğini demiş, tek kaşını kaldırarak cevabı bu yüzyıl içinde beklediğini gösterir.

"Kanatlılarla ilgili, evet."

Sam o anda alevlenerek ayaklanırken derhal söylenmeye başlar:

"Sana bir şey mi yaptılar!? Yeni gelen kadın mı bir şey yaptı?! Zaten hiç gözüm tutmamıştı—"

"Kadını görmedin bile—" Sam aldırmıyor, bunun böyle süremeyeceğinden bahsediyorken elleri ve kolları yine yardımcı öğeler olarak cümlelerinin dramatikliğini arttırıyordur.

"Gençsin diye seni eziyorlarsa karşılarında beni bulurlar. Kanatsız olabilirim, ama ağzım iyi laf yapar!"

"Orası tartışılmaz..." Sam o anda lafını keserek gözlerini devirir ve tekrar yerine otururken Megan gülümseyerek başının onun omzuna yaslar. "Benden bir şey yapmamı istediler, hem de hiç yapmak istemediğim bir şey—" Sam gözleri büyüyerek başını eğer ve Megan'ın gözlerine bakarak dehşet dolu bir fısıltıyla sorar:

"Yedinci sayfadaki şey mi yoksa?!"

"Ne—*hayır!* Kural kitabını okumayı bırakır mısın artık!?" Sam dudaklarına görünmez bir fermuar çekerek sohbetin bu noktasından sonra araya giriş gerçekleştirmeyeceğini belirtirken Megan, yedinci sayfa durumunu kafasından atmaya çalışarak kelimelerini toparlar.

"Altı hafta içinde güvendiğim bir ölümlüye çok önemli bir teklif götürmek zorundayım."

Sam, boncuk gözleri büyüyerek olduğu yerde kasılırken Megan onun bacağına bir yumruk geçirerek doğrulur. "Yedinci sayfa değil dedim!"

"İyi, tamam!" Sam kendi kendine bir şeyler mırıldanarak kollarını kavuştururken Megan ayağa kalkmış, odada volta atarak konuşur:

"Tabii bunu yapmadan önce güvenilir bir ölümlü bulmalıyım—"

"Hey!? Bostan korkuluğu gibi bir halim mi var?! Bana teklif et!"

Megan başını iki yana sallayarak kesinlikle olmayacağını söylediğinde Sam sanki "bundan sonra arkadaş olmayalım" cümlesini duymuş gibi bir isyanla ayağa fırlar.

"Tam 20 sene bunu benden sakladın, şimdi gözümün önünde gidip başkasına mı teklif edeceksin!?"

Megan ellerini iki yana açarak karşıdan gelen azara ve suçlamaya karşılık isyan eder:

"Daha ne teklif edeceğimi bile bilmiyorsun!"

"Süper havalı bir şey olduğu kesin!"

"Değil!"

"Söyle o zaman! Ben karar veririm!"

"Hayır!"

"Evet!"

"Hayır!"

"Söyle!"

"HA-YIR!" O anda kapı açılıp içeri bir kafa girerken Megan ve Sam aynı anda o tarafa dönerek bağırırlar:

"MEŞGULÜZ!"

"KAVGA EDİYORUZ!"

Kafa geri çekilerek kapı derhal kapanırken Megan ve Sam tekrar birbirlerine odaklanırlar.

"Sam, ısrar etme—"

"Ederim. O kanatlarının her bir tüyünde benim de hakkım var. Söyleyeceksin—"

"Yapmak istemediğim bir şey diyorum—" Sam sinirle gülerek ellerini yukarı kaldırır ve bütün Kanatlılar'ın sahibine seslenir:

"Hem de yapmak istemediği bir şeyi teklif edecek! Bana değil, bir yabancıya! Yoldan geçen adamın tekine! Elin ölümlüsüne!"

Megan ellerini yüzüne kapatarak avuçlarına bağırırken Sam dönerek onun önünde eğilir:

"N'olur söyle!"

"Kanatlılar'ın bir Kıdemli'ye ihtiyaçları var!"

Kapı dışından duyulan cümle, normal kulaklara hiçbir anlam ifade etmese de şu anda Sam'in beyin dalgalarında oldukça kuvvetli bir sarsıntıya sebep olmuştur; yüzü renkten renge girip yeşil gözlerinde bağımsızlık günü kutlamalarının havai fişekleri patlıyorken Sam bir anda yumruklarını havaya kaldırarak eğildiği yerden zafer coşkusuyla ayağa fırlar. "EVET! EVET, KABUL EDİYORUM!"

Megan ağlamaklı bir ses çıkararak yere oturuverirken Sam odadaki aynaya bakıyor, topluluk içinde ortaya çıkarmaması gereken dans figürleriyle birlikte, bir çift kanadın omuzlarının üzerinden ne kadar haşmetle açılabileceğini düşünüyordur.

{ Justin Timberlake – Magic }

Sam gün boyunca ortalıkta alemin kralı gibi dolaşmış, yaptığı şey kahve değil de özel bir büyüyle kutsanmış şifalı içecekler gibi müşterilere servis edilmişken genç adam artık herkesten üstün hissederek Kahve Çekirdeği'nin ölümlü havasına ayrı bir karizma katmıştır.

"Buyrun, efendim. Buzlu ve tek paket tatlandırıcılı sütlü kahveniz." Müşteri kahvesini alarak çıkışa yönelirken Sam onun arkasından seslenir:

"Kendinize dikkat edin, melekler sizi korusun!"

Sam bir insanın daha hayatını yapay tatlandırıcı ve biraz sütle yumuşatmışken Megan dertli dertli iç çekerek kasadaki kırışık paraları düzeltiyordur. Bir ölümlü ve bir melek, mis kokulu bir kahve dükkanında çalışırken dükkanın kapısı açılır ve ikinci bir melek içeri girer. Sam o tarafa gelen Mace'i gördüğü anda ellerini hafifçe göğsüne vurur, parmaklarını şıklatır ve iki işaret parmağıyla, en az onun kadar karizmatik olan meleği işaret ederek konuşur:

"Dostum, Mace! Bir fincan koyu ve şekersiz kahve geliyor!"

"Ben sütlü ve şekerli içerim." Sam'in bütün havası sönerken "her neyse" diyerek arkasını döner ve kahvenin içine tükürme isteğini bastırarak hazırlamaya başlarken Mace, kasanın başında Megan'ın önünde durmuş, usulca sorar:

"Söyledin mi?"

Megan başını sallarken Mace alaycı bir gülümseyişle kahve hazırlayan Sam'in tarafına bakar, ama onun bardaklar ve kaplarla ne kadar seri ve hatasız çalıştığını görünce gözlerini devirerek tekrar Megan'a bakarken Ay yüzlü güzel melek, mavi bakışlarını Kanatlı'ya kaldırır.

"Başka birisinden haber çıkana kadar yanınıza yaklaştırmayacağım."

"Başka birisi soracak adam bulamayacak. Hepimiz seni bekliyorduk."

Megan dehşetle kasayı tutarken Mace çoktan dikkatinin yüzde seksenini telefonuna vermiş, tuşlara basıp bir şeyler yaparken omuzlarını silker. "Sen ona sormasan Amanda soracaktı. Kimsenin ona bu kadar yakın olan bir arkadaşı yok. Teknik olarak *yapışık* yaşıyorsunuz. Ölümlü kardeşin olması gibi bir şey..."

Megan itiraz edecekken lafı bir fincan sütlü ve şekerli kahveyle kesilir; Sam kasanın üzerinden eğilerek Mace'in yüzüne doğru yaklaşırken kaşlarını indirip kaldırarak dudaklarının arasından mırıldanır:

"Artık aynı takımdayız desene..."

Mace bir an için önündeki fazla heyecanlı ve girişken surata bakar, sonra elindeki fincanla birlikte dönerek boş masaların birine ilerlerken Sam dişlerini sıkarak onun arkasından bakar. "Çok uzun sürmeyecek, Mace. *Hiç* uzun sürmeyecek..."

Megan arkadaşını ensesinden çektiği gibi abandığı kasanın üzerinden alırken Kıdemli Ölümlü olmasına *şu kadarcık* kalmış olan Sam, önlüğünü düzelterek kahve makinelerinin olduğu tarafa ilerler...

Uzun ve bol kahveli bir günün sonunda Sam omuzlarını gererek arka odanın ışıklarını kapatır ve kapıyı da çekerek dışarı çıkarken Megan da esneyerek yerdeki bir peçeteyi kaldırıyordur. Sam ilerleyerek genç kızın saçlarını tek elinde toplar ve o doğrulduğunda saçları omuzlarından bırakıp arkadaşını kolunun altına alarak Kahve Çekirdeği'ni kapatmak için ikisi birlikte çıkışa giderler.

Megan ışıkları kapatmak için kapının yanındaki düğmelere uzanıyorken yolun köşesinden bisikletinin zilini çalarak Patrick girer ve Kahve Çekirdeği'nin önünde durarak cam kapıyı tıklatır.

"Kapalıyız—"

"Sam, hayır."

Megan elini düğmelerden çekerek kapıyı açar; Patrick bisikletiyle birlikte içeri girerken en kıymetli aracını ters dönmüş sandalyelerin birine yaslar, terlemiş ellerini de pantolonuna silerek Sam'e döner.

"Patrick Kane. Yıldızlar ve Enerji meleği. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Sam'in gözleri derhal havai fişeklerin fitillerini yakarken Kanatlı'nın elini sıkar. Patrick, cana yakın gülümsemesi ve zeka akan gözleriyle dönerek Megan'a dışarıyı işaret eder. "Diğerleri de birazdan burada olur. Ne kadar güzel bir kafe burası..."

"Patrick, hangi kahveyi seversin?" Sam ve Patrick güle konuşa tekrar içeri dönerken Megan kaderine razı olarak kapıya kapalı yazısını asar, ama kepenkleri açık bırakarak geri dönerken Ay yüzlü melek ve en yakın ölümlü arkadaşı için bir gecede her şey değişir...

* * *

VI. Melekler Şehri

Megan, koluna girdiği Sam ile birlikte Pembe Kanatlar'ın cam kapılarından içeri girdiğinde bekleme salonunda elinde dergilerle oturan kadınlar ve muhtemelen kimseye tanınmamak için birbirinden çeşitli şapkalar takan erkekler başlarını kaldırıp yeni çifte bakarlar.

Mavi gözlü, ince uzun genç kız ve onun kolunda, kendini beğenmiş sırıtışı ile kapalı alanda bile inatla çıkarmadığı güneş gözlükleriyle salınan genç adam onlara şöyle bir bakıp yöneticilerin odasına doğru ilerler. Sam derhal atılarak Megan için ofis kapısını iterek açarken genç kız gülümseyerek Amanda ve Sofie'nin paylaştığı büyük ofise girer.

"Haber var mı?"

Sofie odadaki boy aynasının karşısında saçlarını düzeltir ve göğüslerinin hemen altından dizlerine kadar uzanan daracık siyah eteğinin içinde kendini izlerken cevaplar:

"Henüz değil. Hem haber olsa bile Kıdemliler sadece Kıdemlilerle konuşur. Kimsenin bir randevu tarihi vereceğini sanmıyorum."

Megan usul bir "peki" mırıldanarak uçuk pembe koltukların birine otururken Sam, Sofie'nin arkasından aynada kendi yansımasına bakıyor, sorar:

"Komite benimle bağlantıya geçtiğinde nasıl bir hava vermeliyim henüz karar veremedim. Gizemli ve ilgilenmemiş mi görünmeliyim," Sam gözlüklerini hafifçe indirerek aynaya aşağılayıcı bir bakış atar, "Yoksa girişken ve içten mi olmalıyım?" gözlükler çıkıp genç adamın yeşil gözlerine fazlasıyla girişken bir bakış yerleşirken Sam mutlulukla gülümseyerek ellerini iki yana açar.

Aynadan onu izleyen Sofie kaşlarını kaldırmış, yüzünde tanımı olmayacak bir tebessümle arkasındaki şaklabanı izliyorken vanilya kokan saçlarını savurarak arkasını döner.

"Kendin olsan?"

"Asıl onu yapması zor!" Sofie içten bir kahkaha atarken Megan oturduğu yerden homurdanır:

"Hâlâ oyun oynadığımızı sanıyorsun, harika..."

Sam ve Sofie aynı hoşnutsuzlukla kaşlarını kaldırarak pembe koltuktaki rahatsız meleğe dönerlerken onların arasından Amanda başını uzatır ve en sarışın pırıltısıyla gülümser.

"Arkadaşını bizden kıskanıyor musun yoksa Megan?" Sam'in kalkmış kaşına derhal kıvrık bir sırıtış eşlik ederken Megan gözlerini devirerek önündeki cam sehpada duran dergilere uzanır. "Alakası yok. Ama durumun ciddiyetinin unutulmasını da istemiyorum. 3 hafta önce kahvaltı masasında hepiniz korkudan titriyordunuz, bugün sanki televizyondaki komedi macera dizilerinin birinde gibisiniz."

"Belki biraz daha esmer ve uzun boylu olsaydım Chuck[6] gibi olabilirdim—"

[6] *Chuck*, aynı adlı aksiyon - komedi türünde bir Amerikan televizyon dizisinin ana karakteridir.

"Sam!" Sam derhal gözlüklerini takarak *kendisi* olurken Megan elindeki dergiyi açıp yüzünün önüne kaldırarak *okumaya* başlar, Sam onu izliyorken sorar:

"Şu dünyada hangi Kıdemli Ölümlü'nün arkasında koskoca bir Yüce Divan var, bana söyler misin Megan?"

"Yüce Divan'ın ne olduğunu da bilsen..." Sam derhal savunmaya durumuna geçer ve gözlüklerini çıkararak itiraz eder:

"Bu bir hakarettir! Arela, sayfa 2: Yüce Divan, yeryüzünde en az 50 yeniden doğum döngüsünü tamamlamış en kıdemli meleklerin oluşturduğu yasama, yürütme ve yargı kurumudur. Yeryüzündeki tüm melekler Yüce Divan'ın emirlerine uymakla yükümlüdürler."

Dersine çalışan Kıdemli Ölümlü parmaklarını şıklatarak tekrar gözlüklerini takarken Megan okumadığı derginin sayfasını çevirir. Biraz sonra Sam gelip genç kızın yanına otururken en rica eder sesiyle konuşur:

"Ben dünya üzerindeki en havalı arkadaşlara sahip olurken de siz de ne yapabiliyorsanız onu yapacaksınız. Artık sırları mı okursunuz, saçlarını mı tutuşturursunuz bilmiyorum. Ben tamamen kendimi meleklerin güvenli kanatlarına—" Megan ona bir bakış attığında Sam cümlesini düzeltir:

"*Kollarına* bıraktım ve oldukça da memnunum."

"O zaman sana şunu söylememe izin ver. Arela, sayfa 8: Bir melek karşısındaki meleğin ya da ölümlünün izni olmadan güçlerini onun üzerinde kullanamaz. Bu da demek oluyor ki senin sadece 'havalı arkadaşlar edinmek' dışında yapacağın bir sürü şey var. Yalan söylemek ve kendini gerçek insanların arasında tehlikeye sokmak gibi—"

"Bir dakika, bir dakika..."

Megan sonunda Sam'in aklına başına getirebildiğini hissederek dergiyi bırakır ve memnun bir ifadeyle dikkatini arkadaşına verirken güneş gözlüklü kumral genç adam sorar:

"Eğer izin vermeden güçlerini kullanamıyorsan benim sırlarımı nasıl biliyorsun?"

"O kadar söylediğim şey içinden aklına bu mu takıldı?!"

"Yüce Divan sırlarımı değil kıçımı koruyor—" Sam derhal odadaki diğer bayanlara dönerek özür diler ve devam eder:

"Nasıl benim sırlarımı biliyorsun?"

"Bana izin verdin de ondan. Sam, bak, sana bunu bir haftadır açıklamaya çalışıyorum, bu Kıdemli olma meselesi senin sandığın kadar kolay değil—"

"Ne zaman izin verdim?"

Megan duvara konuştuğuna artık emin olmuş, inleyerek başını geri bırakırken Sam onun kolunu dürterek sorar:

"Ne zaman izin verdim!?"

"15. yaş gününü hatırlıyor musun?" Sam kaşlarını çatarken Megan işte o zaman diyerek başını sallar...

*

Sam'in 15. yaş günü

"Megan ağlama! N'olur ağlama! Bilerek yapmadım! Hem ben Petra'nın Tommy'i öptüğünü nereden bileyim!?"

Sam evlerinin bahçesinde Megan'ın arkasından koşuyorken genç kız hoşlandığı çocuğu elinden alan kızın, en iyi arkadaşının partisine gelmesine ağlıyordur, arkasını dönmeden bağırır:

"Yalan söyleme! Herkes biliyor!"

"Yalan söylemiyorum! Megan, ben sana yalan söyler miyim?!"

Megan umrunda olmadan ağaçların arasındaki çardağa koşar ve içeri girip bir köşede oturarak ellerini yüzüne kapatırken Sam da onun önünde yere çöküverir.

"Şimdi gidip kovarım, lütfen ağlama! Ben sana yalan söylemem Megan! Elimde olsa beynimi açıp sana vereceğim! Al, bütün düşüncelerim, sırlarım, her şeyim senin olsun! Al! Hadi oku!"

Sam uzanarak Megan'ın ellerini indirir ve kendi gözlerini kocaman açarak genç kızın masmavi gözlerine bakarken Megan'ın o anda nefesinin kesildiğini anlamaz. Sırlar meleğinin önüne açılan zihinle kesilen nefesi alelade bir hıçkırık gibi görünürken Sam uzanarak arkadaşına sarılır ve artık ağlamamasını ister...

*

"HADİ CANIM!?"

Megan başını sallarken Sam keyifle gülerek bu muhteşem anıyı kısa bir süre için alkışlar.

"O kadar kolay mı oluyor bu işler?"

"Samimiyet ve güven meselesi." Sam dönerek çalışma masasının başındaki Amanda'ya bakarken Aşk meleği gülümser. "Bir ölümlünün bir meleğe güveni onun izni yerine geçer. Özellikle "sana izin veriyorum" gibi bir cümle kurmasına gerek yok. Sen onu söylememiş olsan bile aranızdaki arkadaşlığa bakılırsa Megan senin sırlarını zaten bilecekmiş."

Sam gülümseyerek yanındaki meleğe bakarken Megan uzanarak onun o aptal güneş gözlüklerini çıkarır ve yüzüne küçük bir tokat atıp tekrar dergisine uzanır.

"Bir daha bu gözlüğü takmazsan belki söylenmeyi bırakırım."

Sam üzüntüyle bir ses çıkarır, ama itiraz etmezken Megan bir haftadır kazandığı ilk küçük zaferle gülümser.

Sofie ve Amanda, hayat arkadaşlarını arayan adaylarla görüşmeye gitmeden önce Sam ve Megan'ın eline iki başvuru formu tutuşturmuş, bunlarla oyalanmalarını söylemişlerdir. Sam yerde oturmuş, cam

sehpanın üzerinde kendi formunu dolduruyorken Megan da koltukta bağdaş kurmuş biraz düşünüp, biraz yazıyordur.

"Megan, ben en son ne zaman birisiyle beraberdim?"

İki arkadaş birbirlerine bakarak birkaç saniye düşünürler, ama kesin bir cevap gelmezken Megan omzunu silker. "Hatırlamıyorum."

"3+ olarak işaretliyorum ve kendimden utanıyorum, teşekkürler insanlık."

Megan gülerek kendi formuna dönerken aynı soruya geldiğini fark edince somurtur. Sam onun ifadesine gülerken sorar:

"Megan ya ben yanlışlıkla başka bir meleğe beynimi verirsem ne olacak?"

Sırların meleği kalemini kağıdı deşercesine bastırarak 3+ seçeneğini işaretliyorken Sam'in sorusunu da cevaplar:

"Yanlışlıkla olacak bir şey değil."

"Ben şaşkınım, yaparım."

"O kadar şaşkın değilsin. Ben ne tür müzik seviyorum?" Sam sanki adı sorulmuş gibi bir doğallıkla birkaç tür sıralar, Megan gerekli yerleri doldururken Sam kalemin ucunu kemirerek bir süre formdan uzaklaşır.

"Peki bu diğer Kıdemli karakterler benimle ne zaman bağlantıya geçecek?"

"O işlerin nasıl yürüdüğünü pek bilmiyorum. Daha önce hiç Kıdemli Ölümlü görmedim."

"İlk seferini benimle yaşıyorsun demek..."

Megan başını kaldırmadan Sam'e bir çift mavi bakış atarken genç adam kaşlarını indirip kaldırıyordur, Megan elindeki kalemi ona fırlatırken güler.

"15 yaşından beri rüyalarına konuk oluyorum, o kadarı sana yeter."

"İnan rüyalarımda bile sana karşı o kadar kibarım ki."

"Bilmez miyim..."

"Bilirsin, doğru. Evet konuyu kapatıyoruz, forma dönüyoruz, utanç verici bir soru daha cevaplıyoruz: en uzun birlikteliğiniz ne kadar sürdü?" Sam bir an düşünür, sonra eğilerek Megan'ın ona attığı kalemle soruyu cevaplar:

"10 dakika."

Megan kahkahayı basarken Sam gururuyla oynanmamasını rica eder. O sırada ofisin kapısı açılıp Mutluluk ve Gençlik meleği Veronica içeri girer.

"Peynir diye bağırın!"

Sam derhal bağırırken Megan sadece gülümser, Veronica ikisinin fotoğrafını çekerek boynuna astığı fotoğraf makinesini bırakırken elini sallayarak onları çağrır:

"Hadi kalkın, gidiyoruz."

Sam itiraz etmeden kalkarken Megan nereye gittiklerini sorar.

"Melekler buluşmasına. Nasılsa ikiniz de bugün kahve servis etmiyorsunuz, biz size bir şeyler ısmarlayalım." Sam iki baş parmağını da kaldırarak girişken gülümsemesiyle bu fikre olan yaklaşımını gösterirken Veronica iki arkadaşı birer koluna alarak çıkışa ilerler.

{ Katy Perry – Hot 'n Cold }

Megan, Veronica ve Sam üçlüsü aşağı indiklerinde yol kenarında bekleyen spor arabayı ve içindeki Isabel'i gördüklerinde Sam, Heidi Klum'ı yatağında görmüş gibi bir ses çıkararak krem rengi arabanın yanına ilerler ve iki elini birden arabanın kaputuna bastırarak sarhoş edici bir keyifle gülümser.

"Sıcak..."

Megan gülerek onu arabanın üzerinden çeker ve ikisi birlikte tek kapılı arabanın arka koltuğuna geçtikten sonra Veronica da şoförün yanına geçerek güneş gözlüklerini takar.

"Uçur bizi Isabel!" Isabel söyleneni yaparak gaza basar ve tam da o anda Megan'ın elindeki güneş gözlüğüne uzanmaya çalışan Sam önündeki koltuğa yapışırken Megan sırıtarak gözlüğü kendisi takar...

Dörtlünün ilk durağı Karin'in pastanesi olmuş, hepsi birlikte camekanın arkasındaki binbir çeşit tatlı ve tuzlu çörekleri ve pastaları inceliyorken Sam ve Megan kafa kafaya vermiş, parmaklarını bastırarak en sevdiklerini gösteriyordur. Karin gülerek bir karar vermelerini söylediğinde ikisi de aynı çikolatalı pastanın olduğu yere parmaklarını bastırırlar ve iki büklüm bir şekilde Karin'e bakarak sırıtırlarken sarışın melek gülerek onlara pastalarını verir.

"Peyniiiir!" Veronica önde oturduğu koltukta kamerasını arkaya çevirmiş, araba ilerlerken elini sabit tutmaya çalışarak Megan ve Sam'in şapşal fotoğraflarını çekmeye uğraşıyordur. Arka koltuktaki ikili ellerindeki çikolatalı pastadan bir ısırık alıp aynı anda ağızlarını açarak "beeeee"leyince Veronica kahkaha atarak ikisinin oldukça kaymış bir pozunu çeker.

Sürekli araba kullanan Isabel de eğlenceye katılmak isteyince araba derhal bir otoparka çekilmiş ve güle konuşa şehrin merkezindeki parka gidilmiştir.

Şakır şakır suların aktığı havuzun başında Veronica itinayla herkesi konumlandırarak fotoğraflarını çekiyordur; Sam taştan yapılmış havuzun kenarına çıkarak ortasındaki çeşmenin suyu ağzından akıyormuş gibi poz verirken Megan ve Isabel de ne poz vereceklerine karar verememiş içten kahkaları sırasında bir fotoğraf karesinde sonsuzlaşırlar.

Birkaç saat sonra park macerasındaki dörtlüyle bir bisiklet zilinin sesi karıştığında asıl cümbüş başlar.

"Çok süper bir oyun fikrim var!" Megan bir bisiklete, bir de Sam'e bakarak tehditkar bir biçimde güler ve ellerini sallayarak "Kesinlikle hayır!" derken Sam çoktan onu yakaladığı gibi belinden tutup sırtına atmış, Patrick'e döner.

"Sen, Veronica ve Isabel'i bisikletine al, ben de Megan sırtımdayken koşarak seni geçmeye çalışayım." Megan gülmekle ağlamak arasında bağırarak yere inmek istiyorken Sam onun poposuna bir tane vurur; diğer tarafta oyun teklifi heyecanla kabul ediliyorken bisikletin önüne ve arkasına binmeye çalışan kızların arasında Patrick sorar:

"Kazananın ödülü ne olacak?"

"Kafamızı kırıp ölmezsek karar veririz—"

"Ben kafamı kırıp öleceğim! Sam, bırak beni!" Sam gülerek hiçbir şey olmayacağını söyler ve çelik gibi kollarından, beton gibi bacaklarından bahsederken Patrick'in hazır olduğunu duyduğu anda fişek gibi koşmaya başlar, Megan çığlığı basar.

15 dakika sonra Sam yalpalayarak yürüyor, Patrick ise tekerleği patlamış bisikletini yanında sürüklüyorken Megan belini düzeltmeye çalışıyordur.

"Artık sırtlarda taşınacak yaşı geçtim dediğim zaman hangi dili konuşuyorduk acaba?"

Sam emin olmadığını söyler ve tek ayağının üzerinde zıplayarak Megan'ın koluna girerken genç kız ona destek olarak yol kenarındaki bankların birine oturtur.

"Daha oyun oynarken bile kendini koruyamıyorsun, işler sarpa sararsa ne yapacaksın?"

"Neden sürekli beni korkutmaya çalışıyorsun?"

Megan cevap verecekken arkadan geçen Korku meleği Isabel araya girer:

"İşe yaramıyor, benden söylemesi."

Sam sırıtırken Megan söyleyeceği şeyleri yutarak belini tutar ve arkadaşının yanına oturur.

"Yarın belden aşağısı felç olarak uyanırsam o zaman korkunu göreceğim." Sam hiçbir şey olmaz diyerek elini genç kızın beline koyar ve hafifçe ovarken Veronica iki bankın ortasında onların karışısına oturmuş, son bir fotoğraf çeker...

Akşama doğru hem kendileri, hem de araçları sakatlanmış olan melekler Kahve Çekirdeği'nde oturup birer kahve içiyorken Isabel'in sabahtan beri kullandığı arabanın asıl sahibi içeri girer. Mace kalabalığa şöyle bir bakıp kafenin en uzak köşesindeki masada aradığı yüzleri bulunca o tarafa ilerler.

"Isabel, önce anahtarlar."

"Arabayı az önce çektiler, yetişemedim." Mace'in kalp atışları bir anda negatif bir ritmle atmaya başladığında Isabel gözleri parlayarak gülümser.

"Şaka yaptım." Mace uzatılan anahtarları bir hışımla alır ve önündeki sandalyeyi varoluşuna pişman ederek çekip otururken Isabel onun kolunu sıvazlayarak hiç sahip olmadığı bir sevimlilikle özür diler. Mace kabul ya da red etmeden diğerlerine dönerken Sam'in yüzündeki hiç silinmeyen o zevki görünce konuşur:

"Öldürülen bir melek neslini kimin yok ettiğini ortaya çıkarmak için seçildin ve eğer senin bizim ajanımız olduğunu öğrenirlerse başına gelecekler konusunda hiçbir endişen olmadan hâlâ gülebiliyor musun?"

Bir an için masada ve etrafında dolaşan bütün sesler kesilmiş gibi derin bir boşluk oluşurken Megan yutkunarak masanın altından Sam'in elini tutar.

"Mace, lütfen..."

Mace bir an daha yüzünde vahşi bir hayvanın avına saldırmadan önceki bakışıyla beklerken hemen sonra omuzları düşerek arkasına yaslanır.

"Eskilerin ve yenilerin bu hafta sonuna kadar eşleşip ikili bir ekip oluşturması gerekecek."

Masadaki gergin hava çözülüp etraftaki sesler tekrar akmaya başlarken Veronica kamerasıyla oynamayı bırakıp sorar:

"Resmi bir şey var mı?"

"Drea yarın bir şeyler yollayacak, ben Biana'dan duydum."

Veronica ona göre bir sorun olmadığını söyleyerek artık soğumuş olan kahvesini yudumlarken bu sefer Megan bir soruyla gelir. "Neye göre eşleşeceğiz peki?"

"Öncelikli olarak güçlere göre. Sonra da kaşına gözüne göre sanırım, bilmiyorum, kafam kazan gibi. Bir daha sana izin vermeyeceğim Isabel. İnsanlıktan nefret eder hale geldim." Mace masaya eğilerek başını kollarının üzerine koyar, Isabel hiç sahip olmadığı şefkat duygusuyla tek bir kez açık kumral saçları okşar, sonra kahvesine yönelirken Patrick, eskilerin arasındaki tek yeni olarak onunla eşleşmek isteyen olup olmadığını sorar.

Drea'nın eş seçimiyle ilgili kararı yollamasının ertesi günü, Adia hem haftasonu olmasından, hem de havanın içerde kalınamayacak kadar güzel olmasından faydalanarak herkes için bir piknik ayarlamıştır.

Ekoseli örtüler, büyük sepetler ve yemyeşil çimler 24 melek, bir ölümlü ve bir de köpeği misafir ediyorken toprak ve hayvanların meleği Adia, Karin'in getirdiği rengarenk minik kekleri çimlerdeki meleklerin arasında dolaştırıyordur.

Gece ve Yalnızlık meleği Lucas'ın yanında oturan Sam teşekkür ederek bir kek alır ve Lucas'ın göl kenarında otururken çizdiği Eliza portresini incelemeye geri dönerken portresinin çizildiğinden haberi olmayan Eliza da, Faye ve Megan'la birlikte göl kenarında sohbet ediyordur. Adia son dört parça kekle beraber onların yanına geçip otururken çıplak ayaklarını çimlere ve toprağa sürterek gülümser.

"Mis gibi kokuyor, bayılıyorum buraya..." Faye de aynı fikirde olduğunu söyleyerek ayaklarıyla gölün sularını ittirirken gülümser.

"Piknik fikrini çok iyi düşündün, Adia."

Adia yanına gelip yatan köpeği Vincent'ın başını okşuyorken huzurlu bir sesle mırıldanır:

"Başka türlü kimsenin bir araya geleceği yoktu. Böyle olunca daha çabuk eşleşiriz. Temiz hava herkesin algılarını açar, değil mi Vincent? Değil mi oğlum?"

Vincent başını kaldırarak bir kez havlar ve sonra tekrar dinlenmesine dönerken Adia en yakın arkadaşının sesiyle mutlu olmuş, yanındaki bayanlara döner.

"Siz eşlerinizi seçtiniz mi?"

Faye ve Eliza birbirlerine bakıyorken, siyah saçlı melek cevaplar:

"Ben, Delialona'yla anlaştım. Bencillik ve Kibir, Güven ve Şefkat. Siyahla beyaz." Ne iş yaptığı belli olmayan ajan melek, kendi isabetli seçimine memnuniyetle gülümserken bu yaklaşım Adia'nın da hoşuna gitmiş, başını sallar. "Eğer öyle düşünürsek benim de kendime zıt bir güç seçmem gerekiyor."

"Patrick olabilir." Megan'ın önerisiyle gözler Ay Meleği'ne dönerken genç kız açıklar:

"Sen topraksın, o yıldızlar. Yer ve gök."

"Süper. Ben eşimi ayartmaya gidiyorum." Adia, kekleri ve Vincent'ı bırakıp Patrick'in oturduğu tarafa giderken Faye, Megan'a onun eşinin kim olduğunu sorar. Sırlar ve Ay'ın meleği aynı mantıkla kendine bir eş düşünürken etrafına bakarak yeni gruptakileri incelemeye başlar.

"Güneş." Megan düşüncesinden uyanıp Eliza'ya dönerken siyah saçlı melek keyifle gülümsüyordur. "Ay ve Güneş. Senin eşin Catrin olmalı, çok şanslısın."

"Ama o yönetici."

"Ne fark eder? Hem daha da güzeli sen en gençsin, o ise en kıdemli. Muhteşem bir grup oldunuz, hadi kalk, gidip konuşalım." Megan bir anda kollarından tutulunca o anın telaşıyla Faye'e bakar. "Ama, Faye..."

"Annem ulaşılmayacak bir kadın değil, Megan. Gerçekten, hadi git. Eminim çok memnun olacak."

Eliza "aynen öyle" diyerek Megan'ı çekiştirmeye devam ediyorken sonunda onu kaldırabildiğinde tekrar Faye'e döner. "Sen de Sofie'nin yanına git. Benim yokluğumda seni ancak o dengeler. 'Beni Eliza gönderdi' dersin."

Zarif melek gülerek birazdan gideceğini söyler ve ayaklarını serin sularda sallamaya devam ederken yanında yatan Vincent'la beraber düşünceli bir şekilde önündeki gölü izler...

Arela

*

Bir melek sahip olduğu güç çiftlerine göre, yeryüzünde yaşadığı hayatlar boyunca bir bedel ödemek zorundadır. Bunlar her hayatında tekrarlaması gereken durumlar olabileceği gibi, hatırasında kalan kişi ve olaylar olarak da görülebilir.

Amanda ucunu kemirdiği bir havuçla gelip Lucas ve Sam'in yanına çöker, mavi gözlü meleğin elindeki çizime bakarken beğeniyle bir ses çıkararak o da sırtını arkasındaki ağacın gövdesine yaslar. Lucas, göl kenarında yalnız kalan Faye'in profilini kağıda aktarıyorken Amanda başını hafifçe eğerek göl kenarında oturan genç kadının sebepsiz bir hüzünle dolu bakışlarını görür ve mırıldanır:

"Faye her zaman böyle midir?"

Lucas parmağının ucuyla karakalem çizgilerini biraz dağıtırken "Nasıl?" diye sorar. Aşk meleğinin yeşil bakışları suyun kenarındaki zarif kadını izliyordur, cevaplar:

"Hüzünlü. O kadar iyi niyetli ve kibar, ama aynı zamanda bir burukluğu var."

"Sadakat meleği olduğu için gücünün bedeli biraz ağır." Amanda bunun üzerine ilgiyle yanındaki genç adama döner ve hikayenin devamını isterken Sam da tam anlamıyla kulak kesilmiş, bekliyordur.

"Faye daha önceki doğumlarında beraber yaşadığı ruh eşiyle geçirdiği her dakikayı hatırlıyor. Ruh eşi artık yeryüzünde değil, bir daha da dönmeyecek." Amanda üzüntüyle iç çekerken Sam sorar:

"Eşlerinizin isimlerini ve yüzlerini hatırlamıyorsunuz sanıyordum?" Lucas başını sallar ve yumuşak çizgilerle kağıtta bir meleği şekillendirmeye devam ederken sakin bir sesle konuşur:

"Her melek gücüne bağlı olarak yeryüzünde ruhsal bir bedel öder. Faye'inki de bu. Eşine dair her şeyi hatırlıyor. Yeniden doğmaya devam ettiği sürece hatırlayacak. O yüzden kalbinin bir köşesi her zaman buruktur. Onu çok sık dalgın görmeyiz, 3 yaşam döngüsünden beri yalnız, yükünü saklamasını iyi biliyor."

Sam ve Amanda anlayışla başlarını sallarlar ve tekrar göl kenarındaki sarışın meleğe dönerler. Faye, yanındaki Vincent'ın havlamasıyla, daldığı göl manzarasından uyanır ve yatmaktan sıkılmış, oyun oynamak isteyen köpekle birlikte ayağa kalkarken beyaz etekleri dizlerinden dökülür, altın sarısı saçları havalanarak genç kadın hareketli köpeğin peşinden koştururken geçmiş yaşamlardan kalmış hatırları da hep onu takip eder...

Faye ve yeni ortağı Sofie ekoseli örtülerin üzerinde sohbet ediyorken zarif meleğin erkek kardeşi Dante ablasının saçlarına dokunarak yanlarından geçer ve kendi eşini ayarlamak için başka bir ekoseli örtü bölgesine ilerler.

"Karin, merhaba..."

Karin elindeki sandviçleri plastik tabaklara koymaya ara vererek başını kaldırır ve koluyla yüzüne düşen saçları geri iterken Dante'yi gördüğünde güneş gibi parlayan gözleriyle gülümser.

"Dante, selam. Sandviç ister misin?" Genç adam ona uzatılan tabaktan küçük bir sandviç alarak teşekkür eder ve ayağa kalkamaya çalışan Karin'e elini uzatıp yardımcı olurken saflık meleği teşekkür ederek doğrulur.

"Kimse aç kalmıyordur umarım. Getirdiklerimiz az gibi göründü gözüme..."

"Zannetmiyorum—Karin, benim eşim olur musun?"

Sarışın melek bir an soruyu çok farklı bir taraftan anlayarak irkilirken Dante az önce ısırdığı lokmayı yutarak daha düzgün sorar:

"Yani güç eşleşmesi olarak. Zeka ve saflık, yani o anlamda değil tabii, zıtlıktan değil, genel olarak... Grup, dayanışma..." Karin gülerek anladığını belli eder ve memnuniyetle kabul ederken Dante de memnun olmuş, ikisi bir süre öylece ayakta beklerler. Bir an sonra bir yerden birinin "Hayır!" diye bağırdığı duyulur, ama Karin daha o bağrışın nereden geldiğini anlayamadan Vincent onun elindeki tabağa atladığında genç kadın boş bulunarak bağırır ve tabağı köpeğin üzerine atar, kendisi de Dante'ye sarılır.

"Vincent! Kötü köpek! Pis köpek! Gel buraya, çabuk!" Vincent mıy mıy sesler çıkararak adeta özür dilercesine Adia'nın yanına dönerken Karin'in ödü patlamış, genç kadın nefes nefese gözlerini kapatırken Dante onu tutuyor, birilerinden biraz su istiyordur. Megan koşturarak bir bardak suyu Karin'in ellerine tutuşturur. Karin suyundan bir yudum alıp hafifçe gülerek önünde onu izleyen yakışıklı meleğe bakar.

"Vincent beni normalde korkutmaz, ama bu sefer boş bulundum galiba."

Dante de "Galiba.." der ve mavi gözleri kısılarak gülümserken bir yerlerde bir meleğin kalbi havalanıyor, diğer tarafta da aç bir köpek azarlanıyordur...

Vincent yeterince azar işittikten sonra Adia ona bir süre küsme kararı almış, başka bir köşede arkadaşlarıyla sohbet ediyorken aç hayvancığı besleme görevi Mace'e kalmıştır. Vincent iştahla önündeki kaptan yemeğini yiyorken Mace onun yanına oturmuş, bacaklarını da çimlerde uzatmış, sırtını gererek temiz havayı içine çekiyordur.

Genç adamın bir iki nefesinden sonra gözünün önüne yukardan bir kadeh beyaz şarap indiğinde Mace kadehi alır ve onu uzatan elin sahibini selamlar. "Madeline..."

"Mace..."

Erkeklerin meleği ve kadınların meleği, beyaz ve kırmızı şarapla dolu olan kadehlerini hafifçe birbirine vurup çimlerde yan yana otururken Madeline uzun ve geniş eteklerini düzeltiyordur, sorar:

"Grubunuzdaki herkesin Biana'dan sonra en çok senin sözünü dinlediklerini duydum, doğru mu?"

Mace gururla gülümserken Madeline onun erkeklik egosunu bulduğunu anlamış, başını sallar. "Ama başkan yardımcısı hâlâ Drea, değil mi?"

Mace gözlerini kısarak konunun nereye gittiğini merak ediyorken Madeline, bembeyaz teninde iki kömür parçası gibi parlayan iri kahverengi gözleri parlayarak gülümser. "Ortamı kızıştırmaya çalışmıyorum,

sadece biz geldiğimizden beri mi rahatsızsın, yoksa genel olarak egon ezik mi yaşıyorsun merak ediyorum."

"Ve ben bana verdiğin iki seçenekte de iyi bir şey göremiyorum."

"Değil mi? Ben de onu demek istiyorum." Mace kaşlarını çatarak ondan habersiz neler olduğunu anlamaya çalışıyorken Madeline gülümseyerek kadehini önünde oturan ve onu gördüğü zamanların yüzde doksanında asabi olan adama kaldırır. "Sebepsiz asabiyete..."

"Ben asabi değilim."

Madeline şarabını yudumlarken kaşlarını kaldırır ve gözlerini kırparak imalı bir şekilde Mace'i onaylarken genç adam kendini açıklama ihtiyacı hisseder:

"Haftasonları kırlarda piknik yapmak için bu ekip toplanmadı, değil mi? Ortada bir tehlike var, ben de grubun içinde eksik olan endişeyi fazlasıyla hissediyorum diyelim. Korumacıyım, asabi değilim. Gücümle alakalı bir şey..."

"Zarar göreceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Görmemeyi umuyorum." Kadınların ve inancın meleği Madeline, karşısındaki adamın zayıf umuduna sadece gülerken Mace gözlerini devirerek şarabını kafasına diker.

"Seninle eş olmak zorunda mıyım?"

"Kabalık etmeye gerek yok." Mace özür dileyerek boş kadehi çimlerin üzerine bırakırken dirseklerinin üzerinde arkaya yaslanarak mırıldanır:

"Şansımı denedim..."

Bunun üzerine Madeline gülümserken Vincent karnının doyduğunu söylercesine havlar ve ödül olarak güzel melek Madeline onun başını okşar.

Saatler geçmiş, güneş yükselmiş ve şimdi yavaş yavaş batıyorken seçilmiş melekler eşleriyle bir araya gelmiş, bir yandan gülüşler, diğer yandan ciddi meselelerle sohbetlerini ediyorlardır.

Veronica yanındaki Lucas'a fotoğraflarını gösteriyorken, Amanda ve Rosalind, Sofie ve Faye'i de yanlarına almış, aşk ve meşk meselelerinden ve o meseleleri nasıl gerçek bir işe çevirdiklerinden bahsediyorlardır. Onların aşk işlerinin yanında iki yönetici yardımcısı Drea ve Adler tamamen paraya endeksli bir konuşma içinde, Biana ve Dorian ise az kelimeli, ama oldukça ciddi bir sohbettedirler. Karanlığın meleği Isabel ve ışığın meleği Vien dillerden ve kültürlerden bahsediyorlarken onların çaprazında oturan Taylor ve Benn kağıt oynuyordur.

Bütün melekler tüm insanlıklarıyla bir pikniği yaşıyorlarken onları izleyen asıl ölümlü, yanına Megan'ın oturmasıyla elindeki boş bira şişesini bacaklarının arasına bırakır ve arkadaşına döner.

"Temiz hava çarptı, alışkın değilim."

"Sen asıl bana sor, çok uykum geldi, saat kaç?" Megan, Sam'in uzattığı bacaklarına başını koyarak çimlere uzanıyorken genç adam saatine bakıyordur. "Saat daha sekiz."

"Ama çok uykum var, eve gidelim Sam."

"Biz kalkıp gidersek kanatlı arkadaşların arkamızdan ne der?" Megan homurdanarak yüzünü Sam'e çevirir ve öyle yatarken mavi gözleri arkadaşının gözlerinde, mırıldanır:

"Söz ver, onları benden daha çok sevmeyeceksin."

"Ben kendimi bile senden daha çok sevmiyorum." Megan bunu duyunca gülümser, ama biraz düşününce ifadesi solarken doğrularak Sam'yla yüz yüze gelir. "Eğer bir şey olursa, herhangi bir tehlike, kendinle bizim aramızdan biri arasında seçim yapmak zorunda kalırsan, ben dahil, kendini seçeceksin, söz ver."

"Ve bütün mod bir anda yerle bir oldu, sayın seyirciler—" Megan uzanarak Sam'i boynundan tutar ve gözlerine bakarak ciddiyetle konuşur:

"Dalga geçmiyorum, söz ver."

"Söz dersem yalan söylemiş olacağım. Öyle bir şey olursa elbette seni seçeceğim, sen ne yapardın?"

"Ben ölümsüzüm Sam."

"Değilsin. Benim Megan'ım olarak sen ölümlüsün. Başka biri olarak doğmanın bana ne faydası var? Eğer oradan ikimiz de kurtulursak ne ala, ama ben önce seni seçeceğim. Ona göre, kendine dikkat et." Megan hem uykudan, hem de laf anlatamamanın yorgunluğundan gözleri dolarak Sam'in boynunu sıkar.

"Aptal." Sam'in yeşil gözlerinin içi gülerken Megan iç çekerek başını tekrar genç adamın bacaklarına koyar ve gölden gelen temiz kokulu, hafif esintiyle aklındaki zor seçenekleri kovarak biraz dinlenir...

* * *

VII. Dokunulmuş Olan

{ Lady GaGa – Just Dance }

Megan ve Sam el ele, gülüşerek yürüyorken Kıdemli Ölümlü'nün koluna tutunan güzel meleğin topukları karanlık sokakta rastgele dizilmiş taşların arasına girip çıkıyordur. Yürüdükleri sokak gün ışığında hiçbir özelliği olmayan, ama geceleri her köşeden sızan boğuk bas sesler ve hareketli insanlarla dolan sokaklardan biridir. Taş kaldırımlı sokağın sağında ve solunda dizilmiş klüplerin açılıp kapanan kapılarından içerdeki müzik bir anlığına dışarı süzülüyor, hemen sonra yerini tekrar o eğlencelin gölgesi olan boğuk sese bırakıyorken Megan, giderek yaklaştıkları gece klübünden taşan şarkıya eşlik ediyordur.

Sam yanındaki kızın ruhundan taşan enerjiye ayak uydurmaya çalışıyorken klübün kapısına geldiklerinde yanındaki güzelliği öne sürerek onlardan iki kat geniş ve uzun olan güvenlik görevlisine bakar.

"İki kişi."

Kapıdaki görevli geniş omuzlarıyla ve hoşnutsuz bakışlarıyla kapının önünde bir kale gibi duruyorken az önce onunla konuşmaya cesaret etmiş genç adamın önündeki siyah saçlı ve güzel bacaklı kızı süzüyordur.

Megan en güzel gülümsemesiyle upuzun saçlarını geri atar ve aynı saçları gibi simsiyah, daracık mini elbisesi ve rugan ayakkabıları içinde, büyük ama sevimli görevliye göz kırpar. Ay Meleği'nin güzelliği kapının önündeki etten duvarı aşmalarını sağlamış, ikisi gülüşerek içeri girerken Megan artık yüzüne yüzüne çarpan müzikle ellerini çırpar ve arkasındaki Sam'e dönerek sesini duyurmak için bağırır:

"Sen de dans edeceksin! Söz verdin!"

Sam buna karşılık omuzlarını sallayarak varlığını gösterirken Megan mutluluktan parlayarak incecik topukları üzerinde içerilere doğru ilerler. Önündeki kızın parmaklarına kendi parmaklarını geçirmiş ve onu bir güzel sahiplenmiş olan Sam etrafına bakınarak ilerliyorken Megan aradıklarını bulmuş, sürekli hareket eden kalabalığın içinden bara doğru gidiyordur.

"DELIA!"

Bar tarafından bir el ve kırmızı, küçük bir kokteyl şemsiyesi kalkarken Ölümlü ve Melek o tarafa ilerler. Güven ve şefkat meleği Delialona, barda olabildiğince sıkışık olmayan bir yere konuşlanmış, bacakları ve kalçasıyla diğerlerinden kurtarmayı başardığı iki tabureden birini Megan'a bırakır.

"Çabuk geldiniz!"

Megan minicik eteğini zaptetmeye çalışarak tabureye oturuyorken konuşur:

"Arabayı almadık, ondandır! Eliza nerede?"

Delia bunun üzerine elindeki küçük şemsiyeyle tam arkasını işaret eder ve dans pistinin ortasındaki bir çemberde dans eden beyaz elbiseli, Bencillik ve Kibir meleğini gösterir.

Eliza etrafındaki kalabalığı kontrolü altına almış, üzerindeki minnacık beyaz elbisenin eteklerinden sarkan küçük, gri ve parlak taşlar birbirine vururken kahverengi saçlarını savurarak dans ediyordur. Genç kadının yuvarlak hatlı yüzünde aldığı keyfi yansıtan kocaman bir gülümseme varken, hareketten ve kullandığı allıktan kızarmış yanaklarındaki gamzeler her dönüşünde daha da çukurlaşıyor, bakana bir daha baktırtıyordur. Bencillik meleğinin bronz teni parlak ışıklar altında parlıyorken onunlar beraber dans eden genç adam ellerini genç kadının kalçalarından, gözlerini ise uzun bacaklarından alamıyordur.

"Hey! Gözlerim burada!" Eliza parmağını partnerinin çenesinin altına koyup ela bakışları kendi kahverengi gözlerine kaldırırken ismini bile bilmediği genç adamı onu kalçalarından çekerek kendine yaslar. Eliza, hiçbir yerde ve zamanda kontrolü bir başkasına bırakmamış, bu dans da bir istisna değilken ellerini isimsiz partnerinin bileklerine koyarak kendini ondan kurtarır ve parmaklarının ucunda dönerek tekrar sahnenin ortasına ilerler.

Dans pistinin etrafındaki çember arkadaki adamın kimseye aldırmadan dans eden kadına ilerlemesini izlerken bütün dikkatlerin odağı olan genç kadın beline dokunan ellerle gülümser; saçlarını sol eliyle toplayıp sol omzundan atarak dans etmeye devam ederken diğer elini de sağ taraftan onu öpmeye çalışan adamın saçlarına daldırır. "Adımın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, önemli mi?"

Eliza tam da istediği cevabı almış, az önce kimse görmeden boynundan çıkardığı bezelye büyüklüğündeki bir alıcıyı arkasındaki adamın kafa derisine sıkıca yerleştirir; alıcının üzerindeki incecik iğnelerin acısını şu andaki pozisyonunda asla hissetmeyek olan adam ellerinin arasındaki kadının kulak memesini hafifçe ısırırken işini bitirmiş olan Eliza yalandan bir inlemeye başını adamdan çeker ve yüzünü ona döner:

"Biraz daha devam edersen adımı öğreneceksin." Adam dudaklarını yalayarak sırıtırken Eliza ona göz kırparak saçlarını son bir kez savurur bir daha asla dans teklifini kabul etmeyeceği 'görev'i arkasında bırakarak kalabalığın arasından bara ilerler.

"Hey! Bu taraftayız!" Eliza, kırmızı küçük şemsiyenin olduğu tarafa ilerler ve sonunda uzanarak Delia'nın elini tutarken onu izleyen Megan ve Sam'i selamlar.

"Afedersiniz, küçük bir işim vardı."

"Bütün klübü kendine hayran bırakmak gibi bir iş miydi?" Eliza imalı bir gülümsemeyle bu soruyu cevapsız bırakırken gözleri Sam'in yönünü şaşırmış bakışlarına takılır.

"Sam? Ben buradayım." Eliza sol elinin parmaklarını Sam'in yüzünün önünde şıklatarak bacaklarına kilitlenmiş genç adamı çözerken Sam sanki uykudan uyanmış, yeşil gözlerini kırpıştırarak önündeki meleğe bakar.

"Buyrun, benim?"

"Yanında başka bir bayan varken benim bacaklarıma bakman doğru mu?"

Sam, o anda ayılarak çok özür diler ve bakışlarını Megan'ın bacaklarına çevirirken bayanlardan toplu bir kahkaha yükselir. Megan gülerek elleriyle bacaklarını kapatmaya çalışırken Sam onun parmaklarını

ittirerek en heyecanlı yerinin geldiğini söyler. "Madem saklayacaktın, neden bu kadar kısa etek giydin, çek bakayım elini."

Megan gözlerini devirerek güler, ellerini kaldırır ve oturduğu yerden bacaklarını sallarken Sam'in keskin gözleri o anda arka taraftaki bir bekar erkek grubunun bakışlarını yakalamıştır. Genç adam derhal onlara bakarak Megan'ın omzundan bir kolunu atarken yanındaki Eliza'nın da belini tutar. "Bayanlar, sahipli olduğunuzu gösterin, rica ederim."

Megan kime ne göstereceğini soruyorken Eliza çoktan anlamış, Sam'in boynuna sarılarak yanağına bir çift kıpkırmızı dudak izi bırakır. "Emredersiniz sayın Kıdemli..."

Sam, içi bir hoş olarak yanındaki güzelliğe dönerken Eliza hâlâ yerinde duramıyor kalçasını genç adamın kalçasına vurarak barmene elini sallar:

"Votka tonik!"

Şişeler döner, içkiler su gibi akarken üç melek ve bir ölümlü barda otururlar...

"Artık her konuştuğum adamın gözlerinin içine bakıyorum, öyle ki birisi bana *aramıza hoş geldin* dese nereye demeden üzerine atlayacağım. Ne zaman Kıdemliler bana gelecek?" Sam elindeki bardağı kafasına dikerek dramatik bir etki yaratmaya çalışırken yanlışlıkla Eliza'nın bardağını aldığını fark edince suratındaki bütün uzuvlar burnunun etrafında toplanarak yüzünü buruşturur. "Bu ne biçim viski!? Ekstra sek falan mı istedin—organlarım kavruluyor!"

Eliza gülerek bardağı onun elinden alır ve saçlarını okşarken konuşur:

"Alışırsın tatlım, alışırsın..."

"Megan, bunlar beni zehirliyor!" Megan gülümseyerek ölümlüsünü yanına çekerken Eliza, organ katili viskisinden bir yudum alarak sorar:

"Gerçekten, ne zaman Sam'le irtibata geçecekler?"

Delialona, boş margarita kadehini kaldırıp küçük şemsiyesini sallayarak bir tane daha istediğini işaret ederken cevaplar:

"Haberin yayılması biraz vakit alıyor. Tek bir telefon konuşmasıyla olan bir şey değil. Bir yerden sonra kulaktan kulağa olmaya başlıyor. Ayrıca," Delia diğerlerine biraz daha yaklaşarak sesini olabildiğince alçaltarak devam eder, "Kalabalık içinde bundan ne kadar az bahsedersek o kadar iyi, değil mi?"

Eliza, arkadaşına göz kırparak anladığını belli ederken hâlâ viskisini koklamaya çalışan Sam'in başını hafifçe ittirir. "En son organların kavrulmuştu hani?"

"Güzel kokuyor..." Sam dudaklarını büzüştürerek bardağa uzanırken Megan, onu boynundan çekerek yine yanına alır.

"Sarhoş mu oldun sen?"

Sam, kızarmış dudaklarını bükerek bilmediğini söylerken Megan onun sıcaktan ve başkalarının içkisinden otlanıp durmaktan kızarmış yanaklarını tutarak sarhoşluk seviyesine bakar. "Yanıyorsun—"

"Midem de bulanıyor."

Megan, dibinde sadece buzları kalmış bardağı Sam'in dudaklarına dayar ve ağzına bir iki tane almasını sağlayıp bardağı bırakarak arkadaşının elini tutup arkasına alır. "Tuvalete gidelim, ortalığa çıkarma..."

"Beraber mi?"

"Kimsenin itiraz edeceğini sanmam." Genç kızın kalçalarını izleyen Sam hiç itiraz etmeden yürüyorken bardağın içindeki ezilmiş nanelerin tadını alarak ağzındaki buzları kırıyordur. Megan, karanlık koridorları geçip erkekler tuvaletinin kapısını ittirirken içerdeki soluk beyaz ışıklar ve alkolle karışık pis koku onları az önceki spot ışıklarından ve enerjiden bir anda söküp alır. Pisuarların önünde işemeye çalışan tipler başlarını çevirip içeri giren fıstığa bakarken o 'fıstık', elinden tuttuğu adamı da alarak kabinlerden birine girer.

Megan tek eliyle kapıyı kilitleyip tekrar Sam'e döner ve o anda yüzü tutularak az önce kapattığı kapıya dayanırken Sam, nane kokan nefesiyle mırıldanır:

"Çok güzelsin ve ben—bu ben, işte şu," Sam boştaki eliyle kendini göstererek hecelerini zaptedemediği cümleleriyle devam eder, "Ben bu adam olarak sana şu anda, şu gece sahibim. Nasıl bir duygu bu, sen biliyor musun?"

Megan şaşkın, sadece gülümserken Sam de onun gülümseyişine gülümser, ama sonra ifadesi solarken derin bir iç çekişle sarhoşluğun getirdiği o karanlık gerçekçiliğe geçiş yapar. "Ama maalesef şu anda midem çok bulanıyor—"

Sam o anda dönerek arkasında klozete eğilirken Megan da onun yanında eğilerek bir eliyle genç adamın sırtını sıvazlar, diğeriyle de biraz tuvalet kağıdı çeker. "Kendine hiç içki istemeyen birisi için oldukça iyi bir performans."

Sam bu saptamaya bir öğürmeyle karşılık verirken Megan onun alnını tutarak klozetin içine düşmesini engeller. "Bitti mi?"

"Bilmiyorum..." Sam, derin nefesler alıyorken Megan onun başını geri çekerek sifonun koluna bastırır. Sam yüzünün önünden sarkıtılan tuvalet kağıtlarıyla ağzını silerken Megan onun başını öperek kalkmasına yardım eder. "Bittiyse yüzünü yıkayalım, gel..."

Sam bir anda sanki 10 yaş küçülmüş, uysal ve oldukça uyuşuk bir şekilde Megan'la birlikte doğrulurken onlar çıkmadan hemen önce kabin kapısının altından bir zarf içeri kayar; Megan ve Sam önlerindeki zarfa bakıyorken ikisi de eğilmiyordur.

"Megan, zarfın üzerinde benim ismim yazıyor. Sen de görüyor musun?"

"Görüyorum."

"Neden eğilip almıyoruz?" ve Sam eğilip tuvalet kağıtlarını bırakır, onların yerine zarfı alarak Megan'a uzatır. "Sen aç."

Megan zarfı alıp önce ışığa tutar, sonra boş tarafından yırtarak açar, yüzünden uzak tutarak hafifçe yere sallarken içinden herhangi bir toz dökülmeyince içindeki kağıdı çıkarır ve açarak okur.

"Aramıza hoş geldin. Pazartesi, 11:45. Dersi asma."

Sam bunu duyunca bir anda sert bir tokat yemiş gibi ayılmış, kağıdı Megan'ın elinden kaparak kabinden çıkar.

"Bunlar onlar! Pazartesi 11:45! Bir dakika, o saatte Grafik Tasarım 402 yok mu?"

Megan başını sallayarak onaylarken Sam, çenesini sıvazlayarak kağıda bakıyordur. "Ya çok iyi ajanları var, ya da başka bir Kıdemli ile aynı dersi alıyorum—"

"Bu bölgede başka bir Kıdemli olsa haberimiz olmaz mıydı? Kanatlı olan biziz ve biz senden başka kimseyi tanımıyoruz. Başka birisini yollamış olmalılar."

Sam hiçbir yorum yapmadan sadece başını sallar ve kağıdı katlayıp cebine sokuştururken gülümser.

"Pazartesi olsun, görürüz."

Pazartesi, 11:45

Sam ve Megan amfinin ortalarına doğru oturmuş; biri siyah, biri gri dizüstü bilgisayarlarını önlerine açmış, ekran dışında her yere bakıyorlardır. Sam hayatında bir derse hiç bu kadar erken gelmemiş, içeri giren her yüze 15 saniye bakıyor, sonra dikkatini başka yere çeviriyorken Megan da fazla dikkat çekmemeye çalışarak yavaş yavaş artan kalabalığı süzüyordur.

"Senin kanatlı olduğunu bilmeli mi?"

Megan bir anda kulağına fısıldanan soruyla yanındaki Sam'e döner; koyu yeşil gözler pür dikkat cevabı bekliyorken Megan bunu hiç düşünmemiş, bilmediğini mırıldanır. "Bilebilir, sana zarar vermeye niyeti varsa karşısında kimin durduğunu bilsin."

Sam keyifle sırıtırken Megan da gözlerini kısarak ona bir bakış atar. "Ona göre..."

İkilinin paylaştığı çok değerli an, amfinin kürsüye yakın kapısının açılmasıyla bölünürken normalde asistanın gireceği kapıdan bugün hiç de tanıdık olmayan bir yüz girdiğinde Sam oturduğu yerde dikleşir. Megan, dersin internet sayfasına girerek bir duyuru olup olmadığına bakarken kürsünün önüne gelmiş olan genç adam koltuğunun altında taşıdığı bilgisayarı bırakarak kalabalığa bakar.

"Günaydın arkadaşlar, dönemin geri kalan kısmında dersin asistanlığını ben yapacağım. Callie, doktora araştırması için daha çok zaman ayırmak istediğini söyledi. Ben Matt Calden..."

Sam usul bir 'peki' mırıldanarak siyah bilgisayarının ekranını hafifçe geri iterken yanındaki Megan'ın hafifçe irkilmesiyle ona döner. "Ne oldu?"

"Adı neymiş?"

"Matt Calden."

Megan az önceki ismi tekrar duyduğunda artık emin olmuş, hafifçe yutkunarak Sam'e bakar. "Bu o. Zarfı bırakan o. Calden."

"Emin misin?" Megan oldukça emin görünüyor, başını sallarken tekrar kürsüde bilgisayarıyla uğraşan genç adama bakar. Matt Calden, uzun boylu, geniş omuzlu, esmer bir genç adamdır. Kahverengi gözleri, kalın ve karakteristik kaşlarla gölgelenmiş, köşeli yüzünde hafif bir keçi sakalı vardır.

"Ondan başkası olamaz. Daha önce bu adamı okulda hiç görmedim. Özellikle buraya yollamış olmalılar ve soyadı..."

Sam de aynı şekilde, kürsünün başında biraz bilgisayarla oynayıp, biraz da arkasındaki perdede dersin sunumunun çıkıp çıkmadığını kontrol eden adamı izliyorken Megan'ın sözüne ara vermesiyle genç kıza döner ve fısıldayarak sorar:

"Soyadının özelliği nedir?"

"Calden soyu Dört Büyükler'i tanır, Sam."

Sam kaşlarını çatar, "Dört Büyükler—" diye fısıldar ve daha kendi kafasında sorusunu tamamlayamadan gözleri faltaşı gibi açılarak, az önce sadece tipini izlediği adama bambaşka bir görüşle bakar. "*Dört Büyükler..."*

Megan sessizce başını sallıyorken bir an için kürsüdeki Calden'le göz göze gelir, genç adam gülümserken Ay Meleği de gülümsemeye çalışarak Sam'den ayrılıp yerine yerleşir.

"Dersten sonra konuşuruz, şimdi sesini çıkarma."

"Şaka mı yapıyorsun, dakikaları saymaya başladım." Sam gerçekten de kolundaki saate bakarak derin bir iç çekerken yeni asistanları Matt Calden sonunda ders sunumunu arkasındaki perdeye yansıtmayı başarmış, kürsünün arkasından çıkarak dersine başlamıştır; öğrenciler, bir Melek ve bir Kıdemli Ölümlü de onu dinliyordur...

"Evet, bugünlük bu kadar. Projenin detaylarını dersin sayfasında bulabilirsiniz..."

Matt'in cümlesinin yarısı kalabalığın uğultusunda kaybolup gitmişken genç adam gülümseyerek bilgisayarını kapatır. O sırada yukarı doğru akan kalabalığın arasından iki genç, merdivenleri inerek ona doğru geliyorken Matt, bilgisayarını tekrar koltuğunun altına alarak hafifçe başını sallar.

"Sam, Megan..."

Sam ona uzanan ele bakar ve bekletmeden sıkarken güçlü kolları ve omuzları olan Matt gülümser.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Megan..." Megan da kendi narin eli genç adamın elinin içinde kaybolarak Calden soyundan olan Matt'le tanışır. Siyah bir tişört ve eskitilmiş bir kot pantolon içinde herhangi birisi kadar az dikkat çeken Matt, önünde duran ve en az onun soyu kadar özel olan ikiliye bakarak sorar:

"Bundan sonra dersiniz olmadığını biliyorum. Bir kahveye ne dersiniz?"

Kahveyi herkesten daha iyi tanıyan Sam ve Megan bir an için birbirlerine bakarlar ve bu andan sonra bir çok kararda yapacakları gibi çabucak başlarını sallayıp ortak bir onayla Matt'e dönerler.

"Biz güzel bir yer biliyoruz..."

Kampüse en yakın olan kahve durağı Kahve Çekirdeği'nin kapısı açılıp en önden Sam girerken kasadaki arkadaşı ona el sallar, genç adam kasa önündeki uzun sırayı yararak içerdeki masalara doğru ilerlerken Megan ve onun arkasındaki Matt de takiptedir. Sam çantasını bir iskemlenin üzerine bırakarak yerlerini işaretlerken Megan ve Matt oturduğunda onlara ne içmek istediklerini sorar.

"Su."

"Şekersiz bir sütlü kahve, teşekkürler Sam."

Sam memnuniyetle onların yanından uzaklaşırken Megan sanki onun gitmesini bekliyor, anında Matt'e dönerek oldukça yüksek bir fısıltıyla sorar:

"Neden Caldenlerden birini yolladılar? Neler dönüyor? Sam tehlikede olacaksa baştan bilmek istiyorum." Megan zamanla yarışırcasına Matt'ten cevabı koparmaya çalışıyorken genç adam kalabalığı öylesine tarıyorur, biraz sonra kahverengi bakışlarını Ay Meleği'ne çevirir.

"Bir tek Sam değil, bütün melekler ve ölümlüler tehlikede. Aradığım Sam değildi Megan, sizin neslinizden bir melekle görüşmem gerekiyordu ve ne şanslıyız ki çabuk karar verdiniz ve Sam'i aranıza aldınız, ben de sana ulaşabildim."

Megan kaşlarını çatmış, her şeyin yolunda olduğunu duymayı bekleyen hücreleri korkuyla titriyorken Matt konuşmaya devam ediyordur:

"Yöneticinizle görüşmem gerekiyor, direkt olarak ona ulaşamam, ama sen beni ona götürebilirsin. Ulaştırmam gereken bir mesaj var."

Megan işte şimdi hafifçe gülümserken çattığı kaşlarını kaldırarak karşısında oturmuş, onu saf zanneden genç adama bakar. "Ve ben de hemen sana güvenip seni neslimizin kalbine götüreceğim, öyle mi?"

Matt bunun olacağını tahmin etmiş gibi görünüyor, hafifçe gülümser ve elini kaldırıp Megan'ın çenesinin sağ altına doğru uzanarak parmaklarının ucuyla kimsenin göremediği bir şeye dokunur. Megan irkilerek geri çekilirken Matt usulca konuşur:

"Tam orada, bir hilal. Yanılıyor muyum?"

Megan eliyle az önce dokunulan yeri kapatmış, yutkunarak karşısındaki adama bakıyorken genç Calden başını sallar. "Biz dokunulmuş olanlarız, Megan. Öz noktanızı görebiliyorum ve sırf bunu yapabildiğim için ben ve bütün ailem o katliam için sorumlu tutuluyoruz. Beni biraz da o yüzden size yolladılar. Hem size yardım edeceğim, hem de adımızı temizleyeceğim."

Megan, aralanmış dudaklarının arasından bir şey mırıldanacakken Sam elindeki kahveler ve bir şişe su ile birlikte masaya dönmüştür, Megan'ın yüzündeki korkmuş ifadeyi gördüğünde yay gibi gerilmiş sinirlerle Matt'e bakar. "Ne kaçırdım?"

"Sam..."

Sam, Megan'ı duyuyor, ama bakışları Matt'in çok bilmiş kahverengi gözlerini bırakmıyorken arkadaşı konuşuyordur:

"Kahveleri de alıp Mace'in yanına uğrayalım. Durum bizim düşündüğümüzden biraz daha ciddi."

Sam, 'Mace' adının ortaya atılmasıyla Matt'i orada boşverirken Megan toparlanmış ve çoktan ayaklanmıştır. "Hadi gidelim, oraya gidince her şeyi anlatırım—hatta Mace anlatır, söz veriyorum. Gel lütfen..."

Megan, Sam'i götürmeye çalışıyor gibi duruyor, ama aslında onun yanına sığınıyorken Sam bunu anlamış, onu kolunun altına alarak çantasına uzanır ve Matt'e başıyla kapıyı işaret eder. "Araba hemen kapının önünde, biliyorsun. Arkandayız..."

Matt hiç itiraz etmeden masadaki iki kahveden birini alır ve çıkışa ilerlerken Sam kolunun altındaki rengi kaçmış kızla birlikte Calden soylunun arkasından ilerler.

Arela

*

Yeryüzüne gönderilen ilk melek, ölümlülerin arasında nefes aldığından beri, belirsiz zamanlarda, yeryüzüne dört büyük melekten biri iner ve dünya üzerindeki güç çiftlerine eşlik eder.

Her yeni doğuşlarında *Gabriel, Raphael, Michael* ve *Azrael* adını alan bu melekler yeryüzündeki nesiller arasında *Dört Büyükler* olarak bilinirler.

Yeryüzünde dört büyük meleğin dördünü de bir arada görmüş ve tanımış olan ölümlüler hem kıdemlidir, hem de *Dokunulmuş Olanlar* olarak bilinir ve yeryüzündeki meleklerin en gizli özelliklerinden biri olan *Öz Noktalarını* görebilirler.

Sam'in arabayı kullandığı süre içinde yanında oturan Megan cep telefonundan sürekli birilerine mesajlar göndermiş, Matt ise arka koltukta kahvesini yudumlamıştır. Kısa bir süre sonra Sam, sarı arabasını Mace'in çalıştığı iş merkezinin devasa otoparkına sokarken Megan son mesajını da atıp telefonunu çantasına atar. "Isabel sana neler olduğunu anlatacak, ben Matt'le beraber bir süre Mace'in yanında olacağım—"

"Ben neden gelemiyorum?" Sam, sertçe el frenini çekerek isyankar bakışlarla Megan'a bakıyorken genç kız uzanarak onun elini tutar. "Isabel anlatınca anlarsın. Mace'le bizim konuşacaklarımız o anda sana çok karmaşık gelir, inan bana."

Sam başını sallar, ama hiç ikna olmamış gibi duruyorken dikiz aynasından hâlâ arabada oturan Matt'e bakar. "İnebiliriz."

Matt gülümser ve iki yanındaki *olmayan* kapıları gösterirken Sam bütün o karizmatik ve tehditkar duruşunu bırakıp, arka kapıları olmayan ve iki tane kapısı olmasına rağmen insanların neden *tek kapılı* dediklerini anlamadığı arabasından çıkarak kendi koltuğunu öne iter. "*Şimdi* inebiliriz."

Matt teşekkür ederek çıkarken Sam diğer taraftan inen Megan'ı izliyordur; genç kız kapıyı kapattığı anda Sam onun yanında biter ve belini kavrayarak yanına alırken Matt'e de yolu gösterir. "Asansörler şu tarafta. Arkandayız..."

Genç Calden yine itiraz etmez ve gösterilen yere ilerlerken Sam yanındaki Megan'a bakmadan mırıldanır:

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi."

"Ben demiştim bile diyemiyorum."

Sam hafifçe eğilerek kolunun altındaki kızın yüzüne bakarken Megan da bir an için ona bakıp hemen sonra Matt'in arkasından asansöre girer ve en son Sam de kabine girdiğinde 27. katın düğmesine basılır, kapılar kapanır.

Asansör oldukça hızlı bir şekilde istenilen katta açılırken cam kapılarla koridordan ayrılmış ofisin girişinde Isabel bekliyordur. Genç kadın siyah dar bir etek ve yine siyah olan bir gömlek içinde, o kadar aydınlığın arasında oldukça zarif ve karanlık görünüyorken ofisin kapısını boynundaki kartla açarak konuklarını içeri alır.

Matt en önden girerken onun arkasındaki Megan ilerde bir odanın önünde onları bekleyen Mace'i görmüş, derin sularda bir can simidi yakalamış gibi derin bir nefes alarak o tarafa ilerler. Sam, kolunun boş kalmasıyla iç çekerken birazdan Isabel o boş kalan kolu yakaladığında Megan ve Matt'in gittiği tarafın tersine döner. "En azından yakında bir yerde anlatsaydın..."

Isabel hiç oralı değil, ofisin camlarından giren güneşle her adımda başka bir gizli rengi gösteren siyah saçları savrularak ilerliyordur. "Merak etme, bir şey olmaz. Burası benim ofisim, geç."

Sam derhal *geçerken* Isabel de içeri girdiği gibi kapıyı kapatır ve Megan'ın korkak bakışları ya da üzeri kapalı cümlelerinin aksine, hemen konuya girer.

"Calden soyundan olan ölümlülerin dedelerinin dedelerinin dedeleri zamanında Dört Büyüklerle tanışmış—"

"Dört Büyükler—"

"Sabırlı ol, anlatıyorum." Isabel masasının etrafından dolaşıp deri koltuğuna oturur ve cam masaya yaydığı kağıtları kimsenin anlamayacağı bir düzende toparlarken bir yandan da anlatmaya devam eder:

"Dört büyük melek oluyorlar, biliyorsun. Gabriel, Raphael, Michael, Azrael. Bir sürü din kitabında binbir çeşit güçleri vardır, ama yeryüzüne indikleri zaman belirli bir güçle inmezler. Sadece Azrael ölülerin işleriyle

uğraşmayı sever, onun dışında her birinin gücü yeryüzündeki bütün nesillerin güç toplamından daha büyüktür."

Sam buna pek şaşırmamışken asıl onun tüylerini ürperten şey, Isabel'in sanki uzaktan akraba olduğu kuzenlerinden bahsediyormuş gibi bir rahatlıkla onların adını anmasıdır.

"Şu anda Megan'la beraber o odada oturan Matt de Caldenlerden biri. En genci değil sanırım, emin değilim, soy tablosunu şimdi aklıma getiremiyorum..."

Sam karşısındaki kadının kafasında daha kaç soy tablosu olduğunu sormaya çekiniyorken Isabel kağıtları bir anda bırakarak Sam'e baktığında genç adam oturduğu yerde arkasına yaslanmak zorunda hisseder. Karanlık ve korku meleğinin parlak yeşil gözleri karşısındaki ölümlüyü izliyorken keskin sesi hikayeyi anlatmaya devam eder.

"Bu Caldenler Dört Büyükler'i tanırlar, varlıklarını bilirler ve dünyaya indiklerinden falan haberdarlardır, ama *Dokunulmuş* olmaları için en azından bir büyük meleği şahsen görmüş olması gerekir, büyük meleklerin kim olduğunu bilerek görmek demek onların güvenini kazanmak demektir—"

"Dokunulmuş derken—"

"Nefes almama izin verirsen anlatacağım."

Sam bir daha konuşmayacağına yeminler ederek susarken Isabel pek de düzenli görünmeyen kağıtlara şöyle bir göz atıp tekrar Sam'e bakar. "Dokunulmuş olmak demek meleklerin çok önemli bir sırrına da ortak olmak demektir. Sen benim vücudumda, şu anda açıkta bir yerde dövmeye benzer bir şey görebiliyor musun?"

Sam karşısındaki genç kadının şöyle bir inceler, bir de eğilerek masanın altından bacaklarına bakarken bir şey göremeyince hiç sesini çıkarmadan başını iki yana sallar.

"Burada." Isabel sol işaret parmağının ucuyla iki kaşının arasını gösterir, "Burada benim için çok özel olan bir sembol var. Her meleğin vücudunun farklı bir yerinde bunlardan vardır. Adı *Öz Noktası*. Bunun neye benzediğini bilmek, rengini görmek ya da adını bilmek bir melek için çok önemlidir. Onun ruhunun kilididir, sigortasıdır. Bir meleğin Öz Noktasını o ölmeden önce vücudundan silebilirsen ruhunu yok etmiş olursun, bir daha doğamaz—" Sam daha fazla dayanamadan lafın ortasına atlayıverir:

"Ve sen bunu bana neden söylüyorsun!?"

"Öz Noktamı göremediğin sürece ne işe yaradığını ya da nerede olduğunu bilmen önemli değil."

"Belki görebiliyorum!? Nereden biliyorsun!?"

Isabel tek kaşını kaldırarak karşısındaki temiz kalpli ölümlüye bir bakış atar, ama Sam bu sefer geri adım atacak değil, parmağını karşısındaki korkutucu ama oldukça güzel olan genç bayana kaldırarak konuşur:

"Korkuyor olabilirim, ama haksız da değilim! Kimseye güvenemezsiniz. Bunu ben mi hatırlatacağım!?"

"Her neyse..."

Sam yine sönerek elini indirir ve gözlerini devirerek Isabel'i dinlemeye dönerken güzel melek kaldığı yerden devam eder:

"Matt de bugün Megan'ın Öz Noktası'nı görmüş, arkadaşın o yüzden hayalet gibiydi." Sam de bunu öğrendikten sonra Megan'ın hayalet çetesine katılırken Isabel onun renginin solmasına ya da korkmasına pek aldırmıyordur, devam eder:

"Matt'in bunu görebilmesi demek onun Dört Büyükler'den en azından birini şahsen görmüş olması anlamına geliyor. Büyükler asırlardır yeryüzüne inmediler. Sebebi şu an konumuz dışı, ama eğer yeminlerini bozup geri geldilerse önemli bir şey var demektir. Megan o yüzden hepimizi ayağa kaldırdı. Şimdi de içerde bunu tartışıyorlar. Evet, bitti."

Sam hâlâ renksiz bir ifadeyle Isabel'e bakıyorken genç kadının soğuk yüzünde oldukça eğreti duran bir gülümseme belirir. "O sembolü silmek o kadar kolay değil, merak etme. Matt tek bir kılını bile kıpırdatsa Mace onun hakkını benzetir."

"Hakkından gelir..." Sam'in otomatik olarak düzeltme yapmasıyla Isabel'in gülüşü derhal silinirken genç kadın yine kağıtlarına döner. "Her neyse."

"Ben..." Sam oldukça kafası karışmış bir biçimde ensesini kaşır ve mırıldanır:

"Biraz daha burada oturabilir miyim?"

"İstediğin kadar oturabilirsin. Önündeki sehpada bir zımba olacak..." Isabel bakışlarını elindeki kağıtlardan çekmeden elini uzatıp zımbanın gelmesini bekliyorken Sam siyah metali alıp ona verir. Isabel kağıtlarına ve kendi ölümlü düzenine dönerken karşısında oturan ölümlü de meleklerin işlerine kafa yormaya devam eder...

"Hangisi?"

"Yöneticinizle bu konuyu tartışırsam daha rahat—" Mace elini kaldırarak Matt'in lafını keser ve şu anda neyin daha rahat olacağını *kendisi* açıklar.

"Bugün Sam'in yanında ben de olabilirdim ve ağzından gerçek bir isim duymadan seni oradan dışarı çıkartmazdım Calden. Öz Noktam da şu anda görüp dokunacak bir yerde olmadığına göre..."

Matt bunun üzerine Mace'in yanındaki Megan'a özür dilermiş gibi bakarken genç kız bakışlarını kaçırarak Mace'e döner. Matt çaresiz, başını sallar ve Nesil Yöneticisi'ne getirdiği mesajı ondan önce Mace'e iletir. "Raphael'i gördüm. Gabriel'in geri geldiğini düşünüyorlar, onun için dönmüşler. Michael'ın ya da Azrael'in nerede olduğunu bilmiyorum."

"Gabriel mi? Nasıl olur?" Mace bir anda çözülür gibi olurken arkasına yaslanır, ancak Megan uzanarak onun koluna dokunup ne olduğunu sorduğunda dikkatini tekrar toplayabilirken Matt'e döner:

"Gabriel dönemez."

"O kadarını ben bilemem. Sadece duyduğumu iletmekle görevliyim. Artık yöneticiyle görüşebilir miyim?"

"Burada bekle." Mace masadan kalkarak cebindeki telefonu çıkarıp çıkışa ilerlerken Matt bugün kimseyle görüşemeyeceğinin farkında, iç çeker.

Mace dışarı çıkacakken gerideki Megan da ayağa fırlar. "Nereye gidiyorsun!? Ben ne olacağım, Sam ne olacak! Mace!"

"Megan lütfen burada bekle, Sam'i de birazdan buraya yollayacağım. Odadan çıkmayın. Güven bana—Drea, evet benim. Haberlerim var..." Mace kapıyı kapatarak toplantı odasından çıktığında geride kalan Megan çaresizce az önce oturduğu iskemleye tekrar çöker ve Matt'le göz göze gelir.

"Benim bilmediğim çok büyük bir şey var, değil mi?"

Matt başını sallar ve hafifçe gülümser "Daha çok gençsin Megan. Bu kaçıncı, iki?"

"Benim hakkımda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Adın ve soyadın okul kayıtlarından, gücün ve yeniden doğum yaşın da aileden." Megan'ın kaşları ilgiyle kalkarken Matt başını sallayarak yavaşça arkasına yaslanır.

"Bu kadarını söylemem doğru mu emin değilim, ama Sırlar ve Ay Meleği bizim ailemizde oldukça bilinen bir melektir. Tam yılını hatırlamıyorum, ama büyük büyük amcalarımdan biriyle bir ilişkiniz olmuş sanırım."

Megan şokla ağzını açarak hafifçe gülerken Matt de gülümüsüyor, onaylar. "Ayrıntısını bilmiyorum, senin de hatırladığını sanmıyorum."

"Hatırlamıyorum elbette, ama yine de..." Megan utanmış, bakışlarını kaçırarak odada başka bir köşeyi incelerken karşısında oturan genç adam bir an için onun narin yüz hatlarını izlemeye daldığında toplantı odasının kapısı açılarak Sam içeri dalar. "Megan!"

Megan o anda uyanarak yerinden fırlar ve hızlı adımlarla Sam'in yanına gidip ona sıkıca sarılırken ikisi mırıl mırıl bir şeyler konuşmaya başlayıp odadaki diğer ölümlüyü farkında olmadan soyutlarlar...

* * *

VIII. Cennet'in Kilitli Kapısı

{ My Chemical Romance – To The End }

Eliza ayağındaki topuklu çizmelere küfrederek koşuyorken ne küfürleri ne de sivri topukları onu kalın bir duman tabakasıyla örülmüş boş koridorda yavaşlatmayı başaramıyordur. Genç kadın bacaklarını saran deri pantolonun gıcırtıları arasında omzuyla bir kapıyı ittirir, ama açmayı başaramayınca tüm gücüyle kapıyı yumruklar:

"HÂLÂ AYIK MISINIZ!? BAĞIRIN!"

"ELIZA!"

"BURADAYIZ! KAPI AÇILMIYOR!"

Eliza duyduğunu belirtircesine kapıyı tekrar yumruklar ve öksürerek el yordamıyla kolu ve kilidi kaybolmuş kapının üzerinde bir şeyler bulmaya çalışırken bu kahrolası duman her neyse gözlerini ve bütün boğazını yakıyor, ciğerlerini doldurdukça patlayacakmış gibi hissettiriyordur. Eliza bir an için gözlerini kapatarak nefesini tutar, ama tekrar açtığında gözlerinin önündeki her şey kaymaya başlayınca küfrederek yere yığılır ve o anda bir yerlerde oldukça güçlü bir şey patlarken güçsüz melek gözlerini kapatır.

"ELIZA!" Isabel tüm gücüyle kapıyı yumrukluyorken Sam kapının altına sıkıştırdıkları giysilerin arasından içeri sızan dumanı izliyordur. "Bayılmış olmalı, çekil Isabel—"

"Ne yapıyorsun!?"

Sam dümdüz bir kale duvarı gibi olan kilitli ve ağır kapıda ellerini dolaştırıyorken öfkeyle bağırır:

"Hani hiçbir şeyi yok edemiyordunuz!? Hani yasaktı!? Belki de gerçekten kilidin olduğu yer yok olmamıştır ama yer değiştirmiştir!"

Isabel elini ağzına kapatarak öksürüğünü bastırırken Sam ter içinde kalmış, çelik gibi sert olan kapıya bir tekme atıp tekrar Isabel'in yanına döner. Genç kızın yeşil gözlerinden yaşlar akıyorken yüzü sadece sert bir korkuyla gerilmiş, karşısındaki Sam'i izliyordur. Biraz sonra Sam de elini ağzına ve burnuna kapatarak bu sefer gücüne esir olmuş Korku Meleği'ni kolunun altına alırken ikisi camsız ve kapısız bir odanın ortasında oturarak içeri dolan dumanı izlerler...

{ Pink Martini - Sympathique }

1 gün önce, Pazar

Kahve Çekirdeği'nin en boş ve sıkıcı olduğu zamanların liste başı olan Pazar sabahının erken saatlerinde, Sam kasanın yanında uyukluyorken Megan da tezgahın tozunu alıyordur. Sıcak dükkanda, biri uyuyan, diğeri iş yapan iki çalışandan başka bir de Matt oturuyorken genç adam gazetesini ve kahvesini almış, adeta bir Pazar siestası yapıyor gibidir. Boş dükkanın kapısındaki çan o sevimli sesi çıkarıp ilk müşterinin geldiğini haber verdiğinde Sam derhal uyanıp ağzının kenarını siler.

"Günaydın, Kahve Çekirdeği'ne hoş geldiniz." Genç adam kasanın sağını solunu açmaya uğraşıyorken Megan onun hâlâ uyuduğunun farkında, gülerek kolunu dürter.

"Müşteri değil, Sofie geldi. Rahatla..."

"Olsun, o da hoş geldi. Hoş geldin, Sofie!"

Matt'in masasına doğru ilerleyen Sofie elini sallayarak teşekkür ettiğini belirtir ve mutlu bir yaz esintisi gibi kokan parfümüyle birlikte Matt'in karşısına otururken porselen bebeklere benzeyen yüzünde sempatik bir gülümseme belirir. "Günaydın, Calden."

Genç Calden gazetesini indirip karşısındaki güzel kadına gülümser, "Günaydın, Marcel. Bugün sen mi nöbetçisin?"

"Öyle görünüyor. Gün içinde önemli bir aşk krizi çıkmazsa bugün benim gözetimim altındasın. Haftan nasıl geçti?"

"İyi, olaysız ve oldukça sessiz." Sofie bu bölgede hayatın hep öyle olduğunu söylerken Megan bir fincan sütlü kahveyi getirip önüne bıraktığında mis gibi kokan kahveyle gözlerini kapatır. "Mmm, *magnifique!"*

"Öyledir, afiyet olsun." Megan onları yalnız bırakıp tekrar Sam'in yanına dönerken genç adam, soğuk dolaptaki pastaları düzeltiyordur, sorar:

"Bugün Sofie mi bebek bakıcılığı yapacakmış?"

"Öyleymiş. Hâlâ tam olarak ne için baktıklarını bilmesek de..."

Sam elindeki eldivene bulaşan çikolatalı kremayı yalamamak için kendini zor tutuyorken Megan'ın imalı tonuna gülümser. "Şimdi anlıyor musun benim derdimi? Bir şey bilmemek nasılmış?"

"Biliyoruz, bilmiyor muyuz? Gabriel geri gelmiş. Bak, biliyoruz."

Sam cidden çok aydınlandığını söyler ve eldiveni yalamaya devam ederken Megan onun eline vurarak eldiveni çöpe atmasını söyler, ama Sam dinlemez...

"Afiyet olsun—evsiz çocuklara bağış yapmak ister misiniz?" Sam kasanın hemen yanındaki kavanozu sallar ve az önce para üstü olarak verdiği bozuklukları bağış olarak tekrar geri alırken daha da geniş bir gülümsemeyle müşterisini uğurlar. Genç adam bir parça daha uyku için arkasını dönecekken kapının

üzerindeki çan tekrar öter, Sam içinden isyan ederek tekrar kasaya döner, ama içeri giren Faye'i görünce günü aydınlanır.

Zarafet ve sadakat meleği, altın buklelerini açık bırakmış, üzerindeki kemik rengi tiril tiril gömleği sabah güneşiyle daha da parlıyorken güzel yüzündeki zarif gülümsemesi göreni mutlu ediyordur.

"Günaydın, Sam. Nasılsın?"

"Sen o kapıdan girdiğinden beri iyiyim, Faye, teşekkür ederim. Tüm insanlık adına..."

Faye gülerek hafifçe genç adamın çenesine vurur ve hâlâ gülen gözleriyle ilerdeki masalara bakarken Sofie ile birlikte oturan Matt'i görünce bakışları bulutlanarak o tarafa ilerler. "Sonra görüşürüz, Sam."

Sam, onun arkasından el sallıyorken Megan içerden çıkmış, kimin geldiğini sorar. "Kim?"

"Faye..." Sam öyle bir iç çeker ki Megan bir an kendini tehdit altında hisseder. Sam sanki o tehdit havasını sezmiş, tekrar bedenine dönerek Megan'a bakar. "Matt'in varlığından pek hoşnut değil, adamı görünce bakışları soldu zavallının."

"Farkındayım. Gelmesine şaşırdım."

"İstersen gizlice dinleyelim."

Megan bu kadar açık alanda nereye gizleneceklerini soruyorken Sam'in bir sürü fikri vardır, sırayla anlatmaya başlar...

"Günaydın..."

Faye'in sesiyle Sofie arkasını döner, Matt oturduğu yerde dikleşirken sarışın melek, esmer genç adama bakarak hafifçe gülümser. "Nasılsın, Matt?"

"İyiyim, teşekkür ederim." Genç adam o anda masanın yanında boş iskemle kalmadığını fark eder ve derhal kalkarak yerini ayaktaki genç kadına verir. "Otur lütfen, ben başka bir tane çekerim."

Faye teşekkür ederek oturur ve karşısındaki Sofie'ye bakarken esmer melek, yeni arkadaşına içtenlikle gülümser ve çantasını alarak kalkar. "Sohbetiniz bittiğinde beni ararsın, Faye."

Faye başını sallayarak onaylar ve Sofie'nin uzaklaşmasını izlerken Matt yeni bir iskemle bulamadan geri dönmüştür, Sofie'nin boş kalan yerini gördüğünde hiç soru sormadan oturur ve karşısındaki güzel kadının hüzünlü gözlerine bakar.

"İnan ben de çok şey bilmiyorum."

"Ama geri döndüğünü söylüyorsun. Hatta sen değil, Raphael bunu söylüyor, ama nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz."

"Faye..."

Faye başını iki yana sallayarak hafifçe gülümser ve iyi olduğunu söyler. "Kesin bir şey yok, biliyorum, zaten buraya seni sorgulamaya gelmedim. Bir şey rica etmek istedim."

Matt başını sallar ve ne istediğini sorarken Faye masanın üzerinde tuttuğu çantasının biraz daha sıkarak sorar:

"Raphael'i görebilir miyim?"

"Raphael'i mi görecekmiş?"

"Öyleymiş." Sam kirli bezleri ve dolu tepsiyi tezgahın arkasına bırakırken Megan yan gözle Faye ve Matt'in masasını izliyordur. "Zaten Dört Büyükleri de tanımasalardı şaşardım."

"Kıskandınız mı sayın genç?"

Megan önüne dönerek işine bakarken omzunu silker. "Hayır, ama herkes bir şeyler biliyor, ben—"

"Bilmiyorsun işte! Ben de onu anlatmaya çalışıyorum!"

Megan gözlerini deviriyorken Sam inkar etmemesini söyler. "Bilmiyorsun ve sinir oluyorsun. İtiraf et."

"Hem neden biz bilmiyoruz? Bilmediğimiz zaman daha da büyük tehlike içinde değil miyiz?"

Sam büyük bir destek ve iştahla başını sallıyorken elindeki ıslak bezi sallayarak keyifle güler. "İşte bu, Megan Adams! Hep bunu görmek istiyoruz! Sorular soralım, zayıflara sahip çıkalım—"

"Suratıma su sıçratıyorsun!" Sam derhal holiganlığı bırakıp bezi bir kenara atar ve Megan için bir iki peçete çeker...

Faye ve Matt hâlâ derin bir sohbettelerken Megan ve Sam gelen gidene servis yapıyor, bir yandan da onların masasının yanından geçtikçe birbirlerine laf yetiştiriyorlardır.

"Yarın olabilirmiş..."

"Raphael'in şehir dışında bir evi varmış..."

"Matt'in önce onunla konuşması gerekiyormuş..."

"Çok zaman olmuş..."

"Matt'in biraz boynu ağrıyormuş..." Megan kaşlarını çatar ve bu bilginin ne tür bir yardımı olacağını sorarken Sam işinin zaten çok olduğunu, ne duyarsa aklının bir köşesine yazmasını söyler.

"Ne zaman işe yarayacağı belli mi olur?!"

Megan gözlerini devirerek güler ve müşterinin uzattığı parayı alıp çok teşekkür ederken Kahve Çekirdeği'ne yıldızların meleği Patrick girer. Genç adam elinde birkaç siyah zarf taşıyor, güler yüzüyle kasada Megan'ın yanına yanaşırken elindekileri sallar.

"Isabel'den size ve nöbetçilere posta var." Patrick elindeki zarfları isimlere göre önce Megan, sonra da Sam'e verir, Matt ve Sofie'nin zarfıyla birlikte masaların olduğu tarafa dönerken Sofie'nin yerine Faye'in orada olduğunu görünce tekrar Megan'ın yanına gider.

"Yanlış mı biliyorum, bugün Sofie burada olmayacak mıydı?"

Megan elindeki zarfı açıyorken başını sallar, "Öyleydi, ama Faye gelince gitti."

"Faye neden gelmiş?"

Bu sorunun üzerine Sam hemen araya girer ve kurnaz bir ifadeyle saatlerdir yaptıkları ajanlığın sonucunu Patrick'le paylaşır.

"Raphael'i görmek istiyormuş."

Cevabı alan Patrick'in her zaman gülen yüzündeki ifade boşlaşırken genç adamın kahverengi gözleri düşünceli bir şekilde Faye'in olduğu tarafa döner. "Öyle mi..."

"Sen de biliyorsun, değil mi?! Ne var, bize de söyle—"

Patrick uyanarak tekrar Sam'e döner, sonra Megan'a bakarak sorar:

"Megan anlayamıyor mu?"

Sam derhal oradan uzaklaşırken Megan elindeki siyah kartı ve zarfı indirerek sertçe Patrick'e bakar.

"Kimse bana bu olayla ilgili yeteri kadar güvenmediği için anlayamıyorum, hayır."

Patrick yüzünü buruşturarak çok üzgün olduğunu söyler, ama bu Megan'ın her şeyden habersiz olduğu gerçeğini değiştirmiyorken genç kız tekrar elindeki siyah şeylere döner. O sırada kendi siyah şeylerini incelemiş olan Sam tekrar gruba dahil olurken sorar:

"Neden benim ismim davetiyenin üzerine sonradan yapıştırılmış?" Sam siyah davetiyeyi çevirerek gümüş yazıların üzerinde oldukça eğreti duran, beyaz kağıt üzerine yazılmış ismini gösterirken Megan güler.

"Benimki de öyle. Isabel dizi ya da film partilerine yeteri kadar adam toplayamadığı zaman davetiyeleri bizim aramızda paylaştırır."

"Neden direkt bizim adımıza davetiye gelmiyor, ayıp değil mi?"

"Isabel partilerden nefret eder, etrafta tanıdık insan sayısı artınca da yeteri kadar lanet olamadığı için bizi yapım şirketinin partilerine pek çağırmaz. Bu sefer cidden çaresiz kalmış olmalı. Yeni vampir dizisi daha başlamadan bitmesin diye bizi kalabalık yapacak."

Sam anladığını söyleyerek davetiyedeki parti bilgilerini okuyorken ortam ve kılık kıyafet kısmına gelince keyifle sırıtır. "Gece boyunca etraf oldukça karanlık olacakmış, lazerler ve siyah ışık dışında bir şey yokmuş, ayrıca üzerimizde mutlaka siyah deriden bir şey olması gerekiyormuş. Fantazi..."

Megan kasadaki paraları düzeltiyorken Sam'e yan gözle şöyle bir bakar, "Hayır, Sam. Geçen sene aldığın deri pantolonu giyemezsin—hatta onu sonsuza kadar giymeyeceğin konusunda anlaşmıştık."

Sam söz veremeyeceğini söyleyerek davetiyeyi önlüğünün cebine koyar ve kasketini düzeltirken gülümser. "Popomu güzel gösteriyor—"

"SAM!"

"Hoşuna gidiyor, itiraf et." Sam arkasını döner ve poposunu dışarı çıkartarak masalara servis yapmaya giderken Megan ve Patrick gülerek onu izler.

{ Josh Groban – Broken Vow }

Pazartesi

Faye bir süredir ilerlediği tozlu patikada arabasını büyük bir bahçe kapısından içeri sokarken yeşil gözleri dikkatle etrafını inceliyor, çiçek tarhlarının ve uzaktan görünen gölün dışında bir ev görmeyi bekliyordur. Araba ağaçlık bir alanın arasındaki dar yolun önüne geldiğinde Faye buradan sonra yürümesini gerektiğini anlar ve motoru kapatarak arabadan çıkar.

Sarışın melek, ağaçların gölgesi altında ilerliyorken onun heyecanına karşılık, dallardaki binbir çeşit kuş bahardan yaza geçen mevsim için şarkılarını söylüyordur. Genç kadın yerdeki küçük taşları ezerek yürümeye devam ediyorken ilerde gösterişsiz, ama oldukça sağlam görünen bir ev bulduğunda elindeki anahtarları sıkarak adımlarını yavaşlatır.

Her adımda asırlar öncesinin yaşanmışlığına yaklaşıyorken Sadakat Meleği'nin yeniden doğumu süresince ödediği bedel olan hatıralar birer birer gözünün önünden geçiyordur.

"Yapmak zorundasın, bırak onu Leala[7]."

"Kimse bir diğerinin elinden ölmeyi hak etmez! Bunu en iyi sen bilirsin!"

"Gitmek zorunda..."

"Bırak, Leala!"

"Döneceğim..."

Faye onun zayıflığından fırsat bulmuş sesleri derin bir nefesle sustururken tekleyen adımlarını düzeltip sakin olmaya çalışarak eve doğru ilerler. Sarışın kadının adımları toprağı ezip, taşları yavaşça bir kenara itiyorken onun sesini duyan, daha da önemlisi ruhunu hisseden adam evinin kapısını açarak sarmaşıklarla örülü verandasına çıkıyordur.

Raphael'in asırlardır ona ait olan yüzü bir an Faye'i hazırlıksız yakalamış, genç kadın olduğu yere çakılı kalmamak için kendini zor tutuyorken verandada onu izleyen ve açık kumral dalgalı saçları hüzünle bakan yeşil gözlerinin önüne düşen, nazik duruşlu, uzun boylu genç adam ona cesaret vermek istercesine belli belirsiz gülümsüyordur.

"Seni bekliyordum, hoş geldin Leala."

Raphael ve Faye verandadan bahçeye inen basamaklara oturmuş, önlerinde uzanan ve bembeyaz çiçekler açmış ağaçların kapladığı bahçeyi izliyorlarken iki meleğin arasındaki sessizlik kelimelerden daha çok şey konuşuyordur.

Faye göz ucuyla yanındaki adamın sanki daha önce bu ağaçları hiç görmemiş gibi büyük bir zevkle bahçesini izleyen haline bakar ve gözleri dolarak gülümserken uzanarak sağ elini onun ellerinin üzerine

[7] Eski Fransızca'da 'sadık' anlamına gelir.

koyar. Raphael sıcak dokunuşla başını çevirerek yanındaki güzel meleğe bakar ve ellerinin üzerinde kabul edilmek için bekleyen nazik parmakları avuçlarının içine alarak tutarken asırlardır yeryüzünde duyulmamış yumuşak sesiyle konuşur:

"Korkman için bir sebep yok, ben buradayım Lea—"

"Faye. Burada Leala yok, Raphael..."

Genç adam bildiğini söyleyerek usul bir özür mırıldanır ve ellerinin birini kaldırarak güzel Faye'in yüzüne düşen bir tutam sarı saçına uzanır, yavaşça kenara çekerek kulağının arkasına alırken sorar:

"İlk defa mı başka bir isim alıyorsun?"

Faye, yüzünden uzaklaşan elin gittiği yolu izliyorken başını iki yana sallar, "Annem üç döngüden beri adımı Faye koyuyor. Bir çoğumuz gerçek adlarımızı artık kullanmıyoruz."

"Senin için daha kolay olmalı. Başka bir isim, farklı hatıralar, yeni insanlar..."

Faye buna cevap vermeden gözlerini kaçırırken Raphael endişeli, sorar:

"Yoksa hâlâ eskisi kadar acı çekiyor musun?"

"O acı benim sadakatime ait olan bir bedel. Yeni bir isimle yok olacak basit bir hafıza oyunu değil, biliyorsun Raphael."

Raphael başını sallar ve anladığını söylerken Faye elini kendine çekerek oturduğu yerde biraz daha dikleşir. Buraya kaybettiği ruh eşinin ona bıraktığı acı hatıralardan değil, şu anda olan bir şeyden söz etmeye geldiğini kendine hatırlatarak sorar:

"Gabriel'in gerçekten geri geldiğine inanıyor musun?"

Genç adam başını sallar, "Bir tek ben değil, Azrael ve Michael[8] de onaylıyor."

"Onlar neredeler?"

"Şimdilik bilinmesini istemedikleri bir yerdeler. Eğer ihtiyaç olursa gelecekler—"

"Ruhları yok edilen nesil ile Gabriel'in bir ilgisi var mı peki?"

Raphael bir an sessiz kalırken Faye korkuyla kaşlarını çatarak yutkunur.

"Var mı? Raphael, doğruyu söyle."

"Bilmiyoruz—"

"Biliyorsunuz!"

"Leala—"

"*Faye!*" Faye bir anda ayağa fırlayarak beyaz çiçeklerin huzurlu manzarasına korku dolu bir melek olarak gölge düşürür, "O yüzden geri döndünüz. Bu işin kıdemlilerle bir ilgisi yok, değil mi? Gabriel yapıyor. Bilmediğiniz tek şey nasıl geri geldiği!"

Raphael de oturduğu yerden kalkarak Faye'in ellerini tutarken başını sallar ve sakin bir ses tonuyla konuşur:

---

[8] İbranice, Mikael olarak okunur.

"Bir şeyler hissediyoruz, ama bunlar sadece hepimizin paylaştığı karmaşık hatıraların yarattığı şüphe. Ortada kesin olmuş bir şey yok—"

"Eğer siz bir şeyler *hissediyorsanız* ortada bir şeyler *vardır*, Raphael. Siz daha dün doğmuş güçler değilsiniz. Ben bile Calden'in geldiği günden beri kafamdaki sesleri susturmakta zorlanırken sen bana *bir şeyler hissediyoruz* diyorsun. Gabriel şu anda burada kan ve et olmadığı sürece en iyi kanıtım sensin."

Raphael uzanarak kelimelerinin arasında Faye'in yanaklarından süzülen yaşları hafifçe siler ve hiçbir şey söylemeden sadece başını sallayarak genç kadına sarılırken, asırlar önce yeryüzünden silinen ve bir daha dönmeyeceği söylenen ruh eşi için, Gabriel için ağlayan zarif melek de ona tutunur...

Faye hemen yanından uzatılan cam bardaktaki suyu alır ve usulca teşekkür ederek bir yudum içerken Raphael tekrar basamaklarda onun yanına oturur. "Nesil içinde yeni bir Kıdemli yarattığınızı öğrendim..."

Faye başını sallar ve bardağı iki elinin arasında tutarak yavaşça döndürmeye başlarken konuşur:

"Calden'in geleceğini bilseydik gerek kalmazdı."

"Lucine[9]'in arkadaşıymış..."

"Artık Megan. Evet, çok iyi arkadaşlar. Adı Sam. Neşeli, hayat dolu bir adam. Ona bir şey olmasını istemem..."

Faye bir garanti istermiş gibi Raphael'e döndüğünde genç adam başını sallayarak gülümser.

"Bir şey olmayacak, merak etme. Calden, Lucine'i—*Megan'ı* üzecek bir şey olmasına izin vermez."

Faye kaşlarını çatarak bir an sessiz kalırken sonra sorar:

"Aslına bakarsan, Caldenlerin nesli uzun zaman önce tükendi sanıyorduk. Matt, uzaktan bir torun falan mı?"

Bunun üzerine Raphael ilk defa bir sırrı varmış gibi gülümserken Faye kaşlarını kaldırarak sorar:

"Yapmadınız, değil mi?"

"Azrael başka birine güvenemedi—"

"O yüzden mi Lucine'in yanına yolladınız! Yani, Megan'ın! Matt gerçekten onun ilk hayatındaki kocası mı?"

Raphael onaylayarak başını sallar ve daha da gülümserken Faye de bardağına dönerek iç çeker ve gülümser.

"En azından onlar tekrar buluştu..."

"Megan genç bir ruh ve Calden sırrını saklayacağına söz verdi, Megan'ın hayatına müdahele etmeyecek. Azrael aksini kabul etmezdi. İkisi kavuşmadılar, Faye. Calden sadece yardım için bize döndü."

Faye bildiğini mırıldanarak başını sallar, ama yine de hafifçe omuzlarını silkerek gülümser. "Başka birini de seçebilirdiniz."

---

[9] Ermenice 'Ay' anlamına gelir.

Raphael buna itiraz etmeden önüne dönerken hafif bir esinti gelerek yerini meyvelere bırakacak olan beyaz çiçeklerin yapraklarını uçurur...

{ Timbaland – Way I Are (feat. Keri Hilson & D.O.E) }

Pazartesi gecesi gelmiş, günün sendromunu üzerinden atmak için eve koşan normal insanların dışında, işi her gece prömiyer partilerinde ve tanıtım turlarında tozmak olan, çok paralı ve fazla konuşkan yatırımcılar ve medya patronları, Isabel Alvaro'nun günler öncesinden onlara yolladığı siyah davetiyelerle birlikte parti mekanının kapısına dizilmişlerdir.

Kırmızı halı üzerinde, yürünemeyecek kadar uzun ve sivri topuklar, öpülemeyecek kadar boyalı dudaklar, dokunamayacak kadar jöle ve sprey içinde kendini kaybetmiş saçlar ve genellikle açlıkla ya da steroidlerle terbiye edilen kusursuz vücutlarla bir sürü yeni yetme oyuncu, onların arkadaşları, ve hatta onların arkadaşlarının arkadaşları da aynı sıra içinde ertesi günün en çok konuşulacak partisi için sıra bekliyorken hiçbiri yeni vampir dizisinin tanıtımı için düzenlenen 'Karanlık Parti'deki gölgelerde neyin dolaştığını bilmiyordur.

Kırmızı halıdaki habersiz kalabalığın arasında bekleyen ve etraftaki yapaylığın altında sır gibi saklanan kanatlara sahip olan bir grup melek ve Sam de girmeyi bekliyorlarken genç adam evden çıkmadan önce Megan'ın koluna taktığı deri bilekliğe bakıyordur:

"Eliza deri pantolon giyiyor, ben bileklik takıyorum."

Daracık bir deri pantolon ve sivri topuklu çizmeler içinde salınan Eliza gülümser ve elini kalçasına koyarak Sam'e döner, "Bununla yarışabilir misin, Keenan?"

Sam başını eğerek yarışmak değil, daha çok sarılmak istediği yuvarlak popoya bakarken sıra onlara geldiğinde Megan *kavalyesini* kolundan çekiştirerek davetiyeleri kapıdaki görevliye uzatır. Birazdan ikisi birlikte sokak lambalarının loş ışığından lazerlerin deldiği karanlığa girdiklerinde Sam, siyah ışıkta beyaz dişleri parlayarak sırıtır, Megan ise üzerindeki dantellerle işlenmiş elbisenin beline taktığı kalın, siyah deri kemeri biraz daha sıkarak etrafını incelemeye başlar.

Yüksek tavanlı ve iki katlı büyük mekanın hemen ortasında kocaman bir yapay havuzdan kan gibi kırmızı bir sıvı akıyorken içki servisleri için aralarda dolaşan garsonların tamamı siyah deri takımlar ve beyaz papyonlar takıyordur. Onların siyah ışıkta parlayan papyonları, aslında rengarenk olan, ama şu anda tamamen birbirine karışmış kalabalık içinde oradan oraya hareket ediyorken taşıdıkları tepsilerin içindeki içecekler de fosforlu renklerde parlıyordur.

Sam önünden geçen bir tepsiden iki parlak turkuaz bardak alarak birini Megan'a uzatırken boştaki eliyle etrafını işaret eder. "Burayı bir geceliğine kapatmak ne kadar eder tahmin edebiliyor musun?"

"Isabel'in parayla ilgili bir sorunu yok gibi, baksana..."

Sam dönerek Megan'ın işaret ettiği yere bakar ve hızla hareket eden yeşil lazerlerin arasında üst kattaki demir merdivenlerden inen Isabel'i görür. Karanlığın meleği kalabalığa göz atarak bileklerini saran deri stilettolarının üzerinde temkinli adımlarla merdivenleri iniyorken o karanlıkta bile onunla göz göze gelmeyi başaran *şanslı* davetlilere buzluktan yeni çıkmış bir gülümseme sunup yoluna devam ediyordur.

"ISABEL! BURADAYIZ!"

Hiç kimseyi aramayan Isabel, bağırışın geldiği yere döner ve ona el sallayan Megan ve Sam'i görürken önünden geçen bir garson kızı kenara alarak o tarafa ilerler, ikilinin yanına geldiğinde Sam'in elindeki içkiyi alıp ilk yudumdan önce kısaca hislerini belirtir:

"İnsanlardan nefret ediyorum."

Megan onun insanlardan nefret eden tek halkla ilişkiler çalışanı olmasına gülümserken Isabel'in hislerini saklamaktaki uzmanlığı, yanlarına gelen bol rujlu ve o topukların üzerinde zor ayakta duran bir yeni yetmeyle birlikte ortaya çıkar.

"Isabel! Ne kadar süper bir parti bu, anlatamam! Şoke oldum, ağzım açık falan kaldı yani!"

Isabel zehirli bir gülümsemeyle sırtından milyonlar kazanacakları yeni yetme başrol oyuncularına göz kırparken bol rujlu yeni yetme de aralarında süper bir arkadaşlık olduğunu sandığı Isabel'e göz kırpar ve kalabalık içinde kaybolurken Isabel o anda ifadesizleşerek tanımaktan rahatsız olmadığı yüzlere döner. "Mace'i gördünüz mü?"

"Karanlık meleği olan sensin, gece görüşünü açmadın mı?"

Sam'in bu çok nadide esprisi üzerine Isabel'in gece görüşlü yeşil gözleri ona döner, Sam tek kaşını kaldırarak karanlıkta hiç de o kadar korkutucu görünmeyen güzel kadına bakar. "Belki bir dans bile kaparım—"

"Ben dans etmem."

Sam itiraz edecekken Megan onun kolunu tutar, "Etmez, Sam."

"Ben Mace'i bulmaya gidiyorum." Isabel bardağı geri vererek kan havuzunun tarafına doğru uzaklaşırken Sam onun arkasından bakıyor, gülümser. "Garip kız..."

Megan, kan havuzunun yanındaki tabut şekli verilmiş oturma gruplarında bir köşeye kurulmuş, esneyerek kalabalığın müzikle birlikte sürekli yer değiştirmesini izliyorken birazdan o insan selinin içinde Matt'i gördüğünde oturduğu yerde dikleşerek kendine çekidüzen verir. Aynı zamanda Matt de onu görmüş, yönünü o tarafa çevirirken Megan hafifçe elini kaldırarak ona kendini gösterir, genç adam bir grup insanın arasından geçerek tabuttan koltukta Megan'ın yanına çökerken elinin tersiyle alnındaki hayali teri siler.

"Evde olsam en azından nerede olduğumu bilirdiniz."

Megan gülerek kalabalığın insanı yuttuğunu söylerken Matt etrafta Sam'i göremeyince sorar:

"Diğer kıdemli nerelere kayboldu?"

"Bilmiyorum, beni arıyordur. Birbirimizi kaybedeli bayağı oluyor..."

Matt başını sallayarak durumu anladığını belirtirken Megan da aynı şekilde başını sallar ve önüne döner. Sır Meleği'nin yanında şu ana kadar yaşadığı iki hayatının en büyük sırrı oturuyorken, kendini çok iyi saklayan Sır da, kuralları delip bütün sırları göremeyen Melek de bir şey söylemeden diğer insanların hareketlerini izlemeye devam ederler...

Sam elinin tersiyle önündeki kalabalığı yarıp bir bacağını ileri atar ve yere basınca diğerini de dans eden insanların arasından kurtarırken insanlar gece ilerledikçe gerçekten vampirleşmeye başlamış gibi görünüyordur. Sam söylene söylene etrafta dolaşan bir düzine siyah saçlı ve deri giysili kız arasından Megan'ı bulmaya çalışıyorken bir anda kolundan çekilip az önce içinden çıktığı kalabalığa tekrar çekildiğinde başını çevirerek yanındaki cellatın kim olduğuna bakar. "Isabel, ne yapıyorsun?"

"Beni yalnız gören herkes gelip sohbet etmeye çalışıyor. Ben sohbet edilecek bir insan değilim. Ben mekanı ayarlar, davetiyeleri yollar, ara sıra da telefon açarım. Diğer her şeyle Mace ilgilenir. Ben sohbet eden bir insan değilim. Anlıyor musun?"

Isabel dönerek Sam'e onay vermesini emreden bir çift yeşil gözle bakar, genç adam kendini düzelterek onun yanında yürürken başını sallar. "Anlıyorum, o yüzden mi beni hırpalamak istedin?"

"Hayır. Sen yanımda olursan diğerleri benimle konuşmak dışında yapacak daha iyi bir iş bulur, ben de sessizliğe kavuşurum."

Sam hâlâ itiraz etmeden yürüyorken bu sefer az önceki gibi kalabalık arasında ilerlemekte zorluk çekmiyordur. Isabel için yollar açılıyorken genç adam diğer insanları boşverip onu yanında cansız bir manken olarak taşımak için çekiştiren genç kadına bakar. "Konuşmadan yanında dikilmemi mi istiyorsun?"

"Çok zor olacağını sanmam. Burada durabiliriz." Isabel, karanlık ve diğer kısımlara nispeten boş olan bir yerde durur ve Sam'i de çekerek yanına alırken elinde titreyen telefonu açar. "Hâlâ hayattayım, Mace."

Sam sessizce gülerken Isabel onun neye güldüğüne bakıyor, gözlerini onun gözlerine dikerek Mace ile konuşmaya devam eder. "Sen sadece insanlarla konuş. Oyuncularla işin yok, hepsi zaten sünger gibi içki içtiler. Sponsorlara dikkat göster. Para lazım, Mace. Para. Hoşça kal."

Isabel telefonun kapağını 'çat!' diye kapatarak avcunun içinde sıkar ve hâlâ gülümseyen Sam'e bakarak sorar:

"Sen neden hep mutlusun? Beyninde bir problem mi var?"

"Sen neden hep aksisin? Beyninde bir problem mi var?"

"Söylediklerimi tekrar etme."

"Etmedim, yeni bir soru sordum. Geri kalanından da *esinlendim.*"

"Komik."

Isabel önüne dönerek kalabalığı izlerken Sam de onu izliyordur. Genç kadın şakaklarına battığını hissettiği *memnun* bakışlardan rahatsız olmuş, saçlarını savurarak tekrar Sam'e bakar. "Ben aksi değilim. Belki biraz suratsızım, evet—"

"Biraz?"

"Peki, *çok.* Ama—AH!" Isabel bir anda telefonu tutan elini alnında bastırır ve diğer eliyle Sam'in kolunu koparırcasına sıkarken gözleri keskin bir acıyla açılır. "SAM!"

"Hey-hey, Isabel, neler oluyor?!"

"Öz Noktası—" Isabel dişlerini sıkarak nefesini tutarken kendini sıktığı, alnında ve boynunda şişen damarlardan belli oluyordur. Sam onun kollarını tutarak iki büklüm olmuş melekle birlikte yere çökerken bir taraftan da pantolonun arka cebindeki telefonunu çıkarıyordur. "Dayan Isabel, dayan, Mace'i çağırıyorum—"

"Git. Sam—git."

"Ne!? Hayır!" Sam elindeki telefonda Mace'in numarasını bulup arama tuşuna basar ve küçük aleti kulağına götürürken Isabel onu üzerinden ittirmeye çalışıyordur. "Gi-git! Benden uzaklaş—"

"Ne olacak!? Patlayacak mısın—MACE! ISABEL'E BİR ŞEY OLUYOR—ÖZ NOKTASINA BİR ŞEY OLUYOR, CANI YANIYOR—BİLMİYORUM! KARANLIK BİR KÖŞEDEYİZ İŞTE! IŞIKLARI AÇ, BİR ŞEY YAP! TAMAM, BEN BURADAYIM, BEKLİYORUM—"

"Sam, git!" Isabel son gücüyle Sam'i üzerinden iter, ama onun son gücü şu anda Sam'in sağlıklı vücuduna hiçbir etki etmezken genç adam telefonu kapatarak onu daha da kendine çeker. "Bu halde seni yalnız bırakır mıyım sanıyorsun!?"

Isabel nefesi kesilerek başını iki yana sallar ve kısık sesinden bir 'aptal' duyulurken Sam itiraz edecek olur, ama o anda etrafta gezen lazerler ve diğer parlaklıklar kaybolur, bir anda etrafı mutlak bir karanlık sararken Sam hiçbir şey görmemesine rağmen kollarındaki Isabel'e döner. "Sen mi yapıyorsun?"

"Sam..."

"Isabel!?"

Isabel'in güçsüz sesi biraz sonra etraftaki diğer bütün seslerle birlikte yok olurken Sam neler olduğunu bilmiyor, ama karanlık sanki onu yutmaya çalışıyor gibidir. Genç adam midesine bir şeylerin battığını hisseder, derisinin her yerinden farklı bir yöne çekildiğini duyumsarken zaten hiçbir şey görmeyen gözleri odaklanmayı unutmuş, biraz sonra kollarındaki Isabel ile birlikte kendinden geçer...

{ My Chemical Romance – To The End }

Mace insanları iterek koşuyor, itirazlara ve sarhoş küfürlere aldırmadan tanıdık bir yüz görmeye çalışıyorken bir an sonra Eliza'nın önüne çıktığında genç kadının kollarını tutarak sarsar:

"Isabel'e bir şeyler oluyor, Sam az önce aradı, nerede olduklarını gördün mü?"

Eliza karşısındaki adamın korku ve öfke dolu bakışlarına karşılık başını iki yana sallar, "Hayır! Ne oluyormuş?"

"Bilmiyorum, ama *bir şeyler* oluyor—ISABEL!" Mace'in sesi müziğin gürültüsü içinde kaybolup giderken Eliza onun kollarını indirerek sağ tarafta daha tenha olan bir yeri gösterir.

"Sen oraya bak, ben şu müziği kesip ışıkları açtıracağım!"

Mace derhal o tarafa döner, Eliza da tam tersi yönüne giderek ikinci katın merdivenlerine koşar. Deri pantolonlu melek insanları iterek basamakları birer ikişer tırmanır, kalabalık koridorun sonundaki DJ kabinine dalarak plakların başındaki adamın kulaklığını çıkarıp kablolarını çekerek vahşi bir şekilde sesi keser, sonra da mikrofona uzanarak kalabalığa seslenir:

"Lütfen dikkat! Etrafınıza bakın ve Isabel Alvaro'yu görürseniz yardım edin! Tekrarlıyorum, Isabel Alvaro'yu görenler derhal yardım etsin ve birileri ambulans çağırsın!"

Kalabalık bir anda dalgalanarak etrafına bakmaya başlarken Eliza kabinden çıkıp küçük odanın etrafını dolaşır ve büyük spotların arkasına geçerek yanmayan bir tanesini yakalayıp yanındaki kolu indirir. Bir anda bembeyaz bir ışık karanlık salonda parlarken Eliza büyük spotu kalabalığın üzerinde çevirerek Isabel'i arayanların önünü aydınlatır.

"Lütfen dikkat! Etrafınıza bakın ve Isabel Alvaro'yu görürseniz yardım edin! Tekrarlıyorum, Isabel Alvaro'yu görenler derhal yardım etsin ve birileri ambulans çağırsın!"

Megan ve Matt sesin kesilmesinin ardından Eliza'yı duydukları anda ayağa fırlarken Megan kalabalığın arasına karışmak için atılacak olur, ama Matt onu kolundan yakalayarak yanına alır. "Bekle!"

Megan sendeleyerek dururken şokla onu durduran adamın suratına bakar. "Ne demek *bekle!?* Isabel'i bulmamız gerek!"

"Eğer şimdiye kadar kimse Isabel'i görmediyse daha ciddi bir şey var demektir—"

"Tam da o yüzden bulmamız gerek, bırak kolumu!" Megan silkinerek Matt'in tutuşundan kurtulur ve hızla atılarak insanların arasına dalarken Matt de onun ardından atılır.

"LUCINE—MEGAN! BEKLE!"

Megan arkasındaki adamın hatasını duymamış, insanları iterek kendine yol açmaya çalışıyorken birazdan kalabalığın arasından çıkan Sofie onu yakaladığı gibi yanına alır. "Megan! Buraya gel! Seni de kaybedemeyiz!"

Megan şokta, çekiştirilmeye izin veriyorken sorar:

"Isabel kayıp mı!?"

"Bir tek Isabel olsa iyi, Sam de yanındaymış, ikisi de ortada yok—"

"Sam de mi kayıp!? Sofie! Bırak beni!" Megan, çığlıkla öfkeli bir haykırış arasında kalmış bir sesle bağırarak kollarını çekmeye çalışıyorken Sofie ondan daha kararlı ve güçlü, neredeyse tırnaklarını onun koluna batıracak kadar sıkı tutarak genç meleği insanların arasından çıkarmaya çalışıyordur. İkisi birlikte arkada açılmış bir kapıdan açık havaya çıktıklarında Megan ağlıyor, onun koluna vurarak kendini Sofie'nin ellerinden kurtarır. Mavi gözleri korkuyla parlayan melek hızla dönerek tekrar içeri girecekken kapıdan çıkan Matt onu omuzlarından sararak dışarı ittirir. "Hayır!"

"Bırak beni! Bırak dedim—sen kimsin ki beni zorla burada tutuyorsun, ÇEKİL! SAM!"

Megan içeri doğru Sam'in adını çığlık çığlığa bağırıyorken yavaş yavaş toplanan meleklerin arasına Biana da katılmış, diğerlerini bir kenara alarak Megan'ı Matt'in kollarından alır. "Megan, bana bak tatlım..."

Megan ağlayarak Biana'nın kollarına tutunurken içeriye bakıp, parça parça olmuş kelimelerle konuşur:

"Bu yüzden istememiştim! Ona ne olacak, Biana? Ona ne olacak!? Neredeler!?"

Biana en genç meleğine sarılarak saçlarını okşar ve ikisini de mutlaka bulacaklarını söyleyerek ona söz verirken karanlık sokakta polis arabalarının sirenleri duyuluyor, mavi ve kırmızı ışıkları bu sefer daha acı bir şekilde karanlığı yarıyordur...

{ Hideki Taniuchi - Fuan }

Sam hafifçe inleyerek başını çevirir ve elini ağrıdan patlayacakmış gibi olan kafasının tam tepesine götürerek gözlerini açar. En son hatırladığı zifiri karanlıktan sonra şimdi kendini bulduğu yer penceresiz, donuk ışıklı bir odayken genç adam dirsekleri üzerinde dikleşerek etrafına bakar.

Isabel bir köşede yığılmış, saçları yüzünü kapatıyorken Sam onu görünce ayılarak yerde hızla emekler ve onun yanına çöker. "Isabel? Isabel, duyuyor musun? Aç gözlerini..."

Sam yavaşça genç kadının saçlarını yüzünden çeker ve elini boynunun altına koyarak güzel meleğin başını dizlerine yaslarken Isabel yutkunarak dudaklarını aralar. "Neredeyiz?"

"Bilmiyorum. Sen iyi misin? Alnın nasıl?"

Isabel elini kaldırarak iki kaşının arasına hafifçe dokunur ve başını sallar, "Hâlâ orada. İyiyim."

Sam rahatlayarak omuzlarını düşürürken Isabel göz kapakları titreşerek gözlerini aralar, yeşil bakışları yavaş yavaş ışığa alışır, göz bebekleri küçülürken genç kadın başını çevirerek yattığı yerden odayı inceler.

"Neden burada hiç pencere yok?"

Sam bilmediğini mırıldanır, Isabel onun bacaklarına ve yere tutunarak doğrulurken saçları omuzlarından ve sırtından süzülür. "Birisi benim gücümü kullanıp bizi buraya getirdi. Varlığını bile bilmediğim bir güç hem de. Biz bir yerden başka bir yere kolay kolay cisimlenemeyiz. Neredeyse ölüyordum..."

Sam endişeyle Isabel'in anlattıkların dinliyorken genç kadın arkasını dönerek penceresiz odada tek çıkış yeri olan kapıya bakar. "Kapının kolu yok."

Bunun üzerine Sam de dönerek kolsuz kapıya bakar ve kaşlarını çatarak ayağa kalkarken ancak Isabel oturduğu yerde hafifçe öne düşünce genç kadının kendisine tutunduğunu anlar ve tekrar dönerek ona ellerini uzatır. "Özür dilerim, gel, bana tutun..."

"İyiyim ben—"

Sam şu anda hiç onun aksiliğini çekecek durumda değil, genç kadını belinden kavradığı gibi ayağa kaldırırken topuklularla bile kendinden kısa olan meleği tutarak hücre gibi odada etrafına bakar.

"Geldiğimiz gibi dönemeyeceğimize göre başka bir çıkış yolu bulmamız gerek—telefon!"

Sam elleriyle ceplerini yoklayarak telefonunu ararken Isabel onun üzerindeki siyah gömleğe tutunmuş, usulca konuşur:

"Elimizden almış olmalılar."

Sam sakin olmaya çalışarak derin bir nefes alır ve elini gözlerine kapatıp alnını sıvazlayarak beklerken Isabel tüm ağırlığını ona vermiş, gri duvarlara bakıyordur. "Neden ben?"

Sam yine bilmiyorken, etrafta soracakları kimse de yok, bir süre daha öylece ayakta durmaya devam ederler.

Parti alanı kısa bir süre içinde boşaltılmış, Eliza bütün melekleri bir otel odasında toplayarak polis memurlarının kısa sorgusu için onlara destek olmuşken şimdi memurlara teşekkür ederek yolcu ediyordur.

"İyi geceler beyler, bir şey öğrenirseniz lütfen ilk önce bize haber verin. Hem cebimden, hem de direkt odadaki telefondan ulaşabilirsiniz."

"Elbette ajan Gruniér, iyi geceler."

Eliza kapıdan çıkıp kollarını kavuşturarak koridorda uzaklaşan adamları izlerken onların beklediği asansörün kapıları açılıp Raphael çıktığında Eliza kollarını çözerek şaşkınlıkla dikleşir. "Raphael..."

Kumral adam o tarafa gelir ve bir an için Eliza'yı kolundan tutup sonra açık kapıdan odaya girerken Catrin'in takımı olarak gelen melekler ayaklanır.

"Raphael?"

"Sen..."

"Neden buradasın?"

"Neler olduğunu biliyor musun?"

"Diğerleri nerede?"

Raphael bir anda üzerine gelen sorulara ellerini kaldırarak başını sallıyorken Eliza içeri girmiş, kapıyı kapatıyordur, sorar:

"Gabriel mi yaptı?"

Odaya bir anda zehir gibi bir sessizlik düşer ve Raphael arkasını dönerek kızgın bakışlı Bencillik Meleği'ne bakar. "Öyle düşünüyoruz."

Bunu duyan Megan bacaklarını kendine çekip kıvrıldığı yerden ayağa fırlar, "Gabriel neden bize saldırıyor!? O da bizden değil mi!? Neler oluyor, artık biri anlatsın! Yalvarırım!"

Eliza bir şey söyleyecekken Matt'in telefonunun çalmasıyla herkes ona döner. Genç adam elindeki telefona garip bir şekilde bakıyorken herkesin bakışları altında açarak kulağına götürür. "Matt Calden—"

"Telefonu Eliza'ya ver, Calden."

Matt cevabını bilmesine rağmen yine de kelimelerini tutamaz ve sorar:

"Kimsiniz?"

"Ah, doğru. Büyük kabalık ettim. Ben Gabriel."

Matt bir anda yüzü beyazlayarak hızla Raphael'e baktığında hâlâ oturan melekler de ayaklanır, Raphael usulca olamayacağını fısıldarken Matt biraz fazla sessiz kalınca karşı taraftaki doygun erkek sesi tekrar konuşur:

"Boş bakışmalar kimsenin işine yaramıyor. Telefonu Eliza'ya ver, Calden."

Matt telefonu indirip bir iki adım atarak Eliza'ya uzatırken genç kadın hızlı adımlarla ona yetişerek telefonu onun elinden söker:

"Evet?"

"Edaline[10]. Uzun zaman oldu."

Duyduğu sesle birlikte Eliza'nın bakışları derhal Faye'i bulurken sarışın melek zaten diken üstünde duruyor, arkadaşının yüzünde okuduğu şeyle daha da gerilir.

"Bencilliğin meleği için her hayatını iki kişilik yaşamak nasıl bir duygu her zaman merak etmişimdir. Hâlâ bir şey olduğunda Leala'nın gözlerine bakıyor musun? Hâlâ o ne bilse, ne düşünse ortak oluyor musun Edaline? Ona iyi bakıyor musun?"

Eliza derhal bakışlarını kaçırarak telefona odaklanırken konuşur:

"Isabel nerede?"

"Çok uzakta sayılmaz. Eğer aklında tutabilirsen sana adresi bile verebilirim. Oyunuma sen de dahil olursan çok daha eğlenceli olur."

"Söyle."

"Yalnız geleceksin."

Eliza hâlâ boşluğa bakıyorken konuşur:

"Elimden geleni yaparım."

"Elinden gelenin en iyisini yapacaksın, Edaline. Sana güvenim tam. Dinle..."

Eliza sessizce Gabriel'in söylediklerini dinliyorken usul bir sesle onaylar, sonra bir şey söylemeden telefonu kapatıp yanında bekleyen Matt'e uzatır.

---

[10] İngilizce'de 'asil' anlamına gelir.

"Nerede olduklarını biliyorum..."

Megan heyecanla atılırken Eliza onun olduğu tarafa bakarak devam eder:

"Ama yalnız gitmek zorundayım. Eğer bir tuzaksa ve ben de düşersem Faye'in haberi olacaktır. Ondan sonra bir şey yapmanız gerekirse yaparsınız. Şimdilik sadece bekleyin." Eliza üzerindeki siyah ceketin cebinden çıkardığı kablosuz aparatı kulağına yerleştirir ve telefonunu da ayarlayarak cebine bırakırken odadaki sessiz topluluğa döner. "Ben gelene kadar Raphael ve Matt hepinize olanları anlatır."

Matt ne olduğundan pek emin değil, ama başını sallarken Eliza dönerek kapıya ilerler ve arkasına bakmadan dışarı çıkarken ardında bıraktığı Faye o tarafa güçsüz bir adım atar, ancak, bir şey yapmaması gerektiğini biliyor, orada kalır ve kapının kapanmasıyla çözülen meleklerin hareketlerini izler...

Arela

*

Melekler arasında, ruhlarının birbirine bağlı olması durumu *Kader Bağı* olarak isimlendirilir ve bu bağa sahip olan melekler bağlı oldukları diğer gücün bütün varlığını (düşünce, acı, zevk, vb.) paylaşırlar.

Kader Bağı, meleklerin yeryüzüne inmesiyle ortaya çıkmış en eski oluşumlardan biridir ve nesilleri bir arada tutmak, onları daha güçlü kılmak adına çok faydalı bir durumdur. Bu bağ melekler arasında doğuştan oluşabileceği gibi, yaşadıkları güçlü bir paylaşım sonrasında da ortaya çıkabilir.

Kader Bağı bir ceza ya da ödül olarak algılanmamalı ve güçlere bağlı olarak ödenen bedellerle ya da *Ruh Eşi* kavramıyla karıştırılmamalıdır.

{ Nickelback – Savin' Me }

Eliza siyah jipini verilen adresteki üç katlı taş binanın önünde park eder ve kapıyı açıp dışarı çıkarken önündeki taş yığını yapıya bakar. Gri tuğlalarla örülmüş binada her kattaki pencereler ayrıca bir duvarla içten kapatılmıştır. Eliza bunun nasıl bir oyun olduğunu bilmiyor, ama bitirip sonunu görmek için de fazla vakti yokken anahtarları cebine atıp kilidi kopuk apartman kapısından içeri girer...

*

"Gabriel, yeryüzündeki meleklere yol göstermek için aşağı inen dört büyük melekten biri. Benim gibi..."

Raphael karşısında oturan Megan'a bakarak çok merak edilen hikayeyi anlatıyorken bütün yaşanmış şeyleri bilen Faye bir köşede oturmuş, sessizce yer döşemelerindeki rastgele şekilleri izliyordur.

"Biz, yani dört büyük melek, Gabriel, Michael, Raphael ve Azrael, yeryüzüne indiğimiz anda kendi kurallarımızı bırakıp Arela'yı kendimize kılavuz ediniriz ve onun yasakladığı her şeyden aynı şekilde sorumlu tutuluruz. Güçlerimiz sınırsızdır, ama kurallar onları kısıtlıyorsa kullanmamız yasaktır."

Megan belli belirsiz başını sallarken Raphael her meleğin bildiği kısımları olabildiğince hızlı geçmeye çalışarak asıl merak edilene gelir:

"Arela'nın en önemli iki kuralı bir meleğe ya da ölümlüye zarar vermemektir ve Gabriel bu kuralların ikincisini yıktığı için öncelikle Yeniden Doğum Döngüsü'nden, sonra da Cennet'ten kovuldu."

Megan ve bu gerçeği duyduğunda gerilerek oturduğu yerde dikleşirken, Gabriel'in sürgününden haberi olan Faye gözlerini kapatarak kendi nefeslerini dinler...

*

Eliza ilk iki kattaki bütün daireleri kontrol etmiş, tekrar merdivenlere doğru gidiyorken bir anda arkasında gerilip patlayan bir şeyin sesiyle o tarafa döner ve kapısı açık olan bir daireden büyük bir basınçla içeri dolan dumanı gördüğünde, daha da önemlisi *kokladığında,* küfrederek en üst kata çıkan merdivenlere koşturur.

"SAM! ISABEL! DUYUYOR MUSUNUZ!?"

*

"Gabriel kendinin ve ruh eşinin üzerine konulan bir lanet yüzünden ölümlü bir çingene kadının canını aldığı için Yüce Divan tarafından ağır bir şekilde cezalandırıldı. Azrael, Ölüm Meleği, bizzat kardeşimizin canını kendi eliyle aldı ve ona verilen Öz Noktası'nı da silerek onu sonsuzluğa sürgün etti."

Megan dehşetle bütün soyunun en kara öyküsünü dinliyorken yutkunarak yan tarafta, annesinin yanında oturmuş, ona yaslanarak sessizce oturan Faye'e bakar. "Senin ruh eşin miydi?"

Faye gözlerini açtığında Megan'ın mavi gözleriyle karşı karşıya gelir ve sadece başını sallayarak cevap verirken Megan içi parçalanarak tekrar Raphael'e döner, kıyametin habercisi olan melek devam eder:

"Gabriel'in sürgününden önce çok olay yaşandı. Nesiller birbirine düştü. Karara bağlı olanlarla, Gabriel'i destekleyen, Leala ve onun üzerine konulmuş lanetin cezasının ancak ölüm olabileceğini savunan melekler ve kıdemliler birbirlerine düştüler. Sonuç olarak Gabriel'in sürgün edilmesine, Leala'nın da ruh eşiyle yaşadığı hayatları bütün varlığı boyunca hafızasında bir bedel olarak taşımasına karar verildi. Edaline ve Leala'nın Kader Bağı'yla bağlanması da o zamanlara denk gelir..."

Ay Meleği'nin gözleri dolmuş, yumrukları farkında olmadan karnına bastırıyorken güçsüz bir sesle mırıldanır:

"Gabriel onu cezalandıran meleklerden intikam almak için mi döndü? Bunu mu açıklamaya çalışıyorsun?"

Raphael onayladığında Megan sorar:

"Öz Noktası olmayan bir melek nasıl yeniden doğar? Hem de Azrael'in bizzat canını aldığı bir tanesi!"

Raphael'in nazik yüzündeki yeşil bakışları kötü haberlerle bulutlanmışken yumuşak hatlı yüzünde endişenin çizgileri sayılıyordur.

"Bir meleğin kendi nesline karşı beslediği intikam onu sürgüne gönderdiği gibi geri getirecek kadar karanlık da olabilir. İntikam ve kin, Lucifer'in yeryüzüne indirdiği karanlıkların başını çeker. Bizim gücümüz ne kadar aydınlıksa onun karanlığı bazen aramızdan birini yutup yanına alabilir—"

"Gabriel şeytanla iş birliği mi yapıyor?!"

Raphael buna kesin bir cevap veremiyorken Megan'ın sorusunun odanın üzerine bıraktığı sessizlik Faye'in acı çığlığıyla bir anda bıçak gibi kesilir.

"ELIZA!"

*

"HÂLÂ AYIK MISINIZ!? BAĞIRIN!"

"ELIZA!"

"BURADAYIZ! KAPI AÇILMIYOR!"

Eliza duyduğunu belirtircesine kapıyı tekrar yumruklar ve öksürerek el yordamıyla kolu ve kilidi kaybolmuş kapının üzerinde bir şeyler bulmaya çalışırken bu kahrolası duman her neyse gözlerini ve bütün boğazını yakıyor, ciğerlerini doldurdukça patlayacakmış gibi hissettiriyordur. Eliza bir an için gözlerini kapatarak nefesini tutar, ama tekrar açtığında gözlerinin önündeki her şey kaymaya başlayınca küfrederek yere yığılır ve o anda bir yerlerde oldukça güçlü bir şey patlarken güçsüz melek gözlerini kapatır.

"Ne oluyor, Faye? Ne hissediyor?"

Faye ayağa fırlamış, bir sağa bir sola dönüyorken parmakları boğazında dolaşıyordur.

"Nefes alamıyor, boğuluyor!"

Raphael genç kadının kollarından tutarak sağa sola gitmesini engellerken Faye başını kaldırarak onun gözlerine bakar. "Eliza ölüyor—"

"Hayır, ölmüyor. Nereye gittiğini biliyor musun? Görebildin mi?"

Faye başını sallar ve arkada onun tek bir lafını bekleyen meleklere bakarken Benn çoktan bütün polis merkezini ayaklandırmıştır. "Nasıl gidileceğini tarif edebilirsen bütün ekipler hazır bekliyor—"

Faye telaşla başını iki yana sallar, "Hepsini öldürür, hayır! Ben gideceğim—"

"Hayır!"

Faye dönerek annesine bakarken Catrin kesinlikle kabul etmeyeceğini söyler. "Oraya adımını bile atmayacaksın, Faye. Hayır—"

"Benim gitmemi istiyor, *beni bekliyor!"* Faye elini göğsüne bastırmış, annesine bakıyorken tam kalbinin üzerindeki Öz Noktası sızlıyordur, daha usul bir sesle konuşur, "O yüzden Eliza'yı istedi. Ona bir şey olursa benim gideceğimi biliyordu. Beni istiyor, anne. Ben gidersem bitecek."

Catrin hâlâ itiraz ediyorken uzanarak kızını tutup yanına almak ister, ama Faye hızla geri çekilir, arkasındaki Raphael'e çarptığında ona döner. "Sen beni anlıyorsun, Raphael!"

"Gabriel'in istediğinin bu olduğundan emin olamayız—"

"Üçünü de oradan çıkarabilirim!"

"Sen de orada kalabilirsin! Gabriel oradaki diğer canları umursar mı sanıyorsun?!"

"*Ben* onu tanıyorum! Gabriel, Lucifer'le iş birliği yapmıyor!"

Raphael bilmediğini söyleyerek ellerini saçlarından geçirirken Faye onun kollarına vurarak güçlü meleğin ellerini indirir ve kendi parmaklarını dalgalı saçların arasından sokarken Catrin onun ne yapmaya çalıştığını anlamış, atılır ama son anda bir duvara çarparak geri düşerken Dorian genç kadını tutar. "Bırak, Catrin."

"Hayır, Faye! Yapma!"

Catrin kendini saran kolları iterek kızına ulaşmaya çalışırken Raphael dengesini kaybetmeden hemen önce elini kaldırır ve gelmemesini mırıldanarak yere yığılırken bu sefer yeryüzündeki meleklerden biri, dört büyüklerden birinin gücünü kullanarak ortadan kaybolur.

Faye belirdiği yerde dizleri üzerine düşerken eli hâlâ kalbinin üzerinde, acıyla inleyerek yere yığılır, sırt üstü döner ve nefeslerini düzenlerken yeşil gözleri tavanda dumanlar içinde parlayan lekeli ışıklarda, bacaklarına güç dolmasını bekler.

Sadakat meleği birkaç dakika sonra yere tutunarak doğrulurken her adımda daha net görüyor, öksürerek elini ağzına kapatır. Birkaç adım sonra yerdeki Eliza görünürken Faye koşturarak arkadaşının başına çöker, saçlarını yüzünden çekip başını kucağına alırken hâlâ kalbinin atıp atmadığını kontrol eder,

zayıf bir ritm sarışın meleğin parmakları altında atmaya devam ediyorken Faye uzanarak yanındaki kapıyı yumruklar. "ISABEL! SAM!"

Meleğin sesine karşılık diğer taraftan hiçbir cevap gelmeyince Faye öksürerek dumanla kapanmış koridora döner. "Gabriel! Lütfen onların canlarını bağışla! Lütfen! Ben buradayım, geldim! Gabriel!"

Faye bir an sonra başından tutulduğunda nefesi kesilerek gözlerini kapatır, o da Eliza'nın omuzlarına asılırken birazdan onu tutan eller inerek boynuna düşer, arkasındaki adamın sesi yanağına çarparken Faye orada ölüp sonsuzluğa kavuştuğuna emin olur.

"Döndüm, sevgilim..."

Faye başını çevirerek yanındaki adamın yüzüne bakarken Gabriel'in küllü sarı saçlarına zıt koyu kahverengi gözleri hiç sönmemiş bir ateşle önündeki kadını izliyordur. Her geçen saniye etraftaki duman dağılıyor, nefes almak daha kolay oluyorken Faye uzanarak karşısında capcanlı duran adamın yüzüne dokunur. Cennetten kovulmuş meleğin onunla beraber dönen bedeninde taşıdığı köşeli yüzü, kalemle çizilmiş gibi duran dudakları, burnu, kaşları, hatta sol kaşının üzerindeki iki belli belirsiz ben bile hâlâ oradayken Faye gözleri dolarak parmaklarının ucuyla, bağlı olduğu adamın dudaklarına dokunur.

"Döndün..."

Gabriel başını sallar ve sevgilisinin ellerini tutarak onu Eliza'dan ve kilitli kapıdan uzaklaştırırken Faye ayağa kalktığında dönerek yerdeki arkadaşına bakar.

"Onları geri gönder." Genç kadın döner ve yemyeşil gözleriyle Gabriel'e bakar, "Lütfen..."

"Sen nasıl istersen, *ne istersen*..."

Faye aralık dudaklarından küçücük bir nefes alır, saçlarını okşayan eller hafifçe yanaklarına indiğinde Gabriel eşinin dudaklarına uzanır, meleklerin gözleri kapanıp ruhları birleştiğinde esirler serbest kalır...

Polis araçları binayı sarmış, her yerde ışıklar ve üniformalı adamlar dolaşıyorken onların arasında olan Benn ne göreceğini bilerek etrafını inceliyordur. Bir an sonra genç adamın gözüne daha önce orada olmayan üç beden takıldığında Benn dönerek arkasındaki ekiplere seslenir:

"Dışarıdalar! Bu taraftan!"

Arkadan gelen ekipler kendi aralarında az önce onların orada olmadığını söylüyorlarken Benn aldırmıyor, ölümlülerin şüphelerinin kalıcı olmadığını biliyorken binanın en karanlık yerinde yığılmış üç bedenin yanına eğilip önce Sam'in nabzını kontrol eder.

"Yaşıyor. Diğerleri?"

Diğer memur da olumlu cevap verirken kalkarak ilerdeki sağlık görevlilerine gelmelerini işaret eder. Benn ve arkadaşı yerdeki üç insanın başından çekilirken sarışın adamın gözleri Faye'i arıyor, başını kaldırarak duvarla kapatılmış pencerelere bakıyorken belindeki telsizden gelen sesle başını eğer.

"Bina temiz. İçerde başka adam yok. Tekrarlıyorum, bina temiz. Tamam."

Benn iç çekerek elini alnına bastırırken yanındaki arkadaşı konuşur:

"Bir pislik daha elimizden kaçtı desene."

Benn başını sallar, "Şimdilik öyle görünüyor. Gidip polis bandındakilere yardım etsene, orada bir şeyler dönüyor."

Diğer memur dönerek arabaların arkasından çekilmiş sarı polis bandının oraya ilerlerken Benn çenesini sıvazlayarak bir süre daha boş araziyi izler...

{ Javier Navarrete – A Tale }

Eliza yumuşak bir şeyin üzerinde yattığını fark ettiğinde yavaşça gözlerini açar. Temiz hava ve loş bir ışık onun yorgun bakışlarını karşılarken genç kadın biraz sonra elini birinin tuttuğunu hissedince başını sağa çevirir ve Catrin'i görür.

"Bitti mi?"

Catrin başını sallar, ama Eliza onun ağlamaktan kızarmış mavi gözlerini çoktan fark etmiş, genç kadının elini hafifçe sıkarak sorar:

"Onunla gitti, değil mi?"

Mucizelerin meleği yine başını sallarken Eliza derin bir nefes alarak bir an için gözlerini kapatır, başını çevirip tekrar gözlerini açtığında konuşur:

"İyi, bir şeyi yok. Biraz korkuyor, ama daha çok mutlu..."

"Raphael'in gücünü çalarak senin yanına geldi. Yapmamasını söylememe rağmen."

Eliza hafifçe gülerek başını tekrar Catrin'e çevirir. "Kızın aşık, Catrin. Daha önce görmediğin bir şey değil."

Güzelleri güzeli Catrin yorgun, sarı saçlarında bile artık güneş batmış, hayatları aşarak yanında tuttuğu kızının dönmesini istiyorken mırıldanır:

"Bu aşkı daha önce gördüğüm için korkuyorum."

"Faye onun intikamını törpüler, merak etme—"

"Ben kızımı cennetten kovulmuş meleklerin emellerini yüceltsin diye doğurmadım. Sen şimdi sus ve dinlen, hadi..." Catrin uzanarak ikinci kızının saçlarını okşar ve üzerindeki örtüyü biraz daha göğsüne çekerek kapatırken bu hayatta kendine ait bir ailesi kalmamış olan Eliza gözlerini kapatır, ama tekrar uykuya dönmeden önce sorar:

"Isabel ve Sam?"

"İyiler, onların da başında bekleyenleri var."

Eliza gülümseyerek hafifçe başını sallar ve tekrar uykuya dalarken Catrin, kızına bağlı olan ruhun yanında oturmaya devam eder.

Sam ayaklarının ucunda bir meleğin oturduğundan habersiz, sessizce uyuyorken onun uyanmasını bekleyen güzel melek gözünü kırpmadan arkadaşını izliyordur. Megan bugün yaşadığı korkuyu tarif edemiyor, Sam'in oradan sağ çıkamayacak olması fikri hâlâ kanını donduruyorken genç kız uzanarak sanki orada olduğundan emin olmak istermiş gibi Sam'in elini tutar.

"Megan?"

Siyah saçlı melek dönerek kapıdaki Matt'e bakarken elini Sam'in elinden çeker ve yataktan kalkıp kapıya ilerler. "Uyuyor, ama sabah uyandığında bir şeyi kalmayacakmış. Doktorlar öyle söyledi..."

Matt gülümseyerek memnun olduğunu söylerken koridorun biraz ilerisindeki kahve makinesini göstererek sorar:

"Bir şeyler içmek ister misin? Hatta kafeteryaya inip biraz bir şey atıştırırız."

"Bilmiyorum..." Megan dönerek yataktaki Sam'e bakar, "Uyanırsa burada olmak istiyorum..."

O sırada yan tarafta, Isabel'in odasına giden bir hemşire Megan'ın arkasındaki yatakta uyuyan genç adama bakarak gülümser. "Arkadaşınız sabaha kadar uyanmaz. Siz de yataklara düşmeden önce bir şeyler yeseniz iyi olur, renginiz çok soluk. Yoksa getirip kolunuza serum mu takayım?"

Megan gülümseyerek "Hayır..." der ve hemşireye bir şeyler yiyeceğine söz verip Isabel'in yanına gönderdikten sonra Matt'e döner. "Gidelim o zaman, ne yapalım..."

Matt memnun olmuş, onu önüne katarak merdivenlere giderken Sam günün yorgunluğunu uzun uykusunda çıkarmaya devam eder.

Hemşire içeri girdiğinde Mace yatağın başında eğildiği yerden doğrulur, tekerlekli iskemleyi iterek Isabel'in yanından kalkarken hemşire teşekkür ederek genç kadının kanını almak için eğilir.

"Önemli bir şeyi yok, ama yine de sabaha kadar düzenli kontrol ediyoruz."

Mace başını sallar ve işin bitmesini beklerken eli çabuk hemşire birkaç dakika içinde eşyalarını toplayıp dışarı çıkar. Mace tekrar iskemlesine oturarak Isabel'in başına uzanırken genç kadın yüzünü buruşturarak uykusunda bir şeyler mırıldanır:

"Sen dayanamazsın... Sam... Aptal..."

Mace gülümseyerek uykusunda bile aksi olan güzelliğin solgun saçlarını okşarken Isabel başını onun dokunuşuna çevirerek zaten solgun olan yüzünde neredeyse şeffaf olan göz kapaklarını açıp hafifçe gözlerini aralar. "Konuştum mu ben?"

"Biraz..."

Isabel başını hafifçe eğerek kısık gözlerinin arasından koluna bağlı olan seruma bakar. "Kolum acıyor."

"Geçecek, hadi biraz daha uyu."

Isabel başını düzelterek gözlerini tekrar kapatırken sorar:

"Sam iyi mi?"

"İyi, uyuyor."

"Çok aptal."

Mace bildiğini söyleyerek gülümserken Isabel yatakta yanında duran sol elinin avcunu açar, Mace elini koyduğunda parmaklarını kapatırken yanından ayrılmayan genç adam, aksi meleğinin uykulu gözlerinden akan bir damla yaşı silerek onun yanında oturmaya devam eder...

* * *

IX. Açılan Kanatlar

Isabel yattığı yerde tam ters tarafa döner ve odasının pencelerinden giren güneşi göz kapaklarının ardından hissedince uykuyla mırıldanarak yastığına sarılıp gözlerini aralar. Güzel meleğin gözleri açıldıkça etrafındaki sesler de belirgin olmaya barşlarken genç kadın yastığına sarılmış bir şekilde başını indirir ve odanın diğer ucunda oturan arkadaşlarına bakarken hafifçe gülümser.

Veronica ve Drea, Sam'i de yanlarına almışlar, mırıl mırıl bir şeyler tartışıyorlarken Isabel onların mırıltılarının arasında konuşur:

"Günaydın..."

Isabel'in usul sesiyle, mırıltılı grup o tarafa döner ve Sam, yataktaki meleğin gözlerini açık gördüğü anda oturduğu yerden kalkıp kolundaki serumu da tekerlekli ayağıyla birlikte sürükleyerek yatağın yanına gider. "İyi misin? Boğazın yanıyor mu?"

Isabel kendini yavaş yavaş dolandığı serum borusu ağından kurtarmaya çalışırken belli belirsiz başını sallar, "Biraz.." ve yeşil gözleri Sam'e dönerken kısılmış sesiyle sorar:

"Asıl *sen* nasılsın?"

Sam gururla gülümserken Isabel ilk defa onun heyecanına ve memnuniyetine gözlerini devirmeden bakışlarını kaçırarak tekrar serum borularına döner. İki kazazedenin arasındaki küçük sır anını Eliza'nın hemşire azarlayan sesi bozduğunda odadaki kafalar toplu halde kapıya döner.

"İyiyim diyorum! Bakın ben bu tip durumlar için *eğitim aldım.* En az sizin kadar biliyorum—" Eliza koridorda koşar adımlarla hemşirenin elinden kaçıyorken sonunda kendini Isabel'in odasına attığında Veronica'yı önüne siper ederek onun omzunun üzerinden kapıdaki hemşireye bakar. "Burada kalacağıma söz versem?"

Hemşire itiraz edecekken Eliza başını biraz daha Veronica'nın omzunun üzerinden uzatır ve gülümsediğinde sol yanağındaki karşı konulmaz gamzesi çukurlaşarak bütün sevimliliğiyle sorar, "Lütfen?"

Hemşire gözlerini devirir ve gülerken parmağını haylaz hastasına kaldırır, "Bu odadan çıkmak yok, serumunu da yanından ayırmayacaksın."

Eliza başını sallar ve Sam gibi yanında dolaştırdığı serumunu ileri geri ittirerek onaylar. Hemşire sonunda ikna olup odadan çıktığında Eliza, Veronica'yı bırarak Drea'ya döner.

"Ne zaman buradan çıkacağız!?"

"En kısa zamanda." Drea oturduğu yerden kalkarak çantasından bir zarf çıkarır ve Eliza'ya uzatır, "Bunu vermek için uyanmanı bekliyordum. Yüce Divan'ın çıkardığı istisna güç beyannamesi; kıdem sırasına göre diğerlerinden önce senin görmen gerekiyor..."

Eliza merakla zarfı açıp içindeki tek yaprak kağıdı çıkarır ve okumaya başlarken Megan ve Matt de ellerinde sıcak çay dolu kağıt bardaklarla içeri girmişlerdir. Megan odadaki nüfusun arttığını görünce

elindeki iki bardağı Veronica ve Drea'ya verir, sonra Eliza'nın yanına giderek okuduğu kağıda bakar, "Bu nedir?"

Eliza mutlak bir sessizlik içinde kağıdı okuyorken her satırda yaşadığı şaşkınlıkla kaşları biraz daha kalkıyordur.

"Bu haftadan itibaren Yüce Divan bizim bölgemizi Arela kısıtlamalarından çıkarıyor."

Megan bakışlarını kağıttan alıp Eliza'nın yüzüne bakarken diğerleri de cümlenin devamını bekliyordur, Sam sorar:

"Ve?"

Soruyla birlikte Eliza elindeki kağıdı ikiye katlar ve yüzündeki şaşkın ifade yoğun bir zevke dönüşerek sırıtır:

" Ve'si şu: yeryüzüne inen her meleğin güçleri Arela'da belirtilen kurallarla sınırlıdır. Durduk yerde büyü yapamayız ya da bir yerden başka bir yere cisimlenemeyiz. Çok büyük güç ve zaman kısıtlamaları altındayız."

"Megan'ın sadece dolunayda Sidra'yı çağırabilmesi gibi mi?"

Eliza "Aynen öyle." diyerek onaylarken kağıdı okuması için yanındaki Veronica'nın eline vererek devam eder:

"Bir meleğin sahip olduğu güçleri sınırsızca kullanabilmesi için ya tanrı katında olması ya da Dört Büyükler'den biri olması gerekir. Tanrı katına çıkamayacağımıza göre, bu haftadan itibaren yavaş yavaş Dört Büyükler'in seviyesine çıkacağız ve bu *muh-te-şem* bir şey!"

Eliza heyecanlı, bu sefer de Megan'ın eline geçmiş olan kağıda tekrar bakıyorken yataktaki Isabel o tarafa gelmelerini istiyordur, "Ben 3. döngüyüm, önce ben okuyacağım, Megan!"

Melekler ve Sam yatağın etrafında toplanarak Divan beyannamesini okurken arkada kalmış olan Matt kollarını kavuşturmuş, sessizce Megan'ı izler...

Arela

*

Yüce Divan, gerek gördüğü zamanlarda Arela'nın melek güçlerine getirdiği kısıtlamaları geçici süreyle kaldırma, değiştirme ya da iptal etme yetkisine sahiptir. Bu değişiklik tek bir melek için yapılabileceği gibi nesil(ler) üzerinde de uygulanabilir.

Gücü üzerindeki kısıtlamaları kalkmış olan melek(ler) bağımsızlığına alışana dek, sınırı genişleyen güçlerinin etkisi altında kalabilir. Bu etkilerden en yaygın olanları meleklerin geçmiş

yaşam döngülerinden hatırlayabildikleri anılarının verdiği rahatsızlıklar olarak görülür: kabuslar, şiddetli baş ağrıları ve halüsinasyonlar gibi.

{ Christina Aguilera – Keeps Gettin' Better }

Sofie neredeyse yüzünde güller açarak Mace'in ofisine giden koridorda yürüyorken elinde Yüce Divan'dan gelen beyannamenin bir kopyası vardır. Ateş ve tutkunun meleği siyah saçları savrularak döner Mace'in kapısının tek bir kez tıklatarak içeri girerken telefondaki Mace elini kaldırarak telefondaki her kimse onu onaylar.

Sofie onun işine aldırmıyor, beyannameyi gözünün önünde sallar, sonra açarak masasında genç adamın önüne bırakırken oturduğu deri koltuğun arkasından dolaşarak parmaklarını erkekliğin meleğinin kumral saçlarından geçirir. Mace bir yandan önündeki kağıdı okuyor, bir yandan beyninin alev aldığını hissediyorken telefonda konuştuğu insana onu daha sonra arayacağını söyleyerek kapatır.

Telefon Mace'in elinden çıkıp masaya dokunduğu anda Sofie önündeki koltuğu çevirir ve Mace'in üzerine eğilirken hafif parfümü saçlarının arasından yayılarak Mace'in yüzüne çarpar.

"Ben hiç güçlerimin sınırsız olduğu bir zamanı görmedim, sen gördün mü?"

Mace başını sallayarak "Bir defa—" der ama cümlesi daha bitmeden dudakları örtülürken önündeki güzeller güzeli meleği kalçasından kendine çekerek üzerine alır...

Sofie elinin altında bulduğu bütün kumaşları oldukça ters yerlere çekip Mace'in derisinde kırmızı izler bırakarak çıkarıyorken genç adam hırpalanmaya izin vermiş, altındaki Ateş'in tadını alıyordur. Erkek ve Tutku birleşiyorken Sofie nefes nefese başını sağa çevirir, üzerindeki Mace yavaş ama derin bir ritimle hareket ediyorken Sofie zevkle gülümseyerek üzerine uzandığı çalışma masasında ellerini başının üzerinden atarak kalemliği yere ittirir ve kalemler yere saçılırken genç kadın hızlı nefeslerinin arasında konuşur:

"Bir dahaki sefere—ikimizi de bir yatağa—ah..."

Mace gülerek anladığını mırıldanır ve genç kadının boynunu öperek dağılmış saçlarını elinde toplarken Sofie onun omuzlarına asılmış, gözlerinin önünde uçuşan kıvılcımları sayıyordur.

Birazdan hareketler durur, nefesler odada duyulan tek ses olurken Mace gözlerini kapatmış, dudakları hâlâ Sofie'nin teninde, bekliyordur. Sofie kollarını Mace'in boynuna dolarken daha önce bir çok kez bu halde olmuş olmalarının verdiği rahatlıkla mırıldanır:

"İşe yaradı mı?"

Mace anlamadığını fısıldayarak nefeslerini düzenlemeye çalışıyorken Sofie açıklar:

"Kısıtlamanın kalktığını öğrendiğin anda etrafı ateşe verecektin, biraz aklın dağıldı mı?"

Mace başını sallayarak altındaki kadının omzuna sıcak bir nefes olarak çarpan bir sesle güler, "Ama uzun sürmez..."

Sofie onun sırtına vurarak gülümserken Mace başını kaldırarak genç kadının dudaklarını bulur...

Akşama doğru hastanedeki melekler taburcu edilmiş, Isabel tekrar normal giysilere kavuşur kavuşmaz şirkete dönerek Mace'i göreceğini belirtince önce Sam onun peşine takılmış, ardından da Megan ve ilginç bir şekilde ısrarla Megan'a kuyruk olan Matt ile grup dört kişiye tamamlanmıştır.

İşte o dört kişi şimdi aynı asansörle teker teker katları geçiyorken sağ köşede Sam ve Isabel, sol köşede ise Megan ve Matt duruyordur. Sam sıklıkla dönüp Matt'i süzüyorken "pek bir dokunulmuş olan" Matt ise sadece önüne bakıyordur.

"Senin gelmene gerek yoktu, Matt. Yorgunsundur..."

"Önemli değil, sizinle kalmam daha güvenli."

Sam "Tabii." diyerek tekrar önüne dönerken Isabel onların arasındaki gerginliği hissetmiş, başını yanındaki Sam'e çevirir, asansör bir kat daha çıkarken Isabel Sam'i dürter, genç adam bir şey olmadığını fısıldayarak korku meleğini önüne döndürürken sol yandan onları izleyen Megan'ın bakışlarından habersiz gibi görünüyordur.

Megan o yıkık dökük evde neler olduğunu bilmiyor, ama Sam'in Isabel'i kolladığını açıkça görebiliyordur. Isabel neredeyse Sam de oradadır, Isabel bir şey isterse ilk getirmeyi teklif eden yine Sam oluyordur. Megan mavi gözlerini hafifçe kısarak bu ikisi arasında ne olup bittiğini merak ederken asansör istenilen kata gelip, bir "ding!" sesiyle kapılarını açar.

Isabel en önden çıkarak direkt Mace'in ofisine doğru gidiyorken Sam onu takip ediyordur, ancak bir an sonra Isabel yarı yolda birisi onu zemine çivilemiş gibi dururken Sam hızını alamamış genç kadının sırtına yapışır, "Isabel!?"

Isabel başını silkeleyerek döner ve Sam'in kollarından tutup çevirirken Sam onun gözünün içine bakmaya çalışıyordur. "İyisin, değil mi?"

"İyiyim, Mace meşgul, ben eve yalnız da giderim—"

"Ben seni götürürüm."

"Hayır, Sam. Ben giderim—"

"Gidemezsin, ben götürürüm."

Isabel ve Sam tartışarak tekrar asansöre döndüklerinde içerdeki Megan araya girer:

"Isabel istemiyor Sam, ısrar etme..."

Sam, Megan'dan gelen yoruma pek aldırış etmiş gibi görünmüyor, hâlâ Isabel'e eşlik etmekte diretiyorken Megan kollarını kavuşturarak önüne döner ve lanet olası asansörün bir an önce inmesini

sağlamak ister gibi tek ayağının ucunu yere vurmaya başlar. O sırada arkada sessizce olan biteni izleyen Matt gülümsüyorken Sam sonunda Isabel'i ikna edebilmiş, onunla birlikte eve gideceğini ilan eder, asansör zemin kata iner, kapılar açılırken bu sefer en önce Megan çıkar ve uzaklaşır...

{ Stephanie B – Bella's Lullaby }

Kısa bir taksi yolculuğu sonrasında Isabel dairesinin kapısını açmaya çalışıyorken Sam onun arkasında, en az yedi dairenin paylaştığı uzun koridoru inceliyordur. Başka evlerden gelen yemek ve havada asılı kalan başka binbir çeşit koku koridorun soluk sarı ışıklarıyla oldukça yorgun bir çift oluşturuyorken Sam, aslında o yorgunluğun kendine ait olduğunu fark ettiğinde Isabel de aynı anda, serin ve oldukça güzel kokan evinin kapısını Sam'e açar.

Siyah saçlı melek, ışıkların hiçbirini açmadan içerde ilerlerken Sam içeri girip kapıyı kapattığında koridordan gelen ışık da kesilmiş, ortalığı pencerelerden giren sokak lambalarının soluk ışığı dışında hiçbir şey aydınlatmaz olmuştur. Sam arkasını dönerek kapının yanında bir elektrik düğmesi arar, ama daha bulamadan Isabel yapmamasını söyler.

"Çok rahatsız etmiyorsa açma lütfen..."

Sam elini düğmenin üzerinden çeker ve gözleri yavaş yavaş karanlığa alışırken o da adım adım içeri doğru ilerler. Sam'in yavaş hareketlerinin aksine Isabel rahatça evinin içinde hareket ediyor, bazen başka bir odaya kaybolup sonra tekrar salona dönüyordur.

"Görebildiğim kadarıyla güzel bir evin var, ama emin değilim..."

Sam'in iltifatına Isabel'in adımlarının yerdeki yumuşak halıda çıkardığı sesler cevap olurken genç kadın biraz sonra teker teker panjurları indirmeye başladığında Sam de pencerelere yaklaşmış, arkasından genç kadının belini tutarak usulca sorar:

"Isabel, iyi misin?"

Isabel başını iki yana sallar ve panjurları indirmeye devam ederken Sam onun titrek nefeslerini duyuyor, uzanarak onun ellerini çeker ve panjurları sırayla kendisi kapatır. Biraz sonra Karanlık ve Korku Meleği'nin evi zifiri bir siyaha boğulurken Sam bu sefer gerçekten bir şey göremiyor, rastgele bir yere dönerek Isabel'e seslenir:

"Hâlâ orada mısın?"

"Evet..."

Sam koluna dokunan eli kendi eliyle kapatırken biraz sonra Isabel uzanarak ona sarıldığında genç adam da onu tutar.

"Korkuyorsun..."

Isabel onaylayan bir sesle mırıldanınca Sam ona daha da sarılır, "Bir şey olmayacak, ben buradayım."

"Sen bir şey yapamazsın, Sam."

"Ama denerim, korkma—"

"Bir daha benden uzaklaş dediğimde uzaklaş."

Karanlık odada Sam'in sesine bir gülümseme dokunurken genç adam konuşur:

"Eğer bana sıkı sıkı sarılmıyor olsaydın belki kabul ederdim—"

"Bir daha sarılmayacağım, dengem kayıp."

"*Bozuk*. Dengen bozuk."

Isabel biraz geri çekilir ve Sam farkında olmasa bile bir an için onun gözlerine bakıp sonra genç adamın başını kendine eğerek dudaklarına uzanırken Sam öpüştüklerinin farkına vardığında Isabel parmak uçlarında yükselerek karşısındaki uzun boylu adama daha da sarılır.

Sam ilk anda hazırlıksız yakalanmış olsa da hemen sonra kendini toparlamış, burnundan derin bir nefes alarak Isabel'i daha düzgün kavrar, tam olarak nasıl durduklarını anlarken tek eliyle genç kadının yüzünü tuttuğunda Isabel geri çekilir.

"Ne yaptığımı bilmiyorum, özür dilerim. Kafam karıştı..."

Sam gülümseyerek hayal meyal seçebildiği saçları Isabel'in yüzünden çekerken mırıldanır:

"İkimiz de dün gece bu saatlerde neredeyse ölüyorduk, normaldir."

Sam'in ağzından ölüm kelimesi çıktığı anda Isabel tekrar ona sarılır, Sam korkudan içi titreyen bir yavru kedi tutuyormuş gibi Isabel'i tutarken sorar:

"Bu kadar korkman doğal mı, Isabel? Senin korku meleği olman gerekmiyor mu?"

"Dengem kayıp diyorum!"

"Tamam, anladım, dengen kayıp..."

Sam kollarındaki narin bedeni biraz daha sıkar, güçlü olduğunu, orada olduğunu, isterse bir şeyleri değiştirebileceğini belli etmeye çalışırken Isabel biraz sonra kollarından sıyrıldığında onu bırakır.

Genç kadın belli belirsiz bir iyi geceler mırıldanarak döner ve uzaklaşırken eli hâlâ Sam'in elinde, bir an öyle kalır, yatak odasına giden karanlık koridora bakar, gece boyunca başına gelebilecek her türlü kötü şeyin ihtimalleri kafasına üşüşürken Korku Meleği zayıf ve dengesiz, Sam'in elini sıkar. Eli sıkılan ölümlü şu anda bütün meleklerden daha akıllı ve dengeli, Isabel'in jestinin ne anlama geldiğini biliyorken ilerleyerek diğer elini de genç kadının beline koyar ve onun sırtını kendi göğsüne yaslayarak bir adım atar.

"Hiçbir şey görmüyorum, seni takip ediyorum, yürü bakalım..."

Isabel bu sefer itiraz etmeden yürürken ikisi birlikte çok da uzak olmayan yeni bir odaya girerler. Sam bu odada hafif bir krem ve parfüm kokusu alıyorken biraz sonra Isabel ondan ayrılır, ama eli hâlâ elinde, bir süre kumaşların kayıp yer değiştirmesinin sesi duyulduktan sonra güzel melek konuşur:

"Ben hep solda yatarım, önce sen geç."

Sam zifiri karanlık odada, önünde durduğunu tahmin ettiği yatağı izliyormuş gibi yapıyorken boşta kalan elini uzatarak el yordamıyla yatağın nerede olduğunu anlar, sonra ayakkabılarını itirerek çıkarır ve onun için açılmış örtülerin arasına girer. Birazdan Isabel de aynı yoldan yatağa girdiğinde Sam onun

nerede olduğunu dudaklarına vuran nefesten anlıyor, uzanarak elini genç kadının yüzüne koyar, Isabel de kendi elini onun elinin üzerine kapatarak derin bir nefes alır ve fısıldar:

"İyi geceler, Sam..."

"İyi geceler, Isabel. Uyu hadi, ben buradayım..."

Isabel hiç sesini çıkarmadan usulca nefes almaya devam ederken Sam onun yanında kalır...

Megan artık gözleri açık kalmaktan çok kapanmaya ısrar etmeye başladığında bilgisayarının ekranını kapatır ve iskemlesini ittirip hemen iki adım sonra onu bekleyen yatağına tırmanırken duvarındaki fosforlu ay ve yıldızları parlıyordur.

Yorgun melek esneyerek yatağına yerleşir ve gözü yıldızlarında, uykunun onu alıp götürmesini beklerken bir taraftan da aklının bir köşesinde onu meşgul eden Sam'i bir kenara itmeye çalışır.

Kısa bir süre sonra uyku bütün kıskançlıkları ve kötü düşünceleri kovmuş, Ay Meleği'ni yanına almışken Megan uyuduğundan habersiz, gözlerini başka bir yerde açmıştır.

"Lucine! Lucine! Gel, bak seni görmeye kim gelmiş!"

Megan yattığı yerden çekilerek kaldırılır ve daha önce hiç görmediği kızıl saçlı bir kız tarafından alçak tavanlı, neredeyse yıkılacakmış gibi duran bir evden dışarı çıkarılırken başını eğerek üzerindeki soluk renkli ve yer yer lekeli kumaşlara bakar.

"Calden! Gelinini getirdim!"

Megan tanıdık isimle bir anda başını kaldırır ve ona doğru gelen Matt'i gördüğünde ağzı hayretle açılarak karşısındaki keten gömlekli, deri yelekli, geniş omuzlu ve yanık tenli *yakışıklı* adama bakar. Matt sanki onu bambaşka bir gözle görüyor gibi gülümsüyorken Megan bir sürü soru sormak istiyor, ama sanki bu beden ve zihin ona ait değil gibi geliyordur.

Biraz sonra genç kadın belinden tutularak gelini olduğu adamın bedenine yaslanır, Calden'in kahverengi gözleri Ay Meleği'nin mavilerini delerek adeta ruhuna dokunurken genç adam eğilip sıcak nefesiyle Megan'ın nefesini kestiğinde genç kadın irkilerek hızla gözlerini açar. Mavi gözler hızla etrafını taramış, Megan yurttaki odasında, kendi yatağında, yeni günün aydınlığıyla karşılaşırken yutkunarak örtüleri sımsıkı tutar ve az önce gördüklerinin alelade bir rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunu kavramaya çalışırken sırt üstü dönerek bir süre tavanı izler...

Şehrin bir köşesinde bir melek anlam veremediği rüyasından uyanıyorken bir başka köşesinde, kalbi uyurken bile korkuyla titreyen bir melekle, onu korumak için yatağına ortak olan bir ölümlü her şeyden habersiz uyuyordur.

Bütün gece Isabel, Sam'e bir şekilde bağlı kalmış, yanına döndüğünde Sam'in elini de kendisine sarmış, sırtüstü yattığında başını ona çevirerek omzuna yaslamış, yüzüstü yattığında onun göğsünde uykusuna devam etmiştir.

Gün ışığı almayan sessiz yatak odasında birbirlerinden ayrılmayan ikili sessizlik içinde uyuyorken Sam'in telefonu sabahın yedisinde çaldığı anda her şey karışır. Sam yattığı yerde yüksek sesten korkarak irkilirken onun göğsüne elini atmış olan Isabel yanında yatan adamın korkusunu katlarca fazla hissederek hızla gözlerini açar, Sam'in üzerine geçerek yüzünü tutar ve kendini ona siper ederken bir anda Karanlık Meleği'nin bütün vücudundan gözleri yakacak kadar parlak olan bir ışık yayılır.

Sam gözlerini kısarak parlak ışığın arasından ona eğilmiş olan Isabel'e bakıyorken güzel meleğin yüzü korkudan ve karanlığını delip geçen ışığın verdiği acıdan kaskatı kesilmiştir. Sam yüzündeki ellerin birini tutar ve diğer eliyle Isabel'i kendine çekerek sarılırken ışık söner, Isabel nefes nefese Sam'in üzerine gevşerken genç adam onun kulağına iyi olduklarını fısıldar. "Sadece alarm, sakin ol. Bir şey yok..."

Isabel titrek nefeslerle Sam'in boynuna tutunmuş, yeşil gözleri dehşet içinde karanlığı deliyorken Sam el yordamıyla telefonu bulup susturur ve panjurların arasından içeri sızmaya çalışan küçük ışık noktalarını izlierken mırıdanır:

"Sabah olmuş—" o anda Isabel onu yatağa bastırarak üzerinden kalkar ve örtülerin arasından çıkıp giderken Sam de ayaklanacak gibi olduğunda Isabel banyoya girmeden hemen önce konuşur:

"Panjurları açabilirsin. Koridorda bir banyo daha var, işe geç kalma..." ve banyonun kapısı kapandığı anda suyun sesi duyulurken Sam ne olduğunu şaşırmış, etrafına bakarak bir an öylece kalır.

"Isabel? İyi misin?"

Sam banyonun önünde, kapıyı hafifçe tıklatarak içerden bir cevap beklerken sus sesinden başka bir şey duyulmuyor gibidir. Sam içerde kaç tane musluğun birden açık olduğunu merak ederek kulağını kapıya yaslar, ama Isabel'e ait bir ses duyamazken o sırada evin kapı zili çalar.

"Isabel? Kapı çalıyor, açıyorum..."

Sam hâlâ bir cevap beliyorken kapıya biraz daha sert vurur, "Isabel—"

"Tamam, aç!"

Genç adam sesi duyunca rahatlayarak meleği bırakır ve kapıya gider, zil o ulaşana kadar birkaç kez daha ısrarla çalmış, sonunda Sam kapıyı açtığında eli hâlâ zilin üzerinde duran Mace'i görür. İki adam da birbirlerini görmenin şaşkınlığıyla bir an öylece kalırken Mace karşısındaki ölümlüden daha çabuk çözülmüş, içeri girer. "Isabel nasıl? Neden bütün panjurlar kapalı? Isabel!"

Sorularının hiçbirine yanıt beklemeden Mace içerilere doğru giderken Sam de onun arkasından ilerler. "İyi mi değil mi bilemiyorum, sabah bir şeyler oldu, sonra banyoya girdi, yarım saat oldu sanırım—"

Mace banyo kapısını tıklatıyorken bir yandan da alçak sesle ne olduğunu sorar, Sam de aynı şekilde cevaplar:

"Telefonun alarmı çaldı, ben korkunca Isabel bir anda fırlayıp üzerime geçti..."

Mace'in yüz ifadesi karmaşık bir hal alıp kaşları çatılırken Sam gözlerini devirir, "Korumak için. Bir şey oldu sandı sanırım, bir anda odanın içine havai fişek düşmüş gibi aydınlandık. Işık Isabel'den geliyordu galiba, ama emin olamadım—"

Mace bunu duyunca kapıya daha sert vurarak içeri seslenir:

"Isabel! Benim, Mace!"

"Sam gidebilir!"

Sam kaşlarını kaldırarak Mace'e bakar ve koruyucu melek başını salladığında iç çekerek kapıya yaklaşarak Isabel'e seslenir:

"Bir şeye ihtiyacın olursa—"

"Mace geldi, ona söylerim!"

Sam kırık bir tebessümle başını iki yana sallar, sonra yarım ağızla Mace'e veda edip odadan çıkar. Mace dış kapının açılıp kapanmasını bekler, sonunda Sam'in gittiğine emin olduğunda hiç kilitlenmemiş banyo kapısını açarak içeri dalar ve gördüğü şeyle kalbi sızlayarak yerde, küvetin yanında bacaklarını kendine çekerek kıvrılmış, ağlayan Isabel'e eğilir.

"Geçti, bitti—gel buraya..."

Karanlığın ve korkunun meleği ağlıyor, dudakları, elleri, her yeri zangır zangır titriyorken uzanarak Mace'in kollarına girer ve genç adama sımsıkı sarılır. "Ne oldu bilmiyorum! Çok korktum, Mace! Ben korkmam! *Korkmamam lazım!* Ama korktum..."

Mace kollarındaki zayıf meleği sımsıkı tutuyor, siyah saçlarını okşayarak başını öper ve kulağına eğilerek konuşur:

"Bir süre hepimiz zayıf olacağız, normal—"

"Değil! Değil, hiç de normal değil!"

Isabel geri çekilerek Mace'in kollarına tutunur ve hıçkırıkları arasında konuşmaya çalışır:

"Sadece alarmdı! O ellerimin altında irkilince benim içinde bombalar patladı! Zıpladım, sonra bir anda ışıklar—sırtımdan bıçaklar çıkar gibi derimi yırtıp geçtiler!" Isabel elleriyle sırtının ortasında ulaşmaya çalışıyor, ışıkların çıktığı yerleri göstermek istiyorken Mace uzanarak onun ellerini yakalar ve önünde birleştirerek kendi mavi gözleriyle genç kadının yeşillerinin içine bakar.

"Sen hepimizden daha zayıfsın! Önceki gün neredeyse ölüyordun Isabel! Elbette gücünün dengesi kaybolacak, elbette canın yanacak!"

Genç kadın dudakları titreyerek hemen önündeki mavi gözlere bakıyorken usulca mırıldanır:

"Seni görmeye geldim, yanımda kal diyecektim, ama şey yapıyordun..."

Mace özür diler ve bildiğini söyleyerek başını sallar, "Hastaneye gitmek için geç kaldığımı görünce Eliza'yı aradım, o söyledi. Gece gelecektim, ama Sam'le beraber olduğunu da Megan söyledi, gelmedim..."

Isabel bunun üzerine başını eğerken Mace onun kendinden bir başkasına muhtaç olmaktan nefret ettiğini biliyor, bir şey söylemez, ama Isabel konuşur:

"O ısrar etti, hayır dedim, ama sen de yoktun—yalnız kalamadım..."

"Biliyorum, iyi bir fikir olduğunu düşünmesem saat kaç olursa olsun gelirdim."

Isabel kaçamak bir bakışla Mace'e şöyle bir bakar, sonra tekrar başını eğerken genç meleğin koruyucusu gülümser, ama ona belli etmeden başka bir soru sorarak onu kaldırır.

"Bugün de seni yalnız bırakamayız, ofise gelmek ister misin—"

"Hayır! Oradakiler beni böyle görürse bir daha iş yapamam. Sürekli arkamdan biri üzerime atlayacakmış gibi hissediyorum, olmaz, ofis olmaz..."

Mace onu odasına götürmüş, yatağa oturtur ve gardroba giderken sorar:

"O zaman başka birinin yanına gitmen gerek, Karin, Veronica, Sofie—"

"Kimseden bana bebek bakıcılığı yapmasını isteyemem—"

"Öyle bir şey istemeyeceksin, al, bunu giy, en sevdiğin elbise..."

Isabel siyah üzerine silik gri çizgilerle kaplı tiril tiril yaz elbisesini alarak yatağa bırakır ve üzerindeki dün geceden kalma giysileri çıkarırken Mace banyoya gitmiş, muslukları kapatıyordur, içeri seslenir:

"Kahve Çekirdeği'ne gidelim o zaman. Akşama kadar kahve içer, dergi okursun, kimse de sana bakıcılık yapmaz."

"Bilmiyorum..." Isabel sırtındaki fermuarı kapatmaya çalışıyorken Mace arkasından gelip ona yardım eder, sonra başını öperek aksi meleğine omuzlarından sarılır. "İyi olur. Hem birisi kötü kahve getirirse azarlarsın, iyi gelir."

"Ya Sam getirirse?"

"Onu ayrıca azarlamana gerek yok, sabah kovarak yeteri kadar canını yaktın..."

Isabel hızla Mace'in kollarından kurtularak ona döner, "Kovmadım! Ağlıyordum, beni öyle görsün istemedim!"

"Oraya gidince kendin söylersin—"

"Hayır! Hem görmemesi için kovuyorum, hem de gidip neden kovduğumu söylüyorum, ne biçim saçmalık—"

"Hani kovmamıştın?"

Isabel öfkeyle hırıldayarak çıplak ayağıyla Mace'in bacağına küçük bir tekme atar, sonra da bu sefer gerçekten yüzünü yıkamak için banyoya girerken arkada kalan Mace bir taraftan bacağını ovuyor, diğer taraftan gülümsüyordur..

* * *

X. Kanatlının Aklı

Megan bileğindeki lastikle saçlarını topluyorken Kahve Çekirdeği'ndeki soyunma odasında, aynadan kendini izliyordur.

Bütün gün rüyayı düşünürsen kafayı yer buradan öyle çıkarsın. Bırak, unut. Sam'e kızdığın için aklın sana oyun oynadı, yoksa deli misin sen kalkıp Matt'i öpeceksin. Ayrıca Lucine de kim?

Megan kendi kendine gözlerini devirerek kasketini başına geçirir ve odadan çıkıp dükkanın sabah kalabalığına karışırken her yandan siparişler yağıyordur.

Sütlü, iki şekerli, vesaire, vesaire. Sam nerede kaldı?

Mavi gözler bir anlığına kahve makinesinden ayrılıp kapıya bakar, ama açılıp kapanan kapıdan Sam hâlâ giremiyorken Megan dudağını kemirerek tekrar önüne döner.

Gece geç saatte eve gitmişse uyanamamıştır. Keşke arasaydım—gerçi telefonun alarmı çalmıştır. O uyanmazsa telefonun sesinden komşusu uyanır, süpürgeyle tavana vurmaya başlar.

Megan hem Sam'in alt komşusunun düşüncesine hem de müşteriye gülümseyerek kahveyi uzatır, sonra tekrar makineye dönecekken masalara bakan garson kızlardan biri elindeki boş tepsiyi getirip onun önüne koyar. "Masalara biraz sen baksana, ben burasıyla ilgilenirim."

Megan tepsiyi alarak arka taraftaki masalara gider ve boşları toplarken sürekli dönüp kapıyı kontrol eder.

Isabel'le kalmış olamaz. Başkası olsa anlarım, ama bu Isabel. Hâlâ o akşam o evde tam olarak neler oldu bilmesem de...

Bardaklar dalgınca tepsiye diziliyorken Megan bir an durup karşısındaki duvarda asılı olan ve rastgele şekillerle renklendirilmiş tabloya bakar.

Orada kalmış olsa bile ne fark eder? Sanki Sam hiç başka bir kızın odasında kalmamış gibi saçma saçma düşüncelere girmeme ne gerek var anlamadım.

...

Düşün düşün, sonra kendine kız!

Megan tepsiyi alarak normalden biraz daha sert adımlarla tekrar tezgaha döner.

Sen Sam'in geceyi nerede geçirdiğini düşüneceğine gördüğün rüyayı düşün. Sam melek mi? Hayır, sen meleksin. Üstelik de güçleri her gün inatla üzerine üzerine gelen bir melek...

...

Lucine neden benim adımmış gibi hissediyorum?

Tepsideki bardaklar teker teker bulaşık makinesine giriyorken Megan dudağını kemirerek bir robotmuşçasına eğilip kalkıyordur; tepsiden bardak al, eğil, makineye koy, tekrar kalk, al, eğil, koy, kalk...

"Günaydın, Megan buralarda mı?"

Sam!

Megan makineyi ve bardakları bırakıp doğrulur, Sam de onu görmüş, gülümseyerek tezgahın bir kanadını açarak içeri girer ve sağa sola dönüp sürekli bir şeyler alan arkadaşlarını geçerek Megan'a ilerlerken Ay Meleği gülümsüyordur. Sam ve düşünceleri her adımda daha yakına geliyorken Megan bir an birden fazla insanın ona geldiğini hissederek kaşlarını çatar.

Mace? Isa-Isabel? Neler oluyor?

Sam uzanarak Megan'ın elini tutar ve soyunma odasını işaret ederken Megan sarsılmış, ama belli etmemeye çalışıyor, Sam'le beraber ilerleyerek odadan içeri girer. Kapının kapanmasıyla birlikte ikisi odada yalnız kalırken dışarıdaki gürültü kesildiği anda Megan bir anda kusursuz sinyal alan bir televizyon kanalına bakıyormuş gibi irkilerek gözlerini kırpıştırır.

"Megan?"

SEN ISABEL'İ Mİ ÖPTÜN!?

Megan gördükleri ve duyduklarıyla nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bakıyorken Sam ona dokunduğunda geri çekilir ve arkadaki tahta bankların birine oturarak başını dizlerinin arasından eğer.

Bunu kapatmanın bir yolu yok mu—tanrım, başım! Bütün gece beraber uyudunuz—

"Bütün gece beraber uyudunuz!"

Sam hayretle Megan'a bakıyorken dizlerinin arasında derin nefesler alan melek ne söylediğinin farkında değilmiş gibi görünüyordur.

"Megan, iyi misin? Ne oluyor?"

Megan başını tutarak derin bir nefes daha alır ve yavaşça doğrulurken konuşur:

"Sen...Isabel'le—Sam, dün gece ne oldu?"

"Demek seninki de başladı..."

Ne başladı? Sen soruma cevap versene!

"Dün Isabel korkudan titriyordu, bugün de sen ne düşünsem görüyorsun anlaşılan."

Isabel korkudan ölüyor muydu? Onun için mi öptün!?

Sam önündeki kızın yüzünün şekilden şekile girmesini izliyorken Megan konuşmadığının farkında değil, öylece dinliyordur.

"Yüce Divan'dan gelen o emir, kural, her neyse, onun yüzünden dengeniz bozuldu. Ayrıca evet, bütün gece Isabel'le birlikte uyudum, ama bu sabah kovuldum."

"Öpüştünüz..."

Biraz daha zavallı bir sesle söyleyemezdin herhalde!

Sam karşısındaki güzellikten çıkan minicik sesle hazırlıksız yakalanmış, bir an sessiz kalırken Megan kendini toparlayarak ona tutunur ve ayağa kalkar. "Sen bana bakma. İsteyerek yapmadım, özür dilerim, söylemek istemiyorduysan—"

"Onu anlatmak için seni buraya getirdim. Neden söylemek istemeyeyim?"

Bilmiyorum, belki de ben kendi öpüştüğüm zamanı anlatmak istemediğimdendir.

...

Anlatsan ne olacak? Söyle işte! Sam'in mutlaka söyleyecek iyi bir şeyi vardır, hadi!

Megan olduğu yerde dönerek Sam'in kollarını tutar ve onunla yüz yüze gelince konuşur:

"Ben rüyamda Matt'le öpüştüğümü gördüm."

Bunun üzerine Sam sadece kaşlarını kaldırarak cevap verirken Megan tekrar atılır. "Öylesine bir rüya değildi! Oradaydım sanki, gerçekten!"

"Belki de gerçekten oradaydın? Başka bir hayatta?"

O zaman Matt'in orada ne işi vardı?

"Ama Matt'in orada ne işi olduğunu açıklayamam tabii."

Megan gülümserken Sam onun kasketini hafifçe kaldırarak açık mavi gözlerine bakar. "Kızdın mı?"

"Ne için?"

"Isabel'le kaldığım için."

Megan başını iki yana sallar ve usul bir "Hayır..." mırıldanır.

Emin değilim diyelim...

Sam onun at kuyruğuyla oynuyorken sorar:

"Emin misin?"

Değilim Sam, ama şu anda doğruyu söyleme lüksüm yok. Geçen sene ben son sınıftan Leroy'la çıkarken senin de yoktu, şimdi de benim yok. Karma...

"Eminim. Ayrıca başım çok ağrıyor. Bugün benden bir şey saklama, olur mu?"

Sam başını sallar, Megan onun kollarından ayrılır ve dönerek kapıya giderken Sam arkasından konuşur:

"İyi miydi?"

Megan tekrar arkasını dönerek kaşlarını çatar, "Ne iyi miydi?"

"Öpücük, Matt, rüya?"

Şu anda bile tüylerim diken diken olduğuna göre iyiydi. Hatta gerçekten öpüştüğümüzü bile göremediğimi düşünürsek biraz fazla iyiydi!

"Galiba... Seninki?"

"Bilmiyorum. Kovuldum. Kalbim yaralı..."

Megan gülümseyerek arkadaşına minik bir öpücük atar, sonra soyunma odasından çıkarken Kahve Çekirdeği'nden içeri Sam Kovucu Isabel giriyordur.

"Isabel, günaydın..."

Isabel'in bir başkasını arayan gözleri Megan'ı bulduğunda iki melek de birbirine gülümser. Karanlık olan ay ışığı kadar berrak olana doğru ilerlerken Megan daha önce hiç görmediği bir yere girmiş gibi Isabel'in aklının içine düşmüş, hayretini göstermemeye çalışarak bekliyordur.

Isabel senin bir kalbin mi vardı!? Düpedüz Sam'den hoşlanıyorsun! Benim Sam'imden! Isabel ve Sam... Tanrım.

"Mace yalnız kalmamamı söyledi, biraz dengem bozuldu. Sen iyi misin?"

"Sayılırım..."

En azından bugünlük benim nasıl olduğumu bilmeseler de olur. Ah Isabel, bütün ruhun Sam bir yerlerden çıkıp gelsin istiyor. Ne oldu sana?

Isabel şöyle bir etrafına bakar, boş bir masayı gözüne kestirince eliyle işaret ederek o tarafa döner, "Ben oturacağım..."

Megan başını sallayarak onun gidişini izliyorken kendi kendine gülümser.

Dön hadi, sor, Sam nerede diye sor, hadi Isabel. Yapabilirsin, inan şu anda seni kitap gibi okuyabiliyor olmasaydım hiçbir şey anlamazdım. Hadi...

Isabel o anda dönerek tekrar Megan'a bakar. "Sam geldi mi?"

Bingo!

"Geldi, arkada üzerini değiştiriyor. Bir şeyler içmek ister misin?"

Isabel başını iki yana sallar ve belki daha sonra içeceğini söyleyerek seçtiği masaya doğru ilerlerken Megan ufacık da olsa bir keyif kırıntısıyla tekrar işine döner.

Şu baş ağrısına değecek bir gün olacak, biliyorum.

Megan bir yandan masalar arasında servisine devam ediyor, bir yandan da kasanın arkasındaki Sam ile tek kişilik masasında oturan Isabel'in sessiz ve kaçamak bakışmalarını takip ediyordur.

Sam, ya korkuyorsun ya da gerçekten kalbin kırıldı—oh-hoh-oh!

Bütün duyuları etraftaki düşüncelere açık olan Sır Meleği bir anda sendeleyerek yanındaki masaya tutunurken masadaki gençler onu kollarından tutarak iyi olup olmadığını sorarlar. Megan iyi olduğunu mırıldanarak teşekkür eder ve kapıdan giren Sofie'yi göz ardı etmeye çalışarak yürümeye devam ederken Tutku ve Ateş Meleği kendi alevlerinden yanan beyinlere hiç aldırmadan geçip Isabel'in karşısına oturur.

"İyi misin sen?"

Isabel kahve fincanından bir yudum alıp sakince tabağa geri koyarken başını sallar, "Ben iyiyim, ama senin ellerin titriyor."

Sofie derhal ellerini masanın altına indirir ve saçlarını hafifçe savurarak kendini toparlar.

"Evet, biraz, ama geçer. Mace ofise döndü mü?"

Isabel yine başını sallayarak onaylarken Megan onların basit cümlelerinin dışında bir sürü şey duyuyor, birden onu sıkmaya ve yakmaya başlamış olan gömleğinin yakalarını çekiştirir.

Kendime not: Bugün Sofie'den uzak dur.

Megan kendi iyiliği için Sofie'den uzak duruyor, hatta o yokmuş gibi davranıyorken sabahın bu güzel saatlerinde Kahve Çekirdeği'nin kapısından bir huzur abidesi olan Rosalind girer. Megan bütün benliğiyle o tarafa dönerken kahverengi gözlü güzel Rosalind tanıdık birini görmenin rahatlığıyla o tarafa ilerler. "Günaydın..."

"Günaydın, duruşmaya mı?"

Rosalind başını sallayarak onaylar, elindeki deri çantasını tezgahın üzerine koyar ve cüzdanını bulmaya çalışırken menüden kahve isimlerine bakıyordur, sorar:

"Buradakiler fazla güzel isimli ve sütlü, sen bana elindeki en sert, zift gibi kahveyi ver Megan. Hakimin karşısında uyuyakalacakmışım gibi bir his var içimde..."

Megan onun neden bahsettiğini gayet iyi biliyor, huzuru kendine fazla gelen uyuşuk meleğe hemen en sertinden bir kahve hazırlarken kapı tekrar açılıp kapanır ve bu sefer de bir mutluluk topu içeri düşerken Veronica yüzünde göreni kıskandıracak bir gülümseme ve parlaklıkla tezgaha yaslanır.

"Bu akşam Catrin herkesi evine bekliyor, yeni haberler varmış!"

Rosalind kahvesini alıyorken sorar:

"Faye?"

"Faye konusunda içimiz şimdilik rahat, Eliza'dan bir alarm gelmedi. Bu başka bir şey—Isabel! Sofie!"

Veronica neredeyse sekerek masaların olduğu tarafa giderken Rosalind onun arkasından gülümseyerek kahve için teşekkür eder ve duruşma için ayrılır.

Faye hakkında olmayan ama yine de Catrin'in evinde toplanmayı gerektiren şey neyse ciddi bir şey olduğu kesin—

"Lucine! Lucine! Gel, bak seni görmeye kim gelmiş!"

Megan irkilerek zaten açık olan gözlerini bir daha açar ve o anda kendini yine rüyasında bulurken dehşetle kaşlarını çatarak yine o kızıl saçlı kız tarafından ayağa kaldırılmaya izin verir. Yine aynı elbiselerle aynı kapıdan çıkarak tekrar Matt'in yüzünü gördüğünde korkuyla geriler.

"Calden! Gelinini getirdim!"

Megan başını iki yana sallayarak birkaç adım daha geriler ve etrafına bakınırken kaçacak bir yer arar.

Kalamam, burada kalamam! Kimsenin gelini değilim ben! Kimin vücudu bu!? Lucine kim!?

Megan dönerek cıvık cıvık çamurların arasında eteklerini toplayarak koşuyorken bir yandan da eteklerini tutan ellerine bakıyordur. Bu eller onun değildir, ayaklar, bacaklar, göğüsler bile ona ait değildir!

Neler oluyor!? Neler oluyor, ben neden buradayım? Uyumuyordum bile!?

Ay Meleği o anda kendini tekrar Kahve Çekirdeği'nde bulurken tekrar gören gözleri üzerine eğilmiş ve yüksek sesle birbiriyle tartışan insanları bulduğunda korkuyla irkilerek yattığı yerden doğrulur, o anda yanında onu tutan kolların Sam'e ait olduğunu fark ettiğinde ona dönerek usulca sorar:

"Ne oldu?"

"Bir anda yere yığıldın! İyi misin?"

"Bilmiyorum, çıkar beni buradan Sam.."

"Hadi kalk, bana tutun, gidiyoruz.

Megan itiraz etmeden Sam'e tutunur ve onunla birlikte kalabalığın arasından çıkarken birileri çantasını ona getirmiştir, Megan teşekkür ederek alır ve arkasına bile bakmadan Sam'le birlikte çıkıp, yoldan çevrilen bir taksiye binerken boş bakışlarla onun kontrolü dışında dönen dünyayı izleyerek başını yanında oturan Sam'in omzuna yaslar.

Sadece baygınlık değildi bu, bütün benliğim oradaydı, Lucine'in içindeydi! Lucine aslında ben miyim? Orası neresiydi!? Peki ya Matt!?

Megan gözlerini kapatarak Sam'e daha da sokulurken genç adam çalan telefonunu cebinden çıkararak açar.

"Efendim, Catrin?"

Megan duyduğu isimle gözlerini tekrar açarak başını kaldırır ve Sam'in konuşmasını izlerken biraz sonra arkadaşı bir şeyleri onaylayıp birazdan orada olacaklarını söyleyince sorar:

"Nereye gidiyoruz, Sam?"

Sam telefonu tekrar cebine atıyorken cevaplar:

"Sofie bizim arkamızdan Catrin'e haber vermiş, onun evine gelmemizi istedi, oraya gidiyoruz. Diğerleri de birazdan orada olacaklar."

"Ben eve gitmek istiyorum..."

"Neyin olduğunu öğrenmeden eve gidemeyiz. Bayılmadan önce ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Rosalind'e kahvesini verdim, Veronica geldi..." Megan daha fazla bir şey hatırlayamayınca sessiz kalırken Sam onun saçlarını düzelterek başından öper ve yüzünü tutarak tekrar omzunu ona yastık yapar.

"Birilerinin size bir çeşit vitamin falan vermesi gerekiyor anlaşılan. Biriniz korkudan ateş böceği gibi parlar, diğeri durup dururken yerlere yığılır..."

Sam'in açıklamalarıyla taksi şöforü hafifçe kaşlarını çatarak dikiz aynasından onlara bakınca Sam gülümseyerek adamla aynadan göz göze gelip konuşur:

"Hamilelik zor şey tabii..."

Şoför anlayışla başını sallar ve arabasını kullanmaya devam ederken Megan yaslandığı yerden hafifçe gülümseyerek Sam'in kolunu sıkıştırır...

{ Hideki Taniuchi – Kuroi Light }

Megan ve Sam, Catrin'in mutfağında oturuyorken biraz sonra sarışın melek Megan'a bir bardak su verip yanına oturur. "Kendinden geçtiğinde bir şey gördüğünü hatırlıyor musun, Megan?"

Elindeki bardağı çevirerek suyun dalgalanmasını izleyen melek başını sallar, "Bana Lucine adıyla seslenen kızıl saçlı bir kız gördüm..." der ve cümlenin gerisini getirmeden sessizleşirken Catrin devamı olup olmadığını bile sormadan konuşur:

"Lucine senin ilk hayatındaki adın, Megan. Muhtemelen o zamanlardan bir şeyler hatırlıyorsun."

Megan bununla birlikte hızla Catrin'e bakarken mavi gözlerinde yeni ismine ve kızıl saçlı bir kadına fazla gelecek bir şok vardır.

"Önceki hayatım mı? Emin misin, Catrin?"

Catrin kesinlikle emin olduğunu söyleyerek başka bir şeylerden daha bahsederken Megan şu anda hemen yanında söylenen kelimeleri duymuyor, Catrin'i bile gördüğüne emin olmadan sadece önüne bakıyordur.

Önceki hayatım...

Calden...

Ben Calden'in geliniyim...

Ama... Nasıl?

"...ve gördüğün yüzler, duyduğun isimler tamamen o hayatına ait olan şeyler. Bir hastalık ya da aklının sana oynadığı bir oyun değil. Bunu şimdiden kabul edersen daha çabuk güçlenirsin."

Megan'ın gözleri buz kesmiş, yutkunur ve su bardağını bırakırken dönerek yanındaki Sam'e bakar, ama Sam hâlâ Catrin'i dinliyorken Megan onun henüz parçaları birleştirecek kadar çok düşünmediğini anlayabiliyordur.

Calden yalan söylüyordu. Beraber olduğum adam büyük büyük amcası falan değildi. Kendisiydi.

"Catrin, Eliza geldi. Hepimiz salondayız..."

Mutfak masasının etrafındaki, üçlü, kapıdaki Taylor'ı onaylarak hemen geleceklerini belli eder ve Catrin tekrar Megan'a dönerken gülümser. "Daha sonra tekrar konuşalım, olur mu?"

Megan başını sallar ve suyunu da alarak kalkarken en büyük sırrıyla beraber salondaki diğer meleklere katılır. Eliza dışında herkes oturuyorken Bencillik ve Kibir meleği ayakta ve oldukça stresli, elindeki kumandayı kaldırarak konuşur:

"Artık kesin. Takip ediliyoruz."

Megan ve Sam aynı şekilde kaşlarını çatarak bir yere otururken Eliza açıklamaya devam eder:

"Neden bahsettiğimi bilmeyenler için kısaca açıklayacağım."

Evet, özellikle neden içinin kan ağladığını açıklarsan iyi olacak, ama yapacağını pek zannetmiyorum...

"Ben hayatım boyunca *sadece tek bir kez* melek olduğumu ele verebilecek bir şey yaptım, Schuyler cinayetinden kısa bir süre önceydi ve bu duruma şahit olan tek bir adam oldu: Paul Roth."

Schuyler'ın ölümü sırasında aynı bölgede bulunan Catrin ve onun ekibi, Eliza'nın verdiği ismi tanımış, rahatsızca duruşlarını değiştirirlerken Megan kendisi gibi neler olduğuna çok hakim olmayan arkadaşlarıyla birlikte sadece dinliyordur.

Neden Catrin'in beraberinde getirdiği meleklerin sürekli dertlerini de başımıza sardığını düşünmeden edemiyorum? Önce Kıdemli istedikleri haberi geldi, sonra Faye'in Gabriel'i, sonra Raphael'in Calden'i...

Ya da benim Calden'im...

Megan elindeki bardaktan bir yudum su alır ve omzunu Sam'in omzuna yaslayarak dinlemeye devam ederken Eliza hâlâ açıklıyordur:

"Paul, Ulusal Güvenlik işlerindeki eski ortağım. *Eski* diyorum çünkü Schuyler cinayetinden sonra görevinden alındı. Sebep: cinayetin içinde olağanüstü güçlerin olduğuna inanıyordu, doğal olarak herkes de onun deli olduğuna inandı. Önce uzaklaştırma aldı, sonra tamamen atıldı. Bu süre içinde de sürekli bana yüklendi, ben de hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandım, onu deli sananların yanında durdum—"

"Bir dakika, bir dakika..."

Eliza, Sam'in müdahalesiyle sözünü keserken şu anda bulundukları odadaki melek nüfusunun tamamından haberdar olan ölümlü sorar:

"Neden ortağının atılmasına izin verdin?! Megan sırrını benimle paylaştığında dünya başımıza yıkılmadı? Paul için farklı olan neydi?"

Eliza buruk bir gülümsemeyle başını sallarken Megan onun üzüntüsüyle başını eğer.

Herkes bizim gibi şanslı değil, Sam. Öğreneceksin...

"Schuyler'ın öldüğü bölgeye en yakın nesil bizdik. Olağanüstü durumlarda, ki Schuyler gibi bir meleğin kendisiyle beraber bütün neslini yok etmiş olması olağanüstünün bile üzeri bir durumdu, melekler güçlerini özellikle saklamak zorundadır. Sen ve Megan şanslısınız, Sam. Benim, Paul ile aramda geçenlerin zamanlaması ve ikimizin de verdiği—vermek zorunda olduğu—tepkiler çok kötüydü. O anda öyle yapmam gerekiyordu, Yüce Divan'ın kesin emriydi. Karşı çıkamazdım..."

Megan bir anda aklının içinde sert bir duvara çarpmış gibi gerilerken hafifçe irkilir, bütün gözler ona döndüğünde genç melek elindeki su bardağını düzelterek başını iki yana sallar, "İyiyim, bir şeyim yok. Devam et Eliza, lütfen..."

Eliza bir şey saklıyorsun—neden göremiyorum?

Çok derinde...

Nedir bu? Bir şey... Bir şeyden kurtuluyorsun, kopuyorsun...

Görmem gerek, izin ver Eliza, lütfen...

Megan tüm gücüyle Bencillik Meleği'nin aklında ve hatıralarında saklı olan şeyi çözmeye çalışıyorken Eliza konuşuyordur:

"İlk anda kabul etmek istedim, onunla paylaşmayı da düşündüm, ama o korkmuştu, geri çekildi, sonra Schuyler olayı olunca benim de geri adım atmam gerekti. O anda bütün denge ve mantık bir anda ortadan kayboldu. İkimizden biri mutlaka deli gibi görünecekti, birimiz diğerinin aklına katlanılmaz eziyetler edecektik. Deli gibi görünen o, eziyet eden de ben oldum..."

Eliza elindeki kumandayı bozuk bir ritimle bacağına vuruyorken ensesini ovarak devam eder:

"Ben inatla ona karşı çıktıkça o da sessiz kalmadı, en azında bana karşı... Cinayetten sonra buraya gelene kadar geçen bir ay içinde bana yapmadığını bırakmadı. Telefonlar, mesajlar, olmadık saatlerde kapıma dayanmalar, tehditler... Her ne kadar bir yerden bir şeyler yakalamış bile olsa ona istediğini veremezdim."

Salondaki herkes sessiz, bütün dikkatleriyle Eliza'yı dinliyorken ayaktaki kadın derin bir nefes alarak biraz duraksar. Megan onun kararsızlığını, içindeki korkuyu ve daha da önemlisi derinlerde bir yerde gizlenmiş pişmanlığı hissediyorken gözlerini hafifçe kısarak kimsenin duymadığı şeyleri daha dikkatle dinler.

Ortaktan daha fazlasıydınız ve sen bir ay kadar kısacık bir sürede adamın hayatını mahvettin. Melek olduğun anlaşılsaydı ipin ucu kaçacaktı, sen gitmek zorundaydın, Paul öğrenmemeliydi, sen de onu diğerlerine yem etmek zorunda kaldın...

Ama bu kadar değil! Başka bir şey var, nedir!?

Megan hafifçe iç çekerken Eliza bir an için kaybettiği kelimelerini tekrar bulmuş, devam eder:

"Sonrası tam bir kedi fare oyunu. Paul rütbesini kaybedip ekipten atıldıktan sonra benim peşime düştü. Bekliyordum, bu yüzden de aylardır rastgele gördüğüm her insana izleme cihazları yerleştirmeye başladım. Birkaç hafta önce gece kulübünde dans ettiğim adamı hatırlıyor musunuz?"

Megan, Sam ve Delia onaylayınca Eliza da başını sallayarak devam eder:

"Tamamen rastgele bir adamdı, sadece Paul ona da ulaşacak mı diye kontrol etmek istemiştim. Görevle alakası olan bir şey değildi, kişiseldi. Tahmin ettiğim de oldu. Şu ana kadar üzerine izleme cihazı yerleştirdiğim insanların her biri, teker teker Paul tarafından sorguya çekildi. Resmi bir şey değil elbette, ama Paul rütbesini kaybetse bile insanlardan istediğini alma yeteneğini arkasından bırakmamış. Şunu dinleyin..."

Eliza elindeki kumandada bir düğmeye basar ve hemen sonra odada iki insanın parazitli de olsa anlaşılabilir konuşması duyulur.

"Peki bu kadınla daha önce kaç kere görüştünüz?"

"Bir kez gördüm, adını bile bilmiyorum. Bakın memur bey, eğer tehlikedeysem—"

"Hayır, değilsiniz. Sadece sorularıma yanıt verin. O gece görüştüğünüzde yalnız mıydı?"

"Bilmiyorum—"

"Birilerini görmüş olmalısınız! Başka birisiyle konuştu mu?"

"Barda arkadaşlarıyla birlikte gördüm sanırım, ama—"

"Arkadaşları neye benziyordu, bu resimlerdeki yüzlerden biri miydi?"

Eliza o anda sesi keserek tekrar salondaki melek grubuna döner.

"En büyük hatam belki de Paul'ün hâlâ peşimde olduğunu bilmeme rağmen buraya gelmem oldu, ama zorundaydım. Paul buraya gelmeden önce benim Evanslarla olan yakınlığımı biliyordu, bütün yaşananlardan sonra biz ve bize bağlı tamamen farklı sektördeki insanların bir anda kalkıp aynı bölgede toplanması resmen ona kanıtı gümüş tepside sunmak gibi oldu. Bu son kayıdı dinleyene kadar çok da farkında değildim, ama Paul şu anda bu odadaki melek çemberinin en azından yarısının kimliğini biliyor durumda."

"Artık Ulusal Güvenlik'le bir işi kalmadığını sanıyordum? Sahte kimlik kullanarak insanları sorguluyor, onu bu yüzden içeri tıkabilirim."

Benn'in önerisiyle Eliza duraksar, o anda herkes kendi arasında konuşarak bir uğultu yaratırken Megan hâlâ Eliza'yı izliyordur.

Paul denen adamın zarar görmesini istememeni anlarım. Sam beni kovalıyor olsaydı, ben de aynını yapardım, ama başka bir şey daha var, lanet olsun! Nedir!?

Paul ile aranızda bir şey geçmiş; bir ilişki, seks? Daha fazlası var...

"Onu içeri tıkmak şu ana kadar topladığı her şeyi başka insanların da görmesini sağlayıp karışıklık yaratmaktan başka bir işe yaramaz. En azından şu anda radar dışında kalmak için yalnız çalıştığını

biliyorum. Onunla yalnız olduğu sürece baş edebilirim, ama başkalarını da yanına çekerse işin içinde sadece polis değil, Yüce Divan'da girer. Bu noktada sizden istediğim tek şey bu adama karşı dikkatli olmanız." Eliza arka cebinden bir fotoğraf çıkarıp önce Benn'e uzatır, sonra sırayla aynı resim melekler arasında elden ele dolaşırken en sonunda Megan'ın eline geldiğinde genç kadın göğsünün ortasından sırtına kadar saplanan bir ağrıyla fotoğrafı elinden düşürüp inleyerek iki büklüm olur.

"Megan!" Sam de arkadaşıyla birlikte eğilerek yere çökerken Megan sağ elinin parmakların neredeyse Sam'in göğüs kafesinden geçirecekmiş gibi ona bastırırken gözlerinden yaşlar süzülerek konuşmaya çalışır:

"Siyahlar, siyah melekler—*Lucifer*..."

Ay Meleği cümlesini bitiremeden gözleri kayarak yere yığılırken Sam'in kolları onu yakalar, her şey kararır...

{ Muse - Hysteria }

"Düşünceleri duyabiliyordu—"

"Neden bize söylemedin!?"

"BİR ŞEY OLACAĞINI TAHMİN ETMEDİM!"

Sam ve Mace'in tartışmasını Dante keserek araya girerken Megan çoktan yatak odalarından birine taşınmış, Catrin onunla ilgileniyordur. Bu sırada salondaki meraklı kalabalığı da Zeka ve Cesaret Meleği idare ediyorken Mace kulaklarından dumanlar çıkarak Sam'e bakıyordur, elini kaldırarak sertçe konuşur:

"Megan sabahtan beri gördüğü her insanın – insanı bırak, meleğin düşüncelerini, sırlarını görebiliyor ve bu kız daha kendi hatırlarıyla yüz yüze gelememişken diğer meleklerin sırlarıyla boğuşuyor! Bu da bizden saklıyor! Oyun mu bu!?"

Sam dişlerini sıkarak saldırmak için yer arıyorken Dante ikisini de omuzlarından tutmuş, birbirlerinden uzak tutmaya çalışıyordur, Sam'e dönerek sakince konuşur:

"Her ne kadar saklama konusunda Mace haklı olsa da o da koruma güdüsünü kontrol edemiyor, sen sakin ol Sam..."

Sam sıktığı dişlerinin arasından bir şeyler tıslayarak döner ve Megan'ın yattığı odaya giderken arkada kalan Mace omzundaki eli iterek geriler. "Peşimizde Lucifer'in başını çektiği bir kurt sürüsü varken sürekli ayılıp bayılamayız. Divan ne yapacaksa yapsın! Beynimize çip mi yerleştiriyor, gelip hepimize büyü mü yapıyor, ama bir şekilde ne bilmemiz gerekiyorsa versin! Güçlü olmaktan çok zayıflık abideleri gibi dolaşıyoruz! Şu ölümlü parçası bile bizden daha güçlü!"

Sam kendine atılan lafı duyduğu anda bütün mantığını kaybedip yarı yolda döner ve Mace'in üzerine adeta atlarken iki adam yere yuvarlanır, ortadaki kahve masası devrilip Megan'ın su bardağı yere düşerken Mace, Sam'in suratına bir yumruk geçirip üzerinde atar. "İLTİFAT EDİYORDUM, BEYİNSİZ!"

Sam dudağının kenarından sızan kana aldırmadan tekrar atılacakken bir anda kollarından tutulup arkadaki koltuğa *fırlatıldığında* şaşkınlıkla önünde dikilen Dorian'a bakar. Öfkenin meleği bir an için Sam'e bakıp sonra yerdeki Mace'e döndüğünde Erkeklik Meleği yere tutunarak kalkar. "Sen de rüzgarınla evin çatısını mı uçuracaksın Dorian?"

"Eğer senin kadar aptal ve kontrolsüz olsaydım, belki..."

Mace dişlerini sıkarak pantolonunun içinden fırlamış gömleğini geri sokarken Dorian arkasındaki Dante'ye döner. "Catrin'in Arela'sının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şu ikisi ölümcül dövüşe girişmeden önce onu getirmek üzereydim."

Dorian başını sallar, Dante dönerek en kıdemli meleğin kılavuzunu getirmeye giderken Rüzgar ve Öfke dönerek arkadaki kalabalığa bakar. Delialona, Sam'in dudağını siliyorken Eliza ve Lucas yere dağılmış masayı ve kırılmış ayakları topluyordur. Diğer melekler yorum yapmadan odanın farklı köşelerinde bekliyorlarken birazdan Dante ile birlikte Catrin, elinde şu ana kadar bir meleğin sahip olduğu en büyük ve görkemli Arela ile içeri girer.

Sam, sarışın kadının elinde tuttuğu ansiklopedi büyüklüğündeki kılavuza bakıyorken Catrin onun bakışlarını yakalamış, o sormadan açıklar:

"Bu Arela'nın yeryüzüne inmiş ilk kopyası. Her zaman en kıdemli melekte durur, Schuyler öldükten sonra da bana kaldı."

Sam hâlâ, deri kaplı ve gümüş yaldızla sırtına *Arela* yazılmış kitaba bakıyorken sorar:

"Diğer kılavuzlardan farkı nedir?"

"Meleklerin elinde duran diğer bütün kılavuzlar aslında eksiktir. Örnek istersen Gabriel'in sürgününü alabilirsin. Standart kılavuzlarda Gabriel'in sürgününden ya da melekler arasında bile gizli kalması gereken olaylardan bahsedilmez."

Sam'in yeşil bakışları Catrin'in açık mavileriyle karşılaştığında yeryüzünde dolaşan milyonlarca meleğin en kıdemlisi, bütün sırların ve gizlerin, tüm kapalı kutuları açacak kilitlerin sahibi melek derin bir nefes alarak sorumlu olduğu nesline döner.

"Burada yazılı olan pek çok şeyi yeri geldiğinde size bizzat açıklamak isterdim, ama zamanımızın tükendiğini görüyorum. Mace haklı, güçlenmek yerine güçsüzleşiyoruz." Mucize Meleği'nin elleri Arela'nın deri kapağında dolaşıyorken mavi gözleri önündeki meraklı meleklerdedir. Biraz sonra bütün meleklerin bakışları Megan'ın yattığı odaya giden koridora döndüğünde Catrin de oraya bakar; en önde, Matt'in kolundaki Megan bitkin, ama yine de güçlü durmaya çalışıyor, arkasındaki üç meleği daha göstererek usulca konuşur:

"Onlar da dinlemek istediler..."

Herkes nefeslerini tutmuş, Raphael, Michael ve Azrael'e bakıyorken Catrin elindeki kitabı indirerek hafifçe başını eğer ve Dört Büyükler'den geriye kalan üçlüye şükranlarını sunar...

{ Shiro Sagisu – Never Meant To Belong }

"Bunları getirdik..."

Raphael'in sesinin ardından Catrin'in hemen önünde 24 tane deri ciltli kitap belirir, hepsinin sırtında ait oldukları meleklerin isimleri yazıyorken Catrin eğilerek en üstte duran kendi cildini alır.

"Bunlar—"

"Evet, şu ana kadar geçirdiğiniz yaşam döngülerinin kayıları." Uzun siyah saçları, ölüm gibi bakan karanlık gözleri ve sivri yüz hatlarıyla Dört Büyükler'in en karanlığı olan kadın, Azrael öne çıkar ve Catrin'in önündeki kitaplardan ikincisini alıp rastgele bir sayfa açarak diğerlerine gösterir. Adler'in dışında hepsi sadece boş sayfalara bakarak kaşlarını çattıklarında Azrael onların ruhunu yakalayan sesiyle konuşur:

"Sizden başkası burada ne yazdığını göremez. İster büyüyle hepsini kanınıza sokun, ister bir bardak kahveyle açıp okuyun, aynı sarsıntıyı yaşayacaksınız. Kendi kendinize öğrenmeyi bekleyemediğiniz şeyleri dakikalar içinde öğrenip bir haftalık acıyı bir saniyede beyninizde hissedeceksiniz, neye giriştiğinizi bilin. Gençler için biraz daha hafif olabilir, ama yine de canınız yanacak. Yalnız olmayın."

Azrael cildi sertçe kapatır ve tekrar diğerlerinin üzerine atarken dönerek Raphael'in yanında duran sarışın, uzun boylu ve oldukça insani görünen yakışıklı meleğe, Michael'e bakar. Michael'in mavi gözleri biraz korku, biraz acı, belki biraz da hayretle diğer melekleri izliyorken onun gücünü bilenler, gözlerinin içindeki duyguların ona değil, kendilerine ait olduğunu da anlayabiliyorlardır.

"Emin misiniz?"

Michael'in sesiyle bütün melekler bakışlarını kaçırırlarken birazdan bütün o güvensizlik ve şüpheyi Sam'in sesi yırtıp geçer.

"Siz kimsiniz?"

O anda bütün melekler sanki ortalarına saf beyaz bir ışık düşmüş gibi Sam'e döndüklerinde Dört Büyükler'in herhangi birisini ilk defa gören ve doğal olarak da kim olduklarını bilmeyen ölümlü tekrar sorar:

"Yüce Divan sekreteri falan mısınız? Catrin bile size selam verdiğine göre—"

"Ne diyor bu çocuk?"

Azrael yanındaki Raphael'den bir cevap bekliyorken Raphael elini kaldırarak halledeceğini mırıldanır ve Sam'e döner.

"Tanışmaya fırsatımız olmadı, farkındayım. Lütfen kabalığımızı affet, Sam. Ben Raphael, bunlar da kardeşlerim Michael ve Azrael."

Sam, gözleri faltaşı gibi açılarak olduğu yerde tekrar koltuğa düşerken Azrael kollarını kavuşturarak kısılmış gözleriyle yıllar sonra onu gören ilk Kıdemli Ölümlü'yü izler...

Arela

*

Yeryüzünde dört büyük meleğin dördünü de bir arada görmüş ve tanımış olan ölümlüler hem kıdemlidir, hem de *Dokunulmuş Olanlar* olarak bilinir ve yeryüzündeki meleklerin en gizli özelliklerinden biri olan *Öz Noktalarını* görebilirler.

"Si—siz şimdi—yani siz..." Sam küçük bir *ah* sesiyle yanındaki Megan'a dönerken güçsüz genç kız başını sallar, Sam tekrar yüce üçlüye bakar, ama hemen sonra tekrar Megan'a döner ve arkadaşının yüzünü, boynunu, kollarını—açıkta olan her yerini!—büyük bir dikkatle incelemeye başlar.

"Nerede!? Göremiyorum?"

"Ne nerede, Sam?"

"Öz Noktası, senin noktan, nerede?" Sam dönerek kuralları zamanında ona açıklayan Isabel'e bakar ve ona sorar:

"Hani Dört Büyükler'den en az birini görürsek Dokunulmuş oluyorduk? Nerede?"

Isabel şaşkınlıkla Sam'e bakıyor, Megan'ın çenesinin sağ altında, hilal şeklinde parlayan Öz Noktasını işaret eder. "Orada işte..."

"Nerede?"

Sam dönerek Megan'ı inceliyorken birbirlerinin Öz Noktalarını görebilen bütün melekler bir anda aralarında konuşmaya başlamış, odayı yine bir uğultu sardığında Catrin önce usulca onları yatıştırmaya çalışmış, olmayınca biraz daha sesini yükselterek araya girer. "Dinleyin lütfen!"

Oda bir anda sessizleştiğinde Catrin tekrar usul bir ses tonuna düşerek konuşur:

"Sizin elinizdeki kılavuzlarda yazılmış kurallar o kuralların aslıyla aynı değil."

Mutlak sessizliğin içine soru dolu fısıltılar yayılırken Catrin o fısıltıların büyümesine izin vermeden devam eder:

"Bir güvenlik önlemi olarak görebilirsiniz. Öz noktalarını düşünün; öz noktamız bizim için çok değerli, çok önemli olan bir şey ve evren üzerinde bir ölümlünün Dört Büyükler'den biriyle karşılaşma olasılığı düşündüğünüzden çok daha fazla, inanın bana. Mucizeler her gün oluyor, bu yüzden de melekler daha dikkatli olsun, öz noktalarının değerini daha iyi bilsin diye Arela'daki kural sizin bildiğiniz şekilde değiştirildi. Bir hastalık ne kadar bulaşıcıysa insanlar o kadar sıkı önlemler alırlar. Melekler için de aynı mantık geçerli:

bir ölümlü ne kadar kolay Dokunulmuş olabiliyorsa melekler öz noktalarını o kadar özenle korurlar. Benim sahip olduğum öz kopyada yazan kural der ki; dört büyük meleğin *dördünü de bir arada görmüş ve tanımış* olan ölümlüler hem kıdemlidir, hem de Dokunulmuş Olanlar olarak bilinir ve yeryüzündeki meleklerin en gizli özelliklerinden biri olan Öz Noktalarını görebilirler."

Kuralın aslından haberi olmayan melekler şimdi daha iyi anlamış, onaylayarak başlarını sallıyorlarken Megan dönerek yanındaki Matt'e bakar.

"Bu da senin sırrını ortaya çıkarmış oluyor, Calden."

Matt bunun üzerine Raphael'e bakarken güçlü melek, yanındaki kız kardeşine döner. "Sana iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

"Sürekli birilerinden bir şey saklayan sizsiniz. Ben güvenlik diyorum, siz sır diyorsunuz—"

"Hey, hey! Neler oluyor? Tane tane anlatın!"

Azrael ona bağırmaya cüret eden ölümlüye bakarak gözlerini tehditkar bir şekilde kısarken Sam tek kaşını kaldırarak güzel ve güçlü bir kadın olması dışında hiçbir özelliği olmayan meleğe bakar. "Ben diğerleri gibi sizin yüce kanatlarınızı ya da başınızın üzerinde uçuşan hareyi görmüyorum, o yüzden bana benim anlayabileceğim dilden tepkiler verin. Matt'in sırrı nedir?"

"Calden, Megan'ın kocası."

Sam başını sallayarak ikinci soruyu soracakken bir anda bütün algıları kocaman bir kaya gibi içine oturur, gözleri açılarak, yüzünün rengi kaçarken Azrael *o yüce kanatları ve başının üzerinde uçuşan haresiyle* gülümser. "Ben dirilttim. Aranızda dolaşan adam 1257 yılında ölmüş Matthew Calden'dir."

Sam dehşetle dönerek oturduğu yerden ayağa fırlayan Calden'e bakıyorken onun sessiz şaşkınlığının aksine, diğer bütün melekler oldukça gürültülü ve sert bir tartışmaya girmiş, en düşüncesiz kelimeleriyle kavga ediyorlardır...

Hiç bitmeyecekmiş gibi duran bağırışmalar ve kavgalar bir yerde kesilmiş, şu anda Catrin'in salonunda mutlak ve oldukça rahatsız bir sessizlik hakimken Calden tek başına bir köşede ayakta duruyor, kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordur. Ancak, meleklerin arasındaki bir çift özel göz, Doğum ve Saflık meleği Karin'in güzel gözleri ölümden dönmüş adamı izliyorken usul sesi duyulduğunda bütün melekler ona dönerler.

"Şimdi anlayabiliyorum. Yeni doğmuş bir bebek gibisin, ama ruhun onların saf ışıkları gibi parlamıyor. Bir gariplik olduğunu seziyordum, ama bugüne kadar konduramamıştım. Eski bir ruhla yeniden doğmuş bir adamsın sen, artık görebiliyorum..."

"Ve bilgisayar kullanabiliyorsun."

Bütün bakışlar hızla Sam'e döndüğünde hala beyninin kontrolünü tam kazanamamış olan ölümlü, ellerini kaldırarak arkasına yaslanır. "Kendimde değilim."

"Bakın, şu anda düşünmeniz gereken şey benim kim olduğum ya da nasıl yeniden doğduğum değil. Geri kazanmanız gereken güçleriniz var ve bu aciz durumunuzdan da ancak geçmişinizi geri alarak kurtulabilirsiniz."

Kimse yeniden dirilmiş adamın yorumuna cevap vermiyorken Megan kendinin bu durumda bir istisna olduğunu düşünüyordur, çünkü her ne kadar diğer meleklerin geçmişleri ve Matt'in şu anda kanlı canlı burada olması ilişkil olmasa da, Megan'ın bundan önce yaşadığı tek hayatı Calden'le ortak olarak geçirmiş olduğu gerçeği onun için pek çok şeyi değiştiriyordur. Calden onun düşüncelerinden habersiz, spotları kendinden uzaklaştırmaya çalışarak konuşur:

"Okumanız ya da hissetmeniz gereken bir sürü şey var, bunları benim aklım almıyor, ama tek bildiğim bir an önce harekete geçmeniz gerektiği. Bir taraftan Schuyler'ın ölümü, onun ardından Lucifer, şimdi de Paul Roth..."

Eliza konun oraya dönmesiyle elini gözlerine kapatarak yavaşça şakaklarını ovarken Matt önündeki neslin başkanına döner:

"Bunlarla ilgilenmeden önce kendinizi tamamlamanız gerekiyor, yanılıyor muyum?"

"Hayır, çok haklısın Calden."

Salona yeni bir ses düştüğünde en önce Eliza yerinden fırlamış, onun ardından da Catrin ve Dante ayaklanmışken odanın kapısında duran Faye altın sarı dalgalarının çerçevelediği yüzünden buruk bir gülümsemeyle ailesine bakar. "Çok kısa bir süre kalabilirim. Sadece çabuk olmanız gerektiğini hatırlatmaya geldim. Eğer hepinizin aklı en az Eliza kadar karışıksa biraz itilmeye ihtiyacınız olduğu kesin..."

Ruhunun bağlı olduğu meleğe bakan Eliza usulca iç çekerken Faye daha ciddi ve endişeli bir ifadeyle annesine ve onun arkasında duran Biana'ya bakarak konuşur:

"Lucifer tekrar meleklerini indirmeye başlamış. Yüce Divan'ın döngü ciltlerini yollamasının sebebi sizin isteğiniz değil, aksine onların başından beri düşündükleri bir şey. En güçlü Beyazlar'la, onların akladığı Siyahlar'ı tekrar bir araya getiriyorlar. O yüzden de güçleriniz ve hatıralarınız size geri dönüyor. Bir an önce onları geri alın, vaktimiz az, hem de çok az..."

Catrin başta olmak üzere, odadaki herkes, üç büyük melek de dahil, şokla Faye'e bakıyorken genç kadın hafifçe yüzünü buruşturarak elini göğsünün ortasındaki Öz Noktasına koyar. "Gitmeliyim, Gabriel beni arıyor. Dikkatli olun ve acele edin. Siz güçlenmeden benim orada kalmamım hiçbir anlamı yok. Eliza..."

Eliza bir adım atarak Faye'e yaklaşırken sarışın kadın canı acısa da gülümser, "Konuş benimle, hep dinliyorum, biliyorsun..."

Eliza gözleri dolarak başını sallar ve hafifçe gülümserken bir an sonra Faye ortadan yok olduğunda Catrin bu sefer kızından kalmış boşluğa özlemle değil, açıklanması zor bir öfkeyle bakar.

"Bu kabul edilemez. Herkes ciltlerini alsın ve gerekeni yapsın. Yarın sabah hepinizi tekrar burada göreceğim. Geceyi güç eşlerinizle geçireceksiniz. Megan, Sofie, siz burada kalıyorsunuz."

Kısa bir süre için hiçbir hareketlenme olmayınca Biana yerdeki ciltlerden iki tanesini alıp birini Adler'e, diğerini Drea'ya uzatarak onları hareketlendirir. "Herkes buraya gelip kendine ait cildi alsın, hadi, hızlı olun."

Melekler uyanarak hızlanırken onların arkasında kalmış olan Sam bir anda yanında biten Azrael'i görünce korkuyla geriler, siyahlar içindeki kadın gülümser:

"Korkma ölümlü, sen bizimle geliyorsun."

"Efendim!?"

Azrael başını sallar ve Sam'in kolundan tuttuğu anda ortadan kaybolurken Megan irkilerek arkasını döner. "Sam!?"

"Azrael ve diğer ikisi onu götürdü, sen onu merak etme Megan, al bu senin."

Biana'nın ona uzattığı kalın cildi alan Megan bir an emin olamazken birazdan Sam için endişe dolu olan düşüncelerinin yerini elindeki cildin tek bir yaşam için neden bu kadar ağır olduğu sorusu alır. Sırlar Meleği etrafına göz gezdirerek kendinden kıdemli meleklerin neredeyse onunkiyle aynı kalınlıkta olan döngü ciltlerine bakar, sonra tekrar elindeki deri kaplı *hayatına* dönerken derin bir nefes alarak gidip bir koltuğa oturur ve ilk sayfayı açarak sararmış sayfalardaki yazılara fısıldar:

"Yüce Urd[11], Elian'ın[12] adıyla senden izin istiyorum. Bana yazgımı göster..."

* Birinci kitabın sonu *

[11] Viking mitolojisinde "Nornlar" olarak anılan, kader ve zamana hükmeden üç tanrıçadan birincisi. Urd (geçmiş), Verdandi (şimdi) ve Skuld (gelecek), "Kader Kuyusu" etrafında oturup yeryüzündeki insanların yaşadığı zamana ve kaderlerine hükmederdi. Daha geniş bilgi için: http://en.wikipedia.org/wiki/Norn

[12] Gallerce, "zaman içinde bir an" anlamına gelir.

İkinci Kitap

Arela

*

Ey Melek,

Elinde tuttuğun kitap meleklerin yegane kılavuzu olan Arela'nın öz kopyasıdır. Bu kopyanın içinde yazanlar sadece ve sadece yeryüzünde nefes alan meleklerin en kıdemlisinin gözlerine açıktır. Eğer ki gözlerin bu yazılanları görecek kadar kıdem sahibi değil ise alacağın ceza ağır ve sonsuz olacaktır.

Yeryüzüne inen ilk meleğin adı Elian'dır. Zaman ve sabıra hükmeden yüce ruhun nefesi, ölümlü bedenine can verdiği sürece bu öz kopya ona ait olacaktır.

* * *

XI. Elian

{ Howard Shore – Many Meetings }

Yıl 1032

Her gün sınırları değişen topraklarda, ormanların ve berrak göllerin hala en bol olduğu memleketlerin birinde, at nallarının basmasıyla yer etmiş bir patikadan doru atıyla güçlü bir adam geçiyordur. Boynunu kapatıp geniş omuzlarına dokunacak kadar uzun saçları, sert bakışlı yüzündeki sakallarının karanlığına karşı duru sular gibi parlayan mavi gözleriyle yeryüzüne inen ilk melek, yeryüzündeki zamanların ve sabrın hakimi Elian, uzaktan görünen bir köye doğru gidiyorken atının heybesinde taşıdığı Arela'yı bir an önce Güneş ve Mucize'nin ellerine vermek istiyordur.

Günlerdir teptiği yollar, kavurucu sıcakta aştığı dağlar ve tepeler dudaklarını ve içini kurutmuş, ama sabrın meleği bütün bunlardan daha fazlasına karşı duracak kadar sağlam yontulmuş ruhuyla yoluna devam etmiştir. Dördüncü kez yeniden doğduğunda Yüce Divan'ın verdiği haber rehberi, ilk döngüsünü gören Naysa'nın güneşi pusulası olmuşken yavaş yavaş seçilmeye başlayan evler ve yeşil çayırlarda otlayan hayvan sürüleri bu uzun yolculuğun sonunda bir mucize gibi gözlerinin önüne serilmiştir.

Elian ilk evin önünde atından inmiş, gür yeleleri gün ışığında parlayan yoldaşının dizginlerini sol elinde toplayarak onunla beraber yürümeye başlamıştır. Vardığı köyün sesleri çok geçmeden Elian'ın kulağına ulaşırken biraz sonra kerpiçten evlerin birinden ufacık bir çocuk çıkıp bacaklarına dolanır, onun hemen ardından da yaşlı bir kadın bastonuyla dışarı çıkarak ufaklığın ardından bağırmaya başlar:

"Dur direm sana dur! Ne haylazsan, ne laftan anlamaz isen sen kurtların evladı! Durasan ya!"

Elian bacaklarına sarılan erkek çocuğunun başını tutarak bastonunu sallayan nineye bakar:

"Suçu nedir bu küçüğün?"

"Çıkasan el alemin bacaklarının arasından kızancık! Gel hele, vay başım, yüreciğim dayanmaz böylesine benim, vay evladım tut hele, elimi tut!" Yaşlı kadın nefes nefese iki büklüm olup bir elindeki bastonuyla yere bastırıyorken diğeriyle de Elian'ın kolunu sımsıkı tutuyordur. Güçlü melek bacaklarına sarılmış çocuğu bir anlığına bırakıp yorgun nineye destek olurken bu sefer de ufaklığa dönüp bakar. Küçük adamın bal rengi gözleri korkuyla üzüntü arasında bir ninesine, bir de uzun boylu adama gidip geliyorken Elian cüssesine ters düşecek kadar sevecen bir gülümsemeyle boyu var yok dizine kadar ulaşan çocuğa sorar:

"Ne yaptın da nineni bu kadar üzdün?"

"Vallah derim bir şey yapmadım! Nine! Nine, iyisin? Söz verirem tırmanman bir daha o dallara! Atlamam zıplamam, nineee!" Ufaklık kaçmayı boşverip gidip ninesinin eteklerine dolanınca yaşlı kadın bastonunu tutan eliyle bir yandan da torununu kendine çeker, sonra iki kömür parçası gibi bakan kısık gözlerini yanındaki adama kaldırır.

"Yoldan gelirsin, yorgunsun ha evladım? Adın ne senin, deyiver, amma gür konuşasan duymaz kulaklarım."

"Adım Elian, uzak yoldan geldim, doğru söylersin ninem."

"Pek temiz bakışların vardır oğlum, şu çocukceğize siper olan bacakların, bana direk olan kolların dert görmeye, geç hele geç, diyeyim atını alsınlar bir yere. Her kötülük var bu devirde, gözünün önünden kaçırırlar hayvanceğizi de bilemez, göremezsin!"

Elian başını sallayarak nineyle birlikte eve giderken yaşlı kadın hala eteklerine dolanan minik torununun poposuna hafifçe vurup onu önden eve yollar.

"Naysa'ya diyiver çıksın hele tez zamanda, alsın atı güvene koysun! Hadin kızancık!"

Ufaklık koşturarak gider, ama eve girmeden etrafında dolaşıp arkadaki bahçeye doğru seslenir:

"Naysaaa! Naysaaa! Ninem der ki tez gelsin!"

Birazdan evin arkasından haylaz torunla beraber, sarı saçları güneşten damlalar gibi omuzlarından akan, mavi gözleri ancak asırlar sonra yuvarlak olduğu keşfedilecek olan ve uçsuz bucaksız karanlıklarda sonsuzluğa dönen Dünya kadar hayat dolu, gencecik, güzeller güzeli bir genç kız çıkar. Elian bir anda gözlerinin önünde parlayan Mucize ve Güneş'in meleğiyle içi ısınarak gülümserken genç kız konuğu görünce toprağa bulanmış ellerini üzerindeki koyu kahverengi kumaştan elbisesine silerek başını eğer.

"Hoş gelmişsiniz beyim..."

Elian sessiz kalmış, masumiyetin timsali gencecik meleği izliyorken o meleğin ninesi bastonunu sallayarak arkadaki atı işaret ediyordur. "Koşasan hele kızım, hayvanceğizi korunaklı bir yere alasan, su veresen. Sonra gel hele iki lokma bir şey hazırla, karnımız doyur, yüreğim pır pır eder hala kurdun evladının ettiklerinden!"

Haylaz torunun kaşları çatılıp boynu bükülünce ninesi bastonunu yine sallar:

"Sana derim elbet kızancık! Sen de dikilmeyesen orada! Gel hele gir koluma!"

Boyu ninesinin bacaklarını geçen ufaklık koşturarak minnacık kollarıyla yaşlı kadına destek olmaya çalışırken Elian'ın da yardımlarıyla üçü birlikte eve giren basamakları çıkarlar. Nine bir şeyler söylene söylene evin içine doğru yürüyorken artık desteğine ihtiyaç kalınmayan Elian eşikte kalmış, dönerek atının tüylerini okşayıp onu güzellikle yol ortasından eve doğru çeken Naysa'ya bakar. Bir an için iki melek göz göze gelirken elleri hala atın üzerine olan Naysa evlerine tanrı misafiri olan adama hafifçe gülümser, sonra sıcak esintinin uçurduğu saçlarının arasından bakışlarını kaçırarak tekrar ata dönerken Elian da memnun, durmadan onu çağıran nineyi sonunda duyarak içeri ilerler...

Günün ışığı solup küçük köyün üzerine gece çöktüğünde nine ve küçük torun koyun koyuna uyuyakalmış, Elian dışarıda atını kontrol ediyorken Naysa da onun için en yumuşak şiltenin üzerine en pak çarşafları geriyordur. Biraz sonra evin kapısı usul bir gıcırtıyla açılıp Elian elinde Arela ile içeri girdiğinde titrek mum aleviyle etrafı silik bir sarıya boyayan kandil Naysa'nın yüzünü aydınlatıyordur, genç kız gülümseyerek doğrulur.

"Geleceğini söylediler, hep derdim gün gelir gökten iner, ama ihtimal vermezdim ki bir gün seni kapımızda göreyim. Elbet yüzünü rüyalarımda bana gösterdiler, ama akıl ne garip şey ki hakikati gördüğün vakit şaşırıp kalırsın."

Güzel meleğin kelimeleri arasında Elian ona yaklaşmış, önünde parlayan taptaze ruhu izliyorken uzun yıllardır yaşamadığı bir heyecanla gülümser. "Çok uzun yıllar geçecek, ama sen hep böylece kalacaksın. Güneş gibi hiç sönmeyen ışığın insanların mucizesi olacak Naysa. Al, bu artık senindir..."

Naysa başını eğerek en kıdemli meleğin ona uzattığı deri kaplı küçük kitabı alarak ellerinin arasında bir an tutar, sonra yavaşça açarak ilk sayfasına bakıp "Arela"yı gördüğünde gözleri dolarak gülümser. Elian onun altın saçlarına bakıyorken diğer odada uyuyan iki ölümlüyü uyandırmayacak kadar usul bir sesle konuşur:

"Bil ki ilk ve en mühim görevin Arela'yı sakınıp saklamak..."

Naysa deri kaplı kitabı kapatarak göğsüne bastırır, iki elini birden de üzerine kapatarak güneşin hiç sönmediği gök mavisi bakışlarını önündeki adama kaldırırken Elian kendi elini onun kilit olmuş ellerinin üzerine bastırarak konuşur:

"Bütün alem üzerine onca melek indi, ama bil ki senin ömrün hepsini alt edecek. Şimdi git uykuya yat, gün ağarınca ilk işin okumak olsun."

Naysa başını sallayarak gülümser, usulca teşekkür ederek döner ve koşar adımlarla odadan çıkarken zamanların ve sabrın meleği derin bir nefes alarak onun için hazırlanmış beyazlar içindeki döşeğe bakar. Aylardır günü gecesine karışmış olan adam deliksiz bir uykunun özlemiyle döner ve titreyerek yanan kandili söndürür, sonra onu her mevsim rahat tutan el dokuması ceketini çıkarıp pabuçlarından da kurtularak mis gibi kokan örtülerin altına girip başını yastığına koyar. Bir yerlerde uykunun verdiği huzur ve aklın oyunu olan rüyalar meleklerini bulmak için beklerken doğmuş doğmamış bütün meleklerin en kıdemlisi dinlenir.

Naysa ertesi sabah gün doğumuyla birlikte kalkar, Arela'yı göğsüne bastırarak derhal Elian'ın kaldığı oraya girip yatağı boş gördüğünde yüreği sızlayarak etrafına bakınır, sonra geri dönerek dışarı koşturup dün atı bağladığı yere bakıp da orayı da boş görünce iç çekerek evin önündeki basamaklara oturarak Arela'yı dizlerinin üzerine koyar. Gökte yavaş yavaş yükselen güneş, ormanların temiz havasını toplayıp getirdiği rüzgarla meleğinin saçlarını havalandırırken Mucize ve Güneş'in genç meleği Naysa, ince parmaklarının arasındaki deri kapağı kaldırıp Arela'nın ilk sayfasına bakar ve dün gece orada olmayan notu görünce gök mavisi bakışlarından başlayan mutlu bir tebessüm yüzüne yayılır.

Yine karşılaşacağız, Tanrı seni korusun.

Elian

Yıllar geçmiş, Naysa'nın saklı gücünden gelen güzelliği köyünde dillere destan olmuşken genç kadın her gün Elian'ı tekrar görmenin umuduyla yaşamıştır. Arela'yı bütün gözlerden sakınıp saklayan melek, yıllar içinde kitabını belki de yüzlerce kez okumuş, öğrendiği her kuralın ona kattığı kudret ve güçle en kıymetli meleklerden biri olmuştur. Güneş ve mucizenin etrafındaki küçük dünyaya verdiği bereket ve mutluluk her geçen gün artıyorken o günlerin birinde yapılan şenliklerde Naysa rüyalarında ona yol gösteren Elian'ı tekrar görür.

"Elinden ağu[13] olsa içmeyen taş ola Naysa!"

Naysa'nın hizmet ettiği handaki şarhoşlardan biri genç kadının arkasından kendince aşkını ilan ediyorken güzel melek sadece gülümseyerek diğer masalardaki tahta kupaları topluyordur. Elindeki

[13] Zehir anlamına gelir.

tepsiyle beraber hancının isteyenlere şarap verdiği tezgahın önüne geldiğinde sağından gelen sesle bütün ruhu titrer.

"Naysa..."

Naysa mutluluk ve şaşkınlıkla gülümseyerek ellerini ağzına kapatır ve karşısındaki Elian'a bakarken yakışıklı ve güçlü melek zamanın ferini götürmeyi başaramadığı gözlerinin içi parlayarak gülümser. "Nasılsın?"

Naysal ellerini indirerek uzanır ve artık bütün gücünü gözünün önündeymişçesine gördüğü kudretli adamın ellerini tutarak heyecanla konuşur:

"Çok iyiyim, seni gördüm pek daha iyi oldum! Açsın? Bihamal aş versem, su versem, yorgunsundur!"

"Bir kupa şarabın yanında biraz göveçe hayır demem, bilesin."

Naysa mutlulukla parlayarak ellerini tuttuğu adamı hemen bir masaya oturtur, sonra eteklerini toplayıp ona yiyecek içecek bir şeyler bulmak için koştururken masadaki Elian omzunda taşıdığı heybesinden Arela'nın öz kopyasını çıkararak titreyen ellerle masaya bırakıp uzun zamandır her nefeste sızlayan ciğerlerine hava doldurur.

{ Secret Garden – The Promise }

Naysa elindeki bir kap yemek, bir kupa da şarabı masaya bırakıp hemen Elian'ın dibine oturuverirken masadaki Arela'yı görünce irkilerek elini deri kaplı kitabın üzerine kapatır. "Ne yaparsın ulu orta bunu burada bırakıversin?"

Elian sebzelerle birlikte pişip pamuk kadar yumuşamış bir parça eti ağzına alırken gülümser, ama onun rahatlığı Naysa'yı ikna etmemiş olacak, genç kadın kitabı kendine çekerek elbisesinin geniş kollarıyla örterek üzerini kapatır. "Çok yurt dolaştın mı? Neler gördün bir anlat beyim..."

"Gördüklerimi anlatmaya bir ömür yetmez güzel Naysa. Sen nasılsın? Ninen nasıl? Ufaklık büyümüştür..."

"Nenemi kaybettik, kızancık savaşa gitti amma dönemedi yazık. Ruhları şad olsun..."

Güneş'in meleğinin gözlerine bulutlar çökünce Elian onun kayıplarını görmüş, yemeğini bırakıp genç kadının altın sarısı saçlarına elini koyarak uzanır ve onu alnından öper. "Başın sağolsun. Emin ol cennette fani dünyadan daha mutlulullardır. Sen güzel canını sıkmayasın."

Naysa saçlarına vuran usul sesle gözlerini kapatmış, kendi soyundan olan en güçlü meleğin ruhunun onu sarmasına izin verirken biraz sonra Elian'ın eli saçlarından kayıp genç adam öksürmeye başladığında Naysa kendi cennetinden koparak ciğerlerini sızlatan öksürüklerle sarsılan adamı omuzlarından tutar. "İyisin? Nen var hele nefes zor alırsın, Elian!"

Naysa masadaki kupayı alıp bir yudum can için kuru nefesler alan adamın dudaklarına dokundurur, Elian onun elleriyle kupayı tutarak bir yudum içer, mavi gözleri onu saran kadının gözlerine bakarken kupa dudaklarından çekildiğinde usulca konuşur:

"Gitme zamanım yakındır Naysa, sana emanetimi bırakmaya geldim."

Naysa'nın güzel gözleri dolmuş, kupayı masaya bırakarak başını sallarken yazgıya itiraz olmayacağını biliyor, tekrar Elian'a döner.

"Elbet yeniden döneceğim, ancak o zamana kadar Öz Yazı'nın el değiştirmesi en mühim görevimdir. Senin ömrün sonuna yaklaşırken kendi Arela'n ile Öz Yazı'yı da Azrael'e teslim edesin."

Sarışın meleğin masmavi gözlerinden inci gibi yaşlar akarken Elian uzanarak onun narin yüzüne dokunur ve aştığı zamanların güç verdiği parmaklarıyla akan damlaları yakalar. "Bizimkisi son değil, bilesin..."

"Bilirim, elbet ama ölüm ne garip şeydir ki yaşamadan sabrını edinemezsin Elian."

"Bütün sabrım senin olsun, kalbini ferah tut. Söylediklerimi unutma..."

Naysa asla unutmayacağını söyleyerek zoraki de olsa gülümser ve hasta adamın başına sarılarak tek tük ak düşmüş saçlarını öperken Elian bu yaşamındaki son görevini de yerine getirmiş, az kalan günlerini Naysa'nın yanında geçirmeye karar vermiştir.

Çok geçmeden Elian artık ilk gün yattığı beyaz döşekten kalkamaz olmuş, gür sesine güç veren nefesi her gün onun canını daha da zayıflatırken o sayılı günlerin birinde Güneş ve Mucize'nin evine ölümün meleği Azrael'in uğrama zamanı gelir.

"Naysa...Yaklaş..."

Naysa yerde oturduğu yerden döşeğin başına gelir ve elleriyle Elian'ın saçlarını okşarken güçsüz adam kalan son canıyla mırıldanır:

"Bilesin ki...alemde kötülüklerin ardı arkası kesilmeyecek." Kuru bir öksürük, birkaç güçsüz nefesten sonra Zaman ve sabrın meleği devam eder. "Şimdi birsin, sen dört olduğunda ben yine seni bulacağım, amma o zaman hayat kolay olmayacak. O ana kadar unutma, oku, öğren, güçlen ve hazır ol, Naysa'm, güneşim..."

Naysa yaşlarının arasında başını sallayarak Elian'ı alnından öper, sonra geri çekilerek feri sönen gözlerine bakarken Elian ona bakmıyor, arkada bir yeri izliyordur. Naysa da arkasını dönüp Azrael'i gördüğünde irkilerek geriler. Tepeden onlara bakan siyah saçlı güzel kadın, Dört Büyükler'in en karanlığı uzanarak Elian'ın yüzünü tutarken biraz sonra en kıdemli melek gözlerini dördüncü kez kapattığında Naysa onun yüzündeki huzuru görebiliyor, bir damla göz yaşı daha akıtarak tüm benliğinde izi olan ruhu dualarla yeni yolculuğuna uğurlar.

Arela

*

Bir melek özel durumlar gerektirmedikçe yeryüzündeki ilk doğumunda ona verilen bedeni değiştirmek zorunda değildir. Bir meleğin sık aralıklarla, aynı bedende yeniden doğması yeryüzündeki ölümlüler arasında "her insanın çift yaratılması" inancını doğurmuştur. Ancak bilinmelidir ki her ölümlü yeryüzünde eşsiz olduğu gibi, bir güç çiftinden de ancak tek bir melek doğabilir.

Her yeni doğumunda aynı bedeni alan meleğin yaşadığı hayatlarındaki hatırları da ruhuyla birlikte bedenine dolar. Bir meleğin yeniden doğumunda beden değiştirmesi demek o beden içinde yaşayan ruhunun hatıralarından da vazgeçmek demektir. Melekler tarihinde beden değişimi ve hatıra feragati çok travmatik olaylar ve olağanüstü güvenlik gerektiren durumlar dışında uygulanmamaktadır.

Dikkat: Bedel olarak ruh üzerinde tutulması gereken hatıralar, beden değişimiyle gerçekleşen hatıra feragati kapsamına girmez.

Yıl 1250

Yeryüzünü aydınlatıp ısıtan güneşin ışığını ve sıcağını dördüncü hayatında tekrar gören Naysa, iki sene önce yedinci haçlı seferine çıkmış Fransa Kralı 9. Louis'nin[14] hizmetinde olduğu sarayda, ufukta doğan sarı mucizeyi izliyorken arkasından iki arkadaşı koşar adımlarla gelip onu kollarından yakalarlar. Naysa gün doğumunu bırakıp heyecanla onu çekiştiren kızlara bakarken tek ve uzun bir örgüyle toplanıp sırtından süzülen sarı saçları savrularak sol omzundan aşağı sarkar. Genç kadın dört döngüden beri taşıdığı gök mavisi gözlerinde büyük bir merakla kolunu tutan kızlara bakarak sorar:

"Nedir bu telaşınız? Yoksa Kral'dan haber mi var!?"

Kızlar heyecanla başlarını sallayıp hep bir ağızdan konuşurken yarım ay şeklindeki taş oyuklardan içeri giren güneş ışığı da üçünün durduğu soğuk koridoru yavaş yavaş ısıtıyordur.

"Evet! Evet! Turanşah baharın bitimine kalmaz onu serbest bırakır diyorlar!"

"Bu bir mucize değildir de nedir!?"

---

[14] 1248 – 1254 yılları arasında olan 7. Haçlı Seferi sırasında, Mansûra'da yenilen Robert de Artois'in ardından Kral Louis bizzat Kahire üzerine yürüdü fakat İslâm ordusuna yenilerek Turanşah'a esir düştüyse de serbest bırakıldı (Nisan, 1250).

Naysa yüzü aydınlanarak gülümserken arkadaşlarıyla beraber bu mutlu haberi kutlamak için diğer hizmetkarların saray soyluları uyanmadan önce kahvaltı ettikleri alt kata inerler. Herkes güneşin bugün bir mucize ile doğduğundan bahsediyorken günlerini aydınlatan ışığın ve mucize dedikleri iyi haberin sahibi olan melek de onlarla beraber sevinip gülerek kahvaltının hazırlanmasına yardım ediyordur.

Genç kadın en güzel meyveleri seçip gümüş bir meyve kasesinin içinde yerleştiriyorken arkadaki neşeli sohbetlerin arasında uzun zamandır aklında olan bir şeyi daha düşünmeye başlar: Elian'ın ona iki asır önce söyledikleri.

Şimdi birsin, sen dört olduğunda ben yine seni bulacağım, amma o zaman hayat kolay olmayacak. O ana kadar unutma, oku, öğren, güçlen ve hazır ol, Naysa'm, güneşim...

Naysa önceki hayatlarının hatıralarını aklında net bir şekilde görebildiği ilk yıllardan beri her gün bunu düşünüyor, yaşadığı ülkedeki bitmek bilmeyen savaşların, seferlerde esir düşen askerlerin ya da salgın hastalıkların bile o gün Elian'ın sesindeki endişeye eş olamayacağını biliyorken yine onu bekliyordur. Elian'ın gelmesini, ona yol gösterip bu hayatlarını zorlaştıracak şeyin ne olduğunu söylemesini umuyordur. Derin düşüncelerle kızıl elmaları yıkayan melek en sonuncusunu da gümüş kaseye koyup masaya döndüğünde kendi karmaşık düşüncelerinin aksine masadan buram buram yayılan mutlulukla gülümser ve kahvaltısını etmek için kendi gibi hizmetkar olan diğer arkadaşlarının yanında büyük masaya oturur.

{ Jeff Van Dyck – Going Home }

Çok zaman geçmeden Kral Louis, Kahire'de esir tutulduğu yerden ülkesine dönmüş, sefer sonunda uğradıkları bozgun, aziz kabulen edilen kralın dönüşünü sokak köşelerinde ve meydanlarda kutlayan halkı pek ilgilendirmiyor gibi görünüyordur.

Sarayın dışındaki büyük köy meydanında yüzlerce, belki binlerce insan toplanmış, hepsi neşeli çalgılar eşliğinde eğleniyorlarken bu gece görevlerinden izinli olan saray hizmetlileri de kalabalığa karışmış, dans ediyorlardır. Seferden döndükten sonra kutlamaya yüz bulamamış askerler de ellerinde bronz kupalarla bir yandan yiyip içiyor, bir yandan zafer şarkıları söylüyorken kılıç ve kalkanlar düşmanların canını yakıp onları püskürtmek için değil, önceki seferlerde kazanılan tüm zaferlere bir gönderme olarak danslarda kullanılıyordur. Köyün çocukları binbir çeşit yemeğin, içkinin ve birbirine vuran kılıçların arasından korkusuzca koşturarak savaşı delip geçerek oyunlarını oynuyorlarken mutlak bir zafer kazanamasa bile, hala ayakta buran krallık esareti sona erdiren mucizeyi eğlenceleriyle taçlandırıyordur.

Alkışlarla ritim tutulan müzikte erkekler ve kadınlar eşleşmiş, geleneksel köy danslarından biri bütün coşkusuyla meydanın tam kalbinde sürüp gidiyorken saray hizmetkarlarından en güzeli, en adı duyulan ve

saygı göreni olan Naysa köyün delikanlılarından biriyle kol kola dans ediyordur. Aynı anda atılan adımlar, her dönüşte savrulan uzun etekler ve köyün bekar erkekleri tarafından göz hapsine alınan güzel kızların kaçamak gülümsemelerinin ardından müzik bitip kalabalığı büyük bir alkış tufanı sardığında Naysa eteklerini tutup nefes nefese gülümseyerek eşine selam verir, sonra tekrar kalabalığa karışırken meydanda yeni bir şarkı başlar. Yeni müzikle birlikte tekrar alkışlar ve sesler yükselirken Naysa keyifli, ama kendini coşkun darbelerden de korumaya çalışarak insanların arasından sıyrılır.

"Ben tam memleketini sorup soyunu sopunu öğrenecektim ki gözü bizim Naysa'ya takıldı—"

"Kimin gözü bana takılmış?" Naysa bir köşede dedikodu eden arkadaşlarının yanına gelir ve dans ederken dağılmış saçlarını elleriyle düzeltirken dedikodu kazanının başını çeken arkadaşı başıyla Naysa'nın arkasını işaret ederek hafifçe sırıtır. "Şu köşede duruyor, elinde gümüş kupası var, mavi gözlü olan..."

Naysa döner ve işaret edilen yere bakıp onu izleyen Elian'ı bulduğunda kalbi oracıkta kuş olup uçar, genç kadın heyecanla bir ses çıkarıp gülümser. Onun tepkisine şaşıran kızlar hayret dolu gözlerle Naysa'ya bakıyorlarken aralarından biri daha adamı tanıyıp tanımadığını bile soramadan güzeller güzeli melek kalabalığı ruhundan taşan ışıkla geçip Elian'ın ona uzanmış kollarına atılır ve asırlar önce en son ölüm döşeğinde dokunduğu adama sımsıkı sarılırken arkadaki kızlar özgür ruhlu arkadaşlarının yakışıklı bir adamla sarılmasını izliyor, derhal aralarında konuşarak dedikodularına dönerler.

Güneş'in ve mucizelerin meleği gözlerini sımsıkı kapatmış, yaşadığı hayatların her birinde bir gün karşısına çıkmasını beklediği adamı tutuyorken Elian da onu sarmış, narin meleğin altın sarı saçlarına gülümsüyordur. "Çok mu beklettim?"

"Dört değil, on dört ömür olsa da beklerdim!" Naysa geri çekilerek yeryüzünde onun sırrını bilen tek adama bakarken gözlerinin içi parlayarak gülümser.

"Hoş geldin, Elian."

* * *

XII. Lucifer'in Melekleri

{ Richard Vaughan – Grab Your Castanets }

Meydanda kutlamalar devam ediyorken Naysa elinde koyu kırmızı şarapla dolu gümüş kupayı taşıyarak insanların arasından sıyrılıp Elian'ın yanına gidiyordur. Elian bütün o kalabalığın içinde gözü kapalı da olsa seçebileceği güneşin ona gelmesini izliyorken Naysa önüne gelip kupayı ona uzattığında genç adam gülümseyerek ellerini sarışın meleğin ellerinin üzerine kapatarak bardağı alır. Naysa'nın giydiği gök rengi elbisesinin uzun kolları ince bileklerinden hafifçe sıyrılarak elleri Elian'ın elleri altında kupayı tutuyorken yanaklarında akşam güneşinin kızıllığı yayılıyordur. Kısa bir süre sonra kupa zamanların meleğinin eline geçip Naysa onun sıcak avuçlarından ellerini çektiğinde iç çekerek gülümser.

"Seni çok iyi gördüm, bu hayat yaramış gibi..."

Elian şarabından bir yudum alarak başını sallarken hemen ardından şöyle bir etrafına bakıp tekrar Naysa'ya döner. "Daha sakin bir yere gidebilir miyiz? Anlatacaklarım hem uzun, hem de biliyorsun..."

Naysa konuşacakları şeylerin gizliliğini biliyor, başını sallarken genç adamı kolundan hafifçe tutarak arkasına alır, ikisi birlikte kalabalıktan yavaş yavaş sıyrılarak meydanın etrafında oluşmuş insan çemberinden çıkarlarken coşku dolu şarkı bitmiş, kastanyetlerin sesi kesilmiş ve yine alkışlar ortalığı doldurmuşken iki melek dört ömürdür bekleyen önemli sırrı konuşmak için şehre çöken gecenin içinde saraya doğru yönelmiştir...

Arela

*

13. yüzyılın ortalarında değişen bir düzenle yeryüzündeki melekler iki ayrı güç rengine ayrılmıştır: siyah ve beyaz. *Beyaz Melekler*, Tanrı katından yeryüzüne indirilen melekler olarak bilinirken, *Siyah Melekler* Lucifer'in (ölümlü inaçlarında Şeytan) melekleri olarak bilinir ve ancak bir Beyaz Melek tarafından *aklandığında* bir öz noktası kazanarak yeniden doğum döngüsüne katılırlar.

Beyaz meleklerin öz noktaları vücutlarında olabildiğince gizli yerlerde dururken Siyah meleklerin öz noktası kolay görünür bir yerde olmak zorundadır. Bu durum, aklanmış olan

Siyah melekleri olası saldırılara açık bırakıyor olsa bile, diğer bütün meleklerin kolaylıkla görebileceği öz noktaları Lucifer'in melekleri olarak doğmalarının karşılığında ruhlarında taşımaları gereken bir bedeldir.

Melek tarihinde kayıtlara geçen ilk aklanmış melek Ay ve Sır meleği Lucine, onu aklayan melek ise Güneş ve Mucize meleği Naysa olarak bilinir.

{ Secret Garden – When Darkness Falls }

Naysa ve Elian sarayın girişine yakın, bir ağacın kuytusunda duruyorlarken sarışın melek ilerdeki korunaklı taş kapıyı gösterir. "Başka zaman olsa seni sokabilirdim, ama bugün olmaz. Kral'ın emri..."

"Anlıyorum, önemli değil..."

"Kalacak yerin var mı?"

"Köydeki hanların birinde kalıyorum. Sen beni merak etme..."

Naysa gülümseyerek başını sallar, ama yüzündeki ifade ruhunun her köşesinde volta atan merakını gizleyemediğinde Elian asıl konuşmak istediği konuya girer.

"Söyleyeceğim şey oldukça ciddi ve sonunda soracağım sorunun cevabı da çok acil. Lütfen bunları bilerek beni dinle, olur mu?"

Naysa hızla başını sallarken mevsimin bahara döndüğü gecede esen serin rüzgar sarı saçlarını uçurur, genç kadın elleriyle gecenin zıttı güneş sarısı saçlarını zaptederken Elian anlatmaya başlar:

"Lucifer yeryüzüne meleklerini indirmeye başladı."

Mucizelerin meleği bu tek cümleyle imkansızlığın soğuk bıçağını tam ensesinde hissederken Elian bir an önce durumu anlatıp, çözüm bulmaya gelmek istermiş gibi bir aceleyle devam eder:

"Bizim gibi güç çiftlerine sahipler, ama öz noktaları yok. Bu yüzden de onları diğer ölümlülerden ayırt etmemiz daha zor, ancak imkansız değil."

"Ama nasıl?"

"Sana o gün Azrael gelmeden önce söylediklerimi hatırlıyor musun? Okumanı, güçlenmeni istemiştim senden." Güneş'in meleği dört ömrünün dördünü de Elian'a verdiği sözle güçlenmeye adamış, her şeyi çok net hatırlıyorken başını sallar, Elian gülümser. "Öyle güçlü olmalısın ki gecenin siyaha boyadığı şu göğü bile delip güneşi çekip çıkarabilmelisin. Yapabilir misin Naysa?"

Naysa endişeyle dudağını ısırarak başını kaldırıp karanlık gökyüzüne şöyle bir bakar, az önce saçlarını dağıtan rüzgar şimdi ona meydan okurcasına tenini kapatan kumaşın altından girip onu üşütüyorken genç kadın başını indirerek tekrar Elian'la göz göze gelir. "Zamansız doğan güne diğerleri ne der?"

Elian bunu oldukça güçlü bir "evet" olarak alırken mutluluk ve gururla gülümser...

"Lucifer'in tohumlarını diğer ölümlülerin arasından çekip çıkarabilmek için en güçlü ve en aydınlık olana ihtiyacımız var. Güneşten daha aydınlık olan ne var?"

Naysa gülümseyerek gururla "Hiçbir şey..." derken Elian da onaylar. "Yaşadığım hayatlar boyunca çok zaman dolaştım, Naysa. Her birinde senin ışığını, izini gördüm, ama hiçbiri bizi aydınlığa çıkaracak kadar güçlü değildi, ta ki ben o döşekte son nefesimi verirken bana daha güçlü olacağına söz verdiğin ana kadar. O günden sonra dört ömür daha geçti, şimdi bir silahımız var."

"Bahsettiğin biz, sadece ikimiz miyiz, yoksa başkaları da mı var?"

"Bize yoldaş olacak bir melek daha yolda. Yarın onu ben karşılayacağım."

Yaşadığı hayatlar boyunca Elian'dan başka bir meleğin varlığına rastlamamış olan Naysa heyecanla ellerini göğsüne bastırırken yeryüzünde yaşanan zamanlara hükmeden güçlü melek Elian başını sallar. "Umut ve hatıraların meleği, Nadia. Lucifer'in meleklerinin indiği haberini aldığımda onunla beraberdim, sana çok yakında, Paris'te bir tanesinin ortaya çıktığını öğrenince ben erkenden geldim."

Naysa'nın heyecanı bir anda keskin bir korkuyla kesilmiş, mavi gözleri ikisinin etrafını saran gecenin sakladığı binbir çeşit endişeyle gölgelenmişken usul sesi sorar:

"Belki de bunca zamandır yanıbaşımdaydı! Nasıl bilmem, nasıl göremem?"

"Seni düşündürecek bir şüphen yoktu, şimdi oldu. Nadia yarın buraya ulaşınca aramaya başlayacağız. Tahminlerime göre bulmamız kolay olacak. Yüce Divan'ın verdiği bilgiye göre meleğin gücü Ay ile alakalı imiş. Senin Güneş'in ne kadar parlak olursa, Ay o kadar güçsüz kalır."

"Ama Elian..." Naysa bir an söyleyeceği şeyden emin olamaz ve bakışlarını kaçırırken Elian uzanarak hafifçe onun çenesini tutarak mavi bakışları tekrar kendine döndürür. "Nedir? Söyle, Naysa. Aklında bir şey varsa sor, çünkü sana birazdan yanımda kalıp kalmayacağını soracağım."

"Elbette kalacağım!" Elian'ın zamanlara meydan okuyan yakışıklı yüzü aydınlanırken Naysa'nın az önceki kendine güvenen sesi yine kısılır. "Tereddütüm senin yanında kalmakla ilgili değil..."

"Nedir peki?"

"Onu bulursak, o meleği, ne yapacağız? Kalbi kötü müdür, iyi midir? Canını mı alacağız?"

Naysa sorduğu sorunun cevabından korkarak Elian'ın gözlerinin içine bakıyorken yeryüzündeki sabrın sahibi melek usulca iç çeker. "Önce onu bulup ne ile karşı karşıya olduğumuzu görelim, sonra elbet bir yolu bulunur. Zamanın ötesini görmeyi bana bırak, sen bana sadece şimdi yanımda mısın diye sorduğumda—"

"Evet, her zaman, sonsuza kadar! Göğsümdeki güneş sönene kadar sen ne istersen cevabım evettir, Elian."

Güneş'in meleği ellerini iki göğsünün arasındaki öz noktasına bastırarak karşısındaki adama bakıyorken Elian uzanarak onu alnından öper ve güzel yüzünü elleri arasına alarak tekrar genç kadınla göz göze gelir.

"Şimdi git uyu, dinlen. Gün doğarken Adler ve Nadia buraya varmış olurlar. Sen de uygun bir zamanda saraydan çıkıp bizi görmeye gel. Meydana en yakın handa oluruz, biliyor musun—"

"Biliyorum, öğlen olmadan gelirim."

Elian memnun, onaylayarak meleğinin rüzgardan soğumuş tenine bir öpücük daha bırakıp ellerini çeker. Naysa gitmeden hemen önce ellerini en kıdemli meleğin kalbinin üzerine koyarak ondan bir söz almak için sorar:

"Kötü de olsa, iyi de olsa her şeyi bana söyleyeceğine söz ver."

"Elbette—"

"Beni korkutup üzeceğini bilsen bile, söz mü?"

Elian güven veren bir gülümsemeyle başını sallar. "Söz, Naysa."

Mucizeleri narin ellerinin parmak uçlarında tutan güçlü melek kalbinin atışını hissettiği adamın sözüne güvenerek gülümser ve üşümüş ellerini kendine alarak saraya dönerken Elian onun ardından az önce aşıp geldikleri patikaya girip kaldığı hana döner.

Naysa ertesi gün saraydan çıkabileceği her anı kollamış, sonunda bir boşluk bulup kraliçe için yeni eteklik kumaşlara bakacağını söylediği gibi dışarı kaçıvermiştir. Kraliyetin en zeki hizmetkarı kraliçe için eteklik kumaşları tutan terzinin köyün diğer ucunda olduğunu biliyor, o yüzden Elian'ın yanında istediği kadar zaman geçirebileceğinden de haberdar, memnuniyetle yürüyorken dün bahsedilen hanın önüne geldiğinde heyecanla derin bir nefes alarak durur.

Elian kapıdan biraz ilerde, parlak siyah yeleleri olan doru bir atın gözlerinin ortasındaki beyaz lekeyi okşuyorken karşısında onu izleyen, gün kadar beyaz tenli, gök gibi berrak gözleri olan genç bir kadınla konuşuyordur. Naysa daha ilk bakışta onun da bir melek olduğunu fark etmiş, dün gece bahsedilen Nadia'nın o olduğunu anlamıştır. Nadia onu diğer ölümlülerden farklı yerde tutan bir melek olmasının yanında diğer köy kadınları gibi uzun tunikler giyip saçlarını file tokalarla tutturmamıştır; genç kadının uzun bacakları, ince beli ve narin omuzları tıpkı bir erkek gibi keten bir pantolon ve üzerinde el dokuması kalın kumaştan bir yelekle sarılmış, upuzun siyah saçları rüzgardan savrulmuş dalgalarla omuzlarından dökülüyordur. Naysa korkak adımlarla onlara yaklaştıkça Nadia'nın masmavi gözlerinin derinliğini, hokka gibi burnunu ve kıpkırmızı dudaklarını görmüş, kendi dudaklarını hafifçe ısırarak kızartmaya çalışırken bir an sonra önce erkek gibi giyinen güzel meleğin, sonra da Elian'ın dikkati o tarafa döndüğünde Naysa heyecanla gülümseyerek adımlarını hızlandırıp onların yanına yetişir.

"Öğleden önce gelirim demiştim."

"Hoş geldin Naysa, gel seni tanıştırayım." Elian her zaman yaptığı gibi elini Güneş'in meleğine uzatır, Naysa tutunca onu yanına alırken yakışıklı yüzünde güçlü bir gülümsemeyle Nadia'ya döner. "Nadia, bu benim Naysa'm. Güneşim, mucizem..."

Naysa'nın daha ilk bakıştan için için kıskandığı güzel yüz bir anda inci gibi dişlerin süslediği bir gülümseyle aydınlanırken Güneş'in meleği karşısında duran kadının ışığından büyülenmiş, gülümser. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Naysa..."

Naysa içten bir tebessümle başını sallarken Nadia ona bir adım daha yaklaşarak genç kadının elini kendi elleri arasına alıp usulca konuşur:

"Seninle birebir görüşmüş olabilmek benim için büyük zevk. Gücünün varlığı o kadar büyük bir güven ve umut ki..."

Naysa da aynı içtenlikle usulca teşekkür ederek Nadia'nın elini diğer eliyle kapatır ve sorar:

"Bu senin kaçıncı döngün, Nadia?"

"Dört."

"Ne güzel tesadüf..."

Nadia da öyle olduğunu söyleyerek başını sallarken Naysa göz ucuyla yanlarında atın güvenli bir yerde tutulması için han sahibine el altından biraz daha para veren Elian'a bakar, sonra tekrar kendiyle aynı kıdem seviyesinde olan güzel meleğe dönerken Nadia ellerini nazikçe geri alarak Elian'a bakar. "Aramaya nereden başlarız, ne dersin Elian?"

"Saraydan ne kadar iznin var, Naysa?"

"Terziye gidiyorum diyerek çıktım. Terzi köyün diğer ucunda ama yine de gün kararmadan dönmemi beklerler."

Elian bu bilgiyle başını sallar, sonra etrafına bakınarak biraz düşündükten sonra tekrar bayanlara döner. "O halde bugünlük Naysa bize yolu göstersin, gidebildiğimiz kadar gider, görebildiğimiz kadar insan görürüz. Biz yolları öğrendikçe aramayı Naysa olmadan da yaparız. Bulunca da..."

Nadia ve Naysa cümlenin devamını bekliyorken Elian söylemekten vazgeçmiş, belindeki kalın kemerini düzelterek toprak yolda yürüyüp açığa çıkar. "Onu da bulunca düşünürüz, hadi gelin..."

Zaman ve sabır meleğinin ardından Güneş ve Umut onun iki yanına geçerek yola düşer ve üç melek ancak aylar sonra dolunaylı bir gecede karşılaşacakları sırlar ve Ay'ın meleğini aramaya başlarlar...

{ Jeff Van Dyck - Destiny}

Tanrı katından inen melekler beyaz kanatlarına sürülen lekeyi ararken Lucifer'in zehirinden sadece bir damla olan başka bir melek, Güneş'in yoluna çıkmadan geceleri parlayan Ay ve içinde binbir türlü haseti de getiren sırların sahibi Lucine, başkentin dışındaki fakir köylerin birinde kendi krallığını sürdürür gibi yaşıyordur. Daha zengin ve güçlü köylerden yıllarca zulüm görmüş insanların öfke ve kinleriyle onları kendi

yanına çeken güzel melek, şimdi o köylerde binlerce can almak için gözünü intikam bürümüş bir ordu kurmaya çabalıyordur.

Ay Meleği'nin kara topraktan çıkmış iki zümrüt parçası gibi parlayan gözleri her ölümlünün en derin sırlarını görüp onları kendi çıkarına göre kullanabilecek kadar gizli bir zehirle ışıldıyor, siyah saçları gündüz parlayan güneşe inat bembeyaz tenine gölge ediyorken nazik bacaklarına dolanan koyu yeşil etekleri aynen onun gibi Lucifer'e hizmet eden başka bir meleğin diyarlar öteden gelen rüzgarında öfkeyle dalgalanıyordur.

"Demirci Calden'i bulup bana getirin!"

"Hanımım Calden günlerdir hasta yatağında—"

"O zaman oğluna haber verin! Bu metal parçalarıyla o kaybettiğiniz ekinlerinizi geri alabileceğinizi sanıyorsanız hiç uğraşmayın!" Lucine elinde normal bir göze kusursuzca dövülmüş gibi görünen harikulade kılıcı çamurların arasına atarak yanında onun adımlarına eş düşmeye çalışan çelimsiz delikanlıya döner. "Git bana demircinin oğlunu getir dedim! Peşimde aç köpekler gibi dolaşma!"

Delikanlı adeta kuyruğunu iki bacağının arasına sıkıştırıp pek kudretli hanımının söylediğini yapmaya koşarken Lucine onun arkasından bakıyor, belli belirsiz gülümser. İnsanlar ne kolay yaratıklardır; korkuları da, öfkeleri de onlardan daha güçlü birisi o duyguları kendine yarar sağlayabilecek şekilde yontabildiği zaman kendi soylarına karşı en büyük silah oluveriyorlardır.

Lucifer'in meleği ne kadar keskin dövülürse dövülsün hiçbir kılıcın bu insanları girecekleri erzak savaşından sağ çıkarmayacağını biliyor, ama sonunda zafer olmasa bile insanların canlarını dişlerine takması ona zevk veriyordur. Yeryüzünün her köşesinde Lucifer'in emrine itaat eden yüzlerce melek, güçlü ya da güçsüzü düşünmeden binlerce, milyonlarca insanı böyle savaşlara sokuyorken kendileri en keskin kılıçların açtıkları yaralarla bile ölmüyordur. Sonsuz yaşam varken elinde avucunda kalmış bir parça ışıkla yetinmenin boşa harcanan bir hayat olduğunu düşünen Lucine, hep daha fazlasına ulaşmak uğruna, avcunun içine aldığı bu insanları birbiriyle çarpıştırmak için gün sayıyordur.

Kanında akan karanlık sihri sınır tanımayan melek, az önce çağırdığı demircinin oğlunu beklemek için köy erkeklerinin kurduğu çadırına girer ve hangi çiçeği burnunda gelinin ellerinden söküp aldığını bilmediği yeşil kadife elbisesiyle yumuşak yastıkların üzerine oturur.

Lucine'in bekleyişi çok uzun sürmeden çadırının girişini kapatan tüller aralanır ve demirci Calden'in tek oğlu Matthew Calden görünür. "Beni istetmişsiniz."

Sırların meleği elinin altındaki taze meyvelerin arasından kıpkırmızı bir çilek alıp ısırırken başını sallar ve boşta kalan eliyle esmer, uzun boylu, güçlü ve tüm benliğiyle ondan nefret eden genç adama içeri girmesini işaret eder.

"Babanın köylünün eline kılıç diye verdiği rezaleti gördün mü Matthew?"

"Babam asla öyle bir şey yapmaz, siz yanlış görmüşsünüz—"

"Ben yanlış görmem. O kadar yolu bana saygısızlık etmeye geldiysen—"

"Benim saygım sadece kral ve kraliçe içindir." Matthew lafının gerisini getirmiyorken babasını hasta yatağında bırakıp Lucine'in ayağına koşmanın gururunda açtığı yara koyu kahverengi gözlerinden açık bir öfkeyle kanıyordur. Bütün nefretin odağı olan ve genç Calden'in takdirine göre zerre kadar saygı hak etmeyen Lucine, elinde kalmış çileğin yarısını yere atıp ayağa kalkarken ona nefretle bakan gözler ziyan olmuş çileğin toza bulanmasını izliyordur.

"Halkının elinden çalınmış ekmeği ona geri vermeye çabalıyorum, hiç mi minnet duymuyorsun?"

Calden'in bakışları yerdeki nimetten sökülüp Lucine'in yeşil gözlerine kilitlendiğinde genç kadın hafifçe gülümser, ancak önündeki yüz tepkisiz, genç Calden derin bir sesle konuşur:

"Kaybettikleri ekmek için kılıç kuşanmak yerine kapılarının önündeki toprağı sürseler birkaç aya kalmaz karınlarını doyuracak buğdayı alırlar."

"Bunu bana değil, onlara söyleyeceksin."

"Söylemedim mi sandınız? Ama yaşadığımız devirde eli silah tutan her erkeğin onurudur savaşmak."

Lucine ilgiyle tek kaşını kaldırırken parmakları diri göğüslerini saran elbisesinin önündeki bağlarla oynuyordur. Calden'in bakışları bir kez bile başka yöne kaymadan hala önündeki kadının gözlerine bakıyorken, genç adam konuşmaya devam eder:

"Eğer o kılıçları bırakmaları için biraz daha ısrar etseydim onlara faydalı olmak yerine yüz karası olup bir kenara atılacaktım. Sizin gösterdiğiniz yolda ölmeye razı değilim, ama kardeşlerimin, *yoldaşlarımın* kanı dökülecekse, benimki de feda olsun."

Lucine sessizce iç çekerek ellerini indirir ve elbisesinin bağı da parmaklarıyla birlikte süzülerek hafifçe açılırken teninden yayılan sihirli koku sonunda önündeki adamın dikkatini çekmiş olacak, Calden bir an için gözlerini genç kadının güneş görmemiş süt beyaz tenine indirir, ancak bir an sonra tekrar yeşil gözlerini bulurken aşağılayıcı bir tavırla güler. "Yarından tezi yok istediğiniz kılıçları dövmeye başlarım. İzninizle..."

Calden başka bir şey söylemeden, daha da önemlisi izin bile istemeden geldiği gibi çıkıp giderken ardında bıraktığı Lucine, rüzgarla titreyen tüllere bakarak az önce ustalıkla çözdüğü göğüs bağını bir hışımla tekrar tutturur ve yerdeki çilek parçasını ayağının ucuyla ittirerek yine yastıklarının üzerine çöker.

{ Secret Garden - Moongate}

Lucine gece çökünce çadırından çıktığında uzaktan gelen ağlayışları ve ağıtları duymuş, ne olduğunu anlamak için diğer köylülerin kaldığı kısıma ilerliyordur. Meleğin her adımında yakarış dolu sesler artıyorken Lucine bu kadar gözyaşı döktürecek şeyin ne olduğunu merak etmiş, koşar adımlarla diğer ev ve çadırları geçerek köyün meydanındaki geniş açıklığa çıkar ve gördüğü manzarayla irkilmeden edemez.

Meydanın tam ortasında beş, altı, belki de daha fazla ceset üst üste yığılmış, hepsinin oklarla delinmiş göğüslerinden sızan kanlar etraflarında karanlık bir göl oluşturmuştur. Lucine buram buram kokusu

yayılmış ölümü izliyorken yeşil gözleri büyümüş, Lucifer'in zehiriyle yeni doğmuş genç meleğin o güzel gözleri ilk defa böylesi bir vahşet görüyorken ellerinin titremeye başladığını hissettiğinde hızla arkasını döner ve oradan uzaklaşmak ister. Yeşil kumaşlar siyah saçlarla birlikte savrulup gecenin karanlığını delip geçen Ay'ın meleği kendini o manzaran sökmeye çalışırken yolu başka bir bedenle tıkanmıştır. Lucine kaçmanın telaşıyla çarpıştığı adamın yüzüne bakıp meydandaki vahşeti izleyen gözü yaşlı Calden'i gördüğünde bir adım geriler. Nereden geldiğini bilmediği kaya gibi ağır bir suçluluk duygusu tam göğsüne otururken bu sabah nefret dolu sesiyle ona karşı gelmiş olan adam şimdi zor çıkan titrek bir iniltiyle konuşur:

"Belki de haklıydın, kılıçlar yeterince keskin değildi..."

Lucine başını iki yana sallayarak önündeki adamı ittirir ve arkasındaki birkaç şaşkın köylüyü de aşarak karanlıkta koşmaya başlarken biraz sonra arkasından Calden'in silkelenip kendine gelmiş öfkeli sesiyle nefesini tutar.

"KAÇACAK MISIN? BAKMAYA BİLE DAYANAMADIĞIN BİR ŞEY İÇİN Mİ SANA MİNNET DUYACAĞIM!?"

Lucine tüm gücüyle koşuyor, iki adımda bir ayağına takılan eteğini toplamaya çalışıyorken ölümün nefesi, Azrael'in gözleri sanki hep üzerinde, tüyleri diken diken olarak kaçmaya uğraşıyordur. Olanlar onun suçu değildir! Bu gece o gençlere saldırma emrini o vermemiştir! Peki ya en başından beri savaşma fikrini onların aklına kim sokmuştur? Kaybedecekleri bir çatışmaya onları kendisi hazırlamamış mıdır? O zaman neden bütün benliği o kan gölünü görünce titremiştir? Neden bu sabah iki parça kumaşın ardına saklanmış teniyle aklını almaya çalıştığı adamın üzüntüsü onu hazırlıksız yakalamıştır? Neden? Neden!?

Lucine bir anda kendi kendine bağırarak durur ve eteklerini sıkarak yere çökerken Calden de ona yetişmiş, tam arkasında dikilir. "İstediğin bu değil miydi? Kan dökmek, ağıtları dinlemek!?"

"Onları ben öldürmedim!"

"Senin söylediklerine güvenip bir lokma aş için daha döndürmeyi bile bilmedikleri kılıçlarla bu karanlıkta düşmanın karşısına dikilmeselerdi ölmeyeceklerdi! Sorumlusu sensin!"

"Hayır!" Lucine ellerini yere bastırıp ayağa kalkar ve arkasındaki adama döner. "Eğer biraz akıllı olsalardı—"

"EĞER BİRAZ AKILLI OLSALARDI BURADAKİ KİMSE SENİ BAŞ TACI ETMEZDİ! SEN KİMSİN Kİ?!"

"Onları ben öldürmedim!"

Calden çaresizce tekrarlanan isyanla bir an şaşkınlığa düşerken Lucine ne söylediğinin ya da ne yaptığının farkında değil, çenesinden süzülüp ayaklarının dibine düşen bir damla yaşla irkilerek elini yüzüne götürür ve ancak o anda ağladığını anlarken büyük bir utançla başını kaldırarak önünde onu izleyen adama bakar. Calden aylardır en ufak bir duygu belirtisi görmediği kadının göz pınarlarından süzülen inci gibi yaşlara bakıyorken yaşların sahibi gözler sanki çok büyük bir sırrı açığa çıkmış gibi dehşet dolu bir utançla onu izliyordur. Genç adam önünde her an daha da eriyen duvarların ardında ortaya çıkan kadına ilerleyip dokunmak ister ve bir adım atarken o anda Lucine olan bitenin farkına varmış, elinin tersiyle yüzünü sildiği gibi arkasını döner tekrar koşmaya başlar. Bu sefer onu izleyen hiçbir göz yok, Calden uzakta, ama ölümün

soğuk kokusu her yerdeyken Lucifer'in meleği ne kadar karanlık olursa olsun, Tanrı'nın tüm insanların içine koyduğu en büyük ışık olan vicdanının ağırlığıyla koşmaya devam eder...

"Seni arıyorlar..."

Lucine göl kenarında oturduğu yerden irkilerek ayağa fırlar ve döndüğünde arkasındaki Azrael'le yüz yüze gelirken nefesini tutarak bir adım geriler.

"Kim? Kimler beni arıyor?"

"Bir kez vicdanına yenik düştün, her seferinde daha acı verici olacak. Hala Lucifer'e tapıyor musun?"

"Ben kimseye tapmıyorum! Tapınma ancak ölümlülere, *güçsüzlere* mahsustur."

Azrael gölün sularını korkuyla titretecek bir kahkaha atarken Lucine karşısındaki meleğin ruhundan gelen soğukla ürperir, ancak Azrael pek umursuyor gibi görünmüyor, konuşur:

"Kendine bile bağlı olmayan melekler yaratmak, onları yeryüzüne salıp vicdanlarına esir düşene kadar karanlığa hizmet ettirmek, bir daha da dönüp bakmamak. Böylesi bir güç, beden ve ruh israfı ancak Lucifer'in yapabileceği bir şeydir."

Azrael önündeki genç kadını boydan boya süzüp inceliyorken Lucine onun karanlık bakışlarından kaçabilmek için yer arıyordur, ancak Azrael ondan önce davranır. "Eğer olur da biraz akıllı davranıp kurtulmak istersen yolunun o zavallı insanları ölüme itmekten geçmemesi gerektiğini bil. Her ne kadar ölümün ve ölümden sonraki yaşamın yüceliğine inansam da daha yeryüzünde doğru düzgün gün yüzü görememiş körpe ruhları kan göllerinden çekip çıkarmaya meraklı değilimdir. Senin de yüreğinin öylesi manzaraları kaldırmadığı belli Lucine..."

Adını Dört Büyükler'in en siyahından duyan karanlık melek titremeden edemezken Azrael gücünün ve etkisinin farkında, ama bu meleği aydınlığa bağlayacak zaman ve sabrı yokken eliyle arkasını işaret eder. "Ondan öğreneceğin çok şey var, bırak sana yardım etsin..."

Lucine onun kimden bahsettiğini sormak için atılacakken Azrael yine havaya karışmış, ölümün kokusunu da beraberinde götürmüştür ve ondan geriye kalan gölgelerin arasından Lucine'e yaklaşan ölümlü, Matthew Calden, Ay Meleği'nin bu gece ilk defa güçsüz kalmış nefesini keser.

"Bu saatte göl başına dağdan kurtlar iner..."

Lucine istese o kurtların bütün soyunu evcilleştirebilecek kadar güç sahibi, ama sesini çıkartmadan bakışlarını kaçırıp göle dönerken Calden birkaç usul adımla onun yanına gelir. "Onları sen öldürmedin, evet, ama geride kalanlar senin gittiğin yoldan devam ederlerse bir gün o göl olmuş kanda onların da canı olacak, hatta benimki bile..."

Güzel melek gözleri dolarak başını eğerken Calden onun parlak saçlarına bakıyor, böylesi bir güzellik ve zekanın nasıl o kadar gaddar ve duygusuz olabileceğini zaten hiç aklı almamış, şimdi onu bu kadar kırılgan görmek içini rahatlatıyordur. "Ben de ölürsem sana kim dur diyecek?"

"Senin bana hiçbir şey söylemeye hakkın yok—"

"Ama senin diğer bütün insanlara var, öyle mi?"

"Ben gelmeden önce köyünüz hastalıktan ve açlıktan kırılıyordu! Hastalara getirdiğim şifayla masanıza koyduğum ekmeğin karşılığı bu mu!?"

"Ne hekimsin ne de aşçı. Şifayı gökten indirip, yemekleri yoktan var ettiğin gün gibi açık. Bazıları seni uzak memleketlerin birinden gelmiş Tanrı kadar zengin bir sultan kızı sanıyor, ama arada benim gibi akıllılar da ne olduğunu biliyor."

Lucine dönerek yanındaki adamın gözlerinin içine bakar ve sorar:

"Neymişim peki?"

"Eğer kalbin taştan olmasaydı gökten inmiş bir melek derdim, ama şu haline en fazla bir cadı olabilirsin."

Gökten inen meleklerin tek düşmanının elinden çıkmış kanadı kırık güzellik hiçbir şey söylemeden önüne dönerken Calden de sessiz, dipsiz bir kuyu ters dönüp de üzerlerine örtülmüş gibi karanlık olan gecede yanındaki melekle birlikte gölü izler...

{ Secret Garden – Hymn to Hope}

"Bu taraftan!" Nadia sol eliyle arkasındakilere gelmelerini işaret eder ve atının burnunu sık ormanda sağa doğru çevirirken aynı atı paylaşan Elian ve Naysa da onu takip ederler. Biraz sonra iki at da açıklıkta bir çayıra çıktığında Nadia dizginleri çekerek atını durdurur, tek seferde inip güzel hayvanı okşarken Elian da Naysa'nın inmesin yardım ediyordur. "Nasılsın?"

Saatlerdir at üzerinde sarsılmaktan rengi çekilmiş olan Naysa yine de gülmser. "İyiyim..."

Elian heybesindeki matarayı çıkarıp ağzını açar ve Naysa'nın eline verip içmesini söylerken kendisi Nadia'nın yanına gider. "Daha yolumuz var mı?"

"Az kaldı. Azrael'in gösterdiği yola göre ilerliyoruz, sen de bakmak istersen al..." Nadia boynundaki gümüşten kolyeyi çıkararak Elian'ın ellerine bırakınca genç adam parmaklarının arasında duran meleğe bakar. Kanatlarını açmış, elleri göğsünde birleşmiş, dua eder gibi duran bir melek şeklindeki kolye güneş ışığında pırıl pırıl parlıyorken Elian şu anda elinde Nadia'nın ve onlara yol gösteren diğer meleklerin hatıralarını tuttuğunun farkında, gülümseyerek parmaklarını gümüş meleğin üzerine kapatır. Biraz sonra en kıdemli meleğin gözlerinin önünde Azrael'in birkaç gece önce gördüğü yollar belirirken Elian yaklaştıklarını görmüş, parmaklarını açarak kolyeyi tekrar Nadia'ya uzatır. "Yaklaşmışız."

Nadia tüm güzelliğiyle gülümseyerek kolyeyi Elian'ın elinden alır ve o anda ikisinin parmaklarını birbirine dokunurken çıkan kıvılcımlar Güneş'in dikkatini çekmiştir. Naysa ikisini uzaktan izliyorken Elian'ın onunla birlikte olmadığı zamanlarda Nadia'yla ne kadar yakın olduğunu merak ediyordur. Elian onun elinden şarap içip son nefesini onun yanında vermiş midir hiç? Ya da gözlerinin içine bakıp ona "Nadia'm"

demiş midir? Naysa bu düşünceyle içinden ürpererek bakışlarını ilerdeki ikiliden kaçırırken Elian birazdan yanına dönünce matarasını ona geri verir. "Ben iyiyim, sırf benim için durup dinleniyorsak hiç zaman kaybetmeyelim."

"Atların da dinlenmeye ihtiyacı var, gün doğumundan beri bizi sırtlarında taşıyorlar."

Naysa gülümseyerek doğru olduğunu söyler ve dönerek yanındaki kestane rengi atın başını okşarken Elian da asil hayvanın eğerini düzeltir. "Naysa?"

"Efendim?"

"Azrael'in bahsettiği 'aklama'yı yapabilecek misin? Kendini o kadar güçlü hissediyor musun?"

Naysa bir an için duraksasa da hemen sonra hazır olduğunu söylemek için ağzını açar, ama o anda hemen yanlarında başka bir melek belirdiğinde Nadia ve Elian ellerinde ne varsa bırakmış, şükranla başlarını eğerler. Naysa da onlara uyarak aynı şeyi yapar, ama göz ucuyla bir anda ortaya çıkmış sarışın, ama kestane gibi kahverengi gözleri olan yakışıklı adamı da izlemeden edemez.

"Sağolun, lütfen başlarınızı kaldırın. Elian..."

Elian başını kaldırarak sarışın adamın ona uzattığı eli kabul eder ve iki eliyle sıkarken gülümser. "Gabriel, hoş geldin."

Naysa, duyduğu isimle gözleri büyüyerek heyecanla atın dizginlerine tutunurken Dört Büyükler'in en kudretlisi, yüce güce en yakın olanı Gabriel önünde duruyordur. Nadia ve Naysa henüz onunla konuşabilecek kadar sakinleşmemişken Elian sorar:

"Her seferinde sadece biriniz yeryüzünde olacaksınız diye bildiğimiz için şaşırdık, bağışla. Kurallar da değişiklik olduysa da haberimiz olmadı. Uzun zamandır yollardayız."

"Asıl ben daha erken gelemediğim için siz beni bağışlayın. İş sadece birimizin takip edebileceği kadar küçük değil. Dördümüzün de yardımı gerek. Ben sizin yanınızda olacağım. Michael ve Raphael diğer grupların peşindeler. Azrael daha çok haber taşıyor."

Elian anladığını söyler ve Gabriel kıdemli meleğin omzunu sıkarak arkasında büyülenmiş gibi onu izleyen Naysa'ya bakınca gülümser. "Naysa'nın da izni olursa Lucine'i bulduğumuzda aklama işinde ona ben yardım edeceğim."

Elian buna kendisini cevap vermez, Naysa'nın konuşmasını beklerken genç melek bir anlık sessizlik sonrası uyanmış, gülümseyerek başını eğer. "Elbette, izin ne demek efendim—"

"Sağol Naysa, ama bana bundan sonra Gabriel olarak seslenmeni rica ediyorum. Sen de Nadia..." Gabriel dönerek diğer taraftaki Nadia ile de selamlaşırken Naysa heyecanla Elian'a bakarak gülümsüyordur. Dört Büyükler ilk defa bir arada evrene inmiş, bundan sonraki en yakın buluşmaları asırlar sonra bir sürgün sırasında olacakken şimdilik hiçbirinin bundan haberi yok, tek amaçları Lucine'i bulup aralarına katmaktır.

"Ölmüşlerimiz kanı yerde kalamaz!"

"Evladımın canına karşılık bütün o köyü yaksam yine yetmez!"

"Kana karşı kan!"

Günler önce kan gölüne dönmüş meydanda şimdi köylüyler toplanmış, o gün kaybettikleri gencecik canların karşılığında intikam planları yapıp tez bir savaşa girmek için nidalar atıyorlardır. Aylar önce onları bizzat savaşa hazırlayan Lucine, şimdi yanında Calden ile birlikte oradan buradan gelen acı ve nefret dolu bağırışmaları izliyorken üzerindeki eflatun elbisesinin etekleri ilk defa çamurların içinde ıslanıyordur. Ay Meleği'nin siyah saçları güneş ışığında neredeyse lacivert bir şekilde parlıyorken yeşil gözleri kontrolden çıkmış öfkenin köy meydanını sarmasını izliyordur. Genç ya da yaşlı dinlemeden herkes neleri feda edip ne kadar kan dökeceğinin hesabını yapıyorken Lucine yanındaki Calden'in bakışları hissetmiş, dönerek onunla göz göze gelir. Calden ona daha önce tek bir sözünün bu insanları girdikleri çıkmaz sokaktan döndüreceğini söylemiştir, ama şu anda Lucine'in tatlı dili hiçbir sorunu çözecek gibi durmuyorken yine de güzel meleği izleyen kahverengi bakışlar denemesini istemiş gibi bakıyordur. Lucine o gece yanına gelip onun vicdanının yükünü farkında olmasa da paylaşan adama hafifçe başını sallayıp önüne döner ve her adımda balçıkla sıvanan etek uçlarını kaldırmayı bile düşünmeden kalabalığa yaklaşır. "Beni dinleyin!"

Köylüler genç kadının sesini inatla bastırarak konuşuyorken Lucine biraz daha bağırarak onlara seslenir:

"Beni dinleyin dedim! Hiçbiriniz söylediklerinizi yapıp köydeki o adamları mızraklara geçirerek meydana dikecek kadar güçlü değilsiniz!"

"Yavrularımızın kanı dökülmeden önce öyle demiyordun! Ne çabuk değiştin!?" Kalabalığın içinden çıkan yaşlı bir kadının feryadıyla bütün köylüler tekrar galeyana gelip bağırmaya başlarken Lucine, avuçlarının içinden soğuk terler dökerek sesini kontrol etmeye çalışıp tekrar seslenir:

"Kanı dökülen o gençlerin hepsi köyün en kuvvetli çocuklarıydı. Öfkelisiniz ve intikam ateşiniz çok güçlü, ama sayıca azsınız! O çocukları gece vakti öldürerek kapınıza kadar gelip istifleyen adamları süpürgelerinizle mi alt edeceksiniz!?"

"Bütün bunlar sana güvendiğimiz için olmadı mı!? Senin sözünü bir daha neden dinleyelim?"

"Riyakar!"

"Uğursuz kadın!"

Köylüler o anda kendilerine yeni bir hedef bulmuş, analarının dizi dibinde feryatları dinleyen çocuklar bile ayaklanmış, yerden taşlar alıp Lucine'e fırlatmaya başlayınca genç kadın kollarını yüzüne siper ederek geri kaçar.

"CADI!"

"BÜYÜCÜ!"

"ŞEYTANIN TOHUMU! ÇOCUKLARIMIZIN KATİLİ SENSİN!"

Lucine beline ve bacaklarına gelen iri taşlardan kaçıyorken biraz sonra Calden onu kolundan yakaladığı gibi arkasına alır ve koşturarak yerden taş toplayan çocukların birini de ensesinden tuttuğu gibi kaldırarak doğduğundan beri ekmeğini paylaştığı köylülerine döner. "Kendinize gelin ahali!"

"Çekil Calden'in oğlu! Çekil yoksa seni de tanımayız!" Calden onunla yüzyüze gelen arkadaşlarından birini omzundan tutarak usulca konuşmayı dener:

"Ancel, beni dinle. Lucine'in taşlayıp linç edince ölenler geri gelmeyecek—"

"ONUN TARAFINI MI TUTUYORSUN!? SENİNLE GEREKTİĞİNDE SUYUNU, EKMEĞİNİ PAYLAŞAN İNSANLARI BIRAKIP, SÜT ANANI HİÇE SAYIP O CADININ TARAFINI MI TUTUYORSUN!?"

Ancel'in bağırışıyla kalabalık korkunç bir uğultu ve ağıt silsilesine girince Calden çaresizce dişlerini sıkarak onlara bakar. Uzakta bir yerlerde iki delikanlının koluna girmiş, hasta haliyle oraya gelen babasını gördüğünde öfkeli bakışları endişeyle büyürken arkasında iki eliyle sırtına asılmış olan Lucine ona daha da dayanır. "Calden, ne yapacaksın?"

Calden başını iki yana sallayarak bilmediğini mırıldanırken babası çoktan kalabalığın en önüne alınmış, oğluyla karşı karşıya durur hale gelmiştir. "Nedir bu Matthew? Kendi insanlarına karşı mı duruyorsun? O kadın uğursuz, o kadın büyücü, cadı diyen sen değil miydin? Kendini bırak, bana da mı yalan söyledin!?"

Yaşlı demirci sesi kesilerek kalbini tutunca Calden kimseye aldırmadan atılarak babasını kolunun altından kendi omuzlarına alır. "Baba! Baba lütfen kendini yorma! Öfke kalbine iyi değil, biliyorsun!"

"Bana baba deme! Eğer o uğursuzun yanında kalırsan benim senin gibi oğlum yoktur artık!"

Calden gözleri dolarak hasta yatmaktan bir deri bir kemik kalmış babasına bakıyorken onları izleyen Lucine elleriyle boşluğa asılmış gibi duruyor, dudaklarını ısırarak tekrar kalabalığa döner ve adım adım gerilemeye başlar. Onu gören kadınlardan biri derhal atılırken eliyle orayı işaret eder. "Kaçıyor!"

Sırların ve Ay'ın meleği o feryatla ellerini kaldırarak tekrar önünde siper ederken köyün erkekleri kadınları aşıp ona saldırmak için koştururlar, Lucine onların arasında geride kalmış Calden'le göz göze gelirken yeşil gözleri yaşarmış, korkuyla genç adama bakıyordur, dudaklarının arasından usul bir özür havaya karışınca bu sefer Calden atılmak ister, ama ne Lucine, ne Calden, ne de kanlarında saf bir nefret akan köylüler bir şey yapamadan Lucine bir anda bembeyaz bir ışık küresinin içinde kendini bulur. Genç kadın nefesi kesilerek onu diğer insanlardan ayıran küreye bakarken biraz sonra iki yanında iki ayrı at şaha kalktığında Gabriel ve Naysa ile Elian ve Nadia köylülerin önünde etten bir duvar halinde dururlar.

"Geri çekilin!"

Gabriel'in seslenişine gerek kalmadan zaten herkes korku dolu seslerle geri çekiliyorken, kadınlar çocuklarını kaptıkları gibi kucaklarına alıyor, erkeklerin ellerindeki sopaları düşürüp kafalarındaki takkeleri çıkararak göğüslerine bastırıyorlardır. Dört Büyükler'in en güçlüsü atından inip dizginleri eline alırken onun arkasında oturan Naysa'nın gözleri az önce yarattığı güneş kadar parlak kürede, sürekli içerdeki Lucine'i izleyip onu orada tutmaya çalışıyordur. Elian ve Nadia da biraz sonra atlarından inip Gabriel'in ardından

köylülere doğru ilerlerken onların her adımında kalabalık da bir adım geri gidiyordur. Küllü sarı saçları bulutların arasından ara ara yüzünü gösteren güneşte parlayan Gabriel elini kaldırarak tok sesiyle önündeki insanlara seslenir:

"Size zarar vermeye gelmedik. Çocuklarınızı ve eşlerinizi alıp evlerinize dönün. Bundan sonra Lucine bizimdir—"

"Siz kimsiniz!?"

Meleklerin gözleri onlara meydan okuyan sesle birlikte Calden'e dönerken genç adam karşısında kimlerin durduğundan habersiz, babasını az önce ona bağıran Ancel'in kollarına bırakarak kalabalığın önüne çıkar. "Nesiniz!?"

"Bizim ne olduğumuza senin aklın ermez genç adam. Hastanın yanına dön—"

"Lucine'i götüremezsiniz."

Gabriel'in kirli sakallarla gölgelenmiş muntazam yüzünde şaşkın bir ifade belirirken arkadaki köylüler en küçük sesleriyle Calden'i geri çağırmaya başlamıştır, ancak farkında olmadan yeryüzüne inmiş en güçlü meleklere meydan okuyan adamın geri çekilmeye niyeti yok, tekrar sorar:

"Nereden gelip kim olduğunuzu söylemeden o kadını size vermem."

Lucine olan biteni ışık dolu küresinden izliyorken Calden ısrarla onların kim olduğunu öğrenmek istiyor, sürekli bir şeyler sorup bir yandan da onu yanına çağırıp evlatlıktan reddetmekle tehdit eden babasına cevap veriyordur. Sırların meleği korku ve hayretle onu korumaya çalışan adamı izliyorken bir an için onu bu kürenin içine alan sarışın kadına döner. Naysa tüm dikkatini kendi ruhundan çıkan güce vermiş, Lucifer'in meleğini kontrol altında tutmaya çalışıyorken Lucine ona dönerek sorar:

"Sizi o mu gönderdi? Lucifer mi?"

Naysa sesini çıkarmadan başını sadece iki yana sallayınca Lucine bir şekilde avlandığını anlamış, çaresizce omuzlarını düşürerek, onu esir elen sarışın kadına döner. "Canımı alacaksanız şimdi alın. Orada sizden birini sorguya çeken adama zarar gelmesin."

"Canını almak için gelmedik."

Lucine bunu duyunca duruşu biraz daha dikleşir, gözleri merakla parlarken Naysa göz ucuyla hala esmer genç adamla konuşan Gabriel ve diğerlerine bakar, sonra eğere tutunarak atın üzerinden yere atlayıverir ve Lucine'in yanına yaklaşır. "Sana saldırdıklarında neden kendini korumadın? Tek bir hareketin o insanların hepsini canlarından bezdirmeye yeterdi, neden yapmadın?"

Lucine kollarını kendine dolayıp sessizce başını eğerken biraz sonra Naysa kendi yarattığı güneş küresinin içine girerek Ay Meleği'nin koluna dokunur. "Seni yanımıza alacağız Lucine. Lucifer'in seni yaratırken kanadına sürdüğü kara lekeyi taşımak zorunda değilsin. Bu gördüğün dört melek, biz, seni bulup aklamak için günlerdir yollardayız."

Güzel meleğin yeşil gözleri önündeki aydınlık kadına kalkarken Naysa güneşin dokunduğu aydınlık gülümsemesiyle vicdanının onu çoktan aydınlığa çıkarttığı meleğe bakar. "Seni kurtarmaya geldik—

"NADIA!"

Naysa ve Lucine bir anda irkilerek Elian'ın haykırışıyla o tarafa dönerler ve Naysa'nın kurduğu küre binbir parçaya ayrılarak havaya karışırken köylülerin arasından nasıl olduysa sıyrılıp Nadia'ya kadar ulaşmış olan Ancel'in elindeki kanlı bıçak ıslak toprağa düşer...

{ Howard Shore – Hope and Memory }

"NADIA!"

Elian bir anda yanına yığılan kadınla içinden bir parça düşerek atılırken yere yığılan güzelliğin ardında, elinde kanlı bir bıçakla köylülerden biri duruyordur. Elian elini Nadia'nın kanayan yarasına bastırmış, başını kaldırarak boş gözlerle onu izleyen genç adama bakar. "Size zarar vermeyeceğiz dedik! Nedir bu nefret!?"

Kıdemli meleğin öfkesiyle üzerine diz çöktüğü toprak sarsılırken Naysa ve Lucine de o tarafa koşturmuştur. Onları gören Calden de o anda silkelenerek uyanmış, atılarak arkadaşı Ancel'i yakalar ve bir kenara çekerek sarsar:

"NE YAPTIN!?"

"HEPSİ UĞURSUZ! HEPSİ!"

Calden bunun üzerine çocukluğundan beri tanıdığı adamın suratına bir yumruk geçirip yere serer, sonra da yumruğunu tutarak gerilerken bir yanda melekler kendi soylarından olan Nadia'nın yarasına bakıyor, diğer yandan köylüler dualarla yükselen fısıltılar ve nefret dolu bakışlarla uğursuz büyücü dedikleri insanları izliyordur. Calden midesi kalkarak kendi insanlarına bakarken bırak savunmasız bir kadını yaralamayı, en ufak bir kavgayı bile hor gören halkı şimdi sorup dinlemeden kan dökmeyi kabul ediyordur.

"Uğursuzluk onlarda değil! Sizin içinizde!"

Köylülerin şaşkın bakışları kendi evlatlarından biri olan Matthew'a dönmüşken güçlü omuzları günlerdir taşıdığı manevi yükten artık titreyecek kadar yorulmuş olan genç adam konuşur:

"Bir gün olsun kendi aklınızla savaştan daha iyi bir yol düşünemediniz! Hep şu kadının söylediklerini dinleyip ona minnet sundunuz!"

Yerde Nadia'nın yarasının üzerine elini kapatmış, kendi bildiği büyülerden birini fısıldayan *şu kadın* göz ucuyla Calden'e bakıp sonra tekrar yaralı meleğe dönerken genç adam devam eder:

"Hepinize sayısız kez söyledim! Oturun kendiniz düşünün, daha fazla ekin nasıl çıkarır, topraklarınızı daha ne kadar verimli hale getirirsiniz tartışın, bir yol bulun dedim! Cesuruz, gururluyuz diye geçinip yemeğinizi elinizden alan adamlara savaş açmak istediniz! Ne cesur, ne de gururlusunuz! Hepiniz korkak ve tembelsiniz! Şimdi de iki emir ve bir parlak ışığın uğursuzluğundan korkup çocuklarınızın daha ne olduklarını bilmedikleri adamları taşlamasını izliyorsunuz!"

O kadar zamandan sonra meydandaki kalabalık ilk defa mutlak bir sessizlikle dinliyorken demirci Calden'in tek oğlu babasına bakarak konuşuyordur. "Bizden daha güçsüz bir kadını koruduğum için, savaşı

bırakıp dökülen kanların üzerine yenisinin eklenmesini istemediğim için babam beni evlatlıktan reddediyor. Ben böyle görmedim, böyle büyümedim. Süt anamdan emdiğim sütün içinde kin ve nefret girmedi benim kanıma! Ölümse ölüm, kayıpsa kayıp! Bir durup düşünün! Şeytanın yoluna girmeden önce dönüp etrafınıza bakın, ilk gördüğünüz güçsüze saldırıp kendi korkaklığınızı gizlemeye çalışmayın!"

Yaşlı demirci dizleri üzerinde yere çökerek gözlerini önündeki toprağa eğince Calden de onun yanına giderek babasının ellerini tutar ve öpüp tekrar onun kucağına bırakır. "Beni artık evladın olarak istemezsen giderim. Yeter ki sen iyi ol, sıhhatli ol. Hoşça kal baba."

Yaşlı demirci gururunu kırıp oğlunun yüzüne bakamıyorken Calden de hiçbirinden bir şey beklemiyor, ayağa kalkıp su ve kanla karışıp kara bir balçık olmuş toprakta kendilerinden birini kurtarmaya çalışan meleklere ilerler. "Nesiniz bilmiyorum, ama onu alacaksanız, beni de alın."

Az önce bir meleğin ölümlü bedeninde kanayan yarayı kitap ya da kurallara bağlı olmayan gücüyle kapatıp iyileştiren karanlık melek, güzel gözlerinden yaşlar süzülerek Calden'e bakıyorken genç adam da ona dönmüş, genç kadının kanlı ellerini işaret edip cebinden ak bir mendil çıkararak onun önünde eğilir. Lucine ellerindeki kanın beyaz mendilde bıraktığı ize bakıyorken Calden ona bakmadan haksız yere açılan yaranın bıraktığı pisliği temizlemeye devam ediyordur.

"Adın ne senin genç adam?"

Calden başını kaldırarak Gabriel'le göz göze gelirken cevaplar:

"Matthew Calden."

Gabriel kahverengi gözleri cennetten kopup gelmiş bir ışıkla aydınlanarak gülümser ve başını sallar.

"Aramıza hoş geldin Calden."

O gün gece çökmeden beş melek ve bir ölümlü başkente dönmüş, kaldıkları han odasında hala bitkin yatan Nadia'nın başında bekliyorken umut ve hatıraların meleği Lucine'in büyüsüne rağmen hala kendine gelemiyordur. Naysa onun güzel saçlarını temizlemiş, tertemiz giysilerle temiz yatağına yatırmışken Elian da o dakikadan sonra bir an olsun Nadia'nın başından ayrılmamıştır. Naysa her zor zamanında yaptığı gibi bir mucize için dualar ediyorken küçük odanın bir köşesinde oturmuş onları izleyen Lucine neden büyüsünün işe yaramadığını düşünüyordur.

"Lucine?"

Sırların meleği yanındaki Calden'in usul sesiyle ona döner ve yeşil gözlerinde belli belirsiz bir korkuyla genç adama bakarken hâlâ olanların gerçekliğini kabul edememiş gibi görünüyordur. "Efendim?"

"Bana önce kendinin, sonra da bu insanların kim olduğunu söyler misin? O kadını büyüyle iyileştirdin, gördüm."

Lucine başını sallayarak önüne döner ve büyüyle yarasını kapattığı, ama iyileştiremediği kadını izlerken usulca konuşur:

"Göl kenarında bana gökten inen bir melek olabileceğimi söylediğinde yanılmamıştın. Bu sabah beni kurtarmaya gelen bu dört insan da aslında bir melek, ama onlarla benim aramda çok önemli bir fark var."

"Nedir?"

Lucine bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyor, söyleyeceği şeyle Calden'i kaçırmak istemiyorken derin bir nefes alır, ancak o sırada içeri giren Gabriel bütün soru ve duaları keserek konuşur:

"Hala uyanmadı mı?"

Elian mavi bakışlarını kemik rengi çarşaflarda uyuyan güzel melekten ayırmadan başını iki yana sallar. "Yarası kapalı olsa da iyileşip uyanmayı reddediyor. Lucine'in yaptığı büyüyü kabul etmiyor..."

Bunun üzerine Gabriel bir köşede sessizce oturan karanlık meleğe döner ve iç çekerek başını sallar. "Doğrudur. Lucine her ne kadar vicdan sahibi olsa da taşıdığı güç sizin aydınlığınızı iyileştirecek kadar saf değil. Bir an önce aklamasını yapmamız gerek..." Lucine tedirgin, üzgün, hiç olmadığı kadar çaresiz, ama bir yandan da güvende olduğunu hissediyorken sesini çıkarmadan bakışlarını kaçırır. Hayatı boyunca Dört Büyükler'den sadece Azrael'i görmüş olan Ay Meleği şimdi onların en aydınlığının yüzüne bakmaktan çekiniyorken Gabriel bir süreliğine onu yine yalnızlığına bırakarak yataktaki Nadia'ya döner. "Ama her şeyden önce Nadia'yı uyandıralım. Althea, gel lütfen..."

Elian ve Naysa yeni duydukları isimle kapıya bakıp birinin içeri girmesini beklerken beklediklerinin aksine bir an sonra odanın ortasında kızıl saçları sıcak bir gün batımı gibi omuzlarından dökülen gencecik bir kız belirdiğinde şaşkınlıkla ona bakarlar. Gabriel'in emrinde var olan iyileştirici melek Althea boncuk gibi yeşil gözlerinin içi gülerek tebessüm eder ve bembeyaz teninde iki gül yaprağı gibi duran dudaklarından bal gibi tatlı bir ses çıkarak konuşur:

"Geldim, Gabriel."

Gabriel hiç o tarafa dönmemiş, Nadia'nın alnına dokunarak ateşine bakıyorken eliyle Althea'ya yanına gelmesini işaret eder. Kızıl buklelerini ensesinde kıvırarak tutturan Althea gelip Gabriel'in arkasından yatakta uzanan güzel meleğe bakarken usulca iç çeker. "Kanayan bir yarası yok, ama Tanrı vergisi ışığı pek solgun, pek küskün..."

Gabriel başını sallayarak onaylar, sonra yataktan kalkıp yerini Althea'ya verirken kızıl saçlı masum güzel bir an sonra elinde beliren gümüş işlemeli küçük bir esans şişesi büyüklüğünde cam bir şişeyi kaldırır. "Bu işimizi görür. İzninle Elian..."

Elian henüz tanışmadığı, ama onu oldukça iyi tanıyor gibi görünen meleğe yer verir ve yataktan kalkarken Althea bir elini Nadia'nın boynunun altından sokarak genç kadının başını tutar, diğer eliyle elindeki küçük şişeden her damlası deniz üzerine düşmüş yakamozlar gibi parlayan bir iksiri baygın meleğin dudaklarına değdirir. Çok vakit geçmeden Nadia, tadını aldığı iksiri yutup derin bir nefesle göğsünü şişirince Althea yaptığı şeyin işe yaradığını anlamış, gülümseyerek genç kadını bırakır. "Gün doğumuna kalmadan gözlerini açar. Başka bir isteğin var mı, Gabriel?"

Gabriel hemen önünde oturmuş, yeşil gözleriyle ona bakan meleği çok sevdiği belli, gülümser. "Yok Althea, ama istersen burada kalabilirsin. Sıkılmışsındır."

Althea mutlulukla bir ses çıkartır ve oturduğu yerden fırladığı gibi Gabriel'in boynuna atılıp bazılarının yüzüne bile bakmaya çekindiği adama sımsıkı sarılır. "Sahi mi söylüyorsun? Kalabilir miyim?"

Gabriel gülerek tekrar kalabileceğini söylediğinde Althea mümkünse daha da ışıldayarak odadaki diğer insanlara döner. "Ah ne güzel bir gün! Hepinize bir daha merhaba dostlarım, ben Althea. Daha çok gencim, adım Arela'da geçmiyor, ama ben Şifacı Melek olarak bilinirim."

Herkes başlarını sallayarak ve belli belirsiz gülümsemelerle gencecik meleği selamlarken Althea tekrar Gabriel'e dönerek sorar:

"Yeryüzüne indiğime göre artık benim de bir Arela'm olsun mu? Lütfen?"

"Şimdi böyle isteklerin zamanı değil, işimiz çok Althea. Benim neden indiğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Althea bir an utançla ellerini dudaklarına kapatır, sonra başını sallayarak az önce parlayan yüzünde şimdi belirgin bir endişe oturtarak konuşur. "Bilmez miyim? Lucifer'in tohumlarını ayıklamaya geldin. Bulabildiniz mi peki?" Althea dönerek odadaki diğer yüzlere de bakar, kimseden ses gelmeyince hepsinin gözlerinin içine bakıp bir şey okumaya çalışır, ama düşünceler değil bakışlar onu odanın diğer köşesindeki Lucine'e götürünce kızıl saçlı melek dönerek kuzgun siyahı saçları ve zümrüt yeşili bakışlarıyla pek mahcup görünen genç kadına bakar.

"Ah, tabii..." Bu usul tepkinin ardından Althea, Lucine'in hiç beklemediği bir şekilde gülümser ve onun yanına giderek önünde yere diz çöker. "Bir kez aklanıp bir öz noktası kazanır kazanmaz ne mutlu olacaksın bir bilsen! Öyle değil mi Gabriel? Anlattınız, değil mi?"

Gabriel başını sallar, ama Althea karşısındaki kadında rahatlamanın dışında daha büyük bir korku görüyorken en masum ifadesiyle gülümser. "Korkma Lucine, geçti. Artık iyisin..."

Tek bir bakışıyla karşısındakinin tüm ruhunu ve dertlerini okuyan Şifacı Melek yeni arkadaşına gülümserken Lucine de izi gözlerinde kalacak bir gülümsemeyle başını sallar.

Nadia uykusuna devam ediyorken Gabriel, Naysa ve Elian ile Althea'yı yanına almış, usul sesiyle bir şeyler anlatıyordur. Lucine ve Calden geldiklerinden beri aynı yerde oturmuş, kalkmaya da niyetli gibi görünmüyorken Calden sorar:

"Onlarla arandaki farkı söylemedin."

"Aramızdaki farktan çok 'melek' olmamıza neden hiç ilgi göstermedin?"

"Aylarca köyümüzde yaşadın, olağanüstü bir şey olduğunu hepimiz biliyorduk. Melek, büyücü ya da cadı, ne fark eder? Daha aklımızın ermediği neler vardır kim bilir..."

Lucine göz ucuyla yanındaki zeki adama bakarken Calden ona bakmadan konuşuyordur. "Hepimizin inançları var. Bazılarımız mucizeleri görünce korkar, bazıları şaşırır, aklı almaz, bazıları da benim gibidir, kabullenir."

"Ailesini bırakıp hiç tanımadığı insanlarla beraber gidecek kadar çabuk mu kabullenir?"

"Ben değil, onlar beni bıraktı. Kalsam bile beni bir daha affetmezlerdi. Şimdi ben yokken iyi olacaklar, akılları başlarına gelecek, biliyorum."

"Ya sırf seni haksız çıkarmak için inadına savaşa giderlerse? Bir kere içlerine intikam tohumu düştü."

"Kendi attığın tohumdan bahsediyorsun, değil mi?"

Lucine bunun üzerine derhal önüne döner ve omuzları gerilerek kendini oturduğu yerde Calden'den biraz daha uzaklaştırıp öyle konuşur. "O insanların hiçbirinin hislerine müdahele etmedim—"

"Ama nefretlerini besledin, yavaş yavaş onları zehirledin, yalan mı?"

"İster inan, ister inanma ama ben de en az sizin kadar insanım. Belki de zayıflığım budur: onlar kadar iyi niyetli, çıkarımı düşünmeden hareket edebilen ya da düşünmeden düşmanımı koruyup kollayacak—*aklayacak*—kadar temiz olamamam."

"Nasıl bir meleksin o zaman sen?"

Lucine yine susar, ama bu sefer soruyu savuşturacak değil, tam cevabını verecek bir ses duyulur, Lucine yine ürperirken Azrael geçip döşekte Calden'in yanında oturur. "Şeytanın doğurduğu bir melek."

Calden irkilerek ayağa fırlayınca Azrael siyah elbisesinin eteklerini oturduğu yerde biraz daha yayarak rahatlar, o sırada diğer uçtaki melekler yeni konuklarını fark etmiş, o tarafa dönerlerken Gabriel kız kardeşini selamlar. "Azrael, hoş geldin. Bir şey mi oldu?"

"Çok şey oldu Gabriel, hangi birinden başlasam onu düşünüyordum. Althea, ne işin var senin burada?"

Kızıl saçlı güzel Althea minicik adımlarla Gabriel'in arkasına saklanınca Azrael tek kaşını kaldırarak kardeşine bakar. "Bu hala benden korkuyor mu?"

"Senden herkes korkuyor. Neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Uzun lafın kısasını isterseniz Lucifer o kadar çabuk geri çekilmeyecek. Şu kıza dokunup akladığınız anda bunun on katı kadar güçlü melekler size saldırmak için yola çıkacaklar. Bir sürü ölüm görüyorum, ama henüz kimler olduğunu kestiremedim."

"Sen Azrail misin!?"

Şaşkın ve biraz da korkuyla karışık ses ile birlikte herkes kapıdan yana duran Calden'e dönünce Azrael oturduğu yerden kalkarak ellerini beline koyar. "Ben gelmeden önce şununla sohbet ediyordun, ben gelince mi korktun?"

"Sen...Sen, Azrail misin?"

"Azrael'im evet. Köyünü bırakıp yanında geldiğin kız şeytan soyundan diyorum, ona şaşırmıyor, bana şaşırıyor. Ben bu insanların mantığını çözemeden kıyamet kopacak, ona yanıyorum—"

"Neler oluyor? Nedir bu karmaşa?"

Melek grubu bu sefer de kapıdan giren Raphael ve Michael'e dönerken Azrael onların önünde dikilen Calden'i işaret ederek şikayet eder gibi konuşur. "Ne olacak Raphael, bu adam benden korkuyor!"

"Senden herkes korkuyor. Gabriel, ne yaptınız?"

"Gabriel, Azrael..." Calden bir sağa, bir sola bakıyor, bir yerde Gabriel'i, bir yer Azrael'i görüyorken hemen sonra kapıdan giren iki adama dönüp onları işaret ederek heyecanla konuşur. "Raphael ve Michael! Siz...Yüce Tanrım!"

Dört büyük meleği gördüğünü idrak eden ölümlü genç adam önce alnına, sonra kalbine, hemen ardından sol ve sağ omuzlarına dokunup bir istavroz çıkarır, sonra görünmez bir haçla kendini kutsadığı parmakları öperek gerilerken sırtı duvara yaslandığında Raphael öne çıkarak diğerlerini bir iki adım geriletir.

"Genç adam, önce sakin ol..."

Calden sakin olmaktan çok sürekli istavroz çıkartmakla meşgulken biraz sonra Lucine kalkıp yanına geldiğinde elini kaldırarak onu kendinden uzaklaştırır. "Şeytanın doğurduğu melek ne demek!? Şeytanın meleği olmaz!"

"Biliyorum, ama oldu."

"Yüce Tanrım sen bizi koru, sen bizi cennetinden esirgeme!" Calden gömleğinin içine sakladığı kolyesini çıkarıp küçük altın haçı öperken Azrael onu işaret ederek kendi boynunu gösterir. "Bende de ondan bir tane var."

Calden sessiz dualarla Azrael'in iki köprücük kemiğinin arasında duran minnacık haça bakıyorken yeryüzündeki ölümleri idare eden güzel kadın siyah saçları yüzünün iki yanından süzülerek boynundaki haçı görmeye çalışıyordur. Raphael, Azrael'in önüne geçerek tekrar dikkati kendi üzerine çekerken sorar:

"Senin adın nedir genç adam?"

"Calden...Matthew, ama Calden..."

"Calden, ben Raphael, bunlar kardeşlerim—"

"Gabriel, Azrael ve Michael! Biliyorum!" Calden önünde duran meleklere bakıyor, her birinin yüzünü teker teker inceliyorken biraz ötede yatağın başında duran Naysa'ya baktığında gözleri büyüyerek eliyle göğsünü işaret eder. "Bir şey parlıyor! Orada, göğsünde bir şey parlıyor! Işığı elbisesinin yakasından taşıyor!"

Naysa korkuyla ellerini göğsüne bastırıp gerilerken Elian da bir şeylerin ters gittiğini anlamış Naysa'nın önüne geçerek onu arkasına alır. "O parlayan şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Nereden bileyim!? Ama bir şey parlıyor!"

Calden kaldırdığı elini biraz sonra gözlerine kapatır ve kaşlarını çatarak bir şeylerin döndüğünü söyler, ama cümlesini bitiremeden olduğu yere yığılırken Lucine atılarak onu kollarından altından tutar ve üzerindeki adamla birlikte yere oturunca korkuyla sorar. "Ona ne oldu!?"

Dört Büyükler baygın ölümlüyü izliyorken sarışın ve mavi gözlü olan hoşgörü timsali güçlü melek Michael cevaplar:

"Matthew Calden. Evrendeki ilk *Dokunulmuş Olan*."

Baygın Calden de diğer döşeğe yatırılınca diğer melekler için oturacak yer kalmamış, hepsi ayakta bekliyorken Michael sorar:

"Ne zaman aklayacaksınız? Her şey hazır mı?"

"Dokunulmuş Olan ne demek?" Michael dönüp Lucine'in sorusuna cevap verecekken Azrael araya girer. "Arela'nı eline alınca okur öğrenirsin! Şu kızı birisi aklayacak mı, yoksa ben hemen canını alıp sorunu çözeyim mi?"

Lucine korkuyla gerilerken Raphael elini meleğin önüne uzatarak Azrael'e bakar. "Azrael, hayır."

"O zaman çabuk olun!"

"Kıza dokunduğumuz anda savaş başlayacak diyen sen değil misin? Biraz daha geciksek ne olur?"

Azrael bu yaklaşımın üzerine en küçük kardeşi Michael'e döner ve oldukça memnun (!) bir şekilde gülümser. "Sana kalsa daha asırlarca hiçbir şey yapamayız."

"Hiç de değil. Nasıl beni bu kadar yanlış tanırsın bazen anlamıyorum Azrael—"

"Ben mi yanlış tanımışım!?"

Michael aynen öyle olduğunu söyleyerek başka bir savunmaya girecekken bu sefer de Gabriel araya girer. "Sizi yeryüzüne neden beraber indirmediğimizi tekrar hatırlattınız, teşekkür ederim. Şimdi asıl konuya dönebilir miyiz?"

Michael iç çekerken Azrael kollarını kavuşturarak buzdan kesilmiş gibi sert hatlarla çizilmiş yüzünde bıkkın bir ifadeyle önüne döner. Gabriel onların uzun bir süre daha konuşmayacağını biliyor, rahatça asıl meseleye odaklanıp yanında duran Naysa'ya döner. "Naysa eğer sen hazırsan beklememize gerek yok. Nadia gün doğmadan uyanır, Calden'i de gerekirse taşıyacak bir şey yaratırız."

"Ben hazırım—"

"Ben değilim!"

Lucine onların arasından çıkıp Calden'in yattığı döşeğe doğru gerilerken korkuyla onu sözde *aklayacak* olan meleklere bakar. "Ne yapacaksınız bana!? Calden neden sizi görünce bayılıyor!? Azrael benim canımı almaya bu kadar meraklıysa neden beni aranıza alıyorsunuz?!"

"O gece göl kenarında sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?"

Lucine hiçbir şey hatırlamıyorken Azrael ona memnuniyetle hatırlatıyordur. "Güç, beden ve ruh israfı demiştim. Lucifer'in yarattığı melekler çok güçlü olabilir, ama ölümsüz değillerdir. Sen de değilsin. Yaşın gelip vücudun artık seni ayakta tutamayınca sen de ölüp gideceksin. Gücün de, ruhun da kaybolacak. Eğer aklanırsan Tanrı katından inmiş diğer melekler gibi yeniden doğum döngüsüne gireceksin. Gücün de, ruhun da korunacak."

"Aylardır etrafımdasın, neden beni sen aklamadın?"

"Ben mi?" Azrael gülerek başını iki yana sallar. "Benim elimden ak hiçbir şey çıkmaz, Lucine. Bütün o karşılaşmalarımızdan ve sohbetlerimizden anlamış olman gerekirdi. Seni o aklayacak." Ölüm'ün meleği diğer yanındaki Naysa'yı gösterince Lucine bu sefer ona bakarak sorar:

"Sen ne meleğisin?"

"Güneş ve Mucize."

Ay ve Güneş birbirine bakıyorken geceleri parlayan güzel melek sorar:

"Canımı acıtacak mısın?"

Güneş'in meleği gülümseyerek başını iki yana sallar. "Asla. Bana güvenirsen ne olduğunu bile anlamayacaksın, yaklaş Lucine..."

Diğer melekler gerilerken Lucine, Naysa'ya doğru bir adım atar. Gabriel diğerlerinden biraz önde, yardım etmek için bekliyorken Naysa yanına gelen kadını şöyle bir inceler, sonra iki eliyle Lucine'in boynunu tutarak hafifçe bastırınca Ay Meleği korkuyla gözlerini kapatır, Naysa gülümser. "Korkma, sana zarar vermem."

Lucine ona dokunan kadının şefkat dolu sesiyle gözlerini açarken Naysa dudakları hareket eder sessizce bir dua okuyordur, ikisi de ne kadar zaman geçtiğini bilmeden öylece dururlarken biraz sonra Naysa kuvvetli bir öksürükle sarsıldığında elini çeker. Lucine ona destek olmak için uzanır, ama Naysa iyi olduğunu söyleyerek gülümserken sanki boğazına bir şey takılmış gibi öksürüyor iki büklüm olarak yakınında duran Gabriel'e tutunur. "Su..."

Althea derhal koşarak bir bardak su bulmak için çıkarken Gabriel koluna tutunan meleğin sırtını sıvazlıyarak onları izleyen Lucine'e bakar ve gülümser. "İyi olacak merak etme. Sen nasılsın?"

"İyiyim, hiçbir şey hissetmedim, ne oldu?"

Gabriel başıyla perdesiz pencereleri işaret eder, Lucine dönerek karanlık camlardaki yansımasına bakıp boynunda parlayan hilal şeklindeki ışık hüzmesini görünce şaşkınlıkla dudakları aralanarak parmaklarını öz noktasının üzerine dokundurur.

"Al bakalım, bu da senin."

Sırların ve Ay'ın meleği o anda yeniden doğmuş, Azrael'in sağ tarafından uzattığı deri kaplı küçük kitapçığı alır, sonra Dört Büyükler'in en karanlığıyla göz göze gelirken Azrael gülümser. "Boynundaki çok yakıştı. Hoş geldin."

Lucine bir şey söyleyemeden tekrar camdaki yansımasına döner ve boynundaki sihirli hilali izlerken gülümser...

* * *

XIII. İki Ölüm Bir Mucize

Lucine alnına dokunan soğuk ıslaklıkla gözlerini açar ve bir anda bütün vücudunun sızladığını hissederken gün doğumunun etrafa yaydığı alacakaranlıkta Calden'in yüzünü görür. Genç adam elindeki bezle onun alnını ve boynunu siler, sonra dizlerinin üzerindeki kapta ıslatıp sıkarak tekrar alnına bırakırken fısıltıyla sorar. "Daha iyi misin?"

Ay Meleği en son Arela'yı eline alıp aynadaki yansımasında boynundaki hilali gördüğü andan sonrasında olan hiçbir şeyi hatırlamıyor, bu yatağa nasıl yattığından ya da vücudunu bu kadar sızlatan şeyin ne olduğunda habersiz, sorar:

"Ne oldu bana?"

"İki gün önce Naysa seni akladıktan sonra kendini kaybettin—"

"İki gün mü!?"

Calden başını sallar ve genç kadının alnındaki bezi alıp yavaşça boynundaki parlak hilalin üzerinden geçirip tekrar kaba bırakır. "Senin yaptığın büyü Nadia'yı nasıl güçsüz bıraktıysa Naysa'nın büyüsü de seni bırakmış. Alışman zaman alacakmış. Michael öyle söylüyor."

İçindeki aydınlığın güçsüz bıraktığı melek kuru bir öksürükle sarsılınca, Calden kucağındaki su dolu kabı bırakır ve Lucine'in başucundaki ahşap sehpaya uzanarak suyla dolu bakır kupayı onun ellerine verir. Zayıf melek parmaklarını yer yer kararmış bakırın etrafına dolar, Calden genç kadının boynunun altından elini sokup sırtına doğru destekleyerek onu kaldırırken Lucine elindeki suya değil, zihninde kayıp olan iki gün içinde kimbilir ne kadardır onunla ilgilenen adama bakıyordur. Calden sonunda tek koluyla Lucine'i kavramış, gözleriyle su dolu kupayı işaret eder. "En azından bir yudum al, sesin bile zor çıkıyor."

Lucine sesinin nasıl çıkması gerektiğini düşündüğünden değil, bir noktada artık Calden'e bakmayı bırakması gerektiğini bilerek, buğulanmış iki zümrüt parçası gibi bakan gözlerini elindeki kupaya indirir ve serin sudan bir yudum alır. Calden genç kadının yüzünün sol yanından düşen saçları boştaki eliyle onun omzundan arkaya alırken Lucine'in bütün tüylerinin diken diken olduğundan habersiz, konuşur:

"Althea uyuduğun sırada sana bir şeyler içirdi, iki güne kalmaz uyanır demişti."

Lucine elindeki kupayı tekrar Calden'e uzatırken sorar. "Sen nasılsın?"

"İyiyim, sen uyurken bana neler olduğunu anlattılar. Hala bazı şeyleri aklım almasa da, gidecek bir yerimin olmaması kabullenmeme yardım etti."

"Ne anlattılar?"

Calden kupayı aldığı yere bırakmış, ne kadar güçsüz olduğunun henüz farkında olmayan Lucine'i tekrar yatağa yatırırken usul bir sesle cevaplar:

"Neden bayıldığımı, Dokulunmuş Olan'ın ne demek olduğunu, meleklerin neler yaptığını..."

Lucine hafifçe gülümseyerek başını salladığında Calden onun tekrar uyuyakalacağını anlamış, ellerini tutarak sorar. "Lucine, yorgunsun biliyorum, ama bir şey sormama izin ver..."

Sırlar meleğinin başı hafifçe sallanırken gözleri yarı açıktır, Calden sorar:

"Dünden beri bir şey sayıklıyorsun. *Biana* nedir?"

Lucine usul bir mırıltıyla bir şeyler söylemeye çalışır ama kelimeleri toparlanamadan tekrar uykuya dalarken Calden iç çekerek ellerinin arasında öylece duran soluk tenli ince parmaklara bakar...

{ Hans Zimmer - Corynorhinus }

İki damla yağmur, esen serin rüzgarla savurulup Lucine'in göz kapaklarına çarptığında Ay Meleği zümrüt gözlerini açar ve derin bir nefesle uyandığı yere bakarken yattığı yerden korkuyla doğrulur. Tıpkı en son Calden'in yüzünü gölgeleyen alacakaranlık gibi soluk mavi bir ışık etrafında uzayıp giden gri kumları örtüyorken Lucine başını eğer ve parmaklarının yavaş yavaş içine gömüldüğü kuma bakar. Kum taneleri o kadar küçük ve o kadar düzgündür ki Lucine daha önce hiç böyle bir şey görmemiş, avcunun içinde neredeyse su kadar akışkan olan gri tozdan alıp parmaklarının arasından dökülmesini izler.

"Onların kum olmadığını biliyorsun..."

Lucine arkasından gelen sesle irkilerek ellerini tekrar gri tozlara bastırıp ayağa fırlar ve az önce ensesine kadar onu ürperten sesin sahibi olan kadına döner. "Biana..."

Lucifer'in yarattığı meleklerin en güçlülerinden biri olan Yağmur ve Ölüm Meleği Biana, onlara ihanet etmiş bir meleğin zihnindeki çölün üzerinde duruyor, esen rüzgarla bacaklarına dolanan siyah elbiseyi layığıyla taşıyorken yuvarlak hatlı yüzü, günaha davet eden dolgun dudakları ve ölülerin üzerini örten kara toprak kadar soğuk gözlerle Lucine'i izliyordur. "Parmaklarının arasından akıp giden toz kum değil, hayat. Biraz daha dikkatli bak..."

Lucine hızlı nefesler alarak etrafına bakar ve biraz sonra kum sandığı o yumuşak tozların arasında kemikler görmeye başlarken dehşetle tekrar Biana'ya döner. "Uyanmıştım! Kurtulmuştum!"

Biana oldukça üzgün bir ifadeyle sol elini göğsüne koyarak başını hafifçe sağa eğer. "Ne yazık. Yeni dostlarına aslında ne kadar yanıldıklarını anlatamadan tekrar elimize düşüverdin."

Ay Meleği başını iki yana sallayarak kendi kendine mırıldanmaya başlar. "Rüyadayım. Bu gerçek değil. Bu kadını hiç görmedim, kendim uydurmuş olmalıyım..."

"Beni gerçekten karşında görmek istemezsin, evet, rüyadasın Lucine, ama bu rüya sana ait değil."

Lucine iki eliyle kulaklarını kapatarak ölüm meleğinin sesini duymamaya çalışıyor, gözlerini kapatıp rüyasından uyanmaya uğraşıyorken Biana'nın sesi sanki yanı başındaymış gibi tekrar beynine dolduğunda zavallı melek Lucine gerçekten de bu rüya üzerinde kontrolü olmadığını fark ederek iki gündür karabasanı olmuş kadının yüzüne bakar, Biana gülümser. "Vicdanın seni onların eline düşürmüş olabilir, ama ruhunu

temizlemek o kadar kolay değil. Seni bulduğum zaman soyumuza sürdüğün lekeyi ben kendim temizleyeceğim Lucine. Ölümünün yüzünü önceden görmen için seni buraya getirdim."

Biana uzanarak önündeki masum yüzü çenesinden hafifçe kavrar ve ona karşı koyamayan kadının başını sola çevirerek boynunda hilal şeklinde parlayan illete bakar.

"Bu mu seni onlardan biri yapacak?" Soğuk yağmurların ve ölümün meleği güler. "Beyaz kanatlı küçük arkadaşların pırıltılı şekillerle seni de yanlarına aldıklarını sanıyorlar, ama o kadar kolay değil, Lucine. Çok yakındayım, az kaldı. Yeni arkadaşlarına haber ver..." Ölüm meleğinin sesi bir anda etrafta esen rüzgarın soğuğuna karışarak değişmiş bir fısıltıyla çıkar. "Tabii uyanabilirsen..."

Biana keyifle gülerek elini çeker ve kumların üzerinde uçarcasına gerilerken Lucine ayak bileklerinden prangalarla bir yere bağlıymış gibi hissediyor, Biana'nın yanında beliren ve kehribar rengi upuzun saçları parlayan genç kıza bakar. Kıskançlık ve rüyaların meleği Aislinn şeytani bir ifadeyle gülümüsüyorken Lucine prangaları kimin ona taktığını anlamış, dizleri üzerinde çaresizce yere çöker.

"Yeni arkadaşlarına haber ver. Tabii uyanabilirsen..."

Lucine nefesi tıkanarak gözlerini açar ve o anda kulaklarından başına yapılan baskıyı hissederken üzerine eğilmiş olan kızıl saçları ve açık yeşil gözleri görünce irkilerek Althea'yı üzerinden atar ve yataktan ayağa fırlar. Althea dirseğini ovarak düştüğü yerden kalkarken Gabriel narin kızı kollarından tutarak destek olur ve sıcak gün ışığının içeri girdiği pencerenin önünde nefes nefese onları izleyen Lucine'e bakar. "Althea seni uyandırmaya çalışıyordu. Beş gündür uyuyorsun Lucine—"

"Geliyor! Biana geliyor, beni öldürecek!"

Lucine zamanının tükenmesinden korkarak en yakınındaki Azrael'in kollarına yapışır ve yeryüzünde olması gereken tek ölüm meleğini kollarından sarsar. "Hala Lucifer'e bağlıyım! Aklımı kontrol ediyorlar, beni öldürecekler!"

Azrael ona böylesine dikkatsizce dokunup hırpalayan birinin canını ilk defa bağışlamış, Lucine'in son birkaç saattir gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü tutarak gözlerinin içine bakar. "Ben buradayken kimse kimseyi öldüremez. Sakin ol şimdi..."

Lucine bunun üzerine tüm gücü tükenerek tekrar ağlamaya başlar ve dizlerini kırarak yere çökerken Azrael onun düşmesine izin vermiyor, genç kadının destekleyerek götürüp yatağa oturtur. "Biana kimdir? Nedir? Neden seni öldürmek istiyor?"

"Ölüm meleği, Biana ölümün meleği!"

"Yanlışın var, ölümün meleği benim—"

"Ölüm ve yağmur! Lucifer yaratmış! Nerede olduğumu biliyor, beni bulacak, öldürecek! Bunun işe yaramadığını söylüyor!" Lucine boynundaki hilali tırnaklarıyla sköp atmaya çalışırcasına parmaklarıyla derisini çekiştirmeye başlayınca Azrael onu durdurmaya çalışır, ama Ölüm'den önce Calden yetişip genç kadının ellerini kendi ellerinin içinde toplayarak kahverengi bakışlarıyla onun yaşlı gözlerini yakalar.

"Ben buradayken kimse sana dokunamaz! Bana bak Lucine! Anlıyor musun?"

Lucine başını iki yana sallayarak ellerini bir hışımla kendine çeker ve Calden'i iterek ayağa kalkar. "Sen hiçbir şey yapamazsın! Kimse yapamaz!"

Calden şaşkınlıkla doğrularak geri adım atarken Lucine dağılmış siyah saçları, solgun yüzü ve yaşlı gözleriyle odadaki meleklere bakıyordur. Dört Büyükler ile Althea, Naysa, Elian ve Nadia ile Calden beş gündür her an onun başında nöbet beklemiş, her biri onu uyandırmak için türlü türlü çareler aramıştır, ama Lucine bunların hiçbirinden haberdar değil, derin uykusunda karabasanlardan gözlerini açabildiği küçük zaman aralıklarında gördüğü Calden dışında başka bir şey hatırlamıyordur. Ay Meleği'nin geçmiş beş güne ait silik hatıraları şu anda içini dolduran korku karşısında hiçbir güce sahip değilken genç kadın nefret dolu bir sesle konuşur:

"Beni düzelteceğinize söz vermiştiniz! Hepiniz o kadar emindiniz ki! Ama işe yaramadı! Bu kahrolası hilal dışında bana verdiğiniz hiçbir şey yok! Ömrümü aldınız, beni şeytanın gözünde bile hain yaptınız! Bu muydu bütün amacınız!? Beni onlara yem etmek miydi!?"

"Lucine ne dediğini bilmiyorsun—"

"YAKLAŞMA BANA!" Lucine elini kaldırarak Naysa'yı durdururken onun yanındaki Zaman ve Sabır meleği Elian uysallıkla konuşmayı dener.

"Bundan sonra bizdensin Lucine. Senin canını ve ruhunu korumak için gerekirse hepimiz kendi canımızı ortaya koyarız. Neden bize güvenmiyorsun?"

"Ben sizi tanımıyorum bile! O gün o insanların ölümünü görmeseydim, o kahrolası vicdan bütün ruhumu acıtmasaydı yanınıza bile yaklaşmazdım! Hele ki seni tanımasaydım..." Lucine bir anda Calden'e döner ve devam eder. "Ne olduysa senin yüzünden oldu! Senin neyine beni koruyup kollamak!? Sen nesin ki, lüzumsuz bir ölümlü—"

Kendini kaybetmiş meleğin sesi bir anda yüzünde patlayan bir tokatla kesilirken Lucine elini yanağına bastırarak karşısında öfkeyle dikilen Azrael'e bakar. Azrael karanlık gözlerinde bütün ölümlerden daha soğuk bir bakışla söylediklerini kulağı duymayan meleğe bakıyorken konuşur:

"Lüzumsuz dediğin o adam senin bütün soyundan daha onurlu ve cesur. Bizden biri olacaksan önce ölümlülere saygılı olacaksın, sonra da her savrulan ölüm tehdidinde sonbaharda kopup uçacak yapraklar gibi titremeyeceksin."

Lucine daha çok şoktan ve öfkeden titriyorken Azrael zerre kadar aldırmıyor, konuşmaya devam eder. "Bir melek ölümden korkmaz, aksine zamanı geldiğinde ölümü karşılar, onu kabullenir. Sen ki öldükten sonra tekrar doğabilecek kadar büyük bir güç sahibisin, senin lüzumsuz dediğin bu ölümlüler kadar bile cesur olamıyorsun. Hor gördüğün o ölümlüler ellerinde avuçlarında tek bir kurtuluş bile olmadan bir gün gelip onları bulacak ölümü bekliyorlar, sense ölümün tehdidinde bile kalkıp seni kurtaranlara çemkirebiliyorsun."

"Azrael, yeterli—"

Azrael öfkeyle dönerek yanındaki iyi haber elçisi Michael'e bakar. "Hayır, yeterli değil. Lucifer'in başımıza saldığı belayı bir şekilde aramıza almış olabiliriz, ama eğer bir kez daha benim kutsal saydığım bir şeye hakaret ederse onun canını ben alacağım."

"Artık yapamazsın." Azrael ve Micheal ile birlikte diğer herkesin de bakışları Raphael'e döner, genç adam açıklar:

"Lucine o hilali taşıdığı sürece ona zarar veremezsin. Arela'nın kurallarına karşı gelmek senin de ölümün olur. Biliyorsun Azrael..."

Azrael iç çekerek kollarını kavuşturur ve dolu dolu gözlerle ona bakan Lucine'e döner. "Canını *ben* alamıyorsam, başka kimse alamaz. En büyük sözümü verdim, Lucine. Beş gündür uykudasın, eminim kendine geldiğinde inancın da, güvenin de oturacak. Tokatın da faydası olmuştur..."

Lucine bakışlarını kaçırırken Azrael hafifçe gülümser ve diğerlerine döner. "Yağmur ve ölümün kimin eline geçtiğini öğrenince döneceğim, o zamana kadar birbirinize göz kulak olun. Gabriel," Gabriel kız kardeşine bakar, Azrael bir ton daha yumuşamış bir sesle konuşur. "Herkes sana emanet."

Meleklerin en aydınlığı ve güçlüsü başını sallar ve onun onayının ardından Azrael arkasında serin bir hava bırakarak yok olurken Lucine odadan ölümün çıkmasıyla dizleri üzerine yere çökerek başını eğer. "Affedin beni. Korkuyordum..."

Naysa bunun üzerine hemen Lucine'in yanına gidip genç kadına sarılır ve dağınık saçlarını okşayarak düzeltirken ayakta bekleyen arkadaşı Nadia'yla göz göze gelir, umudun meleği memnuniyetle gülümser...

{ Secret Garden – Hymn To Hope }

Ay ve Sırlar meleği Lucine'in aklanmasının üzerinden neredeyse bir ay geçmiş, bu süre içinde kimse Azrael'i tekrar görememişken Gabriel dışında Dört Büyükler'in diğer ikisi de artık çok sık uğramaz olmuştur. Gabriel her ne kadar bu sessizlik döneminin mutlak bir uğursuzluğa işaret etmeyeceğini söylese de geride kalanların endişelerini gidermeye yeterli olamamıştır.

Bütün belirsizliklerin arasında, Gabriel gibi bir gücü, Naysa ve Elian gibi iki kıdemli meleği, Lucine gibi kırılgılan bir ruhu ve Calden'in ölümlü kalbini ferah tutabilecek tek melek, umudun meleği Nadia hepsine destek oluyor, korkularını ve endişelerini dinleyip gücünün yettiği kadar onlara çözümler sunuyordur.

Nadia geçen haftalar içinde Gabriel'in kardeşlerinden haber beklediği ve yalnızlığını kimseye, Althea'ya bile yansıtmadığı zamanlarda onun yanında olmuş, Dört Büyükler'in en büyüğünün sırdaşı olabilmiştir. Naysa, Lucine'in başına gelenler için zaman zaman kendini suçladığında Nadia onu yaptığı şeyin yüceliğine ve güzelliğine tekrar inandırmış, ışığının solmasına izin vermemiştir. Güneş, ısınan mevsimle her gün daha güçlü parlıyorken onun aksine Ay'ın sahibi melek Lucine, ilk günkü endişe ve güvensizliğinden sıyrılmış olsa da hala aklının bir köşesinde tekrar o karabasanın içine çekilme korkusuyla uykusuz geceler geçiriyordur.

Ay Meleği'nin gözlerini kırpmadan bir şeylerin olmasını beklediği o zamanlarda Nadia ona yalnızlığında ortak olmuş, Arela'yı onunla beraber okuyup kolyesinde sakladığı çok kıymetli hatıralarını paylaşmıştır. Lucine, Nadia'nın sayesinde her gün yeni hayatına daha da bağlanır olmuş, gerçek bir meleğin neleri kutsal sayarak yaşaması gerektiğini öğrenmiştir. Yaşadıkları hayatta her gün bir iz bırakabilen Nadia, yeryüzüne ölümlülerin iyiliği adına gönderilmiş aydınlık bir melek olarak şu anda aralarında yaşayan en özel ölümlünün de yakın arkadaşlarından biri olmayı başarabilmiştir. Evinden her ne kadar istenmediği için ayrılsa da, her gün yaptığı seçimin mantığını ve doğruluğunu sorgulayan Calden'in gücü ve inancı Nadia'nın kalbini ısıtıyor, daha önce varlığını bile sezmediği meleklere bu kadar yakın olabilen, henüz kimse farkına varamasa da onların en özelini, öz noktalarını paylaşabilen bu adam bir tek Nadia'nın değil, günler geçtikçe herkesin saygısını kazanıyordur.

Ancak bütün bu isimlerin, güçlerin ve düşüncelerin arasında öyle bir adam vardır ki, Nadia bir tek umudunu ve hatıralarını değil, kalbini de bu adama teslim etmiştir: Elian...

Haftalar önce o köylünün bıçağından yaralanıp gözleri karardığında onu ilk tutan eller Elian'a, uyandığı anda ilk gördüğü gözler yine aynı güçlü meleğe ait olmuştur. Nadia henüz hislerini açıkça anlatacak kadar kendine güvenmiyor, üstelik bunun hakkında hiç konuşmamış olsalar bile dostu olmuş Naysa'nın yüreğindekileri de incitmek istemiyordur.

Elian kalbi öylesine büyük bir adamdır ki, bir tek Naysa ya da Nadia'ya değil, yardıma muhtaç olan herkese elini uzatıyor, Gabriel'in en yakın dostuymuşçasına saatlerce onunla sohbet ediyor, eli en keskin kılıçları tutup, sahip olduğu atı en güzel o kullanıyordur. Bu güçlü adama kalbini vermiş olan iki melek, biri güneş, biri umut, kendi içlerinde aşklarını yaşıyorken gün gelip Elian asırlar sonra Schuyler adıyla hayata gözlerini yumduğunda hissedecekleri o kalp acısından habersiz, arkadaşça omuz omuza vermiş, sürdürdükleri hayatta bir fark yaratmaya çabalıyorlardır.

İşte en güçlü meleklerle en özel ölümlünün hikayesi böyle bir örgüyle devam ediyorken Biana'dan henüz bir haber çıkmasa da hayatta ölümden önce gelen bütün o özel anlar birer birer onların değerli yaşamlarını ziyaret ediyordur.

{ Secret Garden – Daughters of Erin }

Eteklerini elinde toplamış, kendini tutmasa zevkten kahkaha atacakmış gibi gülen gözleriyle Althea taşlı yollarda koşuyorken eteklerinin arasında kıvrılıp bükülen bir kağıt parçası hışırdıyordur. Kızıl saçları savrularak ara sıra gözlerine ve ağzına girse de genç melek zerre kadar aldırmıyor, kaldıkları hanın kapısına gelince nefes nefese durur ve ahşap kapıları iterek bu sefer de içeri koşturur. "Gabriel! Gabriel!"

Sürekli bir şeyler olacakmış gibi tetikte bekleyen Gabriel kapıları bacaları aşarak bir yerlerden çıkıp Althea'nın önüne gelirken genç kız sonunda güçlü meleğin göğsüne tutunarak durur. "Bak bugün Naysa'nın yanından dönerken saray muhafızları benim elime ne verdi!"

"Yine aşk mektubu mu? Saraya gitmeni yasaklayacağım artık, Althea."

"Değil, değil! Hem aşk mektubu olsa ne olur? Sevmek kötü bir şey mi?"

Gabriel yan gözle önündeki heyecanlı kıza bakar, ama Althea o kadar masum ve isteklidir ki Gabriel kötü bir söz söylemeye kıyamaz ve tekrar elindeki kağıda döner. "Saray eğlencesi mi?"

"Evet! Gidelim mi? Gidelim! Lütfen gidelim, Gabriel! Lütfen! Lütfen!"

Althea genç adamın sağ koluna asılmış, bir o yana bir bu yana zıplıyorken Gabriel kağıdı sol elinde kaldırmış, devamını okuyordur. "Bütün yurttaşlarımızı bu bereketli mevsimi kutlamaya davet ederiz. Bunların kralı daha geçenlerde esir alınmamış mıydı?"

Althea bunu duyunca zıplamayı bırakıp atılarak Gabriel'in ağzını küçük elleriyle kapatır ve onu handa kalan diğer Fransızların kötü bakışlarının arasında tekrar odaya ittirir. "Hiç öyle şey denir mi!?"

Gabriel ağzındaki elleri tutarak indirirken Althea onun toprak rengi bakışlarında yine kendi ettiği bir kabahati görmüş utanarak ellerini önünde birleştirip bir adım geriler. "Affedin efendim."

"Bir gün bu heyecanın başımıza iş açacak, o zaman da affedeceğim ama olan olmuş olacak."

"Ama Gabriel—" Gabriel elini kaldırarak tekrar coşacak olan al saçlı kızı yatıştırır. "Aması falan yok. Sen bana daha sakin ve düşünceli olacağına söz ver, ben de seni eğlenceye götüreyim."

Althea'nın mahcup bakışları bir anda parlarken Gabriel de gülümser. Kızıl saçlı şifacı melek atılarak tüm zaman ve mekanlarda hizmet etmek için yaratıldığı tek meleğe sarılırken Gabriel de onu tutuyordur, o sırada kapıdan giren Nadia ile göz göze gelince genç kadın da gülümser.

"Sizi böyle sarmaş dolaş eden güzel haber nedir?"

"Nadia! Saray eğlencesine gidiyoruz!"

Gabriel itiraz etmek için lafa girecek olur, ama Althea'nın neşesi engellenemez bir şekilde bulaşıcı, Nadia'nın da yüzü aydınlanınca genç adam sessiz kalır.

"Ah öyle mi! Ne güzel, ne zamanmış?"

"Bu akşam!"

Althea az önce Gabriel'e verdiği kağıdı aynı hızla onun elinden kapıp Nadia'ya verir, ikisi okurken çok geçmeden haber önce diğer meleklere ve Calden'e, oradan da tüm han konuklarına yayılırken bereketli mevsimi kutlamak için şimdiden oldukça istekli büyük bir kalabalık oluşur.

"Bu sana çok yakışır Nadia!"

Althea pazardaki tezgahların birinden çekip aldığı pırıl pırıl pullarla süslü koyu mavi elbiseyi havaya kaldırıp Nadia'nın üzerine tutarken mavi gözleri berrak denizler kadar güzel olan melek gülümser.

"Sen öyle diyorsan alalım."

Althea derhal belindeki küçük heybeden paraları çıkarmaya yeltenirken Nadia onun ellerini tutup elbisenin parasını kendisi öder. Ellerinin boş kalmasını fırsat bilen Althea bu sefer de hemen Lucine'in yanına sokulmuş, alışverişe çıktıklarından beri pek bir sessiz kalmış güzel meleğin koluna girerek onu başka bir tezgaha götürür. "Bak sana bu renkler ne çok yakışır. Şuna bak..."

Althea parmaklarını kıpkırmızı bir kumaşın üzerinde gezdiriyorken kendi saçlarından bile al olan kumaş gözlerini kamaştırıyordur. Lucine hafifçe gülümserken usulca omuzlarını silker.

"Benim zaten elbisem var—"

"Olmaz! Saray eğlencesine öyle eski elbiseyle gidilmez! Bak bu kırmızıyı giyersin, sonra saçlarını açarız dalga dalga..."

Lucine ne diyeceğini bilemiyorken Althea en başından beri onu aralarından biri olarak kabul etmiş, şimdi de ona kız kardeşi kadar yakın davranıyordur. Ay Meleği biraz mahcup, biraz da güvensiz, göz ucuyla Nadia'ya bakar, mavi gözler gülümseyerek onu onaylarken Lucine de Althea'ya dönüp başını sallar. "Ama sadece elbise—"

"Olmaz! Bak şu incilere! Bunları da saçlarına kondursak, şunları da boynundan sarkıtsak ne güzel olur!"

Lucine bir anda saçlarına dolanan incilerle ne olduğunu şaşırmış, bir şey de diyemiyorken tezgahın başındaki kadın da en az Althea kadar heyecanlı, bütün o incik boncuklarla elbiseden alacağı paranın hesabıyla gözleri parlıyordur. "Pek yakıştı hanım kızım! Kendin de inci gibisin zaten, al, tak takıştır! Benim gibi kocayınca istersen her yanın inci olsun kimseler bakmaz! Körpeliğinin kıymetini bil!"

Lucine tezgahtar kadına da gülümser, sonra tekrar Althea'ya dönerken zıpçıktı melek kendini boncukların arasında kaybetmiştir. "Bunu da ben mi taksam? Naysa'nın mücevheratı var mıdır? Ona da alalım!"

Lucine artık durdurma zamanı geldiğini anlamış, kendi kesesinden elbisenin ve inci tokaların parasını verir, tezgahtaki kadın bütün aldıklarını el örmesi hasır bir keseye koyup uzattıktan sonra Lucine teşekkür edip Althea'yı kolundan tuttuğu gibi boncuklardan uzaklaştırır. "Boncuk görünce kendini kaybediyorsun sen."

Althea iç çekerek ardında kalmış renkli pırıltılara bakar. "Ama çok güzeller..."

"Sen kendine elbise aldın mı Althea?"

Gabriel'in sorusuyla Althea bir anda uyanırken elleri dolu Lucine ve Nadia'ya bakar, sonra kendi boş ellerini sallayarak hemen bir tezgaha dadanır. Onun telaşını izleyen Gabriel gülümserken pazar yerinde onunla birlikte yürüyen Elian uzakta köşeyi dönen siyahlı bir kadını göstererek sorar. "Şu Azrael değil mi?"

Elian'ın diğer yanındaki Calden de o tarafa bakmış, başını sallarken Gabriel'in keyifli ifadesi solar. "Dua edin de kötü bir şey olmuş olmasın."

Üç adam uzaktan gelen kadını bekliyorken Azrael kalabalığın içine girdiği anda üzerindeki siyah eteklerini hafifçe sallamış ve aradan eflatun kumaşlar görünür olmuşken genç kadın yanından geçen

insanlara ara sıra gülümser, birazdan bir tezgahın başında kendini kumaşlara adamış olan Althea'yı görür ve gözlerini devirerek o tarafa ilerler.

"Bıraksalar hepsini bir yanına dolar meydanda dans edersin, değil mi?"

Althea çok uzun zamandır duymadığı iğneli ses tonuyla irkilirken yanında Azrael'i gördüğünde mutlulukla gülümser. "Döndünüz!" Althea dönerek Gabriel'e seslenecekken tezgahlarda kendine fellik fellik elbise arayan meleğin dışında herkes Azrael'i fark etmiş gibi duruyordur. Althea ilk heyecanı sönerek tekrar Azrael'e dönerken Ölüm Meleği her ne kadar karanlık olsa da oldukça zevkli bir kadın, güneş sarısı bir elbiseyi Althea'nın eline verip onun nefesinin kesilmesiyle birlikte diğerlerinin yanına ilerler.

"Naysa nerede?"

"Bugün saraydan çıkamadı. Malum, akşama büyük eğlence var."

Azrael, Elian'dan aldığı cevapla tatmin olmuş, onun yanında büyük bir endişeyle onun gözlerinin içine bakarak bekleyen kardeşi Gabriel'e döner. "Kötü haber getirmedim, merak etme. Biana denilen kadının yolu çok uzun."

"Ne kadar uzun?"

"Bugün bu meseleyi konuşup Althea'nın yüreğini karartmaya değmeyecek kadar uzun."

Gabriel ne olursa olsun kalbinin bir yerinde her zaman bir parça iyi niyet taşıyan güzel kadına gülümserken Azrael dönerek bu sefer de Calden'i şöyle bir süzer. "İyi misin?"

Calden başını sallar, haftalardır Azrael'i görmemiş, bu yüzden de diğerlerinin yanında olduğu kadar rahat bir konuşma yetisi geliştirememişken Azrael ne kadar tutuk olursa olsun bu ölümlünün yanlarında olmasından memnun, gülümser. "Bir süre uzaklara gitmeyeceğim, belki arkadaş oluruz, ne dersin Calden?"

Ölümlünün başı yine sallanırken Azrael asırlar sonra diriltecek kadar güveneceği adama daha da gülümser ve yine asırlar sonra o zamanlarda ona karşı çıkabilecek kadar çok bilmiş bir ölümlünün var olacağından habersiz, alışverişte arkadaşlarına eşlik eder.

{ Goran Bregovic – The Landlord's Walk }

Saatler sonra karanlık çökmüş, ama ılık bahar havası hala sürüyorken Naysa yavaş yavaş dolan saray avlusunu izliyordur. Bugün taş binanın devasa kapıları bütün insanlara açık, her girişteki muhafızlar gelenleri kontrol ederek içeri alıyorken genç kızlar ve erkekler kol kola, güle oynaya içeri doluşuyordur. Sarayın güzel hizmetlisi, Güneş ve mucizelerin meleği Naysa da dalga dalga savrulan sarı saçlarıyla kendini iç merdivenlerden avluya atar ve kalabalığın mutlu enerjisiyle derin bir nefes alırken etrafta hoplayıp zıplayan kızıl saçlı Althea'yı görmek için bakınmaya başlar.

Althea giyinip süslenmiş, kızıl saçları sarı elbisesinin açık bıraktığı süt beyaz tenine dokunduğu yerlerde pırıl pırıl parlıyorken genç meleğin su yeşili gözleri canlı müzikle beraber akın akın saraya giren kalabalığı izliyordur. "Ne kadar güzel, ne kadar mutlu! Değil mi, Lucine?"

Lucine günler sonra ilk defa gerçekten mutlu olmuş, güzel yüzü aydınlanarak gülümserken çekiştirilip muhafızların arasından içeri sokulmadan önce bir an için arkadan gelen Calden'e bakar ve gülümser, ama gülümsemesinin ardındaki anlam genç adamın gözlerine ulaşmadan hemen önce dönüp kızıl saçlı kızı takip eder.

Calden kapıdan girmeden hemen önce Lucine'in yeşil gözlerindeki bakışı yakalamış, ama kendisi bir şey yapamadan genç kız Althea'yla birlikte kalabalığa karışmışken genç adam yine Nadia, Elian ve Gabriel'in yanında, onlarla beraber ilerliyordur. Elian kolundaki Nadia ile birlikte önden girerken Gabriel de Calden'i arkada bırakarak muhafızların arasından girer, en son kalan Calden koluna giren bir el ile sağına döner ve Azrael'in muhafızlara gülümseyen yüzünü gördüğünde oldukça gergin, tek kelime etmeden içeri girer.

Azrael bugün Althea'nın hatrına bütün renklerini tersine çevirmiş, eteklerindeki karmakarışık siyah işlemeleri beline kadar uzanan el dokuması beyaz bir elbise giymiştir. Ölüm'ün açık rengi onun gerçekte nasıl bir güce sahip olduğunu bilmeyen ölümlüleri bile etkiliyorken genç kadın siyah saçlarının arasından parlayan keyifli bir gülümsemeyle kalabalığın arasında ilerler ve son anda, Gabriel'in ardından içeri giren Calden'in koluna girer. Ölümlü yine son nefesini vermiş gibi kaskatı kesilirken Azrael önlerinden geçtikleri muhafızlara gülümseyip tekrar kalabalığa doğru dol almaya başladıklarında konuşur:

"Benden korkmamayı öğrenmen gerek Calden."

"Biraz zaman alabilir."

"Çok olmasın, ömrün kısa..."

Calden korkuyla yutkunarak boynunu gererken Azrael ölüm hakkında can acıtıcı bir şekilde ciddi olabildiği kadar şakacı da olabiliyor, keyifle gülümser. "Fark ettiysen, üzerimde siyah bir cüppe, elimde de keskin bir orakla gezmiyorum."

Ölüm'le kol kola yürüyen esmer genç adam başını sallar ve eliyle çenesini sıvazlayarak yürürken konuşur:

"Yine de ürpermediğimi söylemem..."

"Söylemene gerek yok, gözlerimle görüyorum."

Calden yanındaki kadınla birlikte kenetlenmiş kollarında diken diken olmuş tüylerine bakar, sonra bakışlarını uzun zaman sonra ilk defa Ölüm Meleği'nin gözlerine kaldırırken bu sefer etrafta can almak için gezen korkutucu bir güç dışında bir şey görmeye çalışır.

"Sen sadece bir kadınsın."

Azrael başını sallar. "*Güzel* bir kadınım."

Calden gülümserken elinde ölüm de olsa güzelliğinin her zaman farkında olan genç kadın saçlarını omuzlarının ardına atarak kalabalığa şöyle bir göz gezdirir. "Bu gece birileri ölmeyecek, güzel..."

Calden yine dikelen tüylerini hissederken Azrael gayet doğal, onun kolunu sıvazlar, sonra da yanından ayrılarak diğer insanların arasına karışır.

"Naysa! Naysa, buradayız!"

Althea iki elini birden kaldırmış, heyecanla sallayarak Naysa'ya işaret ediyorken sarışın melek sonunda onları gördüğünde Althea ve Lucine de el ele oraya ilerler. Naysa ikisinin de ellerini tutarak gün ışığı gibi sıcak gülümsemesiyle arkadaşlarını karşılar. "Ne kadar güzel olmuşsunuz! Kırmızı çok yakışmış Lucine!"

Lucine mutlulukla gülümseyerek eteklerini tutar ve Althea'nın elini ittirmesiyle keyifle bir kahkaha atarak etrafında döner. Naysa güzel meleği yanına alırken bir adım geri çekilerek sarı elbisesi içinde sahte bir güneş gibi parlayan Althea'ya bakar.

"Güneşi yere indirmişsin Althea!"

"İnanır mısın, bunu Azrael seçti!"

Naysa hayretle gülerken Althea güzeller güzeli elbisesinin eteklerini adeta okşayarak onları tozlu taşlara sürtünmemesi için hafifçe kaldırır. "Naysa, yaklaşsana biraz..."

Naysa ve Lucine başıyla yaklaşmalarını işaret eden Althea'ya eğilirken kızıl saçlı kız muzur bir ses tonuyla sorar:

"Hani ben seni görmek için bazen saraya geliyorum ya..." Naysa başını sallarken Althea daha da gülmseyerek sorar. "Hep mutfakta gördüğüm o yakışıklı muhafız nerededir?"

Naysa başını kaldırarak şöyle bir etrafına bakar, sonra saçlarını düzeltirmiş gibi yaparak tekrar Althea'yla Lucine'e eğilir. "Doğu kapısından girenleri kontrol ediyor, koş!"

Althea kıkırdayarak saçlarını havalandırıp dudaklarını hafifçe ısırarak kızartır, sonra doğu kapısı tarafına koştururken bir an sonra yarı yolda dönüp tekrar Naysa'nın yanına gelir. "Gabriel nerede olduğumu sorarsa sakın muhafızın yanına gitti demeyin! Çok kızar!"

"Merak etme, biz bir şey uydururuz, ama sen de sakın uzaklaşma! Kulağın bende olsun, çağırdığım anda neredeysen koş gel."

Althea sağ elini kalbine bastırıp söz verir, sonra aynı elinin parmaklarını öperek dönüp muhafızının durduğu kapıya koştururken Naysa ve Lucine beraber kalmışlardır.

"Daha önce hiç böyle bir eğlenceye geldin mi Lucine?"

Naysa ve diğerleriyle tanışmadan önce bütün hayatı savaş meydanlarında ve kızgın köylülerle geçmiş olan melek başını iki yana sallar. "Hayır. Çok fazla eğlence gördüğümü söyleyemem."

Naysa anlayışla gülümser ve genç kadının elinden tutarak kalabalığın kalbine doğru yönelir.

"Gel o zaman, seni bizim kızlarla tanıştırayım. Eğlence neymiş onlar sana gösterir."

{ Secret Garden – Sometimes A Prayer Will Do }

Her köşede yanan büyük ateşler ve taş duvarlardan sarkan kandillerin sarı ışığıyla aydınlanan devasa avluda genç yaşlı herkes kol kola dans ediyor, ülkenin en güzel üzümlerinden yapılmış şaraplar bu gece su gibi akıyorken keyifli kahkaha ve sohbetler her yanı dolduruyordur.

O mutlu kalabalığın arasında adeta taze bir nefes almış gibi memnuniyetle dans edenleri izleyen Nadia, hemen yanı başında kol kola dans eden çiftleri alkışlıyordur.

"Eğlenceler yıllar geçtikçe daha da zenginleşiyor, değil mi?"

Nadia şarapla dolu gümüş bir kadehle birlikte Elian'ı gördüğünde kadehi alıp başını sallar. "Her türlü eğlenceyi severim bilirsin. Zengin, fakir hiç fark etmez. Bundan daha büyük bir umut ve mutluluk nerede var?"

Elian uzun yıllarını beraber geçirdiği Nadia'ya hak verirken genç kadın şarabından bir yudum alır ve ateşlerin sarı ışığında yeşille firuze arası bir renk alan güzel gözleriyle kalabalığı izlemeye devam eder.

"Nadia?"

Bütün hatıralarını taşıdığı gümüş kolyesi nazik boynunda salınan genç kadın Elian'ın soru sorar sesiyle genç adama bakar. "Efendim, Elian?"

"İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?"

Nadia gülümser ve başını sallar. "Dün gibi. Pek güzel zamanlar olmasa da yine de hatırlanmaya değerdi. İsyan zamanlarından biriydi, ben köydeki kadınların başında beklerken sen yaralı bir çocukla içeri girmiştin. Bir melekle karşılaşacağını bilmediğinden olsa gerek yüzün beni görünce nasıl aydınlanmıştı unutamam."

Elian o gün getirdiği yaralı çocuğun hayatını kurtarıp o karanlık zamanlarda bütün köyün umudu ve desteği olan genç kadına gülümserken Nadia hala aynı masumiyeti taşıyan gözleriyle onu izliyordur.

"Nereden aklına geldi?"

"Bütün başımıza gelenlerden sonra son günlerde eskileri çok düşünür oldum..."

Nadia usulca iç çekerek sağ eliyle uzanır ve acı tatlı anıların şekillendirdiği yakışıklı yüze dokunur.

"Dilerim ki aklına hep iyi hatıralar gelsin, Elian."

Elian yüzüne dokunan eli kendi eliyle kapatıp dudaklarına götürür ve boynundaki kolyeden başka kimse tam olarak neler olduğunu bilmese de hayatları paylaştığı kadının avuç içini öperek gözlerinin içine bakar. "Nadia, o gün seni bırakıp önce ben Naysa'nın yanına varmak istediğimde eğer olmuş da kalbini kırmışsam—"

"Hayır, hayır..." Nadia en büyük güzelliklere sahip olan melekleri bile kıskandıracak gülümsemesiyle başını iki yana sallar. "Naysa'nın soyumuz için, *senin için* ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum. Asla bunun için sana darılmam, kırılmam..."

"Sen de benim için kıymetlisin, belki herkesten daha bile öte..."

Nadia kalbi havalanarak kelimelerini bir anda kaybederken Elian ona daha da yaklaşmış az önce öptüğü eli kendi kalbinin üzerine koyarak usulca konuşur:

"Sen benim ruh eşimsin, kimse bundan daha kıymetli olamaz."

Güzel gözleri mutluluğun yaşlarıyla dolan Nadia başını eğerken Elian genç kadının çenesinden nazikçe tutarak gök mavileri kendi derin deniz gözlerine kaldırır ve yavaşça eğilerek ruh eşinin dudaklarını örter.

Arela

*

Yeryüzüne inen melekler yaşadıkları ömürler boyunca, eğer Tanrı onlara bu şansı bahşetmiş ise, bir gün mutlaka ruhlarının bir olduğu bir melekle karşılaşırlar. *Ruh Eşi* olan melekler birbirlerine gördükleri ilk andan itibaren ruhları ile kaderleri bağlanır ve doğdukları her hayatta birbirlerini bulurlar.

Ruh eşi olan iki melek arasındaki güven ve güç bağı ne Tanrı katında, ne de yeryüzünde görülebilecek bir bağ ile karşılaştırılamayacak kadar kuvvetli ve bozulamazdır. Bu sebeptendir ki *Ruh Eşi* kavramı *Kader Bağı* ile karıştırılmamalıdır.

"Sen benim ruh eşimsin, kimse bundan daha kıymetli olamaz."

Elian ve Nadia'nın dudakları birleşirken onları konuşur gördüğü andan beri adımları yavaşlamış olan Naysa şimdi kalabalığın arasında donup kalmış, önündeki manzarayı izliyordur. Mucizelerin meleği soyunda yaşanması en güzel mucizelerden biri olarak kabul edilen bir olaya canlı canlı şahit oluyorken güneş gibi parlaması gereken ruhunun neden ağladığını anlamaya çalışıyordur. Naysa kendi hayal kırıklığını yaşıyorken Nadia ve Elian birbirlerine tutunmuş, aralarındaki hiç kopmayacak bağı mühürlüyorlardır. Güneş'in narin ama bir o kadar da güçlü meleği dolan gözlerini bir an için kapatır ve göz yaşları daha yanaklarını bile ıslatamadan arkasını dönüp kalabalığın içinde hızla uzaklaşırken biraz sonra yolu Gabriel ile kesiştiğinde bir adım geriler.

"Naysa? Ağlıyor musun sen?"

Naysa elinin tersiyle gözlerini hızla silerek gülümser. "Ateşten yaşardı, ondandır..."

Gabriel inanmış gibi yaparak başını sallar, sonra genç kadına elini uzatarak konuşur:

"Lucine'e eğlenecek çok güzel arkadaşlar bulmuşsun, biraz da bana eşlik eder misin?"

Naysa memnuniyetle başını sallar ve ömürler sonra ona ve tüm soyuna ait en büyük iki mucize olacak çocuklarından birinin ruh eşiyle birlikte tekrar eğlenceye devam eden kalabalığın arasına karışır...

"Daha önce hiç bu kadar güzel saçlar görmedim ben Althea..."

Hafiften sarhoş olmuş genç muhafız, Althea'nın al buklelerini parmaklarında çeviriyorken güzel melek merakla karışık bir ifadeyle genç adamın yüzünü izliyordur, biraz sonra ilerden gelen Gabriel ve Naysa'yı gördüğünde telaşla gözleri büyürken onu öpmek için eğilmiş olan muhafızı üzerinden ittirir ve hemen yanlarındaki çalıların arasına düşürür. Genç adam bir şeyler söylenerek yeşil çalıların arasında sürünüyorken Althea yüzünü buruşturarak ona bakar, sonra Gabriel'in geldiği yöne dönüp arkasında sanki canı varmış gibi hareket eden çalıya aldırmadan gülümser, birazdan yanına gelen melek sorar:

"Neden yalnızsın sen Althea?"

"Kızlar şarap almaya gittiler, onları bekliyorum."

"Çok içme, kaç kadeh içtin?"

"Hiç."

Gabriel memnun olmuş, güzel kızın omzunu hafifçe sıkarak saçlarını kulağının arkasına alır, o anda çalıların arasından az önceki muhafız dikilirken suratındaki kaymış gülümsemeyle Althea'nın beline tutunur. "Nerede kalmıştık?"

Althea bir anda omzuna yapışan dudakları hissettiğinde kaskatı kesilerek dehşetle Gabriel'e bakar. Arkadaki genç adamın ne yaptığını anlamaya çalışan Gabriel ise kaşlarını çatmış, başı hafifçe sağa eğik biçimde olanları izliyorken toprak rengi gözleri Althea'nın şaşkın yeşil bakışlarına döndüğünde tek kaşını kaldırır. "Ne yapıyor bu?"

"Hiçbir şey!" Althea arkasındaki adamı sırtı ve kalçasıyla ittirerek tekrar çalılara düşürürken Naysa kendini tutamadan güler, hemen sonra elini dudaklarına bastırırken Althea da zoraki gülümser. "Sarhoş işte, n'aparsın!"

"Sen benimle gel, kızları sonra bulursun."

"Ama Gabriel—"

"Gel dedim, geç önüme."

Althea yalvarır bakışlarla Naysa'ya bakar ve bir mucize dilerken Naysa hızla etrafına bakınır ve Azrael'i kalabalığın ortasında dans eder gördüğünde şokla Gabriel'in kolunu çekiştirir. "Gabriel, Azrael dans ediyor..."

Gabriel sonsuz ömründe sayısız beklenmedik şey görmüş, ama bu seferki gerçekten bir ilk iken genç adam biraz ilerde eteklerini tutarak gençlerin kurduğu çemberin içinde sürekli eş değiştirerek dans eden kız kardeşini, Ölüm Meleği'ni izler. "Althea, burada kal."

Althea büyük bir istekle efendisinin emrine itaat ederek orada kalırken Gabriel hızlı adımlarla dans eden gruba ilerler, Naysa da hemen arkasından onu takip ederken Althea çalıların arasında dallar ve yapraklarla boğuşan yakışıklı muhafızına yardım için yeşilliğin içine girer.

Gabriel dans edenlerin biraz ötesinde, kollarını kavuşturmuş, Azrael'in her biten turda el çırpıp diğer bir genç adamın koluna girmesini izliyorken yanındaki Naysa da keyifli bir gülümsemeyle diğer izleyenlerle beraber müziğe alkış tutuyordur.

Birazdan Gabriel'in şaşkın ifadesi kurnaz bir gülümsemeye dönüştüğünde genç adam yanındaki Naysa'ya dönüp elini uzatır. "Gel benimle Naysa, biz de giriyoruz."

"Ne? Ama Gabriel—"

"Gel hadi, bu fırsatı hiç kaçırır mıyım. Gir koluma..."

Naysa şaşkın, ama itiraz etmeden sarışın adamın koluna girer ve bir iki adım sonra kendilerini çemberin dans rutininde bulurlarken Azrael henüz onların varlığından habersiz, başka bir eşe geçer. Naysa çocukluğundan beri bildiği dansı hiç düşünmeden devam ettiriyorken tur bittiğinde eteklerini bırakıp ellerini birbirine vurur, sonra tekrar toplayarak başka birinin koluna girer. Gabriel ise diğerlerine göre biraz daha ritim yoksunu, ama yine de düzeni bozmadan hareket ediyorken biraz sonra dans edenlerin arasında hızla yer değiştirirerek bir sonraki turda Azrael'le eşleşecek şekilde yerini bulur. Toplu bir el çırpışın ardından Azrael dönerek yeni partnerine kolunu uzatırken karşısında Gabriel'i gördüğünde yüzündeki gülümseme bir anda solar, elbisesinin yukarı kaymış belini indirerek saçlarını ensesinde toplayıp çemberden çıkarken Gabriel de sırıtarak onun arkasından takip eder.

"Ne güzel dans ediyorduk, ne oldu?"

"Hiçbir şey, sıkıldım. Hep aynı hep aynı, dön dön, sonra hop el çırp sonra bir bir daha dön. Bitmeyecekti..."

Gabriel kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyorken arkadan Naysa da ona yetişip koluna tutunduğunda iki sarışın, Azrael'in arkasından yürümeye başlar.

"Neden çıktın Azrael? Çok güzel dans ediyordun."

Azrael, Naysa'nın sorusunu tamamen göz ardı ederek yoluna devam ediyorken bu sefer Gabriel konuşur:

"Keşke Michael de burada olsaydı—"

Bunun üzerine Azrael bir hışımla etekleri ve saçları uçuşarak arkasını döner ve ucunda şakasız bir ölüm taşıyan işaret parmağını iki sarışına kaldırır. "Eğer Michael'e bu gece gördüklerinizden bahsederseniz ikinizi de ölmekten beter ederim, anlaşıldı mı?"

"Ama Azrael—"

"Benimle tartışma Naysa. Michael'e tek kelime etmek yok."

Naysa hala ona doğrultulmuş olan işaret parmağına bakarak başını sallarken Gabriel'in bu tip tehditler pek umrunda değildir. "Raphael'e söylesek?"

Azrael, diğer erkek kardeşi konusunda bir sakınca görmemiş, parmağını indirerek umursamaz bir ifadeyle omzunu silker. "Olabilir, o sizin gibi çocukluk etmez. Söyleyin, içinizde kalmasın."

"Calden de izleseydi keşke—"

"Gabriel, öz noktanı söktürtme."

Gabriel korkuyla (!) gerilerken Azrael tekrar önüne dönüp yoluna devam eder, arkadaki iki sarışın melek de birbirlerine bakıp kaş göz yaparak onu takip ederler...

Lucine ilk başta tatlı bir sohbetle müzik ve danslarına ortak olduğu kızlardan şarap seviyesi arttıkça uzaklaşmış, şimdi bütün o kızlar başka adamların kucağında gecenin tadını çıkarıyorken Lucine tek başına, kendi arkadaşlarını arıyordur. Genç kadın birkaç insanı daha atlattıktan sonra biraz ileride boş şarap fıçılarının üzerine oturmuş olan Calden'i gördüğünde o tarafa ilerler.

Fıçıların üzerinde oturan Calden az da olsa yüksekten kalabalığı izliyor, bunca saat geçmesine rağmen hala azalmamış insan nüfusuna bakıyorken kendi küçük köyünde hiç bu kadar büyük bir eğlence görmemiş, şimdi ilgiyle izliyordur. Birazdan ayaklarının dibinde kırmızılar içinde bir rüya olan Lucine'i görünce elindeki boş kadehi bırakarak dev fıçının üzerinden yere, Lucine'in yanına atlar.

"Sen de mi kayboldun?"

"Biraz. Diğerlerinden kimseyi gördün mü?"

Calden başını iki yana sallayarak olumsuz cevap verince Lucine de başını sallar ve kollarını kendine dolayarak gelip geçen insanları izlemeye başlar. Kısa bir süre sonra kırmızı elbisesinin içinde ürpermeye başlamış olan genç kadın kollarını ovuşturunca Calden başını eğerek üzerinde ne olduğuna bakar. Genç adam o anda kalın bir parka giymiş olmayı diler, ama ancak üzerindeki keten yeleğini çıkarabilecek durumda olduğunu görürken yine de çıkarmaya yeltendiğinde Lucine gülümseyerek elini yeleğin sol yakasının üzerine kapatır. "Gerek yok, sadece ürperdim. Sağol, Matthew."

Haftalardır duymadığı ve zaman zaman unutmaktan korktuğu adını şimdi Lucine'in sesinden duyan Calden yeleğini bırakarak başını sallar ve sanki yarı yolda ona gelmekten vazgeçmiş olan havayı yakalarmış gibi derin bir nefes alır. Lucine onun rahatsızca ellerini ceplerine sokmasını izliyorken usulca sorar:

"Bana kırgın mısın?"

Calden hiç beklemediği soruyla yanındaki güzel kadına döner. "Efendim?"

"Sana o gün lüzumsuz dediğim için bana hala kırgın mısın?"

Calden hayır demek istiyor, ama yine de önünde kırmızılar içinde duran nefes kesici kadından etkilenmeyen bir akıl parçası her şeyin o kadar kolay olmadığını ona söylüyordur. Bu kadın onun köyünün huzurunu kaçırmış, ailesini ona düşman etmiş ve bir ay öncesine kadar şeytanın doğurduğu korkunç bir güç olarak ortalıkta dolaşıp durmuştur. Ancak şu anda karşısında duran kadının yeşil gözlerine bakınca o

yaptığı şeylere inanmak için bin şahit gerekiyordur. Calden yaşanan bu bir ay içinde nelerin değiştiğini o kısacık anda düşünür ve en büyük adımları karşısındaki kadının hatırlamadığı o beş gün içinde attığını fark ettiğinde konuşur:

"Kırgın değilim, ama rahat da değilim. İkimizin de birbirimize güvenmek için geçerli bir sebebi yok, ama inan şu anda o boynundaki hilali gördükçe onun olağanüstülüğü kırgınlığı da, rahatsızlığı da gölgeliyor."

Lucine hilalden her bahsedildiğinde yaptığı gibi alışkanlıkla elini boynuna götürürken Calden de onun parmaklarının dokunduğu yeri izliyor, mırıldanır. "Ve onu sadece ben görüyorum..."

Güzel meleğin dokunuşu bunu duyunca bir an gerilirken Calden gözlerini parlak hilalden alıp genç kadının yüzüne bakar. "Yani ölümlü olarak. Şu adam görmüyor mesela..."

Calden'in işaret ettiği sarhoş ve şişman adam elindeki kadehi kaldırarak gülerken Calden de elini kaldırarak ona selam verir. Lucine gülümseyerek elini tekrar boynundaki öz noktasına koyarken Calden'e bakmadan (*bakamadan)* konuşur:

"Artık senin için bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama..." Yeşil gözler yeteri kadar cesaret toplayınca onu izleyen kahverengi gözlerle buluşur. "Sana yaşattığım bütün üzüntüler için özür dilerim. Ne olursa olsun buraya gelmeden önce ve sonra yaşadığın kayıplar için ben sorumluyum—"

"Kalmak isteseydim kalırdım. Babam nasılsa yumuşardı..."

Lucine işte bununla bir anda şaşkınlığa düşerken Calden de bunu daha önce kimseye itiraf etmemiş, söylediklerini geri almak ister, ama artık çok geçtir. "Belki de yumuşamazdı, bilmiyorum. Orada kalsam buradakinden daha büyük acılar çekeceğim kesindi. Üstelik insan her gün bir grup melekle karşılaşıp Dört Büyükler'i görmüyor—"

Lucine işaret parmağının dudaklarına götürerek Calden'e sessiz olmasını işaret edince genç adam dudaklarını birbirine bastırarak susar ve önüne dönerek kalabalığı izlerken biraz sonra iki ayrı koldan melekler o tarafa gelmeye başladığında sohbetleri son bulur.

Arela

*

[...] Ancak bilinmelidir ki her ölümlü yeryüzünde eşsiz olduğu gibi, bir güç çiftinden de ancak tek bir melek doğabilir.

"Althea'yı unuttum..."

Gabriel dönüp kızıl meleğini almak için gidecekken Lucine ve Nadia onu durdurarak önüne geçerler.

"Biz onu getiririz."

"Tabii, hem benim Lucine'le konuşmak istediğim birkaç şey var. Gidelim mi?"

Lucine tabii diyerek derhal Nadia'nın koluna tutunur ve iki güzel melek uzaklaşırken Gabriel dönerek yanındaki Calden'e bakar. "Muhafızlardan biriyle koklaşıyor, değil mi?"

Calden hiçbir şey bilmediğini söyleyerek tekrar fıçısının üzerine otururken Gabriel bu sefer de onlardan neredeyse bir dünya ötede duran Naysa'ya bakar. "Neden o kadar uzaksın, gelsene Naysa?"

Naysa çağrıldığı yere gider, ama gözleri bir türlü Elian'ın olduğu tarafa dönemezken Gabriel biraz önce Naysa'nın mavi gözlerini sulandıran ateşin ne olduğunu az çok tahmin edebiliyor Elian'a döner. "Nadia oldukça değerli bir güç ve çok güzel, zarif bir kadın. Daha önce fırsatım olmadı, ama tebrik ederim Elian. Ruh eşleri çok kolay bulunmaz."

Elian memnuniyetle gülümseyerek elindeki kadehi Gabriel'e kaldırır ve teşekkür eder, o sırada Naysa'nın acı çekermiş gibi toprağı izlediğini de görünce kadehini yavaşça indirerek Gabriel'le bu sefer başka bir şey için göz göze gelir.

Kalbi kırık, ama konusunu etmezsen çok daha iyi olur. Daha önce nasılsan öyle kal, Elian. Naysa sana çok kıymet veriyor, alışacaktır.

Elian belli belirsiz başını sallar ve buruk da olsa bir gülümsemeyle tekrar Naysa'ya bakar ve tam bir laf edecekken Azrael sanki anın uygunsuzluğunu anlamış, araya girer. "Naysa, benimle gel."

Naysa önündeki toprağa dalıp kalmış bakışlarını aniden Azrael'e kaldırırken beyaz elbiseli melek çoktan bir yerlere doğru yürümeye başlamıştır, sarışın melek de koşar adımlarla ona yetişir. "Efendim?"

"Yok bir şey. Elian'la konuşup utanmayasın diye seni kaçırdım."

Naysa bunu duyunca duygularının şeffaflığına mı üzülse, yoksa Azrael'in iyi niyetine ve düşünceli jestine mi şaşırsa bilememiş, sadece başını sallar. Bu sırada Azrael kollarını kavuşturmuş, etrafı izliyorken dalgınca mırıldanır. "Biana meselesi çok canımı sıkıyor. Kimseye itiraf etmiyorum, ama öyle."

Güneş ve mucizelerin meleği bu gece Azrael'den gelen binbir çeşit beklenmedik mucizeye tanık oluyorken Ölüm Meleği bu beklenmedik paylaşımdan rahatsız değil, konuşmaya devam ediyordur.

"Benim gücümden nasıl iki tane olabilir? Arela bunu yasaklar, biliyorsun."

Naysa başını sallar. "Ama Arela Lucifer'i kısıtlamaz."

Azrael sıkıntıyla iç çekerken başını sallar. "En zayıf noktamız da bu belki. O uğursuz ruh Tanrı katından kovulurken de hepimiz yeryüzündeki ölümlülere güvendik. Bizim yarattığımızın aklını alamaz, ona zarar veremezsin dedik."

Naysa düşünceyle başını sallarken Azrael hafifçe gülerek konuşur:

"Lucine bizim aramıza girmeden önce hep ne düşünürdü biliyor musun?"

Naysa ilgiyle güçlü meleğin sözlerini dinliyorken Azrael'in sesindeki onay açıkça bellidir.

"Ona belki de hep bu yüzden biraz daha yakın oldum, etrafında dolaştım. Derdi ki; ölümlüler birbirleri için yaratılmış en büyük silahlardır. İçlerindeki inancı bile gün gelir, birbirlerine karşı kullanırlar." Bir ölümlünün son nefesinde ruhunun gerçek esasını gören yegane melek bir an duraksar, sonra daha usul bir sesle devam eder:

"Ölümlülere verilen bütün duyguları, iyi ya da kötü, akıllıca kullanabilen birisi çıkarsa ünvanına, cüssesine veya cüzdanına bakmadan en güçlünün o olduğunu kabul ederdi, haklıydı da. Doğduğundan beri de hep bunu kendine kılavuz edinerek buralara kadar gelmiş. Lucifer'in silahı bu işte. Ölümlüler. Bizim özgür iradesine dokunamadığımız, ama yoldan geçen bir başka soydaşının bile kontrol edebileceği insanlar. Şu adam bile istese benim dengede tutmaya çalıştığım kainatı batırabilir."

Azrael biraz ileride kızlara sulanan sarhoş ve şişman adamı işaret ediyorken Naysa hafifçe gülümseyerek konuşur:

"Hepimizin yaradılışının bir sebebi var. Eğer o sarhoş adam gün gelip kainatı batırmaya çalışacaksa, biz de şimdi yaptığımız gibi onu izlemeyeceğiz. İçimizdeki aydınlık bütün uğursuzlukları alt etmek için bize verildiyse biz de elimizden ve yüreğimizden gelenin en iyisini yaparız. Karşı duracağımız illet şişman ve sarhoş bir adam da olabilir, ölümün gücünün haksızca eline verildiği başka bir melek de..."

Mucize ve Ölüm gülümseyerek çok manalı bir bakış paylaşırken Azrael bir an sonra dönüp sarhoş ve şişman adamın olduğu yere bakar. "Şu adamın hakkından gelmem lazım, izninle."

Azrael eteklerini toplar ve kızları iğrenç bir şekilde sıkıştırıp laf atan adama ilerlerken arkasında bıraktığı Naysa'yı da farkında olmadan tekrar gücüne ve amacına bağlamıştır. Avludaki ateşler yavaş yavaş söner ve gece son bulurken, Güneş gülümseyerek yoldaşlarının yanına döner.

* * *

XIV. Masumiyet ve Hayal

2 ay sonra...

Naysa elinde küçük bir sepet meyveyle taş yollardan yürüyor, kavurucu sıcakta ara sıra elinin tersiyle alnını siliyorken bir süre sonra merkezdeki hanları ve dükkanları aşmış, kerpiçten evlerin olduğu bölgeye varmıştır. Sarışın kadın sol yanında uzanan evleri sayarak ilerliyorken biraz sonra sıralı evlerin birinden kızıl saçları tepesinden sarılıp toplanmış olan Althea çıktığında saymayı bırakıp mutlulukla gülümseyerek oraya ilerler.

"Size meyve getirdim!"

Althea ellerini çırparak sevinçle içerdeki Lucine'e seslenir. "Naysa evimize hediye getirmiş, Lucine! Koş!"

İki ay önce bakışlarında pişmanlık ve kaygı taşıyan Ay Meleği şimdi gözleri pırıl pırıl parlar bir şekilde küçük evden çıkar ve hemen Naysa'nın elindeki sepeti alır. "Ah, ağırmış! Sağol Naysa, geç otur sana bir şey ikram edelim."

"Biraz soğuk suya hayır demem. Tanrı'ya şükür bereketimiz tam, ama bu sıcaklar nedir böyle?"

Althea güneşten kızarmış yanaklarını göstererek gülümserken Naysa genç kızın al yanaklarını severek onun için çıkardıkları tahta taburelerin birine çöker ve eteklerini toplayarak daha rahat otururken sorar:

"Calden de sizin kadar sefada yaşıyor mu? Ona da gidip baktınız mı?"

Althea mahcup mahcup başını eğerek bakmadıklarını söyleyecekken Lucine elinde bir kupa suyla gelir. "Ben dün akşamüzeri gittim. Her şeyi tam."

Naysa su için teşekkür ederek hemen içerken Althea şaşkın, Lucine'e bakıyordur. "Sen ne zaman Calden'i görmeye gittin?"

Lucine de kendi eteklerini toplayarak taburelerin birine oturur ve örgüsü açılan saçlarını tekrar toparlarken cevaplar:

"Sen çamaşırları yıkadıktan sonra uykuya yattın, ben de yalnız kalmayayım diye onun yanına gittim."

"Bak sen..."

"Ne var? Arkadaşımı göremez miyim?"

"Arkadaş, tabii ya..."

Naysa ikisinin atışmasına gülümsüyorken Althea, Lucine'in peşini bırakmaya niyetli değil, bıcır bıcır laf yetiştirmeye devam ediyordur.

"Ben de yarın gidip saraydaki muhafızlara çörek götüreyim bari, arkadaşlarım değil mi?"

Lucine kalın örgüsünü omzundan arkaya atıp yan gözle Althea'ya bakar. "Terbiyesiz."

"Ben mi terbiyesizim?!" Althea abartılı bir şaşkınlıkla ellerini göğsüne kapatır. "Ben ki iyi niyetli körpe bir kızcağızım, dostum olan emektar muhafızlara bir parça aş götürünce terbiyesiz oluyorsam, ev arkadaşını uyutup Calden'in evine kaçanlar ne oluyor, bilmiyorum..."

Lucine şokla elini ağzına kapatırken Naysa artık dayanamamış, güler. "Sataşmayın birbirinize. İyi anlaşın, hadi bakayım."

"Benim Calden'e olan hislerim tamamen dostluk—"

"Sen onu benim külahıma anlat! Bal gibi de kalbini kaptırmışsın işte!"

Lucine ellerini dizlerine vurarak ayağa fırlar. "Sen boyuna göre çok büyük laflar ediyorsun, utanmaz! Gel buraya!"

Althea bir çığlık atarak kendini yolun ortasına zorla atar ve büyük bir çember etrafında koştururken Lucine de bir yandan onun peşinden koşuyor, bir yandan da laf yetiştirmeye çalışıyordur.

"Fesat fesat laflar etme, seni dizime yatırırım—"

"Sen kimi dizine yatırıyorsun? Ben senden ne kadar büyüyüğüm biliyor musun?"

"Sus, fındık kurdu! Ben gördüğüme inanırım, kaçma gel!"

Althea son anda zıplayarak Lucine'in pençelerinden kurtulurken biraz sonra Naysa da onların arasına girmiş, ikisinin peşinden koşturmaya başlar. "Sokak ortasında yaptığınız olacak iş mi? Durun! Durun dedim!"

"Ne dediğini duymadın mı!? Ben kalbimi kaptırmışım da, onu uyutup elin adamlarının evine kaçıyormuşum! Terbiyesiz!"

"Yalan mı!? Yalan de!"

"Diyorum zaten!"

"Değil işte!" Althea eteklerini tutup geri geri koşarken Lucine'e dil çıkarır. Biraz sonra Lucine ve Naysa aynı anda dururlarken Althea keyifle gülerek eteklerini bırakır ve ellerini beline koyar. "Aferin! Hem aşık olmak kötü şey mi? Bir gün sen Calden'e aşık olursun, öbür gün o sana, sonra samanlık seyran olur—"

"Althea sus!"

Althea hala konuşacakken birazdan omzundan biri onu hafifçe dürttüğünde arkasını dönüp Calden'i görür ve ellerini ağzına kapatarak kocaman gözleriyle önündeki adama bakar. Calden keyifle gülümsüyorken Althea utançtan kıpkırmızı kesilmiş, arkasını döndüğü gibi en az onun kadar utanmış olan Lucine'in yanına koşturup ellerine sarılır. "Affet, görsem tek laf etmezdim!"

Lucine bir şeyler mızırdanarak elini yanındaki yapışkandan kurtarmaya çalışıyorken Naysa gülerek onları kendi haline bırakır ve Calden'in yanına gider. "Sen onlara bakma. Nasılsın, bir eksiğin var mı Calden?"

Genç adam çok teşekkür ederek olmadığını söylüyorken kelimeleri Naysa'ya dönük, ama gözleri hala Lucine'in üzerinde, muhtemelen ne dediğini kendisi bile duymadan konuşuyordur. "Her şeyim tamam. Bulgurla pirinç de aldım, sonra Lucine'in gözleri—yani çörekleri de var."

Naysa gülümseyerek başını sallıyorken Calden biraz sonra susmayı tercih ederek önündeki sarışın meleğe bakar. Naysa manalı manalı onu süzerken arkada Lucine ve Althea hala fısıldaşıp mızırdanarak olmayan (!) kalp çarpıntısının tartışmasını yapıyorlardır.

Güneş batımına yakın Naysa ve Calden hala kapı önündeki taburelerde sohbet ediyor, ara sıra Althea da onlara katılıyorken Lucine nadiren bardak ve tabak taşımak dışında itinayla dışarı çıkmaktan kaçınıyordur. Bir süre sonra tabakları da Althea taşımaya başlar ve kızıl saçlı konuşkan melek eve girip elindeki kirli tabakları tek musluk olan küçük odada kapaklı, bodur bir dolabın üzerine koyar. Lucine tabakları alıp gri taştan oyulmuş lavabonun içine koyup durularken Althea bir anda canlanarak tekrar dışarı koşar. "Gabriel geldi!"

Lucine ne bir ses, ne de bir işaret görmüş, ama Althea'nın Gabriel'i fersahlar öteden hissettiğini bilerek başını sallar. "Selam söyle..."

Althea kapının eşiğinden zıplayıp Naysa ve Calden'in yanına iner, sonra koşturarak yola çıkarken uzaktan gelen Gabriel'i görünce ellerini sallar. Hızlı adımlarla yaklaşan sarışın melek de ona elini kaldırıp selam verir, sonra yanına çağırırken Althea yolun yarısını koşup tam ortada genç adamla buluşur. "Canın sıkkın, ne oldu?"

"Elian pek iyi değil Althea. Diğerlerine söylemeden benimle gelir misin?"

Althea üzgün, başını sallar. "Yine de gelip kendini gösterseydin. Geldiğini biliyorlar..."

"Verirdim, ama adamın sızısı büyük—"

"Kimin sızısı büyük?"

Gabriel yanlarına gelen Naysa'yı gördüğünde gülümserken Althea da dönerek evin önünde yalnız kalmış Calden'e bakar, sonra tekrar Naysa ve Gabriel'e döner. "Elian iyi değilmiş, sen de bizimle gelsene Naysa. Bana çok yardımın olur, inan."

Naysa, Elian'ın adını duyduğu anda saraya dönmekten vazgeçmiş, derhal Gabriel'e neler olduğunu sorarken Althea onların arkasından evin önünde oturan Calden'e el sallar ve gittikleri işaret eder, Calden de sebebini sormayı düşünmeden elini sallarken Althea memnun, döner ve iki sarışınla beraber uzaklaşır.

{ Secret Garden – Moongate }

"Althea? Nerelere kayboldun?"

Lucine elinde usul usul yanan bir kandille evden çıkıp kapının önünde yola doğru el sallayan Calden'i görünce eşikten inerek uzaklaşan iki sarı, bir de kızıl kafaya bakar. "Nereye gidiyorlar?"

Calden, elleri ceplerinde, uzayıp giden yolu izliyorken cevaplar:

"Naysa saraya dönecekti, Gabriel ve Althea'nın nereye gittiğini bilmiyorum."

Lucine elindeki kandille birlikte tekrar eve dönerken yine Calden'in yüzüne bakamadan mırıldanır:

"İyi geceler o halde, Calden..."

"Lucine?"

Lucine'in eşikten attığı adım havada kalmış, genç kadın gözlerini yumarak derin bir nefes alır, sonra gözlerini açıp başını yanına çevirerek sorar. "Efendim?"

"Althea'nın gündüz söyledikleri doğru muydu?"

"Althea ne söylemiş?"

Calden cevap vermeden sadece gülümserken Lucine dönerek ona bakar. "Hatırlamıyorum, gerçekten..."

"O zaman doğru."

Calden ona doğru ilerliyorken Lucine kalbinin kulaklarında attığını duyuyor, kaşlarını çatarak hala bilmiyor gibi yapıyordur. "Ne sorduğunu bilmeden nasıl doğru diyeyim—Calden, nereye geliyorsun sen?"

Genç adam Lucine'in söylediklerine aldırmadan eşikten tek adımını atar ve yükselerek güzel meleğin kandili tutan elini açar, sonra onu belinden kavrayarak kendine çekip dudaklarına eğilirken Lucine oracıkta ruhu cennete ulaşarak gözlerini kapatır.

Ay Meleği'nin elindeki ışık aynen kalbi gibi tir tir titreyerek yanıyorken beli güçlü kollarla sarılmış, bedeni hiç bilmediği bir sıcaklığa yaslanmış, öylece duruyordur. Calden onun dudaklarını bir ömür kadar uzun birkaç saniyede öpüp çekilirken Lucine gözleri kapalı, az önce ilk defa başka bir nefesten aldığı tadı kaybetmekten korkarak bekler. Biraz sonra gözleri de dudakları gibi hafifçe aralanır ve ancak asırlar sonra yeniden doğduğunda başka bir renk alacak olan yeşil bakışları, önündeki adamın güzel gözlerine kilitlenir.

Calden saklayamadığı bir hayranlıkla ellerinin arasındaki güzelliği izliyorken geceyi davet eden alacakaranlıkta gökten düşmüş yıldızlarla bezenmiş gibi parlayan siyah saçlara bakıyordur.

"Kılavuzunuz ne der bilmiyorum, ama beni büyüledin Lucine."

Büyülemekten çok kendisi büyülenmiş olan melek başını yavaşça sağa sola sallar. "Yapamam, yasak..."

Calden onun güzel sesini duyunca bir daha genç kadının dudaklarına eğilir ve bu sefer o sesin bağlı olduğu ruhu da içine almak istercesine Lucine'i öperken daha önce bambaşka amaçlarla aklını almaya çalıştığı adamın nefesinin içine dolmasını hisseden güzel melek onun kollarında titrer. Genç kadının sağ eli Calden'in kolundan yolunu bulup genç adamın boynuna çıkarken sol eli kandili nereye koyacağını bilememiş, öylece havada duruyordur. Birazdan, Calden dudaklarını ondan ayırmadan Lucine'in elindeki kandili alır ve bedeniyle onu bir iki adım gerileterek kandili kapının yanındaki kancaya asar, sonra boşta kalan eli de alıp kendi boynuna dolarken Lucine genç adamın dudaklarına gülümser...

Althea elini Elian'ın başına koymuş, genç adamın inlemelerinden bir şeyler anlamaya çalışıyorken yatağın başucunda bekleyen Nadia'ya bakarak hafifçe gülümser.

"İyi olacak, merak etme. Bir şeyleri görmek için kendini zorluyor, onu geri çağırıyorum."

Nadia yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküp Elian'ın elini ellerinin arasına alıp öper, sonra dolu dolu olmuş mavi gözleriyle eşini izlemeye devam ederken Althea mutlu bir ses çıkardığında herkes heyecanla yataktaki adama bakar. Elian yavaş yavaş gözlerini açıyorken Althea onun başını bırakıp gülümser. "Çok uzaklara gitmişsin Elian."

Elian ter içinde kalmış, güçsüz elini Althea'nın şifalı ellerinin üzerine koyar. "Sağol..."

Kızıl saçlı kız başını sallar ve yatağa tutunarak kalkarken onun bıraktığı yeri Naysa doldurur, Nadia da yatağa çıkıp eteklerini toplayarak Elian'ın saçlarını okşarken Gabriel dışında kimse Althea'nın dengesini bulmakta zorlandığını fark etmez.

Kızıl saçlı kız duvara ve kapının eşiğine tutunarak kendini han odasında dışarı attığında artık yığılabileceğine karar vermiş, gözleri kayarak kendini bırakırken güçlü eller onu tutar, Gabriel gücü tükenmiş masum meleği kaldırarak bir an sonra bambaşka bir yerde belirirken genç kızı bembeyaz tüllerin etrafını sardığı temiz bir yatağa yatırır.

"Althea? Eve geldik, duyuyor musun?"

Althea derin bir nefes alar ve ölümlülerin ancak bulutların ötesine ulaşabilirlerse görebilecekleri rüya gibi bir gökyüzüne gözlerini açarken gülümser. "Ev..."

Gabriel endişeli, başını sallarken zavallı kızın al saçlarını okşayarak elini tutar. "Neden bu kadar güçsüz düştün, ne gördün?"

Efendisinin sorusuyla Althea'nın hep gülen yüzü gölgelenir, yeşil gözleri dolarken genç kız titrek bir sesle konuşur. "Nadia'nın yavrusuna daha doğmadan kıyacak. O kadın, Biana..."

Gabriel öfkeyle kaşlarını çatarken biraz sonra Althea'nın yanında yatağa Azrael de oturduğunda genç kız başını siyahlar içindeki kadına çevirip bir elini de ona uzatır. Azrael narin eli kendi elleri arasında tutarak güçsüz meleğe bakıyorken sorar:

"Doğru gördüğüne emin misin?"

"Eminim. Elian öyle acı çekmiş, öyle şaşırmıştı ki o zamandan dönmeye mecali kalmamıştı. Muhtemelen şimdi bütün o gördüklerini bir rüya sanıyordur, belki hatırlamaz bile. Hepsini ondan aldım, çok kötüydü..."

Althea'nın gözlerinden süzülen yaşlar Gabriel'in içini sızlatıyorken Azrael kardeşine bakar. "Gerekirse o bölgedeki bütün nesli toplayalım—"

"Hayır. Bu seferkini biz halledeceğiz. Bu kadının nasıl can aldığını bile bilmiyoruz, eğer ruhları parçalayabiliyorsa bize zarar vermesi diğer meleklerden daha zor olacaktır. Raphael ve Michael'e haber ver, onlar da gelsinler. Nadia'nın yazgısını değiştirebilecek olan bir tek biz varız."

"Diğerleri ne olacak? Naysa, Lucine?"

"Onları da uzak tutmak isterdim, ama dışarıda kalmaya razı olmazlar, biliyorum."

"Olmamalılar da. Naysa'nın ne kadar güçlü olduğu açık. Lucine de şimdi kırılgan görünüyor, ama o ellerin yapamayacağı büyü yok, Gabriel, kendi gözlerimle gördüm. İkisi de bizi daha kuvvetli kılar. Aklında bulunsun..."

Gabriel başını sallar ve orada karar verilirken Althea yorgunlukla iç çekerek dinlenmeye devam eder.

Ay Meleği'nin beyaz tenindeki sihirli hilal, Dokunulmuş Olan'ın parmakları altında parlıyorken Lucine usul nefesler alarak onunla aynı havayı paylaşan adamın yüzünü izliyordur. Genç kadının sırtı evin kapısına yaslanmış, elleri Calden'in belinde asılı kalmışken gülümseyerek sorar:

"O hilal olmasa da benimle bu kadar ilgilenir miydin?"

Kahverengi gözler hilali unutup o sihirli izin sahibi olan kadına bakarken Calden sevgiyle gülümser.

"Köye adımını ilk attığında bu hilal yoktu, değil mi?"

Lucine şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Calden uzanarak güzel meleğin alnını öper ve geri çekilirken mırıldanır. "Gözlerim seni ilk gördüğü andan beri ilgileniyorum. Hilal olsun ya da olmasın..."

Meleğin elleri Ölümlü'nün belini saran kumaşı sıkarken gözleri onun bakışları arasında gidip geliyordur, Calden konuşur. "O gün sana attıkları her taş bana da çarptı, benim de canımı yaktı."

"Matthew..."

"Lucine ben sana aşığım. Sebebi ne bu hilal, ne de sahip olduğun güç..."

Lucine, gözleri dolmuş, kapıdan çekilerek önündeki adamla birlikte bir adım atarken ellerini kaldırıp onun yakışıklı yüzünü kavrar. "Ben seni büyülemedim, sen beni büyüledin. Hem de ne hilalin, ne de gücünle. Sen gelene kadar kimse bana senin gibi karşı durmadı, kimse senin gibi yanımda da durmadı. Ben bugün burada bir yere sahipsem, hala vicdanım sağlam, kalbim canlıysa hep senin sayende Matthew..."

Calden gülümser ve şu anda sadece narin ve güzel bir kadın olan, *onun olan* Lucine'i tutarak kendine çekip dudaklarını örterken genç kadın bir tüy kadar hafif, usul bir inlemeyle genç adama tutunur. İki aşık az önce kendilerinden bile sakladıkları en büyük sırlarını bir diğeriyle paylaşmış, şimdi yürekleri bir olmuş bir şekilde öpüşüyordur.

Lucine başını hafifçe sağa eğerek ellerini Calden'in saçlarından sokar ve bir anda sırtının iki yanından giren keskin bir ağrıyla kaskatı kesilirken boğuk bir çığlıkla başını indirir. Calden nefes nefese, önünde iki büklüm olmuş kadını tutarken bir an sonra Lucine acıyla haykırıp yere çöktüğünde Calden de dehşetle gecenin karanlığını yararak etraflarını saran parlak ışığında içinde kalır.

Lucine acıyla Calden'in kucağında tortop olmuşken genç adam göz kamaştırıcı ışığın nereden geldiğini anlamıyordur, ama gökte uçan bir kuşun dili olsa Lucine'in sırtının iki yanından göğe kadar uzanan parlak ışıkların bir çift devasa kanat olduğunu söyleyebilirdir...

Arela

*

Bir Öz Noktası verilerek aklanmış her Siyah Melek gün gelip kendi gücünden bir parçayı bir başkasıyla karşılık beklemeden paylaştığında, Tanrı katından ona verilen güç bir çift kanat olup onun ruhuyla birlikte göğe uzayacaktır. Bu olaya *Arınma* adı verilir ve arınan her Siyah Melek'in Lucifer ile olan güç bağı tamamen kopmuş olur.

Siyah Melek, aklanmasından çok kısa bir süre sonra arınabileceği gibi, aklanmasını takip eden ve 10. döngüsünden geç olmamak kaydıyla herhangi bir döngüde de arınma yaşayabilir. 10. döngüsünden sonra hala arınamamış olan Siyah Melekler kendilerine verilen öz noktaları silinerek Yeniden Doğum Döngüsü'nden çıkarılırlar.

Melek tarihinde ilk arınan melek, aynı zamanda ilk aklanan melek de olan Ay ve Sırlar meleği Lucine'dir.

{ Yoshihisa Hirano – Light Lights Up Light (for piano) }

Işıklar sönüp Lucine'in kasılmış bedeni gevşeyince Calden genç kadını sararak saçlarını öper. "Geçti, Lucine. Geçti..."

Lucine az önce sırtını delip geçermiş gibi acı veren ışıkların ardından şimdi hiç olmadığı kadar hafif ve özgür hissediyor, Calden'in omuzlarına tutunarak başını kaldırır. Güzel meleğin yüzünde acıdan çok rahatlamış bir ifade varken biraz sonra uzanarak Calden'e sımsıkı sarılır. "Korktum, ama iyiyim."

"Neydi o ışık?"

"Bilmiyorum, ama iyi bir şey olduğuna eminim."

"Canın yanıyor gibiydi."

"Ama geçti..."

Calden kollarındaki kadının başını öperek ellerini saçlarından geçirirken Lucine sanki yeniden doğmuş, ilk dokunduğu adamın Calden olduğuna şükrederek gülümser...

Elian saatlerdir yanında uzanarak onun daha iyi olmasını beklemiş, şimdi de göğsünden uyuyakalmış Nadia'nın ipek saçlarını okşuyorken başını eğerek genç kadının alnına hafif bir öpücük bırakır. Nadia sıcak dokunuşla göz kapaklarını aralar ve başını yavaşça kaldırarak onu izleyen deniz mavisi gözlere bakarken gülümser. "Daha iyi misin?"

Zamanların birinde gördüğü en büyük acı ondan çekilip alınmış olan melek şimdi çok daha iyi, yakın zamanda değişecek olan kaderinden habersizce başını sallarken yattığı yerden uzanarak kollarındaki kadının dudaklarını örter. Nadia ruh eşinin nefesiyle canlanarak elleri üzerinde doğrulur, ama birazdan yavaşça sırt üstü yatağa uzanırken Elian örtüleri iterek onun narin bedenini kendi güçlü vücuduyla kapatır. Nadia ellerini üzerindeki adamın gömleğinin aralık göğsünden geçirip omuzlarına doğru kumaşı açarken Elian onun kusursuz güzelliğini izliyordur, gülümser...

İki meleğin de en büyük sihirleri taşıyan tenleri en sonunda kumaşlardan kurtulduğunda ruh eşleri tek bir bedende birleşir, Nadia ciğerlerini dolduran derin bir nefesle kendini gererken Elian onun kolyesini parmağının ucuyla iterek gümüşün terk ettiği beyaz teni öper. Umudun meleği güzel yüzünde en mutlu gülümsemesiyle kapalı gözlerinin ardından onunla aynı kalpte atan adamın yüzünü görebiliyorken, parmakları en kıdemli meleğin ensesinden bel oyuğuna kadar uzanan zarif bir kılıç şeklinde çizilmiş öz noktasını takip ediyordur.

Kimine bir ömür kadar uzun gelen, kimi için göz açıp kapayıncaya kadar olup biten bir andan sonra Elian gözlerini sımsıkı yumarak kendini içindeki bütün güçle Nadia'ya bırakır ve ikisi de birbirine uzanarak bir kez daha öpüşürken bulutların ötesinde Masumiyet ve Hayal meleği kanatlarını almış, doğmayı bekler...

Gün ışığının bıraktığı kavurucu sıcağı usulca havadan silen ılık bir rüzgar pencereden içeri süzülünce Elian yanında uyuyan güzeller güzeli Nadia'nın sırtını sıcak örtülerle kapatır ve sağ omzunun tam arkasındaki iki küçük kanadı öperek yanından sıyrılıp yataktan çıkar. Yerde serili kalmış gömlek ve pantolon sırasıyla tekrar giyilip Elian handan çıktığında kapının önündeki basamaklarda oturan Gabriel ona döner.

"Uyanmışsın..."

Elian iyi olduğunu gösterircesine tebessüm eder ve sarışın adamın yanına çökerken sorar:

"Bir şeyler değişti, nedir?"

Gabriel gülümser, "Lucine'in ruhu arındı, izimizi kaybettiler."

"Ama bu bulamayacakları anlamına gelmez."

"Elbette bulacaklar, ama uzun zaman alacak. Biz geldiklerini bilip hazırda beklediğimiz müddetçe galip gelemezler."

Elian rahat bir nefes alır ve hafifçe arkasına yaslanarak dirseklerini basamaklara koyup sessiz geceye daldıktan bir süre sonra Gabriel'in usul sesiyle yanındaki adama döner.

"Bir kız çocuğun olacak Elian."

"Efendim?"

Ay ışığının başak rengi saçlarını aydınlattığı Gabriel gülümseyerek yanı başında oturan en kıdemli meleğe döner. "Sen ve Nadia. Bir kız çocuğunuz olacak. Masumiyet ve Hayal Meleği."

Elian'ın nice zamanlar görmüş sabırla dolu mavi bakışları ilk defa saf bir heyecanla dolmuş, daha doğmamış parçası için kalbi şimdiden özlemle çarpmaya başlamışken Gabriel dakikalar önce ruhunda hissettiği aydınlıktan bahsetmeye devam eder.

"Ne şanslısın ki ilk çocuğunu ruh eşinle yaptın. Melek kız, annesiyle beraber yaşamdan yaşama geçtikçe yanlarında sen de olacaksın. Bu ödülün kıymetini bil, o kız senin tek kurtarıcın, en büyük yoldaşın olacak."

Elian dalgınca başını sallıyorken Dört Büyükler'in en aydınlığının ağzından çıkan her söz bulutsuz gökte parlayan bir yıldız oluyor, güneşin doğuşuyla bir süreliğine unutulsa bile Elian'ın kaderine hiç silinmemek üzere yazılıyordur.

Althea tertemiz havayı içine çekerek yattığı yerde gerinir ve gözlerini açtığında başucunda oturmuş, onu izleyen Azrael'i görünce mutlu ifadesi solarak sorar:

"Kötü haber mi var?"

"Bebeğin kaderi değişti. Ölmeyecek, aksine uzun ömürlü ve güçlü bir melek olacak."

Althea yine gülümserken Azrael hâlâ ölümün karasıyla ona bakmaya devam edince al saçlı kızın yeşil bakışları da bulutlanır. "İsteğimiz de bu değil miydi? Ne oldu?"

"Şimdi bir değil bin ölüm var. Soyumuz çok kayıp verecek, Althea..."

Azrael bakışlarını kaçırarak döner ve ölümlü gözlerin göremeyeceği kadar berrak olan mavi gökyüzüne bakarken biraz sonra Althea'nın narin eli ölümün elini tutuğunda Azrael iç çekerek başını eğer, al saçlı kız güzel sesiyle konuşur:

"Sen hep demez miydin melek olan ölümü korkmadan karşılar diye?"

"Bu seferki farklı. O zaman ölüm sadece benim elimden çıkıyordu. Bu kadın o ruhları parçalıyor, yok ediyor..." Azrael sol elinin parmaklarının açarak sanki aralarından incecik kum taneleri akıyormuş gibi izlerken Althea o eli de tutup diğerinin üzerine koyar. "İzin vermeyiz!"

Azrael soğuk yüzünde buruk bir gülümsemeyle Tanrı'nın en içten dokunuşuyla yarattığı genç meleğe bakar. "Umarım dediğin gibi olur Althea..."

Althea umutla gülümser ve Azrael ile birlikte doğrulup yataktan iner, daha uzun bir süre tekrar göremeyeceği sihirli gökyüzüne bakarak derin bir nefes daha çeker, sonra yanındaki kudretli meleğe döner.

"Eve dönelim, Lucine beni bekler."

Yıl 1251...

Aylar su gibi akıp geçmiş, Nadia'nın hamileliği yeryüzünün en büyük mucizesi olarak geri kalan her şeyi gölgelemeyi başarmıştır. Bir yaz günü annesinin karnına düşüp onun ruhunu paylaşan melek, tam dokuz ay sonra bir bahar sabahı yeryüzündeki ilk nefesiyle beraber adını da almıştır: Allegra.

Kasabanın ebesi buruş buruş olan ve ilk nefesiyle ağlayan minicik canı Naysa'nın elindeki tertemiz örtülerin arasına bırakır, mucizelerin güzel meleği ellerinin arasındaki tüy gibi hafif kızı sarıp sarmalayıp yüzünü silerek döşeğinde uzanmış, onu bekleyen annesinin kollarına verdiğinde gülümser. "Tanrı hepinize uzun ömürler versin."

Nadia gözlerinden yaşlar süzülerek kızını kollarına alır, o sırada ebenin haberiyle Elian da içeri girerken yataktaki iki güzelliği görünce yüzü aydınlanarak oraya ilerler. Naysa üçünü biraz geriden izliyorken Nadia ve Elian bebeklerine bakıp usul seslerle konuşuyorlardır. Allegra adını bir de babasının sesinden kulağına fısıldanarak duyduğunda odada Michael belirir, anne ve baba hiç oralı olmamışken Naysa genç adama gülümser. "Tam vaktinde geldin."

Michael yataktaki küçük aileye bakıyorken gülümser. "Geç bile kaldım. Bebeği nasıl onların elinden alıp kutsayacağız?"

Naysa bilmediğini mırıldanır ve Nadia'nın parmaklarına dokunan minicik elleri izlemeye devam ederken Michael usulca sorar:

"Naysa, sen yapmak ister misin?"

Naysa bunu duyunca şokla yanındaki sarışın adama bakar. "Ben mi? Tek başıma mı?"

Mavi gözlü yakışıklı melek gülümser ve başını sallar. "Lucine için yaptın."

"Ama bu..." Naysa dönüp yataktaki küçücük bebeğe bakar. "O daha çok küçük, ya zarar verirsem?"

"Senin elinden kötü bir şey çıkmaz, Naysa. Güven bana. Sen ister misin onu söyle..."

Güneş'in en parlak ışığını saçlarında toplamış olan Naysa gök mavisi gözlerinden açık açık okunan bir istekle başını sallar. "Hiç istemez miyim..."

"Güzel, öyleyse..." Michael ilerler ve aile saadetine ortak olup annesinin kucağında yumuk yumuk elleriyle daha açılmamış gözlerini ovuşturan meleğe bakar. "Allegra, Naysa'nın eliyle bugün bizim aramıza katılacaksın."

Bunun üzerine Nadia ve Elian dönerek Naysa'ya bakarlarken sarışın melek gülümser. "Eğer sizin de izniniz olursa..."

"Elbette iznimiz olacak, o nasıl söz Naysa?"

Naysa gözleri dolarak ilerler ve kızını ona emanet etmiş olan Nadia'nın kollarından Allegra'yı alarak en ufak bir koruması bile olmayan Masumiyet ve Hayal Meleği'nin minik başına bir öpücük bırakır. "Her daim

annenin ve babanın ruhunda güneş gibi parla, yüreğinden kopan her dilek bir mucize olsun, seni çabucak bulsun güzel Allegra."

Allegra kucağında güvende olduğu meleğin güzel sözleriyle usulca mızırdanırken Naysa onun sağ omzuna dokunuyor, en eski dillerin biriyle nazik bir dua okuyorken biraz sonra küçük kızın omzunda tıpkı annesininki gibi iki küçük kanat parlar. Allegra bütün ömürleri boyunca taşıyacağı öz noktasını kazandığında Nadia mutluluktan ağlıyor, Elian gururla eşinin ellerini tutuyorken Naysa ilk defa yeni doğan bir canı kutsamış, bütün ruhu parlayarak kucağındaki bebeği izliyordur...

Odadan herkesten önce Michael çıktığında kapı dışında bekleyen Althea ve Lucine koşturarak onun yanına giderler.

"Biz de girebilir miyiz?"

"Kutsadınız mı? Nasıl oldu?"

"Kime benziyor?"

"Gözlerini açtı mı bari?"

Micheal sanki yarın yokmuş gibi bıcır bıcır soruları sıralayan kadınlara bakıyorken güler ve arkadaki Calden'e işaret eder. "Ne kadardır böyleler?"

"Son üç aydır..."

Althea ve Lucine bunu duyunca bütün "bıcırtılarını" arkadaki Calden'e çevirip anne olmanın ve çocuk doğurmanın ne olduğunu bilip bilmediğinden girerler. O sırada doğum ve annelikle uzaktan yakından ilgisi olmayan Azrael yine bir yerlerden gelip onların arasına girer.

"Doğdu mu?"

Michael başını sallarken Althea ve Lucine bu sefer Azrael'in başına üşüşmüş, bütün sevgi ve ışıklarıyla Ölüm Meleği'nin üzerine parladıklarında Azrael kaşlarını çatarak çok kısa bir süre onları izler, sonra ikisini de omuzlarından tutup iki yana ayırarak aralarından geçer. "Görelim bakalım, nasıl bir meleğimiz oldu."

Azrael içeri girerken "bıcırık" bayanlar da arkasından koşturarak odaya girerler. İçeride bebeği iyice temizleyip kundağa saran Naysa onları berrak gülümsemesiyle karşılarken Althea hemen küçük meleğin yanına koşturup parmaklarını çok yavaşça bebeğin başına koyar, hemen sonra en mutlu gülümsemesiyle anne ve babaya döner. "Çok sağlıklı, çok güçlü! Tanrı uzun ömürler versin!"

Nadia ve Elian çok teşekkürler ederek yorgun ama mutlu bir şekilde gülümsüyorlarken arkadaki Azrael hala bebeği izliyordur, dalgınlıkla mırıldanır. "Bu kız ölümü yenecek."

Gülüşler sessizleşir, bakışlar yavaş yavaş ciddileşirken Azrael yutkunarak elini uzatıp ak kundağın içindeki bebeğin göğsüne koyar. "Gün gelecek ölümü oyuna getirecek, *beni* oyuna getirecek..."

Naysa endişeyle Azrael'e bakıyorken bebeğin babası olan Zaman ve Sabır Meleği Elian da bekliyordur, sorar:

"İyi mi, kötü mü?"

"Sen bir şey görebiliyor musun?"

Elian başını hayır anlamında iki yana salladığında Azrael, ruhuna kavuşalı daha bir gün bile olmamış meleğe hayretle bakar. "Gözlerimi bağlıyor, hiçbirimiz göremiyoruz. Hangi ölümü ne zaman engelleyecek bilmiyorum, ama yapacak. Umalım ki hayırlı olsun."

Nadia korkuyla Elian'ın elini sıkarken genç adam da hala tereddütte, tekrar bir şey soracakken bu sefer de içeri Gabriel girer, sarışın meleğin yakışıklı yüzünde gün kadar parlak bir gülümseme varken bebeği ve yanındaki Azrael'i gördüğünde bile solmadan oraya ilerler. "Bu güzelliğin ruhunda bir parça bile karanlık yok, hiçbiriniz korkmayın..."

Gabriel kız kardeşinin elini kendi elleri arasına alarak gülümser, sonra kaldırıp öptükten sonra ona geri verirken Azrael onu izleyen anne ve babaya döndüğünde tekrar kendine gelmiştir, tek kaşını kaldırır. "En azından beni kandıracağı gün gelene kadar gözümün önünde olacak. Eti benim, kemiği de benim."

Bunun üzerine Naysa gülümserken Nadia da rahatlayarak başını yastıklara bırakır, Elian da hafif bir tebessümle başını sallarken Althea pencereden dışarıdaki Calden ve Michael'e seslenip içeri gelmelerini söyler.

Akşamüzeri Nadia ve Allegra uykularında dinleniyorken Althea ve Lucine diğerlerine küçük de olsa bir ziyafet hazırlamış, ılık bahar akşamında evlerinde konuk ediyorlardır. Lucine en güzel yemişleri bir kaba koyup dışarıdaki masaya götürüyorken yarı yolda eve giren Calden'le karşı karşıya gelir. İkisi de birbirlerine gülümseyerek geçip kendi yollarına giderlerken Lucine dudağını ısırarak arkasına bakar, ama o sırada ayağı eşiğe takılıp neredeyse yuvarlanacakken Althea onu tutar.

"Önüne bak!"

"Yemişler!"

İki kadın da feryat figan bir birbirlerine, bir de yemişlere bağırıyorken bütün karmaşanın asıl sebebi Calden döndüğünde Lucine derhal susar, kendine çekidüzen verip masaya yemişleri götürürken Althea onun arkasından sırıtarak Calden'e göz kırpıp fısıldar. "Kızın gözü sende kaldı, ayakta bile duramıyor—"

"Althea!"

Althea derhal put kesilerek ağzını kapatır, sonra koşturarak Gabriel'in yanına geçip otururken Calden masa başında Naysa'ya yardım eden Lucine'e bakarak gülümser...

"Naysa sana bir şey danışmak istiyorum..."

Naysa kadehinden bir yudum su alıp başını sallar ve Lucine'e konuşmasını işaret ederken Ay Meleği sorar:

"Sarayda benim yapabileceğim bir iş var mı?"

Althea şaşkınlıkla ev arkadaşına bakınca Lucine gülümser, "Niye şaşırdın? Eve para girmesi lazım, Althea. Başımızda bir erkek yok, ama soframız da hiç boş değil. Yakında laf çıkacak. Birimizden birinin çalışması gerek, ben alışkınım."

Al saçlı genç melek başını sallar ve mahcup mahcup yemeğine dönerken Naysa sorar:

"Daha önce ne iş yaptın, Lucine?"

"Süt annem ölmeden önce onun dikiş işlerine yardım ederdim. Yakın yerlere teslim edilecek bir şey varsa onları götürürdüm. At kullanmasını iyi bilirim."

Naysa bunları aklının bir köşesine yazıyorken Lucine boşalan kadehleri doldurmak için masadaki sürahiye uzandığında Calden'le göz göze gelir, genç adam sanki bir şeyler planlıyormuş gibi onu izliyorken Lucine bakışlarını kaçırarak kadehleri doldurmaya başlar. O sırada Calden her ne planlamışsa bir karar vermiş gibi bakışlarını Lucine'den ayırarak Elian'a döner.

"Elian geçen günlerde bahsettiğin şu tüccarlık işi hala uygunda mı?"

Elian doldurulmuş kadehini alıp tabağının yanına koyarken başını sallar, "İş var, ama önceden de dediğim gibi tek başıma az mal taşıyabileceğim için şimdilik çok az yer veriyorlar."

"Ben de katılmak istiyorum. Köyden makul fiyata bir at bulabilirim."

Lucine az önceki bakışmada neyin planlandığını az çok anlamış, içinden gülümserken Elian, Calden'e sorar:

"Makul fiyat dediğin at bile cebinde kalanı eritmeye yeter, emin misin Calden? Atla yapılacak işten ziyade kasabada bir meşguliyet bulsak sana—"

"O işler iki evi geçindirmeye yetecek kadar para kazandırmaz."

Bunun üzerine Lucine ve Althea aynı anda birbirlerine bakarlar, al saçlı kız mutlulukla gülümserken Lucine onu masanın altından dürterek önüne döndürür, Calden masadaki herkesin dikkatini çekmeyi başarmış, konuşmaya devam eder:

"Lucine haklı, başlarında bir erkek olmadan bu kadar aş bulabilmeleri dedikodu çıkarır. Ben hem kendime, hem onlara bakarım."

"Ben de bir iş bulacağım sen canını sıkma—"

"Çalışmana diyeceğim yok Lucine, ama ne olursa olsun bu evin başına bir erkek gerek. Ara sıra kulağıma gelenler hoşuma gitmiyor."

Lucine kulağa gelenlerin ne olduğunu pek bilmiyor, kaşlarını çatarken biraz sonra Elian da onaylar.

"Calden haklı. Her ne kadar hepimiz, kadın erkek fark etmeksizin kendimize yetecek kadar *güçlü* olsak da bu haneye bir erkek gerek. Calden'in başınızda olduğunu bilirlerse daha rahat edersiniz."

"Peki Calden hangimizin başında olacak?"

Althea'nın sorusuyla Lucine üzerine oturduğu iskemlenin bir iğneye dönüşmesini hisseder, Naysa gülümserken Calden sessiz kalınca Elian bu soruya da cevap verir:

"İkinizin de başında olacak. İkiniz de onun kardeşleri sayılırsınız."

Bunun üzerine Azrael'in içtiği şarap boğazına takılır, Gabriel kız kardeşinin sırtını sıvazlarken Althea bu işten pek hoşlanmadığını gösterircesine dudaklarını büzüştürür, onun hemen yanındaki Lucine ise Azrael için temiz bez getirme bahanesiyle kalkıp masadan kaçar. Ay Meleği evin içine girince Azrael öksürerek karşısındaki Elian'a bakar. "Kardeşler mi sayılırlar?"

Elian ellerini iki yana açar ve her zaman kudretle parlayan mavi gözlerinde bu sefer birazcık da olsa şapşal bir çaresizlik görülürken Azrael yanındaki Gabriel'i oturduğu yerde geri iterek diğer köşedeki Calden'e bakar. "Kalbinden geçenleri şu masaya sorsan dillenip anlatacak. Ne susuyorsun?"

Calden de Elian gibi ellerini iki yana açarak bir şeyler zırvalayacakken Lucine tekrar bahçeye indiğinde herkes tekrar doğrularak ona bakar. Güzel melek bir anda üzerine dikilen gözlerle olduğu yerde kalırken elindeki bezleri kaldırır. "Temiz bez getirdim?"

"Getir Lucine, ver..." Azrael elini uzatarak bezi alır ve istese göz açıp kapayıncaya kadar yenileyebileceği eteklerini kurularken göz ucuyla tekrar yerine oturan Lucine'e bakarak konuşur:

"Haneye erkek lazımsa ikinizden birini evlendirelim."

Althea'nın gözleri parlarken Lucine irkilerek Azrael'e bakar. Siyahlar içindeki Ölüm Meleği binbir türlü eziyetin en tatlısını Ay Meleği'nin gözlerinde görebiliyorken elindeki lekeli bezi bir kenara koyup tekrar yemeğine döner. "Etrafa haber salsak çok geçmeden hayırlı bir kısmet çıkar nasılsa."

"Olur!"

"Gerek yok." Lucine yanındaki Althea'nın bacağını çimdirerek sustururken tekrar Azrael'e bakar. "Althea daha çok genç, benim de evlenmeye ihtiyacım yok. Düşüncen için sağol, Azrael."

Azrael sadece başını sallar, başka da bir şey söylemezken yanındaki Gabriel ona gülümser. Lucine değil iki melek kardeşin paylaştığı bakışları, burnunun ucunu bile göremiyor, başını eğmiş, tabağındakileri bir oraya bir buraya itiyorken Calden de aynı şekilde bir anda suspus olmuş, diğerlerinin sohbetini dinleyerek Lucine'in tarafına bakmamaya çalışıyordur...

Gece yine sakin bir esintiyle eşsiz güzellikteki Paris'in üzerine çökmüşken kerpiçten bir evin bahçesinde bir melek ve bir ölümlü oturuyordur. Calden ve Gabriel küçük evin mutfağından gelen tıkırtıları dinleyerek geceyi izliyorken Ölümlü sorar:

"Bir süredir kafamdan hesaplar yapıyorum, ama işin içinden çıkacak gibi değilim. Yardım eder misin?"

Gabriel yerlerini bulmaya çalışan gece kuşlarının ağaçlarda dal beğenmesini izliyorken başını sallar. "Ne istersen sorabilirsin."

"Eğer meleklerin en kıdemlisi Elian ise, yaşadığı ömürler az değil mi? Hesaplarım doğruysa ilk defa 900'lerde doğmuş. Neden miladın başladığı gün değil de, o gün?"

Siyah saçlı ölümlü, sorusunun cevabını bekliyorken yanındaki sarışın melek gülümser. "Yeryüzünde Elian'dan önce de melekler vardı, ama Arela ilk defa Elian ile beraber indi."

"Önceki meleklerin kuralları yok muydu?"

"Kurallar her zaman vardı, ama hiçbiri onlara ölümlülerle ölümlü gibi yaşamaları gerektiğini söylemiyordu. Şu anda yeryüzünde var olan bütün olağanüstü inanışların ve saklı sihrin kaynağı ilk melekler soyudur. Onların ardından Arela soyu Elian ile başladı. Hesapların doğru..."

Arela soyuna dahil meleklerin bile bilmediği çok eski bir hikaye Gabriel'in sözlerinin arasında gizli kalmışken Calden daha fazlasını bilmek istese de tek sorabildiği basit bir "Neden?" olur, en aydınlık melek cevaplar:

"Yeryüzünde var olan her güç kontrol gerektirir. Ölümlülerin aklının ermediği, elinin ulaşamadığı her şey zamanı gelince bütün kainata yıkım getirir. Kontrolsüz ve sınırsız güç ölümlülerin nefsine en büyük düşmandır. İlk melek soyundan sonra ölümlüleri daha fazla tehlikeye atmamak için ölümlü bedenlerine doğan ve Arela'nın emirleri altında kısıtlı bir şekilde yaşayan melekler yeryüzüne indi. Sonrasını sen de görüyorsun..."

Alelade bir demircinin oğlu olan ölümlü Calden, yanındaki yüce meleğin sözlerine anlayışla başını sallarken ayağının ucundaki çakıl taşlarını ittirerek düşünür. Gabriel'in anlattıklarında apaçık büyük bir felaket gizlidir, ama Calden bilmek isteyip istemediğinden emin değildir.

"İlk melek soyunun sonu geldiği gibi Arela soyunun da sonu gelecek mi? Önümüzde o kadar büyük bir felaket mi vardır?"

"Umarım yoktur, Calden..."

Calden belirsiz cevabın üzerine kaşlarını çatar. "Merak ettiğim başka bir şey daha var..."

Gabriel bu seferkinin biraz daha itham edici bir tonla söylenmesiyle kahverengi bakışlarını yanındaki adama çevirir. "Nedir?"

"Gücünüz o kadar büyükse neden Lucifer'in bütün meleklerini bir anda aklayamıyorsunuz? Yer ve gök sizin değil mi? Her birinin yerini kendiniz koymuş gibi bilemiyor musunuz?"

Sarışın melek bir sırrı istemeden ortaya çıkmış gibi bakışlarını kaçırırken Calden aldığı sessiz cevapla sırtı gerilerek dikleşir. "Bilemiyorsunuz..."

Gabriel hiçbir şey söylemeden başını sadece iki yana sallar, bu bile onu çaresiz göstermeye yeterken Calden sesini biraz daha alçaltarak sorar:

"Peki ya o? O nasıl Lucine'in nerede olduğunu biliyordu?"

"'O' dediğin ben oluyorum galiba."

Calden tüm tüyleri diken diken olarak başını kaldırır ve yanı başında duran Azrael'e bakarken genç kadın siyah tuniğinin eteklerini silkeleyerek tozları üzerinden kovar.

"Ben Lucine'i tesadüfen buldum. Lucifer'in meleği olduğunu anlamam zaman aldı. Meleklerin ortaya çıktığını hepimiz biliyorduk elbette, ama onların radarı değiliz."

"Radar?"

Azrael elini havada sallayıp boşvermesini söyler. "Hangi zamanda olduğumu unuttum. Radarı boşver, Lucifer'in meleklerini açık renk bir ten üzerindeki silik yara izi olarak düşün. Dikkatli bakıp aramadıkça göremezsin. Aklamaya gelince, Lucine'in Arela'sından gizli gizli okuduğun kadarıyla bildiğin gibi yeni doğan

meleklere öz noktalarını Michael verir. Ancak iş Lucifer'in meleklerine gelince Michael'in tek başına her bulduğu meleği aklayacak imkanı yok."

Calden araya girecekken Azrael onun keser, "Güçlerimiz sınırsız değil mi? Evet, sınırsız. Ama ölümlü mantığınla şunu düşün: Lucifer'in meleklerinin nerede olduğunu bilmiyoruz, onlar Arela soyu gibi kayıt altında değiller, sürekli arıyoruz ve inan gücümüz ne kadar sınırsız olursa olsun tek bir meleğin her Lucifer meleğini aklaması imkansız."

Michael'in gücünün yetmediği bir sayı Calden için olduğu kadar bütün ölümlü ve ölümsüz soylar için de oldukça büyük görünüyorken, Azrael bu ayrıntının üzerinde fazla durmadan devam eder:

"Bunun için Michael, Arela soyundaki en aydınlık meleklere aklamayı öğretiyor. Hepsinin Naysa kadar iyi olup olmayacağı şüpheli, ama bu salgınla bir tek Michael başa çıkamaz."

"Peki ya o?"

Azrael kim olduğunu sormadan sadece tek kaşını kaldırarak Calden'e bakınca genç adam sonunda çekindiği adı ağzına alır. "Gabriel? Ya da Raphael? Onlar da aydınlık değil mi?"

"Raphael de en az benim kadar karanlık bir melek. Beyefendiliğine bakıp aldanma. Kıyametin habercisi olan melekten bahsediyorsun. Ama Gabriel..." Azrael ölümlü gözlere çok sık göstermediği saf bir sevgiyle kardeşine bakar ve elini onun başına koyarak konuşur:

"Gabriel'in aydınlığı çok kıymetlidir. Gün gelir de bir melek soyu onun aydınlığının bir parçasını taşıyacak kadar şanslı olursa ancak Gabriel'i bir öz noktası verirken görebilirsin. Onun gücü sadece ona aittir, bizim özümüzdür, gizlidir ve dokunulamaz."

Calden usulca başını sallarken Azrael gülümser ve ona döner. "Güzel sorular soruyorsun demirci oğlu. Bir gün beni görünce bütün ruhunun kaçmaya çalışmadığı bir anda oturup benimle de sohbet etmeni isterim. Cevaplarım bazen can yakar, ama kesindir."

Gabriel buna itiraz edemeyeceğini söyler ve gülümserken Calden iki kardeşe bakıyor, sık sık yaptığı gibi o anda yaşadığı gerçekliği sorgulayarak ayağının ucundaki çakılları iteklemeye devam eder.

Lucine temiz tabakları dolaba yerleştirmiş, gıcırdayan kapakları iki yandan kapatırken Althea ve Naysa ellerinde iki küçük kesecikle mutfağa girerler. Lucine onları görünce gülümserken Althea her zaman olduğu gibi herkesten daha heyecanlı, arkadaşının koluna girerek elindeki keseyi sallar. "Hazır mısın? Bu gece dolunay var!"

Ay Meleği sallanan keseyi alıp içindekilerin birazını avcuna döker ve diğer elinin işaret parmağıyla kül rengi tozun üzerine bastırıp belli belirsiz şekiller çizerken Althea da onunla birlikte bakar. "İnci tozu, benden sana hediye. Bunun birazını göl suyuna karıştırıp Naysa'nın günebakan tohumlarını da şöyle bir toprağa serpeceksin, sonra—"

"Lucine, bunlar dışarıda kalmış..."

Calden'in sesiyle üç melek de o tarafa dönünce genç adam elindeki hasırdan örme kaseyi bir köşeye bırakıp geriler. "Sözünüzü kestim, kusura bakmayın."

"Önemi yok Calden, aslında..." Naysa dönerek Lucine'e şöyle bir bakar, genç kadın daha çok Calden'le bakışmakla meşgulken Güneş Meleği, Ölümlü'ye dönerek sorar:

"Bizi bu gece göl kenarında giderken eşlik eder misin? Yanımızda bir erkek olursa daha güvenli olur."

Calden neden ve nasılını sormadan kabul edince Lucine o anda göl kenarında ne yapacaklarını hatırlamış, bir şey söylemek üzere Naysa'ya döner ama Althea hemen araya girer. "Lucine'in koruyucu tılsımını çağıracağız Calden! Sen de göreceksin, ne heyecanlı!"

Lucine gülümseyerek Althea'nın kolunu sıkarken Calden aylar sonra büyü ve tılsımlara çok daha alışıldık tepkiler göstermeye başlamış, başını sallar. "Merak ettim. Ne zaman çıkacaksınız? Atlarınız hazır mı?"

"Elian hazırlayacaktı ama bugün vakti oldu mu bilemedim. Ben bir bakayım..."

"Ben de geleyim!"

Althea elindeki keseyi bırakarak Naysa'nın arkasından koşturunca mutfakta Calden ve Lucine yalnız kalır. Ay Meleği sessizce hasır kaseyi alıp kapaklı dolapların içine yerleştirir, sonra kapakları tekrar örterken saçlarının üzerine Calden'in nefesini hissettiğine gülümser. Genç adam önündeki kadının büyülü kokusunu içine çekerek sağ tarafından boynuna eğilir ve dudaklarını tüy gibi hafifçe güzel meleğin tenine dokundurur. Lucine heyecanla gözlerini açarken Calden onun taşı tutan elinin üzerini kapatarak fısıldar:

"Koruyucu tılsımın ben değil miyim?"

Lucine bütün yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle hafifçe başını çevirir, başını sallayarak Calden'in dudaklarına uzanırken bir anda Gabriel'in evin içinde duyulan sesiyle ayrılarak iki farklı köşeye geçerler. Sarışın melek mutfağa girip elindeki boş kupayı bir köşeye bırakır. "Atlar hazır oldu galiba, hadi gelin..."

Ay Meleği, Gabriel'in ardından çıkarken bütün tılsımlardan daha kıymetli olan sevdiği adam da onu takip eder.

Arela

*

Her yeni doğacak meleğin ruhu, ölümlülerin can kaynağı olan göklerde bir yıldız olarak onu bekler. Yeryüzündeki meleklerin dara düştüğü anlarda çağırabildikleri koruyucu tılsımlar bu doğmamış melek ruhlarının birleşmesiyle oluşur ve *Sidra (yıldızdan doğan)* adını alırlar.

Her meleğin Sidra'sının aldığı form farklıdır. Bir meleğin Sidra çağırabilmesi için iki şartı yerine getirmesi gerekir:

I. Meleğin güç çiftlerinin zirvede olduğu zaman ve mekanda büyü yapılmalıdır. Her melek için belirlenmiş zamanlar o meleklere ait olan Arela'da belirtilir.

II. Meleğin gerekli büyüyü yapabilmesi için kendi neslinden iki meleğin gücünden bir parça alması gerekmektedir. Her meleğin gücü simgeleyen ve diğer meleklere büyülerinde kullanmak üzere verebilecekleri varlıklar yine o meleklere ait olan Arela'da belirtilir.

Yukardaki iki şartı bir arada gerçekleştirip Sidra'sını bütün varlığı boyunca en bir kez çağırmış olan melek, acil durumlarda iki şartın en az birini sağlayabilirse Sidra'sını çağırabilir. Bu duruma bir meleğin her ölümlü yaşamında sadece 12 kez izin verilir.

{ Secret Garden – Moongate }

Lucine göl kenarında durmuş, mehtabı izliyorken bembeyaz dolunay karanlık geceyi aydınlatıyor, meleğine bütün sihirlerin kapısını açıyordur.

Ay Meleği avuçlarını açıp sağdaki inci tozuyla soldaki günebakan tohumlarına bakar ve arkasını dönerek onu bekleyen Naysa ile Althea'ya sorar. "İnci'yi suya karıştırıp tohumları toprağa serpiyordum, değil mi?"

Arkadaki iki melek başlarını sallarken Calden de merakla ne olacağını izliyordur. Lucine tekrar önüne döner, suyun yanında eğilip sağ avcunu yavaşça suya sokarak inci tozunun dağılmasını izler, parmaklarını oynatarak tozları suya biraz daha yaydıktan sonra ayaklarının ucundaki ıslak toprağa sol elindeki tohumları serpip tekrar ayağa kalkar.

"Naysa'nın adıyla incinin ruhunu suya geri veriyorum..."

Naysa gülümser ve başını sallarken Lucine devam eder, "Althea, lütfen onu bize geri getir."

Althea gözleri parlayarak durgun suları izliyorken Calden bir ona, bir Lucine'e bakıyordur. Birazdan gölün suları dalgalanarak mehtabın ışıklarından daha parlak hüzmeler su yüzünde toplanmaya başlar. Bunun üzerine Lucine bir iki adım gerileyince Althea orada kalmasını söyler, "Korkma. Sen ne kadar rahat olursan Sidra o kadar çabuk gelir."

Lucine başını sallayarak sudaki yıldızları izlemeye devam ederken Calden yanı başındaki Althea'nın kulağına eğilerek usulca sorar:

"Sidra nedir?"

"Sidra 'yıldızdan doğan' demektir. Arela der ki; yeryüzüne inmemiş meleklerin ruhları gökte birer yıldız olarak hazır bekler. Melekler zor zamanlarında sığınacak bir güç aradığında gökteki ruhlar birleşip Sidra'yı oluşturur."

Calden sessizce başını sallarken Althea onun koluna tutunarak heyecanla gölü işaret eder. "Geliyor, bak!"

Herkesin gözü sudan yükselen narin kadın figüründeyken Sidra sudan çıkmış, binbir yıldızla parlayan yüzünde memnun bir gülümsemeyle birkaç adım atarak onu çağıran meleğin yanına gelir. Lucine önünde duran mucizeye bakıyorken gülümseyerek elini uzatır, parmakları yıldızların arasından geçip ılık bir rüzgarın arasında kalınca yutkunarak elini tekrar kendine çeker.

"Dilimizi anlıyor musun?"

"Sadece senin dilini anlıyorum..."

Lucine hayatı boyunca duyduğu en güzel, en yumuşak sesle gülümserken arkasını dönerek onu izleyenlere bakar. "Konuşuyor!"

Naysa memnuniyetle başını sallar. "Biz bir şey duymuyoruz, sadece seninle konuşabilir."

Ay Meleği tekrar Sidra'sına döndüğünde yıldızlardan oluşan kadın başını hafifçe yana eğer.

"Ne kadar kalmamı istersin?"

"Gitmek zorunda mısın?"

Yıldızlardan oluşan baş sallanırken Lucine iç çekerek ona tekrar şöyle bir bakar. "Biraz daha kal..."

"Sen nasıl istersen, Lucine. Bana bir isim verecek misin?"

"Sidra'yı seviyorum, öyle kalsın."

Sidra'nın yıldızlardan oluşmuş yüzü bir tebessümle şekillenirken Lucine parmaklarını tekrar koruyucu tılsımın kollarından geçirerek onu hisseder. "Sidra?"

"Evet Lucine, ilerde yapayalnız olsan bile ben ne zaman çağırırsan geleceğim. Korkma..."

Ay Meleği'nin gözleri dolmuş, genç kadın başını eğerken Sidra'nın parlak yıldızları onun saçlarını okşar. "Seviliyorsun, mutlu olacaksın. Sakın inancını kaybetme."

Lucine usul bir onayla başını sallar, sonra tekrar gülümser. "İstersen gidebilirsin..."

"Yoruldun mu?"

"Biraz. Her zaman böyle mi olacak?"

"Kıdem kazandıkça daha da güçleneceksin, merak etme. Şimdi gidiyorum, Tanrı seni korusun Lucine."

Sidra gölden gelen ılık rüzgara karışıp yok olunca Lucine onun ardından kalan tatlı kokuyu içine çekerek gülümser ve arkasını döner.

"Teşekkür ederim. Her şey için..."

Naysa anlayışla başını sallarken Althea her zaman herkesten daha atılgan, koşturarak Lucine'e sımsıkı sarılır. İki genç melek gülerek birbirlerini tutuyorken Lucine arkadaşının omzunun üzerinden gerideki Calden'i izliyordur, gülümser...

* * *

XV. Kan ile Aklanan Eller

{ Lara Fabian – Aime }

Yıl 1252

Lucine esneyerek uyuyakaldığı somyada gözlerini açar, etrafına yayılmış kumaşların arasından kalkıp iğne ve iplikleri bir kutuya yerleştirir, diktiği geceliklerin birkaçını şöyle bir kaldırır, hepsi de bu ay onu rahat yaşatacak kadar para eder gibi görünüydur. Kraliçe'nin ne kadar çok geceliğe ihtiyacı olduğu düşünüldüğünde Lucine işsiz kalmayacağına sevinir ve kendi kendine gülümserken işi bitmiş olanları temiz bir bohçaya sarıp yatak odasına götürür. Althea'nın yatağını hiç bozulmamış görünce bu gece de yalnız kalacağını anlamış ve her yalnız gecesinde yaptığı gibi kapının önüne bir kandil asmaya gider. Usul usul yanan kandil evde seferden dönmüş bir askerin kaldığını gösteriyorken Calden'in mal almak için kasaba dışına çıktığı zamanlarda evdeki bayanları korumak adına biraz olsun göz korkutuyordur.

Ay Meleği kandili astıktan sonra eve girer ve saçlarına doladığı ipleri çözüp siyah dalgalarını serbest bırakırken biraz sonra yorgun bir atın adımlarının eve yaklaştığını duyunca kapının yanındaki perdelerin ardından şöyle bir dışarı bakar. At kapının önünde durunca üzerindeki adam yalpayarak yere iner, Lucine adamın yüzünü seçemiyorken birazdan yürümekte bile zorlanan adam bahçe kapısına tutunup içeri girmeye çalıştığında Lucine onun Calden olduğunu fark eder ve aynı anda genç adam dizleri boşalarak yere yığılırken evdeki melek her şeyi bırakıp korkuyla dışarı koşar.

"Calden!" Lucine yere eğilerek onun başının kaldırır, genç adamın yüzünün morluk ve yara izleriyle dolu olduğunu görünce korkuyla bir ses çıkarır. "Kim yaptı bunları sana?"

"Haydutlar..." Calden öksürerek Lucine'in kollarına tutunur ve doğrulmaya çalışırken yok gibi bir sesle anlatmaya çalışır. "Yarı yola yakın haydutlarla karşılaştım. Bütün mallarımı aldılar..."

Calden dizini yere dayayıp kalkmak ister ama o anda sağ yanına giren bir ağrıyla yine iki büklüm olurken Lucine onun kollarını omzuna atıp belini tutar. "Dayan, eve girelim--"

"Atım—"

"Atına bir şey olmaz, bana tutun Matthew..."

İkisi birlikte zar zor eve girince Lucine onu somyanın üzerine yatırır, pabuçlarını çıkarıp bacaklarını da kaldırınca Calden hafifçe inler.

"Hareket etme, ben biraz suyla temiz bez alıp geliyorum."

Calden sesini çıkarmadan uzanıyorken Lucine hemen sonra bakır bir kase ve temiz bezlerle gelip yanına çöker. "Bu halde bütün gece yol mu teptin? Yakınlarda başka bir köy yok muydu?"

Lucine suya batırdığı bezi çıkarıp sıkıyorken Calden uzanarak onun elini tutmaya çalışıyordur. "Sana gelmek istedim..."

Ay Meleği elindeki bezi bir an için unutur, yüzü yaralarla kaplı adamın gözleri açılıp ona baktığında güzel melek uzanarak nazikçe onun yüzünü tutar, sonra dudaklarını hafifçe öperek geri çekilirken Calden acıyla da olsa gülümser. "Yakınlardaki köyde bunu yapacak kimse yoktu."

Lucine gülerek susmasını, kendini yormamasını söylerken elindeki ıslak bezle genç adamın yaralarını temizlemeye başlar.

"Calden, başını biraz kaldıracaksın..."

İçi geçmiş olan genç adam duyduğu usul sesle gözlerini açar ve ona eğilmiş Lucine'i görünce uzatılmış ele tutunarak hafifçe doğrulur, Lucine onun başının altına bir yastık daha koyup biraz olsun dikleştirirken somyanın ucunda onun yanına oturup elindeki küçük şişenin tıpasını çıkarır. Calden şişede pırıl pırıl parlayan iksire bakıyorken Lucine açıklar:

"Althea bana bırakmıştı, o yokken bir yerim yaralanır da bana bakacak kimseyi bulamazsam diye. Aç ağzını..."

Calden dudaklarını aralayıp Lucine'in elinden şifalı iksiri içer, sonra tekrar gözlerini kapatırken genç kadın onun nemli saçlarını okşayarak yorgun yüzüne bakar. "Sabaha bir şeyin kalmaz, uyu biraz..."

Güzel melek kalkacakken Calden elini yakalayınca tekrar oturur. "Ne oldu? İyi gelmedi mi? Su getireyim?"

"Lucine—" Calden başını çevirerek öksürünce Lucine su getirmek için yine kalkacak gibi olur, ama yatan adam izin vermez. "Dur, sana diyeceğim bir şey var."

"Gün doğsun, öyle dersin. Yaralısın, zayıfsın—"

"Yarını beklemez, şuradan parkamı uzatır mısın?"

Lucine uzanarak somyanın yanındaki sandalyenin üzerine bıraktığı toz içindeki parkayı alıp Calden'in eline verir, genç adam ceplerine bakıp bir şeyler arıyorken biraz sonra bulduğunda alacağını alıp parkayı yere bırakır. Lucine yerdekini alıp tekrar sandalyeye koyar ve tekrar Calden'e döndüğünde genç adamın açık avcunda altın bir yüzük görür. Ay Meleği'nin yeşil gözleri heyecanla önünde yatan adama bakıyorken Calden zar zor çıkan sesine aldırmadan konuşur:

"Bugün o adamların elinden yaralanmamın tek sebebi şu yüzüktür. Sana bunu verebilmek için sırtıma hançer bile saplasalar o yolu aşardım, o yüzden yarını bekleyemem. Bu yüzük senindir, kabul et ki sen de benim ol, Lucine..."

Güzeller güzeli meleğin gözleri dolmuş, dudakları titriyorken Calden uykulu gözlerle ona bakıyordur. "Bana ne verdin bilmiyorum, gözlerim kapanıyor, cevabını duymadan uyuyamam..."

Lucine bunun üzerine hiç beklemeden genç adamın avcundaki yüzüğü alıp parmağına takar, sonra açık kalan eli tutarak ona eğilirken ikisinin dudakları buluştuğunda Calden diğer elini simsiyah saçların üzerine koyup onu iyi edecek uykusuna dalmadan önce meleğini öper...

"Lucine! Lucine! Gel, bak seni görmeye kim gelmiş!"

Lucine derin uykusundan zorla uyanıp gözlerini açınca onu yüzüklü elinden çekiştiren Althea'yı bulduğunda yataktan düşercesine kalkar, gözlerini ovuşturarak dışarı sürüklenirken o arada boş kalan somyayı görür, tam bir şey diyecekken dışarı çıktıklarında Althea seslenir:

"Calden! Gelinini getirdim!"

Lucine yüzüne çarpan saçlarını çeker ve bahçede, diğerlerinin yanında sapasağlam duran Calden'i görünce gülümser, genç adam da aynı mutlu tebessümle onun yanına gelip belini sardığında Lucine onun bedenine yaslanmış, tüm ruhu rahat, uzanarak onu öper.

"Haberlerim var—"

Raphael'in sesiyle çiçeği burnunda nişanlıların öpüşmesi kesilirken kıyametin habercisi melek onların mutluluğunı gördüğünde gülümser. "Tebrik ederim."

Lucine ve Calden mutlulukla teşekkür ederken Gabriel kardeşine sorar:

"Haberlerim var diyordun?"

Raphael başını iki yana sallayarak şimdi önemi olmadığını söylerken Gabriel o haberlerin pek hayırlı olmadığını biliyor, başını sallar. O sırada Azrael de orada belirirken aylardır ne Raphael, ne de Azrael'i görmemiş olan bebek Allegra annesinin kucağında zıplayıp bağırmaya başlar, küçük eller siyahlar içindeki kadına uzanıyorken Azrael şaşkın, ne diyeceğini unutmuş, gözleri iki mavi boncuk gibi parlayan güzel bebeğe bakıyordur. "Gerçekten beni mi istiyor?"

Nadia öyle göründüğünü söyleyerek artık zaptedemeyecek kadar zıplayan bebeği Azrael'e uzatır, Ölüm en küçük, en masum canı kucağına alıp yüzüne gülümserken Allegra sakinleşmiş, başını güçlü meleğin boynuna yaslayarak diğer büyük insanlara bakar. Azrael kimseye göstermemeye çalışsa da şaşkın ve biraz sarsılmış, Raphael'e bakar. "Haberi verdin mi—"

"Lucine ve Calden evleniyor, Azrael?"

Azrael sanki imkansız gerçekleşmiş gibi dönerek sarmaş dolaş duran çifte bakarken kollarındaki Allegra kıkırdayınca konuşur:

"Şu anda mı evleniyordunuz?"

"Daha değil—"

"O zaman şu anda evleniyorsunuz. Gabriel, sen halledersin. Althea, sen şu kıza bir elbise bul."

Althea bile bu aceleye şaşırmış, bir an ne yapacağını bilememiş, bir sağa bir sola koşturup sonra ellerini açarak ortadan kaybolurken, Gabriel ve Michael damadı, Nadia da gelini hazırlamak üzere uzaklaştırıyordur. Arkada kalan Naysa, Azrael ve Raphael'e bakıyorken sorar:

"Neden bu acele?"

Azrael kollarındaki bebeğin başını okşuyorken Naysa'ya döner. "Şimdi evlenmezlerse bir daha evlenmeye fırsatları olmayabilir de ondan. Haberler iyi değil, Naysa."

"Biana?"

Azrael öfkeyle derin bir nefes alırken Allegra korkuyla bir ses çıkarır. "Bebeği al, kendimi kontrol edemeyebilirim."

Naysa derhal küçük meleği alıp sarmalarken Raphael de kız kardeşini tutuyordur. "Birkaç aydır soyumuzdan ölüm haberleri alıyoruz. İki gün önce de Uzak Doğu'da ve kuzeyde iki neslin tamamen yok olduğunu öğrendik. Biana, Azrael'in gücünü tüketiyor."

Güneş'in meleği endişeyle siyahlar içindeki kadına bakıyorken Azrael'in kayıp gücünün yerini kapkara bir öfke doldurmuş gibi görünüyordur. "Ruh Toplayıcılarımı çalıyor, onları zehirliyor, ruhları parçalarken kullanıyor. Benim olanı bana karşı kullanıyor!"

"Tamam, sakin ol, bir yolunu bulacağız..."

Azrael kardeşine tutunarak derin bir nefes alır, o sırada arkasından birisi gelip koluna dokunduğunda bir hışımla arkasını döner. Esmer, uzun boylu, geniş omuzlu ve en az Azrael kadar karanlık bir adam başını eğerek Ölüm Meleği'ni selamlar. "Efendim, haberlerim iyi değil."

"Eğer bana bir bölüğü daha kaybettiğini söylersen senin ruhunu da *ben* parçalayacağım Conrad."

Yuvarlak yüzünde sert çizgilerle şekillenmiş çenesi sıkılı olan adam bir şey söylemeden koyu renk gözleriyle efendisine baktığında Azrael eski kutsal dillerin birinde öfkeyle bir şeyler söyleyerek siyahlar içindeki güçlü adamın kolunu tutarak onunla birlikte ortadan kaybolduğunda ardından ağzı bir karış açık kalmış bir Naysa bırakmıştır.

"O kimdi?"

"Ruh Toplayıcıların başı, Conrad. O da Althea gibi, Azrael'e bağlı olduğunu çok kişi bilmez."

"Arela'ya ne zaman geçecekler?"

"Geçtiğim günlerde Arela'ya dahil oldular. Althea, Conrad, Kalista ve Rhea. Onlara da çok iş düşecek, kim olduklarını bilmeniz gerek."

Naysa başını sallarken kucağındaki Allegra bir şeyler mırıldanarak uzakta bir yeri işaret edince iki melek de oraya döner, Raphael kendi meleği Kalista'yı gördüğünde gülümser. Narin bir duruşu ve duru bir yüzü olan, kahverengi saçlı, beyaz tenli güzel kadın hızlı adımlarla oraya gelir ve Raphael'in elini tutarak sorar:

"Conrad'ı bulamıyorum, Azrael'e ulaşabildi mi?"

Raphael başını sallar ve genç kadının elini kendi elleri arasında kapatarak Naysa'ya döner. "Naysa, Kalista ile tanış lütfen. Kalista benim yardımcım, Haberci Meleklerin başı ve Yüce Divan'da Dört Büyükler'in temsilcisi."

Naysa başını sallayarak çok memnun olduğunu söyler, Kalista da aynı şekilde kibarca başını eğer. "Mucize ve Güneş. En aydınlık meleği görebilmek benim için onurdur."

Güneş'in meleğinin yanakları kızarırken Raphael elini tuttuğu genç kadının gözlerine bakar. "Divan'dan haber var mı?"

"Hala aynı. Gerçekten ruhları parçalanmış, dönmeyecekler. Umut yok, Raphael..."

Kıyametin habercisi melek üzüntüyle başını sallarken Kalista kendi gücünden paylaşmak istercesine onun elini sıkar. "Şimdi gidiyorum, ama artık sık sık ineceğim."

Raphael onun acelesini fark ettiğinde gülümseyerek onaylar, Kalista önce etrafına bakıp ölümlü gözlerin onu izleyip izlemediğini kontrol eder, sonra ortadan kaybolurken Raphael, Naysa'ya döner. "Azrael'in gerçekten Conrad'ı öldürüp öldürmediğini merak ediyor..."

Naysa gülümserken Raphael de tebessüm eder ve ona uzanan Allegra'yı kucağına alıp biraz ilerde elinde bembeyaz bir elbiseyle koşuşturan Althea'yı işaret eder. "Althea döndü, birazdan başlarız. Hadi gel, Naysa..."

Üç melek en karanlık zamanların birinde günlerine ışık olacak evlilik için arkadaşlarının yanına giderken yer ve göklere hükmeden melekler ölümlü meselelerinden daha karmaşık şeylere çözüm bulmak için durmadan çalışır...

Arela

*

Melekler soyu yeryüzünde ve Tanrı katında kurumlara ayrılır. Bu kurumların başına getirilen melekler, Dört Büyükler'in sağ kolu olarak atanır, onların hizmetine ve merhametine bırakılırlar.

Althea; Şifacı Meleklerin başı, tüm melek soyunun dertlerine deva olacak iksirlere ve efsunlara sahip şifacı meleklerin en yetkilisi ve kıdemlisidir. Gabriel'e bağlıdır.

Kalista; Haberci meleklerin başı, tüm melek soyunun haberleşmesinden, Arela değişimlerinden ve dağıtımından sorumlu, haberci meleklerin en yetkili ve kıdemlisi, aynı zamanda Yüce Divan'da Dört Büyükler'i temsil eden yegane melektir. Raphael'e bağlıdır.

Rhea; Sorgu meleklerinin başı, tüm melek soyunun Yüce Divan önünde yargılanması sırasında meleklerin savunması veya cezalarında görev alacak sorgu meleklerinin en yetkili ve kıdemlisidir. Michael'e bağlıdır.

Conrad; Ruh Toplayıcıların başı, tüm melek soyunun ve yeryüzündeki ölümlülerin vakitleri dolduğunda ruhlarını usulünce bedenlerinden ayırıp huzura ulaştıran Ruh Toplayıcıların en yetkili ve kıdemlisidir. Azrael'e bağlıdır.

Elindeki beyaz gelinlikle Althea başta olmak üzere herkes evin dışında, kapının önünde bekliyorken Gabriel kapıyı açıp dışarı çıktığında Althea yanındaki Lucine'i elinden tuttuğu gibi atılır. "Hazır mı? Nasıl oldu?"

Gabriel bir şey söylemeden kapının önünden çekilir, Althea ve arkasındaki Lucine içeri koşturur, Lucine eve girdiğinde farklı bir şey göremeyince sorar. "Onca zaman ne yaptı? Toz mu aldı?"

Althea gülerek "Hayır!" der ve mutfağın yanında, daha önce orada olmayan kapıyı gösterir. "Bunu yaptı, sen burada bekle, ben bakayım, güzel olmadıysa bir daha yapar!"

Lucine gülüyor, "Peki..." diyerek arkada kalır, Althea hızlı adımlarla gider, kapıyı minicik aralayarak arasından baktıktan sonra heyecanla gülümser ve tekrar kapatır. "Çok güzel! Herkes gelsin, herkes!"

Dışarıdaki melekler de birer ikişer eve giriyorken en sonunda Michael girip kapıyı kapatır. Calden, gelininin yanında, yeni yaratılmış kapının önündeki Althea'ya bakıyorken kızıl saçlı melek mutlulukla gülümser. "Herkes hazırsa düğünün gerçekleşeceği yerin kapılarını açıyorum..."

Lucine ve Calden birbirlerine bakarak gülümserler, sonra tekrar kapıya döndüklerinde Althea eski püskü kapıyı ardına kadar açıp göz alıcı parlaklıkta bir ışığı içeri alır. Gözleri kamaşanlar ellerini gözlerine siper ederken sadece Dört Büyükler ve bebek melek Allegra anında güzelliği görmüş, küçük kız Naysa'nın kollarında zıplayarak orayı işaret eder. Lucine ve Calden tekrar görebildiklerine emin olunca açık kapıdan görünen, cennetten kopup gelmiş geceye bakakalırlar.

{ William Joseph – Cinema Paradiso }

Lucine önünde uzanan altın kumlarla kaplı, dolunayın aydınlattığı sahile bakıyorken Althea onun eline beyaz gelinliğini vermiş, Calden ile ikisini içeri çekmeye çalışıyordur. "Ne duruyorsunuz? Gelsenize, hadi!"

Gelin ve damat şaşkın adımlarla kapıdan içeri girerler ve parmaklarının arasında kumları hissettiklerinde eğilerek çıplak ayaklarına bakarlar. O sırada Lucine gelinliğini çoktan giydiğini fark etmiş, elleri uçuşan beyaz kumaşın üzerinde gidip geliyorken Calden de beyaz bir gömlek ve keten bir pantolonun içinde güzeller güzeli meleğine bakıyordur. "Gün gelip de bu rüyadan uyanırsam nasıl yaşarım bilmiyorum..."

Lucine mutlulukla gülümseyerek genç adamın yüzünü ellerinin arasına alır. "Rüya değil, sihir, bizim için..."

"Hazırsanız başlayalım."

Lucine ve Calden aynı anda dalgaların kumlarla buluştuğu yerde duran Gabriel'e dönerken tüm melek soyunun en yücesi, en aydınlığı ikisini kutsal bağ ile birleştirmek için bekliyordur. Gabriel'in iki yanında diğer melekler de bembeyaz giysiler içinde parlıyorken Lucine, Calden'in kolunda onlara doğru bir adım atar, sonra aniden dururken sorar:

"Azrael? O nerede?"

Calden de aynı şeyi düşünerek arkasını döner, ama kapı artık orada değildir. Lucine, Azrael gelmeden tam olmayacağını söyleyip beklemeyi teklif edecekken Ölüm Meleği her zamanki gibi çağrıldığını duymuş, onca beyazın arasında kapkara elbisesi ve saçlarıyla kumların arasından yürüyerek geliyordur. Onun ardında uzun boylu ve incecik, göz alıcı güzellikte sarışın bir melek koşturuyorken Michael kendi meleği Rhea'yı tanmış, ne olduğunu sormak için öne çıkar.

"Rhea—"

"Conrad'ın bir suçu yok. Onun da emirlerine karşı geliyorlar!"

Rhea, Michael'i dinlemekten çok, Azrael'e laf anlatmaya çalışıyorken Ölüm Meleği onu pek umursuyormuş gibi görünmüyordur, hızlı adımlarla Gabriel'i geçip Michael'i çeker ve Rhea'nın önüne atar. "Bu kız çok konuşuyor. Sabrım son sınırına dayandı, biri önce bunu sustursun, sonra da şu ikisini evlendirsin."

Rhea biri yeşil, diğeri ela olan gözleriyle Ölüm Meleği'ne ısrarcı bakışlar atıyorken Michael genç kadını tutarak diğer tarafta Naysa ve Nadia'nın arasına alır. "Sonra konuşalım, evleniyorlar..."

Güzel Rhea biraz ötede kol kola bekleyen çifte bakar, sonra özür dilercesine gülümseyerek ağzını kapatır ve üzerindeki elbiseyi kırık bir beyaz renge çevirerek tören için diğerleriyle birlikte bekler.

Sonunda melek nüfusu tamamlanıp sessizlik sağlandığında Lucine iki sene önce onu aralarına alan arkadaşlarına, *ailesine* bakarak gülümser ve Calden'in koluna girip ona sımsıkı tutunarak kumlarda yürüyerek Gabriel'in karşısına gelir. Gabriel ikisinin birleşmiş ellerinin üzerine kendi elini koyarak her zaman onları izleyip gözeten Tanrı'nın huzurunda konuşmaya başlar:

"Sen, Calden oğlu Matthew, elini tuttuğun bu kadını son nefesine kadar sevip koruyacağına, onu her şeyden ve herkesten üstün tutarak, şartlar ne olursa olsun, ölüm sizi ayırana kadar yanında duracağına söz veriyor musun?"

Calden, elini tuttuğu kadının gözlerine bakarak gülümser ve başını sallar. "Söz veriyorum."

"Ve sen, Ay ve Sırların meleği Lucine, elini tuttuğun bu adamı son nefesine kadar sevip koruyacağına, onu her şeyden ve herkesten üstün tutarak, şartlar ne olursa olsun, ölüm sizi ayırana kadar yanında duracağına söz veriyor musun?"

Lucine titrek bir nefesle gülümseyerek başını sallarken mırıldanır, "Söz veriyorum..."

"Ben duyamadım."

Lucine gülerek Azrael'e bakar, sonra daha gür bir sesle konuşur:

"Söz veriyorum!"

Azrael bunu beğenmiş, onaylarken Gabriel de gülümseyerek önündeki iki aşık ruha döner.

"Ben de sizin birlikteliğini yüce Tanrı'nın huzurunda kutsayarak mühürlüyorum..."

Güçlü meleğin tuttuğu eller hafif bir ışıkla parlayıp sönerken Lucine karşısındaki adamla evlenmekten daha güçlü bir bağ kurduğunu anlamış, içi ısınarak gülümser. O sırada Gabriel elini çekerek damada döner ve güzel gelinini işaret eder. "Calden, gelini öpebilirsin..."

Dokunulmuş Olan, en güçlü meleklerin huzurunda, gökte parlayan Ay'ın sahibi meleğine uzanarak dudaklarını örterken onları izleyenler alkışlar...

{ Morgan – The King }

Yeni evliler bir süre için sahilde bırakılmış, diğer melekler aynı kapıdan tekrar eve giriyorlarken içerde onları bekleyen Conrad ve Kalista oturdukları yerden kalkarak onları karşılıyorlardır. Azrael ikisine de bakmadan arkasını döner ve Rhea'nın mahçup bakışlarına kesinlikle aldırmadan kardeşlerine bakar.

"Aşağılanıyorum, güçsüz bırakılıyorum, benden katlarca düşük seviyelerde olan melekler bana hesap soruyor."

Michael göz ucuyla Rhea'ya bakar, sonra tekrar Azrael'e dönerken Ölüm Meleği açık ve net, ne yapmak istediğini söyler:

"Biana denen o kadını öldüreceğim, yok edeceğim. Aklamakla kaybedecek vakit yok—"

"Çabuk karar verme Azrael."

Azrael kollarını kavuşturarak Gabriel'e dönerken az önce iki gencin mutluluğuna ortak olmuş altın saçlı melek şimdi o anın küçücük bir izini bile taşımıyor, düşünceli bir şekilde parmaklarının ucuyla alnını ovarak kardeşlerine bakıyordur. "Biana senin gücüne bile dokunabiliyorsa onu öldürmek o kadar kolay olmayacak. Burada ölümü öldürmekten bahsediyoruz—"

"Conrad da ölüm, istesem onu tek bir bakışımla yok ederim. Senin derdin ölümü öldürmek değil."

Gabriel kaşlarını çatarak derdinin ne olduğunu sorarcasına kız kardeşine bakıyorken Azrael anlayışlı değil, saygılı *hiç değil,* konuşur:

"Nasıl yaparız da o kadını yanımıza alırız diye düşünüyorsun. Ama kardeşim, her hikaye mutlu sonla bitmiyor. O kadını yok edeceğim—"

"Gabriel senin onu yok edecek kadar gücünün kalmadığını anlatmaya çalışıyor."

Azrael şokla arkasını döner ve Raphael'e bakarken kumral adam bu sefer en kötü haberi kardeşine vermiş, başını sallar. "Yeterince güçlü değilsin Azrael. Gücünü toplaman için bir süre yeryüzüne inmemen gerekiyor—"

"Ben yukarda tatil yaparken o kadın bütün soyumuzu kainattan silsin diye mi!? Asla!"

Ölüm'ün öfkesiyle duvarlar zangırdarken Allegra ağlamaya başlayarak varlığını belli eder. Azrael karanlık gözlerini masum bebeğe çevirir ve dişlerini sıkarak gücünü kontrol altına almaya çalışırken Nadia kızını kucağında sallayarak onlara bakar. "Ben dışarıda olacağım..."

Elian eşinin çıkışını izler, kapı Nadia ve Allegra'nın ardından kapandığında diğer meleklere döner. "Azrael tek başına yapamazsa biz yardım ederiz."

Elian'ın teklifiyle odada kısa süreli bir sessizlik oluşurken hemen ardından Naysa konuşur:

"Elian, hayır. Nadia'yı, Allegra'yı düşün. Sizinle ben gelirim, Elian'a ihtiyaç yok—"

"Naysa, hayır."

Naysa başını iki yana sallayarak itiraz kabul etmeyeceğini göstermeye çalışır. "Sen dememiş miydin, Lucifer'in tohumlarını diğer ölümlülerin arasından çekip çıkarabilmek için en güçlü ve en aydınlık olana ihtiyacımız var, diye? Güneş'ten daha aydınlık olan ne var, Elian?"

"Eğer seni kaybedersek elimizde başka bir kurtuluş kalmaz. En güçlü silah savaşta en önden kullanılmaz Naysa. Bilmiyormuş gibi konuşuyorsun!"

"Onu öldüreceksiniz!"

Mucize'nin sesi küçük odada gereğinden fazla yüksek duyulduğunda Elian şaşkınlıkla önündeki kadına bakar. "O kadın soyumuzu kurutmaya çalışıyor. Hala kurtarılabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Lucine'i kurtardık! Aramıza aldık—"

"Lucine onların en bozuk olanlarından biriydi! Lucifer'in yüz karasıydı!"

Naysa kendi sesinden daha şiddetli çıkan tepkiyle gerilerken Azrael onun üzerine yürüyordur. "Bu kadın şeytanın vücut bulmuş hali. Yok edilmedikçe yayılacak, büyüyecek..."

Arela soyunun en parlak meleği gözleri dolarak başını eğerken Azrael derin bir nefes alarak onun başını tutar ve sarı saçlarından öper. "Hala gençsin, hala safsın Naysa. Çok güçlüsün, ama yüreğin Biana'nın günahlarını taşıyacak kadar büyük değil, kendini yorma—"

"Denemek istiyorum."

Azrael ellerini çekerek gerilerken Naysa başını kaldırarak daha güçlü bir sesle konuşur:

"Eğer başaramazsam, gerçekten dediğin gibi onun günahını taşıyıp yok edemezsem öldürün. Gücüme bu kadar saygı gösteriyorsanız, bana bir şans verin."

Ölüm Meleği öfkeyle geriler ve o anda buz gibi bir rüzgarla ortadan kaybolurken Naysa ürpererek diğerlerine bakar. Michael düşünceli ve sessiz, Raphael ise diğer kardeşini izliyorken Gabriel başını sallar.

"Tek bir şans. Yarın yola çıkıyoruz. Elian, sen de geliyorsun."

Naysa itiraz edecekken Gabriel'in ona bakışıyla kelimelerini yutar, Dört Büyükler'in başı devam eder:

"Lucine, Calden, Nadia ve Allegra burada Althea'yla beraber kalıyorlar."

Althea efendisinin isteğine itaatle başını sallarken Gabriel güç almak istercesine onu yanına çekerek diğerlerine bakar. "Biana'yı bulmamız ne kadar sürer bilinmez. Ölümlülerin yollarıyla seyahat edeceğiz. Biz onu bulmadan o bizi bulmamalı. Yolumuz uzun, işimiz zor, ona göre hazırlanın. Kalista, sen Yüce Divan'a seferle ilgili haber ver."

Haberci meleklerin başı derhal ortadan kaybolurken Gabriel, Run Toplayıcıların başı olan adama döner. "Conrad, Azrael'in yanına dön, söylediklerimi aynen ilet."

Karanlık Toplayıcı, efendisinin soğuğuna karışarak ortadan kaybolduğunda Gabriel geride kalan tek meleğe bakar. Rhea güzel yüzünde belirgin bir endişeyle onları izliyorken konuşur:

"Ne yaparsanız yapın elinizden soyumuza ya da ölümlülere zarar verecek bir şey çıkmasın."

"Umarım çıkmaz, ama eğer ki—"

"Gabriel—"

"Rhea. Eğer ki çıkarsa, istemeden Arela'nın dışına çıkarsak arkamızda olduğunu bilmeliyim."

Rhea yutkunarak Michael'e bakar, bağlı olduğu meleğin onayını beklerken sarışın adam, mavi gözleri bulutlu, başını salladığında Rhea da büyüklerin en büyüğüne dönerek itaatle başını eğer. "Elbette, efendim." ve güzel melek sessizce yok olurken Gabriel yanındaki Althea'ya dönerek sevgiyle gülümser.

"Sen gidip Lucine ve Calden'i getir. Onlara da olanları anlat, hadi..."

Althea koşturarak tekrar kapıdan çıkar, Elian da Nadia'yla konuşmak için evden çıktığında Gabriel ve Naysa yalnız kalmıştır. İki sarışın melek karanlık evde iki gizli ışık, sessizce birbirlerine bakarken Naysa iç çekerek arkasındaki sandalyeye çöktüğünde Gabriel ona güç vermek istercesine omuzlarından tutarak usulca mırıldanır:

"Umarım başarırsın Naysa. Umarım sen haklısındır..."

{ Secret Garden – Sometimes A Prayer Will Do }

Allegra yatağında uzanmış, boncuk mavi gözleriyle yanan kandilin tavanda yarattığı gölgeleri izliyorken biraz sonra o gölgelerden biri kızıl saçlarıyla uzanıp onu kucakladığında küçük kız Althea'ya bir gülücük atarak onun yüzünü tutar. Şifacı melek ellerinin arasındaki masumiyetle içi ısınarak gülümserken güzel bebeği iyice sarmalayıp arkada onlara bakan anne ve babaya döner.

"Allegra'yla işim biraz vakit alır, siz isterseniz dışarıda bekleyin, konuşacaklarınız vardır elbet..."

Nadia hala yaşlı olan gözleriyle yanındaki eşine bakar ve koluna sarılarak ona yaslanırken Elian güzel meleğin saçlarını öperek başını sallar. "Bizim kanımızdan sonra Allegra'nın koruyucusu sensin Althea. Ne kadar vakit lazımsa senin olsun."

Kızıl saçlı genç melek gülümserken Nadia ve Elian odadan çıkarlar. Elian kapıyı arkasından çekiyorken önündeki Nadia'nın ellerinin boynuna uzanıp kolyesini çözdüğünü görünce oraya ilerler ve ruh eşinin ellerini tutar. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu almanı istiyorum." Nadia kolyesini çözmüş, Elian'ın elleriyle birlikte ellerini indirerek saf bir güzellikle parlayan gümüş meleği eşinin avuçlarına bırakır.

"Nadia, hayır—"

Umut ve hatıraların meleği kararlı, başını iki yana sallar. "Elian, lütfen. Olur da bir gün yolunu kaybedersen benim ışığım sana yol göstersin."

"Senin ışığın zaten hep içimde Nadia'm—"

"Biliyorum, ama bunu da hep boynunda taşı, seninle olduğunu bilirsem daha rahat edeceğim, lütfen kabul et..."

Elian, güçlü bakışları yaşlarla parlayarak başını sallar ve eşinin ruhundan bir parça olan kolyeyi boynuna takarak gömleğinden içeri bırakır. Nadia'nın tenine değdikçe ısınmış olan metal şimdi en kıdemli meleğin tenine dost olurken genç adamın güçlü elleri nazikçe güzel meleğin yüzünü tutarak kendine çeker ve son kez dudaklarından öperek uzun yıllar sürecek seferlerinden önce umuduyla vedalaşır...

Gün yavaş yavaş ağarırken Calden atları hazırlamış, her birinin eğerine birer de kılıç yerleştirmişken demirci Calden'in oğlu Matthew en güçlü demirleri en güçlü melekler için dövmüş, her birinin ruhu keskin silahları daha da yenilmez yapmıştır.

Gabriel atlardan birinin eğerini tekrar kontrol ederek dizginlerini yanındaki Azrael'e uzattığında Ölüm Meleği önündeki asil duruşlu hayvana bakar. "Bunun canına yazık, ben kendi bildiğim gibi size yetişirim."

"Aramızda gücünü en az kullanması gereken sensin. Gün geçtikçe bu hayvanın canı seninkinden daha kuvvetli olacak, o yüzden al şu dizginleri Azrael."

Azrael derinden bir iç çeker, ama dizginleri de alıp siyah atının başını okşarken Gabriel diğer yandan deri heybelere erzak dolduran Lucine'in yanına gider ve Ay Meleği'nin ellerini tutarken gülümser. "Ellerin dert görmesin, Lucine. Zahmet ettin..."

Lucine başını iki yana sallar, ama Gabriel'in yüzüne bakamazken heybeyi kapatıp bağlayarak titreyen sesiyle konuşur:

"Gücünüzü kullanmayacaksanız daha birkaç gün yol üzerinde taze erzak alacak yer bulamazsınız. Bunlar size yeter, sakın ziyan etmeyin."

Gabriel uzanarak genç kadının yüzünü çenesinden hafifçe tutarak kendine çevirir ve göz yaşlarını görünce uzanarak en tazecik meleğe sarılır. "Sen hiç kendini üzme, biz iyi olacağız. Siz kendinize dikkat edin. Yuvanızı sıcak tutun, Nadia'ya ve Allegra'ya göz kulak olun."

Lucine başını sallayarak ona sarılan adama tutunurken Gabriel geriden gelen Althea ile Rhea ve Conrad ile Kalista'yı gördüğünde gülümser. "Yeni yoldaşlarınız da size iyi bakacak, eminim..."

Ay Meleği de dönerek giden dört meleğin yerine gelen dört başka meleğe bakarken elinin tersiyle yaşları silerek buruk bir tebessümle birlikte başını sallar.

"Conrad, gitmeden son bir sözüm var, yaklaş..."

Conrad gruptan ayrılarak Azrael'in huzuruna gider, bakışları kendi ayak uçlarında saygıyla beklerken Azrael uzanıp omzuna dokunduğunda başını kaldırarak Ölüm'ün yüzüne bakar. Azrael'in koyu renk

gözlerinde pek çoğunun görmek istemeyeceği bir endişe gizliyken Conrad fark etmiş, başını sallar. "Gözün arkadan kalmasın..."

"Son kale sen kaldın Conrad, sakın ola yıkılma."

Sonsuzluğun askeri kararlılıkla başını sallarken Azrael belli belirsiz gülümser ve hemen sonra derin bir nefesle tekrar atına dönerken Conrad'ın omzundaki elinden destek alarak atına çıkar, eğerin üzerine rahatça yerleştikten sonra diğerlerine bakar. "Hazır mısınız?"

Soylarının en güçlüleri başlarını sallarken atlar yavaş adımlarla yola çıktığında geride kalanlar onların ardından hayır dualarıyla el sallarlar...

{ Howard Shore – Concerning Hobbits }

Yıl 1257

Altı meleğin gün doğumunda kasabadan ayrılmasından sonra beş uzun sene geçmiş, yeryüzü nice doğumları ve ölümleri karşılamışken giden meleklerin geride bıraktığı dostları da onlardan sık sık haber alarak hayatlarını sürdürmüşlerdir.

Lucine ve Calden evliliklerinin daha ilk gecesinden yoldaşlarını zorlu bir yolculuğa uğurlamak zorunda kalmışlar, ama Dört Büyükler'in uzaklaşmasından sonra gelen günlerin daha sessiz ve sakin geçmesiyle onlar da melek meselelerinden uzak ve ölümlü yaşamına, *kendi yaşamlarına* daha yakın olabilmişlerdir.

Althea hemen o sabah bütün eşyalarıyla birlikte Nadia'nın yanına taşınmış, ruhunu sakınmak için kendine bağladığı Allegra'ya yakın olmak onu her şeyden daha mutlu etmişken Calden ve Lucine hiç itiraz etmemişlerdir.

Küçük Allegra her gün annesi ve diğerleri için ayrı bir mucize yaratmış, söylediği ilk kelime de her şeyin üzerine tuz biber olmuştur: Azrael.

Babası uzun bir yolculuğa çıkmış olan güzel melek ilk kelimesinde annesine ya da Althea'ya değil, diğer meleklerin etrafında olduğu sürede adı hiç ağızlardan düşmeyen Azrael'e seslenmişken Kalista'nın seferdeki gruba ilk götürdüğü haberlerden biri bu olmuştur.

"O ufaklıkta umut var, hepinize dize getirecek!" demiştir Azrael. Her ne kadar gücü Biana'yı bulamadıkları her gün daha da tükenip parçalansa da Ölüm Meleği yeryüzündekileri bırakıp dinlenmeye çekilmek istemiyordur. Kalista yanlarına uğradıkça Azrael döndüğünde herkesin iyi olduğunu söylemesini tembihleyip geri yolluyor, haberci meleklerin başı da iyi haberleri verip herkesin yüreğini ferahlattıktan sonra ortadan kayboluyordur.

Dört Büyükler'in arkalarında bıraktığı meleklerden sadece Althea her gün ve her saat diğerlerinin yanında kalmaktan rahatsızlık duymamış, yıllar geçtikçe kendine başka ölümlü arkadaşlar ve geniş bir

çevre edinmişken, diğer üçünün hiç çaba göstermemesi Nadia, Lucine ve Calden'i rahatsız etmiş olacak ki bir gün Althea'ya sormuşlardır:

"Derdi nedir bunların?"

"Ölümlüleri hor mu görüyorlar?"

"Belki de hava rahatsız ediyordur?"

İki melek ve bir ölümlünün kafasından geçenler Althea'nın bildikleri ile pek örtüşmeyince, genç ama bir o kadar da çok şey yaşayıp görmüş Şifacı Melek diğerlerinin derdinin ne olduğunu kısaca anlatmıştır:

"Kalista ilk defa Lucine ve Calden'in evlendiği gün yeryüzüne indi. Ölümlü bedeninde olmaya alışkın değil. Onun işi melekler, ölümlü vücudunun nasıl işlediğini öğrenmeye sabrı yoktur, o yüzden de işi bittiğinde hemen kaçar gider. Yine de belki bir gün olur, bilinmez.

"Rhea aslında bana benzer, ama onun da çok uzun kalacak vakti yoktur. Her melek bizim gibi uslu değil, Arela indiğinden beri yüzlerce, binlerce melek kurallara karşı gelmekten ya da başka melekleri şikayet etmekten her gün Divan önüne çıkıyor. Rhea da baş melek olduğu için onlarla uğraşıyor. Michael de onun gibidir, ikisi de çok aşağı inmez, ama indiklerinde vakit geçirecek zamanları olursa melek olduklarını anlamazsınız bile.

"Conrad hepsinden farklı. Ruh Toplayıcılar çok sık beden değiştirirler, ama aldıkları vücutların hiçbiri yaşamaz, çünkü dokundukları her şeyin canını çekip alırlar. Onların doğası bu. Azrael'den başka hiçbir melek onlara dokunamadığı için de Conrad çok aramızda dolaşmıyor. Daha çok Allegra için, bize dokunsa belki hissetmeyiz bile, ama Allegra daha küçük, ruhu ondan kaçıverir, bir yerden yara alıverirse dayanamaz.

"Hiçbiri benim gibi değil. Benim işim hem orada, hem de yeryüzünde. Sizin ruhunuzu taşıyan vücutları da biliyorum, o yüzden daha rahatım."

Althea'nın açıklamalarından sonra Conrad'ın etrafta olduğu süre içinde diğerleri de Allegra için azami dikkat göstermeye başlamış, Rhea'nın aslında oldukça konuşkan ve canayakın olduğu anlaşılmış, Kalista'nın ise meleklerin işini ölümlülerden daha üstün tuttuğu resmi olarak kabullenilmiştir.

Melekler kendi kurallarıyla yaşayıp giderken onların arasında yıllardır onlardan biri gibi yaşayan Calden'in daha başka dertleri vardır: eşi, sevdiği kadın, onun meleği çocuk sahibi olmak istemiyordur.

Yıllar içinde Calden seferdekilerden gelen her iyi haber sonrasında Lucine'i bir şekilde ikna etmeye çalışmış, ama başaramamıştır. Lucine bunca şey olup biterken, Lucifer'in nefesi onlara bu kadar yakınken hamile kalmak istemiyor, içinde büyüteceği canın onları olduklarından daha savunmasız bir hale getirmesini istemiyordur.

"Allegra'yı gördüğünde gözlerinin içinin nasıl parladığını biliyorum Matthew. Ben istemez miyim o bakışlar ikimizin yarattığı bir can için olsun? Ama lütfen anla, ben gebe kalırsam, güçsüz düşer de bebeğime ya da sana bir zarar gelirse yaşayamam. Bir tek bu hayatımda değil, hepsinde aynı acıyı taşırım."

Lucine bunu defalarca kocasına hatırlatmış, Calden'i tam anlamıyla mutlu edip ona bir çocuk verememek ne kadar içini parçalasa da bir zamanlar Lucifer'in yarattığı ruhu taşıyan siyah melek alt etmeye çalıştıkları gücün ne kadar acımasız olduğunu unutmamıştır.

Calden ve Lucine'in çocukları olmadığı için Allegra yıllar içinde daha da kıymete binmiş, küçük kızın bir değil, üç annesi varken Calden de onun ikinci babası, abisi, arkadaşı, daha şimdiden sırdaşı olmuştur.

Masumiyet Meleği kelime haznesi geliştikçe en çok Calden'le sohbet eder olmuş, gökte uçan kuşlardan, yerde yürüyen karıncalardan, köpeklerden, kedilerden, bastonla yürüyen dedelerden bile konuşmuşlardır. O küçük melek öyle saf, öyle temizdir ki, yıllar önce kendi köyünü ve hayatını geride bırakıp bir grup melekle yeni bir dünyaya girmiş olan ölümlü Calden'in bütün kalbini kazanmış, gün gelip de minik meleğe kalkan en keskin kılıcın önüne bile kendini düşünmeden atabilecek hale getirmiştir.

Büyük küçük bütün melekler ve ölümlüler yavaş yavaş ateşi artan savaşın onlara yapacaklarından habersiz, ayları ve yılları tüketiyorken Güneş her gün doğup onları gözetiyor, her gece de yerini Ay'a bırakıyordur...

"Diğer şişeyi atayım, bunu taze getirdim..."

Althea hazırladığı iksiri Lucine'in yatağının başucuna koyup eski şişeyi alıyorken Lucine eflatun elbisesinin kuşağını bağlıyor, teşekkür eder. Althea başını sallar, ama düşünceli, eteklerini yayarak yatağa otururken al bukleleri beline kadar uzanıyor, temiz bakışlarıyla arkadaşına bakarak gülümser ve mırıldanır:

"Allegra da büyüdü, kendini koruyacak kadar aklı çalışıyor, şimdi siz de bir bebek yapsanız, olmaz mı?"

Lucine tam bir şey söylecekken açık pencerelerden Allegra'nın canhıraş çığlığı duyulunca iki melek de her şeyi unutup telaşla dışarı koşarlar. Bahçede iş gören Calden hepsinden önce davranmış, Allegra şimdi onun kucağında, bacaklarını genç adamın beline dolamış, ince kollarıyla onun boynuna sarılmışken onların ardındaki Conrad put kesilmiş, hareket etmiyordur.

"Ne oldu? Matthew?" Lucine küçük kızın saçlarını okşayarak gülümserken ilerde Nadia ve Conrad konuşuyordur. Ruh Toplayıcı'nın cansız yüzü daha da beyazlamış, Nadia'nın güleryüzle söylediklerini dinliyorken Allegra'ya bakıyordur. Calden hala ona sarılmış olan kızı tutuyorken Lucine'in sorusunu cevaplar:

"Allegra evin etrafında koşturuyorken Conrad bir anda gölgede belirdi, Allegra dengesini bulamayınca onun bacağına tutundu sonra da eli yanmış gibi bağırdı. Bir şeyi yok, ama korktu. Hatta Conrad ondan daha çok korktu, adamın yüzüne baksana..."

Conrad gerçekten de küçük kızdan daha korkmuş görünüyorken Allegra birazdan burnunu çekip bacaklarını Calden'den çözerek yere indiğinde eliyle gözlerini silerek annesinin yanına gidip başını siyahlı Conrad'a kaldırır. "İyiyim, bişey olmadı bana. Üzülme Conrad..."

Nadia gülümseyerek kızının saçlarını okşarken Allegra da ağlamaktan kızarmış yüzünde minicik bir tebessümle elini kaldırır. "Birazcık elim acıdı, ama ben büyüdüm artık bir şey olmaz, değil mi anne?"

"Evet biriciğim, kocaman oldun. Hadi koş, oyununa devam et."

Allegra başını sallar, ama diğer melekten de onay almak istiyor, yine başını kaldırır. "Conrad?"

Uzun boylu ölü adam eğilerek Allegra'yla yüz yüze gelince gürleyen sesini olabildiğince alçaltıp konuşur:

"Gözün hep açık olsun, bir daha benim bacaklarımı görürsen tutunma, yere düşsen bile canın daha az yanar. Tamam mı?"

Allegra tüm zamanların en masum renklerini taşıyan gözlerini kırpıştırarak başını sallar, sonra güneş gibi gülümseyerek elini sallar ve oyununa dönerken Conrad iç çekerek çalışmayan ciğerlerine derin bir nefes doldurur ve ayağa kalkar. "Hepinizi telaşa soktum, afedersiniz..."

Melekler önemli olmadığını söylediklerinde Conrad da aslen neden geldiğini açıklar. "Seferdekiler bir süre dördümüzün de sürekli burada kalması gerektiğini söyledi. Önce ben geldim, kalacak bir yer bulunca diğer ikisi de gelecek."

Nadia sorun olmayacağını söyler ve "Calden'in evi boş, orada iki kişi kalır, kalanı da biz yanımıza alırız, değil mi Allegra?" dedikten sonra Allegra'dan da heyecanlı bir onay alınca Kalista ve Rhea da bahçenin kuytu bir köşesinde belirdiğinde melekler tamamlanır, Calden sorar:

"Yakın bir tehlike mi var?"

Conrad kendisinin bir şey hissetmediğini söyler, Rhea da sadece bir önlem olduğunu hatırlatırken Kalista sessiz, arkadaşlarını onaylar.

"İyi öyleyse, hangi ikiniz benim evimde kalacak?"

"Ben."

"Ben."

Kalista ve Conrad aynı anda çıkan seslerle birbirlerine bakarken Rhea onların arasından çıkarak Althea'nın yanına gider. "Benim yerim belli, siz ne yapacaksanız yapın!"

Althea kaş göz ederek ne olduğunu soruyorken Rhea ona susmasını işaret eder ve sonra anlatacağını söyleyerek hemen bir işin ucundan tutarken Althea çok merak etmiş, işi gücü unutup diğer ikisini göz hapsine alır.

"Bu yatak senindir Conrad, iyi uykular..."

Conrad teşekkür eder ve uyumaya ihtiyacı olmasa da ona hazırlanan yatağa oturarak beklerken Lucine odadan çıktıktan sonra Kalista yan odadan Conrad'ın odasına belirir.

"Yine o yalanı uydurdun? Bilmiyor musun benim burada kalmayı sevmediğimi?"

"Bana dokununca aklıma başka bir şey gelmedi."

" 'Kontrol etmeye geldim, gidiyorum' eskidi mi?"

"Üzerime gelme, git uyu Kalista—"

"Uykum yok. Cüssem küçük ama güçlü, aldanma."

Kalista yatağa oturunca Conrad ayağa kalkar ve çenesini sıvazlayarak pencerelerden dışarı bakarken oturduğu yerden onu izleyen melek sorar:

"Ne gördün?"

"Ruh Toplayıcıların zamansızca dokunduğu yaşamlarda gördüğü şeyleri söylemesi yasaktır. Arela, sayfa 13."

"Ama bir şey gördün ki telaşa kapılıp burada kalacağımız yalanını uydurdun. Bizim işimiz o meleği korumak, başına Biana'nın elinden bir şey mi gelecek?"

"Biana o kızın saçının teline bile dokunamaz, onunla ilgili değil. Daha fazla sorarsan geceyi Divan zindanlarında geçireceğiz, sus."

Conrad geceyi izlemeye devam ederken bir süre kimse bir şey söylemez, yeterince uzun sürmeyen sessizliğin ardından Conrad sırtına konan bir eli hissettiğinde irkilerek döner ve arkasında acıyla elini tutan Kalista'yı gördüğünde gözlerini devirir. "Ne yapıyorsun?"

"Merak ettim, etmez olaydım! Acıyor!"

"Küçücük çocuk bile senin kadar olay çıkarmadı. Susarsan geçer."

"Allegra'nın oracıkta bayılmaması mucize! Senin burada kalman hata, Conrad. Gün doğunca bir şey daha uydur, geri dönelim..."

Ölü adam sessizce başını sallar ve tekrar önüne dönerken Kalista onun güneş kendini gösterene kadar uyumayacağını biliyor, sızlayan elini yatıştırmak ve yeryüzünde ölümlü vücuduna sahipken sevdiği tek şey olan uyumak için odadan çıkar. Odanın kapısı Kalista'nın ardından kapandığında Conrad duvara tutunarak eğilir, el yordamıyla yatağı bulur ve uzanarak kendini bırakırken gün boyunca Allegra'nın minicik ellerinden bütün ruhuna akan upuzun yaşamla sarsılmış cansız bedenini dinlendirir...

Arela

*

Ruh Toplayıcılar zamanı dolmuş bir ruhu bedenden ayırırken acı vermezler, ancak vakti gelmemiş bir ölümlü bedene dokunduklarında dokunana verdikleri acı büyük olur.

Ruh Toplayıcılar dokundukları (ve onlara dokunan) her ölümlü ve meleğin geçmiş ve geleceğini görür, son anlarını yaşayan ruhu Tanrı'nın takdiriyle acı veya tatlı anılarla sararak yeryüzünden koparırlar.

Ruh Toplayıcıların zamasızca dokundukları yaşamlarda gördükleri şeyleri paylaşmaları kesinlikle yasaktır.

Ölümlülerin aksine meleklerin yazgıları tek bir ömrü değil, sonsuza kadar yaşayacakları bütün ömürleri kapsar. Bir Ruh Toplayıcı ruhunu almak için dokunduğu meleğin geçmiş ve gelecekteki tüm ömürlerini şekillendiren yazgısını görebilir, ancak bunu değiştirmek için teşebbüste bulunması kesinlikle yasaktır.

Ruh Toplayıcıların yeryüzündeki görev sınırlarını belirleyen bu kurallar ancak olağanüstü hallerde Yüce Divan'ın verdiği izinlerle bozulabilir. Aksi takdirde kurala karşı gelen Ruh Toplayıcı görevinden alınır ve bir daha yeryüzüne indirilmez.

{ Howard Shore – Minas Morgul }

Gecenin geç bir saatinde Conrad bir anda gözlerini açar ve uyuduğunun bile farkında değil, yattığı yerden ayağa fırlar, kapıları kırarcasına açıp kendini dışarı atarken bağırır. "KALISTA! UYAN!"

Ruh Toplayıcı evin kapısından dışarı çıktığı anda Kalista'nın rüzgarı da onunla birlikte gelir ve ikisi kapıdan dışarı adım attıkları anda etraflarını saran yüzlerce Ruh Toplayıcı gördüklerinde yutkunarak onlara ihanet etmiş meleklere bakarlar...

*

Lucine içinden bir şeyler koparak titrer ve Calden'in koluna tutunarak yatakta aniden doğrulurken kocası da onunla birlikte kalkmış, genç kadının omuzlarından tutarak uykulu sesiyle ne olduğunu sorar.

"Geldiler! Buradalar!"

Calden kimin geldiğini sormaya fırsat bulamadan Lucine örtüleri iterek yataktan fırlar, çıplak ayaklarla soğuk taşlara basarak dışarı koşarken siyah saçları darmadağın havalanıyor, korkmuş melek evin kapısından çıktığı anda tüm gücüyle yan evdeki Althea'ya bağırırken karşısında yüzlerce karaltı gördüğünde acı dolu ve korkak bir ses çıkararak geriler. Genç kadının sırtı Calden'in göğsüne yaslandığında kocası onu kolundan çekip arkasına alır ve onları izleyen Ruh Toplayıcılara bakar...

*

Althea, Lucine'in korku dolu bağırışını duymuş, yıllardır her gece iğne üstüne uyuduğu hafif uykusu derhal açılmışken kızıl saçlı melek evdekilere uyanmalarını bağırarak kendini Allegra'nın odasına atmıştır. Nadia herkesten önce davranmış, kızını kucağına alarak bacaklarını beline sarıyorken Masumiyet Meleği'nin bakışları korku dolu neler olduğunu soruyordur. Althea geçeceğini söyleyerek onları yanına alırken koridordan Rhea'nın rüzgarı geçer, bir an sonra baş Sorgu Meleği bütün soylarına ihanet eden yüzlerce Run Toplayıcı'yı bir arada gördüğünde yutkunarak elini kaldırır ve arkasındakilere daha çok yaklaşmamalarını söyler...

"Onları püskürtebilir miyiz?"

"Emin değilim. Diğerleriyle beraber olsaydık, belki..."

Conrad göz ucuyla diğer iki eve giden yola bakarken öfkeli bir hırıltıyla konuşur:

"Neden bu kadar uzakta kaldık?"

"Böyle sarılacağımızı tahmin edemezdik. Bir şey yapmamız gerek, bekleyemeyiz Conrad."

Kalista yanındaki uzun boylu adama bakıyorken onları çeviren karanlığın bir zamanlar başı olan Conrad bir adım öne çıkarak sorar:

"Sizi kim buraya topladı?"

Karaltılardan tek bir ses bile çıkmıyorken Conrad yanından geçip bir tanesine elini uzatan Kalista'ya bağırır:

"YAPMA!"

Ama Kalista dinlememiş, elini en yakınındaki Ruh Toplayıcıya uzattığı anda bütün karaltılar incecik gri bir toz olup yere çökerken genç kadın korkuyla geri çekilir.

"Bunların hiçbiri gerçek değil."

"Yaklaşmayın, geride bekleyin. Nadia, siz evin içinde kalın. Allegra'yı yanından ayırma."

Rhea onları arkada bırakıp ilerlerken Althea onun yanına koşturur. "Sakın dokunma onlara, Rhea!"

"Dokunmayacağım, sadece konuşacağım."

Althea korkuyla önündeki ölüm ordusuna bakıyorken içi ürpermiş, Rhea'nın elini sımsıkı tutarak onunla gücünü paylaşıyordur.

Güzelliği bütün karanlığın ortasında parlayan Sorgu Meleği berrak sesiyle sorar:

"Sizi kim buraya topladı?"

Ölüm ordusundan ses gelmeyince Rhea biraz daha sertçe sorar:

"Cevap verin. Ne olursa olsun hala Divan'a bağlısınız, bana cevap vermek zorundasınız, cevap verin."

Karaltılar hala bir tepki göstermiyorken Rhea kaşlarını çatar ve Althea'nın elini biraz daha sıkarak kendine çeker. "Garip bir şey var Althea..."

Althea da başını sallıyor, tam bir şey söyleyecekken bir anda bütün Ruh Toplayıcılar aynı anda tiz bir çığlıkla ileri atılır, Althea ve Rhea bağırarak kulaklarını kapatırken bir an sonra onların üzerine gelen karaltılar gri bir toz dumanı olarak etrafa yayıldığında Rhea öksürerek Althea'yı çekiştirir. "Bunlar gerçek değil! Rüyadayız!"

"Hangimiz!? Sen mi? Ben mi?"

"Hepimiz!"

Althea dehşetle Rhea'ya bakıyorken sarışın kadın başını sallar...

Calden iki eliyle arkasındaki Lucine'in kollarını kavramış, onları çeviren kara orduya bakıyorken Lucine yan evden birinin çıkıp gelmesini bekliyordur, ama hiçbir hareket yokken genç kadın iyice korkmuş, Calden'in omuzlarına asılır. "Bizi duymuyorlar—"

"Çünkü hepsi uyuyor, Lucine."

Lucine yıllar önce hasta uykusunda bir kabusta duyduğu sesi tekrar işittiğinde tüyleri diken diken olarak Ruh Toplayıcıların arasından çıkıp gelen Biana'ya bakar. Siyahlar içindeki ölüm şeytanca gülümserken onun yanındaki Rüya ve Kıskançlık meleği Aislinn de keyifle onları izliyordur, konuşur:

"Bütün kasabadakiler içinden çıkamayacakları rüyalara daldılar, melek arkadaşlarınız dahil. Tek uyanık olan sizsiniz."

Calden bunu duyduğunda kaşlarını çatarak Lucine'i daha da kavrayacakken karısı kollarını ondan kurtarıp hızla genç adamın önüne geçer.

"Beni aldığında duracak mısın, Biana? İsteğin sadece karanlık soyunuzun lekesini mi temizlemek? AL ÖYLEYSE! CANIM DA, RUHUM DA SENİN OLSUN!"

Biana bu fedakârlık karşısında sadece soğuk bir kahkaha atarken Calden ne dediğini bilmeyen Lucine'in çekerek yanına alır. "Ne yapıyorsun?!"

"Eğer bunu bitirebileceksem canım feda olsun—"

"Hayır! Seni alınca bitmeyecek, ne saçmalıyorsun Lucine?! Tek aklanan melek sen misin!?"

"Kocan haklı, Lucine. Sizin gibi menfur şeylerden daha binlercesi var, ama yavaş yavaş temizleniyorlar merak etme..."

Lucine nefret dolu gözlerle Biana'ya bakıyorken siyahlar içindeki kadın zehir akıtmaya devam ediyordur.

"Önce o pisliklerin dahil oldukları nesillerin canını alıyorum, sonra da bizzat onların. Tıpkı sizin neslinize yaptığım gibi. Birazdan bu gördüğün Ruh Toplayıcılar uykudaki arkadaşlarının canlarını sökerken sen de acı içinde ölecek—" Biana bir anda göğsüne saplanan bir acıyla iki büklüm olarak yere yığılırken arkasındaki

siyah ordu da bir anlık güçsüzlükle aynı anda sendeler. Aislinn etrafındaki dalgalanmayla şaşkınlığa uğramış, dizlerinin üzerinde yere çöken Biana'ya bakıyorken öfkeyle tıslar:

"Ne yapıyorsun!? Kalk!"

Biana sanki bir yeri ölümcül bir kesikle yaralanmış gibi ağlamaklı bir ifadeyle başını Aislinn'e kaldırdığında bal rengi saçları gecenin rüzgarında havalanan melek geriler. "Ona yine karşı geliyorsun! Yine direniyorsun!"

Biana iğrenmiş bir tebessümle bakışlarını Aislinn'e bakar, sonra onları izleyen Lucine ve Calden'e dönerken zorla çıkıyormuş gibi bir sesle mırıldanır:

"Onu öldürün, arkadaşlarınız uyanır—AAAAH!" Biana acıyla haykırarak yere yığılırken etrafındaki siyah ordu da yavaş yavaş çöküyor, bazıları bitmeyen bir kabustan uyanmış gibi kendilerine gelerek ortadan kayboluyorken Aislinn dehşetle olanları izliyor, bağırır:

"HAYIR! YAPAMAZSIN! AYAĞA KALK!"

Biana inatla yerde kıvranmaya devam ediyorken Aislinn sayısı gittikçe azalan Ruh Toplayıcılara bakıyor, boşluğa bağırmaya başlar:

"LUCIFER! EMRİNDEN ÇIKANLARI GAZABINLA CEZALANDIR!"

Calden olan bitene bir anlam veremiyor, sadece Lucine'nin yanından uzaklaşmamasına çalışıyorken Ay Meleği ise yerde acıdan kıvranan Biana'yı izliyordur. "Karşı koyuyor, Calden. Bitirmeye çalışıyor—"

Biana bir anda bir kahkaha atar, sonra "Asla!" diyerek haykırırken hemen ardından sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi acıyla yerde kıvrılarak ağlamaklı bir ses çıkarır ve geridekilere bağırır:

"ONU ÖLDÜRÜN DEDİM!"

Aislinn bunun üzerine dönerek hızla belinden bir hançer çıkarır ve yere eğilerek Biana'ya saplayacakken bir anda önünde patlayan bir şeyle yerdeki taş ve toprak havalanır, Aislinn gözüne giren pislikten bir şey göremiyor, sendeleyerek gerilerken bir an sonra Lucine kendini Calden'den kurtarmış atılarak dengesini kaybetmiş meleği yakalamak ister.

"Lucine, hayır!"

Calden'in bağırışı ile birlikte Aislinn de bir şey olduğunu anlamış, o anda ortadan kaybolarak yolun başka bir yerinde belirirken yan evin kapısından küçük sesli bir bağırış duyulur:

"KALDEN! KALDEEEEEN!"

Allegra evden çıkmış, minik geceliği içinde koşturarak onların bahçesine geliyorken Calden ile birlikte Aislinn de bunu görmüş, şeytani bir gülümsemeyle ortadan kaybolur. O anda Calden atılarak Allegra'yı yarı yolda yakalar ve küçük kızın başını tutup yere devirerek üzerini kapatırken bir an sonra sol yanından sırtına giren kör edici bir acıyla gözlerini kapatır.

Calden'in altındaki Allegra dehşet verici bir sesle bağırırken Lucine, Aislinn'in hançerinin Calden'in derisini kestiği anda gökteki Ay'ı bile titreten bir haykırışla atılır. O sırada hala kendine gelememiş olan birkaç Ruh Toplayıcı Lucine'i kollarından yakalarken Ay Meleği acıyla haykırarak dizleri üzerine çöker.

Aislinn ayaklarının dibine getirilmiş kara lekeye bakıyorken elindeki kanlı hançeri kaldırır ve tüm gücüyle Lucine'in göğsüne saplarken Ay Meleği canını alacak olan acıyla sesi kesilerek kasılır...

Aislinn delice bir zevkle gülümseyerek kana bulanmış ellerine bakıyor, önünde her geçen saniye canı bedeninden çekilen Lucine'i izliyorken gülerek konuşur:

"Lucifer'in karanlığına kimse karşı koyamaz. Cezanı çektin—"

Aislinn zehirli kelimeleri bir son bulmadan boğazına saplanan keskin acıyla ellerini boynuna götürür, parmakları kısa ve soğuk metale değdiğinde dehşetle arkasını dönerken Calden ayakta zor duruyor, bir eli evden çıkmadan önce başucundan aldığı küçük bıçağın boş bırakığı belinde, yüzünde belli belirsiz bir ifadeyle kanayan meleğe bakıyordur, zorla konuşur:

"Cehennemde kavrul."

Aislinn gözleri kayarak yere yığılırken zift gibi karanlık bir ruhun ele geçirdiği bedenin can damarı koyu kırmızı kanı toprağa salıyordur. Calden önündeki meleğin yığılmasıyla Ruh Toplayıcıların bir anda yere bırakıp yanından uzaklaştığı karısına bakar, sırtındaki yara ölümcül, kesik kalbi artık yavaş yavaş güçsüzleşiyorken genç adam yarı açık duran gözlerinden yaşlar süzülerek karısının gözleri açık kalmış bedeninin yanına yığılır...

{ Javier Navarrete – The Funeral }

Bütün olanları o masum gözleriyle görmüş olan Allegra sadece bağırıp ağlayabiliyor, küçük elleri yerdeki toprağı sıkıyorken biraz sonra arkasından birisi onu tutup kaldırdığında daha da beter çığlık atarak çırpınmaya başlar. "KALDEN! LUSİN!"

Althea dehşetle önündeki kan gölüne bakıyorken bir yandan Allegra'yı korumaya çalışıyor, diğer yandan bacaklarının onu taşıması için dua ediyordur. Birazdan Nadia ve Rhea ile Conrad ve Kalista da oraya yetiştiklerinde Nadia bütün vücudu titrese de hala hayatta olan Calden'in yanına koşar, genç adamı çevirip yüzüne bakarken yaşlı gözlerini gördüğünde o da ağlayarak Dokunulmuş Olan'ın yüzünü tutar.

"Durdurmaya çalıştım, çabaladım, karşı koydum..."

Nadia ve diğerleri başlarını kaldırarak ilerde kendi kendine konuşan Biana'ya bakıyorken yolun ortasında tek başına yatan ve siyah saçları, elbisesi, her yanı çamur içinde kalmış kadın doğrulmaya çalışıyordur.

"İlk meleğin canını aldığım gün anladım. Hayır dedim, yapamam, bırakmadı, ruhumu yakaladı..." Biana yumruğunu sıkarak ruhunun nasıl yakalandığını göstermeye çalışıyorken diğer eliyle yere bastırıp kalkmaya çalıştığı anda saçlarından yakalanıp tekrar çamura savrulur. Lucifer'in meleği can acısıyla inlerken onu

savuran Azrael ilikleri donduracak buz gibi bir rüzgarla geri dönmüş, yerdeki Biana'ya bakıyorken arkasını dönüp diğer ikisini görmeye korkuyordur.

"İstediğin kadar çabala, inkar et, umrumda değil. Geber—"

"AZRAEL! DUR!"

Azrael atılıp onu çeken Naysa'nın yüzüne bir tokat atıp kendini onun ellerinden kurtarırken öfkeyle bağırır:

"SEN KİMSİN Kİ ELİNİ BANA SÜREBİLİYORSUN!?"

Naysa yüzünü tutuyorken ağlıyor, Azrael kapkara bir nefretle onu izlerken her şeyi görür, her şeyi hisseder, ama tek fark etmediği şey kendinin de göz yaşı döktüğüdür. Ölüm'ün gözleri ilerde çamur içinde cansız yatan bir meleğe ve ruhu ondan kopup gitmeye çalışan ölümlüye bakarken bir hışımla bağırarak arkasındaki Biana'ya döner ve elini kaldırarak gökten yıldırımları toplarken bileği bu sefer Gabriel tarafından tutulup indirildiğinde yıllardır güçsüz kalmış bedeni dayanamamış, dizleri üzerinde yere çöker.

İki ölüm yerde, diğer bütün melekler onların etrafındayken Azrael yanındaki kardeşinin kollarına tutunarak ona bakar. "Canını ben almazsam kimse alamaz dedim, sözümü tutamadım Gabriel—"

"Kalk Azrael, daha geç değil—"

"Geç, çok geç. Bitti—"

"Hayır, ruhu hala orada, hadi kalk. İkisi de seni bekliyor, Azrael, lütfen..."

Azrael kardeşine tutunarak ayağa kalkar ve ilerleyerek Calden ile Lucine'in yanına çökerken Allegra'yı tutan Althea da sarsılarak ağlıyor, başını çevirerek oradan uzaklaşır. Azrael daha önce sayısız kıyım görmüş, ama son yıllarda gördükleri hepsinden daha ağırken uzanarak Lucine'in açık kalmış gözlerini kapatır, sonra bir elini onun başına, diğerini Calden'inkine koyarak genç adamın hala onu izleyen gözlerine bakarken usulca konuşur:

"Kaderiniz böyle değildi, sizi koruyamadım. Özür dilerim..."

Calden'in artık sesi çıkmıyor, genç adam gözlerini kırparak bir şeyler söylemek ister, ama ilk kapanışında kahverengi gözleri bir daha açılmazken Azrael de gözlerini kapatarak bir melek ve bir ölümlünün ruhunu sonsuzluğa yollar ve hemen sonra süresi ölçülmeyen ömründe ilk defa kendinden geçerken Gabriel onu tutar...

Dört Büyükler kardeşlerini kaldırarak onunla beraber ortadan kaybolmuşken kimse Biana'yla ilgilenmemiştir. Güneş sarısı saçları çamur ve kanla lekelenmiş olan Naysa karanlıkta bir köşeye yığılıp kalmış Biana'nın yanına ilerleyip başucuna çökerken Yağmur ve Ölüm'ün meleği odağı kaymış gözleriyle ona bakar.

"Kanıyorum, Azrael'in açtığı yara büyük..."

Naysa başını eğerek Biana'nın karnında tuttuğu yere bakıyorken elleri kendi kanıyla bulanmış olan melek güçsüz sesiyle konuşur:

"Ruhumu sıkıyor, cehennemine çekiyor, kurtar beni..."

Naysa uzanarak son nefesinde af dileyen meleğin ellerini tutar ve başını hafifçe sallayarak gözlerini kapatırken Biana biraz sonra ikisinin ellerinden çıkan ışıkla gözleri açılarak kesik bir nefes alır. Naysa duasını bitirmiş, ellerini çekerek gözlerini açarken Biana pırıl pırıl parlayan parmaklarına bakıyor, az önce avcunun içine kadar akan kanlar şimdi onun öz noktası olmuş, tüm aydınlığıyla parlıyorken Naysa uzanarak onun kirlenmiş saçlarına elini koyar. "Git Biana, bir daha doğduğunda bütün günahlarından arınmış olarak uyanacaksın. Rahat uyu..."

Biana korkuyla kasılarak ellerini tekrar yarasına kapatır, Naysa o sırada arkasını dönerek yardım için Conrad'ı çağıracakken Ruh Toplayıcıların başı zaten oraya geliyor, birazdan Biana'nın diğer yanına yere çöker.

Yağmur ve Ölüm korku dolu bakışlarını Azrael'in meleğine çevirirken Conrad uzanarak onun başını tuttuğunda siyahlar içindeki kadın tanıdık, ama sert bir güçle çekilir, biraz sonra gözleri kapanıp kasılmış bedeni rahatladığında Conrad başını eğerek elini çeker. "Burada işim bitti. Umarım bir daha zamansızca görüşmeyiz. Hoşça kal Naysa..."

Naysa dolu gözlerinden yaşlar süzülerek başını sallar ve kana bulanmış elleriyle Conrad'a uzanacakken genç adamın ortadan kaybolmasıyla havada kalan ellerini dizlerine indirerek başını eğer ve omuzları sarsılarak ağlar...

* * *

XVI. Kaia

{ Fariborz Lachini – Autumn In My Heart }

Yıl 1260

Akan gözyaşlarının ve kaybolan ruhların ardından üç uzun yıl geçmiş, bütün zamanlarını beraber geçiren, yenilemeyecek şeylere beraber göğüs geren melekler ayrılmıştır. Umut ve Zaman, Masumiyet'i de alarak gitmiş, Dört Büyükler varlıklarının hiçbir işaretini göstermeden ortadan kaybolmuşlardır. Onların ardında kalan tek melek, Güneş, Naysa, gece gündüz bir mucizenin olmasını beklemiş, ama o karanlık zamanlardan sonra elinde avucunda değil dostlarını geri getirecek bir mucize, *hiçbir şey* kalmadığına kani olmuştur.

Seneler boyunca Lucifer'in meleklerinin peşinden diyar diyar dolaşan, bütün felaketlere ilk elden tanık olan genç kadın, şimdi geride bıraktığı hayatına dönmüş, sarayın kapıları ve eski arkadaşlarının kalpleri ona hala açık olsa da hiçbir şey eskisi gibi olmamıştır.

Naysa biliyordur ki yalnız kalmasının tek sebebi Lucine'in ya da Calden'in ölmüş olmasının getirdiği fani acı değildir. O gün iki genç beden toprağa verilirken onca ölümlü bakışın arasında Naysa tüm ruhuna saldıran bir çift bakışı seçebilmiştir sadece.

"Yaptığın şey soyumuza bir hakarettir." demiştir Azrael. Ölüm'ün yegane meleği. Dört Büyükler'in en acımasızı, en keskin dillisi. "İyi niyetin de bir sınırı var, Naysa. O kadın hiç acımadan kardeşlerimizin canına kıydı. Onların güçlerini hiçe saydı, ruhlarını parçaladı. Kurtarılmayı hak eden en son can onun canıydı. Bunun için cezanı çekeceksin."

Bu sözlerin ardından Naysa senelerce hiç haber alamamış, gün gelip gökten ani bir yıldırımın canını ve ruhunu almasından korkmuşken zaman geçtikçe ölümlü bedenine ait aklından o korkunun izi yavaş yavaş silinmiştir.

Güzel melek şimdi sarayın mutfağında bezelye ayıklıyorken etrafında dönen hayat onun sırrından habersiz, her gün aynı kaygılarla akıp gidiyordur.

Aşçı kadınlardan biri gelip büyük masada Naysa'nın yanına oturur ve o da ayıklamaya yardım ederken sorar:

"Hani senin bir arkadaşın vardı, kızıl saçlı, neşeli bir kızcağız. Hiç haber aldın mı ondan? Neydi adı..."

"Althea..."

Aşçı kadın anımsayamadığı ismi duyduğunda "Hah! İşte o!" diyerek başını sallarken Naysa buruk bir tebessümle başını iki yana sallar. "Haber alacak kadar yakında değil."

Naysa'nın üzgün sesiyle Aşçı kadın başını sallar ve daha fazla soru sormadan minik yeşil yuvarlakları bir kapta biriktirmeye devam ederken ayak işlerine bakan delikanlılardan biri koşar adım mutfağa girer.

"Naysa! Avluda güzelce bir kadın var, seni görmek istiyormuş!"

Naysa ellerini önlüğüne silerek kalkarken sorar, "Adı neymiş, sordun mu?"

"Kalista..."

Naysa hızlı ve emin adımlarla avluya çıkar ve çalıların etrafına dizilmiş taş bankların birinde oturan narin duruşlu Kalista'yı görünce yavaşlayarak oraya ilerler. Raphael'in sağ kolu olan ve Haberci meleklerin başı genç kadın Güneş'i görünce ayağa kalkar, elindeki ince ve sararmış zarfı ona uzatır.

"Divan'dan, senin için."

Naysa zarfı parmakları arasında nazikçe tutuyorken mavi gözlerini kaldırarak karşısında onu izleyen ve sanki bir sırrı varmış gibi bakan koyu kahverengi gözlere bakar. "Söylemek istediğin başka şeyler varmış gibi duruyorsun. Nedir?"

Açıkça dışlanmış olan Güneş'in sesi bütün olanlara rağmen silik bir yalvarışla, iyi bir haberin umuduyla çıkmış, bunun üzerine Kalista'nın kararsız bakışları da yumuşamıştır.

"İyi misin, Naysa? Herkes seni çok merak ediyor."

Naysa sesinin titremesinden korkarak sorar:

"Herkes iyi mi?"

"İyi. Elian, karısıyla kızını yanından ayırmıyor. Althea da Allegra'dan ayrı kalmak istemiyor. Herkes öyle ya da böyle hala Lucifer'in meleklerinin peşinde..."

Kalista sesini alçaltarak göz ucuyla etrafına bakar. "Divan'ın kararları önemli, Naysa. Söylenen zamanda, anlatılan yerde olman çok mühim. Unutma, olur mu?"

Naysa yutkunarak başını sallar ve zarfı iki eliyle tutarak hafifçe göğsüne bastırırken Kalista, ölümlülere alışık olmayan, her fırsatta onların arasından sıyrılıp tekrar kendi evrenine dönmek isteyen güzel Kalista uzanarak soydaşının omzuna tek elini koyup hafifçe sıkar, sonra dönerek çıkış kapılarına giderken Naysa onun kuytu bir köşe bulduğu anda ortadan kaybolacağını bilerek arkasından bakar...

Yüce Divan'ın emriyle;

Soyumuzun varlığını tehlikeye atmak suçundan Divan önünde yargılanması beklenen bir meleği izinsizce aklama sebebiyle Güneş ve Mucize meleği Naysa cezalandırılacaktır. İçinde bulunduğu yaşam

döngüsüne göre sıradaki hayatta bedeninin değiştirilmesi ve zorunlu hatıra feragatinde bulunması için gerekli efsunlar yapılacaktır.

Bunun için Naysa'nın neslinde bulunan bütün meleklerin aşağıda verilen yer ve tarihte hazır bulunması gereklidir. Toplantıda bulunmayan ve dolayısıyla Divan emirlerine karşı gelen melekler sorgulanmaya gerek görülmeden cezalandırılacaktır.

Naysa bir anda dizleri boşalarak yere çökerken parmakları kağıdı sıkıyor, mavi gözleri korkuyla yerdeki soğuk taşlara bakıyorken derin nefeslerle az önce okuduğu kelimelerin ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordur. Genç kadın odasında yalnız, başını kaldırarak pencerelerden içeri vuran ay ışığına bakar ve ağlamaklı bir sesle fısıldar:

"Kalista? Rhea? Biriniz gelin, lütfen..."

Naysa derin nefeslerle sessizce ağlıyorken biraz sonra hemen arkasında birinin varlığını hissedince oraya döner ve Conrad'ı gördüğünde ellerini yere bastırarak doğrulur. "Neden sen geldin?"

"Ne soracaksan bana da sorabilirsin."

"Sen sadece can almıyor musun? Seninle işim yok Conrad! Neden sorgulanmadan infaz edildiğimin cevabını sen verebilir misin?"

"Yüce Divan ilk elden suçlu gördüğü bir meleği hiçbir zaman sorgulamaz. Arela'da aynen bu yazar, biliyor olman gerek Naysa."

Güneş'in mavi gözleri felaketin habercisi bir mucizeyle irileşmiş, titreyen parmaklarının arasından onu suçlayan Divan'ın gönderdiği kağıt kayıp yere düşerken genç kadının sesi usul, güçsüz ve çaresizdir, sorar:

"Beni...Beni Divan mı suçluyor!? Divan sadece ölümle yargılanmayı hak eden melekleri ilk elden suçlar! Aklamak onların isteği değil miydi—"

"Aklamak onların isteğiydi, ama iki nesli yok eden bir meleği aklamak senindi. Azrael de onların yanında ve emin ol ki Dört Büyükler'in birinin şahitliği 100 neslin şahitliğine bedeldir."

Naysa ellerini ağzına kapatarak tekrar yere çökerken Conrad derin bir nefes alarak etrafına bakar, sonra ellerini önünde kavuşturarak başını yerdeki meleğe eğer. "Canını bağışlıyorlar, sevinmelisin."

"Hatıralarım olmadan canımın ne anlamı var?.."

Ayakta onu izleyen ölü adam için ne can, ne de hatıralar bir şey ifade ediyordur, sadece başını sallar ve geldiği gibi sessizce ortadan kaybolurken Naysa güçsüzce iki büklüm olarak başını yere bırakır ve sarsılarak ağlar...

Arela

*

Yüce Divan karar örneği

Yıl: 1260

Sıra No: 8735

Yüce Divan'ın emriyle;

I. Soyumuzun varlığını tehlikeye atan bir meleği izinsizce aklamak suçundan Güneş ve Mucize meleği Naysa, bizzat Yüce Divan tarafından beden değişimi ve zorunlu hatıra feragati ile cezalandırılmıştır.

II. 1250 yılında Güneş ve Mucize meleği tarafından aklanmış olan Ay ve Sırlar meleği Lucine'in yeniden doğumu, ölümü sırasında ruhunun aldığı zarar sebebiyle belirsiz bir süre için ertelenmiştir.

III. Kural dışı olsa da aklanmış olan Yağmur ve Ölüm meleği Biana'nın yeninden doğumuna herhangi bir engel görülmemiş, ancak ilk beş döngüsünde kendisine bir Arela verilmemesine karar verilmiştir.

Arela'sı olmayan meleğin ruh güvenliği görevine kesintisiz olarak devam eden Ruh Toplayıcılar tarafından sağlanacak ve döngüler arası geçişlerde ruhunun zarar görmemesine dikkat edilecektir.

IV. Ölüm Meleği Azrael'in yeryüzüne inmesi, acil durumlar haricinde, belirsiz bir süre için sınırlandırılmıştır. Azrael'in yokluğu süresince yeryüzündeki en yetkili ölüm meleği Ruh Toplayıcıların başı olan Conrad olacaktır.

V. III ve IV. Maddelerde belirtilmiş durumların ışığında Azrael'in yokluğunda ölümle ilgili olan herhangi bir güç kullanımında Biana'nın akıbetinden Ruh Toplayıcıların başı olan Conrad sorumludur.

Buna bağlı olarak, Azrael'in yokluğu Biana'nın beş döngüsüne aşar ise, bir Arela sahibi olacak olan Yağmur ve Ölüm meleğinin yeryüzündeki yetkiyi devralmak için Yüce Divan'a başvurma hakkı olacaktır.

VI. Son zamanlarda yaşanan olayların ışığında Lucifer soyundan gelen Siyah Meleklerin aklanmasında izlenecek kurallar şu şekilde değişmiştir:

i. Bir Siyah Melek ile karşılaşan Beyaz Melek gerekli gördüğü durumlarda Siyah Meleği öldürme hakkına sahiptir. Öldürülen Siyah Meleklerin ruhları Ruh Toplayıcılar tarafından özel olarak alınıp Yüce Divan'a teslim edilmelidir.

ii. Bir Beyaz Melek, en az üç soydaşının şahitliği olmadan bir Siyah Meleği aklayamaz.

iii. Üç meleğin şahitlik ettiği bir aklanmaya en az üç Beyaz Melek karşı çıkarsa aklanmak istenen Siyah Melek Yüce Divan'da sorgulanır. Verilen karar sonucunda Siyah Melek ya aklanır ya da hayatına son verilir.

Yıl 1273

"Akbabalar, defolun!"

Hasta bir genç kız cılız elleriyle evinin kilitsiz kapısını çarparak kapatır ve hemen ardından tekrar aralanmasına aldırmadan güneş alamayan kutu gibi evin içinde ilerler.

"Temiz su buldum anneciğim! Bak!'"

Güçsüz eller içinde açık kahverengi toprak parçacıkları yüzen suyu çiziklerle dolu cam bir bardağa koyar ve küçücük odanın sol tarafında kalan yatakta yatan annesine götürür. Uyuyan kadının kapalı dudaklarına değen su çenesinin altından akıp yatağa dökülünce genç kız telaşla ayağa fırlar. "Olsun! Hemen temizlerim! Kızma anneciğim! Hemen temizlerim! Hemen!"

Titreyen eller telaşla kuru bir bez arıyorken genç kızın içinde bulunduğu karanlığa ait olmayan iri mavi gözleri yaşlarla doluyordur. "Şimdi temizliyorum anneciğim! Şimdi!"

Bez bulunamayan her saniyede genç kızın bakmaya kıyamayacak kadar güzel gözleri daha da doluyorken sonunda etrafta temiz bir parça paçavra bile olmadığını anladığında aramaktan vazgeçerek annesine döner. "Bez bulamadım, ama eteğimin ucuyla hemen kurularım!"

Genç kız hızlı hareketlerle annesinin yastığını eteğinin ucuyla kurulamaya başlarken gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından süzülüyor, ama yüzü yine de gülüyordur. "Kupkuru oldu, çok güzel oldu! Şimdi saçlarını da düzeltirsek daha da güzel olacak, değil mi anneciğim?"

Mavi gözlü kız eteğini toplayarak yatağın yanında diz çöker ve uyuyan kadının soluk toprak rengi saçlarını toparlarken parmaklarının ara sıra cansız ve soğuk tene değmesine aldırmıyordur.

"Ben de hergün saçlarımı tarayıp topluyorum. Kaia'nın annesi onu dağınık saçlarla dışarı yollamış dedirtmiyorum kimseye!"

Kaia günler önce nefes almayı bırakmış annesinin kapalı gözlerine bakarken mutlulukla kıkırdar. "Çok güzel oldu anneciğim! Hemen bir ayna getireyim, sen de gör!"

On yedi yaşına yeni basmış olan güzel Kaia yatağın başında duran ve yer yer kararmış el aynasını alarak annesinin yüzüne tutar, sonra da eğilerek başını aynı yastıkta annesinin yanına koyarak aynaya bakar.

Cansız kadın ile yanındaki kızının yuvarlak yüzleri birbirine çok benziyor, Kaia'nın boncuk mavi gözleri artık yaşamayan annesinin kapalı gözlerine inat güneş gibi parlıyorken aynı mavi bakışlar ne annesinin öldüğünden ne de kendi hasta ve soluk teninden habersiz gibi duruyordur.

"Çok güzel oldu anneciğim..."

Kaia başını çevirerek annesinin soğuk yanağını öper ve o anda içerisinin buz gibi olduğunu fark edince ayağa fırlar. "Benim battaniyemi de sen al anneciğim!"

Genç kız odanın diğer tarafındaki yatağına atılıp delik deşik bir battaniyeyi annesinin üzerine serer ve memnun bir gülümsemeyle kalın kumaşın kenarlarının yataktaki kadını bacaklarının altına sıkıştırır. O sırada aralık kalmış dış kapının gıcırtısı duyulduğunda Kaia'nın memnun gülüşü solar, mavi gözleri vahşi bir saldırganlıkla kapı tarafına dönerken sağ ayak bileğine uzanıp küçük bir bıçak çıkarır.

"Defol! Burada yemek yok! Para yok! Defol!"

İçeri doğru ilerleyen adım sesleri yaklaşırken Kaia ayağa kalkar ve bir kez daha bağırır:

"Öldürürüm! Defol!"

Genç kızın bağırışlarına aldırmayan davetsiz misafir köşeyi dönüp güneş görmeyen rutubetli odaya girdiğinde elindeki bıçakla ona saldırmak için bekleyen Kaia'nın gözleri hayretle büyür.

Hayatı boyunca gördüğü en güzel insandır bu. Kapıda ona bakan genç adamın upuzun sarı saçları tertemiz, omuzlarından akıyorken gri gözleri genç kızın daha önce hiç görmediği bir güçle parlıyordur.

Aylarını amansız bir hastalığın ortasında geçirmiş olan Kaia şaşkınlıkla elindeki bıçağı düşürürken sarı saçlı, güçlü ve sağlıklı adam başını eğerek yerdeki keskin metale bakar, sonra da bir sırrı varmış gibi gülümseyerek gri bakışlarını önündeki büyülenmiş kıza kaldırır.

"Yaklaş, Kaia..."

Kaia büyülenmiş, söyleneni yaparak güzel adama yaklaşır, adam ona ellerini uzatarak beklerken cılız eller onu bekleyen sıcaklığa dokunduğunda Kaia ürperir.

"Anne...Uyan, bak, gökten melekler iniyor..."

Hayal ve gerçeği birbirinden ayıramayacak kadar hayattan kopmuş olan genç kızın mavi gözleri gökten inmiş güzel adamı izliyorken, adam rüya gibi bir sesle konuşur:

"Seni almaya geldim Kaia, hazır mısın?"

Kaia ellerini bir anda kendine çekerek geriler. "Olmaz! Ben gidersem anneme kim bakacak?"

Sarışın adam bunun üzerine yataktaki kadına bakar ve bir an sonra cansız kadın doğrularak Kaia'nın mavi bakışlarının özünü taşıyan gözlerini açar.

"Ben artık iyiyim. Gidebilirsin kızım..."

Kaia irkilerek arkasını döner ve annesinin açık gözlerini, düzgün duruşunu görünce koşarak ona atılır. Genç kızın zayıf kolları annesinin boynuna sarılmışken sarışın adam onları izliyordur. Güzel adamın gri gözleri kısılıp başı hafifçe yana eğildiğinde annesi Kaia'yı kendinden kopararak uzaklaştırır.

"Kaia, gökten inen adamla gitmeni istiyorum. Ben ne dersem yaparsın, beni üzmesin, değil mi kızım?"

"Üzmem anneciğim! Sen de bizimle gel! İyisin artık, uyandın!"

Annesi başını iki yana sallar ve öncekinden daha sert bir ifadeyle ona bakarken Kaia arkasındaki adamın da aynı şekilde baktığını görmüyor, mahcup bir şekilde başını eğer. "Sen nasıl istersen anneciğim..."

Sarışın adam bunu duyunca gülümserken anne de aynı şekilde gülümser. "Aferin, Kaia..."

Kaia gururla gülümserken yataktan kalkar ve sarışın adama dönerken annesinin yavaşça tekrar yatağa yığıldığını görmez.

"Beni nereye götüreceksin?"

"Çok güzel yerlere götüreceğim Kaia. Sana en güzel giysileri alıp, en tatlı yemekleri yedireceğim. İster misin?"

Genç Kaia heyecanla başını sallar ve dönüp tekrar annesine bakacakken sarışın adam onun yüzünü tutarak kendine baktırır.

"Ama vaktimiz az. Önce bunu iç, sonra da gidelim..."

Kaia, adamın cebinden çıkardığı küçük şişedeki kıpkırmızı sıvıya bakyıorken gözleri parlayarak sorar:

"Tatlı mı?"

"En tatlısı. Al, hepsi senin. Son damlasına kadar..."

İncecik parmaklar en tatlı kırmızıyla dolu şişeciği kavrar ve genç kız biraz sonra dudaklarını aralayarak bütün şişeyi içerken sarışın adam gülümser.

"Beğendin mi?"

Kaia yutkunarak başını hafifçe sallar, ancak her yutkunmasında boğazına bir şey takılıyormuş gibi hissediyorken yüzünü buruşturur.

"Rahatsız ediyor..."

"Alışacaksın. Gidelim mi?"

Soluk teni en güzel mermerlerden oyulmuş bir heykeli anımsatan güzel kız neredeyse uyuyacak, yarı açık gözlerini kırpıştırarak başını sallarken sorar:

"Çok uykum geldi, yürüyecek miyiz?"

Sarışın adam başını iki yana sallar. "Hayır. Gel, bana yaslan, istediğin kadar uyuyabilirsin."

Kaia güzel adamın koluna sarılıp mis gibi kokan kumaşa yanağını sürterek gülümser. Nereden geldiği belli olmayan uyku yavaş yavaş onu kendine alıyorken genç kız usul bir sesle sorar:

"Adın nedir?"

Sarışın adam ona sarılmış kızın saçlarını okşuyorken Kaia'nın uykuya dalmadan önce duyup tekrar uyandığında hatırlayacağı tek şey olan adı söyler:

"Lucifer."

Arela

*

13. yüzyılın sonlarına doğru Lucifer soyundan gelen meleklere yeni bir tür eklenmiştir: Vampir Melekler.

Ölümlülerin batıl inanışlarında ruhsuz olan ve kan ile beslenen bu yaratıklar esasında Lucifer'in yarattığı ve güçlerini verdikten sonra ruhlarını mühürlediği meleklerdir. İlk vampir meleğin adı Kaia'dır. Kaia, Lucifer'in kanından aldığı "tatlı yudum" ile vampirleşmiştir.

Ruhları mühürlenmiş olan Vampir Melekler yaşlanmaz, hastalanmaz ve doğal yollarla öldürülemezler. Ölümlülerle aynı şekilde beslenebildikleri gibi, güçlerini korumak için melek veya ölümlü ruhları ya da kanları ile de beslenirler. Bir güç çiftine sahip olma zorunlulukları yoktur ve ruhlarının mühürü çözülmeden aklanamaz ya da yok edilemezler.

Bir Vampir Melek kendi kanını paylaştığı bir ölümlünün veya meleğin ruhunu mühürleyerek vampirleştirebilir.

Şu ana kadar ruhları çözülerek aklanabilmiş sadece iki Vampir Melek vardır. Bunlardan ilki olan Lucian, Yalnızlık ve Gece güçleriyle, ikincisi olan Isabel ise Karanlık ve Korku güçleriyle yeniden doğmuşlardır.

{ Yoshihisa Hirano – Misa No Uta (Orchestra Version) }

Yıl 1324

Koyu kırmızı bir damla kan karanlık sokakta soğuk kaldırım taşlarının üzerine düşerken tek damlanın ardından artık cansız olan buz gibi bir beden de kaldırıma yığılır.

Kaia yerdeki cesedin başına eğilerek incecik parmaklarının ucuyla ölü adamın açık gözlerini kapatır ve tekrar doğrulurken dilinin ucuyla dudağının kenarında kalmış kırmızı lekeyi temizleyip gülümser.

Gecenin geç saatlerinde sadece sarhoşların ve evsizlerin adım attığı karanlık sokaklarda güzeller güzeli bir melek yürürken sonsuza kadar aynı şekilde parlayacak olan gözlerinde belirgin bir mutluluk vardır.

Bir ömür önce yüzüne bile bakılmayacak bir şekilde çamurlu sokaklarda bir lokma ekmek arayan kız şimdi en pahalı kumaşlara sarılmış gencecik bedenini en pahalı pabuçların sivri topukları üzerinde taşıyordur.

"Diğer meleklere ne olduğunu tekrar anlat bana, lütfen Lucifer..."

Kaia keyifle sekerek arkasını döner ve mühürlenmiş ruhunun sıcak kana doyduğu her zamanda olduğu gibi, sadece kendi kafasında çalan müzikle sallanarak, onu takip eden adamın cevabını bekler.

"Öncekilerden daha güçlü olduğunu bilmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Hünerli ellerden çıkan kusursuz heykelleri bile kıskandıracak kadar güzel olan Kaia muzurca gülümserken başını sallar. "En çok beni seviyorsun, değil mi?"

"Sevgi geçicidir, Kaia. Sana olan düşkünlüğümü damarlarında hissetmiyor musun?"

Kaia ellerini havaya kaldırarak masmavi bakışlarını parmak uçlarından omuzlarına kadar gezdirirken keyifle güler ve bir kez daha etrafında dönerken sorar:

"Ne zaman kendime bir eş yaratacağım? Daha vakit gelmedi mi Lucifer?"

Adının bu kadar sık anılmasına karşı çıkmayan adam başını iki yana sallar ve "Hayır." der.

Kaia bu gece karşılaştığı ilk reddediliş ile bir anda öfkelenerek müziğe salınmayı bırakır ve Lucifer'e bakar.

"Ne zaman?"

"Daha değil—"

"Ne zaman!?"

Kaia'nın sabırsız ve öfkeli sesi boş sokaklarda yankılanırken Lucifer cevap vermeye bile tenezzül etmeden çenesini hafifçe kaldırır. Kaia, Lucifer'in küçük jestiyle karnına aniden yayılan acı ile irkilirken öfkeli bakışları yumuşar, gergin omuzları düşer ve genç kız başını eğerken karnındaki acı da yok olur.

Lucifer memnun, yavaş adımlarla yürümeye devam ediyorken sakin bir sesle konuşur:

"Sana bir eş yaratmadan önce tek bir şeyden emin olmamız gerek. Sabahı bekle..."

Kaia başını sallar ve sessizce önüne döner, taş kaldırımlarda topuk sesleri yankılanarak yürümeye devam ederken Lucifer'in gölgesi de onu takip eder.

Gün ortasında Kaia yalnız başına şehrin en kalabalık parkında bir yürüyüşe çıkmış, uçları işlemeli beyaz şemsiyesi süt beyaz tenini doğrudan güneş ışığından koruyorken narin kollarını, dirseklerinin biraz üzerine kadar uzanan eldivenler kapatıyordur. Genç kız ılık havada yavaş yavaş yürüyorken biraz sonra gözüne kestirdiği birinin oturduğu ahşap banklara ilerler.

Demir kollukları kibar desenlerle kıvrılan bankların birinde sarışın bir kadın yaşlı annesiyle oturuyordur. Kaia da onların hemen bitişiğinde banka oturarak ikiliye gülümser. "Ne kadar güzel bir gün, değil mi?"

Yaşlı kadın başını sallayarak öyle olduğunu söyler, yanındaki kızı da ona katılırken Kaia genç kadını izliyor—daha çok korseli açık sarı elbisesinin göğsünden taşan parlak ışığa bakıyorken eldivenli ellerinden birini sarışın kadına uzatıp kendini tanıtır.

"Elizabet Perkins..."

Kalbinde parlak bir güneş taşıyan sarışın kadın da elini uzatır ve gerçek adını bilmediği Kaia'nın elini neredeyse parmak uçlarıyla sıkıp gülümser. "Catrin Williams. Tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan Perkins."

"Ah, Elizabeth, lütfen."

Catrin memnuniyetle tebessüm ederek başını sallarken Kaia yıllar önce kendi soyu tarafından cezalandırılan ve az önce kiminle tanıştığını bilmeyen Güneş ve Muzice meleğini izler.

Lucifer'in anlattıklarına göre Güneş ve Mucize, Naysa adıyla doğmuş, ancak geçen yüzyılda Biana'yı akladığı için cezalandırılmıştır. Şimdi sadece melek olduğunu ve ortalarda Lucifer'in melekleri denilen ve yok edilmesi gereken varlıkların dolaştığını hatırlıyordur. Ancak, bütün soyu gibi o da Kaia'dan, ilk Vampir Melek'ten habersizdir.

Kaia güleryüzüyle Catrin'in ve ölümlü annesinin sohbetine ortak oluyorken yüzündeki tebessüm Catrin'in "Elizabeth Perkins" ile sohbet ettiği her saniyede daha da büyüyordur. Beyaz Meleklerin en aydınlığı bile onun ne olduğunu anlamamış, ruhunun tek bir zerresinden bile şüphe etmemiştir. Kaia tatlı sohbete devam ederken artık özgürlüğünü ilan edebilmenin hafifliğiyle daha da gülümser...

* * *

XVII. Sığınaklar ve Zindanlar

{ Yoshihisa Hirano – Misa No Uta (Orchestra Version) }

Yıl 1455, İngiltere

"Şu yorgun askerlere bir bira daha!"

"Savaş bitti evlat! Parasını verirsen içkini alırsın!"

Büyük masanın etrafındaki askerler hoşnutsuz sesler çıkarak gürültü yapıyorken aralarından bir tanesi kalkarak cebinden biraz para çıkarır ve yanlarından geçen garson kızın tepsisine koyup içki dolu kadehleri masadaki arkadaşlarının önüne koyar.

"Hepiniz bana borçlusunuz!"

Askerler bu sefer de memnun seslerle gürlerken ayaktaki genç adam da gülerek oturur. Yakışıklı askerin mavi gözleri savaş sırasında kontrolsüzce uzamış saçlarının arasından parlıyorken eliyle siyah tutamları geriye iterek arkadaşlarına bakar.

"Ateşkes ne kadar sürecek dersiniz?"

"Lancaster hanedanlığındaki[15] piç kuruları kendilerine hakim olabilirlerse birkaç yıl rahatız."

"Sen yine de laflarına dikkat et, Percy."

"Ne o? Yoksa kibar Lucian yerin kulağı olduğundan mı korkuyor?"

Lucian gülerek yanındaki arkadaşının omzuna şaka yollu bir yumruk atar. "Öleceksem savaşta çarpışırken ölmek isterim. Senin boş boğazından çıkan laflar yüzünden değil, *korkusuz* Percy."

Masadaki kalabalık büyük bir uğultuyla ikisinin arasındaki laf dalaşını körüklemeye çalışırken Lucian kadehinin dibinde kalmış içkiyi onların üzerine savurur ve güler.

"Hepinizin sıcak bir yatağa ihtiyacı var, ahmak herifler!"

Genç askerler "sıcak yatak" fikriyle birbirlerine sırıtırken etraflarında dolaşan kızlar gülüşmeye başlar. Masadaki beylerden bazıları çok vakit geçmeden kollarındaki kızlarla beraber mekandan ayrılırken Lucian ve geride kalan yüksek rütbeli askerler içkilerini içmeye devam eder.

Lucian gittikçe tenhalaşan salaş mekanı izliyorken birazdan gıcırdayan kapılar açılıp içeri soluk benizli ve bakır rengi saçları olan asık suratlı bir genç adam ile narin görünümlü, rüya gibi güzel bir genç kız girer.

---

[15] Güller Savaşı (Wars of Roses), İngiliz tarihinde 1455-1485 yılları arasında gerçekleşen iç savaştır. Savaşa bu adın verilmesinin nedeni, savaşa neden olan York hanedanının armasının beyaz gül, Lancaster hanedanının armasının üzerinde ise kırmızı gül olmasıdır. (http://tr.wikipedia.org/)

Genç kızın mavi gözleri masalarda dolaşıyorken birazdan kızın büyüleyici gözleri ile Lucian'ın mavi bakışları buluştuğunda genç asker elindeki kadehin varlığını unutur. Genç kız belli belirsiz gülümseyerek önündeki adamı takip ederken Lucian yutkunarak gül kurusu rengindeki elbisenin içinde kırılacak gibi duran narin kızın yürüyüşünü izler. Genç kız onun için çekilen iskemleye oturduğunda gözleri tekrar Lucian'ı bulur, genç asker gülümserken iri mavi gözleri bu dünyadan değilmiş gibi parlayan kız da bakışlarını kaçırarak karşısındaki genç adama gülümser.

Lucian ne kadar vakit geçtiğini bilmiyor, ama gözlerini bir türlü karşı masadaki kızdan alamıyorken ara sıra paylaştıkları kaçamak bakışlar dışında ikisi de daha fazlası için harekete geçmiyordur. Lucian onun yanındaki asık suratlı genç adamın kim olduğunu merak ediyorken kızın parmaklarında hiç yüzük olmaması umut verici görünüyordur.

"Lucian, uyan..."

Lucian ancak yanındaki arkadaşı tarafından dürtüldüğünde gözlerini genç kızdan alabilirken onu izleyen iri mavi gözlerin sahibi olan Kaia memnuniyetle gülümseyerek karşısındaki asık suratlı adama bakar.

"Masadan kalk ve uzaklaş, Wallace."

Kadehi yarı yolda havada kalmış olan Wallace'ın bal rengi gözleri gizli bir ışıkla parlarken Kaia daha da gülümser.

"Arabacıya da söyle, beni yolun sonunda bekleyin."

"Adam yalnız değil, Kaia."

"Ama olacak. Sen dediğimi yap."

Wallace sessiz, belli belirsiz gülümseyerek masadan kalkar ve sakince dışarı çıkarken kapı gıcırdayarak arkasından kapandığında Kaia ve Lucian tekrar göz göze gelirler, Vampir Melek gülümser...

Kaia elinden tuttuğu Lucian ile birlikte taş kaldırımın ucundaki bir sokak lambasına yaslanır ve nefes nefese gülerken Lucian elini onun arkasından atmış, lambanın soğuk demirini tutarak onu izliyordur.

"Seninle gelen adam nerelere kayboldu? Senin gibi güzel bir kız bu saatte yalnız kalamaz."

"Yalnız olduğumu kim söyledi?"

Lucian hafifçe gülümserken Kaia yüksek ökçelerine rağmen ancak parmak uçlarında yükselerek Lucian'la yüz yüze gelebilir ve kıpkırmızı dolgun dudaklarının uçları yavaşça yukarı doğru kıvrılarak tebessüm eder. Güzel vampirin önündeki adam onun dudaklarının kıvrımlarını izliyorken Kaia usulca fısıldar:

"Lucian, senden bir şey istesem yapar mısın?"

Lucian dudaklarını ıslatarak başını sallayınca Kaia onu avcunun içine aldığından emin olmuş, elini kaldırarak boynuna götürür ve iki göğsünün arasına girmiş olan kolye ucunu çıkarır. Küçük bir enfiye kutusu gibi duran gümüş kolye ucu, sokak lambasının ışığında parlıyorken Kaia'nın incecik parmakları dikkatlice işlemeli kapağı açar ve içindeki koyu kırmızı kan hafifçe titreşir.

Kaia'nın büyüsü altında olan Lucian büyümüş gözlerle kutucuğun içindeki sıvıya bakıyorken güzel kız serçe parmağının ucunu kırmızıya batırıp sonra yavaşça emer ve kendi kanının büyülü tadıyla zevk dolu bir ses çıkarır. "Kainatın en tatlı şurubu..."

Lucian'ın derin mavi gözleri Kaia'nın kusursuz yüzüne kalkarak onun minik burnunu, pürüzsüz yanaklarını ve en sonunda kızıl dudaklarını izler, sonra tekrar *kainatın en tatlı şurubuna* dönerken Kaia parmağının ucunu bu sefer Lucian için ıslatmış, ona uzatır. "Tadına bakmak ister misin?"

Genç adamın dudaklarının aralanması yeterince olumlu bir cevap olur ve Kaia'nın ince parmağının ucu Lucian'ın biçimli dudakları arasında kaybolurken Vampir Melek gülümser. "Biraz daha?"

Lucian gittikçe koyulaşan mavi gözlerini ona dikmiş, başını sallayarak istediğini gösterirken Kaia küçük kutucuğu onun dudaklarının arasından boşaltır, genç adam bir anda bütün ağzını saran tatlılıkla inlerken dudaklarının kenarından sızan kan birazdan Kaia'nın dilinin ucuyla silinir, en sonunda ikisinin dudakları birbirine kenetlenirken bir vampir melek daha doğar...

Kulaklarında uğuldayan bir baş ağrısı, keskin bir koku ve kapalı gözlerinin arasından bile seçilebilen parlak bir ışık...

"Uyanıyor—"
"Görüyorum, çekil Wallace."

Hışırdayan kumaş, yer değiştiren adımlar ve soğuk bir dokunuş...

"Lucian beni duyuyor musun?"

Bu ses...
Sanki tek hatırlanan, bilinen şey bu ses ve isim...

"Gözlerini aç Lucian, güvendesin."

Sebepsiz bir güven duygusu, inanç, belki de merak...

Lucian yavaşça gözlerini aralayarak önce Kaia'nın güzel yüzünü, sonra da beyaz, uçları işlemeli bir şemsiyenin ardından gelen gün ışığını gördüğünde yutkunur. Ağzındaki şekerli tadın nereden geldiğini hatırlayamaz, ama oldukça lezzetli bir şeyin tadına baktığından emin olarak yavaşça doğrulur. Şemsiyeyi tutan Kaia da Lucian ile birlikte doğrulurken genç adam sorar:

"Ne zaman baygınlıklardan kurtulacağım?"

Kaia onun hala yarattığı melek olduğunu anlayınce memnuniyetle gülümserken Lucian, Wallace'a bakıyordur, öfkeli bir sesle sorar:

"Bana taze bir ruh bulacağını söylemiştin. Nerede?"

"Şehirden biraz daha uzaklaşmamız—"

"Bir haftadır yoldayız. Artık bana boş bahaneler uydurmandan sıkıldım. Kaia?"

Kaia derhal Lucian'ın koluna girerek gülümser. "Efendim, Lucian?"

"Wallace'ı neden hala yanımızda gezdirdiğimizi bana hatırlat."

Kaia zehir gibi bir kahkaha attığında Wallace mutlak bir sessizlik ve neredeyse doğumundan beri taşıdığı asık suratıyla onlara bakıyordur.

"Çünkü her vampir melek bizim için bir kazanç, sevgili Lucian."

Lucian yan gözle Wallace'ı izliyorken Kaia devam eder:

"Üstelik Wallace oldukça hatrı sayılır bir melek. Bana uzun yıllar eşlik etti. Şimdi sen varsın diye zavallıcığı sokağa atamam, değil mi?"

Lucian hoşnutsuz ama yine de kabullenmiş bir ses çıkararak başını sallar, sonra dönerek Kaia ile yürümeye başlar. "Haklısın, ama bu onun beceriksiz ve suratsız bir adam olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Kaia usulca başını sallar ve eliyle arkadaki Wallace'a onları takip etmesini işaret eder. Birkaç adımdan sonra Lucian tekrar yere yığıldığında Kaia sanki bir böcekten kaçıyormuşçasına kenara çekilir. Wallace atılarak Lucian'ın başını ve omuzlarını tutarak onunla birlikte yere çökerken boğuk bir sesle konuşur:

"Bu böyle devam edemez. Adam melek olmayı kaldıramıyor, görmüyor musun?"

"Ama uyanık olduğu zamanlar eğlenceli oluyor, değil mi?"

"Tek yaptığı şey bana hakaret etmek!"

Kaia bilmiş bir sırıtışla yerdeki Wallace'a bakınca asık suratlı melek dişlerini sıkarak Lucian'ı olduğu yere bırakır ve ayağa kalkıp Kaia ile yüzleşir.

"İngiltere'ye gelmeden önce arkada bıraktığımız nesiller şimdiye kadar sayılarını üçe katlamış olmalı. Neden tekrar onlara katılmıyoruz da bu zavallıyla vakit kaybediyoruz?"

"Çünkü canım böyle istiyor."

Bir anda kolu sertçe tutulduğunda Kaia sarsılarak Wallace'ın sımsıkı duran parmaklarına bakar ve hemen ardından iri, mavi gözlerini genç adamın suratına diker.

"Hadi Wallace, korkma. Ne yapacaksan yap. Sert oynamayı sevdiğimi biliyorsun."

"Sırf senin canın istiyor diye kendimi tehlikeye atamayız. Şimdiye kadar şehirden çoktan uzaklaşmış olmamız gerekirdi, ama şu sefil herif yüzünden bir arpa boyu bile ilerleyemedik!"

"Ona taze bir ruh bulursan—"

"Lanet olsun! Şu taze ruh saçmalığını kesecek misin!?" Wallace tuttuğu kolu ittirerek Kaia'yı yere düşürür ve hiç aldırmadan dönerek eğilip yerdeki baygın Lucian'ın yakalarından tutarak sarsar.

"Uyan kahrolası!"

Lucian o kadar sarsılmasına rağmen pelte gibi öylece yığılı kalmakta ısrar ediyorken Wallace onu bırakıp belinden keskin, küçük bir bıçak çıkarır ve hızlı bir hareketle avcunun içini keserek kanı Lucian'ın dudaklarına bastırır.

Kesik elini yerdeki adamın ağzına bastıran Wallace'ı gördüğünde Kaia koşmakla sürünmek arası bir hızla Wallace'a atılıp onu zorla kenara iter. Tatlı yudumu elinden alınmış olan Lucian aniden gözlerini açarak önünde ne varsa saldırdığında Kaia keskin bir çığlıkla onun altında yere serilir. "Wallace! Yardım et!"

Wallace kesik avcundan akan kana bakıyorken kaşlarını kaldırarak bir anda onu ele geçiren baş dönmesinin arasında önünü görmeye çalışıyordur. Kaia ısrarla bağırmaya devam ederken Wallace sendeleyerek doğrulur, o sırada az önce düşürdüğü bıçağı Lucian'ın elinde görünce kaşlarını çatarak elini oraya uzatır.

"Hayır..."

Ancak ikinci adımı atamadan yere yığıldığında Kaia bir kez daha bağırır...

{ Taniuchi Hideki - Fuan }

Lucian tekrar gözlerini açabildiğinde gecenin çökmüş olduğunu fark eder ve yattığı yerde dirsekleri üzerinde dikleşirken etrafına bakar. Hatırladığı tek şey gün ışığında burada uyandığı, Wallace'ın beceriksizliğinden şikayet ettiği, sonra bayıldığı ve...

Genç adam ayağa fırlayarak Kaia ve Wallace'ın nerede olduğuna bakarken karanlık ormanda görebildiği tek şey ay ışığında yaprakları titreyen ağaçlardır. Bir insana ait olmayacak kadar küçük adımlar kuru yaprakları ezerek etrafta koşturuyorken baykuşların uğultusu duyuluyordur. Lucian gecenin seslerine kulak kabartmış, keskin mavi gözleri etrafı inceliyorken çenesinin ve dudaklarının kuruyup gerildiğini fark eder. Yüzünü kontrol etmek için ellerini kaldırdığında parmaklarından bileklerine kadar kana bulandığını görür ve yutkunarak dudaklarını yalar, korkutucu derecede tatlı olan kanın lezzeti bütün ruhuna yayılırken vampir melek gözlerini kısarak karanlığı daha iyi inceler.

"Kaia?"

Lucian'ın tam arkasında kalan ağaçların tarafından koşuşturma sesleri duyulurken genç adam hafifçe sırıtarak dikleşir ve tekrar dudaklarını yalar.

"Kokunu alabiliyorum. Fazla uzağa gidemezsin..."

Bunun üzerine hızla alınan nefes sesleri duyulmaya başlarken Lucian başını hafifçe eğerek seslerin geldiği yönü tam olarak kestirmeye çalışır. Güneşin batması bu vampir meleği daha yırtıcı ve güçlü kılmış, Lucian sabah hissettiği açlığı tamamen unutmuştur.

"Wallace?"

Nefes sesleri bir anda susarken Lucian dikleşerek gülümser ve bir anda atılıp sol taraftaki ağaçların arasına girerek saklanan Wallace'ı boğazından yakalayıp arkasındaki ağacın sert gövdesine yapıştırır. "Saklanmakta da oldukça beceriksizsin—"

Lucian aniden boğazına sarılıp onu sıkan ince, soğuk metali hisseder ve nefesi kesilierek arkaya doğru sendelerken sırt üstü yere düştüğünde başının üzerinde ona eğilmiş olan Kaia'yı görür. Güzel vampirin yüzü ve boynu kanlar içinde, elindeki beyaz eldivenleri artık kırmızıya dönmüş, ancak mavi gözleri hala aynı ışıkla parlıyorken en kıymetli taştan oyulmuş gibi duran narin yüzünde şeytani bir gülümseme yayılıyordur.

"Yakaladım."

Yerdeki adam bir şeyler söyleyebilmek için çırpınırken Kaia'nın kana bulanmış eldivenli parmakları arasındaki incecik zincir Lucian'ın nefesini kesiyordur. "Boşuna çabalama aşkım, sesini duymak istediğimde haber veririm."

Lucian yutkunarak ağzını kapatırken Kaia eğilerek onun kapalı dudaklarını öper ve üst dudağını dilinin ucuyla hafifçe yaladıktan sonra geri çekilirken arkadaki Wallace'a seslenir. "Tasmayı sen tutabilirsin Wallace..."

Kaia zinciri Wallace'ın eline verirken Lucian gümüş zincirin ucunda sallanan damla şeklinde, yakut kırmızısı taşı görür. Mavi gözleri her harekette sallanan taşı izliyorken onu çekiştiren Wallace bakışları fark etmiş, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yakut damlayı kaldırır. "Lucifer'in kanı. Seni bu bağlıyor. Aslında ilk defa uyandığında bunu boğazına geçirmeliydik, ama Kaia'nın iyi niyetini bilirsin..."

Lucian sesini çıkaramıyorken Wallace oldukça keyifli görünüyor, onu çekiştirerek önüne atar ve omzundan ittirerek yürütür. "Soydaşlarına saldırmamayı öğrenene kadar böyle gezeceksin."

"Tamam Wallace, kes sesini." Kaia'nın konuşmasıyla Wallace susarken genç kız kanlı eldivenlerini kollarından sıyırıp çıkarır. "En yakın köy nerede onu söyle. Bu lekeli giysiler midemi bulandırmaya başladı."

Wallace çok yollarının kalmadığını söyler ve gün doğmadan kalacak bir yer bulacaklarından bahsederken Kaia kirli eldivenlerini çalıların arasına atar ve yürümeye devam eder.

{ Chopin - Nocturne No.1 in B flat minor }

"Lady Leala! Postanız var!"

Altın sarısı saçları sırtından dalga dalga akan Leala arkasından gelen sesle bahçedeki yürüyüşüne bir ara vermiş, en yakın arkadaşı Delialona'nın keyifle ona gelmesini izliyorken yeşil gözlerinin içi parlayarak gülümser.

"Bahçıvandan sonra postacının işini de mi çaldın, Delia?"

Güven ve Şefkat meleği Delialona en sevimli gülümsemesiyle arkadaşının yanına varınca elindeki York Hanedanlığı arması beyaz gülle işaretlemiş zarfı ona uzatır. "Catrin seni görürsem vermemi rica etti. Bugün öğleden sonraya kadar evde olmayacaklarmış."

"Nereye gidiyorlarmış?"

"Lord Mercer'la beraber çıktılar, soramadım..."

Leala başını sallayarak annesi ve babasının yine bir ateşkes sonrası toplantısına katıldığını tahmin eder, bir şey söylemeden elindeki zarfı açıp içinden çıkan tek sayfa kağıda bakar.

"York Dükü Richard imzasıyla gelmiş."

Delialona bunun üzerine merakla Leala'nın yanına geçip zarfın içinden çıkan kağıdı onunla beraber okumaya başlar.

"Değerli soydaşlarım...Savaş, vesaire...Zaferimizi asaletimize yakışır bir baloyla onurlandırmak—balo!"

Delia'nın şen sesiyle Leala da gülümserken davetiye mahiyeti taşıyan mektubu kapatarak özenle zarfına yerleştirir. "Sıkıldım diyordun, al bakalım..."

Zarafet ve Sadakat meleği Leala elindek zarfı hafifçe sallayarak yürümeye devam ederken Delialona da eteklerinin uçlarını havalandırarak onu takip eder. "Catrin yeni aldıkları haberlerden bahsetti mi?"

"Hangisi?"

"Kuzeydeki Siyah Melek toplama kamplarından."

Leala sıkıntıyla başını sallarken Delialona da iç çekerek onun koluna girer. "Keşke onlar için de yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

"Kampların kapatılması için Divan'a tekrar istekte bulunmaya çalıştım, ama..."

"İki asırlık bir karardan bahsediyoruz. Siyah Meleklerin toplanması Arela'ya göre yasal."

"İşkence edilmeleri hakkında aynı şeyi söyleyemiyorum maalesef..."

Bunun üzerine Delialona derin bir nefes alarak başını eğer, Leala onun elini tutarak durur ve önce şöyle bir etrafına bakarak onları dinleyen biri olup olmadını kontrol eder, sonra tekrar Delia'ya bakarak usulca konuşur:

"Dün akşam Edaline ve diğerlerinin yanındaydım."

Delia bir anda başını kaldırarak Leala'ya bakar, yeşil gözlü güzel melek hafifçe başını sallar ve daha alçak bir sesle konuşur. "Sığınaktakilerin durumu nasıl merak ettim. Dün akşamdan kimsenin haberi yok, sakın anneme bahsetme Delia—"

"Eğer Siyah Melekleri sakladığımız ortaya çıkarsa yine Catrin'in başı yanacak. Sayıları her gün artıyor, sadece ikimiz başa çıkamayacağız, Leala—"

"Öyle bir şey olmasına izin vermem. Ateşkes imzalandı, neslimizin ölümlü işleri azaldı. Kısa bir süre içinde sığınaktaki herkes için Divan'dan aklama izni isteyeceğim."

"İki asırdır Divan kimseye izin vermedi. Ya hepsinin öldürülmesine karar verilirse? Orada küçük çocuklar da var!"

"O yüzden doğru zamanı bekliyorum. Beni destekleyecek birini bulmam gerek. Divan'da sözü geçen, bana, aileme güvenebilecek biri..."

Delialona'nın açık mavi gözleri güzel renklerine rağmen umutsuz bakıyorken Leala ona güç vermek istercesine gülümser ve arkadaşının ellerini sıkar. "O kadar da karamsar olma. 'Sen bir efsanesin!' deyip duran sen değil miydin?"

Delia hafifçe gülümserken Leala da başını sallar. "Bir melek ve bir ölümlüden doğan tek melek benim, Delia. Mutlaka bir yolunu bulacağım."

"Eminim ki bulacaksın, Leala. Ama sana bir zarar gelirse—zamanında Catrin'in aldığı ceza gibi bir tanesi sana da düşerse dayanamam!"

"Sen yanımda olduğun sürece bana bir şey olmaz..."

İki genç kadın gülümser, Sadakat ve Güven birbirlerine sarılırken bahçe kapısına yanaşan bir atlı arabanın sesi duyulur. Leala ve Delia dönerek o tarafa bakarken iki siyah atın çektiği oldukça güzel bir araba kapılardan girerek evin önünde durur. Ev sahibi Leala sakin adımlarla arabaya doğru yürüyorken açılan kapılardan ince yapılı ve uzun boylu, dik omuzlarıyla oldukça asil görünümlü bir adam iner. Açık renk gözleri olan genç adam ceketinin kollarını düzelterek etrafına bakıyorken Leala kendi nesillerinden olan, İleri görüşlülük ve Onur meleği Adler'i gördüğünde gülümseyerek adımlarını hızlandırır, ancak genç adamın hemen ardından arabadan başka biri daha indiğinde Leala olduğu yerde kalakalır.

Adler'in uzattığı eli tutan parmaklar sihirli bir ışıltıyla parlıyorken birazdan meleklerin en kutsal büyüsüyle işaretlenmiş ellerin sahibi olan kadın arabadan indiğinde Leala parlayan parmaklara sahip olan siyah saçlı kadını tanır...

Biana.

Mercer malikanesinin hizmetçisi salondaki misafirleri için en güzel porselen fincalara çay dolduruyorken evin genç hanımı Leydi Leala davetsiz gelen konuğu izliyordur. Biana sadece Arela'da yazan ve iki asırdır kulaktan kulağa dolaşan bir efsane olmuştur. Naysa'nın cezalandırılıp Catrin olarak doğmasının ardından gelen melekler bir gün parmakları o kutsal ışıklarla parlayan meleği görmeyi beklemiş, Biana'yı, istenmeyen ama garip bir şekilde de korkulan meleği ilk bulan olmak istemiştir. Şimdi o efsane, hayatını tamamen değiştirdiği meleğin evinde, onun kızının karşısında oturuyorken o talihsiz gündeki halinden tamamen farklı, asil, dik duruşlu, her ne kadar Arela'sı olmayan bir melek olsa da gücünün farkında gibi görünüyordur.

Bütün fincanlar doldurulup konuklara servis edildikten sonra Leala hizmetçi kıza teşekkür eder ve çıkarken kapıyı kapatmasını rica eder. Büyük salonun kapısı kapandığında odada yalnız kalan dört melekten en çok sorusu olması beklenen Leala, Biana'ya bakar.

"En son görmeyi beklediğim melek sizdiniz. Kabalık olarak almazsanız burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Leala'nın zarif ama ne olursa olsun yine de sitemkâr olan tonuna karşılık Biana anlayışla başını sallar ve eline aldığı fincanı içindeki çaya hiç dokunmadan tekar önündeki sehpaya bırakır.

"Bilmeniz gerektiğini düşündüğüm haberlerim var. Oldukça ciddi..."

"Oldukça ciddi haberleri doğrudan Yüce Divan'a iletmeniz daha uygun olur diye düşünüyorum."

Biana bunun üzerine buruk bir gülümsemeyle önündeki güzel kadına bakarken zamanında iki neslin ölümünde, bir çok meleğin de kabusunda duymuş olduğu soğuk ancak duru sesiyle konuşur:

"Takdir edersiniz ki bir Arela'ya sahip olmadığım için Yüce Divan'la iletişime geçebileceğim yolları da gerektiği gibi bilmiyorum. Aldığım duyumları paylaşabileceğim tek yer yine soydaşlarım olabilirdi, ancak onların arasından da beni dinleyecek birini bulmak oldukça zor..."

Biana'nın gerçeği olduğu gibi anlatan sözlerinin üzerine Şefkat meleği Delia yan gözle arkadaşı Leala'ya bakar, Mucize'nin kızı ciddi ve mesafeli, başını sallarken Biana devam eder:

"Adler ile tanışmak da bu kadar talihsizlikten sonra benim şansım olmalı. Buraya gelmemizi o teklif etti.."

Gözler Biana'nın yanında oturan Adler'e döndüğünde genç adam sırasının gelmesini bekliyormuşçasına dikleşerek söze girer. "Yüce Divan'ı araya sokmadan önce kendi aramızda tartışmak ve bir görüş birliğine varmak istedim, zira duyduklarım soyumuz içinde pek de mantıkla karşılanacak şeyler değil."

Delia ve Leala merakla dinliyorken Adler açıklar:

"Lucifer ruhları olmayan melekler yaratıyor. Vampir Melekler..."

Delia'nın elleri korkuyla titrerken Leala o tarafa bakmadan arkadaşının kolunu hafifçe tutar ve Adler'e sorar:

"Vampir?"

"Uğradıkları kasabalarda insanların kanlarıyla beslendikleri için halk arasında o isimle anılıyorlar."

"Peki onların melek olduğunu nereden biliyoruz? Pekala yolunu şaşırmış , sapkın insanlar da olabilirler."

Bunun üzerine Biana yanında getirdiği küçük el çantasından ince uzun bir zincir çıkarır ve gümüş zincirin ucundan sallanan damla şeklindeki yakut taşı gösterir. "Birkaç ay önce kaldığım köylerden birinde 'vampir' denen o yaratıkların saldırısına uğrayan bir köylü vardı. Aynı köyde buna benzer bir çok saldırı olmuştu, ama bunu veren adam ona saldırıp esir tutan vampirlerden birinin bu zincir hakkında Lucifer'e, yani onlara göre şeytana ait olduğuyla ilgili bir şeyler söylediğinden bahsetti."

Leala dikkatle zincirin ucundan sallanan göz alıcı yakutu izliyorken Biana zinciri ona doğru uzattığında bir an duraksar, sonra uzanarak parlak gümüşü parmakları arasında tutarak yakutu daha yakından incelemeye başlar. Delia da Leala ile birlikte zincire bakıyorken Biana devam eder:

"Adama saldıran vampirlerin söylediğine göre zincirin ucundaki yakut Lucifer'in kanıyla o renge dönmüş ve bir vampirin boğazına bağlandığında nefesini kesip onu etkisiz hale getirecek kadar güçlüymüş.

Adamın kurtulduğu gece bu zincir yakılıp eritilerek bir ruh kovma ayini düzenlendi, ama ben onlar fark etmeden zinciri alıp oradan ayrılmayı başarabildim."

Leala kırmızı taşı parmaklarının arasında kaldırıp gün ışığına tutar ve ne kadar berrak olduğuna bakarken dalgınca sorar:

"Eğer o yaratıkları—*vampirleri* Lucifer kendisi yaratıyorsa neden yine kendi kanı onları etkisiz hale getirebiliyor? Daha da güçlendirmesi gerekmez mi?"

Leala cevabı beklemeden zinciri açarak kendi boğazına sarmak ister, ama o anda Biana atılarak onun eline vurur ve zinciri çekerek parmaklarından kurtarırken sehpadaki fincanlar devrilir, Delialona atılarak Leala'yı kendine çekerken Adler de Biana'nın kolunu sertçe tutarak onu durdurur. Nefessiz geçen birkaç saniyenin ardından Biana zinciri kaldırarak konuşur:

"Sadece vampirler için değil, bütün melekler için bir ölüm silahı bu..."

Adler ve diğer iki melek karmakarışık bakışlarla Biana'yı izliyorken genç kadın kolunu nazikçe kurtararak açıklar:

"Yapmaya çalıştığınız şeyi ben de denedim. Zinciri kendi boynuma dolamayı..."

Leala korku ve merakla önündeki kadına bakıyorken Biana zinciri avcunun içinde toplayarak konuşur:

"Beni etkileyeceğini düşünmemiştim. Hoş, adamın doğru söyleyip söylemediğini bile bilmiyordum, ama zincir boynuma dolandığı anda gözlerim karardı, nefes alamadım. Zinciri nasıl söküp attığımı hatırlamıyorum, ama ondan sonra uzun bir süre kendime gelemediğimi biliyorum. Tek kanıtım bu yara izleri..." Biana boynuna gevşekçe bağladığı siyah fuları indirerek beyaz tenini çizen, zincir kadar ince yanık izlerini gösterir. Leala hızla bir nefes alarak kırmızı lekelere bakıyorken Biana onun ve yanındaki Delia'nın neredeyse ağlayacakmış gibi duran bakışlarına daha fazla dayanamaz ve tekrar fularını bağlar.

"Ölüm benim gücüm olmasına rağmen bu zincir bana bu kadar zarar verebiliyorsa size ne yapar bilemiyorum. Vampirleri öldürmeden yavaşlattığını öğrendikten sonra aklıma gelen tek şey onların ruhsuz olduğuydu."

Adler, Biana'nın elindeki kolyeye dokunmaya korkuyormuş gibi bakıyorken Delia'nın yanında kıvrılıp kalmış olan Leala kendini toparlayarak ayağa kalkar. Uzun eteklerindeki çay lekelerini ve sehpanın üzerindeki karmaşayı görünce oturduğu koltuğun yanında duran küçük çanı sallar. Birazdan içeri oldukça endişeli görünen hizmetçi kız girer.

"Efendim, iyi misiniz? Kırılma sesleri duydum ama kapıyı kapalı tutmamı söylediğiniz için—"

"Önemli bir şey yok Theresa. Kırıkları temizleyip bize yeni servisler getirir misin, lütfen?"

Theresa "Tabii efendim!" diyerek derhal masadaki kırıklara koştururken Leala'nın elbisesini görünce ona da bir şey diyecek olur, ama Leydi Leala elini kaldırarak kırıklarla ilgilenmesini işaret edince Theresa işine döner, Leala hala ayakta duran Biana'ya bakar.

"İkinci servisleri bahçeye alalım, beni takip edin lütfen..."

Melekler sırasıyla salonun kapılarından ön bahçeye çıkarken Biana elindeki zinciri özenle çantasına yerleştirir...

Birkaç saat sonra Lord Mercer ve Leydi Catrin eve dönmüş, konukları olduğu haberini alıp konuğun kim olduğunu gördükten hemen sonra Lord Mercer bir bahane uydurarak eşini soydaşlarıyla konuşmak üzere yalnız bırakmıştır. Catrin özel odasında Biana ile yalnız kalmak istemiş, ne anlatılacaksa ondan duymasının daha doğru olduğunu söylemişken kimse güçlü meleğe karşı çıkmamıştır. Şimdi Leala ve diğer iki melek evin başka bir köşesindeyken Catrin ve Biana bir odada yalnız, iki asır sonra ilk defa tekrar karşı karşıya oturuyordur.

"Özür dileyerek başlamalıyım sanırım..."

Uzun süren sessizliği Biana'nın sakin sesi bozduğunda Catrin hafifçe başını iki yana sallar.

"Özür dilenecek bir şey yok. Aksine minnettar olmamız gerek. İkimiz içinde oldukça merhametli kararlar verilmiş."

"Naysa'nın aynı şeyi düşünüp düşünmeyeceğinden emin değilim."

Catrin hafifçe gülümserken dört asır önce Naysa adıyla doğmuş o saf ve narin genç kadından sonra bu beden daha güçlü ve daha bilge görünüyordür. Naysa'nın beline kadar özgürce uzanan dalga dalga sarı saçları gitmiş, onların yerine Catrin'in yine sarı olan ama özenle toplanmış asil topuzu gelmiştir. Naysa'nın bütün duygularını hiçbir maske kullanmadan gösteren masum mavi gözleri, her ne kadar önceki hayatına dair hatıraları şimdi Arela üzerindeki birkaç kuraldan ibaret olsa da, yaşanmışlığın verdiği tecrübeyle daha soğuk ve kolaylıkla okunmayacak bir mavi ile bakıyordur. Muzice ve Güneş'e sahip olmuş iki kadın da çehreleri fark etmeksizin odaya girdikleri anda güneşi de beraberinde getiriyor, ama Naysa ne kadar saf ve kırılgan göründüyse, Catrin o kadar mesafeli ve güçlü bakıyordur. Biana son nefesinde gördüğü o merhametli bakışları şu anda karşısında oturan kadının gözlerinde bulamamamış, meleklerin gücünü taşıyan ruhun farklı bir bedende nasıl büyük bir değişime uğradığını görmek onu şaşırtmışken biraz da bu yüzden özür dileme ihtiyacı hissetmiştir.

Catrin konuğunun bakışlarındaki gizli merak ve hayreti görmezden gelerek konuşur:

"Naysa'nın ne düşüneceğini tahmin edemiyorum, ama ikimizin de sahip olduğu güç şartlar zor olsa da doğru kararı vermemizde bize yardım etmiş gibi görünüyor. Kaçıncı döngüdesin Biana?"

"Üç. Hesaplarıma göre sen de onuncuda olmalısın."

Catrin başını sallayarak onaylarken Biana sorar:

"Adler bana Leala'nın oldukça özel olduğundan bahsetti. Bir melek ve bir ölümlüden doğan ilk ve tek melek..."

Leala'nın bahsinin geçmesi üzerine Catrin'in mesafeli bakışları bir an için yumuşar ve Biana hafifçe tebessüm ederken karşısındaki sarışın melek elinin altında tuttuğu deri kaplı Arela'sını gösterir.

"Daha önceki döngülerinde Arela'yı okumaya fırsatın oldu mu?"

"Hayır..."

"Kendi neslindeki soydaşlarından?"

"Nesil denen kavramın varlığını ancak ikinci döngümün ortalarında öğrenebildim. Onun dışında bildiğim çok bir şey olduğunu söyleyemem. Conrad'la olan olağan görüşmelerimiz dışında ve birkaç ay öncesine kadar melekler arasında çok fazla bulunmamıştım."

Doğum ve ölüm dışında melekliğini yaşamamış olan Biana sessizce bekliyorken Catrin elinin altındaki Arela'sını ona uzatır. "Konuğum olduğun süre boyunca bundan faydalanabilirsin."

Biana bunu beklemiyor, ona uzatılan kitaba bakıyorken Catrin başını hafifçe indirerek almasını işaret eder. Yağmur ve Ölüm uzanarak ilk defa bir Arela'ya dokunduğunda Catrin onun özenle saklamaya çalıştığı heyecanı görmüş, gülümser. "Naysa'nın cezalandırılmasından sonra ikimizin çok farklı tepkilerle karşılaştığı söyleyemem. Ben de yalnızdım Biana. Belki de tek farkım yalnız olduğumu anlayacak kadar çok şey hatırlamamam..."

Biana gözlerini elindeki deri kaplı kitaptan alarak Catrin'e baktığında Mucize ve Güneş de ona bakıyordur, devam eder:

"Leala bir melek olarak doğmamış olsaydı benim de adını bildiğim soydaşlarım bu bedende öz noktamı veren Michael ve ruhumu alan Ruh Toplayıcılardan ileri gitmeyecekti. Leala'yı doğurduğum güne kadar yaşadığım hayatlar boyunca hiçbir soydaşım bana yardım eli uzatmadı. Bedenim değiştiğinden beri altı döngü gördüm, çok genç yaşlarda öldüm, çok acılı ölümler gördüm, çaresiz kaldım, ama kendi mucizemi yine kendim yarattım. Tanrı bana önce eşimi, sonra da Leala'yı verdi..."

Biana sessizce bekliyorken Catrin gülümseyerek usulca konuşur:

"Şimdi de seni..."

Yağmur ve Ölüm meleği başını eğerek daha uzun bir süre ona ait olamayacak Arela'ya bakıyorken kapalı kapılar ardında, bu andan sonra bir daha kimsenin duymayacağı kadar güçsüz bir sesle mırıldanır:

"Nereye gideceğimi bilemedim. Bütün kapılar yüzüme kapandı, Catrin..."

Karşısındaki meleğin duvarlarının çöküşünü adım adım izleyen Mucize ve Güneş'in meleği başını sallarken oturduğu yerde biraz daha öne gelerek Arela'nın üzerinden Biana'nın pırıl pırıl parlayan ellerini tutar.

"Biliyorum ve o yüzden beni bulduğun için çok memnunum. Sana çok önceden yardım eli uzatmam gerekirdi—"

"Bugün beni kovacağını düşünerek buraya geldim. Bu bile çok fazla, sağol Catrin. Her şey için..."

Catrin uzanarak Biana'ya sarılırken Arela yavaşça kayarak yere düşer, siyah ve sarı, Ölüm ve Mucize tekrar buluşurken asırlar sonra soyları içinde ayakta kalacak olan en kıdemli iki melek birbirlerini bulurlar...

{ Christophe Beck – Suite from "Hush" }

Bütün malikane uykuya çekilmişken gecenin geç saatlerinde yatağında olmayan tek ruh Leala'dır. Genç kadın omuzlarına sardığı siyah peleriniyle odasından çıkar, parmak uçlarında yürüyerek merdivenlerden inip mutfağa girer. Yatmadan önce sığınağa götürmek üzere hazırladığı sepeti sakladığı dolaptan çıkarır ve koluna asarak pelerinini üzerine kapatırken yine parmak uçlarında mutfaktan bahçeye açılan kapıdan çıkar. Nemli çimlerde dikkatlice yürürken soluk bir sokak lambası ışığında nöbet bekleyen ve bu saate kadar çoktan uykuya dalmış olan bekçiye görünmeden evin etrafından dolanır, arka bahçeyi saran duvarın bir köşesindeki çalılıkları iterek taşın üzerine ellerini bastırır. Biraz sonra soluk bir ışığın ardından duvarda Leala'nın geçebileceği kadar geniş bir delik açılırken sarışın melek pelerininin başlığını geçirerek parlak sarı saçlarını kapatır ve yola çıkar.

Sığınakların olduğu yer malikaneden yürüme mesafesinde, ama oldukça ıssız bir yerdedir. Leala gündüz vakti yoldan geçebilecek herhangi birine görünmemek için yolunu uzatsa da şimdi en kısa sürede, başına bir şey gelmeden oraya varmaya çalışıyordur. Karanlık gecede genç kadının küt topuklarının küçük taşları ezerken çıkardığı sesten başka bir şey duyulmuyorken Leala hızlı adımlarla yürüyor, kendi nefeslerini dinliyordur. Genç kadın biraz sonra hızlandıkça ayak seslerinin düzensizleştiğini fark eder ve yutkunarak adımlarını yavaşlatırken çıkan adım sesleri fazlasıyla alçalır. Leala endişeli, ama yine de yürümeye devam ediyorken biraz sonra arkadan sert bir şeyin ezilme sesi gelir ve az önce bilerek es geçtiği kalın dal parçasının kırılırken çıkardığı ses takip edildiğinin kanıtı olur.

Leala yürüdüğü azıcık yol boyunca aklından birçok plan yapmış, ama bütün planlar onu takip eden her kimse onun bir şekilde Leala'nın güçlerinden zarar görmesiyle sonuçlanınca genç kadının içini daha büyük bir korku kaplamıştır. Sidra'sını çağırmayı düşünmüş, ama ne annesinin ne de Delia'nın verdiği tılsımı yanında taşımadığını hatırlayınca vazgeçmek zorunda kalmıştır.

Arkadaki adımlar her geçen dakika daha da hızlanıyorken Leala da aynı şekilde hızlanır, onun bir adımına karşı iki koşar adım onu takip ederken bir an sonra Leala artık daha fazla dayanamaz ve koşmaya başlarken arkasındaki adam da pis bir gülüşle onun ardından koşmaya başlar.

"Geç bile kaldın güzelim!"

Leala her adımda bacaklarına çarpıp onu yavaşlatan sepeti kolundan çıkarıp atmak için bir an yavaşlar, ama o anda omzundan yakalanıp geri çekilirken pis gülüşlü adamın göğsüne yapışır.

"Bu saatte buralarda ne işin var küçüğüm? Yoksa bana mı geldin? Ha?" Adam leş gibi kokan nefesiyle Leala'nın yüzüne gülerken genç kadın gözlerini kısmış, biraz sonra sırtına bir sertliğin değdiğini hissettiğinde daha fazla düşünmeden elini hızla kaldırır, ama aniden bembeyaz bir ışık onu sapık adamdan ayırarak ittirirken sarışın melek ellerini gözlerine siper ederek geriler. Onu saran ışık sonsuzmuşçasına göğe uzanıyorken genç kadın sadece usul fısıltılar duyuyordur. Biraz sonra onu takip eden adamın korku dolu bağırışı duyulur ve o anda ışık küçülerek sönerken Leala son anda onu saran parlaklığın ne olduğunu anlar ve nefesini tutarak onu az önce kurtaran adama bakıp fısıldar:

"Gabriel?"

"Bu saatte burada ne yapıyorsun, Leala?"

"Sen Gabriel'sin...O Gabriel, tek Gabriel—"

"Evet ben Gabriel'im ve sen eve dönüyorsun."

Sarışın adam uzanarak Leala'yı kolundan yakalar ve geldiği yolun tam tersine yürütmeye başlarken nereden gelip nereye gittiğini unutan meleğin bir anda aklı başına gelir.

"Hayır."

Eli havada kalan Gabriel ona bakıyorken Leala sanki lafını yarı yolda yutmuş gibi görünüyordur. Gabriel, en aydınlık, en yüce melek gökten inmiş, gerçekten *gökten inmiş,* şimdi ona bakıyorken Leala kendinde "Gizlice kurtardığım Siyah Meleklere yemek götürüyorum" deme cesaretini bulamıyordur.

"Gidemem..."

"Neden?"

Karşısındaki adama yalan söylediği her an Leala'nın yüzü şekilden şekile giriyorken Gabriel hafifçe gülümsediğinde genç kadın şaşkınlıkla geriler.

"Tanrım...Biliyorsun, ne yaptığımı biliyorsun. Beni cezalandırmaya geldin!"

Zarafet ve Sadakat meleği eşi görülmemiş bir korkuyla ellerini ağzına kapatırken Gabriel gülerek başını iki yana sallar. "Cezalandırmaya gelmedim, sakin ol."

Leala kaşlarını çatarak ellerini indirir ve kafası karışmış bir halde sorar:

"Neden geldin o halde?"

Gabriel de bu soruyla kaşlarını çatarken ellerini iki yana açar. "Hayatını kurtarmak için?"

"Hayatımı kurtarmak için? Benim? Kendimi pekala savunabilecekken, sana hiç ihtiyacım yokken beni kurtamaya geldin?"

Dört Büyükler'in en büyüğü karşısındaki genç kadının mantığını anlamakta biraz zorlanıyormuş gibi görünüyorken Leala korkuyu ve endişeyi bir kenara atmış, sert adımlarla ilerleyerek elinden düşmüş ve içi neredeyse boş kalmış sepetini yerden kaldırır. "Çünkü ben özel muamele görmeliyim, değil mi? Efsaneyim, ölümlüden doğan meleğim ve asırlar boyu annemin yüzüne bile bakmayan bütün melekler bir anda gökten inip beni korumaya çalışmalılar. Ah ne kadar güzel!"

Sarışın kadın dönerek yine evin ters yönüne doğru yürümeye başlarken Gabriel öylece kalakalmış, onun gidişini izler. Genç adamın söylenenleri idrak edebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekmiş, o kısa sürenin hemen ardından uyanarak Leala'nın ardından yürümeye başlar. "Seni kurtarmak yerine cezaladırmamı mı tercih ederdin!?"

"Cezalandırsaydın bu kadar iki yüzlü olmak zorunda kalmazdın—"

"Bana bakın küçük hanım, kiminle konuştuğunuzu unutmuş gibisiniz—"

Leala o anda hızla dönerek Gabriel'le yüzyüze gelirken sarışın adam ona dikilmiş öfkeli yeşil gözlere bakar, Leala alçak ve sert bir sesle konuşur:

"Dört Büyükler'den gelecek merhamete ihtiyacımız yok. Ne benim, ne de annemin. O yüzden şimdi nasıl geldiysen cennetine öyle geri dön, Gabriel."

"Sen de Divan'dan sakladığın Siyah Meleklerine rahatça yemek götür, değil mi?"

Genç kadın burnundan soluyarak Gabriel'in kahverengi gözlerinin içine bakmaya devam ediyorken kesinlikle cevap vermiyordur. Gabriel onun nazik formunu ve annesinin aydınlık ruhundan aldığı güzelliği izliyorken daha ilk döngüsünü bile tamamlamış olan genç meleğe gülümser.

"Yanılıyor muyum?"

"O meleklerin hiçbir suçu yok. Lucifer'in uğursuzluğuna alet olmayı onlar seçmedi—"

"O halde neden hala Yüce Divan'dan aklama için izin istemiyorsun?"

"Yüce Divan onlar için bir karar verene kadar soyumuzdaki diğer sapkınlar onları bulup öldürürler."

"Belki ben de o meleklerin öldürülmesini engellemek için gelmişimdir?"

Leala'nın öfkeli bakışları bir anda çözülür, gerilmiş omuzları gevşer ve yeşil gözleri gökten gerçekten bir kurtarıcı inmiş gibi parlarken Gabriel başını kaldırarak gerideki yola bakar. "Çok yolumuz kalmamış olmalı..."

Dört Büyükler'in en aydınlığı, soyunun mucizesi olan Zarafet ve Sadakat meleğini geçerek sığınağa doğru yürürken Leala ne yapacağını bilmiyor gözleri dolarak kendi kendine gülümser ve dönerek yavaş adımlarla Gabriel'i takip eder...

{ Secret Garden - Sanctuary }

Gabriel ve Leala kapının önüne geldiklerinde genç adam uzanıp açmaya yeltenir ama Leala onun elini tutarak kapıya iki kere kısa, bir kere uzun aralıkla vurup içerden açılmasını bekler. Gabriel kaşlarını kaldırarak kurulmuş düzene bakıyorken Leala onun elini bıraktığında başını eğerek genç kadının uzaklaşan eline bakar, hemen sonra bir şey söyleyecekken kapı açıldığında ikisi de o tarafa döner.

"Lea-bu kim?"

Açılan kapı tekrar kapanarak küçük bir aralıktan bir çift koyu kahverengi göz Leala ve yanındaki adamı izlerken sarışın melek kapıya yaklaşarak elini araya koyar ve fıısldar:

"Edaline, bu *Gabriel*."

Edaline, gözleri büyüyerek aralık kapıyı biraz daha kapatır, ama aynı anda Leala da kapıyı iterek konuşur:

"Korkacak bir şey yok. Yardım etmek için burad—"

"Nasıl yardım edecek? Sönmüş mumlarımızı mı yakacak? Bu zamana kadar neredeymiş?"

Gabriel kaşlarını çatarak itiraz eder bir tavırla Leala'ya bir şey söyleyecekken sarışın melek onun elini yine tuttuğunda büyük melek susar, genç mucize konuşur:

"Ben buraya gelmeden önce yeterince hırpaladım, güven bana. Kapıyı aç da içeri girelim, yemek getirdim, çocuklar acıkmıştır..."

Edaline çocukların hatrına itiraz etmez ve kapıyı aralayarak Leala'yı içeri alır, sonra uzatılan sepetle birlikte içeri giderken Leala arkasından giren Gabriel'in elini bırakarak kapıyı örter. Gerçekten de tek tük birkaç mumla aydınlamış sığınakta kırık dökük birkaç eşyanın dışında pek bir şey yokmuş gibi görünüyordur.

Leala üzerindeki pelerini çıkarıp düzgün bir şekilde bir kenara bırakır, sonra tekrar Gabriel'e döndüğünde genç adam da gözlerini sığınağın gizli sefaletinden alıp Leala'ya bakar. "Kaç kişi yaşıyor burada?"

"Çok değil. Yedi yetişkin, dört de çocuk."

"Hepsi Siyah Melek mi?"

Leala başını sallarken Gabriel iç çekerek içeri doğru bir iki adım atar, ama sonra yarı yolda dururken Leala onun çekincesinin farkına varmış, bir şey söylemeden önüne geçerek içeri ilerler. Leala ve Gabriel kapısız ve biraz daha fazla mumla aydınlamış bir odaya girip kısa ayaklı bir masanın etrafına oturmuş çocukları görürler. Leala gülümseyerek hemen onların yanına geçip otururken Edaline'e sepette kalmış yiyecekleri dağıtması için yardım etmeye başlar.

"Kim dün gece havuçlu kurabiye istemişti?"

Bütün çocuklar heyecanla ellerini kaldırırken Leala gülerek hepsinin önüne ikişer tane kurabiye koyar. Edaline de mataralardan bardaklara su dolduruyorken Faye kurabiyeleri dağıtmayı bitirince ona döner. "Daha fazla vardı, ama yolda densizin biri beni takip edince ondan kurtulayım derken sepeti düşürdüm..."

Edaline önemli olmadığını söyler ve bir çocuğa daha su verirken arkasındaki Gabriel'in varlığından haberdar, alçak sesle sorar:

"O neden gelmiş?"

"Bize yardım etmek için. Sizi sakladığımdan haberi varmış."

"Onun haberi varsa, diğerlerinin de haberi vardır. İşimiz bitti Leala—"

"Öyle söyleme. Ters bir şey olsaydı buraya kadar benimle gelmezdi. Burada Gabriel'den söz ediyoruz..."

Edaline yine de bilmediğini söyler ve sepetteki sağlam meyveleri çıkarmaya başlarken Faye arkasını dönerek Gabriel'in nerede olduğuna bakar. Genç adam odanın diğer köşesinde oturan iki meleğin yanında, birinin elini tutarak bir şeyler söylüyorken onu gören Leala o tarafa ilerler ve uzanarak Gabriel'in elini tutup çeker. "Ne yapıyorsun?"

Gabriel yaptığı şey yarıda kesilince eğildiği yerden doğrularak Leala'ya bakar. "Kötü bir şey değil, güçlerini anlamaya çalışıyordum. Ama korkmuş gibiler..."

Leala yerde oturan iki genç kızın önünde eğilir ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek saçlarını okşar, sonra gülümseyerek kalkıp Gabriel'le birlikte yine kapının önündeki karanlık koridora girerken usul bir sesle konuşur:

"Bazıları toplama kamplarından kaçıp buraya geldiler. Değil güçlerini anlamak, ellerine yemek vermek için dokunduğumuzda bile korkudan ölüyorlar. Seni ilk defa gördükleri için donup kaldılar. Gücünü de hissetmiş olmalılar."

"Leala bu insanları bu halde burada daha fazla tutamazsın."

"Ne yapabilirim? Tek başıma bu kadar meleği aklamak için Divan'a gidemem. Bir şekilde beni atlatırlar, ezip geçerler. Ben daha çok gencim, Gabriel."

Gabriel düşünceli, başını sallar. "Ben bir yolunu bulacağım."

Leala hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyor, gerilerken Gabriel onun duymak istediği şeyin bu olmadığını biliyor, iç çeker.

"Diğer tarafta da işler kolay değil. Azrael aklamalara ısrarla karşı çıkıyor. Diğerlerinin de Aislinn gibi yok edilip gerekirse aynı güç çiftlerinden yeni melekler doğurulmasından yana..."

"Azrael karşı çıkıyorsa sen nasıl bir yol bulacaksın?"

"Henüz düşünmedim—"

"Düşünmedim mi!? O zaman neden benimle buraya geldin? Azrael senin burada olduğunu bilirse içerdeki meleklerden hiçbiri buradan sağ çıkamaz! Çocuklar bile!"

Leala telaşla içeri dönecekken, Gabriel uzanarak onu ellerinden yakalar ve tekrar karşısına alırken Leala başını indirerek birleşmiş ellerine bakar, o anda Gabriel kendi ellerini çekerek ondan ayrılırken genç kadın bir şey soracak olur, ama Gabriel ondan önce davranarak konuşur:

"Buraya asıl geliş amacım ne seni kurtarmak, ne de bu sığınağı gelip görmekti. Her şey bir anda gelişti. Ne seni bırakabildim ne de sen o kadar şey söyledikten sonra arkamı dönüp gidebildim."

Leala ilk defa söyledikleri için küçük de olsa utanç duyarken Gabriel devam eder:

"Biana'nın verdiği haber üzerine diğerleri aşağı benim inmemi uygun gördüler."

"Biana'dan da haberin var..."

"Her şeyden haberim var, ama hepsi hakkında bir şey yapamıyorum."

Sadakat meleği anlayışla başını sallarken Gabriel onun üzüntüsünü görüyor, ama onun için de bir şey yapamıyorken içeri bakarak konuşur:

"Çocuklarla işin bittiyse seni eve götüreyim, yarın sabah tekrar ziyaretinize geleceğim."

Leala tereddütle içeri bakarken Gabriel onun gitmek istemediğini biliyor, genç kadının omzunu tutarak yeşil bakışlarını yine kendine döndürür. "Gözüm onların üzerinde olacak, merak etme. Başlarına bir şey gelmesine izin vermem."

Leala iç çekerek başını sallar. "Pekala, Edaline'e iyi geceler dileyip geliyorum."

Gabriel başını sallayarak onaylar ve Leala odaya girdikten sonra başını eğerek ellerine bakar...

{ Morgan – Nice Day }

Wallace şehrin unutulmuş bir köşesinde, taş bir binanın demir kapılarını iterek açarken arkasından onu takip eden Kaia elindeki gümüş zinciri çekiştirirerek Lucian ile birlikte içeri girer. Güzel vampirin sivri topuklarının taş zeminde çıkardığı ses yüksek duvarlardan yankılanıyorken genç kız bir şarkı mırıldanarak yürüyordur. Biraz sonra bir başka kapalı kapının önüne geldiğinde başını çevirerek Wallace'a bakar, Wallace kapıyı açıp Kaia'ya yolu gösterirken genç kız tek koluyla onun boynuna sarılarak dudaklarından hafifçe öper. "Şövalye Wallace, prensesine yolları açıyor..."

Wallace hafifçe gülümser ve Kaia'nın ona uzattığı gümüş zinciri alıp Lucian'ı yanına çekerken mavi gözlü vampir melek, Wallace'la yüz yüze gelir, ama Wallace ona bakmıyorken Kaia'nın arkasından cılız bir aydınlığa doğru giden merdivenleri inmeye başlar.

Üçü birlikte birazdan acı dolu seslerin geldiği bir koridora girdiklerinde Kaia zevkle gülümser ve ellerini çırparak hafifçe zıplayıp arkasını döner. "Hepsi benim için şarkı söylüyor! Duyuyor musun Wallace?"

"Duymamak mümkün mü?"

Kaia keyifle gülerken neredeyse sekerek Lucian'ın önüne gelir ve yakışıklı adamın yüzünü tutarak baş parmaklarının ucuyla dudaklarını çizer. "Sen de duyuyor musun, aşkım?"

Lucian yutkunur, ama cevap vermezken Kaia dudağını bükerek Lucian'ın yüzünü iter ve arkasını dönerek topuklarını taşları kıraracasına vurarak koridorun sonuna ilerler ve bu sefer kapalı kapıyı kendisi iterek açarken içerdeki çığlıklar ve kan kokusu yüzüne çarptığında keyfi tekrar yerine gelir.

"Ben geldim böceklerim! Anneniz geldi!"

Kaia eteklerini sallayarak meşalelerle aydınlanmış zindanın içinde yürüyorken duvarlara bağlı insanlar ağlıyor, bağırıyor, küfürler ve lanetler yağdırıyordur. Kaia odanın ortasında durup, iki yana sallanarak onların yüzlerine bakıyorken başını yana eğerek bir tanesine gülümser ve yavaş adımlarla ona yaklaşırken bu sarışın kadın hiç bağırmıyordur. "Küçük böcek, sen neden ötmüyorsun?"

Başı eğik olan sarışın kadın kesik nefesler alıyorken Kaia kaşlarını çatarak uzanır ve saçlardan tutarak genç kadının başını kaldırır. "Adın nedir böcek?"

Sarışın kadın kuru nefeslerin arasından kaybolan birkaç kelimeyle cevap verirken Kaia anlamamış, onun başını sallayarak bağırır:

"Anlamıyorum! Doğru düzgün öt, böcek! Adın nedir!?"

Sarışın kadın öksürerek sarsılırken biraz sonra ufacık bir ses çıkaracak gücü bulmuş, adını söyler:

"Veronica..."

"Verrronnicca!"

Kaia şen bir sesle gülerken Veronica gözlerini kapatarak dudaklarını acıyla birbirine bastırır, kapalı göz kapakları mosmor, günlerdir uyumadığını gösteriyorken Kaia onun başını tekrar sertçe salladığında genç kadının masmavi gözleri açılır.

"Gücün nedir Verrronicca!? Onu da söyle bana, hadi! Nedir gücün, nedir?"

Veronica yutkunarak kesik bir nefes alır ve titreyen bir sesle cevaplar:

"Mutluluk ve...ve...Gençlik..."

Kaia heyecanla dudaklarını ısırarak Veronica'nın saçlarını bırakır ve geri çekilerek tekrar odanın ortasına gelir. "Mutluluk meleği Veronica! Duyuyor musun, aşkım?"

Lucian büyümüş gözlerle duvarlarda zincirlenmiş binbir çeşit insana bakıyorken Kaia onun dehşetini merak olarak yorumlamış, sekerek önüne gelir ve bir sırrını verirmiş gibi fısıldar. "Beyaz Melekler..."

Lucian'ın gece mavisi gözleri önündeki iri mavilere bakarken Kaia uzanarak ona sarılır ve genç adamın dudaklarını iştahla öperken işkence için toplanmış Beyaz Meleklerin acı dolu bağırışları zindan duvarlarında yankılanır...

Lucian sırtından itilerek en az zindan kadar soğuk ve rutubetli bir odaya atılırken birazdan Wallace önünde eğilip zinciri genç adamın boynundan çözmeye başlar.

"Gece sesini çıkarma, bu odadan da çıkma. Kaia ortalıkta dolaştığını görürse bu zinciri başka nerene bağlar tahmin edemiyorum..."

Lucian boynunu ovuyorken Wallace zinciri dolayıp cebine atar, sonra yerdeki adama bakarken Lucian da ona bakıyor, az önceki dehşet dolu bakışlarda şimdi açık bir nefret varken Wallace dişlerini sıkarak sorar:

"Seni öldürmemem için bana hiçbir sebep vermiyorsun. Tek yaptığın şey sırtımda koca bir yük olmak. Ne işe yarıyorsun sen Lucian?"

"Prensese kapı açan şövalye olmaktan daha çok işe yarayacağım kesin—"

Lucian suratında patlayan yumrukla yere yapışırken Wallace üzerinden eğilir, onu tam boğazındaki yara izlerinden tutup sıkarak kendine kaldırır. "İçtiğin kan beyninin neresini tam olarak kapattı bilmiyorum, ama ters düştüğün adamlara dikkat etmeni öneririm—"

"Ters düştüğüm şey bir adam değil—"

İkinci bir yumruk daha Lucian'ın çenesinde patlarken dudağından kan sızan vampir sinirle güler. Wallace onu izliyorken Lucian elini dudaklarına götürerek kanı siler, sonra parmaklarının ucunu yalarken mavi gözleri üzerindeki adamı izliyordur, dudakları kıvırılarak sırıtır. "Ne o Wallace, aç gibisin."

"Kes sesini—"

"Ödeşmek istersen, al..."

Lucian kanlı ellerini Wallace'ın yüzüne uzatarak parmaklarının ucunu yavaşça öfkeli vampirin burnunun altına sürer. Wallace o anda sıçrayarak kalkarken Lucian artık tutunacak bir yeri kalmayınca tekrar yere serilir ve tavana bakarak gülmeye başlar.

"Şövalye Wallace, prensesine yolları açıyor!"

Lucian kahkahalarla gülüyorken Wallace ona bakmadan odadan çıkıp ağır kapıyı onun üzerine örter ve Kaia söylememesine rağmen yanındaki kilidi de indirir, sonra dönerek karanlık koridorda ilerlerken burnunun altındaki kanı siler ve parmağındaki koyu kırmızı lekeye bakar. Taze kan başka kimsenin anlayamayacağı kadar tatlı kokuyorken Wallace gözlerini kapatarak parmağını dudaklarının arasından ağzına sokarak lezzetle emer ve hemen ardından kendinden iğrenirmişçesine yüzünü buruşturarak gözlerini açarken Lucian'ın kaçık kahkahaları hala kuklarına geliyordur...

Gün doğduğunda Beyaz Meleklerin esir tutulduğu zindanlarda sonsuz gece hala devam ediyordur. Zincirlere bağlı masum güçlerin çığlıklarının üzerine aç bir vampirin bağırışları ve kapıları yumruklayarak titretmesi de eklenmişken Lucian'ın açlık krizini kapının diğer yanından dinleyen Kaia koridorun diğer ucuna bağırır:

"Nerede kaldın Wallace!?"

Wallace elinde ağzı sımsıkı kapatılmış deri bir matarayla gelince Kaia bir anda yüzü ışıldayarak gülümser ve yumruklarla titreyen kapıyı bırakıp Wallace'ın yüzünü tutar, açık yeşil gözlerine bakar. "Karnını doyurmuşsun!"

"Evet, izin verirsen şimdi Lucian'ı da susturacağım."

Kaia derhal kenara çekilerek karşı duvara yaslanır ve eteklerini sallayarak Wallace'ın kapıyı açmasını izlerken kilit kalkıp kapı korumasız kaldığında Wallace suratına uçacak gibi savrularak açılan kapıyı tek eliyle tutarak içerdeki öfkeli vampire bakar.

"Sakin ol, yemeğini getirdim—"

"Beceriksiz herif! Neredesin!?"

Wallace cevap vermeden mataranın kapağını açıyor, o sırada da Lucian'ın bal renginden neredeyse koyu kızıla dönmüş gözlerine bakıyorken Lucian da onun gözlerini fark etmiş, kan kokusu da onu biraz olsun sakinleştirmişken başını eğerek sorar:

"Gözlerin neden yeşil?"

"Tokum. Al bunu, iç."

Lucian burnuna gelen kan kokusuyla bütün dikkatini Wallace'ın elindeki mataraya verir ve uzanarak genç adamın eliyle birlikte kan dolu deriyi tutarak kafasına dikerken Wallace elini çekmeye hiç yeltenmemiş, Lucian'ın bitirmesini bekler. Kısacık birkaç dakikadan sonra Lucian boş matarayı bir köşeye atıp Wallace'ın elini iter. "Dışarı çıkmak istiyorum."

"Çıkamazsın."

"Çekil önümden."

"Çıkamazsın dedim, gerile Lucian." Wallace genç adamı ittiği anda Lucian karşı duvara yapışırken arkadaki Kaia kıkırdayarak içeri koşturur ve Wallace'ın koluna girer.

"Wallace ne kadar güçlü, değil mi aşkım?"

Lucian duvara tutunarak doğruluyorken Wallace yanındaki Kaia'nın elini tutarak dudaklarına bir öpücük bırakır ve tekrar Lucian'a döner. "Dışarı çıkma zamanın gelince haber veririm."

Lucian öfkeyle tekrar atılacakken bu sefer Kaia araya girer. "İçeride de bir sürü eğlenceli şey yapabiliriz, değil mi aşkım?"

Lucian bir şey söylemeden önündeki güzel kıza bakıyorken zindanlardan gelen bağırış ve inlemeler gittikçe artıyordur. Kaia zevkle bir ses çıkararak hala elini tuttuğu Wallace'ı çekerek sırtını genç adamın göğsüne yaslar, diğer eliyle de Lucian'ı boynundan tutarak kendine eğer ve genç adamın dudaklarını öperken Lucian arkadaki Wallace'a bakıyor, Kaia'nın dudakları arasından hafifçe sırıtır. Wallace dişlerini sıkarak onların öpüşmesini izliyorken çekip gitmek ister, ama Kaia tırnaklarını onun avcuna batırarak elini bırakmayı reddedince genç adam hırıldayarak Lucian'ın başını itip Kaia'yı kendine çevirir. Bir an sonra genç kız kendini duvara yapışmış, etekleri bacaklarından sıyrılıyor bulduğunda keyifle güler ve ellerini Wallace'ın saçlarından geçirir.

"Wallace'in beni ne kadar sevdiğini görüyor musun, aşkım?"

Kaia'nın sesi Wallace'ın kendini ona itmesiyle kesilirken ikisi yüksek sesle inlediğinde Lucian yutkunarak bir adım geriler. Kaia'nın topukları Wallace'ın kalçasına bastırıyorken Lucian onların aynı anda hareket etmesini, inlemesini, gülmesini ve öpüşmesini izliyordur. Biraz sonra Kaia titrek bir gülüşle boşaldığında Wallace onun bacaklarını bırakır, genç kız gözlerini kapatarak duvardan yere kayarken Wallace pantolonunu toplayarak düğmeler ve Lucian'a bir bakış atıp odadan çıkarken Kaia'nın arkasından ellerini uzatıp mızırdanmasına aldırmaz...

* * *

XVIII. Sırlar ve Bağlar

{ Chopin – Nocturne for Violin and Piano }

Wallace şehrin unutulmuş bir köşesinde, taş bir binanın demir kapılarını iterek açarken arkasından onu

"Böceklerim, bakın size kimi getirdim!"

Zincirlere bağlı olan melekler hırıldayarak ve bağırarak Kaia'nın gelişine tepki gösterirken genç kız heyecanla kolundaki Lucian'ın omzuna tutunur.

"Çok yakında hepsi bizim olacak Lucian!"

Lucian yanındaki kıza bakmadan etrafını inceliyorken gözü dün gece de sesini çıkarmayan Veronica'ya takılır, ama ne Kaia ne de Lucian bir şey söyleyemeden Wallace'ın sesi duyulur.

"Verdiğimiz kanı içecek kadar aptallaşırlarsa, evet..."

Kaia zehirli bir gülümsemeyle elbette içeceklerini söyler ve sol taraftaki esirlerine ilerlerken arkada kalan Lucian yanına gelen Wallace'a bakar.

"Bizden biri olmak o kadar aptal bir şeyse sen neden kabul ettin?"

"*Sen* neden kabul ettin?"

Lucian iğneli bir cevap vermek ister, ama tam olarak nasıl bu hale geldiğini ve öncesini hatırlayamadığını fark edince Wallace tek kaşını kaldırarak hafifçe gülümser. "Aynen öyle..."

Karamel rengi saçları ve ince uzun formuyla Wallace esir meleklerin arasında dolaşıyorken Lucian'ın onu takip eden ayak seslerini dinliyor, ama sesini çıkarmıyordur. En sonunda takipteki vampir sorar:

"Ben bu hale gelirken sen de orada mıydın?"

"Evet..."

"Kimdim? Ne iş yapıyordum?"

"Ne fark eder? Geri mi döneceksin?"

Wallace soruyu öylesine sormuştur ki yanlarından geçtikleri bir esir acısına rağmen gülmeden edememiştir. Lucian o anda aslında kendisinin de bir çeşit esir olduğunu fark ederken gözlerini kısarak önündeki Wallace'ı süzer. "Sen geri dönmek ister gibisin..."

"Ben hiçbir şey istemiyorum. Şimdi kes sesini de gidip bir işe yara."

Lucian öfkeyle hırıldarken onları duyan Kaia eziyet ettiği genç bir adamın yanından seslenir. "Kavga etmeyin! Sizin sesinizden elimdeki böceğe yeterince ilgi gösteremiyorum!"

Wallace elini kaldırıp uzun parmaklarını hafifçe dalgalandırarak devam etmesini işaret eder ve kendisi dün geceki sessiz böceğin önünde dururken Lucian da onun yanına gelmiştir. İki vampir önlerindeki Mutluluk ve Gençlik meleğine bakıyorken Veronica da onların gölgesini fark etmiş, başını yavaşça

kaldırarak açık renk gözleriyle onlara bakar, ama sesini çıkarmaz. Wallace yavaşça eğilerek genç kadınla göz göze gelirken sakince konuşur:

"Günlerdir tek lokma yemedin..."

Veronica bakışlarını kaçırarak başını çevirirken Wallace uzanarak onu çenesinden tutup döndürmek ister, ama Veronica inatçı, başını geri çekerek izin vermezken karşısındaki vampir gülümser. "Ölüp gideceksin, farkında mısın?"

Sarışın melek ölüme pek aldırmıyor gibi duruyorken çatlak bir sesle konuşur:

"En azından ölürsem ruhumu almaya geldiklerinde burayı görürler."

Wallace "Tabii..." diyerek başını sallar ve doğrulup yoluna devam edecekken Lucian onun kadar çabuk geçiştirememiş, Veronica'ya sorar:

"Ruhunu almaya kim gelecek?"

Bu sefer Veronica bilmiş bir gülümsemeyle başını kaldırıp arkasındaki duvara yaslarken Lucian bir an sonra göğsüne yapıştırılan bir kitapla başını eğer. "Nedir bu?"

"Arela. Beyaz Meleklerin kılavuzu. Uykusuz gecelerinde sana eğlence olur..." Wallace kitabı bırakıp elini sallayarak takip etmesini işaret eder. "Sarışını bırak, benimle gel..."

Lucian elindeki kitabın kapağını açıp ilk sayfada yazan "Veronica"yı gördüğünde yerdeki meleğe bakar, genç kadın acı dolu gözlerle Arela'sına bakıyorken Lucian düşünceli bir ses çıkararak kitabı kapatıp Wallace'ı takip eder...

Zindandan lanet ve küfürlerle dolu sesler yükseliyorken ara sıra Kaia da kendini kaybederek çığlık atmaya başlıyordur. Kaia'nın kendini kaybettiği süre içinde birkaç ses kesilip zincirlerin yere düşmesi duyuluyorken bütün olanlardan uzak bir köşede Lucian elindeki Arela'yı okuyordur.

Her kuralda genç adamın mavi gözleri ayrı bir ilgiyle kısılıyorken Ruh Toplayıcılar ve Azrael ile ilgili kısım geldiğinde az önce Veronica'nın neyden bahsettiği anlaşılıyordur. Eğer Veronica biraz daha dayanır da ölmeyi başarırsa Ruh Toplayıcılar onun ruhunun nerede bedenden ayrıldığını bilecek ve burayı elleriyle koymuş gibi bulacaklardır. Lucian kitabı hızla kapatıp ayağa fırlar ve tekrar zindanlara girerken gördüğü şeyle olduğu yerde kalakalır.

Kaia elindeki gümüş zinciri bir meleğin boğazına dolamış, başını vücudundan ayıracak gibi insandışı bir güçle sıkıyorken zincirlenmiş melek elleriyle boynuna ulaşmaya çalışıyor, ama başaramıyordur. Onu izleyen diğer melekler kendilerini oradan oraya atarak bağırıyor, ağlıyor, bazıları akıllarını kaçırmış, kahkahalarla gülüyorken sonunda Lucifer'in zinciriyle boğulan melek cansızca yere yığıldığında Kaia iç çekerek eserine bakıyordur.

"Biri gitti, kaldı—" Genç kız dönerek zindanın diğer ucundaki Wallace'a seslenir. "Kaç tane kaldı, Wallace?"

Wallace zincirlerini koparmak üzere olan bir meleği yumruklayarak kendinden geçirmekle meşgulken öylesine cevaplar. "Yetmiş altı..."

Kaia duyduğu sayıyı beğenmiş, güzel yüzünde mutlu bir gülümsemeyle eteklerini toplayıp yerdeki cesedin yanına eğilir. "Kaldı yetmiş altı..."

"Neden Ruh Toplayıcılar gelmiyor?"

Lucian'ın sesini yanıbaşında duyan Kaia başını kaldırarak iri gözleriyle genç adama bakar. "Neden gelsinler? Burada toplayacak bir ruh yok ki, aşkım..."

"Nasıl—"

"Lucifer'in zinciri melekleri öldürürken ruhlarını parçalıyor. Ortada kurtarılıp tekrar doğacak bir ruh kalmadığı için de kimse buralara uğramıyor."

Lucian gelen cevapla Wallace'a bakarken genç adam cevabı daha çok yanında durduğu Veronica'nın duyması için söylemiş gibi görünüyordur. Lucian da yerdeki meleğe bakıyorken sorar:

"Ya bizim gibi olacaklar ya da ölecekler, öyle mi?"

"Aynen öyle! Ne kadar basit, değil mi aşkım?"

Kaia hayali bir müziğe dans edermiş gibi eteklerini açarak kendi etrafında döner ve bir iki adım sekerek sırtını Lucian'ın göğsüne yaslarken eliyle zindanın en ucundaki karanlık yeri işaret eder. "Oradakiler bizdendiler, ama öldüler. Wallace bana yenilerini getirecek! Wallace!"

Wallace birkaç zinciri daha kontrol ediyorken başını sallar. "Evet Kaia. Bugün sana yeni bir arkadaş getireceğim. Söz verdiğim gibi..."

Kaia mutlulukla kıkırdar ve sanki temiz bir bahar havası alıyormuşçasına derin bir nefesle arkasındaki Lucian'a döner. "Wallace her on yılda bir bana yeni bir arkadaş getirir. Beni ne kadar çok sevdiğini görüyor musun?"

"Ben neyim?"

"Sen benim aşkımsın Lucian!" Kaia parmak uçlarında yükselerek Lucian'ın dudaklarından küçük bir öpücük çalar sonra dönerek uçarcasına Wallace'ın yanına gider ve genç adamın elini tutarak onun koluna sarılır. "Aşkım olacak vampirleri kendim yaratırım, arkadaşlarımı da aşklarım—ah! Sen de Wallace'la beraber git Lucian! Ne kadar eğlenceli olur! Değil mi Wallace?"

Wallace odanın diğer ucundaki adama bakarak hafifçe omzunu silkerken Kaia onun eline vurarak ittirir. "Bir gün Lucian da bana arkadaşlar getirecek! Nasıl olduğunu görsün istiyorum! Hata mı ediyorum?"

Kaia'nın ağlamaklı sesiyle Wallace dönerek onun küçük yüzünü ellerinin arasına alır. "Elbette hata etmiyorsun..."

Genç kızın masmavi gözlerinden bir damla yaş akarken Lucian onca gürültü ve bağırışın arasında ikisinin usul konuşmasını duyabiliyor, Wallace'ın Kaia'yı idare etmesini izliyordur.

"Bu akşam sana arkadaşını getirdiğimde dördümüz beraber dolaşmaya gideceğiz. Güzel giysiler, lezzetli yemekler, müzikler..."

Kaia dudağını ısırarak gülümserken Wallace da gülümser. Onları izleyen Lucian, Wallace'ın ilk defa bu kadar içten gülümsediğini görüyor, onun da Kaia kadar kaçık olup olmadığını merak ederken az önce Kaia'nın işaret ettiği karanlık köşeden sert bir şeyin düşme sesi gelir. Kaia duyduğu sese karşılık yırtıcı bir hayvan gibi hırıldayarak oraya bakarken Wallace ellerini ondan çekerek geriler. Bir an sonra Kaia karanlığın içinde ortadan kaybolduğunda Lucian sormak için elini kaldırır ama Wallace aynı görünmez hızla onun yanına gelmiş, genç adamı iterek zindandan çıkarıp ağır kapıyı arkasından çeker.

"Görülecek bir şey yok, benimle gel Lucian. Kaia'ya arkadaş yapmaya gidiyoruz."

Lucian'ın gözleri zindan kapısında kalmış, ama ayakları Wallace'ın gittiği yere gidiyorken sonunda önüne dönebildiğinde Wallace onun elindeki Arela'yı alıp odaların birine atar ve hiç bozmadan yukarı çıkan merdivenlere ilerler.

"Önce sana temiz giysiler bulalım..."

Lucian buna itiraz etmez ve merdivenlerde Wallace'ı takip ederken günler sonra terkedilmiş evin demir kapıları tekrar açılır...

{ Mozart – III.Menuetto: Allegretto}

Lucian ve Wallace onlar için açılan kanatlı kapılardan içeri giriyorken Wallace tam bir centilmen, kapıdaki görevlilere hafifçe başını eğerek teşekkür eder ve yanındaki arkadaşıyla birlikte şehirdeki seçkin partilerden birinde kalabalığın arasına karışır.

Zindandaki korkunç sesler yerini nazik notalara ve hoş sohbetlere bırakmışken Wallace gülümseyerek tanımasa bile yanından geçenlere selam veriyor, gülen grupların yanından geçerken o da gülüyorken Lucian sonunda sakin bir köşeye geçtiklerinde sorar:

"Davetin sahibini tanıyor musun?"

"Kimseyi tanımıyorum..."

"Bizi neden içeri aldılar öyleyse?"

Wallace kurnaz bir tebessümle gözlerini işaret eder. "Onları ikna ediyorum."

"Gözlerinle mi?"

Lucian'ın küçümseyen sesine karşılık Wallace'ın suratı asılırken yanındaki adam dönerek kalabalığı seyre dalar. "Ben de bir şey yapıyorsun sanmıştım..."

"Benim yaptığımı soyumuzdaki kimse kolay kolay yapamaz. Kaia'nın neden beni sürekli yanında taşıdığını sanıyorsun?"

"Kapılarını açmak için?"

Wallace gözlerini devirerek umutsuzca iç çekerken Lucian gülümser...

"Bu kalabalıkta kimi yanımızda götürsek dikkat çeker. Ne yapacaksın?"

Wallace bakışlarıyla kalabalığı tarıyorken yanındaki Lucian da sakince etrafını izleyerek cevabı bekliyordur.

"Her davette mutlaka kimsenin dönüp ikinci defa bakmayacağı birisi vardır."

"Ona değil, ama sana bakarlar."

Bunun üzerine Wallace dönerek Lucian'ın mavi gözleriyle karşılaşırken tek kaşını kaldırır, Lucian başka bir yere bakarak konuşur:

"Gözleriyle akıllarını başından alan adam bir anda nereye kayboldu diye üzülmezler mi? Yazık..."

"Yakın zamanda ölmeyeceğiz Lucian. O çok tadında şakalarını bir anda harcama..."

Lucian bir şey söylemeden etrafını izlemeye devam ederken Wallace onun başının arkasından gördüğü manzarayla gülümser ve Lucian'ın kolunu dürterek ona işaret eder. "Pencerenin yanında, siyah elbiseli..."

Lucian dönerek gösterilen yere bakar ve tavandan yere kadar uzanan pencereden siyah geceyi izleyen oldukça güzel genç bir kadın görürken mırıldanır:

"Pek de ikinci defa bakılmayacak biri gibi durmuyor."

"Evet, daha çok bir kez bile bakılmamış gibi duruyor..."

Lucian hafifçe gülümserken Wallace onun kolunu tutarak önünden geçer ve siyah elbiseli güzelin yanına gitmeden önce Lucian'a son birkaç şey söyler:

"Ben kızla beraber uzaklaştıktan sonra sen de kimseye fazla görünmeden ayrıl ve iki sokak aşağıda at arabasını bıraktığımız yerde bizi bekle. Yolunu bulabilirsin, değil mi?"

Bu sefer de Lucian gözlerini devirince Wallace keyifle gülümseyerek önüne döner ve üzerindeki ceketin kollarını düzelterek pencerenin yanındaki genç kadına ilerler.

Siyah saçları özenli dalgalarla omuzlarından dökülen, soluk tenli, ama oldukça güzel yüzlü olan genç kadın yeşil gözlerini hiç ayırmadan dışarıyı izliyorken birazdan yanına yanaşan birinin varlığını hissetiğinde başını çevirir ve Wallace ile karşılaşır.

"Leydim..."

Güzel kadın gülümserken sesi de en az duruşu kadar az dikkat çeken bir usullukta, konuşur:

"İyi akşamlar..."

"Sir Wallace Allen, emrinizdeyim." Wallace elini uzatarak genç kadının elini bekler ve birazdan siyah dantelden eldivenlerle sarılmış olan küçük bir el genç adamın elinin içine konar.

"Leydi Isabel Lavin, onur duyarım Sir Allen."

Wallace gülümserken uzaktan onları izleyen Lucian da hafifçe gülümser ve önüne dönerek çıkışa en kolay giden yolu bulmak için etrafı gözlemlemeye başlar...

Wallace dantelle sarılmış incecik parmakları kendi parmaklarına geçirmiş, karanlık sokaklarda Isabel ile birlikte yürüyorken genç kadın daha önce hiç görmediği ıssız sokaklara endişeyle bakarak sorar:

"Sir Allen, nereye gittiğimizi tekrar sorsam kabalık etmiş olur muyum?"

"Davetteki kalabalıktan sıkılmamış mıydın Isabel?"

Samimiyetin düzeyini değiştiren hitapla Isabel yanındaki adama bakarken Wallace da dönerek ona bakar, iki çift yeşil göz birbirini izliyorken biraz sonra Isabel gülümser ve başını sallar.

"Haklısınız, sıkılmıştım..."

Bunun üzerine Wallace adımlarını yavaşlatarak Isabel'i elinden çekip sokak lambasının aydınlatmadığı bir duvara yaslar, kendi bedeniyle genç kadını olduğu yere hapsederken yeşil bakışlarını yakalayıp zihnini de avcunun içine alır. "Isabel, bana güveniyor musun?"

"Sizi daha yeni tanıdım, ne diyebilirim—"

"Evet ile başlayabilirsin..."

Isabel dudakları aralanarak önündeki adamı izliyorken Wallace'ın yeşil gözleri karanlıktaki bir kedinkiler gibi parlıyordur. Genç kadın yutkunarak başını sallarken Wallace eğilerek onun dudaklarına nefesini bırakır, Isabel'in göğsü derin ve hızlı nefeslerle inip kalkıyorken genç kadın gözlerini kapatarak başını arkaya yaslar. Wallace eğilerek onu bekleyen dudaklara kendininkileri değdirirken biraz sonra Isabel'in boşta kalan eli genç adamın yüzünü kavradığında Wallace diline değen tatla hızla gözlerini açar ve ateşe dokunmuş gibi geriler. Duvara yaslanmış olan Isabel ona bakıyorken dudaklarını ısırarak gülümser.

"Daha iyisini de yapabilirdin Wallace."

"Nasıl—kim?"

"Ne fark eder?"

"Bu bölgede benim tanıdığım başka bir vampir melek yok. Seni kim çevirdi?"

"Adını bilmiyorum, ama tadı..." Isabel iç çekerek dudaklarını ıslatır ve duvardan ayrılarak Wallace'a yaklaşır. "Son damlasına kadar içtim. Şimdi bir yerlerde çürüyor olmalı."

Wallace bir şey söyleyecekken sokağın diğer ucundan Lucian'ın yankılanan fısıltısı onları keser.

"Wallace! Ne yapıyorsun!?"

"Lucian, bu kadın—"

"Ah, tanrım..."

Wallace ve Lucian aynı anda Isabel'e bakarken genç kadın başını tutarak kendini yere bırakır ve o anda Wallace'ın kollarına yığılırken genç adam yutkunarak sanki ilk defa vampirleşiyormuş gibi baygın olan kadına bakar. Birazdan Lucian yanlarına geldiğinde sorar:

"Bu kadın demiştin. Nesi var bu kadının?"

Wallace, başı geriye düşmüş olan soluk tenli Isabel'e bakıyorken mırıldanır. "Hiçbir şeyi yok. Arabayı hazırla, geliyoruz..."

Lucian arabaya dönerken Wallace Isabel'i dizlerinin arkasından tutarak kaldırır, gözleri hala kapalı olan genç kadın gülümseyerek kollarını onun boynuna doladığında Wallace derin bir nefes alarak Lucian'ı takip eder...

Wallace kollarındaki kadını evdeki kırık dökük yataklardan birine yatırırken kapıdaki Lucian onun nazik dokunuşlarını izliyor, boynunu ovarak sorar:

"Kaia'ya haber vermemi ister misin?"

Wallace başını iki yana sallar ve çenesini ovarak yataktaki kadına bakar. "Kalk Isabel..."

Lucian kaşlarını çatarken yataktaki Isabel iç çekerek gözlerini açar ve gerinerek gülümser. "Günaydın."

"Neler oluyor, Wallace?"

"Isabel'i ben vampir yapmadım. Başkası bizden önce davranmış. Kaia fark ederse beni öldürecek."

"O zaman neden onu buraya getirdin salak herif?"

Wallace yan gözle yanına gelen Lucian'a bakıyorken Isabel yattığı yerden ikisini izliyordur, sorar:

"Hanginiz diğerini çevirdi?"

"Hiçbirimiz!"

İki genç adamın da aynı anda gelen cevabıyla Isabel kaşlarını kaldırarak susar, Lucian Wallace'a döner.

"Ölmek mi istiyorsun yoksa olduğun adam hoşuna mı gidiyor anlamıyorum. Neden Kaia'nın seni öldüreceğini bile bile bu kadını buraya getirdin?"

"Çok soru soruyorsun Lucian—"

"Sen de çok az cevap veriyorsun. Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman?"

Wallace sessiz, yataktaki Isabel'e bakıyorken Lucian onun daldığını görüyor, kaşlarını çatarak Isabel'e bakar. "Sen mi onu aptallaştırıyorsun?"

Isabel dudağını bükerek omuzlarını silker, sonra gözlerinin içi parlayarak gülümserken Lucian onun güzelliğinden iğrenerek başını silkeler ve Wallace'ı kolundan çekiştirerek kapıya götürmeye çalışır.

"Küçük fahişe senin aklınla oynuyor, çık buradan Wallace—"

Wallace kolunu silkeleyerek Lucian'ı üzerinden atarken hızla atılarak yataktaki Isabel'in üzerine çıkar, genç kadının kollarını iki yanında yatağa bastırarak yüzüne eğilir. "Bizi mi takip ediyordun?"

"Belki?"

"Kaia seni burada görürse kalbini söküp önce oradaki kanı içer, farkındasın umarım."

"Hiç sanmıyorum. Hem Lucian da beni sevmiş gibi görünüyor, değil mi?" Isabel başını çevirerek Lucian'a gülümser, bir an sonra Lucian Wallace'ın yanından eğilip Isabel'i öpmek isterken Wallace tüm gücüyle onu iterek odanın diğer tarafına savurur.

"KAIA!"

Merdivenlerden koşarak çıkan topuk seslerinin ardından keyifli bir kıkırdama duyulur ve Kaia uçuşan etekleriyle kapıda belirirken odadaki manzarayı gördüğünde yüzündeki ifade donar.

"Wallace, ne oldu burada? Lucian!"

Kaia yerdeki baygın Lucian'ın yanına eğilerek başını kucağına alırken yataktaki Isabel'i görür. "Bu kim?"

"Hayranlarından bir tanesi daha. Bizi takip ediyormuş. Aklımızı okuyabiliyor, hatta kontrol ediyor."

Kaia kaşlarını çatarak yataktaki yeşil gözlü, çelimsiz kadına bakıyorken elleri Lucian'ın saçlarını okşuyordur. "Adı nedir?"

Isabel gülümseyerek cevaplar "Isabel—"

O anda Kaia bir rüzgar gibi yatağın başında biterek Isabel'i saçlarından yakalar. "Sana sormadım!"

Saçları çekilen kadın acıyla gözlerini kapatırken Kaia diğer elini sallayarak yoktan var olan gümüş zincirini açar, Wallace'ı nazikçe iterek Isabel'in üzerine kendisi geçerken genç kadının boğazına zinciri geçirdikten sonra yataktan inerek gümüş tasmanın ucunu Wallace'a uzatır. "Ona göz kulak ol. Arkasından birileri takip edip de buraya gelirse hepsini öldür."

Kaia'nın eli normalden daha uzun havada kalınca genç kız öfkeyle Wallace'a bakar. "Sana söylüyorum!"

Wallace yerdeki Lucian'dan gözlerini alarak Kaia'nın uzattığı zinciri tutar. "Duydum..."

"Ben Lucian'la ilgilenirim, sen bu böceğin başında kal. Gün doğumuna kadar kimse gelmezse onu da zindanlara indir, diğerlerinin yanına bağla."

Wallace başını sallayarak onaylarken Kaia dönerek yerdeki Lucian'ı kolundan tutup yavaşça çeker ve bir an sonra ikisi de hızla ortadan kaybolurken Wallace iç çekerek yataktaki Isabel'e bakar...

"Bu şey boynumu kesiyor."

"Boynunu kesmesi için o şeyi oraya bağladık."

Isabel parmaklarını zincirle boynunun arasına koyarak gümüşü hafifçe çekerken birazdan zincirin daha da sıkılaşıp parmaklarını kesmesiyle inler. "Boğuluyorum!"

Wallace gözlerini devirerek oturduğu yerden kalkar ve zinciri hafifçe gevşetip Isabel'in parmaklarını kurtarır. Isabel üzerine eğilmiş adamın bal rengi gözlerini izliyorken gülümser. "Açsın..."

Bal rengi gözler bir anda Isabel'in açık yeşillerine kilitlenirken genç kadın gevşekçe köprücük kemiklerine düşen zincirden kurtardığı boynunu gererek Wallace'a sunar. "İstersen..."

"Kalsın. Sesini kesmen yeter."

Gümüş zincir sıkılaşarak Isabel'in boynundaki kırmızı kesiklerin üzerine tekrar yerleşirken genç kadın yüzünü hafifçe buruşturarak ondan uzaklaşan Wallace'ın arkasından bakar. "Gün doğmak üzere, beni ne zaman aşağı indireceksin?"

"Zindanda kalmaya çok meraklı gibisin."

"En azından orada benimle konuşacak birini bulurum."

"Pek sanmıyorum..."

Isabel kendi kendine gülümseyerek bakışlarını küf kaplı tavana çevirir ve alacakaranlığın hafifçe aydınlattığı duvarları izler. "Neden beni eve senin getirdiğini Kaia'ya söylemedin?"

Wallace bunu duyunca başını kaldırır. "Efendim?"

"Sizi takip ettiğimi söyledin. Halbuki beni eve sen getirdin. Kaia'nın seni öldürmesinden korkuyor musun?"

"Seni benim getirip getirmemem fark etmez—"

Isabel anlamlı bir gülümsemeyle başını çevirerek Wallace'ın sert hatlı, köşeli yüzüne bakar. "Bence çok fark eder. Gerçeği saklamakla ikimizi de kurtarmış oldun."

"Zindanlarda kalmanın kurtuluş olduğunu sanıyorsan—"

"Zindanlardan çıkış yolunu bulmasını çok iyi bilirim, Wallace. Bu ilk esir kalışım olmayacak."

Genç adam kaşlarını çatınca Isabel yattığı yerden saatler sonra ilk defa doğrularak gümüş zincirin halsiz bıraktığı vücudunu yatağın başına yaslar. "Farklı olduğumu biliyorsun ve benim ne olduğumu anlayana kadar da ölmemi istemiyorsun. Yanılıyor muyum?"

Wallace sesini çıkarmadan önündeki güzel ve anlaşılan o ki oldukça da zeki ve büyük bir sır sahibi kadını izliyorken Isabel zincirin etrafından hafifçe boynunu kaşıyarak mırıldanır:

"Daha tatlıyım, değil mi? Kanım, daha tatlı..."

Diğer vampir hala sessizken Isabel zinciri yine çekiştirmeye başlamıştır. "Ve bu zincir derimi normalden daha çok yakıyor."

Wallace bununla kaşlarını çatarken Isabel de ona bakar, bir anlık sessizlikten sonra Wallace'ın bakışları bir şeyleri anlamış olmanın verdiği şaşkınlıkla büyürken Isabel konuşacak olur, ama o anda kapıda Kaia belirdiğinde ikisi de ona bakarlar.

"Gün doğuyor, kızı aşağı getir."

Kaia başka bir şey söylemeden tekrar kaybolurken Wallace ayağa kalkar, yatağa ilerleyip zinciri biraz daha gevşeterek Isabel'i kolundan tutup kaldırır. "Zaten bir meleksen neden vampir oldun?"

"*Siyah Melek* olmak pek işime yaramıyordu." Isabel kalkmadan önce uzanarak elbisesinin uzun eteklerini bacaklarından sıyırır, dizine kadar uzanan deri çizmeyi de geçip soluk teninde kasıklarına kadar olan yara izlerini ve morlukları gösterir. Wallace kaşlarını çatarak oldukça acı verici görünen izlere bakıyorken dalgınca sorar:

"Vampir olduğunda hepsinin iyileşmiş olması gerekmiyor muydu?"

"İnsandan çevrilirsen evet. Acımıyorlar, sadece nereden geldiğimi hatırlamam için orada kaldılar."

Bunun üzerine Wallace ayrı bir şaşkınlıkla Isabel'e bakınca genç kadın başını sallar. "Evet, insandan çevrilenlerin aksine vampir olmadan önceki her şeyi hatırlıyorum. Beni çeviren melek de aynı garipliği fark edince onu öldürmek zorunda kaldım. " Wallace düşünceli, tekrar yara izlerine dönerken Isabel gülümser. "Pişman değilim, lezzetliydi..."

Wallace sır paylaşımının bittiğine karar vermiş, iç çekerek geriler ve Isabel'i kolundan çekerek yataktan kaldırırken sorar:

"Yürüyebilecek misin?"

"Hayır desem sırtında mı taşıyacaksın?"

Wallace sessiz kalınca Isabel bir elini kaldırarak parmaklarını genç adamın bakır rengi saçlarının arasından geçirir. Wallace geri çekilerek parmaklardan kurtulur ve onu olduğu yere bırakırken zinciri çekerek kapıya yürür. "İstersen sürünebilirsin."

Isabel dengesini bulmak için bir an yatağa tutunur, sonra derin bir nefes alarak doğrulup yavaş adımlarla Wallace'ın arkasından yürürken genç adam zindanlara inene kadar tek kelime daha etmez.

Merdivenin sonundaki kapılar açılıp koridorun sonundan acı dolu sesler duyulmaya başladığında Isabel bir an olduğu yerde durur ve boynundaki zincir gerilerek ucu Wallace'ın gevşek bıraktığı parmaklarının arasından kayınca genç adam arkasını döner. "Ne yapıyorsun?"

"Bağırıyorlar..."

"Eğlenceli olmadığını söyledim." Wallace eğilerek yerdeki zinciri tekrar elinin etrafında dolar ve hafifçe çekiştirir. Isabel karşısındaki adamın onun canını yakmak istemediğinin farkında, kulağına gelen sesler onun da direncini kırmış olacak, itiraz etmeden tekrar yürümeye başlarken Wallace birkaç adım sonra zindanın asıl kapılarını açar ve meleklerin haykırışları sert bir rüzgar gibi suratlarına çarpar...

Isabel bileklerinin etrafında kapanan kalın demir kelepçelere bakıyorken gözü hemen yanındaki sarışın kadına takılır, berrak mavi gözler onu izliyorken Isabel dönerek Wallace'a bakar. "Bitti mi?"

Wallace sorunun üzerine kelepçelerin duvara bağlı kalın zincirlerini tüm gücüyle çeker ve sağlamlığından emin olduktan sonra tek kaşını kaldırarak Isabel'e bakıp geri çekilir. "Bitti."

Isabel gülümserken başını çevirerek hala onu izleyen sarışın kadına bakar. "Neye bakıyorsun?"

Veronica o anda gözlerini kaçırarak önüne döner ve dizleri üzerinde uzaklaşarak diğer yanındaki meleğe yaklaşırken bir an sonra çenesinden tutlup başı kaldırıldığında korkuyla küçük bir ses çıkarır. Kaia tırnaklarını Veronica'nın yanaklarına geçirmiş, onun pis yüzünü tutuyorken iğrenmiş bir ifadeyle genç kadının açık mavi gözlerine bakar. "Leş gibi kokuyorsun böcek! Hem yemek yemiyorsun, hem de pis kokuyorsun. Bugün seni öldüreceğim."

Veronica'nın gözleri dehşetle büyürken Kaia korkunç bir kahkaha atarak onun yüzünü bırakıp ayağa kalkar. "Şakaaaaa!"

Yerdeki sarışın derin nefesler alarak korkuyla ayaktaki Kaia'ya bakıyorken narin vampir zıplayarak döner ve pislikten üzeri küf bağlamış bir kova suyla, leş gibi kokan kararmış bir bezi alıp Veronica'nın önüne bırakır. "Ben böceklerime kolay kolay kıyamam ki güzel Verronicca!"

Veronica titrek nefeslerle başını eğer ve içinde kimbilir ne pisliklerin olduğu suya bakarken Kaia eğilerek incecik parmaklarıyla Mutluluk Meleği'nin saçlarını okşar, sonra dönerek diğer meleklerin yanına giderken Veronica hala kovadaki suya bakıyordur. Birazdan pis su dolu kovanın yerine temiz suyla dolu ve yanında beyaz bir bez sallanan başka bir kova gelir. Veronica başını kaldırdıp Wallace'ın diğer kova ve bezle beraber uzaklaştığını gördüğünde iyice küçülerek kıvrılır ve duvara yaslanır.

"Pısst..."

Veronica irkilerek yan taraftaki Isabel'e bakarken zincirlere bağlı olan siyahlı kadın olabildiğince ona yaklaşarak fısıldar. "Senin zincirlerin daha gevşek. Kovayla bezi alıp ikimizin arasına koy."

Sarışın melek hiçbir tepki vermeyince Isabel iç çekerek ona biraz daha yaklaşır. "Benim sözümü dinle Veronica, yoksa ikimiz de buradan sağ çıkamayız—"

"Böcekler! Fısıldaşmayın!"

Kaia'nın çığlık gibi çıkan incecik sesiyle Isabel ve Veronica o tarafa bakarken yine Wallace onların imdadına yetişmiş, Kaia'yı belinden kavrayarak kendine yaslar. İki vampir arada gülüşerek bir şeyler konuşurken Isabel tekrar Veronica'ya bakar. "Hadi. Kovayı al."

Veronica emin değil, ama yine de titreyen ellerle uzanarak kovayı tutar, kollarında kalan tüm güçle kaldırarak siyahlı kadınla kendi arasına koyar. Isabel gülümserken Veronica da hafifçe gülümseyerek başını sallar. Siyah ve Beyaz temiz sularını koruma altına aldıktan sonra Kaia tekrar bağırıp çağırmaya başladığında Wallace bu sefer onunla ilgilenmez...

{ Chopin – Nocturne for Violin and Piano }

Wallace elinde deri kaplı bir matarayla bir odanın kapısını açıp içeri girerken tahtalarla kapatılmış pencerenin boşluklarından dışarıyı izleyen Lucian o tarafa döner. "Wallace. Yaşıyorsun. Diğer kız ne oldu? Isabel..."

Wallace kapıyı kapatarak kilitteki anahtarı çevirir ve Lucian'ın yanına giderken matarayı ona uzatır.

"Zindanlarda."

"Kaia onu senin vampir yapmadığını öğrenince ne dedi?"

"Söylemedim."

Lucian rahatlamış bir iç çekişle matarayı alarak başını sallar ve kapağı çevirerek açarken burnuna gelen tatlı kanın kokusuyla yutkunur, biraz sonra kan dolu matarayı kaldırarak dudaklarına götürürken Wallace'ın sesiyle eli havada kalır.

"Ölsem ne fark ederdi?"

"Çok istiyorsan ölseydin. Benim için fark etmez—"

"Söylemedim dediğimde rahatladın Lucian ve saatlerdir de uyanıksın. Kaia'ya o kadının kim olduğunu pekala sen de söyleyebilirdin."

Lucian omuzlarını silkerek matarayı kafasına diker, sıcak kan boğazından süzülürken genç adam keyifle bir ses çıkarır. Onu izleyen Wallace dudaklarını ıslatarak pencereye döner ve usulca konuşur:

"Eğer Kaia'ya ihanet ettiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

Lucian elinin tersiyle ağzını silerken kaşlarını çatar. "Öyle bir şey düşünmedim. Senin kadar sadık bir köpek yavrusu—"

"Laflarına dikkat et."

Lucian sırıtarak mataradan bir yudum daha alırken Wallace'ın onu izleyen gözlerinin rengini fark ettiğinde yavaşça yutkunur ve matarayı indirir. "Açsın."

Wallace başını çevirerek tekrar pencereye dönerken Lucian elindeki matarayı ona uzatır, ama diğer vampir elinin tersiyle yavaşça iterek kabul etmez. "Benim kanım hazır, sen iç."

"Nerede hazır? Mahzende fıçıyla kan mı tutuyorsun?"

"Kaia."

"Kaia, ne?"

"Ben Kaia'nın kanını içiyorum, o da benimkini. İlk günden beri böyledir. Birbirimizden başka kimsenin kanını içmeyiz."

Lucian ufak bir "Ah..." ile anladığını belirtirken Wallace onun ne anladığını çok merak ediyor, kaşlarını çatarak yanındaki adama bakar. "Ah, ne?"

"Anlıyorum demek istedim."

"Neyi anlıyorsun? Koca bir asır boyunca sadece birbirinin kanını içen vampirlerin yemek adetlerini mi anlıyorsun?"

"Kaia'ya nasıl katlandığını anlıyorum."

Wallace dişlerini sıkarak ellerini ceplerinden çıkarır ve kollarını kavuştururken Lucian tek gözüyle mataranın içine bakarak gereksizce kan kalıp kalmadığını görmeye çalışıyordur, konuşur:

"Ona aşıksın—"

"Ben kimseye aşık değilim."

"O zaman seviyorsun—"

"Sevgi geçicidir."

"Değer veriyorsun?"

Wallace buna itiraz etmeyince Lucian boş mataranın kapağını kapatıp yatağa atar. "Aranızda özel bir şey olduğu belliydi. Başka türlü o kaçık kız çekilmez. Seni neden yanında tuttuğu da belli. Her an kanı hazır, kapıları açılıyor, onun yerine kölelere bakıp pisliklerini taşıyorsun—"

"Ben Kaia'nın hayatını kurtardım."

Lucian bunu duyunca susarken Wallace kırmızı dudakları hafifçe kıvrılarak gülümser ve artık neredeyse kızıl olmuş gözleriyle Lucian'ın koyu mavilerine bakar. "Bundan bir asır önce onu buldum. Bir sokak köşesinde yatıyordu. Elbisesi yırtılmış, etekleri beline kadar sıyrılmış, bacaklarını sımsıkı kapatmış, öylece yığılıp kalmıştı. Gözleri açıktı, ama uyanık mı değil mi pek ayırt edememiştim."

Şimdi şarkılar söyleyip eteklerini sallayarak dans eden, ara sıra da zevk için melek öldüren narin Kaia'nın tecavüze uğramış halini gözlerinde canlandıran Lucian dalmış bir şekilde Wallace'ı dinliyorken kızıl gözlü vampir devam eder:

"Vücudunda kesik ya da morluk yoktu. O anda ne olduğunu anlamamıştım, yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüp kızı kucakladım, evime götürdüm. Ev dediğime bakma, çatısı olan bir kutudan başka bir şey değildi.

"Sırtı kaldırımdan daha yumuşak bir şeye değdiğinde kendini kaybetti. Arada kalan zamanı hatırlamıyorum. Uyandığında gözleri kıpkırmızıydı. Gözlerini kırpsa irislerinden kan akacak gibi..."

Wallace'ın kendi gözlerinin de şu anda ondan bir farkı yok gibi görünüyorken Lucian onun her dakika daha çok susadığını mı yoksa sinirlendiğini mi anlamamış, dinlemeye devam ediyordur.

"Daha kim olduğumu, onu nasıl bulduğumu anlatmaya fırsat bulamadan bağırıp ağlamaya başladı. 'Boğazım acıyor! Boğazım! Kuruyorum!' deyip duruyordu. Su getirdim, bardağı kafama attı. Yemek getirdim, daha çok bağırdı. En sonunda neye ihtiyacın var dediğimde anladım. 'Kan', dedi, 'Kanına ihtiyacım var.'"

Wallace dudaklarını ıslatarak başını eğer ve hemen sonra hafifçe gülümseyerek devam eder:

"Önce ne demek istediğini anlamadım, ama yeterince aptal görünmüş olmalıyım, çünkü benden bir şeyler alabileceğini anlayınca daha çok yalvarmaya başladı. İstediğini vermezsem ölecekti, belliydi. Derisi o kadar kuru ve beyazdı ki sanki birazcık çeksem etinden ayrılacak bir kağıt gibi duruyordu.

"Kabul ettim. Keskin bir şey istedi, verdim. Avcumu açmamı söyled, açtım. Elimin içini kesmesini beklerken bir anda bileğimi kesti. Hissettiğim acıyı hatırlamıyorum, ama onun nasıl iştahla kanımı emdiğini hala görebiliyorum. Her yutkunuşunda o kırmızı gözlerin rengi açılıyordu. Tam gözleri bugün bildiğim o mavi olmuştu ki kendimi kaybetmişim. Sonra gözlerimi açtığımda dudaklarıma damlayan kanı hatırlıyorum.

"Bileğini kesmiş, küçücük elinin parmaklarını açıp kapatarak kendini kanını bana içirmeye çalışıyordu. O kadar tatlı, o kadar sıcak bir şeydi ki hiç karşı koymadan aynen onun yaptığı gibi ben de bileğindeki kesiğe dişlerimi geçirip kanını içtim."

Lucian sesli bir şekilde yutkunurken Wallace iç çekerek başını kaldırır. "O günden beri de birbirimizden başka kimsenin kanını içmeyiz. Ben onu, o da beni kurtardı. Kaia'nın gerçekten bir kalbi ve vicdanı var, ama benim dışımdakilere tersine çalışıyor."

"Sen bütün bunları nasıl hatırlıyorsun? Ben uyandığımda neredeyse adımı bile bilmiyordum."

Wallace yine gülümser. "Sen Kaia'nın kanını damarlarından içmedin. Seni çeviren meleğin kanını onun damarından aktığı gibi içersen ölmeden önce seninle paylaştığı zamanları hatırlarsın. Ben de o yıkık dökük evde ne yaptığımı ya da Kaia uyurken neler olduğunu hatırlamıyorum."

"Isabel'den bahsetsen bile seni öldürmezdi..."

"O kadarından emin olma. Aradan bir asır geçti Lucian."

"Ama o kadar zamanda kimsenin kanını içmedi değil mi?"

Wallace sessiz kalınca Lucian onunla birlikte pencereye dönüp aralıktan sızan ışıkları izler. Kısa bir süre sonra Kaia'nın Wallace'ı çağıran yumuşak sesi duyulunca Lucian gülümseyerek bir şey söylemek için döner, ama Wallace değil onun ne söylediğini duymak, nefes almak için bile beklememiş, arkasında açık bir kapı bırakarak ortadan kaybolmuştur...

* * *

XIX. Yer ve Gök

Leala sabahın erken saatlerinde odasından çıkmış, kahvaltı için merdivenlerden iniyorken kabul odasından gelen usul sesleri duyunca duraklar.

"Seni görmek güzeldi, Catrin. Beni bu kadar erken kabul ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Görüşmek üzere, Gabriel."

Annesinin sesinden onun hiç de memnun olmadığını anlayan Leala adım sesleri o tarafa yaklaştıkça merdivenlerden iner. Biraz sonra Gabriel ve Leala karşılaştığında genç adam gülümser.

"Lady Leala, sizinle tanışamayacağımı düşünüp üzülmüştüm."

Leala dün geceki ziyaretin hâlâ bir sır olmasından memnun, Gabriel'in uzattığı elin üzerine kendi elini koyar. İkisi de gün gece olduğu gibi birbirlerine dokununca tenlerden bir diğerine geçen elektrikle bir an duraksar, ama Leala hiç bozuntuya vermeden annesine bakar. "Anneciğim, konuğumuz?.."

"Lord Gabriel..."

Leala annesinin "Gabriel" deyişindeki farklı tınıyla kaşlarını kaldırırken karşısındaki sarışın adam kahverengi gözleri onda, avcunun içindeki narin eli öper. "Şeref duydum, leydim."

"O şeref bana ait, efendim. Umarım her şey yolundadır. Annem sizi çok uzun süredir göremediğinden sık sık dem vurur..."

Bunun üzerine Catrin ve Gabriel bakışırken Leala'nın sesindeki sitem Mucize ve Güneş'in mavi gözlerinde kanıt bulur. Gabriel başını sallayarak Leala'nın elini kibarca bırakırken gülümser. "Umarım kendimi affettirmeme izin verirsiniz. Catrin gibi çok değerli bir dostumu küstürmek istemem."

Leala anlamlı bir gülümsemeyle annesine bakınca Catrin dönerek konuğuna arkasında açılan kapıyı gösterir. "En kısa zamanda benden haber alacaksınız, Gabriel. Görüşmek üzere..."

Gabriel mesajı almış, lafı daha fazla uzatmadan döner ve uşağın açık tuttuğu kapıdan çıkar. Sarı saçlı melek merdivenlerin sonunda bekleyen at arabasına binmeden önce son kez arkasına döndüğünde Leala içine aniden yayılan sesle hafifçe irkilir.

Bu akşam seni her zamanki çıkış yerinden alırım. Sığınak konusunda bize yardım edecek birini tanıyorum.

Leala sarsılmış, ama belli etmeden hafifçe başını sallar ve Gabriel'in at arabası uzaklaşırken kısa bir süre onun gidişini izler. Atların sesleri iyice uzaklaşınca uşak kapıyı kapatır, Leala ise yukarı çıkan annesine yetişir. "Anne, konuşabilir miyiz?"

Catrin "Tabii..." diyerek kızını koluna alır ve ikisi birlikte Leala'nın yatak odasına girdiğinde Catrin kapıyı sıkıca örterek kilitler. Leala onun hizmetçilerin ani girişlerine karşı önlem almasını izlerken sorar:

"Gabriel'in ziyareti seni pek mutlu etmiş gibi değildi. Ne oldu anne?"

"Beklenmedik bir ziyaretti. Yüzyıl sonra Dört Büyükler'den birini karşımda görünce şaşırdım sadece."

Catrin kızıyla birlikte devasa yatak odasındaki oturma gruplarının birine geçer. Leala annesinin hemen yanına oturarak onun her zaman sıcak olan ellerini tutar.

"Sen Mucize'sin, kolay kolay şaşırmazsın. Başka bir şey var, nedir?"

"Bir asırdır en zor anlarımda bir kez bile karşıma çıkmadıktan sonra, şimdi en kıdemlilerinden biri olduğum için bana Divan'dan çok gizli bir görev getirmelerinin bıraktığı kırgınlık dışında bir şey mi?"

Leala üzüntüyle iç çekerek annesinin ellerini hafifçe sıkar. "Hala sana değer veriyorlar, görmüyor musun? Haberi pekala Kalista da getirebilirdi, ama en büyüklerini senin ayağına gönderdiler..."

"Bilmiyorum tatlım..." Catrin kızının tazecik ellerine bakıyor, mucizesinin güzelliği içini ısıtıyorken sesi bir ton daha yumuşar. "Haklı olabilirsin, belki de bir çeşit özür diliyorlardır. Vampir meleklerden haberleri var. Neden başka bir nesil yöneticisine gitmediklerini sordum. Elian'a da gidebilirlerdi, her durumda en kıdemlimiz hala o."

Leala umutla gülümseyerek başını sallarken Catrin devam eder:

"Azrael aslında öyle yapılmasını istemiş...Elian'a gidilmesini..."

Kızının yüzündeki gülümseme solarkern Catrin onu bu bedene geçişle cezalandırmış olan melekten bahseder.

"Benim kabul etmeyeceğimi düşünmüş. Üstelik kabul edersem de bunun bir minnet borcuna dönüşeceğinden korkmuş."

"Ama—"

"Aslında haklı. Kıdem sırasına göre gidilseydi işin başına Elian geçmeliydi..."

Leala bu cümlenin sonunda bir "Ama..." bekliyorken Catrin kısa bir nefesten sonra konuşur:

"Ama Azrael dışında herkes beni istemiş."

Leala yine tüm güzelliğiyle tebessüm ederken annesinin güneşi yeşil gözlerinin içinde parlar. "Ve bu kötü mü?"

Catrin de yaşla dolmuş gözlerini saklamak için başını eğmiş, derin bir nefes alarak tekrar doğrulurken gülümser. "Elbette değil. Çok onur verici bir şey, ama bu beni önceki yaşamlarımda yalnız bıraktıkları gerçeğini değiştirmiyor.

"Neslimdeki kaç melekten bizim destan gibi hikayemizi tekrar tekrar dinledim bilmiyorum, sayısını unuttum. Mucize ve Güneş'in bütün melek soyunun umudu oluşu, Dört Büyükler'le arkadaşlığı, Elian ile olan eşsiz ilişkisi – pek çoğunun aslında benim Elian'ın ruh eşi olduğumu sandığını biliyor muydun?"

Leala hayretle gülerken Catrin de gülümser. "Naysa o adamı çok sevmiş olmalı..."

Mucize ve Güneş'in gözlerinden başkalarının anlattığı hikayelerle şekillenen sahte hatıralar geçiyorken Leala sorar:

"Neden seninle hiç bağlantıya geçmediklerini sordun mu?"

"Sormama gerek kalmadı. Gabriel'in açıkladığı şeylerden ilki diğerlerinin bu zamana kadar neler yaptığı oldu.

"Nadia ve Elian, Allegra'yı büyütürken çoğunlukla doğudaki nesillerin başında olmuşlar, çok uzaktalarmış. Althea, Divan'ın emriyle tekrar yukarı gönderilmiş ve diğer dört elçiyle beraber güçleriyle ilgili olmadıkça aşağı inmeleri yasaklanmış.

"Raphael ihtiyaç olmadıkça zaten aşağı inmemiş. Azrael'in yanında kalıp yukardakilerin yanlışlıkla onun gazabına kurban gitmemesine çalışmış."

Leala anlayışla başını sallar. "Yokluğu anlaşılabilir..."

Catrin bu konuda yorum yapmadan sadece başını sallayarak devam eder:

"Michael aklama eğitimlerine devam etmiş, ama şimdiye kadar aklanabilen meleklerin sayısı çok azmış. Gabriel Beyaz Meleklerin kurduğu toplama kamplarından haberdar olduklarını söyledi. Divan'ın kararlarına ters düşmeden ve diğer melekleri korkutmadan bir yol bulacaklarmış..."

Leala bir şey söylememek için kendini zor tutuyor, sadece başını sallarken Catrin devam eder:

"Kısacası Divan'ın kararından sonra herkez daha az dost, daha çok melek olmuş."

"Ve şimdi senden, yeryüzündeki en aydınlık melekten yardım istiyorlar."

Catrin başını sallar, yaşananları kendi sesinden tekrar duymuş, herşey şimdi biraz daha kabul edilir olmuştur. "Biana'yı da bizim bölgeye transfer ettiklerini öğrendim."

"Her zaman bir adım öndeler."

"Yukarıda birileri bizi tekrar kazanmaya çalışıyor."

"Kim olduğunu düşünüyorsun?"

Catrin kızının meraklı ses tonuna gülümser. "*Lord Gabriel.*"

Gabriel'in adını duyar duymaz yeşil gözlerinin içi paylaşılan sırrın ışığıyla parlayan Leala gülümser ve genç adamın dün gece yaptığı hiçbir şeyin aslında çok ani olmadığını anlar...

Malikanede herkes uykuya daldığında Leala söz verdiği gibi yine sepetini koluna takıp bekçiye görünmeden arka bahçedeki duvarın yanına çöker. Tam ellerini koymak üzereyken duvar kendiliğinden ona yer açınca Leala gülümseyerek uzatılan eli tutar, duvarın arkasındaki açıklığa çıktığında doğrulur ve Gabriel'le yüz yüze gelir.

"Teşekkür ederim *Lord Gabriel*..."

Gabriel gülümserken Leala bir an için sarışın meleğin gamzelerinde takılı kalır, hemen sonra bakışlarını kahverengi gözlere kaldırırken sorar:

"Sığınak için bize yardım edecek olanın kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Yabancı değil, kardeşim. Michael..."

Leala gözleri büyüyerek itiraz edecekken arkasından gelen sesle omuzları düşerek o tarafa döner.

"Lady Leala..."

"Michael."

Sarı saçları cennetin ışığıyla neredeyse beyaza çalan bir renkle parlayan genç adam karşısındaki meleğin önünde hafifçe eğilerek selam verir. "Gabriel olanları anlatınca yardımımı esirgemek istemedim."

"Kız kardeşiniz Azrael bu konuda ne diyor?"

"Haberi olmadığı için bir yorumda bulunamıyor—"

"Ve ikiniz de bundan rahatsız değilsiniz..."

Michael tüm saflığıyla gülümserken Leala, Tanrı'nın özenerek yarattığı genç adamın yakışıklı yüzünü izler ve bir an sonra *tekrar* kendini toparlayarak önüne dönerken elini sepetinin üzerindeki örtüye koyarak konuşur:

"Çocukların yemekleri bu sefer de yerlere saçılmadan önce gidelim isterseniz."

Gabriel ve Michael aynı anda Leydi Leala'ya yolu işaret ettiklerinde Zarafet Meleği tek eliyle eteğini tutarak öne düşer.

Kısa bir süre sonra üç melek sığınağın kapısına gelmiş, Leala kapıyı önceki gibi iki kere kısa, bir kere uzun aralıklarla çalarak bekliyorken çok zaman geçmeden aralanan kapıdan Edaline'in gözleri görünür.

"Her akşam yeni birilerini mi getireceksin? Bu kim?"

"Michael—"

"Dört Büyükler'i buraya mı topluyorsun!?"

Edaline kapıyı çarpacakken Leala yine atılarak sepeti kapıyla kiriş arasına sıkıştırır. "Michael de bize yardım için burada—"

"Başımıza iş açacaksın Leala. Daha geçen gün Divan'ın korkusundan tir tir titreyen sen, şimdi Dört Büyükler'i teker teker yanımıza getiriyorsun! Yarın da Raphael mi gelecek?"

"Aslında..."

Michael'in araya girmesiyle herkes genç adama dönerken Dört Büyükler'in en merhametlisinin masmavi gözleri onu izleyenlerin arasında gidip gelir. "Gabriel, gizli tutmamı söylemiştin ama—"

"Raphael'e mi söyledin!?"

"Nereye gittiğimi sordu! Yalan mı söyleseydim?"

Gabriel "Evet!" demek istiyor, ama iş yukarıda birbirine yalan söylemeye gelince kurallar değişiyordur, genç adam başını sallar. "Haklısın, söyleyemezdin. Ne dedi peki?"

"Önce benim gitmemi söyledi, o da daha sonra Azrael'den vakit bulabilirse inecekmiş."

"Kızmadı, itiraz etmedi?"

Michael emin bir ifadeyle başını iki yana salladığında Gabriel memnuniyetle gülümser. "Güzel. İşimiz kolaylaştı."

Leala ve Edaline hala kapıdaki iki adama bakıyorken Gabriel onları görünce ne yaptıklarını tekrar hatırlamış olacak, uyanarak bayanlara döner. "Buradaki melekleri daha güvenli bir yere alacağız. Bir süre

saklanacakları aşikar, en azından daha insanca yaşasınlar. Ayrıca dün gördüğüm o iki meleğin ciddi yaraları var. Althea hepsine iyi bakar..."

"Althea'yı da mı indireceksin?"

Leala'nın şaşkın bakışlarıyla Gabriel onu sakinleştirmek istercesine başını sallar ve genç kadını nazikçe omuzlarından sararak içeri yönlendirir. "Althea her anlamda bana bağlıdır. Bütün melek soyunda en son sır dağıtacak olan melek odur, lütfen endişelenme."

Leala ne diyeceğini bilemeden başını sallarken Edaline de kapıdan çekilmiştir. Melekler içeri girerken mumlarla aydınlanmış odadan çocukların sesi geliyordur. Michael gülümseyerek içeri girdiğinde çocuklar bir anda susarlar ve korkuyla birilerinin arkasına saklanırlarken Edaline herkese sakin olmalarını söyler.

"Michael ve Gabriel yardım için geldiler. Bizi daha güzel bir yere taşıyacaklar. Yaralarınız iyileşecek, temiz yataklarda yatacaksınız..."

Küçük odadaki yüzler duyduklarıyla birer birer aydınlanırken Edaline de hafifçe gülümser ve Leala'ya döner. "İnsanca yaşamaya kimsenin itirazı yok gibi görünüyor..."

Leala mutlulukla gülümserken dönerek yanındaki Gabriel'e teşekkür etmek ister, ama genç adam çoktan Michael ile birlikte odanın bir başka köşesine çekilmiş, sessizce bir şeyler konuşuyordur. Leala bir anlığına Gabriel'in bakışlarını yakaladığında gülümser, hafifçe başını eğerek minnetini gösterirken Gabriel de aynı şekilde başını eğer ve yaşadıkları yıllar boyunca nice sırlar paylaşacak olan ruh eşleri gelecekten habersiz ilk adımı atarlar...

{ Secret Garden - Divertimento }

York Hanedanlığı Zafer Balosu

Ülkenin asil kandan gelen üyeleri senenin en görkemli balosunda buluşmuş, dünyanın en pahalı içkileri elden ele dolaşıyorken kadınlar binbir çeşit mücevherle ışıldıyor, erkeklerse dik duruşları ve en centilmen halleriyle göz dolduruyorlardır. Dans için ayrılmış pistte upuzun etekleriyle asil bayanlar hünerli adımlarla dönerek kavalyeleriyle göz alıcı bir uyumda dans ediyorken gösteriyi uzaktan izlemek isteyenler yüksek tavanlı balo salonunun üst katındaki localarda sohbet ediyordur.

Locaların birinde tek başlarına oturan Leala ve Delialona gülüşerek kalabalığı izliyorken Delia arkadaşının kolunu çekiştirerek Gabriel ve Michael ile ilgili daha çok şey anlatmasını istiyordur.

"Sen sığınağı boşver de bana biraz Gabriel'i anlat. Bir daha ilk geceki gibi bir şey yaptı mı?"

Leala gülerek başını iki yana sallar. "Hayır. Michael'in söylediğine göre Gabriel sadece yeryüzüne ilk defa indiğinde ışıktan kanatları olurmuş. Yoluna çıkacak düşmanları ürkütmek için..."

"Ya da güzel melekleri etkilemek için!"

"Eğer öyleyse senin üzerinde oldukça başarılı olmuş gibi Delia..."

Delia arkadaşına göz kırparak omzunun onun omzuna hafifçe vurur. "Kanatları gören sensin, sana sormalı."

Leala her seferinde inkar etse de yanakları pembeleşerek başını iki yana sallar. "Ne münasebet! Bir çift kanattan etkilenmeyecek kadar çok şey gördüm, teşekkür ederim—"

"Hadi oradan! Daha ilk döngünüzdesiniz küçük hanım. Gabriel'in parmaklarının ucunda ateş böcekleri bile uçuşsa benim kalbim yerinden çıkardı herhalde..."

Leala yorum yapmadan kadehindeki içkiden bir yudum alırken yeşil bakışları aşağı kattaki kalabalıkta dolaşıyordur, birazdan salona giren iki çifti görünce içkisi boğazına kaçarak öksürmeye başlar. Delialona bir anda boğulur gibi öksüren Leala'yı görünce telaşlanarak arkadaşının ellerinden tutar.

"Lea! Lea, iyi misin?"

Leala eliyle çok fazla belli etmeden kapıyı işaret ederken öksürükleri arasında konuşur:

"Kızıl saçlı kızın yanındaki Gabriel...Şimdi içeri girdiler..."

Delialona bunu duyunca Leala'nın elini bıraktığı gibi kalkarak balkonun kenarına yaslanır ve al saçları kristal avizelerden yayılan ışıkla parlayan genç bir kızın yanındaki yakışıklı adamı görünce heyecanla kıkırdar. "Kanatlara gerek bile yok! Ne kadar hoş bir adam. Arela'da kimse böyle anlatmıyor!"

Leala derin nefesler alarak elindeki kadehi bir kenara bırakıyorken ayağa kalkar, o da Delia'nın yanına gidip aşağıyı izlerken birazdan Gabriel başını kaldırıp kahverengi bakışları Leala'yı bulduğunda genç kadın gülümser. "Aşağı inelim..."

Delia daha teklifi beklemeden dönerek hızlı adımlarla locanın merdivenlerine gitmiş, elini sallayarak Leala'ya gelmesini işaret ediyorken sarışın güzel de onlara özel locadan ayrılıp aşağı iner.

İki genç kadın yukardaki telaşe ve kıkırdaşmalarından eser kalmamış bir asaletle merdivenleri iniyorken Leala basamakların sonunda onları bekleyen Gabriel ve Althea'ya gülümser.

"Ne güzel bir sürpriz, Lord Gabriel..."

Gabriel ona uzatılan eli tutarak nazikçe öper ve yavaşça bırakırken yanındaki Althea'ya döner.

"Çok kadim aile dostumuz Lord Monroux'nun tek kızı Lady Althea."

Althea dudaklarını birbirine bastırarak gülerken kusursuz bir reveransla iki meleği selamlar.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, leydim..."

Leala memnuniyetle gülümsüyorken yanındaki Delia'ya döner. "Lord Rousseau'nun en büyük kızı, en yakın dostum, Leydi Delialona."

Delialona da en az Althea kadar kibar bir selamla yeni dostlarını karşılarken gök mavisi bakışlarından heyecan akıyor, bir basamak daha inerek yavaşça Gabriel'e yanaşır ve fısıldar:

"Yaptıklarınız için size ne kadar minnet duysak az, teşekkürler Gabriel..."

Gabriel başını eğerek teşekkürü kabul eder ve Leala'ya bakarak tek kaşını kaldırırken genç kadın gülümser. "Benim de sırlarımı paylaştığım arkadaşlarım var Lord Gabriel."

"Görüyorum leydim. Anneniz Lady Catrin nasıllar?"

"Çok iyi, teşekkürler. İsterseniz sizi onun yanına götürebilirim. Babamla da tanışmanızı isterim. Lord Mercer sizin hakkınızda çok şey duydu, tanışmak için sabırsızlandığını söyleyebilirim..."

Gabriel teklifi memnuniyetle kabul ederek kolunu Leala'ya uzatır, genç kadın girdikten sonra ikisi birlikte kalabalığa karışırken Delialona ve Althea gülüşerek birbirlerine bakarlar...

{ Tina Arena & Marc Anthony – I Want to Spend My Lifetime with You }

"Lord Mercer oldukça zeki ve güçlü bir adam. Melek bir kızı olmasına şaşırmamalı..."

Leala gülümseyerek balkonun taşlarına ellerini koyarken gecenin soğuk rüzgarını içine çeker ve tenine yayılan ürpertiye aldırmadan yanındaki Gabriel'e döner.

"Babam benim için çok değerlidir. Bir daha onun gibi bir ölümlünün çocuğu olabilecek miyim bilmiyorum. Belki de bir sonraki hayatımda babam benden nefret edecek, korkacak..."

"Çok düşük bir ihtimal..."

"İnsanlar gittikçe daha kapalı görüşlü olmaya başlıyorlar—"

"Hiçbir insanın seni gördükten sonra nefret edeceğini düşünmüyorum Leala..."

Zarif melek sessizleşerek bakışlarını kaçırırken dakikalardır yanında duran Gabriel sanki bununla birlikte ona daha da yaklaşmıştır. Leala'nın yeşil gözleri taşın üzerinde yan yana duran ellere bakıyorken usulca sorar:

"Gabriel, seni ilk gördüğümden beri sormak istediğim bir şey var..."

"Nedir?"

Leala yutkunarak elini kaldırır ve kimsenin onları izlemediğini umarak kendi küçük elini Gabriel'in elinin üzerine koyar, o anda ikisi de gerilerek birbirlerine baktıklarında Leala sorar:

"Neden sana dokununca böyle oluyor?"

Gabriel adeta put kesilmiş, bir an elinin üzerindeki ele bakar sonra Leala'nın yeşil gözlerine dönerken fısıltı gibi çıkan bir sesle sorar:

"Nasıl?"

"Gözlerimle görmesem tenimden kıvılcımların çıktığını söyleyeceğim."

Sarışın adam dalgın, sanki aklı kulağına gelen seslerde değil, sadece elinin üzerindeki sıcak tende gibiyken o anda Leala elini çekerek küçük bir adım geriye atar.

"Diğer meleklere dokunduğunda da aynı şey mi oluyor?"

Gabriel cevap vermek ister ama sesinin çıkmayacağını fark edince hafifçe öksürerek elini taştan çekip diğer eliyle birlikte arkasından birleştirir.

"Zannetmiyorum—yani, hayır..."

Leala bu cevabı beklemiyor, şaşkınlıkla Gabriel'e bakarken genç adam konuyu değiştirmek için can atarcasına balkon kapısından içeriyi gösterir. "Delialona seni arıyor..."

"Kim?"

Gabriel kaşlarını kaldırarak Leala'ya baktığında genç kadın o anda az önce duyduğu cümleyi idrak ederek hafifçe başını silkeler. "Delia, evet, doğrudur. Ben en iyisi onun yanına döneyim. Burada bir başıma—yani seninle—bu kadar zaman..."

Leala daha fazla konuşmadan rahatsızca gülümser ve eteklerini tutarak kendini tekrar insanların arasına atarken onu arayan Delialona da o tarafa geliyordur.

"Seni arıyordum—"

"Delia, benimle gel. Biraz hava almam lazım."

"Ama daha az önce balkonda—"

"Olsun, başka bir hava almam lazım, gidelim..."

Delialona neler döndüğünü anlamasa da Leala ile birlikte yürüyorken arkasını dönüp balkon kapısından Gabriel'in çıktığını görünce gülümseyerek önüne döner...

Leala iki kanatlı kapıyı iterek kendini ön bahçeye atarken elini kalbine koyarak gülümser. Delialona da onun arkasından koşturuyorken heyecanla sorar:

"Ne oldu? Anlat, çabuk!"

"Bilmiyorum Delia. Bir şey olmamış da olabilir..."

"O ne demek?"

Leala heyecanla dönüp arkadaşına olanları anlatacakken salondan şiddetli bir patlama sesi geldiğinde iki kadın da irkilerek birbirlerine tutunurlar.

"Neler oluyor!?"

Leala tekrar salona girmek için atılırken bir anda omuzlarından yakalanıp geri çekildiğinde feryat ederek arkasını döner ve üzerindeki kolları ittirmek için bir hamle yaparken onu tutan adam konuşur:

"Leala, burada kal."

"Kimsin sen, bırak beni!"

Leala üzerindeki elleri ittirerek gerilerken Delia atılarak arkadaşını yakalayıp kendine çeker, o sırada yukardan bir patlama sesi daha gelirken çığlıklar yükselir.

"Raphael, adım Raphael—"

"Raphael? O Raphael?"

Kumral adam başını sallar ve yeşil gözleriyle üst kattaki karmaşaya bakarken Leala atılarak onun kollarını yakalar. "Nedir bu!? Hangi musibeti haber vermek için geldin Raphael?"

"İkiniz de burada kalın, birazdan bitecek. Binadan uzaklaşın."

"Ama—"

"Ne diyorsam onu yap Leala!"

Genç melek yüzüne adeta haykırılan emirle gerilerken Delia'nın uzattığı ellere tutunarak geriler. Raphael dışarı akın eden insanların arasından içeri girerken arkada kalanların bağırışları büyük bahçede geceye karışır...

"Gabriel!"

Yerdeki sarışın adam kardeşinin sesiyle başını kaldırır, Raphael insanları aşarak onun yanına gelip yere eğilir ve Gabriel'in, önünde yatan adamın kalbindeki yaraya bastırmaktan kan içinde kalmış ellerini görünce ümitsiz bir ifadeyle sorar:

"Kim bu adam? Neden ölmesine izin vermiyorsun?"

Gabriel tüm gücüyle yaranın üzerine bastırıyor, başını iki yana sallar.

"Yapamam. Bu gece olmaz—"

"Gabriel—"

"Olmaz dedim Raphael!"

"William!"

Raphael ve Gabriel hemen arkadan gelen bağırışla o tarafa dönerken Catrin dehşet dolu bir ifadeyle insanları ittirip yere, kocasının baş ucuna çöker. "Ah, William..."

Lord Mercer karısını görünce yarı açık gözlerinde bir ışık, renksiz yüzünde sıcak bir gülümseme belirir ve kana bulanmış ellerini kaldırark ona uzanmaya çalışırken Catrin ondan önce davranarak kocasının ellerine sarılır. "Dayan William, yalvarırım dayan—"

"Meleğim..."

Catrin gözleri dolarak kocasının ellerini öperken dudaklarına dokunan kana aldırmıyordur. Gabriel parmaklarının arasından sızan koyu kırmızı kanı izliyorken Raphael de kardeşini izliyor, Leala'nın babasını kurtarmak için harcadığı sonuçsuz çabayı görüyordur.

Tek bir ölümlünün başındaki üç melek de yaralı adamın yazgısını değiştirecek bir şey yapamamış, Lord Mercer'ın gözleri güçsüzce kapanırken Gabriel ellerini çeker, Catrin sarsılarak ağlarken, Raphael derin bir nefesle doğrularak savaş sonrası hain bir saldırıya kurban giden insanların yarattığı kaosu izler...

Gabriel toz duman içinde kalmış binadan çıkıp bahçeye indiğinde onun yolunu gözleyen Leala genç adamın kollarına atılır. "Ne oldu? Gabriel!?"

Gabriel önündeki kadının yaşlarla parlayan gözlerine bakıyor, kızarmış yanaklarını ve dağılmış saçlarını izliyorken biraz önce sevgi ve gururla babasından bahseden meleğe kötü haberi vermeye cesaret edemiyordur.

"Leala..."

"Evet? Annem nerede? Babam? Raphael geldi, onu gördün mü?"

Gabriel başını sallarken Leala bir ona, bir de kapıya bakıyor, elleri korkuyla titriyordur. Gabriel bileklerini sıkan parmakların yaydığı kıvılcımların çıkardığı sesleri duyabiliyorken tekrar konuşmak ister, ama o anda Leala kapıdan çıkan annesini görmüş, Gabriel'i bırakarak o tarafa koşar.

"Anne! İyi misin? Babam nerede?"

Catrin kızının kollarına tutunarak olduğu yerde yere çöker ve basamaklara otururken Leala ayakta kalmış, annesinin ellerindeki ve elbisesindeki kan lekelerine bakıyordur.

"Hayır...Olamaz, hayır anne—ANNE!?"

"Kalbinden yara almıştı, kurtaramazdık—"

Leala feryat ederek annesinin ellerini bırakır ve gerilerken elleri eteğini sıkıyor, yemyeşil gözlerinden yaşlar akıyordur. "Baba..."

Biraz sonra genç kadın omuzlarından tenine dokunan kıvılcımları hissettiğinde gözlerini kapatır, göğsü kesik nefeslerle inip kalkarken kendini Gabriel'e bırakıp yere çöker. Meleklerin en büyüğü kollarındaki güçsüz genç meleği sarar, kanatlarının altına alıp onu korurken Leala kimin neyi görüp duyduğuna aldırmadan babası için ağlar...

İki gün sonra...

Gabriel sarı ve kızıl yapraklarla örtülmüş patikadan yürüyüp Mercer malikanesinin kapısına gelir, zili tek bir kez çalar ve şapkası elinde, sessizce beklerken biraz sonra kapı açıldığında uşakla birlikte Delialona da görünür.

"Gabriel..."

"Uygunsuz bir zamanda gelmedim umarım. Uyandılar mı?"

Delialona genç adamı içeri alıyorken üzüntüyle iç çeker. "Hiç uyudular mı diye sorsan daha anlamlı olacaktı..."

Uşak, konuğun pardesüsünü ve şapkasını elinden alıp uzaklaşınca Delialona alçak bir sesle konuşur:

"Sürekli nasıl olup da onun ölmesine izin verebildiğimizi söylüyor. Yukarda olsa kuralların hepsini aşıp babasının ölmesine izin vermezmiş, ama onun yerine Raphael'in sözünü dinleyip aşağıdaki kaldığı için kendine kızıyor."

Gabriel acıyla kaşlarını çatarak üst kata çıkan merdivenlere bakar, Delia önünden çekilirken o tarafı işaret eder.

"Lütfen, çekinme. Belki seni görünce biraz daha iyi olur. Ben Catrin'in yanına gidiyorum."

Gabriel başını sallar. "Onu da ziyaret edeceğimi söyle, ama önce..."

"Anlıyorum, hadi git..."

Sarışın adam hızlı adımlarla merdivenleri tırmanır ve Leala'nın odasının önüne geldiğinde kapıyı usulca tıklatır. "Leala, benim. Gabriel..."

İçerden bir süre ses gelmeyince Gabriel kapıyı aralayarak gözleriyle odanın içini şöyle bir tarar ve Leala'yı pencerenin yanında, simsiyah elbisesi içinde bahçeyi izliyor gördüğünde içeri girer.

"Rahatsız ediyorsam—"

"Neden ölmesine izin verdin?"

Leala dönerek Gabriel'in kahverengi gözlerinin içine baktığında genç adam yutkunarak kapıyı arkasından kapatır.

"Kaderini değiştirmezdik—"

"Ama denedin. Neden vazgeçtin?"

Gabriel bu soruyu cevapsız bırakarak başını eğerken Leala'nın topuklarının sesi yavaşça ona yaklaşır, biraz sonra zarif eller Gabriel'in yüzünü tutup kaldırırken genç adam önündeki solgun kadından ruhuna yayılan sıcaklıkla derin bir nefes alır, Leala konuşur:

"Biz farklıyız, değil mi? Sen ve ben..."

Gabriel başını sallar. "Evet..."

"Eğer o gece babamı kurtaracak en küçük bir yol olsaydı, soyumuzu tehlikeye atmayacak, kuralları aşmayacak bir yol—"

"Ruhumdan bir parça koparmak zorunda bile kalsam babanı geri getirirdim Lea..."

Leala gözleri dolarak başını eğer, elleri Gabriel'in boynuna düşerken genç adam onları tutarak dudaklarına bastırır.

"Senin için gücümün yettiği her şeyi yaparım, *her şeyi...*"

"Ben kimim ki?"

Gabriel kulağına gelen güçsüz sesle iç çekerken Leala başını kaldırarak yaşlı gözlerle ona bakar.

"Kimin ben? Yeryüzündeki herhangi bir melek...Neden benim için ruhundan bir parça koparmak isteyesin?"

"Çünkü sen farklısın—"

"Nasıl? Neyim farklı? Ben de en az diğer melekler kadar güçsüzüm. Hiçbir özelliğim yok Gabriel!"

"Nasıl böyle söylersin—"

"Neyim ben!?"

Leala ellerini çekerek gerilerken Gabriel onu belinden yakalayıp kendine çektiğinde genç kadın nefesi kesilerek onu izleyen kahverengi gözlere bakar. "Ne yapıyorsun?"

"Ne olduğunu mu bilmek istiyorsun?"

"Gabriel, bırak beni..."

"İstersen bırakırım, ama istemiyorsun. Asilliğinden, zarafetinden kendine böyle durmayı yakıştıramıyorsun sadece..."

Leala yutkunarak susarken Gabriel diğer elini onun yüzüne koyarak baş parmağının ucuyla genç kadının renksiz dudaklarını çizer. Leala dokunuşla gözlerini kapatırken fısıldar:

"Ben kimim Gabriel?"

"Sen, Leala, sen benim ruh eşimsin."

Leala'nın yeşil gözleri aniden açılırken sesi tekrar ona döner. "Ama—"

"Biliyorum—"

"Sen, Dört Büyükler—"

"*Biliyorum*...Ben de ilk hissettiğimde ihtimal vermemiştim..."

Leala büyümüş gözlerle başını iki yana sallıyorken yine de ne bir adım ileri ne de geri atıyordur.

"Biz farklıyız."

"Değiliz. İkimiz beraber diğer herkesten farklıyız, evet, ama sen ve ben farklı değiliz. İkimiz de meleğiz. Ruhlarımız, güçlerimiz—"

"Hepsi farklı!"

"Değil—"

"Farklı—"

Gabriel gülümseyerek eğilir ve Leala'nın dudaklarını kendi dudaklarıyla örterken genç melek küçük bir sesle nefesini tutarak gözlerini kapatır. Bir anda o gece gördüğü beyaz ışık onu alıp ayaklarını yerden kesmiş gibi hissederken ellerini Gabriel'in boynuna dolar, kendini güçlü meleğin göğsüne bastırırken birazdan Gabriel de ona sımsıkı sarıldığında meleklerin soyunda bir mucize gerçek olur: yeryüzünde doğmuş bir melekle Dört Büyükler'in ilki, soylarının en güçlü bağıyla bağlanır. Öyle ki, asırlar sonra biri yitip gittiğinde bile arkada kalan ondan bir parçayı hep yanında taşıyacaktır...

Leala dudaklarından kopan dudaklarla usul bir nefes alır ve Gabriel'in omuzlarına asılı kalmaya devam ederken gözleri hala kapalı, fısıldar:

"Seni gördüm..."

Gabriel gülümseyerek önündeki meleğin dudaklarını bir kez daha yavaşça öper, sonra dudaklarının hemen yanını, yanağını, çenesinin ucunu, boynunu, en sonunda omzunu öperek ona sımsıkı sarılırken Leala da gözlerini açarak ruhunu paylaşan adama tutunur.

"Gerçek seni, ruhunu, ışığını..."

"Hepsi senin."

Leala titreyerek derin bir nefes alır ve yüzünü Gabriel'in boynuna saklayarak kendini onun kollarına iyice bırakırken güçlü melek genç kadının artık ayakta duramayacak kadar yorulduğunu anlamış, hafifçe eğilerek onu dizlerinin altından tutup kucağına alır. "En son ne zaman uyudun?"

"Bilmiyorum..."

Gabriel onun sıcacık boynunu öperek yatağına yatırır, elbisesinin eteklerini düzelterek yorganını üzerine kapatıp geri çekilirken Leala kollarını onun boynundan çözmeden gözlerinin içine bakar. "Çok uzağa gitme."

"Buradayım, gitmiyorum—"

"Gabriel ben her seferinde sevdiklerimi kaybetmenin acısını nasıl kaldıracağım?"

"Ben seni teselli etmek için hep yanında olacağım."

Leala ağır göz kapaklarını yavaşça kapatıp açarak gülümser. "Ruh eşim..."

"Hep buradayım Lea, elini uzattığın zaman ben hep tutacağım. Şimdi uyu, hadi..."

Genç melek gözleri dolarak usulca iç çeker ve birazdan yeşil gözleri kapanarak titreyen nefesleri yavaşlar, elleri Gabriel'in boynundan çözülerek karnının üzerinde birleşirken Dört Büyükler'in en aydınlığı bu kadın için ölüme bile karşı gelmeye söz vermiş, Mucize'nin ona verdiği hediyeyi izler...

{ André Rieu – White Christmas }

3 ay sonra...

Mevsimin ilk karı etrafı kaplamış, her yer tertemiz ve bembeyaz görünüyorken şehir merkezinde her hafta kurulan pazar için yollar açılmış, kar yığınlarının arasındaki çamurlu patikalardan insanlar yürüyordur. Leala ve Delialona da dükkan ve tezgahların önünden geçiyorken yaklaşan Noel için etrafa asılmış çeşit çeşit kandillere bakıyorlardır. Delia uzanarak bir tanesinin fiyatını sorarken Leala soğuk havayı içine çekerek kürk mantosuna biraz daha sarınır. Tanıdık yüzler Lord Mercer olmadan ilk Noel'i geçirecek olan genç kadına selam veriyorken Leydi Catrin'e sevgilerini iletiyorlardır. Leala kibarca bütün iyi dilekleri kabul ederken birazdan Delia ona gümüş işlemelerle süslü bir kandil uzattığında gülümser.

"Benim için mi?"

"Elbette senin için, beğendin mi? İstersen başka bir rengini alalım, bak şurada altın yaldızlı olanlar da var—"

"Hayır, hayır...Bu çok güzel Delia, teşekkür ederim. Ben de sana almak istiyorum, hangisini beğendin?"

Delia keyifle arkadaşının koluna girip değişik modelleri gösteriyorken Leala bir tanesini işaret edip parası için kolundaki minik çantaya uzanır, ama o anda yanından birisi parayı uzatıp teşekkür edince Leala gülümseyerek Gabriel'e bakar.

"Delia'ya hediye alıyordum."

"İkimizden olsun." Yakışıklı adam dönerek diğer yandaki Delia'nın tarafına bakar. "Mutlu Noeller Delia."

Masmavi gözleri mutlulukla parlayan güzel melek içtenlikle gülümseyerek teşekkür eder ve hemen karşıdaki dükkanı gösterip bir süre orada olacağını söyleyip ikisini yalnız bırakır.

Delialona çıktıktan sonra Leala yanındaki adamın koluna girip ona sokularak sıcaklığını paylaşır. "Bu sene çok soğuk olacağa benziyor."

"Noel gecesi iyi haberi verirsek belki kalpleri ısıtırız?"

Leala başını kaldırarak Gabriel'in umutla bekleyen kahverengi gözlerine bakıyorken iç çekerek başını genç adamın koluna yaslar. "Gözden uzak kalmaya çalışmıyor muyuz?"

"Seni sevdiğimi ve evlenmek istediğimi söylediğimde Divan aşağı inip bizi cezalandırmayacak, değil mi?"

"Ama herkesin gözü bizde olacak. Sığınaktakilerle eskisi kadar görüşemeyeceğiz."

"Herkesin gözü zaten bizde, Lea. Her gün Dört Büyükler'den biri yeryüzüne inip bir melekle ruh eşi olmuyor ve ben yanında olduğum sürece sığınaktakilerle istediğin kadar sık ve uzun görüşebilirsin. Sırrını benden daha güvende tutacak bir ruh tanıyor musun?"

"Yine de..."

"Tabii benimle evlenmek istemiyorsan anlarım. Ruh eşi olduğumuz için illaki evlenmemize gerek yok. Arkadaş eşler de olabiliriz..." Gabriel bir an için kaşlarını çatarak öyle bir şeyin olup olmadığını düşünürken Leala gülümseyerek diğer elini de genç adamın koluna koyar ve kalabalık yolda yavaş adımlarla yürümeye devam ederken usulca konuşur:

"Hayatımda seninle evlenmek ve sonsuza kadar beraber yaşamaktan daha çok istediğim bir şey yok, biliyorsun."

"O halde?"

"Azrael'le konuştun mu?"

"Tabii konuştum."

"Günlük hal hatır soran sohbetinizden bahsetmediğimi biliyorsun, laf oyunu yapma Gabriel."

Gabriel tüm ışığıyla gülümseyerek koluna sarılmış olan Leala'ya bakarken onun ışığına ve oyunlarına birkaç aydan sonra artık alışmış olan Leala tek kaşını kaldırır. "Konuştun mu?"

Sarışın adamın gülüşü silinirken başını iki yana sallar. "Ruh eşi olup olmadığımızı test etmeleri için Divan'a gönderdiği isteklerin mühürleri bile daha kurumadı—"

"Ve sen Azrael'in rızası olmadan benimle evlenmek istiyorsun. Düğün gecemizde ölüp gitmemi istiyorsan—"

"Azrael ben varken sana dokunabilir mi sanıyorsun?"

Leala umduğundan daha ciddi ve tehditkar çıkan sesle bir an duraklarken Gabriel o anda yumuşayarak onunla beraber yürümeye devam eder. "Azrael çok zor sever, sevdiği zaman da kaybetmek ona çok dokunur. Lucine ve Calden'in ölümünden sonra kalbinin yumuşaması için değil iki asır, iki yüz asır geçse de kabuğunun kolay kolay çatlayacağını sanmıyorum."

"Azrael'in sevgisini böylesine kazanmış olmak büyük bir şans olmalı..."

Gabriel gülümser ve başını sallarken asırlar önce bir saray eğlencesinde dans eden kız kardeşinin hatırası gözlerinin önüne gelir. Leala onun düşünceli bakışlarından eskiye dair bir şeyler hatırladığını görebiliyor, gülümser. "O günleri özlüyor musun?"

"Özlediğim günlerin sayısı ölçülecek gibi değil..." Gabriel koluna sarılmış elleri tutarak hayatı boyunca aklına kazınan tüm hatıraların getireceği tebessümden daha sıcak bir gülümsemeyle Leala'ya bakar. "Ama senin içinde olduğun bir an için yaşadığım tüm hayatları alsalar sesimi bile çıkarmam..."

Leala ellerine değen dudakları ve bakmaya doyamadığı yakışıklı yüzü izliyorken kalbi havalanarak gülümser ve Gabriel'e oracıkta, herkesin ortasında uygunsuzca sarılmak isterken bir anda arkasından ikisinin arasına düşen bir kadınla ikisi de irkilir. Leala korkuyla ne olduğuna bakarken Gabriel onu arkasına almış, üzerlerine gelen kadının soğuktan buz kesmiş kollarını tutar.

"İyi misiniz hanımefendi?"

Üzerinde ince ve oldukça hırpalanmış bir elbise dışında hiçbir şey olmayan kadının kahverengi gözleri büyük bir korku ve telaşla parlıyorken başını iki yana sallar. "Onu arıyordum! Onu, Leala'yı!"

Leala şaşkınlıkla onu işaret eden kadına bakıyorken pazardaki kalabalık da yavaş yavaş onların etrafına toplanmaya başlıyordur. Saçları darmadağın olan ve muhtemelen korkusundan çok, soğuktan titreyen kadın eliyle arkasını işaret eder. "Dorian yaralı! Günlerdir yürüyoruz—Leala—Leala tek umudumuz sensin!"

Gabriel kadını tutarak sakinleştirmeye çalışıyorken dönerek Leala'ya bakar ve sessizce sorar:

"Onlardan biri mi?"

Leala bilmediğini fısıldar, ama bu kadar insanın ortasında bir şey yapamayacaklarını da söyleyip ondan yardım bekleyen kadına döner. "Adınız nedir?"

"Drea—adım Drea, Dorian, arkadaşım—yaralı, çok—ölmemesi için çok uğraştım!"

Kadın titreyerek ağlamaya başlayınca Leala uzanarak onu yakalar ve sarılarak başını tutarken Gabriel'e adı geçen Dorian'ı bulması için arka tarafı işaret eder. Gabriel başını sallar ve paltosunu çıkarıp Drea'nın üzerine sardıktan sonra sokaktaki insanların da yardımıyla yaralı olduğu söylenen Dorian'ın tarafına gider. O sırada Delia da arkadaşının yanına gelmiş, neler olduğunu sorarken Leala usulca fısıldar:

"Siyahlar, kamptan kaçmış olmalılar..."

Delialona dudağını ısırarak endişeyle Leala'ya bakarken genç kadın etraftaki insanlara teşekkür edip bundan sonrasını halledeceklerini söyleyerek Drea'yla birlikte daha tenha bir yere ilerler...

{ Guilio Caccini – Ave Maria }

Yeni sığınağa gelinir gelinmez Dorian boş odalardan birine alınmış, kırık kemiklerinin ve defalarca tekrar kanayıp kabuk bağlamış derin yaralarının acısından artık kendinde olmayan adamın başına Althea verilmişken Leala, Edaline ve Delialona da Drea ile birlikte Edaline'in odasına geçmiştir.

Sığınağın en büyük odalarından birinde Drea yatağın ucunda titreyerek oturuyorken Leala genç kadının önünde diz çökmüş, onu sakinleştirmeye çalışıyordur.

"Senin de yaralarına bakmamız gerek Drea—"

"İyiyim, yaşıyorum, iyiyim ben—Dorian'a bakmalıyım—"

Drea atılarak ayağa fırlarken Leala'yı iterek yere düşürür, ama Edaline kaçan kadından daha hızlı, onun kollarını tutarak tekrar yatağa oturtur.

"Arkadaşın iyi, Şifacı Melek onun yanında. Senin de iyi olmadığın belli, o yüzden şimdi burada oturup üzerindekileri çıkaracaksın, biz de senin yaralarına bakacağız, anladın mı?"

Drea yutkunarak önündeki meleğin koyu kahverengi gözlerine bakıyorken fısıltıyla sorar:

"Sen de bizdensin, değil mi?"

Edaline başını sallar. "Evet, öyleyim ve neredeyse koca bir senedir burada yaşıyorum. O yüzden şimdi bana güven ve üzerindekileri çıkar Drea, tamam mı?"

Titreyen kadın başını sallayınca Edaline onun kollarını bırakır. Drea yavaşça elbisesinin eteklerini sıyırarak kaldırıyorken bir anda acıyla yüzünü buruşturunca Delialona hemen ona yardıma koşar. "Tamam, yavaşça, bana bırak..."

Drea ona yardım eden meleğin binbir rengi saklayan mavi gözlerine bakıyorken Delialona onun bir kolunu elbiseden kurtarırken gülümser. "Bir tanesi bitti..."

Drea da sanki rüyadaymış gibi hafifçe tebessüm ederken Delia diğer kolunu da çıkardığında Leala yataktaki kadının belinden sırtına kadar uzanan acı verici morluğu görür.

"Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç gün önce, attan düştüm."

Leala iç çekerek yatakta onun yanına oturur ve Althea'nın verdiği merhemlerden bir tanesini alıp önce parmaklarına sürer, sonra Drea'nın morluğuna uzanırken bir an duraksar ve ona bakar. "Sürebilir miyim?"

Sert hatlı yüzündeki korkmuş ifade artık seçilemeyen Drea usulca başını sallar, sonra başını eğerek Leala'nın merhemi süren parmaklarını izlerken ayakta bekleyen Edaline sorar:

"Leala'yı burada bulacağını nasıl biliyordun?"

"Bizi esir tutan Beyazlar konuşurken duydum—" Drea acıyla yüzünü buruşturarak gözlerini kapatır, Leala özür dileyerek daha yumuşak sürmeye devam ederken Edaline konuşur:

"Gücünün ne olduğunu biliyor musun?"

Drea başını sallar. "Adalet ve Güç."

"Arkadaşının gücü?"

"Rüzgar ve Öfke."

"Güçlerinizi size Beyazlar mı söyledi, yoksa siz biliyor muydunuz?"

"Biliyorduk. Beyazların eline düşmeden önce Isabel söylemişti."

Leala merhemi sürmeyi bitirmiş, Drea'nın vücudunda başka bir iz olup olmadığına bakıyorken çoktan iyileşmiş kesik ve çiziklerin dışında bir şey göremiyordur, sorar:

"Isabel kim?"

"Kamptan onunla birlikte kaçtık. Daha doğrusu o bizi kaçırdı, ama sonra birbirimizi kaybettik."

Leala anladığını söyleyerek başını sallarken Edaline sorar:

"Onun gücü neydi?"

"Karanlık ve Korku."

Edaline başını sallar ve bunların hepsini daha sonra not almak için aklında tutarken bu sefer Delialona sorar. "Size o kampta ne yaptılar, Drea?"

Delia'nın üzgün sesiyle yataktaki kadın dönerek onun gözlerinin içine bakar. "Dorian'ı görmedin mi? İşte onu yaptılar. Üzerimizde aylarca iyileşmeyecek yaralar açtılar. Binbir çeşit efsunla, zincirlerle, kırbaçlarla eziyet ettiler..."

Drea boğazında düğümlenen bir şeyle yutkunarak susarken başını eğer, o sırada Leala onun kestane rengi uzun saçlarını kaldırarak ensesine ve boynuna da bakıp bir şey göremeyince saçları yavaşça bırakır. "Sen daha iyisin. Dorian neden o kadar hırpalanmış?"

"Karşı koyduğu için..."

Leala endişeli bakışlarla arkadaşlarına bakarken Delia ağlamaklı görünüyor, Edaline ise ilk günden beri her yeni gelene yaptığı gibi mesafeli bir şüpheyle Drea'yı izliyordur.

"Doğru söylediğini nereden bileceğiz?"

Delia ve Leala hızla Edaline'e dönerken Drea da bakışlarını kendisi gibi Siyah olan soydaşına kaldırır. "Ne olduğumu düşünüyorsun? Divan'dan inip sizin sığınağınızı yerle bir edecek bir yaver mi?"

"Buraya benden sonra gelen bütün Siyahlar'ı ben bulup getirdim. Hiçbirinin ne Leala'dan ne de Beyaz Melekler'den haberi vardı. Sen çok fazla şey biliyor gibisin."

"Sen de aylarca acıdan uyuyamayıp kapıda nöbet bekleyen Beyazların konuşmalarını dinleseydin sen de öğrenirdin. Leala ve Catrin dışında hiçbir şey konuşmazlardı."

"Ne söylüyorlardı peki?"

Drea dönerek diğer Beyazların gizliden gizliye nefret ettiği mucize melek Leala'ya bakar.

"Ailenizin soylarına nasıl büyük bir yüz karası olduğundan, bütün bu uğursuzluğun Catrin'in elinden çıktığından bahsediyorlardı. Senin de annenden bir farkın yokmuş. Bir yerlerde Siyahlar'ı toplayıp beslediğinizden emin gibiydiler, ama kanıtları yoktu. Catrin Nesil Yöneticisi olmayı başardığı için de seslerini çıkaramıyorlardı..."

Leala her duyduğu kelimeyle ifadesi kasılarak Drea'yı dinliyorken Siyah Melek anlatmaya devam ediyordur:

"Onlar konuştukça biz de gerçekten senin Siyahlar'ı korumak için bir şeyler yaptığını düşünmeye başladık. Bir gün ulaşmayı umut ettiğimiz tek çıkış yolu sen oldun."

"Sizden başka o kamptan kaçabilen oldu mu?"

"Hepsi öldüler. Biz Isabel'in sayesinde kaçabildik. Karanlığı ve korkuyu iyi kullanırdı. Şimdi nerede kim bilir..."

Drea sanki kendinden bir parça kaybetmiş gibi çökmüş bir ifadeyle boşluğa bakarken sesi kısılmıştır. "En son altı ay önce onunla beraberdik. Bir gece erzak getirme sırası ondayken şehre indi, bir daha da geri dönmedi. Onun ardından çok yol geçtik, nereye gittiğimizi biliyordu. Olur da belki bir gün bizi bulur dedim, ama hiç ortaya çıkmadı..."

Leala üzüntüyle başını sallar ve uzanarak Drea'nın ellerini tutar. "Sizi oradan kurtarabilecek kadar güçlüyse tek başına hayatta kalmayı da başarmıştır."

Drea bilmediğini fısıldayarak başını iki yana sallıyorken onun önünde oturan Delialona burnunu çekerek yüzünü saklar ve koşar adımlarla odadan çıkarken Edaline gözlerini devirerek onun arkasından bakıp sonra yataktakilere döner. "Ben diğer tarafta Şifacı'nın ne yaptığına bakmaya gidiyorum. Lea, sen buna giyecek bir şeyler bulursun. Kızlara söylerim, yiyecek bir şey de hazırlarlar..."

Leala başını sallar ve hafifçe gülümseyerek Drea'nın saçlarını düzeltirken Edaline onları bırakıp odadan çıkar.

Aylardır sığınağın bütün işleriyle ilgilenen Edaline, Leala'dan sonra ikinci kurtarıcıymış gibi büyük bir saygıyla karşılanıyorken üç ay önce Gabriel'in onlar için açtığı evde bütün her şey ondan soruluyordur.

Bencillik ve Kibir güçleriyle Lucifer'in elinden doğmuş, ama ona köle olmamış melek koridorda koşturan ufaklıkları geçerken yüzündeki gülümseme ona verilen güçlerin tam tersini gösteriyordur. Genç kadın Dorian'ın tutulduğu odanın kapı koluna uzanır, ama o anda eli tutulup çekildiğinde Edaline öfkeyle o tarafa döner. "Ne yapıyor—"

Raphael tuttuğu eli bırakarak Edaline'e bakarken genç kadın da kendini toparlar. "Raphael..."

"Althea çalışırken o söylemeden odaya girmeyiz."

Edaline kapalı kapıya bakarak başını sallar, sonra kollarını kavuşturarak Raphael'e bakarken sorar:

"Gabriel nerede?"

"Michael'in yanına gittiğini söyledi, nedenini sormadım."

"İstemiyorsan burada beklemek zorunda değilsin, ben Şifacı'nın söylediklerini yapması için birilerini ayarlarım."

"Önemli değil. Gabriel'i hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Sırf Gabriel istediği için buraya gelmek zorunda da değilsin—"

Raphael alaycı bir gülümsemeyle başını sallar. "Biliyorum. Siz bizden önce de pekala başınızın çaresine bakıyordunuz, değil mi?"

Edaline susarken Raphael gülümsemesi silinerek genç kadının iri, kahverengi gözlerinin içine bakar. "Biliyorum Edaline. Ne zaman karşılaşsak aynı şeyi söylüyorsun. Bana ve kardeşlerime olan yıkılamaz nefretinin farkındayım."

Edaline çenesini hafifçe kaldırarak ona bakarken Raphael tekrar kapıya döner. "Yapacak başka işlerin varsa seni tutmak istemem—"

"Ters gidecek en küçük bir şeyde bizi ortada bırakıp bırakmayacağınızı kimse bilmiyor."

Raphael itiraz eder bir bakışla Edaline'e dönerken genç kadın hiç durakasamdan devam eder:

"Kendi soyunuzun bir diğerine güvenmesi bile bu kadar zorken ben nasıl en başından beri *benim soyumu* düşman ilan edenlerden birine güveneyim?"

"Siyah Melekler'in düşman ilan edilmesiyle bizim bir ilgimiz yok—"

"Biana'nın aklanmasından sonra Divan'a giden sizin kardeşiniz değil miydi? Naysa, Biana'ya son nefesinde güvenip akladığı için cezalandırılmasını isteyen Azrael değil miydi? Siz dördünüz bir bütün değil misiniz? Yoksa siz de mi birbirinize güvenmiyorsunuz?"

Raphael arkasında birleştirdiği ellerini yumruk yaparak karşısındaki kadının yüzüne bir tokat atmamak için kendi zor tutuyorken Edaline onun neden kendini kastığını fark etmiş olacak, bilmiş bir ifadeyle gülümser. "Benim söylediklerimi söyleyen, erkeklerden biri olsaydı şimdiye kadar suratını dağıtmıştın, değil mi? Sen de bizden nefret ediyorsun Raphael, aksini iddia etmeye çalışma. Hiçbir zaman tüm kalbinle yanımızda olmayacaksın. Hoş, Leala yanımızda olmasa hiçbirinizin burayı ayakta bırakacağını sanmıyorum. Herkes bir diğerini mutlu etmek için bize katlanıyor—"

"O zaman neden bütün *soydaşlarını* alıp bizden uzak bir yere gitmiyorsun Edaline? Tek başınıza pekala başınızın çaresine bakabilirsiniz, değil mi?"

Edaline bu sefer az önceki gibi hızlı cevap veremeyince Raphael gülümser. "Sen de Leala'ya olan minnet borcun yüzünden burada onun istediği gibi yaşamıyor musun? Sen de kendi soyundan olmayan bir meleğe güvenip onun sayesinde, onunla birlikte ayakta durmuyor musun?"

Genç kadın hala sessizken Raphael arkada birleştirdiği ellerini çözerek kapıya döner. "Bencillik, rengi ne olursa olsun hiçbir meleğe yakışmayan bir vasıftır Edaline, unutma..."

Bütün o büyük kelimeler ve imalı tavırların sonunda Edaline'e en çok bu dokunurken genç kadın dudaklarını birbirine bastırarak gözlerinin dolmamasına çalışır. O sırada odanın kapısı açılıp yorgunluktan bitap düşmüş bir Althea görünürken genç kadın kapıyı açık bırakarak koridora çıkar. "Gün doğumuna kadar kendine gelir. Raphael, çok yorgunum, beni eve götürür müsün?"

Raphael sevgiyle gülümseyerek Althea'nın ellerini tutar ve kızıl saçlı kız ona sarıldığında ikisi ortadan kaybolurken Edaline onların arkasından kalmış boşluğa bakar ve içerde yatan Dorian'ın nasıl olacağını umursamadan arkasını dönüp uzaklaşır...

* * *

XX. Kaçış

Veronica artık her gece görmeye alıştığı kabusların birinden daha irkilerek uyanırken hemen yanındaki Isabel onu kollarından tutarak dikkatlice doğrultur. "Tamam, geçti..."

Sarışın melek başını sallayarak kurumuş dudaklarını birbirine bastırırken Isabel ona bir bardak temiz su uzattığında minnetle gülümseyerek hızla suyu içer, işi bittiğinde Isabel bardağı tekrar saklarken zindanın kapıları açılır ve günlük kontrol için vampirler içeri girer.

Kaia her zamanki gibi oldukça neşeli, esirlerin arasından yürüyerek ara sıra yerde kendinden geçmiş olanları ayağının ucuyla dürtüyordur. "Bu böcekler ölmüş mü Wallace?"

Wallace eğilerek yerdeki bir tanesinin nabzına bakar, hala attığını görünce başını iki yana sallar. "Daha değil."

Kaia memnun, başını sallayarak yürümeye devam ederken Isabel'in önüne geldiğinde yüzündeki gülümseme söner, mavi gözlü vampir eğilerek Isabel'in bal rengine dönmüş gözlerine bakarken nefretle sırıtır. "Aç mısın Isabella?"

"Isabella olabilir, ama ben değilim."

"Çok bilmiş küçük orospu!" Kaia elinin tersiyle Isabel'in suratına bir tokat çaktığında her seferinde olduğu gibi Wallace onu belinden tutup geri çeker.

"Elini neden kirletiyorsun? Gel Kaia—"

Kaia, Wallace'ın kollarına tutunarak Isabel'e tekmeler savuruyorken Wallace onu geri çektiği için hiçbiri hedefine ulaşmıyordur, genç kız bağırır:

"Ben Isabella diyorsam adın Isabella'dır!"

Isabel sırıtarak onun kendini parçalamasını izliyorken sesini çıkarmıyordur. Sonunda Kaia, Wallace'ın kollarından inip tekrar yere bastığında elbisesini düzelterek önce Wallace'a, sonra Lucian'a bakarak konuşur:

"Orospuya bir damla kan verirseniz ikinizin de bağırsaklarını sökerim. Anladınız mı beni?"

İki adam da başlarını sallarken Kaia eliyle Wallace'a gelmesini işaret eder ve onunla birlikte zindandan çıkarken arkada kalan Lucian'a kapıyı kapatıp zincirleri kontrol etmesini söyler. Lucian söyleneni yaparak kapıyı kapatırken kilitleri de indirdikten sonra zindandaki sesler azalır, birbirine vuran demirler susarken Lucian arkasını döner.

"On dakikanız var, elinizi çabuk tutun..."

Genç adamın işaretiyle bazı melekler dönerek zincirlerini yavaşça duvardaki bir aralıktan çıkarır, sonra hızlı adımlarla ölü vampirlerin durduğu karanlık köşeye giderken musluklardan biri açılır, suyun sesi duyulunca Lucian iç çekerek Isabel ve Veronica'nın yanına gider.

Isabel gülümseyerek biraz kenara çekilirken Lucian artık ayağa kalkamayan Veronica'nın yanına gelip elbisesinin yırtık kısmını kaldırarak mosmor olmuş beline bakar. "Ağrısı biraz azaldı mı?"

Veronica sessizce başını sallarken Lucian parmaklarını hafifçe rengi değişmiş derinin üzerinde gezdirir, acısından ayağa dahi zorla kalkan genç kadın irkildiğinde Vampir'in koyu mavi gözleri ona bakar. "Teninde dokunamıyorum bile, bu halde nasıl kaçacağız Veronica?"

Güzel meleğin gözleri dolarken Isabel araya girer. "Zamanı gelince kaçacak gücü bulacaktır. Sen onu bırak da zinciri getirdin mi onu söyle..."

Lucian cebinden çıkardığı zinciri Isabel'in kucağına atar, sonra tekrar Veronica'ya dönerken sarışın kadın onu izliyor, kısılmış sesiyle konuşur:

"Acıdan ikiye ayrılsam da buradan çıkmak için koşarım. Beni merak etme..."

Genç adamın yakışıklı yüzüne hafif bir gülümseme yayılırken Veronica da ona gülümser. O sırada suyla işi biten melekler yerlerine dönüyorken Lucian ayağa kalkar, zincirler yerine takılır, gürültü artarken genç adam zindanın kapısını açıp dışarı çıktığında her şey eski düzenine döner...

Lucian boynundaki kurumuş bir yara izini kaşıyarak odasına giriyorken bir anda sağından biri atılarak onu içeri atıp kapıyı kapattığında Lucian, Wallace'ın öfkeyle parlayan kırmızı gözlerini görür.

"Sen biricik sevgilinle yemeğe gitmiyor muydun?"

Wallace sadece hırıldayarak cevap verdiğinde Lucian sırıtır. "Seni kovdu değil mi?"

Kan kırmızı bakışları olan vampir elini beline götürüp küçük bir bıçak çıkartır ve Lucian'a uzatırken genç adam hiç soru sormadan alıp bileğini açar, bıçağı mermer kadar beyaz tene değdirip derin bir kesik açarken dışarı sızan kanla hafifçe gülümser, sonra bıçağı dudaklarına götürüp üzerindeki kanı yalayarak Wallace'a bakar. Kan kırmızı gözler onu izliyorken Lucian bıçağı yere bıraktığı anda Wallace onun bileğini tutarak kaldırır, ama parmaklarının arasına akan kandan önce, diğer vampirin dudaklarına saldırdığında Lucian inleyerek sertçe arkasındaki yatağa düşer.

Wallace'ın yumruğunun içinde sıkılan bilekten akan kanla çarşafta oluşan kırmızı leke büyüyorken aç vampir altındaki adamın dilinde kalmış bütün tadı emiyor, dudaklarını ısırarak açılan küçük kesiklerden canını çekiyorken biraz sonra Lucian onu omzundan geriye ittiğinde öfkeyle başını çeker, ama alttaki melek hala aklı başında, konuşur:

"Önce karnını doyur—"

Wallace aldırmadan hırıldayarak yine onun dudaklarına uzanacakken Lucian serbest kalan eliyle onun suratına bir yumruk geçirir. "İç dedim!"

Bir an sonra Wallace tekrar Lucian'ın üzerine yatar, ama bu sefer dudaklarını kesik bileğe bastırırken onun altında kalan Lucian başını çevirmiş, kanının damarlarından çıkıp gittiği yeri izliyordur. Wallace'ın kıpkırmızı dudakları kanı su gibi emiyorken Lucian derin bir nefes alarak gözlerini kapatır. "Öldürme..."

Wallace bir an için başını kaldırdığında Lucian gülerek diğer eliyle onun başını yine eski yerine iter. "Daha değil, devam et."

Kırmızı dudaklar yine bileğe dokunurken Lucian yutkunarak gözlerini açar, diğer eli hala Wallace'ın başındayken konuşur:

"Meleklere kaçmaları için yardım ediyorum."

Kesiğin üzerine bastıran dil geri çekilirken Lucian elinin altındaki saçları sıkarak Wallace'ın ensesini tutar. "Sus. Sen de onları tutmaya meraklı değilsin."

Dudaklar da çekilecekken Lucian tutuğu enseyi sıkar. "Devam et. Ben konuşmayı bitirene kadar sen de doyarsın."

Wallace yaranın üzerini hafifçe yalayarak emmeye devam ederken Lucian hafifçe gülerek bir an gözlerini kapatır, sonra derin bir nefesle tekrar açarken devam eder:

"İki ay oluyor. Sana söyleyecektim, ama emin olamadım..."

Wallace altındaki adamın derisini hafifçe ısırıp hırıldayarak bu konuda düşündüklerini belli ederken Lucian gülümser. "Seni istediğim kadar avcumun içine alamamıştım, hala Kaia'nın aşk köpeğiydin."

Bunun üzerine Wallace doyduğuna kanaat getirerek başını çeker ve Lucian'ın bileğindeki yarayı boydan boya yalayarak kapatırken onun canıyla lekelenmiş dudaklarını elinin tersiyle silip altındaki adamın gözlerine bakar.

"Seni öldürmek zorunda kalacağım Lucian."

"Muhtemelen."

"Sen ölürsen diğerleri de ölecek."

"Isabel var..."

Wallace buna cevap veremezken Lucian kaşlarını kaldırarak güler. "O kadar aptal mıyım sanıyorsun? Isabel'i beslediğinin farkındayım."

"Kaçması için beslemiyorum. Bir gece delirip senin *biricik sevgilin* Veronica'yı kurutmasın diye aklını başında tutuyorum."

"Ve onunla yatıyorsun."

Wallace dudaklarını yalayarak yatağa bastırır ve Lucian'ın üzerinden kalkarken yataktaki adam da dirsekleri üzerinde doğrulur. "Birisi seni içerken karşı koymanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, o yüzden anlarım..."

Wallace dönerek iki aydır Kaia'nın onu kapı dışarı ettiği her gece kanından bir yudum aldığı adama bakarken Lucian onun bakışlarının farkında değil, kan içindeki bileğine bakarak konuşur:

"Isabel de en az senin kadar güzel içiyorsa belki bundan sonra onu ben beslemeliyim."

Ayaktaki vampirin boğazından öfkeli bir ses yükselirken Lucian gülümseyerek ona bakar. "Hangimizi kıskanıyorsun?"

"Saçmalamayı kes Lucas—"

Lucian'ın ifadesi bir anda kasılırken Wallace da hazırlıksız yakalanmış, hemen düzeltir. "Lucian..."

"Sadece aklın başında değilken o ismi kullandığını sanıyordum..."

"Benim aklım her zaman başımda. İsim bir anda geldi, bir şey değil—"

"O zaman biraz daha dikkat et."

Wallace gözlerini kısarak yataktan kalkan Lucian'a bakıyorken sorar:

"Nefret mi ediyorsun yoksa hoşuna mı gidiyor?"

"Nefret ediyorum. Benim adım Lucian. Sen de Kaia gibi takma adlara başlama. Ben senin böceğin değilim."

"Ben hiçbir böceğe takma ad vermedim—"

"Her neyse. Sana söylediklerimi gidip Kaia'ya yetiştirirsen ikinizi de öldürmek zorunda kalırım, o yüzden yapma."

Wallace içtenlikle bir kahkaha atarken Lucian odanın bir ucundaki su dolu kasede bileğini yıkıyor, sesini çıkarmaz ve birazdan Wallace yanına yanaştığında da başını çevirmez. Wallace suyla gereğinden fazla oynayan adamı bir süre izleyip sonra bir şey söylemeden dönüp odadan çıktığında Lucian iki elini de kanla lekelenmiş suya bastırıp usul bir nefes verir...

Gecenin geç saatlerinde zindandaki yorgun melekler uykuya dalmışken Isabel uyanık, bacağında uyumuş olan Veronica'nın saçlarını okşuyorken boğazı kuru, dişlerini birbirine sürterek açlığını unutmaya çalışıyordur. Birazdan zindanın açık kapısından giren adım sesleri duyulduğunda Isabel başını o tarafa çevirip hafifçe öne eğilerek kimin geldiğini görmek ister, yüksek duvarlarda, pencere demeye bin şahit isteyen açıklıktan vuran ışıklarla gelenin Wallace olduğunu seçebilirken gülümser ve fısıldar:

"Böcek Kraliçesi izin vermedi mi?"

Wallace bir şey söylemeden eliyle ayağa kalkmasını işaret eder. Isabel kaşlarını kaldırarak usul bir "Peki..." fısıldar ve topladığı birkaç kuru bezi Veronica'nın başının altına koyup ayağa kalkarken kollarındaki demirlerin sesi zindanda yankılanır. Wallace onun ayakta beklemeye devam ettiğini görünce yine konuşmadan zincirleri işaret eder. Isabel kollarını kaldırarak bağlı olduğunu gösterirken Wallace şeytanca gülümsediğinde genç kadın onun bildiğini anlamış, bir anlık şaşkınlıkla fısıldar:

"Böcek Kraliçesi de biliyor mu?"

Wallace başını iki yana sallar ve eliyle gelmesini işaret edince Isabel dönerek zincirini duvardan çıkarır, ağır metali elinde toplayarak Wallace'ın yanına yürürken bir an sonra genç adam ona eğilip dudaklarını örttüğünde nefesini tutar. Wallace onun ensesini yakalamış, sertçe kendine bastırıyorken sonunda yeterince canını acıttığına karar verip geri çekilir ve kırık camlardan giren rüzgarın sesinde kaybolan bir fısıltıyla konuşur:

"Sen burada kalacaksın."

"Efendim?"

"Diğerleri kaçarken sen burada kalacaksın, benimle..."

Isabel sinirle güler. "Aklınca beni cezalandırıyor musun?"

"Hak etmiyor musun?"

"Neden diğer sevgiline sormuyorsun?"

Wallace kaşlarını çatınca Isabel gülümser. "Lucian?"

"Lucian benim sevgilim değil—"

"Ama onu içiyorsun, değil mi?"

Wallace cevap vermeyince Isabel uzanarak genç adamın boynunu iki eliyle tutar ve başını kendine indirirken dilinin ucuyla kırmızı dudakları yavaşça yalayıp gülümser. "Kokusunu alıyorum, bana yalan söyleme..."

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim." Wallace boynundaki elleri tutarak indirirken Isabel sessizce gülerek geriler.

"Onu sevdiğin için buradan gitmesini istiyorsun. Benim burada kalmamın hiçbir anlamı yok—belki de var! Aha!"

Wallace kaşlarını çatarak karşısındaki cadının yine ne uydurduğunu merak ediyorken Isabel zincirleri yerlerde sürünerek onun etrafında dolaşmaya başlar. "Beni yanında istediğini söyleyip aklınca onu kıskandıracaksın—"

"Saçmalıyorsun. Canın konuşmak istiyorsa sabahı bekle, arkadaşların uyansın. O zamana kadar açlıktan ölmezsen tabii..."

Isabel bunu duyunca dönmeyi bırakıp Wallace'a arkasından sarılır ve sırtının tam ortasına yüzünü gömerek kokusunu içine çekerken gülümser. "Lucian gibi kokuyorsun..."

"Sen onun kokusunu nereden biliyorsun?"

"Ben herkesin kokusunu biliyorum, kıskanma Wallace."

Wallace iç çekerek göğsüne bastıran parmakları zorla açar ve dönerek Isabel'i boynundan yakalarken genç kadın heyecanla onun atan damarına bakıyordur, ama daha bir damla kan göremeden Kaia'nın kulakları sağır eden çığlığı duyulunca Wallace hızla oraya döner, zindandaki melekler uyanır, Lucian'ın kapısı çarparak açılırken kıyamet başlar...

{ Yoshihisa Hirano & Hideki Tanuichi – Low of Solipsism }

"ZİNCİRLERİMDEN BİRİ KAYIP! LUCIAN!"

Kaia'nın haykırışıyla uyuyan melekler ayaklanıp uğuldamaya başlarken Isabel korkuyla yutkunarak Wallace'a bakar, ama Wallace ona aldırmıyor, bir telaşla genç kadını ittirerek zincirini yerine takarken hemen sonra hızla Lucian'ın odasına koşar. Göz açıp kapayıncaya kadar Wallace odada belirmiş, Lucian'ın

üzerine yürüyen Kaia'yı kollarından tutarken Lucifer'in ilk vampir meleği bütün binayı ateşe verebilecek bir öfkeyle Lucian'a bakıyordur.

"Wallace öyle bir şey yapacak kadar aptal değildir. Neler çeviriyorsun Lucian? Konuş, yoksa düşünmeden damarlarındaki bütün kanı kuruturum!"

Lucian bir şey söylemeden arkadaki Wallace'a bakarken yeşil gözlü vampir de en az Kaia kadar öfkeli görünüyordur. Lucian'ın sessiz kaldığı her saniye onun ölüm fermanına attığı imzası oluyorken Wallace her şeyin farkında, her an ciğerini söküp kollarından kaçacak gibi bekleyen Kaia'nın omzunu öperek kulağına fısıldar:

"Bana bırak, ben onu konuşturmasını bilirim..."

Kaia iğrenmiş bir ifadeyle omzunu silkerek Wallace'ı üzerinden atar ve iri gözlerinden ölüm taşarak arkasını dönerken Wallace kasılmış, ama belli etmemeye çalışıyordur. Kaia ona doğru bir adım atarak başını sol tarafa yatırırken en uysal sesiyle konuşur:

"Aptal gibi mi görünüyorum Wallace? Senin kokuna, tadına başkası karıştığı zaman anlayamazmıyım sanıyordun?"

Wallace yutkunarak bir an için arkadaki Lucian'a bakar ve bu en büyük hatası olurken Kaia elinin tersiyle onun suratına bir tokat indirdiğinde genç adam boynu koparcasına savrularak sol taraftaki duvara yapışır. Kaia öfkeyle hırıldayarak bir pisliğe bakıyormuş gibi ona bakıyorken Wallace derin nefesler alıyordur.

"Kaia, yapma—"

"Sen beni seviyorsun, sadece beni! Beni!"

Wallace başını sallar. "Elbette seni seviyorum—"

"YALANCI! SENİN DE DİĞER BÖCEKLERDEN BİR FARKIN YOK! PİÇ KURUSU!"

Kaia ayağını savurarak Wallace'ın suratına bir tekme geçirirken arkadaki Lucian atılacak olur, ama Wallace elini kaldırdığında yumruklarını sıkarak geriler. Wallace dudağından sızan kanı yalayarak tekrar Kaia'ya bakarken gülümser. "Zincirinin nerede olduğunu bilmek ister misin?"

O anda genç adam suratına bir tekme daha yerken Kaia ayağını indirip yere vurduğunda bütün bina sarsılır. Wallace dehşetle ellerini yere bastırırken Kaia zehirli bir kahkahayla ayağını bir kez daha vurur. Bu sefer zayıf duvarlarda çatlaklar oluşurken genç kız keyifle zıplar. "Sizi sırf canım istediği için canlı tutuyorum dediğimde bana inanmamıştın Wallace!"

Wallace ilk defa saf bir korkuyla onu izliyorken Kaia bütün güzelliğiyle gülümseyerek genç adamın önünde eğilir. "Şimdi ikna oldun mu?"

Yeşil gözlü vampir başını sallayacakken o anda arkadan atılan Lucian'ı gördüğünde ifadesi saf bir dehşetle dolar, ama o daha bir şey söyleyemeden Kaia sırtını gerip omuzlarının ortasından çıkan koyu kırmızı ışıklarla Lucian'ı odanın diğer ucuna uçurur.

Lucifer'in meleği boynunu gererek kıtırdatırken kan kırmızı kanatları sönerek ortadan kaybolur. Genç kız narin vücudunu sivri topuklarının üzerinde taşıyarak odadan çıkarken bir an sonra boğazından geçirilen

zincirle nefessiz kalarak bir feryat bırakır. Arkasındaki Isabel sırıtırken Kaia hırıldayarak gözlerini kapatır ve o anda bütün bina göz alıcı bir ışıkla dolup zindandan canhıraş haykırışlar yükselirken Isabel elindeki zinciri bırakmadan bağırarak gözlerini yumar...

{ Yoshihisa Hirano & Hideki Tanuichi – Dirge }

Lucian tekrar gözlerini açabildiğinde kör edici ışık gitmiş, her şey eskisi gibi görünüyorken bir yerlerden boğuk sesler geliyordur. Lucian ellerini yere bastırarak düştüğü yerden doğrulurken gözlerini birkaç defa kapatıp açarak odanın diğer ucundaki renklerin ne olduğunu seçmeye çalışır. Sonunda onların Wallace ve Isabel olduklarını gördüğünde duvara tutunarak ayağa kalkar. "Ne oldu?"

Isabel ona cevap vermekten çok yerdeki Wallace'a bağırıyormuş gibi görünüyorken Lucian başını tutarak o tarafa ilerler ve o anda gördükleriyle kalakalırken Isabel'in neden bağırdığı anlaşılır. Wallace yere yığılmış, ağzından, burnundan, kulaklarından ve hatta göz pınarlarından kanlar akıyorken Isabel bileğini kesmiş, ona içmesi için adeta yalvarıyordur.

Lucian neler olduğunu kavrayıp kendine gelebildiğinde hızla yere çöker ve Wallace'ın başını tutarak kaldırıp dizlerine koyarken nasıl çıktığını bilmediği bir sesle sorar:

"Neler oldu—Nasıl, az önceki ışık mı yaptı bunu?"

"Az önce falan değil Lucian! Saatlerdir baygın yatıyorsun! Kaia bir anda ortadan kayboldu, o gittiğinden beri Wallace kanıyor ve inatla ona verdiğim kanı içmiyor—KAHROLASI AÇ DUDAKLARINI!"

Isabel neredeyse kendinden geçecekmiş gibi duran Wallace'ın suratına bir tane patlatıp bileğini onun dudaklarına bastırır, ama o ne kadar bastırırsa Wallace da dudaklarını o kadar sıkıp kapatırken genç kadın sonunda pes ettiğinde kendi yarasını emerek iyileştirir ve ayağa kalkar. "Ne istiyorsun!? Ölüp gidersen daha mı iyi olacak!?"

Wallace titreyerek sarsılırken Lucian onun başını tutuyor, birazdan yeşil gözler kendi gözlerine kilitlendiğinde ürpererek dizlerindeki adama bakar. "Ne istiyorsun Wallace?"

Wallace kan ağlayan gözlerini yavaşça açıp kapatarak yutkunurken Lucian anlamış, başını sallayarak elini Isabel'e uzatır. "Bıçağı ver Isabel—"

"İçmiyor—"

"Ver dedim!"

Isabel bıçağı kafasına atarcasına Lucian'a uzatır, genç adam aldığı gibi bileğini keserek kendi kanını akıtırken keskin metali yine dudaklarıyla temizler, sonra eğilerek Wallace'ı öperken yerdeki adam da titreyen elini kaldırarak onun başına koyduğunda arkadaki Isabel rahat bir nefes bırakarak arkasındaki duvara yaslanır.

Lucian, Wallace'ı bir kez daha öpüp geri çekilirken kanayan bileğini ona getirir. "İç..."

Wallace uzanarak dilini yaranın üzerine bastırır, sonra tüm gücüyle emerken Lucian ilk defa canının acıdığını hisseder, ama sesini çıkarmadan kanayan adamın tekrar doğmasına izin verir...

Lucian elindeki ıslak bezle Wallace'ın yüzündeki kanı temizliyorken az önce onu kuruturcasına içmiş olan adam şimdi ölü gibi uyuyordur. Lucian artık rengi kırmızıya dönmüş bezi suya bir kez daha batırıp iki elinin arasında sıkar ve kapanmakta ısrar eden gözlerini kırpıştırarak kendini uyanık tutarken tekrar Wallace'a döner. O sırada odanın açık kapısından Isabel ve kolundaki Veronica göründüğünde Lucian neredeyse varlığını unuttuğu sarışını karşısında görünce şaşkınlıkla ayağa kalkar.

"Sen neden diğerleriyle gitmedin?"

"Seni bekledim..."

Yanındaki Isabel usulca "Aptal..." diye mırıldanırken öylesine söylediği o kadar bellidir ki Veronica gülümseyerek onu bırakır ve belini tutarak odanın içine doğru yürürken yataktaki Wallace'ı gösterir.

"Onun nesi var?"

Lucian soruyla birlikte tekrar yatataki renksiz adama bakar ve iç çekerek elindeki bezi kırmızı suya bırakırken cevaplar:

"Kaia canını çıkardı. Tam anlamıyla..."

Veronica kaşlarını çatarak dizlerinin üzerinde yere çöker ve hala lekelenmemiş ruhunun ışığıyla aydınlanmış masmavi gözleriyle uyuyan vampire bakarken usulca konuşur:

"Diğerine göre daha iyi bir adam. Ölmesini istemem..."

Lucian da onunla birlikte yere otururken Veronica'yı kolunun altına alır ve kendine çekerek sarı saçlarından öperken Beyaz Melek aylar süren eziyetinden sonra ona gerçekten merhamet göstermiş tek adama sarılarak yataktaki Wallace'ı izler...

"Al, iç şunu..."

Lucian önüne uzatılan kan dolu bardağa bakıyorken saatler sonra gözlerini ilk defa Wallace'tan alıp Isabel'e bakar. "İstemiyorum."

"Gözlerin öyle söylemiyor, al Lucian. Merak etme sen karnını doyurunca Wallace ölmeyecek."

Lucian uzanarak bardağı alır ve kurumuş dudaklarına yaslayarak içindeki kanı içmeye başlarken Isabel iç çekip Wallace'ın yanında yere çökerek ellerini genç adamın saçlarına koyar.

"Birinin Veronica'yı buradan çıkarması gerekiyor."

Lucian bardağı kısa bir an için indirir. "Sen çıkarıyorsun. Ben Wallace'ın yanında kalacağım."

Isabel ilk defa maskelenmemiş bir merhametle Lucian'a bakıp gülümserken genç adam bardağı bitirdikten sonra dudaklarını yalayarak ona kalkmasını işaret eder. Isabel kalkıp yerini Lucian'a bırakır,

genç adam eğilerek Wallace'ın hala nefes alıp almadığını kontrol eder, usul soluklarını duyduğunda rahatlarken tekrar Isabel'e döner.

"Veronica'yı bir an önce buradan çıkarmaya bak. Kaia dönerse—"

"Sence dönecek mi?"

"O kaçıktan her şey beklenir. Bugün değil belki, ama yarın hepimizin katili olmak için bir anda önümüze atlayabilir."

Isabel gülümserken Lucian dönerek tekrar Wallace'a bakar. "Bu ahmak o deliyi gerçekten seviyordu, biliyor musun?"

"Böcek Kraliçesi bir bakıma onun atasıydı. Saplantısız olması mümkün değil."

"Saplantı başka bir şey. Wallace gerçekten Kaia'ya değer veriyordu."

Isabel anlam veremese de sesini çıkarmadan bir süre daha iki adamı izler, sonra yatağa tutunarak doğrulur. "O halde ben Veronica'yı almaya gidiyorum."

Lucian parmağının ucuyla Wallace'ın alnındaki bir lekeyi siliyorken dalgınca başını sallar. Isabel gülümseyerek onun saçlarını okşayıp bırakır ve odadan çıkarken bir anda Veronica'nın çığlığı etrafı inlettiğinde Isabel hemen karşıdaki odaya koşturur. "Veronica!"

{ Yoshihisa Hirano & Hideki Tanuichi – Low of Solipsism }

Veronica etrafını sarmış bembeyaz insan figürlerinin ortasında, korkuyla Isabel'e bakıyorken kapıdaki Karanlık ve Korku meleği, beyaz figürlerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordur. O sırada Lucian da onun arkasından gelip içeri bakarken kaşlarını çatar. "Nedir bunlar?"

"Her ne iseler aç oldukları kesin."

Veronica kollarını kendine dolaşmış, hareket etmeden etrafına bakıyorken o bir şey yapmadıkça beyaz insanlar da hareket etmiyordur.

"Aralarından nasıl çıkacağım? Lucian?"

"Bize yaklaşmayı dene."

Veronica küçücük bir adım atarak kapıya yaklaşmayı denediğinde etrafını saran beyaz figürlerden de aynı anda korkunç bir tıslama sesi gelir. Veronica irkilerek tekrar put kesilirken Lucian uzanarak bir tane beyazlının boğazını yakaladığında diğerleri de bir anda o tarafa dönerler. Lucian onların saldıracağını anladığında Veronica'ya bağırır:

"KAÇ!"

Veronica bağırarak kapıya atılırken beyazlılardan biri onu gördüğü anda yakalar.

"Lucian!"

Lucian elindeki herifi diğerlerine karşı kalkan olarak kullanmakla meşgulken biraz sonra Isabel'in bağırışı duyulduğunda bütün beyazlı figürler sanki lezzetli bir şeyin kokusunu almışlar gibi havayı koklayarak o tarafa dönerler. İki bileği birden kesik, kıpkırmızı kanı dirseklerine doğru süzülüp yere damlayan Isabel sırıtırken bir an sonra bütün beyazlılar ona atıldığında genç kadın hızla dönerek zindana koşturur.

Lucian onun aptallığına bakıyorken Veronica'yı Wallace'ın odasına atıp zindana koşar. "Aklını mı kaçırdın!?"

Isabel bir o yana bir bu yana koşarak beyazlı insanları da arkasından sürüklüyorken gülüyordur. "Böcek Kraliçesi bu sersemleri arkasından gönderip bizi alt edeceğini falan sanmış olmalı!"

Lucian o sırada önüne atlayan bir tanesinin boynunu çevirerek acı bir şekilde kırarken beyaz figür bi an için yere yığılacak olur, ama hemen sonra başını silkeyelerek doğrulup öfkeyle hırıldarken Lucian lanet ederek geriler...

"Nasıl ölecek bunlar!?"

Lucian bir tanesini daha tekmeleyerek kendinden uzaklaştırırken embesil vampirler beyaz ve yavaş olmalarına rağmen oldukça dayanıklı görünüyordur. Isabel bir tanesini üzerinden atarken Lucian'ın yanına koşturur.

"Biz nasıl ölüyorsak öyle ölecekler!"

"Biz nasıl ölüyoruz!?"

"Nereden bilebilirim!?"

Lucian bağırarak bir tanesinin daha boynunu kırar ve başından tüm gücüyle savurarak duvara çarparken bu sefer beyazlı embesilin toparlanması biraz daha uzun sürer. Lucian bir başkası için arkasını dönecekken Isabel'in feryadıyla boş bulunur ve suratına yediği tırnaklarla yanağı çizilirken yüzünü buruşturur.

Isabel çırpınarak kurtulmaya çalışıyorken Lucian'ın derisinden sızan kan beyazlı embesilleri daha da kızıştırmış olacak, genç adam onları püskürtmekte zorlanıyordur. Biraz sonra Isabel'in feryatları ve Lucian'ın öfkeli bağırışları arasından tiz ve ölümcül bir çığlık yükselirken Lucian o tarafa bakar.

Wallace elinde Lucifer'in zincirine benzeyen, ama ucundan yakut yerine berrak bir elmas sarkan zincirle önüne gelen beyazlıları tek bir harekette boğup boğazlarını kesiyordur. Genç adamın zinciri sıkan ellerinden kan damlıyorken suratındaki buz gibi ifade acıyı hissetmediğini gösteriyordur. Bir tane daha beyazlı yere düşerken sayılarının azaldığını gören embesiller aynı anda kulakları sağır edecek bir çığlık atıp bir anda havaya karışırlar.

Wallace yüzünü buruşturarak parmaklarını açar ve elindeki zincir yere düşerken genç adam kesilmiş ve yanmış avuçlarına bakıyor, yutkunur. Birazdan Lucian gelip onun ellerini kendi ellerinin içine alıp kaldırdığında Wallace açık yeşil gözlerini onun mavilerine kaldırır. "İşte bu zincirle ölüyoruz."

Lucian başını eğerek yerdeki kanlı zincire bakarken sorar:

"O da mı Lucifer'in icadı?"

"Hayır. Beyaz Meleklerin en canisinin icadı."

Lucian o caninin kim olduğunu bilmiyorken yanlarına gelen Isabel zinciri ucundaki elmastan tutarak kaldırır ve yaşla dolmuş gözleriyle parlayan gümüşe bakar.

"Jensen. Divan zindanlarının işkence meleği..."

Isabel içi titreyerek zinciri yere bırakır ve nefes nefese gerilerken sayıklarcasına konuşur:

"Beyazların toplama kamplarında bize işkence eden meleklerden bir tanesi. En acımasızı, en duygusuzu..."

Isabel gözlerinden yaşlar süzülerek boynunu tutarken Wallace onu izliyor, ilk gün geldiğinde gördüğü morluk ve yara izlerini hatırlıyorken sorar:

"Sana da o mu işkence etti?"

Isabel başını sallarken biraz sonra midesini tutarak arkasını döner ve öğürerek içinde ne varsa boşaltırken Beyaz Meleklerin en karanlık icadı olan zincir, yerdeki kan ve çamurun arasında parlar...

Wallace aralık kapıdan Isabel'in saatler önce kendini attığı odaya süzülürken üzerindeki tahtaları sökülmüş pencereden gün doğumunu izleyen genç kadının yanına gider. Isabel başını çevirerek kimin geldiğini görünce iç çekerek tekrar önüne döner. "Gitmek istemiyorum."

"Zincir yüzünden mi?"

"Her şey yüzünden."

Wallace sessizce başını sallarken Isabel pencerenin hemen yanında duvara yaslanarak usulca konuşur:

"Beni bulduğunuz baloyu hatırlıyor musun?"

Wallace başını sallar. "Evet. Neden?"

"Oraya Beyazlar'dan birini bulabilmenin umuduyla gitmiştim. Leydi Leala Mercer."

"Onun ne özelliği vardı?"

"Beyazların toplama kampında kalırken adı çok geçerdi. Bir ölümlüden doğmuş ilk melekti, adı daha doğar doğmaz Arela'ya geçmişti. Herkes onu kıskanıyordu, ama daha çok annesinin yaptıkları yüzünden soylarının yüz karası olduğunu düşünüyorlardı.

"Annesi, Catrin, Mucize ve Güneş Meleği iki asır önce bizden birini aklamış, ama cezalandırılmış. Leala'nın da annesi gibi Siyahlar'ı saklayıp koruduğu söyleniyordu. Kimse ispatlayamamıştı, ama dedikodu o kadar güçlüydü ve herkes öylesine inanıyordu ki ben de bunun üzerine onu bulmak için kaçma planları yapmaya başladım."

Wallace ilgiyle dinliyorken Isabel ona bakarak gülümser. "Her zaman böyle terstim."

Wallace da gülümserken Isabel hikayesine devam eder:

"Kampa düştüğümde yine bana yakın tutulan meleklerle arkadaş oldum. İki tanesi daha sonra benim yoldaşlarım oldular. Dorian ve Drea...Onlarla beraber Leala'yı bulmak için kaçtık, ama daha Yorkshire'a varamadan ben sizinkilerden birinin eline düştüm."

"Bizimkiler?"

"Vampirler..."

Genç adam başını sallarken Isabel hafifçe omuzlarını silkerek devam eder:

"Benim için çok büyük zorluk değildi. Beni çeviren vampir oldukça ahmaktı. Öncesinde alelade bir insan olsam belki karşı koyamayabilirdim, ama aklını o kadar çok benimle bozmuştu ki zaten bir melek olduğumu anlamadı. Beni çevirdikten sonra onu öldürüp yoluma devam ettim."

Wallace kaşlarını kaldırarak hafifçe gülümserken Isabel de gülümser. "Karanlık ve Korku meleği, memnun oldum..."

Herhangi bir güç çiftine sahip olmayan vampir melek Wallace saygıyla başını eğerken Isabel uzun zaman sonra ilk defa keyifle güler. Wallace karşısındaki güzel kadının gülümseyerek parlamasına bir an daha izin verdikten sonra sorar:

"Drea ve Dorian'a ne oldu?"

Isabel derin bir nefes alarak dudaklarını hafifçe büker. "Bilmiyorum. Umarım söylediğim gibi Leala'ya ulaşabilmişlerdir. Dorian'ın yaraları çok ağırdı, hiçbirimiz onu iyileştirecek kadar güçlü değildik. Eğer o vampirin elinden bir iki gün daha erken kurtulabilmiş olsaydım belki onlara yetişebilirdim, ama ben tekrar yola çıktığımda bir hafta geçmişti.

"Yorkshire'a ulaştığımda da belki bir şekilde yolum kesişir diye düşünerek seçkin ailelerin davetlerine katılmaya başladım. Hiç olmazsa nerede yaşadıklarına dair bir ipucu bulacaktım, ama o gecelerden birinde de başıma sen geldin..."

Wallace neredeyse özür dilermiş gibi bakıyorken Isabel onun gözlerinin içine bakarak uzanır ve alnına düşen saçları yavaşça geri iter. "Oldukça başarılıydın aslında. Gerçekten aklımı alıp beni dışarı çıkarttın."

"Yalan söylüyorsun..."

Isabel kaşlarını çatarak elini çekerken Wallace uzaklaşan parmakları tutarak elinin içine alır. "Seni gördüğümde hiç de birini aramak için sohbetlere kulak kabartıyor gibi durmuyordun. Üzgün, süzgün bir leydi gibi yine böyle pencereden dışarıyı izliyordun. O davetten ayrılmanın benimle ilgisi yoktu, değil mi?"

Isabel yutkunarak dudaklarını birbirine bastırırken başını iki yana sallar. "Başka şeyler duydum. Kamplarla ilgili konuşmalar. Siyahların nasıl ölmeyi hak ettiğinden bahseden melekler oradaydı. Her yerdeydiler Wallace. O kadar kalabalık, o kadar zengin ve güçlüydüler ki..."

"Seni aralarına almayacaklarından korktuğun için gitmek istemiyorsun."

Isabel başını sallar, Wallace onun elini kaldırarak parmaklarının ucunu öperken hafifçe gülümser. "Ama yine de diğerlerini serbest bırakmak için firar etmeye hazırdın."

"Onlar Beyazlar, soylarının yanına dönmeyi hak ediyorlar."

"Benimle kalmanı söylediğimde neden kalmak istemiyorum dedin öyleyse?"

Isabel bunu duyunca elini hızla kendine çekerek yine huysuz kadın maskesini takar. "Beyazlar'ın yanına gitmek istemiyorsam seninle kalmaya da çok meraklı değilim."

"Kanımı içerken öyle demiyordun."

"İçerken yaptığım ya da söylediğim şeylerden beni sorumlu tutamazsın—"

"Kal, Isabel. Benimle kal..."

Isabel başını iki yana sallar. "Kalamam. Birinin Veronica'yı sağ salim evine ulaştırması gerekiyor—"

"Lucian gidecek."

Isabel alaycı bir tavırla güler. "Sevgilinin seni bırakacağını mı sanıyorsun? Sen uyurken başından bir an bile ayrılmadı."

"O benim sevgilim değil—"

Wallace cümlesini bitiremeden suratına bir tokat yediğinde şaşkın bir ifadeyle karşısındaki Isabel'e bakar. "Bu ne içindi!?"

"Aptal gibi inkar ettiğin içindi!"

"Lucian'la aramızda olanlar seni neden bu kadar ilgilendiriyor!?"

"Seni neden hiç ilgilendirmiyor!?"

"Beni elbette ilgilendiriyor!"

"O zaman!?"

"Lucas benim sevgilim değil!"

Isabel bunu duyunca kaşlarını kaldırarak gülümserken Wallace lanet ederek başını silkeler. "Lucian...Lucian benim sevgilim değil."

"Lucas, demek..."

"Aklım başımda değilken söylediğim bir şey, bir anda çıktı—"

"Neden onun gitmesini bu kadar istiyorsun?"

Wallace bu soruyla sessizleşirken Isabel artık alaycı ya da gerektiğinden fazla öfkeli değil, ona edilen teklifi kabul etmek için anlaşılır bir sebep bekliyormuş gibi bakıyordur.

"Damarlarındaki kan oluk oluk akarken sadece onun kanını içiyorsun. Ona sadece ikinizin bileceği bir isimle sesleniyorsun. Kaia'nın gazabından haberin olduğu halde kendi kanını onunla karıştıyorsun, ama bütün bunlara rağmen onun gitmesini istiyorsun, neden?"

"Çünkü eğer doğru söylüyorsan Beyazlar onu kurtaracak, üzerindeki laneti kaldıracak ve bir daha bu pisliğin içinde yaşamak zorunda kalmayacak."

"Sen ne olacaksın?"

"Ben asırlardır bu pisliğe alıştım, devam edebilirim."

Isabel başını sallarken bir an için düşünür, başını çevirerek bütün şehri sıcak bir turuncuya boyamış olan güneşe bakar ve sonra Wallace'a dönerken gülümser. "Diğer ikisini yolladıktan sonra güneş alan bir eve taşınalım lütfen..."

Wallace gülümseyerek kabul ederken Isabel de derin bir nefes alarak rahatlar, uzanıp Wallace'ın elini tutarken ikisi bir süre daha yükselen güneşi izlerler...

{ Lifehouse – Learn You Inside Out }

Lucian ellerini bir beze silerek Veronica'nın yattığı odadan çıkıyorken diğer taraftan yaklaşan Wallace ve Isabel'i görünce başıyla içeriyi işaret eder. "Yaralarını olabildiğince iyileştirdim. Birazdan uyandığında çıkarsınız—"

"Lucian, konuşabilir miyiz?"

Lucian başını sallar ve elini sildiği bezi Isabel'in eline tutuşturup Wallace'la birlikte odasına girerken dışardaki Isabel'in homurtuları Wallace'ın kapıyı kapatmasıyla kesilir. "Veronica'yı senin götürmeni istiyorum."

"Efendim?"

"Isabel benimle kalacak, siz ikiniz gideceksiniz. Anlamayacak ne var?"

Lucian kaşlarını çatmış, Wallace'ı izliyorken yeşil gözlü vampir kollarını kavuşturarak odanın içinde volta atmaya başlar.

"En iyisi bu olacak. Kaia'nın bizi takip edeceğini sanmıyorum, ama senin damarlarında hala onun kanı akıyor. Siz de Beyazlar'a ulaştığınızda onlar sizi koruyacaktır—"

"Ne saçmalıyorsun?"

"Oldukça mantıklı şeyler söylüyorum. Olur da bir kez beni dinlersen—"

"Sen bir kez olsun saçma sapan konuşmazsan dinleyeceğim. Aklını yerine oturtmak için mutlaka bir yerimi mi kesmem gerekiyor? Çünkü öyleyse yaparım—" Lucian uzanarak yatağın başucundaki bıçağı alacakken Wallace onu omzundan tutarak çevirir.

"Hayır. Ne diyorsam onu yapacaksın."

"Neden? Sen benim kanımı içmedin mi? Artık atan sayılırım, sen benim söylediklerimi yapacaksın."

Wallace kasılarak ona bakarken Lucian doğru bir şey söylediğini anlamış, devam eder:

"Bayanlar gidecek, biz kalacağız. Sonsuza kadar..."

Wallace başını iki yana sallar. "Kimse bizim gibi yaşamayı hak etmiyor—"

"Isabel hak ediyor mu? Onu neden yanında tutuyorsun? Ya da sen! Sen hak ediyor musun?"

"Isabel gitmek istemiyor..."

Lucian ikinci sorusu için de cevap gelmesi için bekler, ama Wallace sessiz kalırken mavi gözlü genç adam başını iki yana sallar. "Beni o kadar kolay başından atamazsın."

"Başımdan attığımı kim söyledi? Sana kurtuluş yolu gösteriyorum! Sen benim hayatımı kurtardın, ben de seninkini kurtarıyorum! Daha başka ne istiyorsun?"

Lucian sinirle güler. "Bu mu Wallace? Aramızdaki sadece 'sen benim hayatımı, ben de seninkini kurtardım' borcu mu? Bu kadar basit miyiz?"

"Basit değil, onurluyuz—"

"Gitmeyeceğim. Yanında kalmak istiyorum."

"Veronica—"

"O da gitmesin. Şimdi gidip dudaklarının arasından bir damla kan damlattığım anda bizden biri olacak—"

"Hayır!"

Wallace'ın şiddetli çıkışıyla Lucian susarken karşısındaki adam bu sefer sakince başını iki yana sallar. "Hayır, Veronica'ya yapamazsın—"

"Veronica'ya acıdığın için mi istemiyorsun, yoksa kanımı başkasınının içmesinden korktuğun için mi?"

"SEN BENİM SEVGİLİM DEĞİLSİN!"

Lucian yutkunarak gerilerken Wallace yumruklarını sıkarak şakaklarına bastırır. "Git Lucas..."

"Benim adım Lucian—"

Wallace öfkeli bir hırıltının arasında "Sen öyle san." der ve atılarak "Lucas"ı ensesinden yakalayıp dudaklarına yapışırken o anda bütün isimler ve yerler kaybolur, damarlarında aynı kan akan iki lanetli ruh buluşurken yıllar sonra Lucian gerçekten Lucas olduğunda bile zaman zaman dilinin üzerinde hissedeceği o tatla sarılır...

"Gitmiyorum."

"Gidiyorsun."

Lucian başını ısrarla iki yana sallıyorken Wallace onu duvarla kendi bedeni arasına biraz daha sıkıştırarak başının üzerinde tuttuğu saçları biraz daha sıkar. "Lucas, git..."

"Melek bile değilim, benim onların arasında ne işim var? Seni tanıyorum, biliyorum—"

"Ve bu sana nasıl bir fayda sağlıyor?"

Lucian şeytanca sırıtarak kalçasını hafifçe oynatır, aralarındaki "fayda" daha da hissedilir olurken Wallace başını eğerek onun boynunu hafifçe ısırır. "Sadece o fayda için asırlarca böyle mi yaşamak istiyorsun?"

"Eğer asırlarca sen üzerimde olacaksan pek bir şikayetim yok."

"Belki arada sırada yer değiştirmek istersin..."

Lucian gülümserken çenesini Wallace'ın başına yaslar. "Gitmemi istemiyor muydun?"

Wallace başını çekerek açık yeşil gözleriyle ona bakarken Lucian dudaklarını ıslatarak derin bir nefes alır. "Benim gitmem sana nasıl bir fayda sağlıyor?"

"Güvende olduğunu bileceğim."

"Çok dokunaklı, gerçekten..."

Wallace'ın ifadesi değişmezken Lucian onun yine kabuk bağladığını görüyor, başını iki yana sallar. "Beni aralarına almak yerine öldürürlerse ne olacak?"

"Öldüğünü hissedersem gelip kurtarırım."

"Sürekli peşimde olacaksın yani?"

Wallace başını sallayınca Lucian gözlerini devirir. "Sinsice her adımımı takip eden bir sapık olmak yerine benimle yaşasan daha kolay olmaz mı?"

"Olmaz."

"Pekala, gideceğim."

Lucian kararlı bir şekilde başını sallarken Wallace tek kaşını kaşını kaldırır. "Geri dönmemek üzere gideceksin Lucian."

"Lucas..."

Wallace gülümserken mavi gözlü vampir mırıldanır:

"Ona söz veremem."

"Kaia seni bulur—"

"Sen yanımda olsan beni korurdun."

"Benim de gücüm tükenecek. Karşımıza çıkan şeyler her zaman o beyazlar gibi embesil olmayacak—"

"Ben yokken de ölebilirsin, ne farkı var?"

"Sen beni dinlemiyor musun? Sen hala Kaia'nın kanını taşıyorsun, seni takip edecektir, beni değil."

Lucian sessizce bir an düşünür, sonra fısıldar:

"Çünkü artık sen benim kanımı taşıyorsun."

Wallace başını sallar, ama Lucian kaşlarını çatarak sorar:

"Ben de Kaia'nın kanını taşıyorum, sen benim kanımı taşıyorsun, o zaman sen Kaia'nın kanını da taşıyorsun."

Wallace eliyle onun kafasına vurarak ittirirken Lucian dizini kaldırarak onun bacak arasına bastırır. "Ne var? Her zaman sen mi mantıklı konuşacaksın?"

"Görünen o ki, evet. İşler senin mantığın gibi yürümüyor. Beni sen hayata döndürdün—"

"Sen de Kaia'yı hayata döndürdün, senin kanının tadını biliyor, seni de takip edecek—"

"Etmeyecek çünkü artık benim kanım senin kanın—"

"Ama benim kanım da onun kanı—"

"Aklımı karıştırarak gitmekten kurtulacağını sanıyorsan boşuna uğraşma."

Lucian sırıtırken Wallace onu öptüğünde kurnaz gülümseme silinir, bacaklar birbirine dolanıp parmaklar saçların arasına girerken Wallace geri çekildiğinde Lucian son bir kez fısıldar:

"Lütfen—"

Wallace başını iki yana sallar. "Hayır. Gideceksin Lucas. Sürekli seni koruyarak yaşayamam. Yaşayamayız." Genç adamın yeşil gözleri önündeki koyu mavilere açılırken devam eder:

"Isabel daha güçlü, bizim peşimizde biri olsa bile başa çıkabiliriz. Ama sen...Ne kadar kendini beğenmiş ve dik kafalı olsan da güçlü değilsin."

Lucian itiraz etmiyorken Wallace alışkanlıkla hafifçe ısırıp kanattığı dudağın üzerindeki kırmızı lekeyi baş parmağının ucuyla siler. "Isabel nereye gideceğinizi söyleyecek. Çok yakınsınız, akşam olmadan şehre inmiş olursunuz, sonrasında Leala denen meleği bulmanız kolay. Veronica yanındayken sana ters düşmeyeceklerine de eminim—"

"Sürekli bir adım arkamda olacaksın..."

Wallace başını sallar. "Olacağım, ama sen dönüp bakmayacaksın."

"Denerim..."

İkisi de sessizce birbirlerine bakarken Wallace iç çekerek ondan ayrılır, Lucian da boş kalan kollarını indirip yaslandığı duvardan çekilirken karar verilmiştir...

* * *

XXI. Kesişim

{ André Rieu – White Christmas }

Mercer malikanesinde yılbaşı gecesi için küçük bir davet düzenlenmişken konuklar ailenin en yakın dostlarından oluşuyordur. Hizmetçiler içkileri taşıyan tepsilerle dolaşıyor, konuklar kibar tebessümlerle sohbet ediyorken leydi ve lordların arasında Leala ve Delialona özel davetlileri bekliyordur.

"Ne zaman geleceklermiş?"

Leala omuzlarını hafifçe kaldırıp indirir. "Bilmiyorum. Çok geç kalmayacağız dediler. Gabriel'in ne yaptığını bir anlasam..."

"Belki tam gece yarısı kapıdan içeri girer..." Delialona hülyalı bir iç çekişle gülümser. "Elinde muhteşem bir yüzükle gelip önünde diz çöker, 'Güzel Lea, benim olur musun?' der..."

Leala da belki ilk defa Delia'nın rüyalarına onunla birlikte dalmış, yanakları pembeleşerek gülümserken Delia masalının devamını getirecekken kapı vurulur. Leala dikkatini derhal o tarafa çevirirken her şeyi bırakıp kapıya koşmamak için kendini zor tutuyordur. Onun yerine heyecanla dikleşerek uşağın kapıyı açmasını beklerken biraz sonra içeri en önden Gabriel girdiğinde zarif melek mutlulukla gülümser. Gabriel'in ardından Raphael kolundaki Althea ile giriyor, onları Michael ve Rhea takip ediyorken Leala sarışın kadını gördüğünde şaşkınlıkla Delia'nın koluna tutunur. "Rhea burada..."

"Olsun? Rhea'yla zaten geçen ay tanışmamış mıydık?"

"Rhea, Delia...Sorgu meleklerinin başı."

Delialona başını sallar. "Evet, sizin nişan haberiniz için gelmiş olmalı—"

"Neden Kalista ortalarda yok o zaman?"

"Bilmem, mutlaka onun da mı gelmesi lazım?"

Leala sıkıntıyla bir ses çıkararak susarken konuklar da o tarafa yaklaşmıştır, Catrin konukların arasından sıyrılarak onları karşılar. "Gabriel..."

Gabriel nezaketle önündeki Leydi'nin elini öpüp bırakır, Catrin diğerlerine dönerken Gabriel'in gözleri Leala'yı arıyordur. Birazdan ikisi birbirini bulduğunda Gabriel gülümseyerek oraya ilerler.

"Sana verecek çok iyi haberlerim var, Lea..."

"Benimle evlenmek istemenin dışında mı?"

Gabriel içi ısınarak gülerken başını sallar. Leala da onun ellerini tutuyor, başıyla arkadaki Rhea'yı işaret eder. "Rhea neden burada?"

"Vereceğim iyi haber onunla ilgili."

Leala'nın gözleri bir anda parlarken Gabriel başını sallar. "Evet, Divan'a çıktığımızda Rhea bizi destekleyecek."

"Gabriel, bu...muhteşem bir haber!"

"Seninle evlenmek istemem kadar muhteşem mi?"

Leala pembeleşerek başını eğerken Gabriel onun güzel saçlarını öper, sonra geri çekilirken birazdan salonda Catrin'in sesi duyulduğunda bütün konuklar o tarafa dönerler.

"Sevgili dostlarım, bugün sizin de huzurunuzda ailemiz için çok önemli ve mutlu bir geceye yaşıyoruz..."

Konuklar meraklı gülümsemeler ve fısıltılarla birbirlerine soruyorken Catrin bir eliyle Gabriel ve Leala'nın olduğu tarafı işaret ediyordur. "Lord Gabriel'in hepimiz, özellikle de biricik kızım Leala için söylemek istediği şeyler var..."

Haberin ne olduğunu az çok anlayan konuklar mutlu iç çekişlerle gençlerin olduğu tarafa dönerken Delialona da Althea'nın koluna girmiş, ikisi birbirine tutunarak bekliyordur. Gabriel ceketinin cebinden siyah, kadife bir kese çıkarmış, iki yanından çekerek açıyorken Leala titreyen ellerini saklamak için ne yapacağını şaşırıyordur.

"Leydi Leala..."

Leala onun ses tonundaki gizli "Lea"yı duyabiliyorken gülümser. Gabriel kesenin içinden çıkardığı göz alıcı nişan yüzüğünü kaldırarak ona uzatırken konuşur:

"Kalbim ve ruhum sonsuza kadar sizindir, eğer kabul ederseniz..."

Leala ona sunulan kalbi ve ruhu görebiliyor, hissedebiliyorken gözleri dolarak başını sallar ve elini uzatarak beklerken Gabriel derin bir nefesle yüzüğü ruh eşinin parmağına takar, elini elleri arasına alıp kalbine götürürken nişanlısının alnını hafifçe öper. Leala mutlulukla gülerken yanaklarından birer damla yaş süzülür, konuklar alkışlarla onları kutlarken Delialona ve Althea da birbirlerine sarılarak kimsecikler görmeden usulca zıplarlar...

Leala tebrikleri kabul ettikten sonra nişanlısı onu insanların arasından çıkarıp diğer meleklerin yanına götürür. Bir köşede Raphael, Michael ve Rhea bekliyorken Leala yanlarına geldiğinde Michael'e bağlı olan güzeller güzeli Rhea gülümser. "Tebrikler..."

Zarafet Meleği memnuniyetle teşekkür ederken Gabriel nişanlısını belinden kavramış, Rhea'ya sorar:

"Bugün bana söylediklerini Lea'ya da anlatır mısın Rhea?"

"Tabii..."

Leala merak ve heyecanla bekliyorken Rhea açıklar:

"Kurduğunuz düzenden haberim var ve en kısa zamanda aklanma isteğiyle sığınakta tuttuğunuz melekleri Divan'a çıkartırsanız herhangi bir ceza almadan işlerin yürümesi için bütün desteğim sizinle

olacak. Bu aynı zamanda Azrael'e karşı çıkmak anlamına da gelecek, ama dört kardeşten üçünün desteğinin Divan'da göz ardı edileceğini hiç sanmıyorum."

"Peki bunca zamandır onları sakladığımız gerçeği ne olacak? Kurallara karşı gelmiş sayılmaz mıyız?"

"Divan'ın verdiği kararın ardına saklanarak toplama kampları kuran Beyazlar'dan daha fazla suçlu değilsiniz. Divan verdiği kararla soyumuzun eline ne kadar büyük ve yanlış bir koz verdiğinin farkında, ama aklama isteği bu kadar azken bir anda Siyahlar'ı tekrar dost olarak ilan etmeleri prensip olarak mümkün değil."

"Divan'ın arz ve taleple iş yürüttüğünü bilmiyordum..."

Leala'nın sesindeki sitem kolayca seçileblirken Rhea konuşur:

"Çok nadiren soyumuzun isteklerini tamamen göz ardı ederek karar verilir, Leala. Catrin'in durumunda oldukça zor ve telaşlı bir dönem yaşıyorduk. Mucize ve Güneş'in verdiği karar eğer Divan'ın soyumuza karşı olan hoşgörüsü olmasaydı hem aklayan, hem de aklanan taraf için ölüm cezası gerektirirdi."

Leala bunun farkında, ama konu annesiyken kötünün iyisine şükredecek kadar Divan'a sadık olamıyorken yine de anlayışla başını sallar.

"Anlıyorum. Mazide kalan bir meseleyi tekrar alevlendirmeye gerek yok, desteğin için minnettarım Rhea. Bu akşam iyi haberi diğerlerine de vereceğim."

Rhea gülümseyerek başını sallarken Leala yüzü tekrar gülerek yanındaki Gabriel'e bakar. "Verecek güzel haberler artıyor..."

Gabriel şimdi uzanıp onu öpmemek için zor dayanıyorken Leala pembeleşerek başını çevirir.

Uslu olun, Lord Gabriel. Nasılsa konuklar zamanı gelince ayrılacaklar...

Gabriel sadece kendisinin duyduğu özel mesajla hafifçe gülerek başını eğerken bir an sonra vurulan kapıyla konuklar o tarafa dönerler. Gece yarısına bu kadar yakın bir zamanda hangi davetlinin geldiği merak ediliyorken uşak kapıyı açtığında içeri giren yüzle Dört Büyükler'in üç erkek kardeşi şaşkınlıkla dördüncü kardeşleri olan Azrael'e bakarlar...

{ Yo Yo Ma - Fugata }

Lord Gabriel'in uzun yıllardır uzaklarda olan kardeşi Azrael'in nişan haberiyle geri döndüğü konuklar arasında yayılırken ölümlülerin dedikoduları arasında melekler kendilerini onlardan sıyırıp bir süreliğine özel olarak toplanmayı başarmıştır.

Lord Mercer'in artık sık kullanılmayan çalışma odasında bütün melekler bir arada duruyorken Azrael koltukların birine oturmuş, siyah etekleri asilce bacaklarından yerlere kadar süzülüyorken bakışları en büyük kardeşi Gabriel'den ayrılmıyordur, Gabriel konuşur:

"Azrael, gelmeyeceğini söylemiştin."

"Sen de zamanın başlangıcında ailemize leke sürmeyeceğine söz vermiştin. İkimiz de fikrimizi değiştirebiliyormuşuz demek ki—"

"Leala ailemize sürülmüş bir leke değil. Söylediklerine dikkat et, Azrael."

Azrael başını hafifçe çevirerek Gabriel'in hemen yanında duran orta boylu, sarışın, ince ve narin kıza bakar. "Güzelliğine diyeceğim bir şey yok. Güzel bir leke olacağı kesin."

Leala üzüntüyle Gabriel'e bakarken genç adam nişanlısının elini tutarak başını iki yana sallar. Azrael onların evrenleri aşan aşkıyla pek ilgilenmiyor gibi görünüyorken karanlık bakışlarını bu sefer de Catrin'in üzerine diker. "Nasıl Naysa, yeni halinden memnun musun?"

"Adım Catrin ve ilgin için teşekkür ederim, gayet memnunum Azrael."

Azrael acı bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ederken kollarını kavuşturur. "Biricik kızının senin arkandan neler çevirdiğini biliyor musun Catrin?"

Catrin kaşlarını çatarak Leala'ya bakarken kızı büyümüş gözlerle Azrael'i izliyordur. Ölüm Meleği ayağa kalkarak onların arasına doğru yürürken odanın uç köşesinde onlardan uzak oturan Biana'ya bakarak Catrin'le konuşmaya devam eder:

"Kızın da sana benziyor. Fazla merhametli, saf..."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Kızın aylardır Siyahlar'ı bir sığınakta saklıyor, besliyor, güçlendiriyor—"

"Hata mı ediyorum!?"

Leala'nın bir anda yükselen sesiyle Azrael öfkeyle o tarafa döner. "Ne hakla bana sesini yükseltiyorsun?"

"Siyahlara işkence eden Beyazlar'ın yanına gidip onlara da ne kadar rezil bir şey yaptıklarını söylüyor musun Azrael?"

"Lea—"

Gabriel uzanarak nişanlısının elini tutar ve durdurmak isterken Leala elini ondan çekerek başını iki yana sallar. "Hayır Gabriel. Bunların söylenmesi gerekiyor. Azrael buraya kadar gelmekle zahmet ettiyse eminim ki nedenini de duymak isteyecektir."

Zahmette bulunan Azrael kollarını kavuşturarak karşısındaki genç meleğin ne söyleyeceğini merakla bekliyorken Leala konuşur:

"Benim beslediğim o melekler Siyah olmayı kendileri seçmediler. Onlara zorla verilen güçleri hiçbir zaman ne bizim soyumuza, ne de ölümlülere karşı kullanmadılar. Aralarında küçücük çocuklar var. Daha melekliğin ne olduğunu bilmeyen, gece gördükleri kabusların güneş doğunca onları alıp kaçırmasından korkan çocuklar var. Onlar da mı ölmeyi, işkence görmeyi hak ediyor?"

"Ben kimsenin işkence çekmesi gerektiğini söylemedim—"

"Peki soyumuz diye kabul ettiğimiz meleklerin acımasızca adam öldürdükleri kamplar ne olacak!?"

"Soyumuzun bir daha geri gelmeyecek iki koca neslini tek nefeste acımasızca öldürenler ne olacak?"

"Kendi güçsüzlüğünün intikamını neden bizden alıyorsun!?"

Azrael ölümcül bir sessizlikle cevap verirken Leala derin nefeslerle göğsü inip kalkarak ona bakıyor, daha sakin bir sesle sorar:

"İki asır önce olmuş bir şey için, hele ki iki taraf da cezalarını çekmişken hala neden geride kalanların da eziyet çekmesini istiyorsun Azrael?"

Azrael buna cevap olarak yavaş adımlarla herkesi geçip Leala'nın önüne gelir. Bir an sonra kaldırdığı elinden gümüş bir zincir sarkarken Leala yutkunarak zincirin ucundan sarkan ve kanla lekelenmiş elmasa bakar. Azrael zinciri hafifçe sallayarak elması Leala'nın tam gözlerinin önüne kaldırırken konuşur:

"Bu zincirin kime ait olduğunu biliyor musun?"

Leala başını sallar. "Jensen..."

"Peki Jensen'ın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Kimseden çıt çıkmazken Azrael zinciri yere bırakır, ama parlak gümüş yere düşmeden hemen önce havaya karışıp yok olurken Ölüm Meleği konuşur:

"Cehennemin en dibinde. Öyle ki onunla birlikte soyumuzun yüz karası olan o işkence meraklılarına yardım eden diğer zindan görevlileri de artık cehennem de ikamet ettiği için Divan zindanlarına Ruh Toplayıcılar göz kulak oluyor."

Leala gözleri dolarak karşısındaki kadına bakıyorken Azrael usul bir sesle devam eder:

"Ben her zaman haklının tarafındayım ve inanmayabilirsin ama doğru telime basılırsa oldukça da anlayışlıyım. Ama daha dün doğmuş saf bir melek gibi arkamdan iş çevirilmesine katlanamam."

Leala içi titreyerek bir adım gerilerken Azrael onun koşup kaçmasını istemiyor, şimdi Gabriel'in çenesini hiç çekemeyecekken kendini toparlayarak dikleşir. "O yüzden beni de sığınağa götürmenizi istiyorum. Gözlerimle göreceğim."

Diğerleri bu sefer korkuyla değil, büyük bir şaşkınlıkla dut yemiş bülbül gibi susarken Azrael onları süzerek ellerini açar. "Eğer aranızdan birisi benim karşıma çıkıp olanları anlatsaydı benim de bu dramatik girişi yapıp şu ufaklıktan azar işitmeme gerek kalmazdı! Niye her seferinde bana bunu yaşatıyorsunuz? Sizi öldürecek değilim, en kötü ne olabilir!?"

Bunun üzerine Biana'nın tarafından alaycı bir ses duyulurken Azrael tek kaşını kaldırarak ona bakar. "Size yapılanlar hariç..."

Biana sessizce bacak bacak üstüne atarken Azrael gücünü onunla paylaşan kadını şöyle bir süzer, sonra derin bir nefesle önüne dönerken "ufaklık" olan Leala'ya bakar. "Nasılsa bu gece de kaçıp gidecektin. Duvarlardan geçmek yerine ön kapıdan çıkarsın, iyi olmaz mı?"

Leala sesini çıkarmadan annesiyle göz göze gelirken Catrin iç çeker, ama olayı daha da zorlaştırmak istemiyor, sessiz kalır. Azrael herkesin özel konuşması gereken meseleler olduğunu anlamış, ortalığı karıştırmak da hoşuna gitmişken gülümser. "Şaşkın halinizi özlemişim..."

Bunu duyunca Raphael gözlerini devirirken Azrael yüzündeki tebessümü öldürerek hızla ona bakar. "Yukarı çıktığımızda hepinizin ifadesini alacağım. O yüzden arkamdan gözlerinizi devirip birbirinize kaş göz hareketleri yapmayın. Başınız belada."

Raphael mutlak bir sessizlikle başını sallarken Azrael onun yanındaki Althea'ya bakar. Kızıl saçlı kız şimdi bayılıp gidecekmiş gibi görünüyorken Azrael ona elini uzattığında irkilir. Bu sefer de Ölüm Meleği gözlerini devirirken uzanıp onu kolundan çekerek yanına alır. "Bütün gece bana sen eşlik edeceksin. En az sana kızgınım."

Althea anlamsız bir şeyler mırıldanır, sonra Azrael ile birlikte odadan çıkarken kapılar açıldığında davetin sesi tekrar içeri dolar. Melekler birbirlerine bakarken Gabriel iç çekerek kendini arkadaki koltuğa bırakır, Leala da onunla birlikte çökerken bir süre kimse konuşamaz...

"Catrin..."

Catrin yanındaki hizmetçi kızı yollayarak Azrael'e dönerken kolunda hala Althea'yı taşıyan Ölüm Meleği Güneş ve Mucize'ye yaklaşır. "Leala'dan nefret ettiğimi düşünmeni istemem, çünkü etmiyorum. Althea biliyor..."

Althea büyük bir istekle başını sallarken Catrin mavi gözlerini hafifçe kısarak kızıl saçlı meleğe bakar, nedense bu sohbetin fikri onun başının altından çıkmış gibi gelirken bir şey söylemeden Azrael'e bakar.

"Leala nefret edilecek bir kız değildir, Azrael."

"Elbette, kendi çocuğundan neden nefret edesin."

"Onu demek istememiştim..."

Azrael yan gözle Althea'ya bakar ve sıkıntıyla iç çekerken kızıl saçlı melek araya girer. "Azrael bizim ailemize Leala'nın da dahil olmasından ne kadar mutlu olduğunu söylemeye çalışıyor Catrin..."

"Öyle bir şey söylemeye *çalışmıyorum*—"

Althea kolunu kasarak Azrael'in kolunu sıkıştırırken siyahlı kadın cümlesini bitirir. "Doğrudan söylüyorum. Gabriel'in Leala ile ruh eşi olması mutluluk verici. En azından Biana'yla olmasından iyidir—"

"Azrael!"

Azrael kolunu çekerek Althea'dan kurtarırken eliyle ona ortadan kaybolmasını işaret eder. "Artık sana da kızgınım. Kaybol."

"Ama—"

"Kaybol dedim, Althea."

Althea derhal eteklerini toplayarak döner ve olabildiğince kaybolurken Azrael bir süre onun arkasından bakıp sonra Catrin'e döner. "Bütün o saçmalıklar bir yana, her ne kadar katı kurallara olan bakış açınız

benim hoşuma gitmeyecek kadar esnek olsa da Leala'nın güçlü ve aklı başında olduğunu görebiliyorum. İlerde soyumuz için çok faydalı olacak. Gabriel ile birlikte bir çocuklarının olması fikri bile beni mutlu etmeye yeter."

Catrin bunu hiç düşünmemiş, derin bir nefes alırken Azrael devam eder:

"Soyumuzun güçlü meleklere, safkan Beyazlar'a ihtiyacı var, Catrin."

"Irkçılık pek desteklediğim bir sohbet konusu değildir Azrael..."

"Ama inkar edebildiğin bir şey de değil."

Catrin itiraz etmeyince Azrael konuşur:

"Biana konusunda haklı olabilirsin. Soyumuz için bir hazine olduğunu inkar etmeyeceğim. Üç döngüdür bir kez bile kuralların dışına çıkmadı. Kuralları bilmemesine rağmen..."

Catrin böbürlenmeyi sevmese bile Azrael'in bu itirafı üzerine gülümsemeden edemezken Ölüm Meleği çok üzerinde durmaz. "Ama ne kadar çok Siyah'ı aramıza alırsak soyumuz o kadar gri olacak. Kurallar sürekli esneyecek, doğru ve yanlış birbirine karışacak—"

"Arela'nın her durumda bize yol göstereceğini düşünüyorum."

"Arela da elimize gökten düşmüyor."

Catrin tek kaşını kaldırırken Azrael elini sallayarak kelime oyunları için vakti olmadığını gösterir. "Onu da biz yazıyoruz, bizim kararlarımız, seçimlerimiz şekillendiriyor. Aklama konusunda seçici olmamı vicdansızlık olarak algılamanı istemiyorum."

"Benden özür mü diliyorsun?"

"Hayır. Sadece köprünün altından çok su aktığını kabul ediyorum."

Catrin bir an için dişlerini birbirine sürter ve kalabalığı izlerken mavi bakışları tekrar siyahlı meleği bulduğunda konuşur:

"Merhametim için cezalandırıldım. Gücümü geliştirip en hatrı sayılır meleklerden biri olduğum zamanda bir anda en dibe düştüm. Hayatta kalmak için çok mücadele verdim ve sonunda yine, bir şekilde zirveye tutunmayı başardım Azrael. O bahsettiğin sular akarken sen köprünün üzerinde bekliyordun, bense aşağıda boğulmamaya çalışıyordum. Şimdi ikimizin de aynı seviyeye inmesi için senin de köprüden benim tutunduğum toprağa ayak basman gerek. Yapabilecek mısın?"

"İki asır sonra aşağı inip bunları söylemek için senin kapına geldim, değil mi?"

"Bunları söylemek için mi geldin?"

"Hepinizi bir odaya tıkıp azarlamak için gelmediğim kesin. Onu her zaman yapabilirim..."

Catrin kadehinden bir yudum alma bahanesiyle gülümsemesini saklarken Azrael'in bakışlarındaki gizlenmiş özlemi görebiliyordur. "Seni reddedecek değilim. Aramızın düzelmesini elbette isterim, ama biraz vakit vermemiz gerek."

"Vakitten bol ne var? Nasılsa ölmüyoruz..."

"Kendin için konuş, biz hala diken üstündeyiz."

Azrael buna itiraz etmeden başını sallarken Catrin'in yanına geçip salondaki konuklara döner, onunla birlikte sohbet eden insanları izlerken gülümseyerek sorar:

"Leala'nın kaçtığından haberin vardı, değil mi?"

"Elbette vardı. Gabriel'in o gece inmesini sağladığın için teşekkür etmeliyim."

"Rica ederim. Sevenleri ayırmamak gerek..."

Catrin gülümseyerek kadehini Azrael'e uzatır, Ölüm Meleği kendi kadehini yavaşça onunkine vurur ve ikisi de birer yudum alırken gençler ucuz kurtulduklarını düşünerek eğlenmeye devam ederler...

"Bakın, anlamıyorsunuz—bizim Leydi Leala ile acilen görüşmemiz gerek—"

"Sen saatin farkında mısın kızım? Bu saatte Leydi Leala'nın kendi ruhu gelse içeri almam, hadi gidin, sabah gelin..."

Mercer malikanesinin bekçisi gecenin bir körü kapıya dayanmış olan ve oldukça sefil görünen iki genci kovmaya çalışıyorken onlardan biri olan Veronica ısrarla derdini anlatmaya çalışıyordur. Lucian artık hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini anlayınca sarışın meleği tutarak geri çeker.

"Yarın tekrar geliriz, adamı duydun Veronica—"

"Ama bizi bir kez görseler—"

"Bu saatte kimse kimseyi görecek gibi değil. Gidelim, sabah geliriz, hadi..."

Veronica yine bekçiye dönüp ısrar edecekken kapıya yaklaşan sesler duyulduğunda bekçi de dönerek bu saatte kimin evden çıktığına bakar. Kalabalık bir grup önlerinde Leydi Leala ve nişanlısı Lord Gabriel ile o tarafa geliyorken kapıdaki bekçi derhal kendini toparlayarak ellerini önünde birleştirir.

"Leydim..."

Leala bekçiye hafifçe başını sallayarak onun biraz arkasındaki iki insanı işaret eder. "Konuklarımız mı var Gustav?"

Bekçi Gustav bir anda kurt kesilip arkadakileri koluyla ittirerek yoldan çeker ve ne kadar zamansız geldiklerinden, kim olduklarını bilmediğinden falan bahsederken Leala'nın yanındaki Gabriel genç kadının kulağına eğilerek usulca fısıldar:

"Sarışın kız bir Beyaz Melek. Mutluluk ve Gençlik, adı da Veronica..."

Leala bunu duyunca gözleri parlayarak oldukça hırpalanmış olan sarışına ve yanındaki arkadaşına bakar. "Tamam, önemli değil Gustav. Sen kulübene dön lütfen."

"Ama Leydim—"

"Gustav, teşekkürler..."

Gustav arkadan Leydi Catrin'in sesini duyduğunda başını sallar ve iyi geceler dileyerek kulübesine girerken Leala hemen ardından Veronica'nın ellerine sarılır. "Ben Leala, beni arıyordunuz değil mi?"

Veronica başını sallayınca Leala gülümser ve onun ellerini hafifçe sıkarak sorar:

"Ne kadar zamandır bu haldesin?"

Veronica dolu dolu gözleriyle tam olarak bilmediğini söylerken Leala hiç önemli olmadığını söyler ve genç kadının sarı saçlarını düzeltirken bir an için arkadaki genç adama bakar, sonra tekrar Veronica'ya döner. "Tam vaktinde geldiniz, bizimle gelin..."

Leala onlara yolu işaret ederken Veronica mutluluktan adeta parlıyor, Lucian'a bakarak gülümser. Lucian da ilk defa gücünün verdiği ışıkla aydınlanan bir melek yüzü görüyorken arkadan gelen soruyla Leala'nın yanındaki Gabriel'e döner.

"Sizin adınız nedir genç adam?"

Lucian sanki yıllardır adını söylemiyormuş gibi hissediyorken bir anlık düşüncenin sonunda cevaplar:

"Lucas. Adım Lucas."

{ Secret Garden - Sanctuary }

Her zaman olduğu gibi bu gece de sığınağın kapısı iki kez kısa, bir kez uzun vurulurken Edaline gelenin Leala olduğunu anlamış, çocukların arasında oturduğu yerden kalkar ve elindeki kitabı onların arasına bırakır. "Hemen geliyorum, siz resimlere bakın, tamam mı?"

Çocuklar hep bir ağızdan "Tamam Edaliiin" diyerek genç kadını yollarken Edaline eteklerini silkeleyip düzelterek kapıya gider ve her zamanki gibi önce aralayarak açarken gözleri bir anda Leala'yı ve arkasındaki kalabalığı gördüğünde kapıyı tekrar sertçe örter. "Yine kimleri topladın Lea!?"

Kapının arkasından Leala'nın cevabı gelir. "Azrael bizi görmeye geldi, herkesin haberi var. Divan'a çıkmadan önce sizi görmek istedi Edaline. Aç lütfen..."

Edaline, Azrael'in adını duyduğu anda taş kesilmiş, boş boş kapıya bakarken birazdan arkasındaki odadan çocuklar koşturarak eteklerini sarılırlar. "Edalin! Edalin! Kim geldi?"

Edaline iki eliyle çocukların başlarını tutuyorken onlarla beraber küçük adımlar atar ve kapıyı açarken Leala onu çocuklarla sarmalanmış görünce gülümser.

"Bitti Edaline. Bu gece son..."

Kapıdaki Siyah meleğin gözleri arkadaki kalabalığı tarıyorken Leala'nın hemen ardındaki siyahlı kadını görünce yutkunur. "Azrael..."

Azrael başını sallar ve varlığının kabul edildiğini gördüğünde Leala'yı omzundan hafifçe iterek açık kapıdan içeri girer. Edaline'nin bacaklarına sarılan çocuklar onu görünce eteklerin arkasına saklanmışken Azrael onlara şöyle bir bakar. "Küçük melekler..."

Küçük melekler gülüşerek daha da saklanırken Azrael onların korktuklarından değil, utandıklarından saklandıklarını anlamış, gülümseyerek içeri ilerler. Edaline çocukları bırakarak Ölüm Meleği'nin arkasından

içeri girerken odadaki melekler çoktan bir yere toplanmış, endişeli gözlerle siyahlı kadını izliyorlardır. Edaline onların korktuklarını gördüğünde Azrael'i geçerek öne çıkar.

"Korkmayın. Azrael bizi görmek için gelmiş, bu gece son..."

Korkmuş gözler bir anda aydınlanırken Edaline yanındaki Azrael'e bakar. "Çok uzun zamandır bekliyorlardı. Bazıları ilk günden beri hiç konuşmadı, cevap vermezlerse öfkelenmeyin."

Azrael başını sallarken Edaline'i süzüyor, sorar:

"Sen bunların neyi oluyorsun?"

"Leala ile ilk karşılaşan bendim..."

"Liderleri misin?"

"Hayır."

"Yani şimdi hepsinin canını alsam için acımayacak mı?"

Odadaki meleklerler korkuyla birbirlerine tutunurken Edaline onlara bakmadan cevaplar:

"Diğerleri için Azrael'e karşı duracak kadar aklımı kaybetmedim, ama çocuklar için tekrar düşünmenizi rica edebilirim."

Ölüm Meleği aldığı cevabı beğenmiş, gülümser. "Bencillik ve Kibir..."

Edaline onaylayarak başını sallarken Azrael ona bir şey daha soracak olur, ama sağ tarafından buram buram yayılan korku başını ağrıtınca dönerek diğer meleklere bakar. "Merak etmeyin hiçbirinizi öldürmeyeceğim. Sakin olun..."

Kimse sakinleşmemiş, ama korku biraz azalmışken Azrael tekrar yanındaki Edaline'e döner.

"Beyazlar'ın himayesi altına girecek olma fikri canını sıkmıyor mu Edaline?"

"Beyazlar'ın elinde işkence görme fikrinden daha fazla değil..."

"Hangi kamptan kaçtın?"

"Kuzeybatıdakinden. En büyüğü o diye duymuştum."

Azrael başını sallar. "O halde Jensen'ı tanıyorsun..."

Edaline iğrenti dolu bir bakışla başını sallarken Azrael ona Jensen'ın kanıyla lekelenmiş zinciri uzatır.

"Sende kalsın..."

Edaline'in koyu kahverengi gözleri belki de ilk defa Lucifer'in ona verdiği uğursuz ışıkla parlarken Azrael ona bunu çok görmemiş, zinciri kaldırarak ucundan sallanan elmastan tutumasını işaret eder.

"Avuçlarının yarılıp kanamasını istemiyorsan..."

"O nerede?"

Edaline kanla lekelenmiş elması parmaklarının arasında tutuyorken Azrael cevaplar:

"Oldukça sıcak bir yerde diyelim ve konu kapansın."

Edaline memnuniyetle başını sallarken Azrael dönerek toplu halde kesilmeyi bekleyen küçükbaş hayvanlar gibi duran meleklere bakar.

"Konuşabilenleriniz bana isimlerini söyleyerek başlasın, uzun bir sohbet olacak..."

Azrael arkasındaki kısa boylu iskemleye çökerek eteklerini yayarken diğer melekler ayaktaki Edaline'e bakarak onay beklerler. Berrak elması avcunda sıkan Edaline gülümseyerek başını sallarken kurbanlıklardan biri öne çıkarak konuşur, böylece Azrael ve diğer meleklerin sohbeti başlarken Edaline onları Ölüm'le yalnız bırakacak kadar içi rahat, gülümseyerek odadan çıkar...

Edaline bir süre sonra odasından çıkıp kontrol için tekrar salona dönecekken koridorda Leala'yı onu bekliyor görünce gülümser. "Diğerleri nereye gitti?"

"Yukarı çıktılar."

Edaline tek katlı bir evde oldukları gerçeğiyle kaşlarını çatarken Leala parmağıyla yukarıyı gösterir. "Çok daha yukarı..."

Siyah Melek anladığını söyleyerek başını sallarken ikisi de bir anlığına sessiz kalırlar. Leala arkadaşının elinden sarkan zincire bakıyorken uzanarak gümüşü avcunun içine alır, parlak zincir ona zarar vermezken Edaline de onu izliyor, biraz sonra uzanarak sarışın meleğe sarıldığında Leala rahatlayarak onu tutar.

"Bitti Edaline, geçti..."

Edaline gözlerinden yaşlar süzülerek Leala'ya sımsıkı sarılıyorken bir an sonra hemen önünde Raphael belirdiğinde irkilerek geri çekilir. Raphael de yanlış bir zamanda geldiğini anlamış, özür diliyorken Edaline hızlıca gözlerini silerek başını iki yana sallar. "Önemli değil..."

"Azrael bir şey mi söyledi, neden ağlıyorsun?"

Edaline bunu duyunca gülmeden edemezken Leala da gülümser ve Raphael'e döner. "Azrael içerde, diğerleriyle konuşuyor. Henüz kimseyi ağlatmadı."

Raphael de şöyle bir etrafı dinler, acıdan kıvranan bir inleme ya da ağlama sesi duyamayınca başını sallar. "Bütün öfkesini bize saklıyor demektir."

Bayanlar bu konuda yorum yapmayınca Raphael dönerek yavaş adımlarla odanın kapısına yaklaşır, Leala ve Edaline de onu takip ederken içerdeki manzarayı gördüklerinde gülümserler. Biraz önce korkudan hareket edemeyen melekler şimdi birbirlerinin cümlelerini tamamlayarak konuşuyorken Azrael hala ilk oturduğu yerde, ama çocukların en miniğini de kucağına almış, ufaklık, Azrael'in tuttuğu kitaptaki çizimlere bakıyorken Ölüm Meleği de büyükleri dinliyordur.

"Analarımız babalarımız vardı—"

"Ruhları şad olsun, torunlarını göremeden göçüp gittiler."

"Ya ya..."

"Diğer soydaşları da kurtarmak gerek."

"Olur mu dersin?"

Her kafadan bir ses çıkıyorken Azrael kucağındaki miniğin kulağını bir eliyle kapatıp küçük başını göğsüne yaslayarak diğer kulağını da örterken çenesi düşmüş kalabalığa bağırır:

"Sessizlik! Teker teker konuşun yoksa hepinizi öldüreceğim!"

Ses bir anda kesilirken Azrael memnun, minik meleğin başını bırakıp tekar kitabına dönmesini izlerken konuşur:

"Bir gecede bütün sülalenizi aklamamız mümkün değil. Şimdilik kendinizi ve çocuklarınızı düşünün—"

"Ama kocalarımız—"

"Kardeşlerimiz!"

Azrael elini kaldırdığı anda sesler tekrar kesilirken siyahlı kadın devam eder. "Size söz veriyorum, bugünden sonra esir tutulan hiçbir soydaşınız kalmayacak. Belki hepsi bizden biri olmayacaklar, ama rahat hayatlara kavuşup sevdikleriyle beraber olabilecekler. O yüzden içiniz rahat olsun."

Meleklerin başları sallanırken Azrael kucağındaki miniği karnından ve bacaklarının arasından tutarak kalkar, kapıya dönüp Raphael'i ve diğer iki kafayı görürken konuşur:

"Lucas dışında hepsini götür Raphael."

Raphael başını sallayarak içeri girerken Leala ve Edaline içerdeki Lucas'a bakıp Azrael'e sorarlar:

"Onun nesi var?"

"Neden Lucas çıkamıyor?"

Azrael ufaklığın başını öperek yere bırakır ve içeri, Raphael'in yanına yollarken usul bir sesle cevaplar:

"Lucas bir vampir. Diğerleri gibi değil. Onunla işimiz uzun..."

Edaline kaşlarını çatarken Leala iç çekerek içerde Veronica'ya gitmesini söyleyen genç adama bakar. Soluk teni ve bal rengi gözleriyle Lucas gerçekten bu dünyadan gibi görünmüyorken Leala ondaki değişikliği fark etmiş, kaşlarını çatararak sorar:

"Lucas'ı ilk gördüğümüzde gözleri mavi değil miydi?"

Azrael ve Edaline de dönerek içerde tek başına kalmış adama bakarken Lucas onların bütün konuştuklarını duymuş, başını sallar. "Evet öyledi, ama acıktım..."

Edaline kaşlarını kaldırırken Leala sıkıntıyla bir ses çıkarır, ikisi Azrael'e dönerken Ölüm Meleği eliyle Lucas'ın arkasını işaret eder. "Masada bir bardak kan var, onu iç, sonra konuşalım..."

Lucas arkasını dönüp cam bir kadehte duran koyu kırmızı kanı görünce derin bir nefes alır ve uzanarak hayatında içeceği son kanı alırken diğer melekler onu izler...

Lucas bir sandalyede oturmuş, arkasında Leala ve Edaline, önünde ise Dört Büyükler onu izliyorken Gabriel sorar:

"Seni kim bu hale getirdi?"

"Kaia."

Lucas'ın verdiği isimler Dört Büyükler birbirlerine bakarken Leala ne olduğunu sorar, Gabriel cevaplar:

"Kaia, Lucifer'in yarattığı ilk vampir melektir Lea..."

Leala bu ayrıntıyı henüz öğrenmiş olmanın şaşkınlığıyla sadece başını sallarken Gabriel tekrar Lucas'a döner. "Kaia'nın nerede olduğunu biliyor musun Lucas?"

"Veronica ve ben buraya gelmeden kısa bir süre önce kaçtı."

"Kaia'nın dışında sadece ikiniz mi vardınız?"

Lucas bir an sessiz kalırken Gabriel gülümser. "Soruları nezaketen sorduğumun farkındasındır umarım..."

Lucas başını sallar ve cevaplar:

"İki vampir daha vardı. Onların dışındakiler esir olan Beyazlar'dı..."

Gabriel bir süre için sessizce Lucas'ı inceler, sonra başını sallayarak sağ yanındaki kardeşi Michael'e döner. "Mühürü nasıl kaldıracağız, bir fikrin var mı?"

"Birden fazla fikrim var, ama Lucas'ın ölmesini de istemiyorum."

Lucas oturduğu yerde yay gibi gerilerek konuşan meleklere bakarken biraz sonra omzunda sıcak bir el hissettiğinde başını o tarafa çevirip Leala'yı görür.

"Bizim yardımımız dokunur mu Michael?"

Michael emin olmayan bir ses çıkarır, ama yine de başını sallar. "Acısını dindireblirsiniz."

"O halde Delialona da burada olsun."

Michael mantıklı bir düşünce olduğunu söyleyerek Güven ve Şefkat meleğini getirmeye giderken Gabriel de Althea'yı çağırmıştır. Kızıl saçlı kız oturan Lucas'a gülümseyerek odadaki büyük masaya küçük şişeler dizmeye başlarken Azrael de her ihtimale karşı Conrad'ı yanında istemiş, ikisi bir köşede konuşuyorken Lucas onu kurtarmak (ya da öldürmek) için çalışan melekleri izler...

Lucas derin bir nefes alarak yere uzanırken başını arkasında onu bekleyen Delialona'nın dizlerine koyar. Yukardan ona bakan masmavi gözlerin içi gülüyorken Lucas o kadar rahat olamıyor, yutkunarak diğer taraftan yaklaşan sarışın, uzun boylu, aydınlık adama bakar. Michael yerdeki Lucas'ın yanında eğilir ve elini onun başına koyarken sakince konuşur:

"Bağırmak ya da ağlamak istersen serbestsin. Başladıktan sonra çırpınsan da kaçacak bir yerin yok—"

"Ve bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

Michael özür dileyerek gülümserken Lucas derin bir nefes alarak bir an tavanı izler ve son anda bir şey hatırlamış gibi telaşla Michael'e döner. "Bildiklerimi unutacak mıyım?"

Michael başını iki yana sallayarak öyle bir şey olmayacağını söylediğinde Lucas gözle görülür şekilde rahatlamış, ilk defa gülümser. "Güzel. Her şey bittikten sonra peşine düşmem gereken biri vardı..."

Arkadan Azrael'in bir şeyler mırıldandığı duyulur, ama Lucas onun tam olarak ne dediğini seçemezken ardından birinin gülümseyişinin sesi gelir ve o güzel sesin hemen ardından Lucas alnından bütün omurgasına bir anda çarpan bir acıyla haykırırken Delialona üzüntüyle bir ses çıkarak onu omuzlarından tutar.

Michael hızla bir şeyler fısıldıyor, Lucas'ın başını tutan eli eklemlerinden beyazlamış, onu sıkarak yerinde tuttuğu belli oluyordur. Yerde yatan Lucas sürekli bağırıyor, acıyla kasılıyorken Delia tüm gücüyle

onun omuzlarını yere bastırıyordur, ama biraz sonra daha fazla tutamayacağını bağırdığında Edaline atılarak Lucas'ın bacaklarının üzerine oturur. Onu gören Michael dehşetle genç kadına bakıyorken Edaline acıyla bir anda kasılmış, ama sesini çıkarmıyordur.

Dört Büyükler'in en genci Michael büyüsünü fısıldamaya devam ederken Leala onun Edaline'e nasıl baktığını görmüş, endişeyle Gabriel'e döner.

"Neden öyle baktı? Ne oluyor Gabriel?"

"Edaline, Delia gibi değil. Büyü onu da etkiliyor. Şu anda çok acı çekiyor olmalı, ama sandığımdan daha dayanıklı çıktı..."

Leala korkuyla dönerek yerdeki Edaline'e bakar. Genç kadın hafifçe titreyerek Lucas'ın bacaklarına bastırıyorken birazdan acı dolu bir sesle kısacık bir inleme bıraktığında Raphael o anda uzanarak onu kollarından çekip Lucas'tan koparır.

"Bu büyü senin için çok ağır, gel Edaline..."

Edaline inleyerek Raphael'in kollarına sarılırken o bıraktığı anda Lucas tekrar sarsılmaya başlamış, büyünün aktığı yollar tekrar bir olmuşken Gabriel genç kadının bıraktığı yere geçer. "Raphael, onu da yukarı çıkar."

"Diğerleriyle sıra bekleyemez—"

"O zaman hemen Catrin'e götür."

Raphael başını sallar ve kollarında yere yığılacakmış gibi duran Edaline'i bacaklarının altından tutup kucağına alırken Leala da atılıp genç adamın koluna tutunduğunda üç melek yukarı çıkar...

Edaline belirdiği yerde onu saran parlak ışıkla küçük bir ses çıkarıp kasılarak gözlerini kapatırken kollarıyla iyice Raphael'e sarılır. Birazdan sırtı yumuşak bir yere değdiğinde Edaline ellerini Raphael'in boynundan çözerek rahatça uzanır, ama gözlerini açmazken hemen ardından Raphael'in usul sesi duyulur:

"Gözlerini açabilirsin Edaline..."

"Acıyor, çok parlak—"

"Artık değil, geçti."

Edaline önce tek gözünü açıp etrafı kontrol eder, sonra ikisini birden açarken daha önce hiç görmediği bir yatak odasında olduğunu fark eder. "Neresi burası?"

"Kimsenin bilmediği bir yer. İyi misin, hala canın yanıyor mu?"

Edaline ancak sorulduğunda karnındaki acıyı hatırlarken ellerini oraya bastırarak başını sallar. Raphael birazdan geçeceğini söyleyerek doğrulurken Edaline bir anda odada beliren Leala ve annesi olduğunu tahmin ettiği Catrin'i görürken başını onlara çevirir. "Lea, neler oluyor?"

Leala yatağa oturarak arkadaşının ellerini tutarken Edaline de dönerek ona sokulur.

"Annem şimdi senin acını dindirecek, az kaldı Edaline..."

"Ölmek istemiyorum."

"Elbette ölmeyeceksin! Ellerimi tut, bırakma..."

Edaline'in bırakmaya zaten niyeti yokken birazdan yatak diğer yanından da çöktüğünde Siyah Melek o tarafa döner. Catrin tüm güzelliğiyle ve ışığıyla ona bakıyorken gülümser. "Merhaba Edaline."

"Lea'nın annesi..."

Catrin başını sallar, sonra uzanarak ellerini Edaline'in başının iki yanına koyar. Şakakları kapatılan melek o anda rahatlayarak gevşerken Catrin hemen sonra onun saçlarını okşayarak ellerini çektiğinde Edaline kaşlarını çatarak gözlerini açar. "Bitti mi?"

Leala ve Catrin gülümsüyorken yataktaki Edaline doğrulur. "Ben onca zaman bu kadar kısa süren bir şeyin olmasını mı bekledim?"

Leala gülerken Catrin açıklar:

"Ne kadar sürdüğü değil, sonrasında ne olduğu önemli. Leala, bana aynayı uzatır mısın?"

Birazdan Catrin küçük bir el aynasını kaldırdığında Edaline uzanarak gümüş işlemeli aynayı iki eliyle tutup kendine bakar, koyu renk gözleri hayretle açılarak şakaklarından saçlarının içlerine doğru uzanan, yan yatmış geniş birer S şeklindeki ışıklara bakarken mırıldanır:

"Bunlar benim mi?"

Catrin başını sallarken Edaline aynayı bırakarak bir şey ararmış gibi Leala'ya dönüp onu inceler, aradığı şeyi bulduğunda gülümserken ellerini göğsüne kapatır. "Orada, seninki de orada..."

Leala gözleri dolarak başını sallarken uzanıp Edaline'e sarılır. Birbirinden çok farklı iki melek az önce bir olmuş, birbirlerine tutunurken Edaline içi titreyerek arkada onu izleyen Raphael'e gülümser...

* * *

XXII. Martılar ve Melekler

{ Şehnaz Longa }

1540, İstanbul

"Althea! Safiye seni çağırıyor!"

Leala'nın pencereden seslendiğini duyan Althea eteklerini topladığı gibi bahçeden konağa doğru koşar ve kızıl bukleleri havalanarak üç katlı evin ardına kadar açık olan kapılarından içeri dalar.

"Geldim!"

Mutfaktaki tonton Safiye Hanım tülbentinin uçlarını omzundan arkaya atıp ocaktaki çorbanın tadına bakıyorken eliyle arka bahçe kapısını işaret edip pazardan getirilen sepetleri taşıyan çelimsiz çocuğu gösterir.

"Git şuna bir yardım et kızım Allah'ını seversen, kırılacak bacakları şimdi boyundan büyük sepeti taşıyacağım diye!"

Althea gülerek koşturur ve çocuğun sırtındaki sepeti indirmeye çalışırken o da "ah vah" edip başaramadığında Gabriel mutfağa girer. "Neye bağırıyorsun yine Safiye Sultan?"

Safiye Hanım kapıdan gireni gördüğünde tülbentini bir çırpıda bağlayıp hemen bir dua okumaya başlar, Gabriel gülerek yaşlı kadını geçip sepeti Althea'nın titreyen ellerinden alıp sağ salim indirirken Safiye Hanım'ın duası bitmiş, bir telaşla konuşur:

"Sen ne ararsın bu saatte kız evinde? Akşam istemeye gelmiyor musunuz siz?"

Gabriel artık bir şey diyemiyorken o sırada mutfağa Leala girdiğinde bahçe kapısındaki Gabriel'e gülümser. "Bizim aramızda kız isteme geleneği yoktur Safiye, unuttun sen yine—"

"Sus sen, çok bilmiş! Baban burada olaydı keserdi o dilinizi. Ruhu şâd olsun..."

Safiye şöyle bir iç çekip sonra yine kuzgun kesilirken laflarını dizmeye devam eder:

"Adam gibi gelir kızımızı ister, sonra helalin olunca da istediğiniz kadar el ele tutuşup göz süzersiniz. Koş git bakayım, validen Katarina'ya sor hele akşam yemekte başka ne istermiş canı..."

Leala başını sallayarak dönüp çıkarken Safiye Hanım arkasından seslenir:

"Leyla!"

Leala merdivenlerin başından aşağı eğilip ses verir. "Efendim Safiye?"

"Bir daha helalim olmadan aşağı inip elin adamların göz süzersem Safiye bacaklarımı kıracakmış diye de söyle Katarina'ya!"

Merdivenlerin tarafından şen bir kahkaha gelirken Safiye Hanım söylene söylene yemeklerini yapmaya devam eder. Althea ve çelimsiz çocuk ikinci posta yükleri almaya gittiğinde Gabriel ocak başındaki kısa boylu, sevimli kadının yanına gelir, Safiye Hanım başını kaldırıp kömür karası gözleriyle yanındaki uzun boylu adama bakarken yine kısacık bir dua fısıldar.

"Feshupanallah! Tepemde dikilmesene be evladım!"

"Hem yüzümüzü görünce dualar okursun, hem de kovarsın Safiye Sultan. Nasıl olacak bu iş?"

"Sus sen. Sırrını cümle aleme yayarsam sen o zaman gör duayı, tapınmayı." Safiye Hanım ellerini kaldırarak başını tavana çevirir. "Allah'ım sen bizi koru. Bu zavallı kuluna akıl fikir ihsan eyle yüce rabbim. Tövbeler tövbesi—çekil evladım, çekil!"

Gabriel gülerek çekilirken Safiye Sultan dolaplardan kap kacak arıyordur, o sırada kapı zili çalınca tonton kadın arka bahçeye seslenir:

"Atiye! Koş kapıya bak!"

Althea "Safiye'ce" adını duyduğu gibi koşturarak kapıya gider, koluna asılıp açarken karşısında Edaline'i görünce gülümser. "Erkencisin!"

Edaline başını eğerek şöyle bir içeri bakar, onu getiren fayton uzaklaşırken genç kadın içeri girer. "Gemi limana erken yanaştı. Lea nerede?"

Althea kapıyı kapatıp Edaline'i içeri alıyorken Safiye Hanım mutfaktan çıkıp misafirlerinin kim olduğuna bakar. "Kızım hoş gelmişsin!"

Edaline bir an sağ yanından gelen şen sesle irkilirken Althea genç kadını kolundan tutup Safiye Hanım'la tanıştırır. "Safiye Sultan, bu Leala'nın en can dostu Edaline."

"Hoş geldin Adalı kızım."

Edaline düzeltecekken Althea onun kolunu sıkıştırıp başını iki yana sallar. Esmer melek "Peki..." diyerek bir şey söylemezken arkadaki Gabriel'i görünce gülümser. Safiye Hanım onların tanışmış olduğunu anlayınca hoş sohbeti bırakıp Althea'yı yanına çağırır. "Bir koşu gel misafirine bir bardak şerbet koy hele, hadi! Çok işimiz var daha!"

Althea koşturarak Safiye Hanım'la birlikte mutfağa girerken Edaline onların arkasından bakar, sonra kaşlarını kaldırıp Gabriel'e döner. "Kimse bana evde bir deli fişeğin yaşadığını söylemedi?"

"Safiye Hanım hem Leala'nın ölmüş babasının süt annesi, hem de evin emektar kahyası, uşağı, aşçısı, sahibi, her şeyi..."

"Etrafta dolaşan hizmetliler ne işe yarıyor?"

Edaline gülerek bahçedeki bahçıvanları ve sürekli bir şeylerin tozunu alan peçeli kızları gösterirken Gabriel onların Safiye'nin kulları olduğunu söyler. Bunu duyunca Edaline daha da gülümserken Gabriel onun eşyalarını almış, üst kata, Lea'nın yanına çıkarıyordur.

"Akşamüzeri bekliyorduk, görünce şaşıracak—"

"Edaline!"

Sarışın melek daha merdivenlerin başından arkadaşını gördüğü gibi mutlulukla şakıyarak ona koşturur, açık yeşil kadifeden etekleri Edaline'in eflatun eteklerine dolanırken Gabriel gayrimüslim eşrafın sıklıkla giydiği dar ceketinin kollarını düzelterek onları izler. Birazdan Catrin de onlara katılırken İstanbul'un nadide konaklarının birinde melekler buluşur...

"Afiyet olsun Adalı kızım..."

Edaline çok teşekkür ederek soğuk şerbetinden bir yudum alırken kahverengi saçları boncuklularla alnından geriye toplanmış, boncukların birleştiği yerden bir tül sarkıp dalgalı saçlarını beline kadar kapatıyorken sürmeli gözleri konağın içindeki varaklı aynaları, kıymetli eşyaları inceliyordur.

"Sen de mi Katarina gibi Rumlardansın kızım?"

Safiye Hanım'ın sesiyle Edaline bardağını indirip ona döner ve gülümserken Beyaz Konak'ta "Sen de mi meleksin?" anlamına gelen soruya başını sallar ve Leala'nın önceden tembihlediği gibi cevaplar:

"Öyle, efendim..."

Safiye memnun bir gülümsemeyle başını sallarken yanındaki koltukta oturan Catrin'in omuzunu hafifçe ittirir. "Sizin tarafın kızları da hep birbirinden güzel."

Catrin keyifle gülerek kucağındaki bebeği sallamaya devam ederken Edaline küçük sarışını işaret eder. "Dante, değil mi?"

Güneş ve Mucize gülümseyerek kollarındaki küçük oğluna bakarken başını sallar. "Evet. Adını babası koymuştu..."

Safiye evin merhum babasının sözü edilince yine iç çeker. "Ruhu şâd olsun. Avranos pek sevinmişti erkek evladı olduğuna. Büyüdüğünü göremeden gitti dağ gibi adam..."

Safiye'nin arkasından daha on sekizine yeni basmış olan güzel Leala sarı saçları yaşlı kadının omuzlarından aşağı akarak eğiler ve ona sarılıp tombul yanaklarını öper. "Üzülme Safiye, babam cennetten bizi izliyor..."

Safiye bunu duyunca tövbeler edip oturduğu yerden kalkar. "Böyle şeyleri bunların ağzından duymak da ayrı bir tuhaf Adalı kızım! Avranos bu Katarina'yı ilk eve getirip de 'Safiye, bu benim sevdiğim bir Rum'dur, bilesin...' deyiverince nasıl hayret ettim bir ben, bir gökteki Allah bilir..."

Safiye "Rum" derken yine kaş göz yapınca salondakiler gülümser. Catrin kucağındaki Dante'yi bacaklarının üzerinde zıplatıyorken Edaline'e bakarak konuşur:

"İlk zamanlar Safiye beni her gördükten sonra gidip iki rekat namaz kılardı."

"Ne yapaydım? Gökten *Rum* inmiş, ben gidip bahçede gülleri mi sulayaydım? Bu da bir tuhaf!"

Safiye söylene söylene yine mutfağa dönerken Edaline gülümseyerek odanın bir başka ucunda oturan Gabriel'e bakar. "Seni ilk gördüğünde ne yaptı?"

"Beni ilk gördüğünde on yaşındaydım, gözünün önünde büyüyünce çabuk alıştı. Avranos beni ve Lea'yı bu konakta, aynı müderrisle okuttu. Safiye ara sıra biz ders çalışırken gelir önümüze iki bardak okunmuş su koyardı—"

Leala hatırlayınca gülerek araya girer. "Hani *Rumlardanız* ya, okunmuş suyu içinde onun sevabına katkımız olurmuş ya da öyle bir şeydi, hatırlayamıyorum. Safiye'nin müslümanlığı bir değişiktir."

"Ya da sizi görünce değişti..."

Leala gülerek öyle de olabileceğini söylerken Edaline şerbetinden bir yudum daha alıp sorar:

"Tek sırdaşınız Safiye mi?"

Beyaz Konak sakinleri başlarını sallayarak onaylarken Edaline gülümser, bu sefer Catrin sorar:

"İtalya'dakiler nasıll? Biana Arela'sından memnun mu?"

Edaline başını sallar. "Geçtiğimiz ay da Azrael bizzat inip onun aşağıda olmadığı zamanlarda Ruh Toplayıcıların kontrolünü ona bıraktığını söyledi."

"Conrad ne dedi peki?"

"Conrad hariç..."

Salondaki herkes Azrael'in baş toplayıcısına ne kadar düşkün olduğunu biliyor, yapılan istisnaya gülerken o sırada Safiye tekrar salona girip Gabriel'e döner. "Kaç kişi geleceksiniz akşam?"

Gabriel bir an düşünürken Edaline akşam ne olduğunu sorar, Catrin cevaplar:

"Gabriel, Leala'yı istemeye gelecek..."

Edaline gülecek olunca Safiye derhal araya girer ve elindeki çorba kepçesini kaldırarak konuşur:

"Sakın ola alay etmeyesin Adalı kızım, yoksa canını yakarım. Avranos efendi burada olaydı o da aynını isterdi." Tonton kadın tekrar Gabriel'e döner. "O sebepten söyle bakayım kaç kişi geleceksiniz akşam?"

Gabriel gözlerini kısarak "İki?" diye mırıldanırken Safiye derhal itirazlara başlar.

"Koskoca mele—*Rum* ailesisiniz, gele gele iki kişi mi geliyor?! Soyunuza laf ederdim de yüce rabbim bir yerden çarpar diye korkarım. Tövbe yarabbim..."

Gabriel gülerken Safiye elindeki kepçeyi ona sallayıp Leala'ya bakar. "Leyla, şu beyin olacak adama söyle, tepemin tasını attırmasın, vallahi fenalıklar gelecek bana. Atiye!"

Althea her zamanki gibi Safiye'nin tek yoldaşı, derhal ayağa fırlarken tonton kadın ona gidip hizmetçi kızların düzgün toz alıp almadıklarını kontrol etmesini söyler, sonra tekrar mutfağa dönerken Edaline kızıl saçlı kızın ardından bakıyor, sorar:

"Althea ne zamandır burada?"

"Althea, Safiye'nin evlatlığı."

Edaline şaşkınlıkla Gabriel'e bakıyorken genç adam başını sallar. "Leala'yla bağlandığımızdan beri düzeni biliyorsun. O doğup benim varlığımı bilecek bir yaşa geldiğinde ben de ona yakın yaşta yeryüzüne inerim. Althea da hep benimle geldiği için bu sefer ona böyle bir hediye verdik. Althea üç yaşından beri bu evde, şimdi on altısında. Onu da Safiye büyüttü..."

Edaline şaşkınlıkla karışık bir mutlulukla gülümserken Leala ve Gabriel'in ruh eşleri olmalarının yerdeki ve gökteki melekleri nasıl birleştirdiğini görür.

"Siz sohbetinize devam edin, ben Safiye Sultan'ın gönlünü almaya gideyim..."

Gabriel odadan çıkıp salonun kanatlı kapılarını arkasından kapatırken Edaline elindeki bardağı bir kenara koyup Leala'ya döner:

"Bizim neslimizden Doğum ve Saflık meleği Karin sana bir şey gönderdi Leala..."

Leala heyecanla gidip Edaline'in yanına otururken arkadaşı bileğinden sallanan saten kesesinden küçük bir şişe çıkarır ve ona uzatır. "Daha ilk döngüsü olduğu için ne kadar kuvvetli olduğunu kestiremedi, ama bu sefer işe yarayacak umarım..."

İlk döngüsünden beri bir türlü çocuğu olamayan Leala, Doğum meleği Karin'in elinden çıkmış iksiri büyük bir mutlulukla kabul ederken Edaline arkadaşının güzel yüzünü elleri arasına alır. "Bu sefer olacak, merak etme. Bütün soyumuz ikinizin bir çocuk yaptığı günü bayram ilan edecek, herkes sizin için çalışıyor..."

Leala gözleri dolarak başını eğerken Catrin de kucağındaki Dante'yle Edaline'in yanına gelmiş, eğilerek ikinci kızın başını öper. "Sağol, Edaline. Onca yolu bizim için kat ettin..."

Edaline içi ısınarak gülümser ve Catrin'e yaslanırken bir asır önce onu kurtarmış olan Leala'ya bakar. "Dostuma ne kadar ödesem de bitmeyecek bir minnet borcum var. Kendi elimle getirmeseydim içim rahat etmeyecekti..."

Leala gözlerini silerek minnet borcu falan olmadığını söylüyorken, kendisine verilen gücünün aksine, Leala dendiğinde dünyası duran Bencillik ve Kibir meleği Edaline ise gülümsüyordur...

{ Loreena McKennitt – Sacred Shabbat (Üsküdar'a Gider İken) }

Altın varaklı bir aynanın önünde Leala saçlarındaki rengarenk boncukları düzeltiyorken Althea da onun arkasından beline sarı sırmalı bir kuşak bağlıyordur.

"Çok güzel oldun Lea."

Leala yeşil gözleri parlayarak sarı üzerine deniz mavisi işlemeleri olan bir elbise giymiş, kollarının uçları bileğinin arkasından yere kadar uzanıyorken saçları uçuk sarıdan bir tülle kapatılmış, kulağının sağ yanındaki boncukların ucundan aynı tülden bir parça olan peçesi sarkıyordur.

Althea bağladığı kuşağı iyice sıkarak Leala'nın ince beline oturturken Safiye içeri girer, Leala'yı altın gibi parlıyor görünce ellerini birbirine vurup dudaklarını ısırır. "Allah nazardan saklasın! Güzel Leyla'm benim!"

Leala güneş gibi gülümseyerek Safiye'sine sarılırken tonton kadın da elindeki en pahalı kumaşlardan elbiselerini giymiş, saçlarını ipekten bir eşarpla örtmüşken eliyle Althea'nın saçlarını işaret eder. "Sen de o deli buklelelerini toplayasın hele Atiye'm. Gel bakayım buraya..."

Althea mercan rengi bir kaftanın içinde Safiye annesinin önüne oturur ve saçlarını onun ellerine bırakırken Leala peçesini kapatıp diğer yandan sarkan boncuklara tutturur, sonra derin bir nefes alır.

"Ne zaman geleceklermiş Safiye?"

Safiye elindeki kızıl saçları sımsıkı örüyorken hafifçe omzunu silker. "Ben bilmem kızım. Yemek, tatlı her bir şeyimiz hazır. Geldikleri vakit görürler."

"Safiye ben kahve yapmasam?"

Safiye öfkeyle gözlerini kapatarak başını iki yana sallar. "Duymamış olayım!"

Leala sıkıntıyla yerdeki Althea'ya bakar, kızıl saçlı güzel ona göz kırparak yardım edeceğini belli edince Leala gülümser. Safiye, yerdeki kızının saçlarını örmeyi bitirince hemen yanından kaftanının rengine uygun bir tül çeker, kızıl saçların üzerine sarıp ensesinden bağladıktan sonra güzel meleğini başından öper.

"Bitti, hadi kalk kuzum..."

Althea annesinin ellerini öperek kalkar ve yine Leala'nın eteklerini düzeltmeye eğilirken Safiye ellerini birbirine vurarak koridora seslenir.

"Adalı kızım, Katarina! Siz aşağı inip bekleyesiniz, misafirlerin eli kulağındadır!"

Catrin odasından çıkıp kucağındaki Dante ile beraber merdivenlere giderken Safiye meleklerin en meleği olan gelinine bakarak güzelliğine iç geçirir. Catrin sapsarı saçlarını zümrüt tokalarla toplamış, gül kurusu bir ferace içinde aşağı iniyorken Safiye'ye gülümser. "Sen de hemen gel Safiye, yanlış bir şey yapmayalım."

Safiye başını sallar ve inmesini işaret ederken diğer odadan da belini sımsıkı saran, yüksek yakalı, gece mavisi bir elbiseyle Edaline çıkar. Genç kadın gevşekçe topladığı saçlarını sağ omzundan aşağı sarkıtırken Safiye Hanım'ı görünce etrafında bir kez dönüp eteklerini düzelterek sorar:

"Ailenize uygun olmuş mu Safiye Hanım? Saçlarımı örtmeli miyim?"

Safiye Hanım sağ elinin işaret parmağını kıvırarak hafifçe ısırırken gözlerinin içi parlayarak gülümser. "Hiç o güzel saçlar örtülür mü kızım? Sana da tez zamanda bir kısmet bulmak gerek. Gavur ellerde gönlüne göre bey bulamazsın sen, yalan mı?"

Edaline sadece gülümseyip bir şey söylemeyince Safiye ona da aşağı inmesini işaret eder. Edaline ilk basamağı indiği anda Konak'ın kapısı çalar, Safiye bir anda etekleri tutuşarak ellerini çırparken Althea odadan çıkıp aşağı koşturur. "Açtım ben, Safiye Sultan!"

Althea koşturarak kapıya gider, uzanıp açmadan önce kendine çekidüzen verip peçesini örter, arkasından gelen Safiye Hanım memnun bir yüz ifadesiyle başını salladığında Althea mağrur bir duruşla kapıyı açar. Açılan kapının ardından Raphael ve Azrael'in yanındaki Gabriel görünürken, siyah üzerine altın sırmalı bir ferace içinde olan Azrael'i gören Safiye Hanım etrafa üfleye üfleye bir Fatiha okumaya başlar.

Gabriel hafifçe gülerek başını eğerken Azrael kollarını kavuşturur ve onun yanında, dizlerine kadar uzanan koyu yeşil redingotu içinde bekleyen Raphael de gülümser.

"Safiye Hanım—"

Safiye Hanım elini kaldırarak biraz beklemesini işaret edince Raphael susarak şapkasını çıkarıp bastonuyla birlikte eline alır.

"Ve leddâllîn, âmin." Safiye Hanım ellerini hafifçe yüzüne sürerek duasını bitirir, sonra bir anda yüzü gülerek kapıya ilerler. "Hoş gelmişsiniz, sefa getirmişsiniz. Geçin, geçin...Atiye al kızım şapkayı, bastonu..."

Althea gülümseyerek Raphael'in şapkasını ve bastonunu alırken Azrael de içeri girmiş, Safiye'nin önüne geçip durur. "Safiye?"

Safiye başını eğerek nefesinin arasından fısıldar "Tövbe yarabbim..."

Arkadaki Raphael ve Gabriel ellerini dudaklarına siper ederek gülüşlerini gizlemeye çalışıyorken Azrael hala önündeki kısa boylu kadına bakıyordur. "*Safiye?*"

"Bismillāhirrahmānirrahīm—"

"Safiye!"

"Tövbe yarabbim—"

"Kız isterken de böyle araya girip besmele mi çekeceksin, Safiye?"

Safiye sessizce duasını okumaya devam ediyorken başını iki yana sallarken nefesi yükselir. "...errahmânir'rahim. Mâliki yevmiddin—yok, o zaman rahat edersiniz—iyyâke na'budü ve iyyâke neste'în..."

Azrael iç çekerek yaşlı kadının başını okşar, sonra dönerek Althea'nın gösterdiği yerden salona girerken içerde onları bekleyen Catrin, kucağındaki Dante ile birlikte ayağa kalkıp konuklarını karşılar...

Herkes salondaki yerlerine yerleşip mutfaktan kahve kokuları gelmeye başladığı sırada Azrael ne yapıp etmiş, Dante'yi kucağına almıştır. Küçük oğlanın masmavi gözleri önündeki karanlık kadını izliyorken ufak bir gülümsemeyle kıvrılmış alt dudağı salyasıyla parlıyordur. Azrael başını eğerek arkadaki Catrin'e bakarken konuşur:

"Sen neredeyse her ömründe bir melek çocuk çıkarttın, Leala üçüncü döngüde olmasına rağmen hala bir çocuğu olamadı. Endişelenmeye başlıyorum..."

Catrin bunu duyunca parmağını dudaklarına götürüp Azrael'e sessiz olmasını söyler. "Duymasın, çok üzülüyor..."

Gabriel de aynı endişeli bakışla kardeşine bakıyorken Azrael iç çekerek Dante'yi çevirip kucağına oturtur. Küçük melek Dante, yanındaki Raphael'in bacağına elini vuruyorken kumral adam gülümseyerek küçük parmakları tutar, o sırada gözü onları izleyen Edaline'e takılınca sorar:

"Sen nasılsın Edaline?"

Edaline'in koyu kahverengi bakışları Raphael'in yeşil gözlerine kalktığında genç kadın gülümser.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim. Siz?"

Raphael iyi olduğunu söyleyerek her döngüde daha da uysallaşan genç kadına gülümser. Edaline bakışlarını başka bir yere çevirirken o sırada içeri elindeki tepsiyle Leala girdiğinde bütün bakışlar o tarafa döner.

Sarılar içindeki güzel melek, peçesinin altından gülümsüyorken onun arkasında, kapının hemen yanındaki Althea olur da ayağı takılır, bir şey olursa atılmak için bekliyordur. Leala içeri doğru ilerlerken bir an kahveyi ilk kime servis edeceğini bilemez, duraksarken salondakilerin de pek bir fikri yoktur. Herkes ayaktaki kıza bakıyorken arkadan gelen Safiye Hanım, Leala'nın yanından geçerken fısıldar. "Önce Azra..."

Leala derhal çözülerek dönüp önce Azrael'in tarafına gider, tepsiyle beraber eğilerek fincanları Ölüm Meleği'nin önüne sunarken Azrael gelenekleri her zaman sevmiş olan bir kadın, gülümseyerek fincanlardan birini alır. "Sağol Leala, ellerin dert görmesin..."

Bunu duyan Safiye'ye bir an bir öksürük krizi gelirken Azrael gelinin yanından eğilip o tarafa bakar. "Ne var? Ben de sizin gibi konuşamaz mıyım?"

Safiye yine kendi kendine bir şeyler fısıldıyorken Azrael ona gülümseyerek kahvesini önündeki sehpaya koyar, Dante'de onunla birlikte eğilip kalkıyorken minik avuçlarında Azrael'in saçlarını tutmuş çekiştiriyordur. Azrael kaşlarını çatarak başını eğer ve ona bakan mavi gözlerin içine içine bakarken birazdan Dante saçları bırakır, ellerini sallayarak önüne dönerken Azrael tekrar önüne döndüğünde ona ters ters bakan Catrin'i görür. "Bir şey yapmadım? Oğlun bir bakıştan ne demek istediğimi anlıyor, sevinmen lazım Katarina!"

Safiye bu sefer gülümserken Azrael ilk defa onu böyle yakalamış, eliyle işaret eder. "Aferin Safiye!"

Yaşlı kadın daha da gülerek eşarbının ucunu ağzına kapatır, o sırada Leala kahveleri servis etmiş, tepsiyle birlikte kapıdaki Althea'nın yanına çekilirken Azrael konuşma sırasının geldiğini anlamış hafifçe öksürerek yanındaki Raphael'in kolunu dürter. Kahvesini içen genç adam bir an ne olduğunu anlamamış, sonra hatırlarken çok özür dileyerek fincanı indirir ve ceketinin yakasını düzelterek karşıdaki Catrin'e bakar.

"Bu akşam buraya hayırlı bir iş için geldik..."

Catrin gülümserken Safiye öyle bir keyifle izliyordur ki Raphael gülümser. "Sevgili Catrin, kızınız Leala'yı oğl—" Raphael bir an duraksayınca Azrael ona yardım eder. "Kardeşimiz desen de olurmuş, devam et..."

Raphael başını sallayarak devam eder. "Kardeşimiz Gabriel'e istiyoruz. Eğer size de uygun görürseniz..."

Catrin ve Safiye aynı mutlulukla gülümserken Raphael dönerek Azrael'e bakıp doğru söyleyip söylemediğini kontrol eder. Azrael başını sallayarak onaylarken Raphael de rahatlamış, önüne döner. "Sandığımdan daha zormuş..."

Bunu duyunca Edaline'in gülüşü duyulurken Raphael bir anlık şaşkınlıkla o tarafa bakar, ama o anda Edaline kendini toplayarak oturduğu yerde dikleşirken hiç Raphael'in tarafına bakmadan cevabı beklenen Catrin'e döner.

"Elbette uygundur. Çocukların mutluluğu her şeyden önemli..."

Safiye "Tabii..." diyerek başını sallıyorken Leala kız isteyenlere verilir, hemen ardından Safiye eliyle sarılar içindeki meleğe karşı tarafta oturan yeni ailesini işaret eder. "Öp kızım ellerini."

Leala bir an ne yapacağını şaşırırken karşı taraftaki melekler de öylece kalakalmıştır. İki taraf da şaşkın şaşkın bakıyorken Catrin keyifle bir kahkaha atar, birazdan Safiye de güldüğünde herkes gevşer.

"Hay siz çok yaşayın emi! Gönlümü ettiniz, hadi tamam, istediğiniz gibi devam edin şimdi. Atiye sen de koş bana bir fincan orta şekerli kahve yap, bu şaşkın gelin unuttu!"

Leala elini ağzına kapatarak yüzünü buruştururken Azrael o zaman gelini istemediklerini söyleyince gülüşlerin sesi yine yükselir...

{ Ron Goodwin & his orchestra – Al Bint Al Shalabiya }

Ertesi sabah İstanbul, Saray'dan gelen sefer haberiyle renkli şenliklere uyanmış, sokaklarda yediden yetmişe insanlar rengarenk pazarların ve panayırların içinde eğleniyorken bir yandan da kudretli padişahları Kanuni Sultan Süleyman'ın çıkacağı Macaristan seferini kutluyordur.

Haliç kıyısında üzeri rengarenk tentelerle kapatılmış kayıkların başında beyaz sarıklı kayıkçılar bekliyorken havadar kayıkların birinde gezintiye çıkmak için halk da sıraya girmiş, boş kayıklar geldikçe biniyorlardır. Diğerleri gibi bekleyen Leala ve Edaline ile onlare eşlik eden Gabriel ve Raphael de sıraları gelince kayıklara binerlerken Edaline yerine oturduğunda elindeki küçük şemsiyesini kapatarak derin bir nefesle temiz havayı içine çeker. "Boşuna herkesin gözü bu memlekette değil. Şu güzelliğe baksana..."

Leala gülümseyerek arkadaşının yanına otururken onun koluna girerek ilerdeki Galata Kulesi'ni gösterir. "O kulede şimdi tersanede çalışan esirleri tutuyorlar. Derler ki o kulenin en tepesinden baktığında İstanbul ayaklarının altına serilirmiş..."

"Zindandaki esirlerin manzaraya pek itibar ettiğini zannetmiyorum."

Leala bir şey söylemeden iç çekerken birazdan kayık hareket ettiğinde Edaline karşıdaki Gabriel'e dönerek sorar:

"Sultan'ın bu seferden de eli boş dönmeyeceğinden herkes emin. 'Başımıza bir daha böyle bir padişah gelmez' diyorlar. Allah'ın onlara bir lütfuymuş..."

Gabriel gülümserken başını sallar. "Padişah genç olmasına rağmen oldukça zeki ve hırslı. Zaferle döneceğinden eminim..."

Leala da nişanlısının söylediklerine katılarak başını sallar. "Yirmi bir yaşında koskoca Konstantinopolis'i fethetmiş bir adamın soyundan gelen bir sultandan bahsediyoruz..."

Gabriel gülümserken Raphael o kadar umutlu ve idealist değil, denizdeki diğer kayıkları izleyerek konuşur:

"Sınırları genişlemesine genişliyor, ama diğer küçük devletler böyle büyük bir imparatorluktan nasıl olur da pay koparırım diye birbirinin gözünün içine bakıyor. Yirmi seneye kalmaz Fransa on sene önce kabul ettiremediği kapitülasyonları alır, sonrasında da zeki davranılmazsa kaçınılmaz bir gerileme ve yıkım olacaktır..."

Edaline gözlerini kısarak karşısındaki adamı dinliyorken Raphael dönerek ona bakar ve gülümser. "Gününüzü karartmak istemem. Dünyanın en güçlü ve güzel devletlerinden birinde, onun en kıymetli şehrinde olmak elbette bir ayrıcalık..."

"Söylediklerin sadece bir tahmin mi yoksa o yıkımı gördün mü merak ettim Raphael?"

Raphael dün akşamki samimiyet çizgisinin biraz daha incelmesiyle eski inatçı Edaline'i görmüş, temkinli bir tavırla gülümser. "Sadece tahmin..."

Edaline başını sallar, ama pek inanmış gibi görünmezken birazdan kayığın etrafında martılar uçuşmaya başladığında Leala sevinçle onları gösterir. Edaline şapkasını tutarak başını kaldırırken Raphael'in gözlerinin hala üzerinde olduğundan habersiz, martıların tüy gibi havada süzülmelerini hayranlıkla izler.

"Martıların efsanesini biliyor musun Edaline?"

Edaline başını indirerek tekrar Raphael'e baktığında başını iki yana sallayıp bilmediğini gösterince genç adam anlatır:

"Martılar sarayda yaşamış ve ölmüş kızların ruhlarıdır. Hepsi o kadar güzeldir ki onlara dokunamaz, sadece bakabilirsin..."

Edaline düşünceli bir şekilde gülümseyerek gökte kimseye dokunmadan uçan martılara bakarken Raphael de onu izliyor, gülümser. "Yıllarca yaşayıp son nefeslerini verdikleri saraya o kadar bağlıdırlar ki hep onun gözü önünde uçarlar..."

Genç adam elini nazikçe kaldırarak Topkapı Sarayı'nı işaret ederken Edaline, Sultan'ın görkemli evine bakarak iç çeker. "Saray'da da soyumuzundan birileri var mı?"

"Elbette var..."

Edaline bunun üzerine yanındaki Leala'ya dönerken sarışın melek başını sallar. "Orduda ve haremde bizim nesile dahil olan soydaşlarımız var. Onlarla pek görüşemeyiz, malum, haremdekiler dışarı çıkmazlar, ordudakiler de bir gün buradalarsa on gün seferdedirler..."

Edaline her doğumunda soylarının insanlar arasında ne kadar dağıldığını görüyor, her yeni şey onu hayrete düşürüyor olsa da bu sefer duyduğu saray hikayesi nasıl olduysa Raphael'in anlattığı martı efsanesini geçememiştir. Güzel melek yine şapkasını tutarak başını kaldırırken efsanesi meleklerin dillerinde dolaşan martıların şarkılarını dinlemeye devam eder...

Kayık gezisi sonrası şehri turlamaya devam eden dörtlü bir faytonla Topkapı'nın yakınlarına gelmiş, lale bahçelerinde dolaşıyorken Gabriel'in kolundaki Leala ilerden gelen takım elbisesli genç bir adamı işaret eder. "Şu Kamran Baki değil mi?"

Gabriel de o tarafa bakıp onlara yaklaşan genç adamı gördüğünde başını sallayarak gülümser. Adı geçen Kamran onları görünce şık bastonunu bir elinden diğerine geçirerek Gabriel'le el sıkışır.

"Ne güzel sürpriz Gabriel..."

Kamran tam bir İstanbul beyefendisi, dik duruşlu, esmer, ince ve uzun bir adamdır. Gabriel ve ikisi el sıkışırken biraz arkada duran Leala diğer yanındaki Edaline'in kulağına eğilerek fısıldar:

"Kamran Bey'in babası Yahudi eşrafındandır. Uzun yıllardır İstanbul'da yaşıyorlar. İtalya'da eğitimini aldıktan sonra dönünce Koca Mimar Sinan Ağa'nın yanında bir süre Hürrem Sultan için yapılacak olan külliyenin çizimlerinde çalıştı. Göz zevki ve dünya kültürü eşsizdir..."

Edaline şemsiyesinin gölgesinden ilgiyle genç adamı süzüyorken Gabriel mutlu haberi vermiş olacak, birazdan Kamran koyu renk gözleri yakışıklı bir gülümsemeyle aydınlanarak Leala'ya döner.

"Çok memnun oldum, tebrik ederim Leala..."

Leala gülümseyerek elini uzatırken Kamran parmaklarının üzerinde kibarca tuttuğu dantel işlemlerle kaplı eli öper ve hemen ardından sahibine iade ederken gözü hemen yandaki Edaline'e takıldığında Leala hiç vakit kaybetmeden arkadaşını tanıştırır.

"Kamran Bey, bu benim can dostum Edaline. Kendisi İtalya'da ikamet ediyor, ama bir süre izdivaç hazırlıklarında bana yardım etmek için ziyaretimize geldi."

"Ah ne güzel, ne güzel...Hoş geldiniz hanımefendi."

Edaline elinin nazikçe öpülmesini izlerken gülümser ve şemsiyesini hafifçe arkaya iterek yüzünü biraz daha aydınlıkta bırakırken sorar:

"Siz de eğitiminizi İtalya'da görmüşsünüz diye duydum, yanılıyor muyum?"

"Öyle pek tabii. Roma'da çok güzel zamanlarım geçti. Vaktiniz varsa gezintinizde size eşlik etmek isterim, bana biraz özlediğim topraklardan bahsedersiniz, olmaz mı?"

Edaline memnuniyetle kabul eder ve Kamran Bey'in uzattığı koluna girerken arkada kalan Leala mutlulukla gülümseyerek Gabriel'in koluna sarılıp fısıldar:

"Akşam Safiye'ye söylediğimde sen gör cümbüşü! Edaline'e kısmet bulalım diye gözü fır dönüyordu, Kamran'dan iyisini de bulamazdı! Pek sevinecek!"

Gabriel nişanlısının sevincine gülerek onun başını öperken arkadaki Raphael düşünceli, ellerini arkasında birleştirerek yalnız başına önündekileri takip eder...

Gezi devam ettikçe her köşede ayrı bir bardak şerbet içiliyor, bir anda herkesin gözdesi olup çıkmış Kamran Bey sayesinde İstanbul'un tarihi ve mimarisi hakkında bilinmeyen hiçbir kalmıyorken saatler önceki martı efsanesi unutulmuş gibi duran Raphael hiç sesini çıkarmıyordur.

Kamran Bey sahil kenarında oturdukları bir çardakta Beşiktaş sırtlarını gösterip Mimar Sinan'ın orada yapmayı planladığı bir camiiyi anlattığı sırada bayanlar ilgiyle dinlerken Gabriel yanındaki kardeşine dönerek usulca sorar:

"Sıkkın gibisin, bir şey mi oldu?"

"Hayır, nereden çıkardın?"

"Kamran bize katıldığında beri yüzün limon gibi ekşidi de ondan..."

Raphael öyle bir şey olmadığını söyleyerek redingotunun manşetlerini düzeltirken Gabriel imalı bir gülümsemeyle genç adamı şöyle bir süzer. "Diğer insanların da anlatacak enteresan hikayelerini olabilir, kıskanma Raphael."

"Ben kıskanmam, Gabriel."

Gabriel başını sallayarak önüne dönerken Kamran Bey çok komik bir şey söylemiş olacak ki Edaline elini göğsüne koyarak içten bir kahkaha atınca Raphael tuttuğu bastonunun başını biraz daha sıkarak araya girer. "Kusura bakmayın, biz latifeyi kaçırmış olmalıyız. Rica etsem bize de anlatır mısınız?"

Kamran Bey ve Edaline hala gülüyorken genç kadın elini hafifçe sallayarak gülüşleri arasında konuşur:

"Çok önemli bir şey değil, İtalya'da ikimizin de başına aynı şey gelmiş, ona gülüyorduk..."

Edaline yine Kamran'a döner ve İtalyanca bir şeyler söyleyip bu sefer o komiklik yapınca Raphael bastonunu hafifçe yere vurur. Gabriel dönerek "kıskanmayan" kardeşine bakarken Raphael ona bakmıyor, pek kıymetli Beşiktaş sırtlarındaki boş toprakları izliyordur. Gabriel havanın gittikçe gerginleşeceğini anlamış, Leala'ya bir bakış atarken sarışın melek de bir şeylerin ters gittiğini sezmiş, başını sallar.

"Kamran, sözünü balla kesiyorum..."

Kamran ve Edaline usul sohbetlerini keserek Gabriel'e dönerken sarışın genç adam nişanlısını işaret eder. "Leala'yı evde bekleyenlerine teslim etmek gerek. Saat de çok geç olmadan kalkalım diyorum..."

Kamran "Derhal!" diyerek kalkar ve Edaline'in iskemlesini çekmekte ona yardımcı olarak genç kadını elinden tutup yerinden kaldırırken Gabriel ve Leala da yola düşer. Raphael yine dörtlünün ardında kalmış, yavaş adımlarla onları takip ediyorken öndeki İtalya kuşlarının konuşmalarına da kulak misafiri oluyordur.

"Burada kaldığınız süre içinde hoş sohbetinizden mahrum kalmak istemem Edaline. Kabul görürseniz yarın sizi sarayda bir gezintiye çıkarmak isterim."

Raphael kaşlarını çatarken Edaline bu jestten etkilenmiş görünüyor, şaşkınlıkla sorar:

"Saraya halkın da gezmek için girebildiğini bilmiyordum..."

Raphael başını sallamamak için kendini zor tutuyorken Kamran Bey'in her şeye olduğu gibi buna da elbette bir cevabı vardır, tüm "Kamran'lığıyla" gülümser. "Elbette herkes giremiyor, ama benim ricamı kabul edecek yüksek mertebede insanlar var. Siz teklifimi kabul edin yeter..."

Edaline daha önce kimsenin görmediği bir gülümseyişle adeta göz süzerek başını sallarken Raphael dehşet içinde, ama belli etmiyor, yine de hafifçe öksürmekten kendini alıkoyamaz. Onun sesini duyan Edaline şöyle bir arkadaki adama bakar, ama Raphael onun gözlerini daha çok tutamadan tekrar önüne dönerken birazdan kumral genç adam bir köşede onlardan ayrılıp ortadan kaybolduğunda kimse fark etmez...

Edaline gecenin bir yarısı uyanmış, yatağında dönüyorken bir türlü gözüne uyku girmiyordur. Genç kadın sonunda derin bir iç çekerek sırt üstü uzanır ve başını çevirerek açık pencerelerden havalanan tülleri izlerken yavaşça doğrularak yataktan kalkar. Ilık rüzgarla birlikte denizin kokusu evin içine kadar geliyorken Edaline derin bir nefes çekip perdeleri açar ve bahçede sahile dönük duran bankların birinde oturan Raphael'i görürken bir anda nefesi kesilir.

Garip bir sebepten Edaline aklandığından beri Raphael hep ona en yakın, ama en uzak melek olmuştur. Edaline her seferinde sanki onunla bir laf dalaşına gireceğini hissediyor, bir asır önce sığınakta ona söylenen sözlerin intikamını her yeni doğuşunda almak istiyor gibi Raphael ne dese ona karşılık bir şey bulmaya çalışıyordur.

Laf dalaşları bazen tatlı, bazen acı oluyor, ama Edaline'e en çok uzun süre Raphael'i görememek etki ediyordur. Genç melek nasıl olduğunu bilmiyor, ama bu adama bir şekilde alıştığını görüyorken bugün Kamran'ın aralarına katılmasından sonra ne kadar değiştiğini de fark ediyordur. Raphael bugün onları bırakıp ortadan kaybolduğunda kimse onun sözünü bile etmemiştir. Edaline muhtemelen Kamran'ın bir şekilde fark etmemesinin sağlandığını biliyorken eve varınca arkasını dönüp de Raphael'i göremeyince şaşırmıştır.

Güçlü melek sahildeki sohbetlerinden sonra bir şeylerden hoşnutsuz olmuştur, ama Edaline tam olarak neyin onu mutsuz ettiğini anlayamıyordur. Hoşuna gitmeyen şey zaten kısıtlı olan vakitlerinde aralarına bir ölümlünün katılıp onların sohbetlerini sınırlaması mıdır? Eğer öyleyse Edaline onun çocukluk ettiğini düşünmek ister, ama şu anda aşağıda oturan adam ölümlülerin böldüğü melek sohbetlerinden daha başka bir şeye sıkılmış gibi görünüyordur. Edaline kendisi sabaha kadar düşünse bir şekilde bulacağını biliyor, ama içinden bir ses ona Raphael'le konuşma fırsatını kaçırmamasını da söylüyordur.

Edaline dönerek yatağın ayak ucuna bıraktığı erguvan rengi sabahlığını üzerine geçirir, kuşağını sıkıca bağlayarak odadan çıkar ve sessizce merdivenlere ilerler. Konak karanlık ve sessiz, herkes uyuyorken Edaline ahşap merdivenleri gıcırdatmamaya çalışarak bütün basamakları iner ve dış kapıyı yavaşça açarak dışarı çıkarken arkasını dönüp kapıyı çektiği sırada Raphael'in sesini duyar.

"Bu saatte ne yapıyorsun burada?"

Edaline kapıyı kapatıp sabahlığının önünü biraz daha kapatarak oturduğu bankta arkasını dönmüş, ona bakan adamın yanına ilerler. "Aynını sana sormalı. Ben en azından burada kalıyorum..."

Raphael önüne dönerken Edaline sorma ihtiyacı bile hissetmeden geçip Raphael'in yanına oturur. Rüzgar genç kadının saçlarını havalandırırken Raphael işte bu Edaline'i tanıyor, iç çekerek usulca konuşur:

"Canım sıkkındı, aklıma gidecek başka bir yer gelmedi..."

"Kainatın her köşesi sana açıkken aklına İstanbul'daki bir konak bahçesi mi geldi?"

Raphael gülümseyerek her şeye bir itirazı olan kadına döner. "Kainatın her köşesinde beni görünce saate bile bakmadan evden çıkacak bir melek yok."

Edaline, Raphael'in bunu öylesine mi, yoksa gerçekten içtenlikle mi söylediğini bilmiyorken onca yıl boyunca aralarında geçen atışmalarda hiç gerçeklik payı aramadığını fark eder. Bir süre ikisi de sessiz kalırken Raphael usul sesiyle büyüyü bozar. "Sürekli öz noktalarını görmenin sinirlerini bozduğunu söylüyordun. Onları perdelemeyi başarabildin mi?"

Edaline gülümseyerek başını sallar. "O kadar kolay olmasa da evet, artık her döndüğüm yerde parlak dövmeler görüp irkilmiyorum."

Raphael sakin bir sesle gülerken bakışlarını yanındaki meleğe çevirip genç kadının şakaklarından saçlarının içlerine doğru uzanan parlak kıvrımlara bakar. Edaline onların ne kadar güzel göründüğünün farkında bile değil, sabahlığının üzerindeki bir iplikle oynuyorken birazdan dönüp Raphael'e bakınca izlendiğini görüp oturduğu yerde dikleşir. "Neden bugün hiçbir şey söylemeden çekip gittin?"

"Acil bir işim çıktı?"

"Kıyamet kopmadığı sürece işlerinin acil olmadığını sanıyordum..."

"Kıyameti ne olarak düşündüğüne bağlı."

Edaline ilgiyle "Ah..."layarak gecenin tartışma konusunu karşılarken Raphael de gülümser. "İstersen başka bir şey hakkında da konuşabiliriz. Hürrem Sultan'ın külliyesi ya da yarın gideceğin saray gezisi gibi..."

Edaline bunu duyunca gözlerini kısarak yanındaki meleği süzer. "Sen bizi mi dinliyordun?"

"Dinlemiyordum, kulak misafiri oldum."

"İstediğinde neyi duyup duymayacağına karar verebilen bir melek olarak pek de inandırıcı değilsin Raphael."

"Sen de sürekli tartışma arayan bir melek olarak Kamran Bey'e göz süzerken pek kendin gibi görünmüyordun."

Edaline kaşlarını kaldırarak oturduğu yerde hafifçe gerilerken Raphael farkında olmadan fazla ileri gittiğini anlamış, hafifçe öksürerek önüne döner. "Öyle demek istemedim..."

"Ya ne demek istedin?"

"Kiminle ne konuşup nasıl bakacağına ben karışamam, öyle demek istemedim Edaline—"

"Benden etkilendiğini biliyordum, ama başka adamlardan kıskanacağını hiç tahmin etmezdim Raphael."

Bunu duyan melek bir anda gerilirken Edaline, nasıl olduğu kesinlikle önemli değil, yine üstün el olmuş, gülümser. "Beni kıskanıyor musun?"

"Ben kıskanmam."

"Ben kıskanırım. Orada Kamran yerine sana ilgi gösteren bir kadın olsaydı ben pekala kıskanırdım."

Raphael gerginlikten kopacak gibi görünüyorken Edaline kollarını kendine sararak usul sesler çıkaran Boğaz manzarasına döner. "Eğer bilmek seni rahatlatacaksa Kamran'ın gün boyunca anlattığı hiçbir şey senin martı efsanen kadar dikkatimi çekmedi..."

Raphael bunu duyunca gülümsemeden edemezken Edaline dönerek ona bakar, kumral adamın gülümsediğini görürken o da mutlu olur. "Yarın Kamran'la sarayı gezmeye gideceğim, ama belki bundan asırlar sonra yine *seninle* sohbete döneceğim, ne garip değil mi?"

"Ben güzel demeyi tercih ederdim."

"Güzel, ama yine de garip..."

Raphael buna itiraz etmeden başını sallar, sonra uzanarak parmaklarının tersiyle Edaline'in yüzüne dokunurken genç kadının soğuk yanaklarını hisseder. "Üşümüşsün."

Edaline başını sallar ve kollarını ovuşturark önüne dönerken ayağa kalkar. "Yarın erken uyanmam gerek, bensiz kalabilecek misin?"

Raphael gülümseyerek başını sallar. "Denerim..."

Bencillk ve Kibir tüm çekiciliğiyle gülümser ve arkasını dönerek uzaklaşırken bu sefer Raphael'in hala orada olduğundan ve onun gidişini izlediğinden haberdar, ama yine de arkasına bakmadan eve girip kapıyı açtığı gibi sessizce örter...

{ Göksel Baktagir – Nihavend Longa (Kanun & Orkestra) }

4 ay sonra...

Althea eteklerini ellerinde zor tutarak merdivenleri iniyorken son iki üç basamağı atlayarak aşağı zıplar, sonra dengesini bulduğu gibi koşturarak kendini mutfağa atarken mutlulukla bağırır:

"Leala hamile!"

Safiye Hanım haberi duyduğu gibi elinde ne varsa yerlere atıverir, Althea çığlık atarak kırıklardan kaçarken Safiye hiç aldırmıyor, güzel kızını yanaklarından öperek bir yana iter sonra da koşturarak merdivenlere giderken cümle aleme güzel haberi yayar.

"Leyla hamile! Ah güzel Leyla'm hamile!"

Tonton kadın merdivenleri tırmanıp nefes nefese üçüncü kattaki büyük yatak odasına girdiğinde birbirine sarılan yeni evlileri görünce mutlulukla ellerini birbirine vurur. "Ah kuzularım! Ne mutlu oldum bir bilseniz!"

Leala mutluluktan ağlayarak koşturup Safiye'ye sarılırken yaşlı kadın da onu sımsıkı sarıyor, güzel saçlarını okşayarak onunla birlikte sağa sola sallanıyordur. Gabriel de engel olamadığı bir gülümsemeyle

onları izliyorken bir an sonra odada diğer kardeşleri bir arada belirdiğinde hızla arkasını döner. "Leala hamile!"

Raphael ve Michael mutlulukla kardeşlerini tebrik ederken onlardan önce Azrael görünmez bir fişek gibi gidip Gabriel'e sarılır. Evren tarihinde Ölüm Meleği'nin bir başkasına bu kadar sevgiyle sarıldığı daha önce hiç görülmemişken Gabriel de güzel kardeşini sımsıkı tutarak siyah saçlarını öper. Azrael bu tarafta yeterince sevgi paylaşımı yaptıktan sonra Gabriel'i iterek asıl mucizenin sahibi Leala'ya döner.

"Gel."

Leala ikiletmeden gider ve Azrael'in açık kollarına girip ona sarılırken Ölüm ilk defa iki cana birden sarılıyor, bir anda sarsılarak güler ve geriler. "Gerçekten hamile, evet..."

"Lea!"

Edaline odaya daldığı anda Leala herkesi unutup ona koşar, ikisi birbirlerine dolanarak sarılırken Leala sevinçle şakır:

"Karin'in gönderdiği iksir işe yaradı!"

"Görüyorum! Zıplama!"

Leala aniden durarak zıplamayı bırakır, Edaline onun haline gülerek gerilerken biraz sonra büyüklerin çığlığına bir de ufaklık karışır. Dante ayaklanmış, duvarlara tutunarak odaya girerken bağırarak ablasına ellerini uzatır. Leala eğilerek ufaklığa sarılırken kucağına almaya yanaşmayınca Edaline daha da güler.

"Prensestin şimdi tam anlamıyla kraliçe oldun. Safiye sen bunun gönlünü nasıl hoş edeceksin dokuz ay?"

"Değil dokuz ay, on dokuz ay olsa ben yine hoş ederim Leyla'mı! O yeter ki bebeciğini doğursun, ah güzel kızım!"

Safiye yine sarılıp kızını öperken içeri telaştan yüzü beyazlaşmış bir Catrin girer, herkes ona bakarken sarışın kadın oğlunu ablasının bacaklarına sarılmış görünce rahatlayarak gülümser. "Senin haberini vermek için mektup kağıdı arıyordum, arkamı bir döndüm ki kaybolmuş!"

Dante dilini çıkararak poposundanki keten şalvarı ayaklarına dolana dolana yürür ve bu sefer de Gabriel'in bacaklarına dolanırken sarışın adam eğilip onu kaldırır. Genç adamı kucağında bebekle gören bayanlardan aynı anda mutlu bir ses yükselince Gabriel gülerek başını Dante'nin küçük başına yaslayıp onları izler...

"Leyla abla! Bunlar sana gelmiş!"

Safiye'nin küçük yardımcısı çelimsiz çocuk neredeyse sırt üstü ikiye bükülecekmiş gibi kocaman bir çiçek buketi taşıyorken onun ardından gülerek Althea içeri giriyordur.

"Çiçekler bitmiyor! Adını bilmediğim bir sürü *akrabadan* geldikçe geliyor..."

Leala odasına dolan çiçeklerin üzerindeki notları teker teker açıp okuyorken onları taşıyan çocuk eliyle alnını silerek nefeslenir. "Ne çok akrabanız varmış be Leyla abla. Ev çiçek tarlasına döndü!"

Leala gülerken onun yatağında oturan Edaline uzanarak çocuğu çeker ve oturtup yanaklarını sıkıştırırken birazdan içeri elinde daha küçük bir buketle Safiye girer. Yüzündeki muzur gülümsemeden buketin geldiği yerin hoşuna gittiği belli oluyordur. "Adalı kızım, bak bu da sana gelmiş. Kamran Bey oğlumdan..."

Edaline yataktan zıplayarak Safiye'nin elinden mis gibi kokan leylak buketini alır ve Leala'ya dönerek kendi çiçeklerini gösterirken kapının dışından tanıdık bir ses duyulur. "Althea, Gabriel seni bekliyor..."

Raphael açık kapıdan içeri girerken odanın iki katı kadar daha çiçekle dolduğunu görünce bir an duraksar. Althea onu geçip koşturarak dışarı çıktığında Raphael de çözülürken Safiye onun yanına yanaşarak şaka yollu kolundan şöyle bir ittirir. "İkinci düğün de yakındadır, bak sen bizim Adalı kıza kısmet var. Sizinkiler ne der bu işe?"

Raphael bunu duyunca Edaline'e bakarken genç kadın elindeki buketi gösterir. "Kamran'dan..."

"Evlenme mi teklif ediyor? Çiçekle?"

Edaline gözlerini devirerek çiçeğiyle birlikte yatağa otururken Safiye hemen söze karışır. "Belli ki niyeti ciddi. Aylardır etrafında pervane oldu vallahi, ben gözlerimle gördüm..."

Edaline keyifle başını sallarken Raphael yorum yapmadan onları dinliyor, eliyle yatakta oturan ufaklığa çıkmasını işaret eder, çocuk odadan çıktıktan sonra da Dört Büyükler'in kıyamet habercisi tekrar Edaline'e döner. "Kamran Bey'in buradaki işlerini bırakıp seninle İtalya'ya döneceğini sanmıyorum. Orada bıraktığın nesil ne olacak Edaline?"

"İki gönül bir olunca mutlaka bir şey bulunur, değil mi Safiye?"

Safiye aşk ve evlilik denince akan suların bile duracağını söylerken Edaline de başını sallayarak Raphael'e başıyla yaşlı kadını işaret eder. Genç adam nazik olmaya çalışarak gülümsüyorken göz ucuyla onu izleyen Leala'yı fark ettiğinde dikkatini ona verir.

"Gabriel bir süre yukarda olacak, ihtiyacın olan bir şey olursa ben buradayım Lea."

Leala gülümser ve teşekkür ederken Raphael tekrar yataktaki bayanlara bakar. "İzninizle..."

Genç adam ortadan kaybolduğunda Safiye bu sefer dua edip etrafa üflemeyi ilk defa atlayıp Edaline'e bakar. "Bana bak hele, bu adam seni kıskanır. Haksız mıyım?"

Edaline muzurca gülümser, ama bir şey söylemezken Safiye keyifle bir kahkaha atar. "Adalı kızıma bak sen! Seni oyuncu seni!"

Edaline ve Leala bunu duyunca gülerken Safiye yataktan kalkıyordur, parmağını hala leylaklarını koklayan Edaline'e kaldırır. "Ama sen sen ol aklını başına devşir kızım. Bu devirde hanım dediğin gönül oyunlarına karışmaz. Niyetinin ne olacağına karar ver, öyle davran. Maazallah bir kere adın çıkarsa dokuza, inmez sekize. Bilmiş olasın..."

Edaline bunu duyunca bir an durulur ve hafifçe tebessüm ederek başını sallarken Safiye sözlerinin ona dokunduğunu hissetmiş, uzanarak genç kadının güzel yanaklarını şöyle bir sıkıştırır. "Asma hemen suratını, gül bakayım."

Güzel melek gülümseyince Safiye de mutlu olmuş, iki arkadaşı bırakıp odadan çıkar. Odanın kapısı Safiye Hanım'ın ardından kapandığında Leala çiçekleri bırakıp yatakta Edaline'in yanına çöker.

"Öyle mi gerçekten? Raphael senin kıskanıyor mu?"

Edaline düşünceli, hafifçe omuzlarını silker. "Bilmiyorum. Hiç açık açık söylemedi, ama öyle galiba..."

Leala heyecanla gülümseyince Edaline onun yüzünü eliyle kapatarak güler. "Hemen kafanda masallar yazma, ortada fol yok, yumurta yok—"

"Ama ne kadar güzel olacağını bir düşünsene. Gabriel ve ben, Raphael ve sen. Sonsuza kadar..."

"Delialona'dan betersin Leala!"

"Hamileyim! Bırak da biraz duygusal olayım!"

"Ona duygusal değil düpedüz hayalci denir!"

Leala onun kolunu çimdirerek yataktan kalkar ve bir eli karnında, yine çiçeklerinin arasına giderken konuşur:

"Safiye'nin söyledikleri de kulağına küpe olsun..."

"Ne yani? İki adama birden umut verip adını iffetsize çıkarma mı demeye çalışıyorsun?"

Leala hayretle dönerek itiraz eder. "Ne münasebet! Senin hakkında öyle düşünecek kadar insafsız mıyım ben? Ben senin kalbini düşünüyorum. Kamran da çok eli yüzü düzgün, kusursuz bir beyefendi, ama ne olursa olsun bizden biri değil—"

"Baban da bizden biri değilmiş, ama Catrin'le çok mutlu olmuşlar, değil mi? Baksana, ailenize bir melek daha geldi. Belki Kamran'la benim de melek bir çocuğumuz olacak?"

"Eğer istiyorsan elbette olsun! En büyük destekçin ben olurum..."

Edaline başını sallayarak öyle olacağını söyler, sonra leylakların küçük çiçekleriyle oynamaya başlarken dudaklarını kemirerek Leala'nın arkasından bakar. "Belki de Raphael'le melek çocuklarımız olur, ikimiz de efsane oluruz?"

Leala bunu duyunca bir anda parlayarak gülümserken Edaline de gülerek çiçekleri bırakır ve yataktan kalkar. "Belki dedim. Daha kararımı vermedim, hem sanki ikisi de yüzüklerle gelip kapıma dayanmış gibi konuşuyoruz. Ne biliyorsun belki ikisi de beni istemiyor?"

Leala "Tabii tabii!" diyerek ellerini kaldırırken Edaline ona küçük yastıklardan birini fırlatıp ipek etekleri arkasından havalanarak odadan çıkar.

* * *

XXIII. İstanbul

{ Loreena McKennitt - The Gates of Istanbul }

Yedi tepeli şehirde bir gün daha bitmiş, gök sıcak bir kızıllıkla boyanmış, güneş batarken limana yanaşmış yük gemilerinin birinden iki melek inip İstanbul'a ayak basar.

Veronica sarı saçlarını kapatan başlığın iplerini çenesinin altından bağlarken sonbaharın serin rüzgarından korunmak için yanındaki Lucas'a sokulur. "Kaptan ne kadar para verdi?"

Lucas kabanının cebinden bir kese çıkarır, sonra da kabanı üzerinden çıkarıp Veronica'nın ince bir hırkayla sarılı omuzlarının üzerine bırakınca genç kadın itiraz etmeden sıcak kumaşa sarınır. Lucas kesenin içindeki bozuk paraları avcuna boşaltır ve içinden tek tük altınların göründüğü akçeleri sayarken konuşur:

"Kalacak bir yere ve yemeğe yetecek kadar var. Vaktinden önce tükenirse yine bir iş buluruz."

"Güvertede martı pisliği temizlemekten daha bir iyi bir iş var mıdır?"

"Umarım vardır. Burası son durak, biraz daha fazla vakit geçirmemiz gerekecek..."

Veronica başını sallar ve Lucas'ın doldurduğu keseyi alıp kabanın cebi yerine elbisesinin göğsünün içine saklar. "Burası daha güvenli."

Lucas gülümser ve genç kadını koluna alarak insanların arasına karışır. İki melek, güneşin batışıyla gittikçe seyrekleşen insanların arasından yürüyorken Veronica sorar:

"Yine kızacaksın biliyorum, ama Wallace'ın burada olduğudan emin misin Lucas?"

Lucas kendinden emin, başını sallar. "Her seferinde çok yaklaşıyorum, ama bu sefer daha farklı. Burada, bu şehirde olduğundan eminim, ama sağda mı yoksa solda mı bilemiyorum. Bu kaldırımlarda birinin damarından benim kanım akıyor. Bütün şehri alt üst etmem gerekse de bulacağım, yüz yıllık oyun artık bitecek."

"Ben hala neden saklandığını anlamasam da..."

"Çünkü Wallace ahmağın teki."

Veronica gülümser ve her doğumunda yoldaşı olduğu genç adamın koluna biraz daha sarılırken İstanbul'un taştan sokaklarında yürümeye devam eder.

"Yoruldum Wallace, biraz dinlenelim..."

Isabel hemen yanındaki duvara tutunarak yüzündeki peçeyi indirir, saçlarını bağladığı örtüyü de çekip çıkarırken boş sokağın köşesinde yere oturuverir. Birazdan Wallace da kafasındaki şapkayı çıkararak onun

yanına çöktüğünde Isabel iç çeker. "Tekrar ve son kez soruyorum, Kaia'nın burada olduğundan emin misin?"

Wallace başını sallar. "Çok az kaldı. O lokumcu dükkanında bir şeyler dönüyor."

"Bir şeyler döndüğü doğru. Yoksa neden her gün aynı saatte içeri giren birisi bir daha çıkmasın, değil mi?"

Wallace oldukça kendinden emin, başını sallarken Isabel sürmeli gözlerini devirir.

"Bir asırdır kovaladığımız şeye bak. Sonunda bir lokumcu dükkanına geldik."

"Heyecanlı bir şey yapalım diyen sendin."

"Heyecanlı bir şeyden kastım diyar diyar Kaia'nın peşinden koşmak değildi."

"En azından dünyayı dolaşmış oldun. Ben zaten hepsini görmüştüm..."

Isabel güler ve "Kendini beğenmiş..." diyerek yanındaki adamı ittirirken Wallace da gülümser ve duvara tutunarak ayağa kalkar. "Bu kadar dinlenmek yeter. Lokumcunun önünde bir tur daha atalım."

Isabel söylenerek yerinden kalkarken elindeki tülle yine saçlarını toplar ve peçesini takıp yürümeye başlarken konuşur:

"O küçük şeytanı ben öldüreceğim, söz verdin."

Wallace şapkasını takıyorken cevap vermez, Isabel onun yine kafasından bir şeyler planladğını anlamış, genç adamı sırtından dürter. "Hayır Wallace."

Wallace kaşlarını çatarak arkasını döner. "Konuşmadım bile!"

"O kız senin hayatını mahvetti, seni bir canavar yaptı!"

"Ben de aksini iddia etmiyorum, değil mi?"

"Eğer köşeye sıkışıp ayaklarına kapanırsa affeder misin?"

"Hayır."

Isabel tek kaşını kaldırarak peçesinin altından ona bir surat yapınca Wallace iç çekerek önüne döner. "Kaia da en bizim kadar ölmeyi hak ediyor. Affetmeyeceğim."

"Biz ölmeyi falan hak etmiyoruz."

"Lucifer'in oyuncağı olduğumuz sürece—"

"Öyle düşünüyorsan Lucas sana sorduğu zaman onunla gitmen lazımdı."

Lucas'ın adının geçtiği her zamanda olduğu gibi bu sefer de Wallace sessiz kalarak konuyu kapatmaya çalışır, ama Isabel inatçı ve şu anda oldukça sıkkın, konuşmaya devam eder:

"Bir gün köşeyi döndüğünde karşına çıkacak. Adam senden vazgeçmiyor işte, neden hala kaçıyorsun?"

"Hepimiz ölmeyi hak ediyoruz demiştim..."

Bunu duyunca Isabel bir anda olduğu yere çakılmış gibi dururken az önce Wallace'ın aklından Kaia'yı affetmekten çok farklı bir şey geçtiğini anlamıştır. Wallace da onu takip eden adım seslerinin kesildiğini fark edince arkasını döner. "Ne oldu?"

"Hala aynı şeyi düşünüyor olamazsın."

Wallace cevap vermeden önüne dönüp yoluna devam edecekken Isabel eteklerini toplayıp onun peşinden koşturur ve genç adamı hemen yanındaki duvara adeta fırlatır.

"En son seferde vazgeçtim demiştin, söz vermiştin!"

"Sözüme çok güvenmişsin gibi konuşma Isabel—"

"Elbette güvendim!"

"O zaman neden hala arkamı kollamak için peşimde dolaşıyorsun? Kaia'nın ölüp ölmemesi umrunda bile değil—"

"Kaia'nın canı cehenneme. Ben senin hayatta kalman için buradayım."

Wallace acı bir gülümsemeyle yeşil bakışlarını kaçırırken Isabel onun yüzünü tutup kendine çevirir. "Seni nereye gitsen buldum. Bir köşede bileklerini kesip kanın çekilene kadar akıttığında da buldum, dünyanın öbür ucuna gidip kendini tarikatlara kurban ederken de...Denemediğin bir şey kaldı mı? Şimdi elimden kaçsan yine bulurum."

"Neden? Az önce kendi ağzınla söyledin. Ben bir canavarım—"

"Benimle beraberken değilsin! İkimiz de normal, herkes gibi yaşayan gençleriz."

"Kan içen, şeytana hizmet eden ve hiç yaşlanmayan gençler. Evet, çok normaliz!"

"Şeytana hizmet falan etmiyoruz. Sadece yaşıyoruz. Ölmeyeceksin Wallace. Kaia'ya istediğini yap, ama kendine zarar vermeyeceksin. Gerekirse tuvalete giderken de seninle gelirim—"

"Zaten geliyorsun..."

"Bir kere geldim! O adamların bana nasıl baktığını kendin gördün!"

Bununla birlikte ikisi de bir an için sessiz kalırken Wallace dayanamayarak gülümser. Isabel de onun solgun yüzüne yayılan tebessümü görünce gergin omuzları gevşeyerek gülümserken bir eliyle peçesini indirir, diğeriyle Wallace'ın yüzünü kendine çeker ve genç adamın dudaklarını örter.

Wallace kollarındaki incecik kadını tutarak dudaklarını öperken Isabel onun saçlarını okşayarak geri çekilir. "Lucas'ın neden peişnden ayrılmadığını her gün daha iyi anlıyorum."

Wallace hafifçe gülümser ve Isabel'den ayrılarak tekrar yola düşerken arkasından onu takip eden melek peçesini düzeltiyor, gülümser...

Pudra şekeriyle kaplı rengarenk şekerlemeler lokumcunun vitrininde gelen geçenin iştahını açarken birazdan vitrindeki güzelliğe bir tepsi güllü lokum daha eklenir. Tepsiyi düzelten genç kadının ince uzun parmakları işini yapıyorken maviyle yeşil arasında gidip gelen gözleri yolun karşısından bugün belki de onuncu kez geçen çifti izliyordur. Çift köşeyi dönüp muhtemelen bir sonraki turları için uzaklaşırken lokumcunun sahibi genç kadın da içeri döner.

Lokumcu dükkanının içi el oyması süslerle bezenmiş ahşap tezgahlarla döşeli, her birinin üzerinde en az vitrindeki kadar güzel sunulmuş lokumlar gümüş tepsilerin içinde kat kat dizilmiş duruyorlardır. Vitrindeki işi biten genç kadın kehribar rengi saçlarını sardığı tülü düzelterek lokum kulelerinin birinden

pembe bir parça alarak ağzına atar. Yumuşak şekerlemenin tadı genç kadını gülümsetirken kapının karşısındaki tezgahın ardında, duvarı boydan boya kaplayan kırmızı kadifeden perdeler aralanır ve Ruh Toplayıcılar'ın başı olan Conrad görünür.

"Diğer tarafa geçişler bir süre daha buradan devam edecek Pandora. Bir sorun yok, değil mi?"

Küçük yüzünde içten bir gülümsemeyle Pandora başını iki yana sallar.

"Divan hala Toplayıcılar'ın tek başlarına iş görmesine güvenmiyor demek..."

"Divan'ın güvenini sorgulamak bana düşmez."

Pandora anlayışla başını sallar ve üzerindeki açık pembe feracesinin kollarını geri çekerek tezgahın üzerindeki küçük tepsilerden birini alıp Conrad'a uzatır. "Lokum?"

Siyahlar içindeki geniş omuzlu adam renkli küçük küplere bakıp başını iki yana sallar. "Hayır, sağol..."

Pandora tepsiyi yerine bırakıp kendisi cevizli bir parça lokum alırken Conrad sorar:

"Lucifer buraya uğradı mı?"

"Elbette uğradı. Herkes buraya uğruyor, biliyorsun..."

"Ne zaman uğradı?"

Pandora bozulan lokum kulesini itinayla düzeltiyorken dalgınca cevaplar:

"Dün? Belki de önceki gün...Bilemiyorum, ama yakın bir zaman olduğu kesin."

"Ne istedi peki?"

Pandora gülümser ve başını iki yana sallar. "İşte o soruya cevap veremem. Yeminli olduğumu biliyorsun Conrad."

Emirlere saygısı hiç sarsılmayacak kadar güçlü olan Ruh Toplayıcı anlayışla onaylar. "Belki bir gün ağzından kaçırırsın."

Pandora sessizlikle cevap verince Conrad burada işi kalmadığını hatırlar ve Tarafsız Melek'e teşekkür ederek lokumcudan çıkar. Kapı sevimli bir çan sesiyle kapanırken Pandora karşı kaldırımda yine aynı ikiliyi gördüğünde kendi kendine gülümseyerek başını iki yana sallar ve kırmızı perdelerin arasından geçip kalın kadife kumaşları iki yandan çekerek sıkıca kapatır.

Perdelerin ardındaki oda lokumcu dükkanını üç katı genişliğindedir ve her köşesi birbiri üzerine dizilmiş farklı şekillerde ve boyutlarda sandıklarla doludur. Pandora onca sandığın arasından yürüyüp devasa odada sanki eliyle koymuş gibi bir sandık bularak onu açar ve içinden açık kırmızı kanla dolu küçük bir cam şişe çıkarır. Pandora elindeki şişeyi ışığa kaldırarak hafifçe sallar, sonra üzerindeki ufak tıpayı çıkarıp şöyle bir koklar, memnun olmuş, tıpayı tekrar kapatıp şişeyi avcunun içinde sararken sandığı kapatarak arkasını döner.

"Biraz daha erken gelseydin Conrad'la karşılaşacaktın."

Odanın diğer ucunda, perdelerin hemen önünde bekleyen Lucifer gri gözleri parlayarak gülümser.

"Güzel bir süpriz olmazdı..."

"Başka bir yerde olsaydı haklı olabilirdin, ama benim evimde sizin kavgalarınıza yer yok Lucifer. Al, bunu senin için bekletiyordum. Kendi kanımı almak biraz zor oldu, bıçaklardan ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun."

Pandora elindeki kan dolu şişeyi Lucifer'e uzatır, sarışın adam elindeki gümüş başlı bastonu bir kenara koyarak şişeyi sanki evrenin özünü içeriyormuşçasına büyük bir özenle parmaklarının arasına alır. Pandora keyifle onun hayranlığını izliyorken bir an sonra gri gözler ona baktığında Lucifer sorar:

"Conrad ne istiyormuş?"

"Lokum?"

Lucifer alaycı bir ses çıkarır, sonra avcundaki şişeyi dikkatli bir şekilde cebine atıp tekrar bastonuna uzanır. "Artık tarafsızlıktan sıkılmadın mı?"

"Sen de yıllardır Beyazlar'ın kurduğu düzeni bir türlü yıkamamaktan bıkmadın mı?"

Lucifer öfkeyle kaşlarını çatarken Pandora onun gazabından pek ürkmüş gibi durmuyor, gülümser. "Beyazlar için de aynı şey geçerli. Onlar da senin ayağını kaydıramıyor Lucifer. Dengeniz sıkıcı değil, aksine oldukça hayranlık uyandırıcı. Bozan ben olmak istemem."

"Bu denge değil, savaş. Ve bittiğinde galip olan ben olacağım. O'na söz verdim—"

"Daha çok meydan okudun, ama önemsiz bir ayrıntı. Devam et lütfen..." Pandora elini sallayarak Lucifer'e konuşmasını işaret ettikten sonra bir anda elinde beliren bir bezle sandıklarının tozunu almaya başlar. Lucifer onun umursamaz tavrını izliyorken sorar:

"Kanınla ne yapacağımı merak etmiyor musun?"

"Etmiyorum, ama söylersen de hayır demem. Övünmeyi ne kadar sevdiğini bilirim..."

Lucifer hoşnutsuz bir ses çıkardığında Pandora güler. "İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin."

"Leala'nın bebeğini öldüreceğim."

Sandığın tozunu alan eller kısacık bir an için duraksar, Pandora iç çekerek doğrulurken kaymış olan sandıkların birini düzeltir. "Tahmin ediyordum. Kaia'nın efsunları artık işe yaramıyordu, değil mi?"

"Yarasaydı o küçük *mucize* hamile kalmazdı. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı, senin sayende oldu..."

Lucifer zehirli bir keyifle gülümserken Pandora onun hainliğine aldırmıyor, toz almaya devam eder.

"Senin için mutlu bir gün. O çocuk doğsaydı Siyahlar'ın sonu gelecekti, kalbinin kırılmasını hiç istemem Lucifer."

"Ne kadar tarafsız olursan ol, bunu kimseye söyleyemeyeceğin için içten içe üzülüyorsun. İtiraf et Pandora."

"Elbette üzülüyorum. Tıpkı Beyazlar'ın Aklama denilen şeyi buldukları zaman sana söyleyemediğim gibi. İçim içimi yiyor, inan..."

Lucifer dişlerini sıkarak ona doğru gelen açık pembeler içindeki kadına bakıyorken Pandora hiç de içi içini yiyormuş gibi görünmüyordur. Tarafsız Melek uzanarak Lucifer'in yüzünü elleri arasına alır, başını kaldırarak uzun boylu adama bakarken gülümser.

"Sen ölümlülerle kurulan düzeni yıkacağına söz verdin, ben de kardeşler arasına girmemeye..."

Lucifer yüzünü geri çekerek uzaklaşırken Pandora da ellerini indirir ve hemen sonra Lucifer ortadan kaybolurken Pandora da lokumlarına döner...

Arela

*

Lucifer, Tanrı'nın emriyle diğer bütün meleklerin aksine ilk insanın önünde eğilmediği için cennetten kovulup yeryüzüne inen ilk melektir. Lucifer'in yeryüzüne inmeden önce söylediği sözler Divan kayıtlarına şu şekilde geçmiştir:

"Ben ki ateşten yaratılmış en kudretli meleklerden biriyim, önüme getirilen bu ölümlünün tüm soyunu da yoldan çıkarmasını bilirim. Kardeşlerimin bile önünde eğildiği bu 'insan'a olan güveniniz o kadar büyük ise bana onu imtihan etmek için izin vermeniz de mâku l olacaktır."

Lucifer'in bahsettiği "imtihan" melekler soyunu ikiye ayıran savaşın başlangıcını simgeler. Buna göre yeryüzüne Lucifer'in ardından ölümlüleri koruması için Tanrı katından melekler gönderilmiştir.

Tanrı katından gelen melekler ile Lucifer arasındaki mücadeleye hakemlik etmesi için ise Tarafsız Melek yeryüzüne indirilmiş ve Pandora adını almıştır. Tarafsız Melek, Siyahlar ve Beyazlar arasında duran ve her iki tarafın ihtiyaçlarını sorgusuzca sağlamakla görevli olan güç olarak bilinir.

Pandora bütün meleklere hizmet ettiği gibi, varlığından haberdar olan ölümlülere de yardım elini uzatmakta tereddüt etmeyecektir.

"Althea, hurmaları dizdin mi?"

Catrin'in sesiyle Althea yemek odasından koşturup mutfağa girer. "Unuttum!"

"Çabuk! Safiye görürse hepimizi mahveder."

Althea bir koşu kilerden hurmaları çıkarıp bir de süslü servis tabağı çıkarırken ilk iftar için hazırlıklarla dolup taşan büyük mutfağa eli artık iyice büyümüş karnında, Leala girer. "Safiye kabristandan döndü mü?"

Mutfaktakiler hep bir ağızdan daha değil derken seslerindeki telaş Leala'yı gülümsetir. Hamile melek karnını tutarak annesinin yanına yanaşırken Catrin zeytinleri küçük kaselere dağıtıyordur, Leala onu izlerken konuşur:

"Ben de geleyim Safiye, dedim ama izin vermedi. Babamı ziyarete gittiğimizde çıkacakmışım, o da bayram sabahıymış. O zamana kadar bir ay boyunca oturacakmışım, Safiye oruç tutarken yemediklerini bana yedirecekmiş, öyle söyledi."

Catrin güler ve dışarı kaçan zeytinlerden birini yakalayıp bir kenara koyarken konuşur:

"Eğer sana da bana baktığının yarısı kadar iyi bakacaksa bu bebekten de mutlaka bir mucize çıkacak..."

Leala mutlulukla gülümserken Catrin yalandan derin bir iç çeker. "Bazen Safiye benden daha iyi annelik ediyormuş gibi geliyor."

Bunu duyan mutfaktaki kızlar aynı anda itiraz eder sesler çıkarınca Catrin gülümser. Leala da annesine sarılırken onların sevgi yumağının ortasında mutfağa bir melek daha girer.

Raphael kapıdan görünür görünmez yemekleri yapan kızlar peçelerini tekrar örterken birkaçı kıkırdar. Kapıdaki kumral genç adam rengarenk peçelerin üzerinden ona bakan gözlere gülümserken Leala ve Catrin'in yanına geçer.

"Akşam herkes geliyor..."

Catrin memnun olacağını söylerken Leala keyifle gülümser. "Azrael'i görünce Safiye pek memnun olacak."

"Azrael de sırf Safiye'yi görebilmek için geliyor. 'Siz umrumda değilsiniz, zaten her gün görüyorum!' demeyi ihmal etmedi."

Leala içtenlikle güler ve uzatılan zeytin kaseleriyle birlikte mutfaktan çıkarken Raphael de onu takip eder. "Edaline'i göremedim, odasında mı?"

"Bahçede. Çardakta Kamran'la beraber..."

Raphael sessizce başını sallarken Leala elindeki kapları büyük yemek masasına yerleştirir. "Kamran nişanlanmak istiyor..."

Raphael tam önüne tepeden bir şey düşmüş gibi irkilirken Leala onu görmemiş gibidir, devam eder:

"Ama Edaline kabul etmeyecek. Onu söylemek için görüşmek istedi. Daha fazla beklerse yakışık almayacaktı..."

Dört Büyükler'in kötü haber elçisi hala sessizken Leala dönerek ona bir bakış atar. "Safiye'nin dediği gibi, davul bile dengi dengine..."

Raphael başını sallarken Leala onun saklamaya uğraştığı memnuniyetini görüyor, gülümser. O sırada konağın dış kapısı açılıp Edaline eve girer ve başındaki örtüleri çözüp yemek odasına gelirken Raphael'i içerde, Leala ile konuşurken gördüğünde bir an duraksar. İki melek bakışırken arkadaki Leala sorar:

"Kamran gitti mi?"

Edaline tuttuğu nefesini bırakarak bakışlarını Leala'ya çevirirken elleri de hareketlerine devam eder.

"Evet. Safiye Hanım'ın affına sığındı, bu akşam yemekte olmayacak..."

Leala arkadaşına bakarken sessizliği yeterince soru olmuş, Edaline de aynı sessizlikle başını sallar ve az önce saçını kapatan örtüleri omuzlarına düşürerek Raphael'in tam önünden eğilip masaya bakar. "Bir kuş sütü eksik. Safiye sizi iyi eğitmiş."

Leala gülerken Edaline de gülümsüyor, onun yanında Raphael ise Bencillik ve Kibir meleğinin koyu renk saçlarından gelen çiçek kokusunu içine çekiyordur. Edaline başını çevirerek onunla göz göze geldiğinde Raphael gülümser. İkisi o kısa bakışmada yeni bir şeyler paylaşırken o anda Leala'nın acı haykırışı beklenmedik bir şekilde odayı inletir.

Edaline irkilerek arkasını dönerken Leala iki büklüm olmuş, gözleri büyüyerek Edaline'in arkasını işaret eder. "Raphael!"

Omzundaki kumaşlar sıyrılıp yere düşerken Edaline arkasını döner, o anda Raphael titreyerek kendinden geçer ve Edaline'in kollarına yığılır. Bencillik meleği kollarındaki adamla yere çökerken bir yandan onun için korkuyor, diğer yandan da Leala'ya uzanmaya çalışıyordur.

Leala dizleri üzerinde yere çökmüş, karnını tutuyorken bir eli de sızlayan bacak arasına bastırıyordur. Birazdan eline bir ıslaklık geldiğinde Leala ağlamakla çığlık arası bir sesle bağırır. "Kanıyor!"

Edaline dehşetle Leala'nın elbisesinde büyüyen kan lekesine bakıyorken birazdan içeri Catrin ve Althea girdiğinde Leala tekrar bağırır. Edaline gözlerini kapatarak kucağındaki adamın başına sarılırken her şey alt üst olur...

"Çok bağırıyor bu. Başka bir tane bulamaz mıydık?"

Kaia yüzünü buruşturarak yatakta kıvranan ve bağıran kadına bakıyorken yanındaki Lucifer başını iki yana sallar. "Gücüne bundan daha uygun bir beden bulunabilir mi?"

Ölümlülerin "şeytan" diyerek korktukları, meleklerin ise kainattan bir türlü silemedikleri en siyah melek sakin adımlarla yürüyerek yataktaki kadının yanına gider eğilerek ağlamaktan kızarmış küçük yüzünü tutarak kendine çevirir. "Madeline..."

Madeline ismini duyduğunda daha büyük bir acıyla kıvranarak ağlarken yumruklarını karnına bastırarak kendini kasar. Lucifer onun acısıyla ilgilenmiyor, bembeyaz bacakların arasından çarşaflara sızan kan zerre umrunda değilken dudaklarını hafifçe aralayarak gri gözleriyle gördüğü güzelliği anlatır.

"Kıpkırmızı dolgun dudaklar, dokunulmamış süt beyaz bir ten, şekilli kaşlar, uzun saçlar. Kusursuz bir 'kadın'."

Madeline'in koyu kahverengi gözlerinden yaşlar süzülürken Lucifer eğilerek onun yanağından süzülen tuzlu damlaları dudaklarıyla yakalar. Madeline acıyla tekrar kasılarak onun omzuna asılırken Lucifer alnını

genç kadının şakağına yaslayıp kadife sesiyle onun kulağına fısıldar. "Az kaldı, acın birazdan dinecek Madeline. Soyumuzu kurtaracaksın, çok az kaldı..."

Madeline'in acısı daha doğmamış başka bir meleğin, Beyazlar'ın umudunun ölümü oluyorken genç kadın bundan habersiz, kesik nefeslerle titriyordur. Lucifer elini onun çenesinden yavaşça boynuna kaydırarak nazikçe Madeline'i tutarken sorar:

"Bana inanıyor musun meleğim?"

Acıyla kanayan kadın şuursuzca başını sallarken Lucifer memnun, gülümser, meleğinin yüzünü kendine çevirerek dolgun dudaklarını öper ve acısını dindirir...

Isabel saklandığı duvarın köşesinden lokumcunun kapısını gözetliyorken arkasındaki Wallace da yolun karşısından aynı yöne bakıyordur. Birazdan Isabel ona dönüp ellerini iki yana açarak başını sallar, Wallace da iç çekerek onaylarken bugün de tanıdık bir yüz yakalayamamışlar, yol ortasından buluşurlar.

"Böcek Kraliçesi'nin burayla bir ilgisi varsa bile bizi mutlaka görmüştür, ortaya çıkmaz."

"Emin olamayız. Görse bile biraz daha bastırırsak mutlaka saldırır, o zaman—"

"O zaman ne Wallace?"

Sohbete katılan üçüncü bir sesle Isabel ve Wallace aynı anda sağa dönerler. Biraz ötede, onlar gibi yolun ortasında, Lucas ve yanındaki Veronica duruyorken genç adam kollarını kavuşturmuş öfkeyle karışık bir merakla Wallace'a bakıyordur, onun yanındaki Veronica ise saf bir mutlulukla gülümsüyorken kimse hareket etmeyince sarışın kadın öne çıkar.

"Sonunda bulduk! Ne kadar uzun zamandır sizi arıyoruz bir bilseniz!"

Isabel farkında olmadan açılmış olan ağzını kapatırken dönerek Wallace'a bakar. "Bulmuşlar..."

Wallace sessiz, en son ne zaman gördüğünü artık tam olarak hatırlayamadığı adama bakıyorken koyu mavi gözleri zaferle korku arasında gidip gelen bir ışıkla parlayan o adam, Lucian, *Lucas*, tekrar konuşur.

"Hani her zaman bir adım arkamda olacaktın?"

Wallace gülümseyerek başını eğerken Lucas'ın o tarafa yaklaştığını hissedince başını kaldırıp Isabel'i kolundan yakalar. "Oyunu bozdun, baştan başlayacaksın Lucas. Dikkatli ol."

Bir an sonra Wallace ve Isabel ortadan kaybolduklarında Lucas donar, Veronica refleksle onları yakalamak istermişçesine elini kaldırırken tek ulaşabildiği şey boşluk olduğunda dönerek Yalnızlık ve Gece meleğine bakar. "Lucas?"

Lucas birbirine bastırdığı dudakları titreyerek dişlerini sıkarken bir an sonra toprağı titreten bir sesle top atışı duyulur, ardından yedi tepeli şehrin her köşesinden ezan sesleri yükselirken gökten inmiş iki melek ölümlü çaresizlikleriyle yolun ortasında durmaya devam ederler...

Isabel sendeleyerek yere düşerken Wallace da kendini toparlayabildiğinde eğilerek genç kadını kavrayarak yerden kaldırır. Isabel bir eliyle başını tutuyor, diğeriyle Wallace'ın koluna asılırken nereye geldiklerine bakar. "Neden beni buraya—burası neresi?"

Wallace iç çekerek gözlerini kapatırken Isabel onun da sarsıldığının farkında tuttuğu kolu daha da kavrar. "Neden bu kadar korktuğunu bir anlasam..."

"Kaia'dan uzak durması gerek—"

"Bizim arkamızdan Kaia'nın bir yerden fırlayıp onu öldürmediği ne malum?"

Wallace başını iki yana sallar ve eliyle kalbini tutarken Isabel gülümser. "Kanında hissediyorsun, tabii..."

Güçsüz vampir başını sallarken Isabel onun ikisini birden kaçırabilmek için ne kadar güç sarfettiğini biliyor, Wallace'la birlikte yabancı sokakta bir köşeye çöküp oturur. Wallace gözlerini kapatarak başını Isabel'in omzuna yaslarken Karanlık ve Korku meleği etrafını izliyor, insanların konuştukları dilden nereye geldiklerini anlamaya çalışıyordur.

"Eğer yakındaysak yarın bir gemiyle tekrar İstanbul'a döneriz."

"Hayır. İstanbul'u unut..."

Isabel itiraz etmez ve insanları dinlemeye devam ederken bir yandan da saçına dolanmış olan tülleri ve boncuklarını çıkartıyordur, sonunda bütün o süslerden kurtulup insanların da İspanyolca konuştuklarını anlayınca Wallace'a döner. "Gidip kalacak bir yer bulalım, hadi. Sonra da seni besleriz..."

Wallace itiraz etmeden Isabel'in ince ama ölümcül bir şekilde güçlü olan kollarına tutunur ve doğrulurken başı hala biraz dönüyordur, ama onu asıl rahatsız eden dönen başı değil, kulaklarında çınlayan o sestir...

Hani her zaman bir adım arkamda olacaktın?

{ Javier Navarrete – A Tale }

Althea'nın verdiği yatıştırıcılarla uyumayı reddeden, ama sonunda ağlamanın verdiği yorgunluktan bayılıp kalan Leala solgun bir şekilde temiz çarşafların üzerinde yatıyorken başucundaki Gabriel acı dolu gözlerle onu izliyordur.

"Normal bir ölüm değildi Gabriel. Başınızda bir uğursuzluk dönüyor..."

Gabriel yanındaki Azrael'in söylediklerine aldırmadan Leala'yı izlemeye devam ediyorken parmakları yastıkta dağılmış sarı buklelerin üzerinde dolaşıyordur.

"Bunu yapan her neyse bulacağım, sana söz veriyorum. Sen sadece sakin olmaya çalış, Leala'nın yanında kal, birbirinize destek olun."

Dört Büyükler'in en aydınlığı sessiz, Ölüm'ün söylediği hiçbir şeye tepki vermiyorken o paha biçilmez aydınlığın kardeşi olan Ölüm tarif edilemez bir endişeyle ona bakıyordur. "Gabriel, söz ver. Burada kalacaksın, Leala'nın yanında."

Gabriel ellerini sarı saçlardan çekerek yumruk yapıp dudaklarına bastırırken Azrael uzanarak onu omzularından tutar ve ruhunda taşıdığı gücü kardeşiyle paylaşmak istermiş gibi parmaklarını sıkar. "Söz ver. Kelimeleri duyacağım."

Sarışın adam konuşmaz, zaman sanki daha yavaş akıyormuş gibi başını çevirerek yaşlı gözleriyle Azrael'e bakarken siyahlar içindeki kadın kalbi kırılarak başını sallar. "Biliyorum. Hissediyorum ve nefret ediyorum. Ama bana güven, bulacağım, bu savaşın sonunda biz galip çıkacağız—"

"Nereden biliyorsun?"

Gabriel'in güçten ve aydınlıktan çok uzak olan sesi çatlamış, kelimeleri havaya karışıp kaybolurken Azrael omuzlarını gererek herkesin korktuğu ama yüreklerinin bir köşesiyle de sonsuza kadar güvendiği o soğuk duruşunu takınır. "Bilmediğim şeylerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Sen şimdi neyi nasıl bildiğimi düşünme, bana bak ve söz ver. Burada kalacağım Azrael, kılımı bile kıpırdatmayacağım de."

"Gidebilirsin..." Gabriel yine önüne dönerek Leala'nın saçlarına uzanır ve genç kadının yanına sokularak fısıldar. "Bu gece Leala'nın yanından beni hiçbir şey ayıramaz..."

Azrael memnun, başını sallarken ruh eşlerini bırakıp odadan çıkar, kapıyı kapatıp koridorda sağa dönerek ilerlerken Raphael'in yattığı odadanın aralık kapısından gördükleriyle duraksar.

Kıymetin habercisi meleğin başında bencilliğin timsali Edaline oturuyor, bacaklarına koyduğu büyük bir kasede beyaz bir bezi ıslatıp Raphael'in alnını ve boynunu siliyordur. Genç kadın usanmadan aynı şeyi tekrarlayıp ara sıra anlamsız şeyler sayıklayan adamın elini tutuyorken onları izleyen Ölüm'ün farkında değil, bezi suyun içine bırakarak kapla beraber ayağa kalkar. Onu gören Azrael gerileyerek sanki diğer odadan yeni çıkıyormuş gibi yürürken birazdan Edaline kapıyı açıp dışarı çıktığında onu yanına çağırır.

"Gideceğim yerde bana eşlik et Edaline."

Edaline elindeki kabı kapının yanında yere bırakırken Azrael onun "ama"sız, "neden"siz oluşunu her zaman takdir etmiş hafifçe gülümser. Edaline ellerini üzerine kurulayarak dikleşirken yorgun bir sesle sorar:

"Nereye gideceğiz?"

"Pandora'ya."

Edaline başını sallar ve Azrael'in uzattığı eli tutarken bir an sonra içi çekilerek kendini başka bir yerde bulduğunda sendeleyerek Azrael'in koluna tutunur. Ölüm Meleği yanındaki Edaline'i tutuyorken ilerleyerek lokum dolu tezgahların ardındaki kırmızı perdeyi aralar. "Pandora?"

"Azrael, gel lütfen. Bu ne güzel sürpriz..."

"Senin için güzel olmayan sürpriz mi var?"

Pandora gülümserken Azrael her zamanki hoşnutsuz bakışlarıyla Pandora'nın evindeki sandıklara bakıyor, konuşur:

"Leala'nın başına gelenlerden haberin olduğunu tahmin ediyorum."

"Elbette var, çok üzüldüm, inan..."

Azrael önündeki sandıklardan birini ayağıyla ittirerek açığa alır, sonra da Edaline'i üzerine oturturken Pandora'nın kıymetli sandığına içinin gittiğini bilerek ona döner. "İnanmıyorum, ama yine de düşünmen önemli..."

Pandora şu anda Azrael'in iğnelemesinden çok, Edaline'in üzerinde oturduğu sandığın akıbetiyle ilgileniyorken birazdan Ölüm önüne gelip onu kolundan sertçe tuttuğunda irkilerek açık renk bakışlarını Azrael'e kaldırır.

"Kaba kuvvete gerek olduğunu sanmıyorum—"

"Lucifer'e ne verdin?"

Pandora kaşlarını çatarak itiraz edecekken Azrael onu sarstığında saçlarındaki boncuklar birbirine çarpar, kehribar rengi bukleler öfkeyle kızıla dönerken Ölüm yine siyah, hep siyah, diğer renkleri her zaman yutabilecek güçte, konuşur:

"Benim isteklerimi de yerine getirmek zorundasın. Nasılsa yaptığı şeyin sonucunu değiştirmeyeceksin, söyle, Lucifer'e ne verdin?"

"Gücümün dahilinde olmayan bir şey değil—"

Azrael hiç ilgilenmediği kelime çöplüğünü duyduğu gibi Pandora'yı öfkeyle iter, Tarafsız Melek, Ölüm'ün ayaklarının dibinde yere düşerken sandığın üstüne oturan Edaline ona bakıyor, sorar:

"Leala'ya zarar vereceğini biliyor muydun?"

"Biliyordum—"

Edaline bir anda parlayan bir nefretle atılırken Azrael onu omzundan tutarak oturtur. "Sadece ben saldırırım, uslu ol."

Pandora da bu kuralın farkında olacak ki Edaline'in beklenmedik atılganlığına tepki vermez ve yere tutunarak doğrulurken Azrael'e bakar. "Ne Leala'nın ne de başka bir meleğin hayatını kurtarmak gibi bir görevim yok. Benden ne istenirse veririm. Soru sormam—"

"Bizden birini daha doğmadan öldürdü! Buna göz yumacağımı mı sandın!? Kuralları ben de en az senin kadar iyi biliyorum—"

"Demek ki yeteri kadar iyi bilmiyormuşsun Azrael."

Azrael çenesi kasılarak susarken Edaline şaşkınlıkla ona bakar. Azrael hala konuşmuyorken Pandora derin bir nefes alarak sakinlikle devam eder:

"Bir gün Lucifer cennetten kovulur, ertesi gün ilk musibet çıkar, sonraki gün tek bir meleğin ardından bir ordu yollanır, onun ardından o tek melek kendi ordusunu kurar, ama diğerleri o orduyu da yıkmayı, kendi yanlarına almayı başarır, ve sonsuza kadar bu böyle sürer gider...Sen onun meleklerini elinden alırsın, o seninkileri öldürür Azrael. Benim Lucifer'e ne verdiğim ya da onun ne yaptığını bilmem oyunun kurallarını değiştirmez—"

"İnsiyatifini kullanabilirdin, bu sefer çok ileri gittiğini kabul edebilirdin!"

Pandora kaşlarını çatarak elini kaldırır ve Azrael'in sözünü keser. "Çok ileri gittiğini mi? Hiç sanmıyorum. Azrael aşağıda kaldıkça ölümlüler gibi düşünmeye başlıyor dediklerinde inanmamıştım, ama gerçekten öyle oluyor sanırım."

Ölüm Meleği öfkeyle yutkunurken Edaline etrafın bir anda soğuduğunu fark eder, kollarını kendine dolarken Pandora aldırmıyor, konuşur:

"İki asır önce Siyah Melekler'in öldürülebilmesini serbest kılan kararı büyük bir memnuniyetle destekleyen sen, şimdi kalkmış bana daha doğmamış bir melek öldüğü için sınırların aşıldığından mı bahsediyorsun? Sırf senin soyundan olduğu için..."

"Siyah Melekler'e karşı verilen karar bir hataydı—"

"Niyetim Leala'nın bebeğinin ölümünü haklı çıkarmak değil. Sadece büyük resmi görmeni istiyorum Azrael. Sen ki ölümü elinde tutan, ona hükmeden, onun nasıl kuralsız olduğunu bilen en büyük meleksin, bunlar senin için basit ayrıntılar olmalı..."

Azrael başını iki yana sallayarak şakaklarını ovarken birazdan Pandora elini tuttuğunda ona bakar, Tarafsız Melek şefkat dolu bir sesle konuşur:

"Kardeşin için üzüntü duyduğunu biliyorum, ama ona böyle yardım edemezsin..."

"O zaman nasıl yardım edeceğimi söyle."

Pandora işte bu konuda yardım edebileceğini söyler ve memnuniyetle gülümseyerek Edaline'e dönerken hala sandığın üzerinde oturan melek kaşlarını çatar. "Ben mi?"

Pandora elini sallayarak ona kalkmasını işaret eder, Edaline kalkıp kenara çekilirken Pandora sandığı özenle açarak içinde görünen bronz işlemeli madalyonlardan birini çıkarır ve tekrar Azrael'e döner. "Divan'da af döneminin başladığını biliyorum. Sürgünden dönen melekleri tekrar kullanmak için en iyi yol bu madalyondan geçiyor..."

Azrael avcunun içine bırakılan ağır metali inceliyorken üzerindeki karmaşık işlemelerde kılıçları ve hançeleri seçebiliyordur, Pandora anlatmaya devam eder:

"Bu madalyonları Lucine'in ve onunla birlikte ölen Aislinn'in ruhlarından aldığım parçalarla efsunladım. İlerde bir gün Siyah Melekler'i bulmanızı kolaylaştıracak bir şeye ihtiyacınız olursa diye..."

"Ne yapacağım? Sürgünden dönen melekleri bunlarla donatıp güzelleştirecek miyim? Nedir bu?"

Pandora gülerken Edaline nefretle gözlerini kısarak ona bakar, Azrael de aynı huysuzlukla Edaline'in duygularını paylaşıyorken Pandora açıklar:

"Sadece sürgünden dönenler için değil, bütün Beyazlar için. Bu madalyona sahip olan Beyaz Melekler Lucifer'in elinden çıkan Siyahlar'ı sanki kendi soydaşlarıymış gibi hissedecekler. Lucifer her ne kadar melek yaratmakta her asır yeni yollar bulsa da özlerini değiştirmesi mümkün değil. Siyah ne olursa olsun Siyah. Vampir olması ya da Edaline gibi güç çiftleriyle doğmuş olması bir fark yaratmıyor."

Edaline sanki hakarete uğramış gibi kaşlarını çatarken Azrael fark ettirmeden onun önüne geçerek sandığın içindeki diğer madalyonlara bakar. "Kaç tane var bunlardan?"

"İstediğin kadar."

"Bütün cenneti ve cehennemi ayağa kaldırıp Siyahlar'ın peşine takıyorum desem?"

Pandora başını sallarken Azrael ilgiyle bir ses çıkararak elindeki madalyonu da diğerlerinin yanına atar. "Pekala, af oturumları sırasında bundan da bahsedeceğim. Eğer gerçekten işe yarıyorsa sayıca öne geçmemiz bizi rahatlatır."

"Çok doğru..."

Azrael başını sallar ve dönerek Edaline'i yine yanına alırken Pandora'ya bakmadan konuşur:

"Son bir sorum olacak."

"Nedir?"

"Lucifer pis işlerini yapmak için hala meleklerini kullanıyor, değil mi?"

Pandora bir an için sessiz kalırken onu izleyen Edaline kararsızlığı görüyor, gözlerini kısar ve bekler. Birazdan Pandora başını salladığında Edaline şaşkın, Azrael'e bakar, ama onun görüp göremediğinden emin olamazken bir an sonra yine yer ayağının altından kaydığında kendini tekrar konakta bulur. "Cevap vermemesi gerekiyordu—"

Edaline dengesini kaybederek başını tutar ve duvara yaslanırken Azrael ona destek olur. "Aynı şeyi zamanı geldiğinde Lucifer için de yapacak. Bir kazancımız yok. Sadece emin olmak istedim. Siyahlar'ın peşinden koşmak Lucifer'in kıstırmaya çalışmaktan daha kolay."

"Ama—"

Azrael uzanıp Edaline'in ağzını kapatırken Bencillik meleği kaşlarını çatar.

"Senin 'ama'ların yok ve öyle kalacak. Tamam mı?"

Edaline kaşlarını kaldırarak önündeki Ölüm'e bakarken Azrael hala bir onay bekliyor gibidir, ağzı kapalı olan melek hafifçe başını salladığında Ölüm elini çeker. "Güzel. Şimdi gidiyorum, Raphael'e iyi bak..."

Edaline yine başını sallarken Azrael ona gülümser ve serin bir rüzgarla ortadan kaybolurken gücünün aksiyle her gün test edilen Bencillik meleği biraz önce bıraktığı kaseyi yerden alıp hasta bakıcılığına devam etmek için odaya döner...

* * *

XXIV. Lunapark

{ Sonora Everest – Historia De Un Amor }

1755, Lizbon

Sarışın bir genç kız dans eden kalabalığın arasından yürüyorken ara sıra önüne atlayıp ellerinden tutan gençlerle dans ediyor, sonra şen kahkahalarla tekrar onlardan sıyrılıyorken başka hiçbir renkle karışmamış yemyeşil gözleri birisini arıyordur.

"Sofie? Sofie!"

Adı geçen Sofie dalga dalga beline kadar uzanan siyah saçlarını toplayarak kalçasını sallıyorken onu arayan sarışını gördüğünde saçlarını bırakıp ellerini ona uzatır. "Amanda sen de gelsene!"

Sofie tuttuğu elleri sallayarak kıvırmaya devam ediyorken Amanda gülerek onu çekiştirir. "Gabriel hepimizi evde bekliyor—"

"Dans ediyorum! Yarın gideriz!" Sofie saçlarını savurarak etrafında döner, onun dönüşüyle etraftaki bütün erkeklerin başı da aynı yöne dönerken Amanda bu gece şarabı fazla kaçırmış arkadaşını kollarından tutup kendine çeker. "Sen sadece beni takip et, hadi!"

Sofie ellerinden çekiştiriliyorken geçtiği yerlerde ona buna göz kırpıyor, meydanda dans eden kalabalığın hepsini tanıyor gibi göz göze geldiği herkese el sallıyorken kısa bir süre sonra bütün o insanlardan uzaklaşıp açığa çıktıklarını somurtur. "Ben bugün melek peşinde koşmak istemiyorum."

Amanda gülümseyerek başını sallar ve bildiğini söylerken kendi boynuna taktığı bronz madalyonlardan birini çıkarıp Sofie'nin başından geçirir. "Koşmayacaksın, merak etme. Gabriel sadece durum raporu istiyordur..."

"Durum falan yok! Bütün Siyahlar'ı yakaladık! Ben bile Beyaz oldum daha ne istiyor? Dans etmek istiyorum ben!"

Amanda ne dediğini bilmeyen arkadaşını iterek evin kapısından sokarken Sofie içerdeki kalabalığı görünce bir iki adım geriler ve sırtını Amanda'ya verip fısıldar. "Herkes mi geldi?"

Amanda başını sallar ve Sofie ile beraber içeri ilerlerken büyük salonda herkes boş bulduğu yere oturmuş, hepsinin karşısında duran Gabriel son gelenlerin de yerleşmesini bekliyordur. Amanda yastıkların birine kendisi oturup diğerine de Sofie'ye oturtur, sonra da arkadaşını kendine yaslayarak dengesini sağlarken sarhoş Sofie kalabalığı izliyor, gözlerini kısarak Dante'yi süzerken fısıldar:

"Catrin'in oğlu da gelmiş. Neden iki nesil bu kadar yakın ki? Sevmiyorum. Sadece Biana nesli olsun, sadece biz olalım, sarışınlar olmasın—"

"Ben de sarışınım?"

Sofie büyük bir şefkatle dönüp Amanda'nın yuvarlacık yüzünü ellerinin arasına alır. "Sen Biana sarışınısın, iyi sarışınsın sen, onlar kötü sarışın." Sofie dilini çıkararak hoşnutsuzluğunu belli ederken hemen sonra Gabriel'in sesi duyulduğunda Amanda karşısındaki sarhoşun da başını çevirip dikkatini o tarafa verir.

"Son dakikada çıkan bir toplantı olduğunun farkındayım, ama Dante'nin bulduğu birkaç ipucu var. Bizi lanetimizin kaynağına daha çok yaklaştıracak diye düşünüyorum. Dante, sen açıklar mısın?"

Dante oturduğu yerden kalkıp Gabriel'in yerine geçerken onu izleyen Sofie yine başını çevirip Amanda'ya fısıldar:

"*Lanetimin* demek istiyor herhalde. İki asırdır onun karısı hamile kalsın diye melek peşinden koşturuyoruz."

Amanda parmağını dudaklarına bastırarak sessiz olmasını işaret eder ve onu çimdirerek önüne döndürürken Sofie yüzünü buruşturup acıyan kolunu ovarak ayaktaki Dante'ye bakar.

"Yakın zamanda Lucifer'le yüz yüze görüşmüş iki Siyah'tan aldığım bilgiye göre Lucifer, Pandora'nın kanını kullanarak bir melek yaratmış. Pandora elbette bilgi vermiyor, ama kulaktan kulağa yayılarak ancak iki asır sonra elimize ulaşabildi. Meleğin güçleri konusunda da birden fazla söylenti var..."

Sofie esneyerek elini ağzını kapatır, yaşaran gözlerini kırpıştırarak dikkatini toplamaya çalışırken aldığı bilgileri aktaran Zeka ve Cesaret meleği devam ediyordur:

"Bütün bu listenin içinden bize, Karin ve bana, en mantıklı gelen 'Kadın ve İnanç' oldu. İnanç kısmından emin değiliz, ama kadınlık gücünü elinde bulundurduğu kesin. Pandora, Azrael'den sonra ölümlü formu kadın olan ikinci melek."

"Harika! Kadın ve İnanç. Yarın aramaya başlarız." Sofie yere bastırarak ayağa kalkarken bütün kafalar o tarafa dönünce ayaktaki melek iki neslin meleklerine bakar. "Gidemiyor muyuz?"

Amanda ayaktaki kadının elini tutup çekiştirince Sofie bir şeyler homurdanarak tekrar oturur. Dante tek kaşını kaldırmış, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, oturan Ateş ve Tutku meleğine bakıyorken Sofie ona doğru elini sallar. "Devam edebilirsiniz Avcıbaşı hazretleri..."

Dante konuşmaya devam eder ve bu meleğin nerede olup az çok neye benzediğinden bahsederken Sofie başını arkasındaki Amanda'nın omzuna yaslayarak fısıltıyla konuşur:

"Durmadan gelip toplantı yapmak yerine Jensen'la beraber dağlarda gezmeyi yeğlerim—"

"Jensen'dan nefret etmeseydin belki inanırdım."

"Etmiyorum!"

Amanda onun belini sıkıştırarak sesini biraz kısarken Sofie daha az heyecanlı bir tonla devam eder:

"Tamam belki biraz ediyorum, ama gözü dışarda olduğu zaman. Benim avumcun içinde olduğunda umrumda bile değil. Adam koca bir asır cehennemde kalmış, sonra affedilmiş ve üstüne üstlük Avcı yapılmış. O zincirini nasıl kullandığını bir görseydin. İki ucunu elleri arasında sıkıp şöyle bir çevirdi mi..."

Sofie elleriyle havada zincir çevirme gösterisi yapıyorken Amanda uzanarak onun ellerini indirir, ama Sofie hala anlatmaya devam ediyorken Dante artık dayanamamış, o tarafa döner.

"Sofie, sen gidebilirsin."

Sofie ellerini indirip başını kaldırır ve oturduğu yerde dikleşirken kaşlarını çatar. "Neden?"

"Yorgun gibisin. Dikkatini topladığın zaman ben sana tekrar anlatırım—"

"Olmaz! İyiyim ben. Tekrar anlatma. Dinliyorum."

Dante gülümserken Sofie gözlerini gerektiğinden fazla açmış, başını sallar. "Evet, dinliyorum. Kadın, güzel, devam edelim..."

Gruptan gülüşmeler yükselirken asırlardır birbirine ilk defa bu kadar yakın düşen iki neslin Avcı Melekleri dikkatle Dante'yi dinlemeye devam eder.

Ertesi gün

"Sofie! Buradayız!"

Sofie yüzünde tatsız bir ifadeyle Amanda'nın tarafına doğru ilerlerken sıra sıra yemek masalarının arasından geçer, tanıdık yüzlere selam verirken sonunda sarışın meleğin yanına oturduğunda başını eğerek masaya koyar. Amanda akşamdan kalma arkadaşının saçlarını okşarken önüne bir bardak taze meyve suyu koyar. "Bunu iç, kendine gelirsin."

Sofie başını hafifçe kaldırarak bardaktaki yeşil suya bakar ve yüzünü buruştururken Amanda onun önüne biraz da ekmek iter. "Gücünü kazanman lazım, bugün çok dolaşacağız, hadi..."

Masanın üzerindeki saç yığınından homurtular gelirken Amanda ona gülerek kendi yemeğine döner, o sırada Aşk ve Hava meleğinin yanına ince ve uzun bir genç adam oturur. "Günaydın. Sofie'nin nesi var?"

"Hala biraz sarhoş—"

Saç yığınından sarhoş olmadığını belirten sesler gelirken Amanda ona aldırmadan yanındaki Patrick'e döner, ikisi sakin sakin sohbet ederek kahvaltılarını ederken bir an sonra hemen karşılarına tıka basa dolu bir tepsi gelir, tepsinin ardından da Mace oturur ve kollarını sıvayarak yemeğine bakarken konuşur:

"Koloni halinde yaşamak güzel fikir. Dağdaki kamplarda bu kadar güzel yemek bulamıyorduk. Değil mi Sofie?"

Mace uzanarak Sofie'nin başını avuçlamak suretiyle onu rahatsız ederken Sofie elini kaldırdığı gibi Mace'in eline bir tane çakmak ister, ama zamanlaması zayıf kalmış, kendi kafasına bir tane geçirirken acıyla inleyerek doğrulur. "Koloni gibi yaşamayı da sevmiyorum, bu yeşil suyu da sevmiyorum, kimseyi sevmiyorum! Dağlarda en azından özgürdük, burada asker gibi her gün aynı şeyi yapıyoruz!"

Sofie'nin hezeyanlarına artık alışmış olan kalabalık hiç aldırmadan yemeklerine ve sohbetlerine devam ediyorken Patrick ekmeğini kemiriyordur, konuşur:

"İki asır önce, bu lanet olayları daha anlaşılmamışken herkes daha rahat yaşıyormuş, nesiller birbirinden uzakmış, biliyor muydunuz?"

Mace büyük bir lokma kızarmış eti mideye indirirken başınıs sallar. "Elbette biliyoruz! En azından ben biliyorum. Güzel zamanlardı. Bir keresinde uzak doğuda bir manastırda büyümüştüm, çok sessiz ama çok güçlü adamlar vardı, hiç unutmam—"

"Sen keşişlerin arasında dualar okurken, Karin Osmanlı hareminde şehzadelerin, paşaların arasında yaşıyormuş."

Mace bu gerçekle bir süre sessiz kalırken Amanda, Sofie'ye döner. "Karin İtalya'da doğmamış mıydı?"

"O ilk döngüsündeymiş. Tabii biz bilemiyoruz, kendimizi bildik bileli koloni içindeyiz!"

"Sen şanslısın Sofie, çocukken aklanmışsın. İşkence zamanından gelenlerin neler çektiğini tahmin edemiyorum." Amanda göz ucuyla iki masa ötede oturan Dorian ve Drea'ya bakarken sesini alçaltarak masaya yaklaşır. "Dorian ve Drea, Jensen'ın toplama kampındalarmış, dün Delia ve Rosalind konuşurken duydum."

Herkes kaçamak bakışlarla o tarafa bir göz atarken Sofie ekmeğinden büyük bir parça koparıp çiğnerken konuşur:

"Jensen dediğimizde neden etrafta rüzgarlar esmeye başladığı belli oldu. Ben de sadece yakışıklılığını kıskanıyor sanıyordum."

Amanda masanın altından Sofie'yi hafifçe tekmelerken Tutku meleği hiç üzerine alınmamış, devam eder:

"Ne var? Sen de Jensen'la yatmış olsaydın anlardın. Her seferinde aklım başımdan gidiyordu..."

Sofie özlemle iç çekerek yeşil meyve suyundan bir yudum alırken yüzü buruştuğunda karşısındaki Mace sırıtır. "Eğer canın çekiyorsa yatağım her zaman açık, hep söylüyorum güzelim."

Sofie ağzını şapırdatarak yeşil suyun ot gibi tadından kurtulmaya çalışıyorken karşısındaki Erkeklik ve Koruyuculuk meleğine bakar. "Doğru, sen kendini kainattaki en 'erkek' erkek sanıyordun..."

Mace bunu duyunca oldukça sahte bir üzüntüyle kalbini tutarken Sofie gülerek ona dil çıkarır ve uzanıp etinden bir parça çalarken Mace tepsisini biraz daha ona doğru itip ayağa kalkar. "Gabriel'in yanına uğrayacağım, söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Ondan nefret ettiğimiz dışında mı?"

Mace ellerini beline koyarak gülerken Sofie onun tepsisini sahiplenmiş, başını kaldırır. "Sanki sen bayılıyorsun? Adam bizi kendi özel askerleriymiş gibi çalıştırıyor. Diğer avcılar zevk sefa içinde yaşarken biz insanlardan uzakta, kamplarda kalıyoruz, böyle tepsilerden yemek yiyoruz."

"O bahsettiğin avcılar daha Siyahlar'ın kokusunu bile bilmiyor, biz istesek gözümüzü kapatınca görebiliyoruz. Hadi Sofie, Dört Büyükler'in emrinde olmak senin de hoşuna gitmiyor olamaz."

Sofie övgüyle karışık soruya cevap vermeden yemeğini yerken Mace ona bir öpücük atıp döner ve yemekhaneden çıkarken arkada kalan melekler özel kamplarında kahvaltılarını etmeye devam ederler.

Yemekhane boşalıp herkes barınakların ortasındaki yüksek düzlükte toplanırken melekler nesillerine göre ikiye ayrılmışlardır. Biana'nın nesli solda, Catrin'in nesli sağda, iki grup olarak duruyorlarken şehir ayaklarının altında, deniz gökle birleşmiş, mavinin her tonuyla onları izliyorken en güçlü iki nesil zamanın başlangıcından beri devam eden savaşta atacakları en büyük adımları tartışmak için liderlerini bekliyorlardır.

"Birisi Mace'i bulup getirebilir mi?"

Drea'nın ricasıyla Sofie yanındaki Amanda'nın omzuna tutunup çöktüğü yerden ayaklanır ve eteklerinin ucundan sarkan renkli kumaş parçaları yerleri süpürerek koşturur. Arkada kalan Amanda belindeki gök rengi kuşağı sıkarak düzeltirken bir köşede tek başına oturmuş Veronica'yı görünce kalkıp onun yanına gider. Veronica düzlüğün kenarından oturmuş, bacakları yokuştan aşağı sarkıyorken Amanda onun yanına oturduğunda sorar:

"İyi misin?"

Veronica hafifçe omzunu silkerken başını kaldırarak yükselen güneşle gittikçe rengi açılan denize bakar, gözlerini kısarak ayaklarını sallarken Amanda onun bir şeye sıkıldığını görebiliyor, omzuyla onu hafifçe iter.

"Lucas bir şey mi söyledi?"

"Daha söylemedi, söyleyecek."

Amanda anlamamış, kaşlarını çatarken Veronica açıklar:

"Herkesi Wallace ve Isabel'in peşine takacak. Buraya yakın olduklarını hissetti, dün Dante'nin söylediklerini düşününce bağlantıyı da yarattı. Onları takip edersek Kaia'yı da bulabileceğimizi söyleyecek, Kaia'yı bulursak Lucifer'e de yaklaşmış olacağız, Pandora'nın kanıyla yarattığı melek her kimse onun da çok uzakta olmadığı bir gerçek."

"Hangi kısım canını sıkıyor?"

Veronica bilmediğini söylerken Amanda onun koluna girer ve gözleri dik yokuşun dibindeki ormanda, konuşur:

"Lucas bilerek bütün neslimizi tehlikeye atmaz. Wallace ve Isabel'den çok söz ediyorsunuz, gerçekten onları takip etmek amaca hizmet edecekse—"

"Sorun amaca hizmet edip etmemek değil, Kaia'yı bulmak isteyip istemediğimden emin değilim..."

Amanda, Veronica'nın sesindeki korkuyu duyuyor, onun kolunu sıvazlarken iki altın saçlı melek sessizce manzarayı izlemeye devam ederler...

"Ve Kaia'ya ulaşırsak Lucifer'e de yaklaşmış olacağız. Lanet için kullandığı meleği kendinden çok uzakta tuttuğunu sanmıyorum, o da en az Kaia kadar kıymetli olmalı. Kaia'nın esaretinde kaldığımız süre içinde Lucifer'in birçok kez ziyarete geldiğini duydum—"

"Ama onu hiç şahsen görmedin, değil mi?"

Catrin'in sorusuna Lucas olumsuz yanıt verirken Catrin başını sallar ve eliyle Lucas'a oturmasını işaret ederek elindeki kağıtlarla ayağa kalkar.

"Söylediklerinin mantıklı olduğunu inkar etmeyeceğim Lucas. Yakınlardaki avcı gruplarından birini Madrid'e yollayıp önden araştırmalarını isteyeceğim. Eğer bizi eski arkadaşların Wallace ve Isabel'e götürecek bir ipucu bulurlarsa harekete geçeceğiz."

Lucas memnuniyetle başını sallarken Veronica'nın ona baktığını biliyor, başını hiç o tarafa çevirmeden dinlemeye devam eder. Catrin rüzgarda uçuşan saçlarını düzelterek elindeki listeye bakıyorken olağan gündem maddesinden bahseder.

"Elimdeki listeye göre bugün en az yedi Siyah'ın aklanmak için getirilmesi gerekiyor. İki haftalık takip süresini geçirmiş olanlar var, onların bu gece yarısına kadar takipte tuttukları melekleri getirmesini rica ediyorum. Ben kendi listemde Patrick'in adını görüyorum, Biana?"

Biana oturduğu yerden kendi listesini inceliyorken başını sallar. "Sofie, Mace ve Adia."

İsimleri söylenen melekler oturdukları yerde dikleşirken Biana başını kaldırarak meleklerine bakar. "Dikkat çekmemeye çalışın ve meleğe zarar vermeyin."

Mace, Adia ve Patrick başlarını sallayarak onaylarken Sofie elini kaldırır, Biana ona söz verirken Ateş ve Tutku meleği elini indirerek sorar:

"Benim takipte tuttuğum melek saldırgan bir tip, buraya getirdiğimde baygın olursa bir sorun olur mu?"

Biana gülümserken başını sallar. "Eminim en güvenli şekilde getirmeyi başarırsın, Sofie. Olabildiğince az fiziksel hasar olmasına dikkat edelim..."

Sofie memnun, gülümserken yanındaki Mace kolundan dürttüğünde ona döner. "Ne var?"

"Adam sana zorluk çıkarıyorsa benimkini sen al, ben seninkini hallederim—"

"Gerek yok, ben hallederim."

"Senin için değil, adam için endişeliyim."

Sofie sırıtırken Mace bakışlarını onun dudaklarına indirmiş, hafifçe uzanırken Sofie geri çekilerek ayağa kalkar. "Toplantı bitti!"

Catrin ve Biana ayrılırken diğer melekler de ayaklanmış, herkes sırayla düzlükten aşağı iniyorken Sofie hızlı adımları diğerlerini aşıp Lucas'ın yanına gider.

"Gerçekten şu ünlü Kaia'ya ulaşacak mıyız, yoksa sırf eski sevgilini bulabilmek için mi bizi uğraştırıyorsun?"

Lucas, yanında bir o yana bir bu yana geçip onunla eş adımda gitmeye çalışan kadına bakarken Sofie tek kaşını kaldırarak sorunun cevabını beklediğini gösterir. Lucas tekrar önüne döner ve ilerde Amanda ile birlikte yürüyen Veronica'ya bakarken cevaplar.

"Senin aksine ben dürtülerimi kontrol altında tutabiliyorum Sofie."

"Benim dürtülerimin kötü bir tarafı yok. Gücüm neyi gerektiriyorsa onu yapıyorum, neden kendimi kasayım?"

"O zaman ben de gücümün gerektirdiklerini yapmalıyım, izninle..."

Yalnızlık meleği, Sofie'yi bırakıp Veronica'nın peşinden giderken arkada kalan Sofie şöyle bir etrafına bakar, biraz ilerde Dante ile konuşan Mace'i gördüğünde gülümseyerek oraya ilerler. Mace elleriyle havada bir şeyleri taklit ettikçe Dante gülüyorken birazdan Sofie onların yanına geldiğinde gülüşler susar, Mace ellerini indirir. "Sofie? Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Neden sustun, devam et. Çok güzel gülüyordunuz ben de merak ettim."

Mace göz ucuyla Dante'ye bakıp gülümseyerek burnunun ucunu kaşırken Sofie de Dante'ye bakar. "Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?"

İki adam da aynı anda itiraz edince Sofie eliyle az önce Mace'in yaptığı gibi havada kıvrımlı bir şekilde çizer. "Bu benim kıvrımlarıma benziyor."

Mace gülerek Tutku meleğini belinden kavrayıp kendine yaslarken Sofie de onun göğsüne tutunarak başını kaldırır. "Meleklerimiz yakın, şehire beraber inelim."

"Olur. İşimiz erken biterse..."

Mace sözün devamını getirmeyince hala onların yanında olan Dante kibarca öksürür, Sofie dönerek ona bakarken geriden gelen Karin'i gösterir. "Ortağın seni arıyor..."

Dante arkasını döndüğünde Doğum ve Saflık meleği gülümseyerek onların yanına gelir. "Sofie, ziyaretçin var."

"Kim?"

"Sürpriz..." Karin arkasını işaret eder, Sofie yanındaki Mace'i bırakıp o tarafa bakarken kendi evinin kapısında bekleyen uzun boylu, geniş omuzlu adamın sırtını görünce kaşlarını çatar, aynı adam birazdan arkasını dönüp Sofie'nin olduğu tarafa bakınca Ateş'in meleği bir anda alev almış, yüzünde güller açarak o tarafa atılır. "JENSEN!"

Jensen onun sesini duyduğunda gülümserken Sofie'nin bağırışıyla adını ağzından düşürmediği adamın geldiğini bütün melekler fark eder. Bakışlar o tarafa döner, fısıltı ve kıkırdamalar yayılırken Sofie son adımını sekip Jensen'ın kollarına zıplar, bacaklarını genç adamın beline sarar ve güneşten açılmış kumral saçlara parmaklarını geçirip arsızca onu öperken diğer melekler neredeyse alev alacak olan ikiliyi izler...

Sofie sarıldığı adamın alt dudağını hafifçe ısırarak çekip bırakırken Jensen gözlerini açar, koyu yeşiller tam tepeden vuran güneşle karşısındaki Ateş'e bakarken Sofie nereye dokunacağını şaşırmış, etrafta onları izleyenlere aldırmadan konuşur:

"Neden geldin!?"

"Seni görmek için, neden olabilir?"

Sofie onun yalan söylediğini biliyor, ama yine de mutlulukla gülümserken eğilip yakışıklı adamın çenesini hafifçe ısırır ve bacaklarını çözüp yere inerken Divan zindanlarının eski meleği, zamanında Siyahlar'a ettiği zulümler yüzünden koca bir asır cehennemde kalmış olan adam, şimdi bir Siyah melekle

sarmaş dolaş duruyorken gözleri onu izleyen kalabalığı tarıyordur. Sofie yanındaki adamla beraber yürüyorken eli onun sırtından içeri girmiş, parmakları kimbilir içerde neler yapıyorken başını kaldırarak sorar:

"Gerçekten, neden geldin?"

Jensen birkaç tanıdık yüze gülümseyip tekrar Sofie'ye dönerken cevaplar:

"Hoşunuza gidecek bir şey getirdim. Çok ilginç bir tür."

"Ne gibi?"

"Hem güç çiftiyle doğmuş, hem de vampir. Çok da yırtıcı. Sana benziyor."

Sofie bunu duyunca tırnaklarıyla Jensen'ın sırtını hafifçe çizerken kumral adam gür sesiyle güler. Sofie onun gülüşünü adeta içine çekercesine yanındaki adamı izlerken sorar:

"Adı neymiş? Sophia gibi bir şey dersen vururum."

"Isabel."

Sofie bunu duyunca yere çakılmış gibi dururken Jensen da onunla birlikte durur. "Ne oldu?"

"Tek başına mıydı?"

"Kim?"

"Isabel! Yakaladığınızda tek başına mıydı?"

Jensen bir an düşünür, sonra başını sallarken Sofie dudaklarını ısırır. "Senden bir şey istesem yapar mısın?"

"Ne olduğuna bağlı..." Jensen'ın gözleri Sofie'nin göğüslerine doğru inerken Sofie uzanarak onu çenesinden tutup bakışları gözlerine kaldırır.

"Isabel'in sorgusu için yanında beni de iste."

"Bir anda bu ilgi nereden çıktı?"

"Catrin'in neslindeki Lucas'ı hatırlıyor musun?"

Jensen gözlerini kısarak başını belli belirsiz sallarken Sofie devam eder. "Lucas zamanında Isabel ve Wallace denen başka bir vampir melekle Kaia'nın yanında kalmış."

"Kaia? Lucifer'in oyuncağı Kaia, ilk vampir?"

Sofie heyecanla başını sallarken Jensen da ilgiyle etrafına bakınıp az çok hatırladığı kadarıyla Lucas'ı görmeye çalışır. "Keşke daha önce haberim olsaydı."

"Eski toprak Siyahlar sorgulanmadan aklanıyormuş, bu da öyle herkesin bildiği bir şey değildi—ayrıca sen şimdi Lucas'ı bırak da Isabel'in sorgusu için beni yanına alıyor musun onu söyle. O avcıbaşı Dante'nin önüne geçmem gerek."

Jensen dikkatini yine yanındaki heyecanlı meleğe verirken gülümser. "Düşünürüz, önce biraz dinlenelim..."

Sofie gözleri parlayarak ellerini tekrar Jensen'ın sırtından içeri sokarken ikisi birbirlerine uzandıkları anda arkalarından Mace'in bağırışı duyulur. "Sofie! İşimiz var, sevişmeyi bırak!"

Sofie hiç aldırmadan Jensen'ın dudaklarını içercesine öper, sonra elinin altındaki adamın kalçasına vurarak ondan ayrılırken eteklerini toplayıp Mace'in olduğu tarafa koşturur. Mace elinde bir çantayla onu bekliyorken Sofie boynundaki madalyonu göğüslerinin arasından elbisenin içine sallandırır ve uzatılan çantayı alırken Mace'in bozuk suratına bakar. "Ne var?"

"Her dakika yol ortasında sevişecek misiniz?"

"Olabilir."

Mace bir şeyler homurdanarak önüne dönerken Sofie sırıtarak onu takip eder.

{ Berliner Philarmoniker – Grasse In Panic}

Lucas nereye gideceğini, kime yalvaracağını şaşırmış, Isabel'in tutulduğu evin önünde dönüp duruyorken Dört Büyükler gelene kadar kimsenin içeri girmesine izin verilmiyordur. Lucas kimse görmeden pencerelerden girmeye çalışmış, kapıyı zorlamış, onu diğerlerinden önce içeri sokacak bir yol bulmaya çalışmışken bir türlü başaramamıştır. Yalnızlık meleği sonunda evin önündeki basamaklara oturup beklemeye karar vermiş, gün batımına yakın, avcı melekler daha dönmeden Dört Büyükler Isabel'in tutulduğu eve gelmiştir.

En önde Gabriel, onun ardından Azrael ve Raphael, en arkadan da Michael geliyorken Lucas onları görünce ayağa kalkar. "Benim de içeri girmeme izin verin lütfen..."

Gabriel onun sözlerine aldırmadan ilerler ve kapıyı açıp içeri girerken Lucas'ın da arkasından geldiğini fark edince arkasını döner. "İzin verdiğimi hatırlamıyorum."

"Benim de sormak istediklerim var—"

"Fark ettiysen bu normal bir sorgu değil."

"Benim soracaklarım da normal sorular değil!"

"Dışarı çık Lucas."

Lucas itiraz edecekken Gabriel dişlerini sıkıp onun üzerine yürdüğünde Raphael arkadan yetişip Lucas'ı ensesinden çekerek dışarı çıkartır. Azrael içeri girip kapıyı kapatırken Raphael onları bekleyen Michael'e de içeri girmesini işaret eder. Sonunda dışarda sadece Lucas ve Raphael kaldığında mavi gözleri büyük bir telaşla parlayan Lucas evi gösterir. "Isabel'i tanıyorum, ben de içerde olsam ne değişecek!? Gabriel bencillik ediyor!"

"Eğer senin dediğin gibiyse Isabel'in elindeki bilgiler çok hassas olmalı, bizimle paylaşması için özel ilgi gerekebilir—"

"Isabel için mi!? Isabel bildiklerini söylemek için can atıyordur! Ben sadece orada olup duymak istiyorum."

"Eğer öyleyse zaten çok yakında öğreneceksin—"

"Sorgudan sonra akladığınızda günlerce uykuda kalacak! Ben istediğim şeyi öğrenene kadar kimbilir ne kadar zaman geçecek! Wallace'ın nerede olduğunu öğrenmem gerek, o yine bir deliğe girip kaybolmadan ben arkasından gitmeliyim!"

Raphael onu sakinleştirmeye, her şeyi en çabuk elden öğreneceğine inandırmaya çalışıyorken Lucas inatla kabul etmiyordur. "ISABEL!"

"Lucas, lütfen—"

"Hayır. En az Gabriel kadar benim de bilmeye hakkım var!"

Raphael zor kullanmamaya çalışıyor, Lucas'ı iterek uzaklaştırmaya uğraşıyorken Lucas bir an sonra onu itip sıyrıldığında bir anda Edaline kapıyla Lucas'ın arasına girer. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Çekil—"

"Gabriel onun sözüne karşı çıkarsan seni cezalandırmaktan çekinmez, bu hepimizden çok onun meselesi, görmüyor musun? Şimdi gerile. Ne bilmek istiyorsan ben senin için öğrenirim."

Lucas bir kapıya, bir de Edaline'e bakar ve yavaşça gerilerken Edaline arkada onları izleyen Raphael'e bakar. "İçeri girdiğinde Wallace denen adamın nerede olduğunu öğrenir misin Raphael? Gabriel'in sinirlerini bozmadan..."

Raphael başını sallar ve eve doğru giderken Lucas ona bir omuz atarak geçer ve uzaklaşır. Raphael omzunu tutarak Edaline'in yanına çıkarken genç kadın endişeli, Lucas'ın gidişini izliyordur. "Lucas haklı. Gabriel bencillik ediyor. Her geçen gün Tanrı'nın değil de Gabriel'in melekleri oluyoruz sanki. Eskiden sadece bize göz kulak olmak için aşağı inen adam şimdi kimseyi umursamıyor. Bu hiç iyi değil Raphael..."

Raphael bildiğini söyler, ama başka bir çözüm de öneremezken Edaline elini kaldırarak onun omzunu tutar, uzanarak Lucas'ın vurduğu yeri öperken Raphael gözlerini kapatarak derin bir nefes alır ve birazdan Edaline arkasında kokusunu bırakarak uzaklaştığında Dört Büyükler'den geriye kalan tek melek de eve girer.

"Bunları da alın. Kaia'nın en son görüldüğü yerler. Diğer meleğin adı Madeline, gücü Kadın ve İnanç, ama yüzünü daha önce hiç göredim, bunlar etraftan duyduğumuz kadarıyla çizdiğimiz yüzler, ama pek de birbirlerine benzemiyorlar, alın."

Isabel yanında getirdiği heybenin içinde ne varsa Gabriel'in önündeki masaya yığıyorken Dört Büyükler şaşkınlık ve ilgiyle daha soru sormadan her şeyi anlatan meleği izliyordur. Isabel heybeyi tersine çevirip içinde başka bir şey sıkışmış mı bakıyorken aynı zamanda konuşuyordur:

"Lucifer'i birkaç kez yakından gördüm, ama o benim orada olduğumu biliyor muydu emin değilim. Sık sık gittiği bazı yerler vardı. İlk defa 1500'lerde İstanbul'da bir lokumcu dükkanıyla başladı, sonra bambaşka alakasız mekanları da ortaya çıkarttık, ama oralarda ne olduğunu bilmiyoruz."

Azrael aceleyle çizilmiş kargacık burgacık haritalara bakıyor, ülke ve şehir isimlerini okuyorken mırıldanır:

"Pandora'nın evlerinden bahsediyor..."

Diğerleri de onaylarken Isabel onların neden bahsettiğini bilmiyor, ama söylediklerinin işe yaradığından da emin konuşur:

"Bütün bildiklerim bunlar, artık aklanabilir miyim?"

Dört Büyükler ellerindeki kağıtları indirerek masanın diğer ucundaki meleğe bakarken Azrael güler. "Böylesini hiç görmemiştim! Jensen'ı görünce sen onun yanına gitmişsin, doğru mu?"

"Başta onu öldürmeyi düşündüm, ama yakınlarda başka bir avcı olmadığı için maalesef ona gitmek zorunda kaldım."

"Jensen'ın toplama kampında Drea ve Dorian'a kaçmakta yardım eden Isabel sensin, değil mi?"

Isabel başını sallar. "Evet benim, ne zaman aklanacağım?"

Azrael yine keyifle gülümserken onun yanındaki Raphael sorar:

"Arkadaşın Wallace nerede Isabel?"

"En son Madrid'de beraberdik, ben Jensen'ı bulup onun yanına katıldıktan sonra nereye gittiğini bilmiyorum. Kaia nereden çıkarsa Wallace da muhtemelen orada olacaktır."

"Lucas onun için oldukça endişeleniyor."

"Haklı. Wallace ahmağın tekidir. Boyundan büyük işlere kalkışmaktan hiç çekinmez. Eğer bittiyse artık aklanabilir miyim?"

Raphael başını sallar ve Michael'in geçmesine izin verirken Isabel ona yaklaşan sarı saçlı, masmavi gözlü, şu ana kadar gördüğü en güzel adama bakarak yutkunur. Michael gülümser ve Isabel'e elini uzatırken Siyah Melek çoktan büyülenmiş, uzatılan eli tutarak onunla beraber gider. İkisi başka bir odaya girmek üzere yürürken Azrael onları yarı yolda durdurur.

"Bekle Michael. Kızı geri getir."

Michael itiraz etmeden döner ve Isabel'i tekrar getirip yerine oturturken karanlığın meleği olan genç kadın ondan uzaklaşan aydınlığın arkasından bakıyor, biraz sonra gözleri tekrar odağını bulurken kaşlarını çatarak Azrael'e bakar. "Ne oldu? Neden aklanamıyorum?"

"Bu kadar bilgiyi nasıl edindin Isabel?"

"Siyahlar'ın çenesi düşüktür. Onlardan biri olduğumu anlayınca ne bilirlerse anlatırlar. Lucifer ve yaptıkları hakkında ne kadar çok şey bilirsen o kadar kıymetli sayılırsın. Halbuki Lucifer'in umrunda bile değil, eminim, ama aptallık parayla değil..."

Azrael bir kahkaha atarken Isabel kaşlarını daha da çatar, o sırada Gabriel önündeki kağıtları bırakmış, Azrael'in keyfine aldırmadan Isabel'e bakar. "Üzerimizdeki lanet hakkında ne biliyorsun?"

"Senin ve Leala denen diğer meleğin çocuğunuzun olmamasını sağlıyor, bir şekilde..."

"Bizim çocuğumuz hakkında ne biliyorsun?"

"Siyahların soyunu kurutacak olan kehanet olması dışında mı? Hiçbir şey."

Isabel onu izleyen kahverengi gözlere bakıyorken karşısındaki adamın aydınlık mı yoksa karanlık mı olduğunu anlayamıyordur. Azrael'in mutlak karanlığı ya da Michael'in apaçık büyüleyici olan aydınlığı bu adamda yoktur. Raphael bile şu anda onu izleyen Gabriel'in yanında masum kalıyorken Isabel sorar:

"Senin en aydınlık melek olman gerekmiyor mu? Şu anda bana bakışının Jensen'ın esirlere baktığı zamanki halinden bir farkı yok."

Gabriel dudakları hafifçe kıvırılarak tebessüm ederken Isabel yutkunur, bir an Lucifer'den bir parçayı görmüş gibi olurken diğerleri de fark etmiş olacak, Azrael tekrar araya girer. "Seni neden yarı yolda çevirdiğimi merak ediyordun. Aklamanı biraz geciktireceğim Isabel. Bizim için pusula görevi göreceksin."

"Pusula mı?"

"Evet, pusula. Her gün farklı bir avcı grubuyla dolaşıp takipte tuttuğumuz Siyahlar'ın ağzını arayacaksın. Bu civardakiler artık bizi tanıyor, kimisi kaçıyor, kimisi de aptala vurup tek kelime etmiyor. Aklanmaktan başka bildikleri bir şey yok, ama sen eğer onlardan biri gibi aralarına sızarsan—"

"Ama ben aklanmak istiyorum!"

Azrael bu sefer tepesi atarak ellerini kaldırır. "Derdin nedir!?"

"Sen hiç kana susamanın nasıl bir şey olduğunu hissettin mi?"

Azrael meselenin ne olduğunu anlamış, havadaki ellerini indirerek başını sallarken gülümser. "Orası kolay. Ruhundaki düğümü çözeceğiz, artık kan içmene gerek kalmayacak, ama aklanmayacaksın da. Bu nasıl?"

Isabel alnını kaşıyarak bir süre düşünür, sonra başını sallar. "Pekala. Ama ölürsem ruhumu kurtarma zahmeti sizin."

Azrael gülümser. "Memnuniyetle..."

Isabel de onaylar ve oturduğu yerden kalkarken Gabriel'le göz göze gelmemeye çalışarak diğerlerine sorar:

"Arkadaşlarımı görebilir miyim? Drea, Dorian, Veronica, Lucas?"

Raphael "Tabii..." diyerek ona dışarı kadar eşlik eder, ikisi çıkarken Isabel arkada Azrael ve Gabriel'in ordudan ve saldırıdan bahsettiğini duyar, ama bir anlam veremeden evden çıkarken dışarda onu bekleyen Veronica'yı gördüğünde gülümser...

{ Notre Dame de Paris – Belle }

"Eğer o kadar önemliyse kendin gidersin, bizden kimse gitmiyor Gabriel. Canımızı sokakta bulmadık."

Sofie gözünü bile kırpmadan konuşmuş, Gabriel'in karşısına çıkmaktan korkan diğer avcıları savunduktan sonra arkasına bile bakmadan odadan çıkar, kapıyı arkasından çarparken içerde kalan Gabriel dişlerini gıcırdatarak kapalı kapıya bakar. "Bana karşı çıkıyorlar."

"Seni dinlemek zorunda değiller."

Gabriel kaşlarını çatarak arkasını döner ve bütün zarafetiyle onu izleyen karısına, Leala'ya bakarken sarışın kadın kavuşturduğu kollarını çözerek kocasının, ruh eşinin yanına gelir. "Onlar bizim askerlerimiz değil Gabriel, arkadaşlarımız."

"Savaş hepimizin savaşı. Bu lanet kalktığında bizim çocuğumuz onları kurtaracak."

"Bizim çocuğumuz, senin ve benim. Lanet bizim üzerimizde, onların değil. Biraz daha anlayışlı ol, lütfen."

"Ben seni korumaya çalışıyorum—"

"Biliyorum..." Leala uzanarak yılların biriktirdiği çaresizlik ve öfkeyle artık daha acımasız görünen meleğin yüzünü elleri arasına alır. "İkimiz birbirimiz için yaşıyoruz, ama arada başkalarının üzerine basıp geçme hakkına sahip değiliz. Herkes bizim tarafımızda Gabriel, Divan dahil, herkes."

"Bizim tarafımızda olmaları görevlerini inkar etmelerini anlamına gelmiyor—"

"Gitmelerini istediğin yer ölümcül bir fare deliği, elbette kimse oraya girmek istemeyecek—"

"Orada da Siyahlar var! Onların da kurtarılması gerekiyor!"

"Biliyorum, ama şu anda sırası değil. Sakinleşmelerine, dinlenmelerine izin ver. Isabel geldiğinden beri iki kat fazla çalışıyorlar, günlerce, haftalarca takipteler, bazıları yataklarının nerede olduğunu unuttu. Dinlenmelerine izin ver."

Gabriel olumlu ya da olumsuz bir şey söylemeden bakışlarını yine kapalı kapıya çevirirken Leala onun koluna sarılarak omzunu öper. "Sen bu düşüncesiz, gaddar ve bencil adam değilsin Gabriel. Kendine de zarar veriyorsun, lütfen..."

Gabriel yanındaki kadının yalvarır gibi çıkan sesiyle iç çeker ve bakışları nadiren olduğu gibi yumuşarken dönerek Leala'yı kollarına alır, ince formunu sararak kendine çekerken uzanarak dudaklarını örttüğünde ruh eşi de ona tutunur. İkisi usulca öpüştükten sonra ayrılırken Leala parmaklarının ucuyla ruhunun en karanlık köşesine kadar ezberlediği adamın yüzünü tekrar çizer. "Lucifer sabrımızı zorluyor, tek bir yanlışımız onun kazancı olacak. Böyle bir durumda dostlarımızın kalbini kırabilme gibi bir lüksümüz yok."

"Senin için gerekirse kardeşlerimin bile karşısında dururum..."

Leala üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallar, Gabriel uzanarak onu tekrar öperken gün doğana kadar kelimeler onları terk eder...

Raphael okuduğu kitabından başını kaldırırken Edaline odaya girerek kapıyı kapatır. "Gabriel yine yapacağını yapmış. Etrafta mide bulandırıcı bir sessizlik var."

Kitap kapanırken Raphael ayağa kalkar, kapının önünde onu bekleyen Edaline sinirli, rahatsız ve huysuz, üzerindeki elbiseyi sökmek istiyorken Raphael onun ellerini tutarak indirir, ama Edaline bir şeylere tutunmak istiyor, öfkesini soğuracak bir şey arıyordur. Bencil melek bileklerinden tutulan elleriyle uzanıp

Raphael'in gömleğini yakalar ve genç adamı kendine çekerek dudaklarına uzanırken birbirine bastıran dudaklar çok geçmeden açılır, Raphael önündeki kadını iterek kapıya yaslarken Edaline serbest kalan ellerini onun boynuna dolar.

Kumaşlar kapıya sürtündükçe hışırdıyorken Edaline'in kesik inlemeleri Raphael'in nefeslerine karışıyordur. İkisinin de elleri birbirlerinin üzerinde açık bir yer arıyorken Raphael sonunda eteğin ucunu bulduğunda Edaline bacağını kaldırır. Raphael karşısındaki kadını kalçasından tutarak kendine bastırırken Edaline'nin gülüşü kulağına gelir.

"Beni kışkırtmak özellikle hoşuna gidiyor, değil mi?"

Edaline bu soruya kalçasını çevirerek cevap verirken Raphael onu orada bırakıp geri çekilir, Edaline şokla ona bakarken Raphael üzerindeki gömleği sırtından tutup çeker ve başından geçirip bir kenara atar. Edaline, dudakları aralanmış, karşısındaki adamın belindeki ve omuzlarındaki kasları izliyor, gülerek kapıdan çekilir, elbisesinin korsesindeki ipleri çekiştirerek çözmeye başlarken konuşur:

"Günaha davet ediyorsunuz yüce Raphael. Hiç utanmanız yok mu?"

Raphael sadece gülümser ve uzanarak iplerin ucunu Edaline'in elinden alır, uzun parmakları bağların arasından girip her seferinde birkaç tane düğümü birden çözerken Edaline onun gözlerini izliyor, kumral saçlarındaki dalgaları ezberliyorken sonunda korse çözülüp elbisenin kumaşı gevşeyince Raphael etekleri toplayıp elbiseyi tek seferde Edaline'in başından geçirip çıkarır. Koyu kestane saçlar kumaştan kurtulup güzel meleğin omuzlarından akarken Raphael onun tenine dokunuyor, elleri her kıvrımın üzerinden geçiyorken Edaline derin nefeslerle ona bakıyordur. Raphael ellerini Edaline'in belinden indirip çamaşırının içinden geçirerek ince kumaşı bacaklarından aşağı çekerken Edaline onun başına tutunuyor, gülümseyerek bacaklarını çıkarır. Raphael beyaz kumaş parçasını orada öylece bırakıp doğrulur ve bir rüya gibi çırılçıplak onu bekleyen meleğine uzanır, dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatıp ince bedenini çevirerek arkalarındaki yatağa bırakır.

Yataktaki meleğin kahverengi gözleri odadaki loş sarı ışıkta parlıyorken Raphael yatağa bastırarak üzerine eğildiğinde Edaline uzanarak onun yüzünü elleri arasına alır. "Çocuğu olması gereken biz olsaydık şimdiye kadar üç kainatı daha temizlemiştik..."

Raphael gülerek onun boynuna eğilirken Edaline onun mutlu sesine aşık, hayatı boyunca duyacağı tek şey o ses olsa bile itiraz etmeyecekken o güzel sesin çıktığı dudaklar kendi dudaklarına kapandığında üzerindeki adamı tutkuyla karşılar.

Bacaklar birbirine dolanır ve tenler tekrar tekrar tanışırken gün batımında içilen şarapların tadı nefeslerle birlikte birbirine karışır, mutlu sesler en tatlı günahın habercisi olurken iki melek birleşir...

Sofie 'Yüce Gabriel Hazretleri'nin evinden çıkıp karanlık köşelerden birini döndüğü gibi elinden çekilip karanlığa girerken karşısında Jensen'ı gördüğünde rahatlayarak gülümser. "Korkuttun..."

Jensen bildiğini söyleyerek Sofie'nin yüzünü tutar ve dudaklarını öperken onu belinden kavrayıp ayaklarını yerden keser, döndürerek iki evi bağlayan duvara yaslarken Sofie dünden hazır, elbisesini sıyırarak soğuk havaya aldırmadan Jensen'ın kalçasına dolar. İşkence için zincire bile ihtiyaç duymayan adam havadan bile hafif öpücüklerle Sofie'nin boynundan göğüslerine doğru iniyorken elleri de boş durmuyor, elbisenin bağlarını çözüyordur. Sofie alt dudağını ısırarak kendini tamamen Jensen'a bırakmışken elleri genç adamın geniş omuzlarında dolaşıyor, sırtına inip onu kendine çekiyorken hemen sonra saçlarına dolanıyordur.

Soğuk hava iki bedenin arasından kayıp geçiyorken Ateş'in bakışları bir an için onların durduğu duvarların arasından görünen açıklığa takılır. İlerden Dante elindeki elmayı ısırarak o tarafa geliyorken Sofie yutkunarak yakalanıp yakalanmayacaklarını düşünür. Dante elmadan bir ısırık daha alarak elinin tersiyle ağzını siler ve tam Gabriel'in evinin yanından geçecekken sağ tarafından gelen nefes sesleriyle bir an durur. Onun durmasıyla Sofie de kasılırken Jensen ne olduğunun farkında değil, onun boynunu hafifçe ısırarak fısıldar:

"Daha başlamadım bile..."

Sofie ürpererek gülümserken karanlığın bittiği yerde onları izleyen Dante'nin mavi gözlerine vuran ışığı görüyor, dudakları aralanarak kalçasını Jensen'a kaldırır. Çözülüp yere düşen kumaşların sesi rüzgara karışıyorken Dante hala durduğu yerden ayrılmamış, Sofie de tenine dokunan adamı değil, onu izliyorken Zeka ve Cesaret'in ne gördüğünü merak ediyordur.

"Rahatla Sofie..." Jensen elini aralarına sokarak Sofie'yi *rahatlatırken* Ateş ve Tutku meleği kendini tutamadan kesik bir sesle inler, Jensen gülümser, Dante elindeki elma çöpünü yere bırakırken Sofie onun ellerini birbirine sürtmesini izliyor, dudaklarını ıslatır. Tutku meleğinin ıslak dudakları Jensen'ın dudaklarıyla örtülürken Sofie gözlerini kapatır. İki beden karanlıkta hareket ediyorken Sofie her darbede bir nefes veriyor, sonunda içinde yükselen şey bir anda bacaklarının arasından bütün bedenine yayıldığında genç kadın zevkle inler, ela gözler açılırken karanlığın bittiği yerdeki melek de önüne bakıyor, gülümseyerek uzaklaşır...

Şehir sessiz, rüzgar soğuk, bütün ruhlar ısınmak için bir diğerini arıyorken bir anlığına unutulan savaş, bulduğu boşluktan içeri sızıyordur. Güneş'in sıcak yüzünü daha gösteremediği erken saatlerde Melekler Tepesi'nde acı bir çığlık yükselir, yakındaki evlerde sırayla ışıklar yanmaya başlarken çığlığın geldiği evin kapısı açılır, Delialona içeri koşar ve yatakta oturmuş, ağlayan Amanda'yı gördüğünde onun yanına çöker.

"Tamam, geçti...Ben buradayım, geçti Amanda..."

Amanda korkuyla bir şeyler söylemeye çalışıyorken kelimeleri bir türlü birleştiremiyordur. "Taylor, tuzağa düşmüşler—orada, Gabriel bizi götürecekti...Orada labirent gibi—kanıyorlar!"

Delia anladığını söyleyerek başını sallar ve Amanda'nın titreyen ellerini tutarken söylediklerini ona daha düzgün bir şekilde tekrarlar:

"Gabriel'in bu gece gitmenizi istediği yerde tuzağa düştüler ve yaralılar, değil mi?"

Amanda başını salladığında Delia sorar:

"Taylor kiminle beraberdi Amanda?"

Amanda hıçkırıkları arasında bir süre sessiz kalarak düşünürken oda dolmaya başlamıştır. En önden Sofie içeri atılmış, saçı başı dağınık, Amanda'nın diğer yanına oturup ona sarılırken sarışın melek de arkadaşına tutunur ve mırıldanır:

"Taylor ve Benn. Gece kimseye haber vermeden çıkmışlar..."

Sofie kaşlarını çatarken içeri giren Gabriel'e bakar. "Bu gece kimse dışarı çıkmayacaktı?"

"Ben kimseye çıkmalarını söylemedim, kendileri karar vermiş olmalılar. Yeri biliyorlardı."

Bunun üzerine odanın dışına taşan kalabalıktan uğultular yükselirken Delialona ayağa kalkar.

"Taylor ve Benn yaralı, tuzağa düşmüşler. Taylor çok acı çekiyor olmalı, normalde rüyalara dokunuşu bu kadar sarsıcı olmaz, ama ben geldiğimde Amanda şoktan titriyordu..."

Amanda hala titriyorken Sofie onun kollarını ovuşturarak geçtiğini söylüyordur. Uğultu hala devam ediyorken odanın bir köşesinde olanları izleyen Jensen konuşur:

"Kahramanlık yapmaya çalışmanın sonu..."

Sesler azalıp herkesin bakışları o tarafa dönerken aylardır patlamak için yer araya Dorian'ın sesi duyulur. "Kimse sana fikrini sormadı."

Rüzgar ve Öfke meleği nefret dolu, karanlık gözlerle Jensen'a bakıyorken Dorian'la aynı zamanda Jensen'ın elinde bulunmuş olan Drea onu engellemek istercesine kolundan tutar. "Dorian, gerek yok—"

Dorian kolundaki elleri silkerek iter ve öne çıkar. "O ikisi soyları için bir şey yapmak isteyecek kadar cesur olabildiler. Sen ne yaptın? Süslü zincirlerle canımıza okumak dışında?"

Neredeyse üç asırdan beri beslenen kin Dorian'ın sesiyle diğer siyahların arasına da yayılıyorken Sofie endişeyle Jensen'ın tarafına bakar, genç adam alaycı bir ses çıkararak başını başka bir yöne çevirir. "Taylor'ın zamanında nesillerin ölümüne karışmış bir meleğin güçleriyle doğmaktan ne kadar utanç duyduğu açık. İkinci bir Aislinn olmadığını kanıtlamak için kahramanlık yapmaya çalışmış—"

Jensen lafını bitiremeden Dorian o tarafa atılırken Raphael ondan daha hızlı, öfkeli meleği kollarından tutarak geri çeker, Michael de Jensen'ı uzaklaştırırken Gabriel onların arasında ortaya geçer. "Kimse kahraman olmaya çalışmıyor ve korkmanıza gerek yok, ben gideceğim—"

"Hayır!"

Amanda'nın bağırışıyla oda bir anda sessizleşirken herkes rengi solmuş, sarışın kadına bakar.

"Orası gerçek değil! Bizim gördüğümüz gibi değil—" Amanda bir an duraksar, elleriyle başını tutarak düşünürken kelimelerini toparlayınca usul bir sesle devam eder. "Labirent gibi, tek bir kapısı yok, çıkışı nerede—her şey farklı..."

Yeşil gözleri kocaman açılmış olan Amanda elleriyle Taylor'ın ona gösterdiği yolları havada çiziyorken onu izleyen Azrael konuşur:

"İlüzyon olmalı. Lucifer'in en sevdiği oyunu..."

Amanda ellerini indirerek siyahlı kadına bakarken Ölüm Meleği ne yapacağına karar vermiş gibi görünüyor, Conrad'ı çağırır ve biraz sonra Ruh Toplayıcılar'ın başı odada belirirken Azrael esmer adama döner. "Allegra'yı getirmeni istiyorum Conrad. Şimdilik Elian ya da Nadia'nın haberi olmasın. Kayıt dışı..."

Azrael planın geri kalanını odadakilere anlatmak için önüne döndüğünde Conrad kainat üzerinde yaşadığı tüm ömürler boyunca ilk defa Ölüm'e sorar:

"Neden Allegra, efendim?"

Ölüm Meleği duyduğu soruyla kaşları çatılarak ona koşulsuz hizmet etmesi gereken adama döner. "Ne zamandan beri sana isteklerimin nedenlerini açıklıyorum Conrad?"

Conrad sessiz kalırken Azrael onu baştan aşağı süzer ve bakışları tekrar kahverengi gözlere dönerken isteksiz bir ses tonuyla konuşur:

"Lucifer iki avcı meleği bir yerde esir tutuyor, ama onları bulabilmemiz için bir sürü soytarılığı atlatmamız gerek. Allegra'nın uzmanlığından bahsediyoruz, ilüzyonlar, şaşırtmacalar, hayaller..."

Conrad başını sallar, ama hala orada dikilmeye devam ederken Azrael kaşlarını kaldırır. "Evet? Yazılı onay mı vermemi bekliyorsun?"

Conrad başını eğerek ortadan kaybolurken Azrael diğerlerine döner. "Bir tek o ikisi değil hepiniz aptallaştınız. Conrad bile bana neden diye soruyor, kıyamet yakındır."

Kimse sesini çıkarmıyorken Azrael onların kaçamak bakışlarını şöyle bir inceler, sonra kollarını kavuşturur. "Evet, kim Lucifer'in lunaparkına gitmek istiyor?"

Kahraman ya da değil, siyah ve beyaz, bütün eller bir anda havaya kalktığında Azrael gülümser...

* İkinci kitabın sonu *

Üçüncü Kitap

XXV. Ölüm ve Ölümlü

2008, Sam'in yatak odası

Sam yattığı yerde kollarını iki yana açarak gerinir ve gözlerini aralarken kendi odasında olduğunu görünce keyifle gülümser, yatakta diğer yana dönerken kendi kendine mırıldanır:

"Lunaparka gidelim..."

"İşimiz çok, Kıdemli. Lunaparka falan gidemeyiz, kalk."

Sam duyduğu sesle irkilerek arkasını döner ve odasının kapısında dikilen Azrael'i görünce bağırarak kendini yataktan dışarı atar.

"SEN! SEN BURADASIN!"

"Güzel rüyalar gördün mü?"

"SEN NEDEN BURADASIN!?"

"Birinin sana göz kulak olması gerekiyordu. İşin bittiyse kolyeyi alayım..."

Sam yine bağıracakken boynundan sarkan bir şeyin varlığını hisseder ve başını eğerek göğsünde sallanan gümüş melek figürünü görünce heyecanla bir nefes alır. "Nadia'nın kolyesi—NADIA'NIN KOLYESİ! BEN NEDEN NADIA'NIN KOLYESİNİ TAKIYORUM!?"

Azrael yüksek sesle yüzünü buruşturunca ses kesilir, ama Sam'in dudakları hareket etmeye devam ederken büyülenen ölümlü bunu fark edince daha da panik olur. Azrael onun kolyeyi çıkarıp atmasını ve odanın içinde dört dönerek bir şey aramasını izliyorken bir süre sonra Sam nefes nefese yere çöktüğünde Ölüm Meleği de gidip onun yanında yere oturur.

"Bitti mi?"

Sam sakince başını sallarken artık konuşabileceğini hisseder. "En son beni kolumdan tutup çektiğini hatırlıyorum. Nasıl buraya geldim?"

"Biz getirdik."

"Siz?"

"Raphael, Michael ve ben. Önce sana da ansiklopedik geçmiş kayıtlarını okutmayı teklif ettik ama kabul etmedin, ben de kolyeyi verdim." Azrael kapının yanında duran ve duvarın yarısına kadar yükselen kitap kulesini gösterince Sam neden kolyeyi aldığını hatırlamış, başını sallar.

"Diğer ikisi nerede? Raphael ve Michael..."

Sam, Michael'in ismini bile ne kadar farklı ve tanıdık söylediğini şokla fark ediyorken Azrael ayağa kalkıyordur. "Diğerlerine bakmaya gittiler. Her tarafta sorular uçuşuyordur. En nefret ettiğim şey..."

Azrael yataktaki kolyeyi alıp odadan çıkarken Sam de yarı emekleyerek, yarı koşarak yerden kalkıp onun arkasından gider.

"Ben de soru soracağım! Filmi en güzel yerinde kestiniz, sonra ne oldu?"

Sam oturma odasına girdiğinde masanın üzerindeki bilgisayarı ve kasenin içindeki çeşit çeşit cipsleri görünce şaşkınlıkla Azrael'e bakar. "Cipslerimi mi yiyorsun?"

Azrael gayet rahat, üçgen bir parça cips daha alarak ağzına atar, dişlerinin arasında kıtırdatarak yerken bir yanda da bilgisayarda bir şeyler yazıyordur.

"Devamını soracağını bildiğim için Viki'den arattım."

Az önceki "Michael" gibi Azrael'in "Viki"si de zavallı ölümlünün beyninde büyük bir şok dalgası yaratırken Sam başını silkeler. "Ne yaptın?"

"Önce Google'da arattım, sonra doğrudan Viki'ye geçtim. Bu sayfaları yaratanlarla ölmeden önce uzun bir sohbet etmemiz gerekecek. Ölümlülerin neden benden korktukları anlaşıldı. Şu hale bak!"

Azrael iğrenmiş bir ifadeyle bilgisayarı Sam'e çevirir ve siyah cüppeli, orak taşıyan korkunç figürleri gösterir. "Buna benzer bir halim mi var?"

Sam yine başını silkelediğinde Azrael ona aslında neyi göstereceğini hatırlamış, aleti kendine çevirip klavyede bir iki tuşa basar, fareyi de oynatıp tekerleği biraz çevirdikten sonra bir şeye tıklayıp bilgisayarı tekrar Sam'e döndürür. Ayaktaki ölümlü ekrana yanaşarak bir iskemle çekip oturur ve Vikipedi sayfasındakileri[16] okur.

"1755 Lizbon Depremi, Büyük Lizbon Depremi, 1 Kasım 1755 günü saat 9:40'da meydana gelen depremdir. Tarihteki en yıkıcı depremlerden biri olan—"

Sam bir anda okumayı bırakıp gözleri faltaşı gibi açılarak Ölüm Meleği'ne bakar. "Deprem o gün oldu! Siz Lucifer'in lunaparkına gittiğinizde!"

Azrael onun "lunapark" deyişine gülümserken Sam ekrana dönmüş, okumaya devam ediyordur.

"9 Richter ölçeğinde olduğu—yüce tanrım, deprem sizin yüzünüzden oldu."

Azrael bir kaseden tuzlu fıstık seçiyorken başını sallar ve fıstıkları bırakıp uzanarak bilgisayarın faresini alır, sayfadaki başka bir bağlantıya tıklar, Sam hiç gözünü kırpmadan orayı da okur.

"İlahiyatçılar ve filozoflar depremi Tanrı'nın öfkesinin bir götstergesi olarak yorumladılar..."

Sam bunun üzerine sesizleşir ve gözleri sanki önünde duranlardan daha farklı bir şeyi görüyormuş gibi dalarken usulca konuşur:

"O sabah Gabriel öldü, değil mi?"

Azrael yine başını sallarken elindeki fıstıklar artık o kadar ilginç gelmiyordur, avcundakileri kaseye boşaltıp kaseyi de masaya geri bırakırken Sam sorar:

"Neden beni yarıda kestiniz öyleyse? Devamı nerede?"

---

[16] http://tr.wikipedia.org/wiki/1755_Lizbon_Depremi
http://en.wikipedia.org/wiki/1755_Lisbon_earthquake

"Senin görebileceklerin bu kadar, sonrasını ben anlatacağım."

"Neden!?"

"Çünkü sen bir ölümlüsün."

Sam hayatındaki en büyük hakareti yemiş gibi yüzü düşerek somurturken Azrael daha az rencide edici bir tonda açıklamaya çalışır.

"Gabriel'in ölümü ve sonrası sadece belirli melekler için kayıt altında tutuluyor, onların dışında melek de olsan göremezdin, somurtma."

Sam iç çekerek yanındaki kaseden bir parça cips alıp ağzına atarken sorar:

"O zaman neden anlatıyorsun? Ben bilmesem ne olur?"

"Muhtemelen bir ahmaklık edip ölürsün."

Yediği cips Sam'in boğazına takılırken Azrael onun öksürmesini izliyordur, konuşur:

"O döneme ait hatıralar sadece Catrin ve Biana'nın nesillerine veriliyor, seçilmiş meleklere, sen de o nesillere ait olan kıdemlilerden biri olduğu için bilmek durumundasın."

Sam bir kez daha öksürürken zar zor topladığı nefesiyle sorar:

"Bizim nesilde başka kıdemliler de mi var?"

"Sadece iki kişisiniz."

"Ben ve Matt mi?"

"Sen ve Biana'nın kızı Kenda."

Sam bu bilgiye hayret dolu gözlerle tepki verirken Azrael için bu ayrıntı hiç önemli değil gibidir, sorar:

"Bilmek istiyor musun istemiyor musun?"

"Hem bilmezsen öleceksin diyorsun hem de soruyorsun!"

"Kibarlık ediyorum."

Sam sinirle gülerek çok teşekkür ederken Azrael anlatmaya başlar:

"Evet, o gün Gabriel öldü..."

*

{ E.S. Posthumus – Ebla }

1 Kasım 1755, Lizbon – 9:40

Lucifer'in bütün ilüzyonları bir anda çözülmüş, korkunç bir uğultuyla yer sarsılıyorken melekler bir anda kendilerini ortasında bulduklar şehir meydanında birbirlerine bakıyorlardır.

"Neler oluyor?"

Mace'in sorusuna cevap olarak yer daha çok sarsılırken Azrael korkuyla eğilip toprağa tutunur. "Hayır—hayır..."

"Azrael, ne oluyor, ne yapıyorsun?"

Bütün melekler aynı anda sorularıyla büyük bir uğultu yaratırken yer sarsıntısı ölümcül bir şiddete ulaşıyor, yakınlardaki binalardan acı dolu sesler yükselerek insanlar sokaklara dökülüyordur.

"Gabriel!"

Azrael ölümüne titreyen toprağa tutunarak zorla doğrulurken herkesin gözleri insanların arasından yürüyerek sol eliyle yerde bir şey sürükleyen Gabriel'e döner.

Ağlayan insanlar, acı seslerle yıkılan binalar ve korkmuş hayvanlar dört bir yana dağılıyorken koskoca bir şehir Tanrı'nın gazabı olan depremler gittikçe yok oluyordur. Tanrı'nın öfkesini bu zavallı şehrin üzerine salan en yüce melek Gabriel, çekiştirdiği şeyi son gücüyle savurarak önüne alır ve Lucifer'in cansız bedenini Azrael'in ayaklarının önüne atarken toprak titrer, yarıklar açılır ve deniz isyan edercesine kabarmaya başlar.

"Bitti. Gerisi size kalmış. Bundan sonra tek bir Lucifer soyu daha doğmayacak."

Gabriel avuçlarını kanatan gümüş zinciri söküp yerdeki cesedin üzerine atarken Jensen zincirini daha önce hiç böyle görmemiş, dehşet içinde Lucifer'e bakıyordur, sorar:

"Onu öldürdüğün için mi yer sarsılıyor?"

Gabriel buz gibi bir kahkahayla bu soruya cevap verirken uzakta onu izleyen Leala korkuyla ellerini ağzına kapatır.

"Elbette onu öldürdüğüm için sarsılmıyor! O'nun sözünden çıktığım için sarsılıyor!"

Gabriel elleriyle göğü işaret ediyor, insanların çığlıklarını bastıran korkunç bir gürlemeyla bağırır:

"Ne yapabilirdim!? Başka ne seçeneğim vardı! Her şeyi bitirdim, onu yendim! İstediğin bu değil miydi!? Benim canım, yarattığın kullarının canından ya da bütün melek soyundan daha mı değerli ki şimdi şehirlerini onların başına yıkıyorsun!?"

"Elbette değerli! Gabriel! Gabriel bana bak!" Azrael kardeşinin yüzünü tutuyor, kollarından çekiştiriyor, ağlıyor, bağırıyor, çaresiz bir ölümlünün yapacağı her şeyi yapıyorken sonunda Gabriel'in, ölümcül yarıkları insanlara mezar olan toprak rengindeki gözleri ona döndüğünde Ölüm Meleği usulca konuşur:

"Hala geç değil, geri alabiliriz. Nerede? Bana göster, göster Gabriel, geri alabiliriz—"

"Hayır!"

Gabriel üzerindeki elleri iterek gerilerken insanların yıkılan binalardan kaçmak için koşturdukları liman yolundan çığlıklar yükselir. Gabriel iki büklüm olarak kulaklarını kapatırken Azrael kalabalığı yararak o tarafa ilerlemeye başlar. İnsanların hareketleri her adımda azalıyor, gördükleri şey her neyse onun etrafında bir daire oluşuyorken Azrael son birkaç kişiyi de itip öne geçtiğinde gördüğü manzarayla ruhunu taşıyan ölümlü bedenin adeta iflas ettiğini hisseder.

Yaşlı bir kadın boğazı kesik bir şekilde yere yığılıp kalmış, can damarından akan kanlar yerdeki çamurları kızıla boyamışken açık kalmış gözlerinden saf bir dehşet okunuyordur.

Cesedin etrafında toplanan insanlar kendi aralarında fısıldaşıyorken Ölüm Meleği'nin onları dinlediğinden habersiz, konuşurlar:

"Büyücüydü bu kadın."

"Genç kızları yollarından çevirip kendine esir alırmış—"

"Karşı koyarlarsa öldürüyormuş!"

"Uğursuz kadın..."

"Onun günahları yüzünden bu felaket başımıza geliyor. Bak, Tanrı bize onun yolundan çıkarsak ne olacağını gösteriyor."

Azrael bir an için gözlerini kapatarak biraz sessizlik için yalvarır, ama Tanrı onu dinlemeyecek kadar öfkeli, insanların felaketten kaçan çığlıkları daha da yükselirken Ölüm Meleği gözlerini açar. Dört bir yanı çevirmiş olan Ruh Toplayıcılar efendilerine bakıyor, zamanın geldiğini gösterircesine bekliyorken Azrael'in göğsünde atan ölümlü kalbi paramparça oluyordur...

*

"O büyücü çingeneyi neden öldürdüğünü hiç söylemedi. Ölüme o kadar hazırdı, gözü o kadar kararmıştı ki ne yapsak fayda etmedi. Bir yanda insanların bağırışları, bir tarafta kabarıp onları yutan deniz ve bir türlü sönmeyen yangınlar, diğer tarafta da onu öldürmemi bekleyen kardeşim...Ölümlüleri bilmiyorum, ama o gün meleklerin *kıyametiydi*."

*

{ Guilio Caccini – Ave Maria}

Saatler sonra toprak sarsılmayı bırakmış, telaşlı koşuşturmanın yerini yas dolu ağıtlar almışken dalgaların ya da insan seslerinin dokunamadığı Melekler Tepesi'nde en güçlü iki nesil kıyamet için toplanmıştır.

Düzlüğün ortasında Gabriel yere çökmüş, çıplak sırtında göz alıcı bir çift kanat parlıyorken onun etrafındaki melekler ölüm sessizliğinde ortadaki adamı izliyordur. Sessizlik bir an sonra barınakların tarafından gelen bağırışla acı bir şekilde kesilir.

"Hayır! Beni de öldürün!"

Leala yanında onu tutmaya çalışan Catrin ve Edaline'e aldırmadan koşarak düzlüğe gidiyorken onları takip eden Azrael bomboş bir sesle Leala'nın arkasından seslenir.

"Ölmeyeceksin Leala. İzlemek daha çok canını yakacak, anneni ve arkadaşını al, evine dön."

Leala hiçbir şeyi duyacak durumda değil, taş merdivenleri neredeyse elleriyle tırmanarak düzlüğe çıkar. Onu gören meleklerden bazıları atılarak genç kadını uzak tutmak isterken Leala ağlıyor, çırpınıyor, elleriyle ruh eşine uzanmaya çalışıyordur.

Gabriel sadece önünü izliyor, sırtındaki kanatlar derisini yakıyormuş gibi hissediyorken biraz sonra Leala'nın haykırışları kulağına geldiğinde başını kaldırır. Ruh eşi onu tutan kollardan kurtulmuş, ağlayarak ona atılırken Gabriel de hiç düşünmeden kollarını açarak onu tutar.

"Ağlama Lea, lütfen—"

"Beni de al. Gabriel, yalvarırım beni de al."

"Alamam, yapamam—"

Leala onun dudaklarını elleriyle kapatır ve itiraz eden sesini sustururken güzel gözlerinden zehir gibi yaşlar dökülerek ruh eşine bakar.

"Sen olmadan ben ne yaparım?"

"Leala bırak, geri çekil."

Leala, Azrael'in söylediklerine aldırmadan Gabriel'e sarılır ve onu sıkarken elleri son defa bu kadar güçlü parlayan kanatların arasında kayboluyordur, Azrael uzanarak onu omzundan tutar. "Yapmak zorundasın, bırak onu Leala."

Leala silkinerek Azrael'in ellerini üzerinden düşürür, sonra hızla dönerek kendini Gabriel'in önünde siper edip haykırır:

"Kimse bir diğerinin elinden ölmeyi hak etmez! Bunu en iyi sen bilirsin Azrael!"

Ölüm Meleği'nin sırtı diğerlerine dönük, koyu renk gözlerinden yaşlar süzülüyorken başını iki yana sallar. "Gitmek zorunda..."

"O zaman beni de öldür!"

Azrael hareket etmiyorken arkadan Catrin'in ağlamaklı bağırışı duyulur. Neslinin en güçlü meleği belki ilk defa böylesine çaresizce bağırırken ellerini kızına uzatır. "Bırak Leala!"

"Hayır!"

"Leala, lütfen."

Leala, Azrael'e bakıyor, delirmiş gibi başını iki yana sallıyorken bir an sonra kulağında Gabriel'in sesini son kez duyduğunda omuzları düşerek sarsılır...

"*Döneceğim*..."

*

"Gabriel öldükten sonra Melekler arasında sonu gelmeyen bir ayrımcılık, isyan ve sonunda da savaş başladı. Tanrı'nın en kıymetlisi bile Arela'ya karşı geliyorsa biz hala neden o kuralların kölesiyiz diyerek Arela'yı ortadan kaldırtmak isteyen fırsatçılar mı istersin, yoksa Gabriel'in asıl şeytan olduğunda inanmaya

başlayan deliler mi? Güç hala Divan'ın ve bizim elimizdeyken bütün bunlara kesin bir çözüm bulunması gerekiyordu ve sonunda bir karar verildi..."

*

Bir melek daha Azrael'in ellerinde acıyla can verip bir köşeye yığılırken şeytanı lanetleyen ve Divan'a karşı çıkan kalabalık ısrarla dağılmıyordur. Kiliselerin çanları çalıyor, her dilden dualar ve ağıtlar duyuluyorken yanan binaların arasında yürüyen Azrael artık kimin ölümlü, kimin melek olduğunu seçememeye başlamış, Conrad'ı çağırır. Ruh Toplayıcılar'ın başı, efendisinin yanında belirirken Azrael'in onun kolunu sımsıkı tutar.

"Buradaki bütün melekleri öldürsem bile ölümlülere karşı bir şey yapamam, hepsi kıyametin koptuğunu sanıyor! Buradakiler bitse, yarın başka bir yerde tekrar patlayacaklar, böyle devam edemeyiz!"

"Divan bir yol bulmaya çalışıyor—"

"Divan'dan önce ben bir yol bulacağım, beni yukarı çıkar."

Conrad ona tutunan kadını belinden kavrayarak kendine yaslarken eline bir ıslaklık geldiğinde kaşlarını çatar, eğilerek parmaklarına bakarken kan gördüğünde Azrael'e döner. "Yaralanmışsın."

Azrael başını sallar. "İsyanları teker teker bastıramam Conrad, beni yukarı çıkar."

Conrad bir kez daha tekrarlatmadan Azrael'i tuttuğu gibi ortadan kaybolurken ikisi bir an sonra kimsenin yolunu dahi bilmediği bembeyaz bir odada belirirler. Azrael acıyla dizleri üzerine çökerken belindeki kesikten beyaz zemine birkaç damla kan düşer, Azrael ölümlü bedeninden akan cana bakarken biraz sonra Althea gelip ellerinden tuttuğunda rahatlayarak ona yaslanır ve ayaktaki Conrad'a bakar.

"Kalista'yı çağır, söyleyeceklerim var."

Conrad kaybolup onun yerine Kalista geldiğinde Azrael konuşmak ister, ama Althea onu iyileştirmek için omuzlarından iterek yere yatırırken acıyla kesik bir nefes alır.

"Kalista, beni iyi dinle ve sakın sözümü kesme."

Kalista hiçbir şey söylemeden geniş beyazlığın ortasında bekliyorken yerdeki yaralı melek konuşur:

"Elian, Catrin ve Biana'ya haber ver, üçü de nesillerinden eş sayıda yetişkin melek seçsin. Onlar seçimlerini yaparken sen de adı isyana karışmamış ve 18 yaşından küçük olan meleklerin listesini çıkar. İşin bittiğinde o isimlerin bir kopyasını Divan'a bırak ve şu mesajımı da onlara ilet—"

Azrael yarasına dokunan bir şeyle canı yanarak Althea'nın ellerini tutarken kızıl saçlı melek az kaldığını söyleyerek ona gülümser, Azrael başını sallar ve onun ellerini bırakarak tekrar rahatlarken devam eder:

"Seçilen melekler dışındaki bütün melekler bir hafta içinde ölecekler."

Kalista'nın gözleri büyürken Ölüm Meleği aldırmıyor, konuşur:

"Onlar yeniden doğana kadar yeryüzünde sadece bahsettiğim üç nesilden seçilenler kalacak—"

"Böyle bir şeyi Divan asla kabul etmez Azrael—"

"Divan'a teklif etmiyorum, söylüyorum."

"Üç nesille ve reşit olmayan meleklerle idare edemeyiz—"

"Ederiz ve söyleyeceklerim daha bitmedi, beni bir kez daha kesersen senin işini de Althea yapmak zorunda kalacak."

Althea yan gözle Kalista'ya bakar ve hafifçe başını sallayarak itiraz etmemesini anlatmaya çalışırken Azrael yattığı yerde başının üzerindeki beyazlığı izliyor, konuşur:

"İsyanlar bastırıldıktan sonra Elian, Catrin ve Biana'nın dışında yerüzündeki bütün meleklerin hatıraları silinecek ve yeni doğumlarında önceki hayatlarının detaylarını hatırlamayacaklar. Divan isterse kayıtları tutabilir, umrumda değil, ama her doğan meleğin Gabriel'in ölümünü hatırlayarak doğmasını istemiyorum."

Bunu duyan Althea'nın elleri kasılırken Azrael başını eğerek ona bakar. "Sen unutmayacaksın, neden korkuyorsun?"

Althea sessiz, artık eskisi kadar konuşmuyor, sadece başını sallarken Kalista sorar:

"Faye ne olacak?"

Azrael onu tamamen unutmuş, şimdi hatırlayınca iç çekerek elini saçlarına sokup başını ovmaya başlar ve konuşur:

"Onunla ben konuşurum, isyancılar temizlenene kadar vaktimiz var. Sen istediklerimi yap ve söylediklerimi aynen Divan'dakilere ilet."

Kalista sessizlikle cevap verirken Azrael başını çevirerek ona bakar.

"Başka bir şey?"

Kalista başını iki yana sallar ve Azrael izin verdikten sonra ortadan kaybolurken Althea da işini bitirmiş, ayağa kalkar. "Bitti, başka bir isteğin var mı Azrael?"

Azrael doğrulurken bütün sızılarını yok olmuş, elbisesi de yenilenmiştir, siyahlı kadın hafifçe gülümseyerek kızıl saçlı meleğe bakar. "Yok Althea, sağ ol."

Althea başını sallar ve ortadan kaybolurken bütün o beyazlığın ortasında Azrael simsiyah, yalnız kalır.

*

"Althea çok üzülmüş olmalı..."

Azrael başını sallarken Sam iç çekerek sorar:

"Gabriel gittikten sonra o kime bağlandı?"

"Michael'e gitmesini istedik, ama benim yanımda kalmak istedi."

Sam gülümserken Azrael ona bir bakış atar. "Neden gülüyorsun?"

"Althea'ya annelik ediyorsun."

"Ben kimseye annelik etmem."

"Ama Althea'ya ediyorsun—"

"Konumuz Althea değil, kafanı topla Kıdemli."

Sam ağzını kapatarak başını sallar, ama gülümsemesi hala yüzünde kalırken Azrael ona aldırmadan devam eder:

"Faye konusunda çok düşündüm, Gabriel'in ruh eşiydi ve Gabriel'in öldüğü gerçeğini ondan silmek çok büyük ruhsal bir paradoks yaratacaktı, biz de silmedik. Her şey olup bittikten sonra Eliza da hala her şeyi hatırladığını fark edince Faye ve onun Kader Bağı'yla bağlı olduğu anlaşıldı. Böylece ister istemez Eliza da aramıza dahil olmuş oldu ve iyi de oldu. Faye'in en büyük destekçisi hep Eliza'ydı. Faye'in durumu Arela'ya güçlerinin sonucu ödediği bedel olarak geçti. Her melek kendini bir bedel ödüyor zanneder, ama aramızda o bedeli gerçekten ödeyen sadece Faye'dir."

Sam'in yine aklı karışmış, kafasını kaşıyorken Azrael tek kaşını kaldırarak hafifçe başını eğdiğinde karşısındaki Ölümlü konuşur:

"Peki ya geçen haftalarda olanlar? Ben ve Megan'dan başka herkes Gabriel'e ne olduğunu biliyor gibiydi."

"Zaman geçtikçe Gabriel melekler arasında bir efsane gibi yayıldı. Hatırlayanlar dışında kimse tam olarak neden öldüğünü ve bir daha geri gelmeyeceğini bilmedi, ama evet Dört Büyükler'den birinin öldüğünü bildiler. Megan kimsenin Gabriel'den bahsetmediği bir zamanda doğup büyüdü, kimse anlatmadıysa bilmemesi normal. Sen de zaten ölümlüsün."

Sam yine lafı yemiş, gözlerini devirirken Azrael elinde duran kasedeki fındıkları karıştırıyordur, devam eder:

"Hatıralar temizlendikten sonra her şey yavaş yavaş düzeldi. Melekler Siyahlar'a karşı canla başla çalışmaya devam ettiler, kenetlendiler, sanki Lucifer hiç ölmemiş gibi. 20. yüzyılın başında artık aklanacak Siyah bulunamadığında 'Siyah Melek' kavramı da meleklerin hatıralarından silindi. Isabel gibiler o yüzden Siyah olduklarını hatırlamıyorlar."

Azrael'in örnek melek seçimi Sam'i şaşırtırken Ölüm Meleği çok üzerinde durmaz. " Yeni düzen gayet güzel devam ediyordu ki bir anda yine her şey tepe taklak oldu. Lucine, 12 Eylül 1986'da Megan Adams adıyla doğdu..."

Sam yakın geçmişe dönülmesiyle bir an için sarsılırken belli etmeden başını sallar, Azrael devam eder:

"Ve aynı gün Nadia öldü."

Ölümlü'nün gözleri şokla büyürken Azrael konuşur:

"Zindanlarda tuttuğumuz tek Siyah da o gün delirince bir şeylerin ters gittiğini anladık..."

"Hani bütün Siyahlar aklanmıştı!?"

"Onu ne yaptıysak çözemedik, o yüzden de zindanlara kapattık. Lucifer'e olan bağı o kadar büyüktü ki Jensen sırf onun başında durabilmek için eski rütbesini geri aldı—"

"Kaia!"

Azrael başını sallarken Sam gözleri heyecanla büyüyerek sorar:

"Hala yaşıyor mu!?"

Ölüm Meleği başını sallarken Sam çenesini sıvazlayarak arkasına yaslanır...

*

{ Morgan – Kiss is in the Chemical }

Kaia çığlıklarla kahkahalar arasında gidip geliyor, onu tıktıkları taş zindan hücresinde büyülü demir parmaklıklara asılarak sallanıyorken birazdan Jensen gelip onun parmaklarına zincirini savurduğunda acıyla çığlık atarak geri çekilir. "Pislik!"

Jensen aynı parmaklıkları tutarak iğrenmiş bir ifadeyle ona bakarken sorar:

"Neye bağırıyorsun?"

Kaia can acıtan güzelliğiyle gülümserken cevaplar:

"Efendimin geri dönüşünü kutluyorum."

"Saçmalamayı kes küçük fahişe—"

"Dinle, bak..." Kaia tavanı işaret ederek boşluğu dinliyorken asırlar önce sürekli mırıldandığı şarkıyı yine söylemeye başlar.

"Geri geliyor, çok yakında, yavaş yavaş, korkmadan..."

Bir an sonra Jensen'ın parmaklıklar arasından savurduğu zincir Kaia'yı ensesinden sarıp çekerek demir parmaklıklara çarptığında vampir melek acıyla bağırır, Jensen zincirin diğer ucunu da tutarak Kaia'yı oraya hapseder. "Madem ötmeye çok meraklısın, en azından sesinin işe yarayacağı birine öt."

Bir an sonra Jensen'in arkasında Azrael belirirken Kaia artık gerçekten korkması gerektiğini anlamış, gözlerini kapatıp parmaklıklara tutunarak çırpınmaya başlar. "Hayır! Hayır ateşler olmaz, ateşleri istemiyorum!"

Azrael ona yalvaran vampirden daha acımasız, sol elini kaldırırken onun parmaklarının hareketiyle Kaia'nın arkasında alevler yükselir. Kaia korkuyla bağırırken Azrael ona yaklaşmış, usulca konuşur:

"Yanıkların iyileşmesi ne kadar uzun sürüyor, biliyorsun değil mi Kaia?"

Jensen arkadan zevkle gülümserken Kaia sımsıkı kapattığı gözlerinin ardında neredeyse ağlayacak, yalvarmaya başlar. "Hayır, hayır, yakmak olmasın, lütfen Azrael—lütfen efendim! Lütfen!"

Ölüm Meleği parmaklıkların arasında uzanıp Kaia'yı küçük çenesinden tutarak başını sarsar. "Gözlerini aç."

Kaia hala korkuyla ağlıyorken alevler harıl harıl yanıyordur, Azrael bu defa bağırarak emreder. "Gözlerini aç ve bana bak!"

Masmavi gözler açılırken Kaia titriyordur, Azrael sorar:

"Lucifer'i mi hissediyorsun?"

"Evet efendim, evet—lütfen ateşleri söndürün, lütfen! Lütfen efendim!"

"Ateşi unut, bana cevap ver. Lucifer nerede Kaia? Nasıl geri geldi?"

"Nasıl geldi bilmiyorum, ama aşağıda! Aşağıda—Nadia'nın yanında!"

Azrael bunu duyduğu anda Kaia'yı bırakır, alevler söner ve zincir çözülür, Kaia ağlayarak yere yığılırken Azrael arkasındaki Jensen'a döner. "Sessiz olmasını sağla."

Jensen başını sallar ve onaylarken Azrael ortadan kaybolur...

*

Azrael yutkunarak bir an duraksar, sonra derin bir nefes alır ve konuşur:

"Ama geç kaldım."

Sam başını sallar ve anladığını, onun suçu olmadığını söylemek ister, ama Ölüm Meleği'ne bu tip şeylerin nasıl söyleneceğini bilmediği için soru sorma görevini devam ettirir:

"Elian ve Allegra? Onlar nasıl kabullendiler?"

"Elian'ın o günden sonra meleklerin ne karar verdiğine pek aldırdığını sanmyorum. Öldüğü güne kadar neredeyse yok gibiydi, Nadia'dan sonra adı Schuyler olarak anıılmaya başladı, ancak öldükten sonra herkes onun en kıdemli melek Elian olduğunu tekrar hatırladı. Allegra da annesi öldükten sonra bağımsız bir melek oldu, babasının neslinden ayrıldı."

Sam anladığını söyleyerek başını sallar ve bir an için Ölüm de, Ölümlü de sesiz kalırken Azrael elindeki kaseyi masaya bırakıp ellerini silker. "Nadia'dan sonra en büyük kaybımız Elian ve onun nesli oldu, o arada senin bilmeni gerektiren bir şey yok. Teorilerini de kendi yaşıtlarınla tartışırsın, benimle olan vaktin doldu, artık Megan'ı görebilirsin."

Sam bir anda kendi gerçekliğine dönüp Megan'ı görebileceğini ve onunla aynı zamanda yaşadığını fark ederken başını silkeleyerek konuyu kapatır. "Tabii, evet, hemen üzerimi değiştirip geliyorum..."

Sam hızla oturduğu yerden kalkıp koşturarak koridorda gözden kaybolduğunda Azrael iç çekerek ellerini saçlarından geçirir ve arkasına yaslanıp Ölümlü'nün dönmesini bekler...

* * *

XXVI. Animus Interdico

Sam arabayı Catrin'in evinin önüne park eder ve yan koltukta oturan Azrael'in kemerini çözmesini izlerken Ölüm Meleği onu beklemeden arabadan çıkıp kapıyı iter. "Bakışmaya vakit yok, hareket et Kıdemli."

Kıdemli Sam, sarı arabasını kilitler, Azrael'i geçip 12 numaranın kapısına gider ve zile basıp hafifçe sallanarak beklerken birazdan kapıyı Catrin açtığında gülümser. "Megan iyi mi?"

Sam'in sorusuna Megan'ın sesi cevap olur ve genç kadın neredeyse uçarak kapıya gelip Sam'in üzerine atlayarak ona sımsıkı sarılırken Azrael, Catrin'i de alıp içeri girer ve iki deliyi dışarda bırakır.

Kapı kapanıp Megan ve Sam yalnız kaldıklarında Ay ve Sırlar meleği kıymetli kıdemlisini bırakarak onunla yüz yüze gelir. "İyi misin?"

Sam onun saçlarını düzeltiyor, kulağının arkasına atıyorken başını sallar. "Ben çok iyiyim, asıl sen nasılsın?"

"Çorba gibiyim. Sam, ben eve gitmek istiyorum."

"Hemen!" Sam onu kolundan tuttuğu gibi yanına alır, ikisi neredeyse koşar adımlarla arabaya giderken Megan mutlulukla gülümser, ama bir an sonra köşeden dönen bir arabanın farları suratlarına parladığında ikisi de gözlerini kısarak o tarafa bakarlar. Siyah araba ikisinin yanına yanaşır ve şoför koltuğundaki Eliza onları süzerken sorar:

"Kaçıyor muydunuz?"

Kaçaklar başlarını sallarken Eliza'nın yanındaki Delialona gülümser, ama Eliza o kadar şefkatli değil, başıyla evi işaret eder. "Herkes gelip Catrin ve Biana gidebilirsiniz demediği sürece bir yere gitmek yok, siz dönün biz geliyoruz."

"Ama Eliza—"

"Nereye kaçacaksın Megan? Çocukluk yapmayın lütfen, ikiniz de eve dönün, arkanızdayım."

Megan açık kalan ağzını kapatarak başını sallar ve eve dönerken Eliza da arabasını Sam'in sarı arabasının arkasına park eder, çıkacak yer de bırakmazken Delialona ona bir bakış atar. "İkisi de muhtemelen çok yorgundu Eliza—"

"Sen de yorgunsun, herkes yorgun. Yaptığımız şey üç saatlik bir film izleyip sonra evlere dağılmak değil Delia. Bundan sonra beraberiz. Peşimizde çeşit çeşit manyak var, bundan sonra da çoğalmaları işten değil."

Delialona buna itiraz edemez ve dalgın bir iç çekişle başını sallarken arabanın motoru susar, kapılar açılır ve biraz sonra ikisi birlikte eve girdiklerinde salondaki kalabalık onları karşılar. Neslin yarısından fazlası toplanmışken Amanda, Delia'yı gördüğünde yerinden kalkıp ona sarılır, Sofie de Eliza'ya el sallar. Bencillik ve Kibir, Ateş ve Tutku'ya başını sallarken Güneş odaya girdiğinde herkes ona döner. Catrin odadaki gruba şöyle bir göz atıp sorar:

"Mace ve Madeline'den haber alan var mı?"

Birbirlerine bakanlar başlarını iki yana sallayarak bilmediklerini mırıldanıyorken Sofie konuşur:

"Madeline'in kolay kolay kendine gelebileceğini sanmıyorum. Bütün bu olanlar onun suçu sayılır—"

"Sofie!"

Amanda'nın itirazıyla Sofie susarken Catrin araya girer. "Kimseyi suçlamıyoruz. Madeline'in seçim yapma şansı yoktu—"

"Ve o senin gibi çocukken Lucifer'in kapanından kurtulabilecek kadar şanslı olmadı Sofie."

Bütün bakışlar Eliza'ya döndüğünde Bencillik Meleği aldırmadan devam eder:

"Mace onu bulduğunda Madeline ölmek üzereydi. O halde değil Lucifer'e, reflekslerine bile hizmet edemezdi."

Sofie alnını kaşıyarak başını eğerken Eliza onunla işi bittiğini anlamış, herkese konuşur:

"Madeline buraya dönecek gücü bulduğunda ona karşı saldırgan ya da iğneleyici, onu hor gören, herhangi bir şekilde itham eden hiçbir söz ya da tavır görmek istemiyorum. Catrin ya da Biana ne der bilmiyorum, ama eğer üç yüz yıl önce olmuş bir şey için huzurumuzu bozan olursa karşısında beni bulur."

Kimse bir şey söylemiyor, eski ve yeni nesil yöneticilerinin dışında her şeyi hatırlayan tek meleğin söylediklerine başlarını sallıyor ve fısıltılar duyuluyorken kapının çalmasıyla sesler kesilir. Eliza dönüp kapıyı açtığında Şans ve Işık meleği Vien ile birlikte Isabel içeri girerken onu gören Sam ateşe oturmuş gibi ayağa fırlar. Isabel ve Sam göz göze geldiğinde Megan onlara bakar, ama o sırada onun geçmişindeki hayalet de üst kat merdivenlerinden indiğinde Megan da oturduğu yer iğnelerden yapılmış gibi rahatsızca kıpırdanır. Calden salondaki kalabalığa bakıyor, gözleri Megan'ı bulduğunda gülümserken Megan da gerçek bir tebessümden oldukça uzak olan bir ifadeyle ona karşılık verir.

Kaçamak bakışların ve ne yapacağını bilemeyen meleklerin düzensiz konuşmaları salonu yavaş yavaş doldurmaya başlamışken Catrin'in sesi duyulur:

"Birinin gidip Mace ve Madeline'i kontrol etmesi gerek."

"Ben giderim." Eliza anahtarlarını sallayarak çıkar ve kapı onun ardından kapandığında Sofie sorar:

"Raphael'in hala orada olabileceğini hatırlatmalı mıydık?"

Kimseden ses çıkmayınca Sofie omuzlarını silker. Odadaki rahatsız bekleyiş tekrar havaya yerleşirken Catrin yemek odasının olduğu tarafı işaret eder. "Herkes tamamlanana kadar bekleyeceğiz. Siz de bu sırada bir şeyler atıştırın. Pizzalar masanın üzerinde, hiçbiri henüz açılmadı."

Yemek fikri herkesi biraz olsun rahatlatmış, melekler birer ikişer ayaklanırken Sam önünden geçenlerin arasından hala ayakta duran Isabel'i izliyordur. Isabel'in soluk yeşil bakışları da Sam'i bulduğunda genç kadın başıyla dış kapıyı işaret eder, Sam konuşmaları gerektiğini anlamış, başını sallayarak onaylar ve hala oturan Megan'a döner. "Ben Isabel'le konuşacağım, hemen kapının dışındayım, tamam mı?"

Megan hayır demek istiyor, ama Eliza'nın "çocukluk yapmayın" mesajını oldukça ciddiye almış, başını sallar. "Tamam. İyiyim ben, sen git..."

Sam gülümserken onu başından öper ve gidip Isabel'in aralık bıraktığı dış kapıdan çıkarken arkada kalan Megan yemek odasına gitmek için ayaklandığında merdivenlerde oturan Matt'i fark eder.

"Matt, sen yemiyor musun?"

Matt aç olmadığını söyleyerek elindeki telefonla oynamaya devam ederken Megan başka söyleyecek bir şey bulamamış, bir an öylece dikilir.

"Megan?"

Ayaktaki melekten usul bir "Hım?" duyulurken Matt ona bakar.

"Senden bir şey yapmanı beklemiyorum. Bana karşı sorumlu değilsin—"

"Biliyorum—yani, bilmiyorum, ama..."

Matt anlayışla gülümseyerek başını iki yana sallar. "Beni hoş tutmak zorunda da değilsin."

"Matt?"

Bu sefer Matt "Hım?"larken Megan sorar:

"Neden buradasın?"

"Azrael istediği için..."

"Azrael'in can her istediğinde ölüleri diriltemeyeceğini sanıyordum."

Matt bilmediğini göstermek için omuzlarını hafifçe indirip kaldırır. "Azrael'in ne yaptığını sorgulamak bana düşmez. Divan itiraz etmediğine göre mutlaka bir işe yarıyorumdur, değil mi?"

"Benim kocam olman dışında mı?"

Matt şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Megan kendini yumruklamak istiyor, başını silkeler. "Öyle demek istemedim—yani, kötü anlamda değildi. Hem ben Lucine değilim, o yüzden kocam değilsin—yani, evet, ben Lucine'dim, ama—"

"Megan önemli değil, gerçekten."

"Benim için önemli."

Matt sessizleşirken Megan iç çekerek bükemediği eli öpmeye karar vermiş, merdivenlerde bir iki basamak çıkıp Matt'in yanına oturur. "Yara bandını tek seferde çekelim, kabul?"

Matt gülümser. "Kabul."

"Peki öyleyse, Matt?"

"Megan?"

"Ben Lucine değilim ve Lucine'in seninle yedi yüz yıl önce yaşadıkları benim için gerçek gibi hissettiren bir rüyadan ya da çok uzun bir filmden sonra aklımda kalan sahnelerden başka bir şey değil. Diğerleri nasıl hissediyor bilmiyorum, ama ben genç ve muhtemelen hala biraz hasarlı ruhumla ancak bu kadarını başarabiliyorum."

Matt anladığını söyler ve başını sallarken Megan hafifçe yüzünü buruşturur. "Senin yerinde olsam ağlardım sanırım."

Dokunulmuş olan Calden ölüp dirilse bile yine aynı adam, bunu da kabullenirken güler. "Kolay kolay ağlamam, merak etme."

"Biliyorum. Ne kadar rüya desem de seni en iyi ben tanıyorum."

"Belki de değişmişimdir?"

Megan onun sorusuyla tek kaşını kaldırıp yanındaki adamı şöyle bir süzerken Matt bir sırrı varmış gibi gülümser.

"Artık melekler her doğumlarında yeni bir insanmış gibi temiz bir ruhla doğmuyor mu? Belki ben de öyle doğmuşumdur? Senden bir şey saklayıp saklamadığımı bile anlayamıyorsun."

"Dikkatimi çekti. Nesin sen Calden?"

"Teknik olarak ölü bir adamım."

Megan bunun üzerine uzanarak Matt'in elini tutar. "Ama sıcaksın ve dokunduğum zaman ruhumu sökmeye çalışmıyorsun."

"Conrad gibi değilim, hayır..."

Megan elini çekerek başını sallar ve anladığını mırıldanarak önüne dönerken Matt yine gülerek başını iki yana sallar. "Zerre kadar anlamıyorsun, kafanda tilkiler dönmeye başladı bile—"

"Anlıyorum! Tilki falan yok!"

"Yalan söylemene gerek yok Megan. Sırlarımı görememen seni daha az melek yapmaz—"

"Neden yalan söyleyeyim? Anlıyorum!"

Matt yine itiraz edecekken dış kapı bir hışımla açılır, Lucas içeri dalarken arkasından da Veronica koşturur. "Lucas sakin ol! Nerede olduğunu onlar da bilmiyorlardır! LUCAS!"

Veronica koşturarak Lucas'ın arkasından yemek odasına girerken geride kalan Megan ve Matt ile kapının dışındaki Isabel ve Sam dörtlü bir bakışma yaşarlar. Biraz sonra Isabel uzanarak kapıyı çeker ve son aralıktan kaşlarını çatan Megan'a aldırmadan kapatıp tekrar Sam'e döner.

"Bu sabah olan şeyin seninle ilgisi yok."

"Beni telefonun alarmından korurken bir anda 'arınma'nın mı, yoksa yine aynı gece beni zifiri karanlıkta öpüp sonra da ertesi sabah evden kovmanın mı?"

"Hepsinin!"

Sam sinirle gülerken Isabel onu kolundan tutarak sıkar. "Korkmuştum diyorum."

"Ama arındın!"

"Arınma kelimesini kullanma artık!"

"Çok mu duygusal geldi yoksa?"

"Beni tersleyince sana bir anda aşık olacağımı falan mı düşünüyorsun Sam?"

Sam omuzlarını silkerek cevaplar:

"Şefkatle yaklaşmak işe yaramadı."

"Son üç saatte beynine neredeyse bütün meleklerin tarihi doldu ama sen hala beni düşünüyorsun! Pes!"

"Ben insanım! Sorunları en basitinden çözmeye başlamam doğal!"

"Ben basit miyim?!"

"Öyle demek isteme—" Sam cevap vermekte gecikmiş, Isabel'in tokatı suratına yapışınca acıyla yanağını tutar. "Dövmeden önce lafımı bitirmemi beklesen!?"

"Bana basit dedin!"

"O kadar ömür hatırlayıp hala dilimizi öğrenemediğin için seni tebrik ederim Isabel!"

"Bana aptal mı diyorsun!?"

Sam kalkan ikinci tokatı görmüş, Isabel'in elini havada yakalayıp diğer taraftan da belinden kavradığı gibi incecik kadını kendine çeker ve damarlarında akan ani şövalyelik kanıyla Karanlık Meleği'nin dudaklarına yapışır. Isabel bir an sonra dudaklarının arasına giren dudakları ısırdığında Sam oldukça ince bir çığlık atmaktan son anda kendini kurtararak hızla geri çekilir.

"Ne yapıyorsun?!"

"Ben öpmene izin verdim mi!?"

"Kavganın ateşiyle güzel olacaktı! Filmlerde her zaman oluyor, bilmiyor musun!?"

"Aptal!"

"İnatçı!"

Isabel ellerini çekerek Sam'den kurtarır ve kapıyı açıp içeri girerken Sam'in arkasından geldiğini biliyor, kapıyı savurup onun suratına çarpar. O anda kapının arkasından gelen tok bir sesin ardından Sam'in yamulan burnu için yaktığı ağıt duyulurken Megan merdivenlerde oturduğu yerden ayağa fırlar.

"Isabel ne yaptın!?"

Isabel cevap vermeden geçip giderken Megan kapıyı açar ve sırtını kapıya vermiş olan Sam üzerine düştüğünde arkadaşına sarılıp kaldırır. Sam burnunu tutuyor, gözleri yaşarmış, sinirden alnındaki damar atıyorken bağırır:

"Suratımı kırdı!"

Megan gördüğünü söyler ve içi acıyarak onu salona götürürken yemek odasından da Lucas'ın Wallace'ın nerede olduğunu sorgulama bağırışları patlayınca meleklerin üzerindeki asırlık büyüler büyük bir hızla çözülmeye ve ruhlar kendilerini bulmaya başlar.

{ Rob Dougan – Furious Angels }

Eliza şehir merkezinden uzak yollarda, rutin trafik ışıklarında durup kalkarak Madeline'in evine gidiyorken ışıklar yine kırmızıya döndüğünde Eliza'nın siyah arabası üç şeritli yol boş yolun orta şeridinde durur. Sağ, sol ve yukardaki kırmızı ışıklar arabanın içini aydınlatıyorken Eliza'nın telefonu titreşir ve genç kadın yan koltukta bıraktığı telefonu uzanırken ışıklar tekrar yeşile döner, siyah araba hareket ederken Eliza mesajı okur.

917-5551981

Takip ediliyorsun. Geri dön.

Eliza kaşlarını çatarak dikiz aynasından arkasına bakar. Boş yolda ondan başka bir araba görünmüyorken Eliza mesajı kapatır ve telefonu kucağına bırakır.

Bencillik ve Kibir meleğinin arabası boş otoyolda hızla gidiyorken bir yan yol ayrımının önünden geçtiğinde hemen arkasından uzunları yakmış olan başka bir araba yola çıkar. Eliza gözlerini kısarak dikiz aynasını hafifçe yükseltir, arkadaki gri araba hala uzunlarla takip ederken Eliza dörtlülerini yakarak yavaşça sağ şeride geçer. Uzunları yakmış olan gri araba biraz sonra Eliza'nın arabasıyla aynı hizaya geldiğinde Eliza diğer şoförü görmek için başını sola çevirir, ama şoför yerine karartılmış camın üzerinden ona doğrultulmuş susturuculu bir silahla karşılaştığında aniden frene basarak direksiyona eğilir. Kurşun arabanın sol farına isabet ederken Eliza direksiyonu sıkmış, başını hafifçe kaldırarak ileri bakar. Gri araba boş yolda geniş bir dönüş yapıyor, birazdan hızlanarak Eliza'ya doğru gelmeye başlarken genç kadın küfreder ve arabasını geri vitese takar.

Siyah araba hızla geri geri gidiyorken Eliza şarjdaki telsize uzanır, yuvarlak, siyah aleti durduğu yerden çıkarır ve düğmesine basar. "Kuzgun'dan merkeze, merkez, beni duyabiliyor musun? Tamam."

Eliza bastığı düğmeyi bırakır, ama telsizin normalde çıkardığı cızırtılı bağlantı sesini alamazken kaşlarını çatarak düğmeye birkaç defa daha basar. Siyah telsiz tamamen sessiz, çalışmıyorken Eliza aletin kıvrımlı kablosunu çekiştirir ve kablonun kesik ucu sıkıştırıldığı yerden çıkıp eline çarptığında genç kadın bir an için direksiyonun kontrolünü kaybeder. O sırada gittikçe yaklaşan gri arabanın penceresinden kar maskeli bir adam uzanır ve elindeki tabancayı ateşlerken Eliza küfrederek tekrar direksiyonun üzerine eğilir. Kurşun, camı delip Eliza'nın başıının üzerinden geçer ve arka camdan çıkarken Eliza ayağını aniden gaz pedalından çeker, fren pedalına hafifçe basıp direksiyonu sertçe sağa kırarken aynı anda el frenini çeker, ve geri geri giden siyah araba 180 derece dönerken hızla gelen gri araba Eliza'nın arabasının yanından geçip gider. Eliza biraz ilerdeki gri arabanın tekrar döndüğünü görünce kendisi de geniş bir yarım daireyle tekrar gidiş yönüne döner ve gazı kökler.

Gri araba yılmadan takip ediyorken Eliza ilerdeki kırmızı ışıklara aldırmadan son hızla gidiyordur. Trafik ışıkları göz açıp kapayıncaya kadar geride kalırken Eliza sol eliyle direksiyonu tutuyor, diğeriyle torpido gözüne uzanır, kapağı açıp silahını çıkarır, ama aletin normalden daha hafif olduğunu fark edince silahı çevirip şarjör girişinin bomboş olduğunu görür. Genç kadın işe yaramaz silahı bir köşeye fırlatıp bağırarak küfrederken cep telefonunu tekrar eline alır.

Servis yok.

Eliza aldırmadan acil servis numarasını tuşlar, ama hat düşmezken birkaç defa daha dener, ama pilsiz bir telefonla bile aranabilen numara şimdi düşmüyorken Eliza vazgeçmiş, telefonu yine kucağına bırakır.

Telsizi kesilmiş, silahı boşaltılmış, cep telefonu engellenmiş ve bütün bunları yapabilmek için birisi o fark etmeden arabasına girebilmişken Eliza bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordur. Hiçbir alarm sesi duymadığı için arabanın zorla açılmadığı bellidir ve arabanın yedek anahtarlarına sadece Ulusal Güvenlik ofisinden gerekli izinleri almış olan ajanlar ulaşabiliyordur. Eliza tüyleri diken diken olarak derin bir nefes alırken buradan kurtulmasının tek yolu uçmak gibi görünüyordur. Divan her ne kadar onların güçleri üzerindeki kısıtlamaları kaldırmış olsa da hayatında bir yerden bir yere hiç cisimlenmemiş olan bir melek için bu kadar stres altındayken kendini öldürmeden yok olmak neredeyse imkansızdır.

Eliza cisimlenmeyi denemeden önce gri arabanın durumunu kontrol etmek için dikiz aynasına bakar, ama tek gördüğü bomboş bir yol olurken kaşlarını çatar. Boş yolda Eliza'nın siyah arabası son hızla gidiyor, birazdan başka bir yan yol ayrımının önünden geçerken kırmızı yanan ışıklara rağmen hızla gelen bir başka gri araba ona sağdan çarpar. Ağır metallerin çarpma sesi boş yollarda yankılanırken Eliza'nın siyah arabası sola sürüklenip takla atarak yoldan çıkar, ona çarpan araba da hasarlı olmasına rağmen biraz sonra yavaşça diğer arabanın olduğu yere gider ve yoldan çıkıp ters dönmüş arabanın yanında durur.

Birazdan gri arabanın içinden kar maskeli bir adam çıkar, arka kapıyı açıp plastik bir bidon çıkarır, arabasının üzerine ve etrafına döküp bidonu tekrar içeri atar ve iki arabayı da orada bırakıp yola çıkarken ilk gri araba da o tarafa doğru geliyordur. Gri araba kar maskeli adamın yanından dururken adam cebinden bir kibrit kutusu çıkarır, birkaç tane kibriti bir arada tutarak aynı anda yakıp yolun kenarına atar. Alevler, dökülen benzinle yollarını bulurken gri araba geride kırık camlar dışında hiçbir iz bırakmadan uzaklaşır.

"Hala geri dönebiliriz, emin misin?"

Madeline burnunu siliyor, kızarmış iri gözlerini kırpıştırarak başını iki yana sallar. "İyiyim Mace, gerçekten. Hem geç bile kaldık, hadi..."

Madeline elindeki peçeyi buruşturup bir top yaparak avcuna sıkıştırır ve jipin kapısını açarak spor ayakkabılarıyla aşağı atlarken Mace de dışarı çıkmış, arabayı kilitleyerek onu takip eder. İkisi birlikte Catrin'in kapısının önüne geldiklerinde Mace zile uzanır, ama Madeline son anda onu durdurur.

"En azından saçlarımı tekrar toplayayım, bekle."

Mace gülümseyerek başını sallar ve Madeline'in koyu kahverengi upuzun saçlarını toplamasını izlerken genç kadın hazır olduğunu söylediğinde zile basar, kapı açılıp elindeki buz torbasıyla onlara bakan Karin görünürken Mace kaşlarını kaldırır. "Ne oldu?"

"Sam biraz hasar aldı, önemli değil. İçeri gelin..."

Karin elindeki torbayı yüzünü tutan Sam'e verirken arkadakilere sorar:

"Eliza da sizinle mi?"

Mace, Sam'in yanına gelmiş, yavaş yavaş moraran surata bakıyorken başını iki yana sallar. "Hayır. Bizimle mi olması gerekiyordu?"

"Sizi kontrol etmek için yola çıkmıştı, neredeyse iki saat oluyor."

Mace bilmediğini mırıldanır ve uzanarak Sam'in iki gözünün arasındaki şişliğe dokunmak isterken Kıdemli Ölümlü başını geri çeker, Mace sırıtarak uzaklaşırken arkadaki Madeline telefonunu çıkarmış, Eliza'nın numarasını çeviriyordur. "Belki gitmiş, bizi bulamayınca da geri dönmüştür, yoldadır. Ben arıyorum..."

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor—"

Madeline kaşlarını çatarak telefonu kapatırken diğerleri de salona gelmiştir.

"Telefonu kapalı."

"Belki de çekmiyordur?"

Madeline olabileceğini söyleyerek telefonu cebine koyar ve tekrar salondaki arkadaşlarına baktığında onu izleyen bakışlardaki endişeyi görür, gülümser. "İyiyim, merak etmeyin. Siz nasılsınız?"

Ayaktaki melekler iyi olduklarını söylüyorlarken Sam'in suratının kırık olduğunu söyler. Meleklerden gülüşmeler yükselirken Sam buz torbasını tekrar suratına kapatır. "Eliza'yı tekrar arayalım, gelsin ve kafam iki kafa büyüklüğüne gelmeden şu iş bitsin."

Herkes aynı fikirde, telefonlar çıkar ve sırayla Eliza'nın numarası aranır...

Eliza kendini uçuyor gibi hissediyor, usul sarsıntılar ve yüzüne vuran esintiyle ilerlediğini tahmin ediyorken başının üzerinden gelen fısıltılar bir insanın nefes alışına benziyordur. Eliza başını çevirerek gözlerini aralarken gerçekten havada olduğunu ve ilerlediğini görür, rahatlayarak usul bir nefes alırken yavaş yavaş birinin onu tuttuğunu ve hareket edenin kendisi olmadığını anlar, o anda hareket kesilirken esinti durur, nefes sesleri hızlanırken Eliza başını çevirir ve ona yukardan bakan bir çift mavi gözü gördüğünde yutkunarak gözlerini kırpıştırır. "Paul?"

Sarışın adam eğilir ve Eliza'nın bacaklarını yavaşça yere bırakıp başını tutarak bacağıyla genç kadının sırtına destek olurken saçlarını yüzünden çeker. "İyi misin?"

"Paul?"

"Evet, Eliza. Benim. Canın yanıyor mu?"

Eliza yutkunur ve uzanarak elini ona eğilmiş adamın yüzüne koyarken Paul'un kaşları endişeyle çatılmıştır ama genç adam yine de belli belirsiz gülümser, Eliza da onun birlikte gülümserken gözlerini kapatır.

"Eliza uyan, hey, bebeğim aç gözlerini."

Eliza yüzüne vuran hafif bir tokatla bu sefer gerçekten uyanarak gözlerini tekrar açarken kaşlarını çatar. "Paul?"

"Yürümen gerek, ormandan bir an önce çıkmamız lazım. Görünürde ciddi bir yara yok, herhangi bir yerin ağrıyor mu?"

"Bilmiyorum, buraya nasıl geldim?"

"Sen gelmedin, ben getirdim. Takip ediliyordun, araban kaza yaptı, hatırlamıyor musun?"

Eliza kaşlarını çatarak bir an düşünür, sonra başını sallar. "Hatırlıyorum, ama sen nasıl buraya geldin?"

"Sen aradın, beni çağırdın. Kaza yaptığını, hareket edemediğini söyledin—"

"Ben seni aramadım, telefonum bile çalışmıyordu."

"Hatırlamıyor olabilirsin, sonra uzun uzun konuşuruz ama şimdi uzaklaşmamız lazım. Ayağa kalkabilecek misin?"

Eliza başını sallar ve onu tutan kollara bastırarak ayağa kalkarken Paul temkinli, onu bırakmadan önce bir kez daha iyi olup olmadığını sorar, Eliza başını sallar. "İyiyim ve seni ben aramadım Paul, eminim."

"Senin numarandı, senin sesindi—"

"Ama ben değildim."

Paul bir an için önündeki kadını inceler, sonra başını sallarken Eliza da onun gözlerine bakıyor, sorar:

"Neden geldin?"

"Gelmeyip seni öldürmelerine izin mi verseydim?"

Eliza silik bir gülümsemeyle başını iki yana sallar ve Paul'ün önünden geçip ormanın içine doğru yürümeye başlarken arkasından onu takip eden adam konuşur:

"Senin ölmeni dileyecek kadar canavar bir adam değilim Eliza."

"İki düşman gibi ayrıldık Paul. Benim yüzümden işinden oldun, hayattını mahvettiğimi inkar edemezsin ve aylardır beni arıyorsun."

"Öldürmek için mi arıyorum sanıyorsun?"

"İntikam almak için aradığın kesin."

Bu sefer de Paul gülerken Eliza bir an olduğu yerde durur, unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi kaşlarını çatarak arkasını döner. "Beni 'öldürmelerine' dedin, bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Sen bilmiyor musun?"

"Bazı teorilerim var, ama..."

Paul sessiz kalırken Eliza ona yaklaşarak sorar:

"Sen ne biliyorsun?"

"Belli ki senin tahmininden daha çok şey biliyorum. Hala seni öldürmeye çalıştığımı düşündüğüne göre seni iyi korkutmuşlar."

Eliza'nın kafası iyice karışmış, kaşlarını çatarak başını iki yana sallar. "Ne demek istiyorsun?"

Paul bakışlarını Eliza'dan alıp etrafını kolaçan eder, sonra önündeki kadını kolundan tutup kendine yaklaştırarak önüne döndürür. "Önce buradan çıkalım."

"Bizden biriydi değil mi? Ulusal Güvenlik'ten."

Paul sadece başını sallayarak cevap verirken Eliza yutkunarak onun önünden hızla yürümeye başlar. Uzun bir süre ikisinden duyulan tek ses ayaklarının altında ezilen kuru dal parçaları olmuş, aralarından geçtikleri sık ağaçlar yavaş yavaş seyrekleşmeye başlamışken biraz sonra ormanın içinde neredeyse kaybolmuş bir toprak yola çıktıklarında Eliza ilerdeki arabayı görür. "Buraya nasıl girdin?"

Paul onun yanından geçip arabaya giderken cevaplar:

"Sen tarif ettin."

"Burayı daha önce hiç görmedim."

Paul arabanın kapısını açmış, ön koltuktan büyük bir şişe su çıkarıp arkasından gelen Eliza'ya uzatır, Eliza şişeyi alıp kapağı açarak büyük bir yudum alırken Paul arabanın önünden dolaşmış, sol yandaki kapıyı açıp arabaya girer. "Yürüyerek çok vakit kaybettik, atla..."

Eliza şişeyi kapatıp arabaya biner ve oturduğunda bacağına saplanan ani bir ağrıyla yüzünü buruşturur.

"İyi misin?"

"Önemli bir şey değil, kas çekilmesi."

Paul başını sallayarak arabayı çalıştırırken Eliza nereye gittiklerini sorar.

"Senin bile bilmediğin bir yere."

"Bu bir tuzak mı Paul?"

"O soruyu gözünü ilk açtığın anda sorman gerekiyordu, geç kaldın tatlım."

Eliza gözlerini devirirken yanındaki sarışın adam gülümser ve direksiyonu hafifçe çevirerek yola girerken Eliza başını arkaya yaslayarak derin bir nefes alır.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyin."

Madeline telefonu kapatarak başını iki yana sallar. "Hala kapalı. Ters bir şeyler var Mace, Eliza telefonunu hiç bu kadar uzun süre kapalı tutmaz ve yolunun üstünde kapsama alanı dışında kalan çok fazla yer yok."

Mace ensesini ovuşturuyor, başını sallarken elini siyah tişörtünün sırtından hafifçe içeri sokarak omzunu sıkar ve salondakilere bakar. "Bu gece toplanamayacak gibiyiz, yarın akşam tekrar buluşsak?"

Koltuklarda uyuklayanlar başlarını sallıyorken Catrin de onaylar. "Konuşsak bile hiçbirimizden elle tutulur bir plan çıkmaz gibi görünüyor, hepiniz dağılabilirsiniz."

Melekler birer ikişer ayaklanıyorken Biana, Mace ve Madeline'in yanına gider, onun ardından Catrin de gelirken dördü birlikte koridora çıkarlar, Madeline usul bir sesle sorar:

"Eliza'nın başına bir şey gelmiş olabilir mi?"

Biana başını iki yana sallar. "Ciddi bir şey olsaydı Faye ne yapar eder bize haber verirdi—"

"Belki de olmuştur, ama Faye haber vermek yerine kendisi onun yanına gitmiştir."

Catrin öyle olduğunu ihtimal vermediğini söyleyince Mace konuşur:

"Raphael'e haber verelim."

Madeline onaylayarak başını sallarken Catrin ve Biana bakışırlar, sarışın kadın başını sallarken biraz sonra Raphael, Mace ve Madeline'in arkasında belirir. "Catrin, ne oldu?"

"Eliza kayıp. Üç saate yakındır ortalarda yok, telefonu kapalı. Sen bir şey biliyor musun?"

Raphael'in yeşil gözleri bulutlanırken genç adam başını iki yana sallar. "Hayır. Faye'den bir haber var mı?"

Melekler başlarını iki yana sallayarak olumsuz yanıt verirken Biana konuşur:

"Biz de ona güveniyoruz, şu ana kadar Faye'den bir şey çıkmadıysa kötü bir şey olmamalı."

Raphael de öyle umduğunu söyleyerek başını sallar. "Ben kontrol edip size haber veririm, diğerleri nasıl?"

Catrin salonu işaret ederek cevaplar:

"Hepsi yorgun, evlerine dönüyorlar. Yarın tekrar görüşeceğiz."

Raphael başını sallar ve Madeline'e dönerken genç kadın yine gülümser. "Ben de iyiyim Raphael, teşekkür ederim."

Raphael gülümser ve uzanarak onun elini tutup hafifçe sıkar ve bırakırken bir adım geriler. "Eliza'dan haber aldığımda yine buraya geleceğim Catrin."

"Lütfen Raphael, teşekkür ederiz."

Raphael sadece başını sallar ve ortadan kaybolurken onun ardından geride kalan melekler bir şey söylemeden sadece bakışırlar...

*

{ No Doubt – Don't Speak }

Eylül, 1996

"Eliza—"

"Sus."

Raphael başını eğerek susarken yanındaki genç kız elindeki buruşuk peçeteden minik parçalar koparıyordur, burnunu çekerek başını kaldırır ve üzerinde durdukları tepeden batan güneşe bakar, ama gözleri tekrar dolduğunda titreyerek tekrar önüne bakar ve güçsüz bir sesle mırıldanır:

"Yalan söyledin—"

"Asla—"

"*Ruh eşi olmasak bile ben hep yanındayım Eliza*—kıçımın kenarı!" Eliza elinin tersiyle Raphael'in koluna bir tane geçirir ve üzerindeki lise üniformasının etekleri havalanarak oturduğu tümsekten yere atlar. Onunla yaşıt olan Raphael de ayağa kalkarken Eliza tepenin en ucunda duruyor, elindeki peçeteye aşağı fırlatır. "Hayır diyecektin! Yukarıda kalamam, Eliza var diyecektin! Neden demedin!?"

Eliza ağlayarak arkasını dönerken Raphael onun elini tutmak ister, ama Eliza onu sertçe ittirir. "Hayır! Dokunma bana!"

"Sonsuza kadar değil Eliza, orada her şeyi yoluna soktuktan sonra tekrar aşağı inebilirim—"

"Sana göre zaman önemli değil! Ben onca yıl tek başıma burada yaşayacağım!" Eliza içi parçalanarak ağlıyorken on altı yaşındaki kalbi sanki hayatının sonu gelmiş gibi acıyordur. "Ya ben ölürsem? Ya beni de öldürürlerse Raphael? O zaman ne yapacaksın!? Ben sonsuza kadar kaybolursam—"

"İzin verir miyim sanıyorsun!? Hep seni izleyeceğim—"

"Yanımdayken izleyemiyor musun!?"

Raphael üniformasının kravatını gevşeterek elini kumral saçlarından geçirirken Eliza delikanlının sessizliğinden nefret ediyor, başını iki yana sallar. "Hep diğerlerinin söylediklerine boyun eğdin, hiç kendin için karar vermedin—"

"Belki de o yüzden ikimiz de hala hayattayız!"

Eliza bir anda patlayan sesle irkilirken Raphael dişlerini sıkıyor çenesini sıvazlar. "Özel olmanın başa bela olduğunu sen söylemedin mi? Ruh eşi olmak, kıdemli olmak, mucize çocuk olmak. Biz özel olmadığımız için bunca zaman beraber olabildik, ben hep yukarıya bağlı kaldığım için başımıza bir şey gelmedi."

"Ama gidiyorsun."

"Çünkü gitmek zorundayım—"

"Değilsin!"

"Soyumuz ölüyor Eliza. Nadia'dan sonra ne hale geldik, görmüyor musun?"

"Ne hale gelmişiz!? Hala yaşıyoruz, bizden büyük melekler hep tetikteler. Tehlike yukarda değil ki! Burada, aşağıda! Sen de Divan gibi yan gelip yatarak mı soyumuzu kurtarmaya çalışacaksın? Onun için mi beni bırakıyorsun?!"

"Bu haldeyken kimseye yararım yok, biliyorsun. Daha çocuğum Eliza—"

"Büyü o zaman!"

Eliza ellerini yüzüne kapatarak yere çöker ve omuzları sarsılarak ağlarken Raphael de onun önünde eğilir. "Onu yapabilmek için de yukarı çıkmam gerekiyor. Ben yeryüzünde kalmak için yaratılmadım."

Eliza buna sadece biraz daha sesli ağlayarak cevap verirken Raphael uzanarak onun ellerini tutar ve yüzünden çeker. "İnan yapabilsem seni de götüreceğim."

"İstemiyorum. Yukarıdan da, oradakilerden de nefret ediyorum!"

"Öyle söyleme Eliza, lütfen—"

"Seni benden alıyorlar!"

Raphael bunu duyunca onu ellerinden kendine çeker ve sımsıkı sarılırken Eliza da onun gömleğine asılır, burnunu delikanlının boynuna gömerek kokusunu içine çekerken Raphael onun dağılmış saçlarını bastırıyor, boynunu öperek geri çekilir ve hala yaşlı dolu gözlerine bakar. "Lütfen Eliza—"

"Raphael ben seni çok seviyorum, lütfen gitme."

Eliza'nın çaresiz sesiyle Raphael gözlerini kapatır ve yaşlar yanaklarından akarken birazdan dudakları örtüldüğünde kalbi durarak Eliza'nın belini sıkar, o anda ikisi de birbirlerine uzanırken Eliza kollarını

Raphael'in boynuna dolar, Raphael ona belinde sarılıp kendine çeker. İkisi dudaklarını birbirine bastırmış, öpüşmekten çok ayrılmaktan korkar gibi birbirlerine sarılıyorken biraz sonra Eliza onu ittirip yere oturur.

"Git o zaman, şimdi git—"

"Seni hep göreceğim—"

"Görme! İzleme beni! Beni seni göremeyeceksem senin de beni görmen yasak!"

Raphael'in bakışları korkuyla dolarken Eliza ellerini yere bastırıp ayağa kalkar ve yerdeki delikanlıya bakarak konuşur:

"Raphael, benim iznim olmadan beni görmeni, hissetmeni, adımı ağzına almanı bile yasaklıyorum!"

"Eliza, yapma—"

"*Animus interdico!*"[17]

Raphael, gözleri dehşetle büyüyerek ruhunu ona yasaklayan meleğe bakıyorken aynı anda serin bir rüzgar eser, Eliza'nın saçları uçuşup şakaklarındaki öz noktaları parlarken genç kız elinin tersiyle hızla gözlerini silerek arkasını döndüğü gibi koşturur ve oradan uzaklaşır.

* * *

[17] Latince'de "animus" ruh, "interdico" yasaklamak anlamına gelir.

XXVII. Interdico Expletum

{ Jem - 24 }

"İyi geceler Catrin!"

"Yarın görüşürüz..."

"Sam, buzunu unutma!"

Karin, Sam'e yeni bir buz torbası verip çantasını koluna asarak onu bekleyen Dante'nin yanına giderken genç adam kapıdaki annesine bakıyordur, konuşur:

"Karin'i bıraktıktan sonra dönerim, çok sürmez anne."

Catrin oğluna gülümseyerek başını sallar ve yavaş yavaş dağılan meleklerini izlerken yolun sonundan gelen motor sesiyle herkes o tarafa bakar, gri bir araba uzunları yakmış, hızla evi önüne doğru geliyorken sağ penceresinden kar maskeli bir adam elindeki uzun namlulu otomatik bir silahla çıktığında onu gören Benn bağırır:

"EĞİLİN!"

Melekler bağırarak kendilerini yere atarken aynı anda gri araba evin tam önüne geldiğinde yavaşlar ve kurşunlar havada uçuşurken çığlıklar duyulur, etraftaki evlerin ışıkları teker teker yanmaya başlarken birkaç saniye içinde sessiz geceye dehşet salan gri araba son hızla uzaklaşır, motor sesi artık duyulmaz olduğunda evlerin kapısı açılır, insanlar dışarı dökülmeye başlar.

Benn bağırdığı anda yanında kim varsa onu da alıp yere yatmış olan Sam şimdi yavaşça başını kaldırıyorken altında yatan Taylor acı dolu bir ifadeyle ona bakıyordur. Sam kaşlarını çatarken Taylor'ın bakışları ikisinin arasına indiğinde Sam de başını eğerek orada ne olduğuna bakar ve Taylor'ın göğsünden sızan kanı görürken ayağa fırlar. "TAYLOR YARALI!"

Ayağa fırlayan Sam'in gömleğindeki kanı gören Megan onu tutan Matt'i ittirerek oraya atılırken Benn elindeki silahı belinin arkasına sıkıştırıyor, Sam ve Megan'ı bir kenara iterek Taylor'ın yanına çöker ve ellerini genç kadının yarasının üzerine bastırırken Taylor acıyla gerilir.

"Acıyor—"

Benn bildiğini söyleyerek başını sallarken yine de sakin olmaya çalışarak konuşur:

"İyi olacak, sadece bir çizik—"

Taylor'ın ela gözleri kayarak kapanırken Benn sakinliği boşvermiş, bağırır:

"Taylor! Hayır, uyan!" Genç adam tek elini yaranın üzerine bastırmaya devam ederken diğeriyle Taylor'ın suratına bir tokat atar. "Bana bak, Taylor, benimle kal, aç gözlerini!"

Taylor yutkunarak gözlerini açar ve Benn'in açık mavi gözlerine bakarken bir an sonra gözleri onun arkasındaki bir boşluğa dikildiğinde mırıldanır:

"Conrad..."

Benn duyduğu isimle başını çevirir ve arkasında duran Ruh Toplayıcı'yı görürken dehşetle başını iki yana sallar. "Hayır, hayır—" Benn tekrar yerdeki Taylor'a dönerek bakışlarını yakalamaya çalışır. "Taylor bana bak, ambulans geliyor, bana bak, izin verme—Taylor!"

Conrad başını iki yana sallar ve Taylor'ın yanına eğilirken Benn kimseye neden bir şey yapmadıklarını soracak olur, ama meleklerin arasında duran Azrael'i gördüğünde kelimeleri tıkanırken Taylor'ın artık geri dönemeyeceğini anlar.

Etraftaki insanlar birbirlerine bağırarak evin etrafında bir çember oluşturuyorken bazıları telefonlarına sarılmış, dört bir yandan acil servisi arıyordur. Benn onların çabalarının boşa olduğunu biliyor, hiçbir ölümlü şu anda Taylor'ın başında duran Ruh Toplayıcı'yı göremiyordur.

Siyahlar içindeki Ruh Toplayıcı yüzünden hafif bir gülümsemeyle Taylor'ın bal rengi saçlarını okşuyorken kalbi kanayan Taylor da gözleri kapalı, kesik nefesler alıyordur. Benn gözleri dolarak ellerinin altındaki kadının en güzel anlarını tekrar görmesini izliyorken Conrad biraz sonra ellerini çektiğinde kesik nefesler durur, Taylor gevşerken Benn de kanlı ellerini kendine çekerek yere oturur.

Ambulans ve polis arabalarının sirenleri dar sokağı doldururken mavi ve kırmızı ışıklar geceyi aydınlatıyordur. Sağlık görevlileri sedyelerle gelip Taylor'ın başına eğilirken Benn ellerini yere bastırarak kalkar, yeşil çimlerin üzerinde koyu kırmızı lekeler kalırken genç adam arkadan ona seslenenlere aldırmadan diğerlerinin yanına ilerler. Adia onu gördüğü anda çıkıp yarı yolda arkadaşına sarılırken Benn'in elleri iki yanında sarkıyor, genç adam Adia'nın başının yanından etrafı izliyordur.

Patrick kolundan yaralanmış, bir görevli onu ambulansa doğru götürüyorken Sam ve Megan birbirlerine sarılmış, Patrick'in arkasından bakıyordur, onların yanında Mace elini uzatabildiği herkesin nasıl olduğunu kontrol ediyorken biraz ilerde Dante, polislerle konuşuyordur.

Benn polislerden birini tanıdığını fark edince Adia'nın kollarını üzerinden çözerek o tarafa ilerler, onu gören Dante yanındaki polise Benn'i işaret ederken üniformalı adam elindeki not defteriyle onlara yaklaşan açık kumral adama bakar.

"Memur Cooper, olayla ilgili bilgi topluyorduk. Sizden ve arkadaşlarınızdan bizimle merkeze kadar gelmelerini rica etmek durumundayım."

"Yaralılar var, herkesin ifadesini hastanede alırsınız."

Benn'den daha genç olan memur başını sallar ve not defteriyle birlikte uzaklaşırken Benn yüzünü sıvazlamak ister ama ellerinin hala kanlı olduğunu fark ederken dişlerini sıkarak gözlerini kırpıştırır, biraz sonra Sofie elinde bir paket ıslak mendille gelmiş, birkaç tane çekerek Benn'in ellerini temizlemeye başlarken Benn parmaklarını izliyor, bir an sonra başını eğerek ağlamaya başlarken Sofie iç çekerek kanları temizlemeye devam eder...

Eliza yüzünün önündeki örümcek ağlarını ittirip Paul'ün arkasından yürüyorken karanlıkta suratına yapışan ağları çekiştirmeye çalışarak konuşur:

"Burayı örümceklerden başka kimse bilmiyor galiba—" Eliza tükürerek dudaklarına yapışmış şeyleri parmaklarıyla çıkarmaya çalışıyorken biraz sonra bir ışık açıldığında genç kadın etrafına bakar ve ahşap, tek oda bir kulübede olduklarını görünce ellerini beline koyarak sorar:

"Neden buradayız?"

"Burası hiçbir uyduyla izlenmiyor da ondan."

"Emin misin? Araban izlenmiş olabilir."

"O kadar acemi değilim, merak etme."

"Telefon numaranı bile değiştirmemişsin, nasıl güvenebilirim?"

"Değiştirdim."

Eliza ilgiyle bir ses çıkararak artık görebildiği ağları elleriyle temizleyerek tek odanın içinde yürüyüp etrafı kontrol ediyordur. "Bunu bilmemem seni aramadığımı bir kez daha kanıtlıyor."

"Senin için benim telefon numaramı bulmak çocuk oyuncağı olur diye tahmin ediyordum."

Eliza bir bacağı diğerlerinden daha kısa olan bir masanın altına eğilip kontrol ederken güler. "Dalga geçmene gerek yok Paul. İkimiz de senin istediğin zaman görünmez olabileceğini biliyoruz."

"O zaman neden emin olup olmadığımı sorguluyorsun?"

Eliza doğrularak ona bakarken Paul de gülümser. "Hiç değişmemişsin Eliza."

"Çok uzun zaman geçmedi, sadece altı ay."

"Seni bulmak için o kadar uğraştım ki bir asır gibi geldi."

Eliza abartılı bir ifadeyle başını sallar. "Tabii, eminim öyle olmuştur."

Paul gülerken Eliza elini duvarlarda gezdiriyor, gözleriyle de etrafı tarıyorken şüpheli bir şey görmemeyi umuyor, konuşur:

"Ulusal Güvenlik beni buraya atadığı gün nerede olduğumu öğrendiğine eminim Paul."

"Neden kaçmadın öyleyse? Seni öldüreceğimi düşünmüyor muydun?"

Eliza duvarları bırakıp başını kaldırarak tavanı incelemeye başlarken cevaplar:

"Kaçabilecek kadar özgür değilim."

"Tabii, melekler..."

Eliza bunu duyunca bakışlarını ona çevirirken Paul kollarını kavuşturur. "Yeri gelmişken asıl konuya geçelim."

"Hangi asıl konu?"

"Metafizik Araştırmalar Departmanı'nın beni haftalarca nasıl esir tuttuğu konusu."

Eliza kaşlarını çatarken Paul başını sallar. "Senin kanatlarından bir tek ben haberdar değilmişim Eliza."

"Ne diyorsun sen?"

"MAD'nin 99'dan beri senin hakkında tuttuğu bir dosya var. Ulusal Güvenlik'e seni onlar sokmuşlar."

Eliza anlamadığını açıkça belli ederek başını iki yana sallarken Paul yanındaki yamuk masaya yaslanarak anlatmaya devam eder:

"Görüştüğün insanlar, ailen, arkadaşların, hepsini izlemişler. Fiziksel olarak yatkın olduğun için de seni eğitime almışlar. Bunca zamandır teorilerini kanıtlayacak bir şeyin olmasını beklemişler ve Schuyler cinayeti ortaya çıkınca da bekledikleri keklik çantaya girmiş."

"Olamaz."

"Olmuş."

Eliza alnını sıvazlayarak etrafında dönerken tekrar aynı noktaya geldiğinde elini indirir. "Bugün bana saldıran adamlar da MAD'den miydi?"

"Muhtemelen."

"Beni bu kadar merak ediyorlarsa neden öldürmeye çalışıyorlar!?"

"Çünkü birisi onlara emir veriyor."

"Hangi birisi? Kim? Bunları sen nereden biliyorsun?"

"Üç aydır MAD'den kaçıyorum. Oradan çıkmadan önce yanımda birkaç şey de getirdim." Paul arkasını döner ve masanın üzerindeki çantayı alıp içini açar, kalın bir dosya çıkarıp Eliza'ya yakın bir yere koyarken konuşur:

"Bundan haberim olsaydı sana o kadar yüklenmezdim."

Eliza masaya yaklaşıp dosyayı açarken aklını toplamaya çalışıyordur, mırıldanır:

"Cinayetleri süper güçlerimle benim işlediğimi sanıyordun, normal."

"O dosyada yazanlara göre istersen yapabilirmişsin gibi görünüyor."

Eliza dosyadaki doğum sertifikalarına, fotoğraflara, tanıdık isimleri içeren ifadelere bakıyorken sorar:

"Bunu MAD'den nasıl kaçırdın?"

"Çok kolay olmadı. Hatırlamak istediğim zamanlar değil..."

"Paul bu çok büyük bir şey. Çok, *çok* büyük bir şey."

Paul yaslandığı yerden doğrularak Eliza'nın yanına gelir ve onunla birlikte dosyaya bakarken genç kadının yan yana koyduğu doğum sertifikalarına bakar. "Şu sensin, diğerleri kim?"

"Onlar da benim."

Paul geri çekilerek Eliza'ya bakarken genç kadın elini ağzına kapatarak neredeyse iki asırlık bir birikimin durduğu dosyaya bakar. "Bilmediğin çok şey var, o yüzden buradaki şeylerin yarısı sana bir şey ifade etmiyor."

Eliza dönerek başını kaldırır ve yanındaki uzun boylu adamın gözlerinin içine bakarken sorar:

"Sana ne anlattılar?"

"Hiçbir şey! Sadece sürekli seninle ilgili sorular sordular—Eliza ne demek 'onlar da benim'?"

Eliza başını iki yana sallar ve tekrar dosyaya dönerken sorar:

"Neden beni öldürmek istiyorlar?"

"Eliza?"

"Neredeyse bütün neslin isimleri burada, korkunç..."

"Eliza, soruma cevap ver."

Eliza iç çekerek tekrar Paul'e bakarken cevaplar:

"Melekler tekrar doğabilirler Paul. Bu gördüğün sertifikalar benim önceki hayatlarımdan."

"Onların bazıları 1800'lerden kalma..."

Eliza başını sallarken Paul şokla kaşlarını kaldırarak masadaki dosyaya bakar, Eliza konuşur:

"Bu bilgileri nasıl edindiler bilmiyorum, ama benim öldürülmemi isteyen her kimse onunla ilgili olmalı."

Paul hala çeşit çeşit doğum sertifikalarına bakıyorken Eliza onun elini çekip dosyayı kapatır. "Beni uyarmak için mi arıyordun?"

Sarışın adam başını sallarken Eliza onu çenesinden tutarak kendine baktırır. "Benden başka kimin hakkında ölüm emri var, biliyor musun?"

"Muhtemelen bütün arkadaşlarının, dosyada ismi geçenlerin..."

Eliza dehşetle derin bir nefes alırken Paul onun elini tutarak indirir. "Eliza?"

"Ne yapacağım ben?"

"Ölüm emrini her kim koymuşsa onu bulup beynine sıkacaksın."

"Burada MAD'den bahsediyoruz Paul, bir yer altı mafyası ya da aşırı dinci gruptan değil, hükümetin ta kendisinden!"

"Ve?"

"Ve?!" Eliza elini çekerek gerilerken sinirle güler. "Benim hala canlı olduğumu öğrendikleri anda yine peşime düşecekler—bir tek benim değil, bütün arkadaşlarımın, ailemin!"

"Belki emir veren Azrail gibi bir melektir."

Eliza bunu duyunca daha da gülerken Paul kaşlarını çatar, Eliza katıla katıla gülüyorken başını tutarak yere çöker ve ayakta duran suç ortağına bakarak gülmeye devam ederken dışarda birileri meleklerin peşine düşmüş, onların soylarını kurutmaya çalışıyordur.

"Schuyler cinayeti!"

Eliza'nın bağırışıyla Paul irkilirken genç kadın ayağa fırlar ve dosyayı açıp kağıtları karıştırmaya başlarken bir yandan da konuşur:

"Schuyler'ı da onlar öldürmüş olmalılar! Belki de hala esir tutuyorlardır!"

"Yangından sonra cesedin kimliği diş kayıtlarından teyit edildi—"

"Diş kayıtlarını teyit eden de, adamı öldüren de aynı kişi olduktan sonra ne fark eder!?"

Paul ensesini ovuşturarak Eliza'nın dosyayı alt üst etmesini izliyorken genç kadın ilk bakışta Schuyler'a dair bir şey bulamadığında ellerini masaya bastırarak başını eğer ve derin bir nefes alır.

"Burada kalamam, diğerlerinin yanına gitmem gerek."

"Sabah olunca—"

"Sabah çok geç, şimdi gitmem gerek." Eliza döner ve elini Paul'e uzatır. "Arabanın anahtarlarını ver Paul—"

"Ben de geliyorum—"

"Hayır, bir kaçakla aynı anda görünmektense—"

"Eğer fark ettiysen canlı olduğun sürece sen de bir kaçaksın, ayrıca ben istersem görünmez olabiliyorum."

Eliza gülerek başını eğerken Paul onu elinden tutup arkasına alır ve masadaki kağıtları toplarken Eliza kulübenin kapısına bakarak dudaklarını kemirmeye başlar. Daha önce melekler arasındaki savaşa alışkın olan kadın şimdi insanların da işin içine girmesiyle ne yapacağını bilemiyorken bir an, sadece bir an için yukarı çıkabilmek ister, ama Paul'ün sesiyle isteği susarken genç adam çantayı almış, Eliza'yı elinden tutup dışarı çıkarır.

Birkaç saat sonra şehir merkezindeki hastahane meleklerle dolmuş, Tanrı'nın elçileri, ölüm ve yaşamın buluştuğu ilaç kokulu binada kendi soylarından birini kaybetmenin şokuyla toplanmıştır.

Bir başka odada konuşabilecek kadar iyi olanların ifadeleri kısaca alınıyorken, bekleme odasında kalanlar televizyonda dakikada bir ortaya çıkan flaş haberleri izliyorlardır.

"Sayın seyirciler, şu anda İtalyan haber ajansından aldığımız bilgilere göre Roma'da düzenlenen bir silahlı saldırıda 6 kişinin hayatını kaybettiği ve 20'den fazla yaralı olduğu belirtiliyor."

Catrin ve Biana televizyonun önünde ayakta bekliyor, dünyanın dört bir yanında neredeyse eş zamanlı düzenlenmiş saldırıların haberlerini izliyorlarken Biana yanındaki sarışın meleğe bakarak sorar:

"Kim bunlar?

Catrin başını iki yana sallarken iç çekerek cevaplar:

"Keşke bilsem—"

"Rastgele bir terör örgütü olduklarını sanmıyorum, en büyük nesillerin şehirlerine saldırıyorlar Catrin. Biz, Roma, Hong Kong, İstanbul..."

Mucize ve Güneş sessizlikle televizyonu izliyorken haberler Hong Kong'da hayatını kaybedenlerin isimlerini bir liste halinde gösterince şakaklarını ovarak arkasını döner. "Melekler..."

Odadaki Mace ve Madeline bunu duyunca ayaklanırken Biana hala televizyona bakıyor, mırıldanır:

"Neden silahlar? Eğer bizi gerçekten öldürmek istiyorlarsa neden Schuyler'ın nesli gibi tamamen yok etmiyorlar. Silahlarla öldürdükleri melekler yeniden doğacak—"

Biana cümlesini bitirmeden hızla arkasını döner ve bekleme odasından çıkacakken Mace genç kadını kolundan tutarak durdurur. "Ne fark ettin Biana?"

"Taylor'a bakmam gerek, burada kalın ve odaya dönenlere hiçbir şey söylemeyin."

Mace kaşlarını çatarak başını sallarken Biana tekrar kapıya döner ve açtığında Matt'le karşılaşırken elindeki kahve bardaklarını zorlukla dengeleyen Matt geriler. Biana bir an için karşısındaki adama bakarken gözlerini kısar, Matt de ona bakıyorken hafifçe gülümseyerek Ölüm'den sıyrılıp bekleme odasına girer.

Eliza ve Paul karanlık orman yollarından şehire doğru ilerliyorken Eliza kucağında açtığı dosyayı incelemeye devam ediyordur. Delialona ve Faye ile onlardan habersiz çekilmiş bir fotoğrafı çevirip arkasındaki raporu okurken Paul göz ucuyla ona bakar.

"Arkadaşlarına ne söyleyeceksin?"

Eliza dalgınca başını iki yana sallar. "Bilmiyorum. Bunu onlara açıklasam bile ondan sonra ne yapacağımızı bilemiyorum." Eliza ellerini dosyanın üzerine kapatarak sol tarafındaki Paul'e döner. "Ulusal Güvenlik bizim peşimizde Paul. Neden?"

Paul bir virajı daha alırken hafifçe omuzlarını silker. "Dünya üzerinde kendilerinden daha güçlü bir kurum olmasını istemeyen bencil ölümlüler oldukları için olabilir."

"Ben dalga geçmiyorum."

"Ben de geçmiyorum! Bana neler sorduklarını, ne yaptıklarını görmeliydin. Sizin doğaüstü yaratıklar olduğunuz fikrini çoktan atlatmış gibilerdi. Her kim onları o kucağında duran dosyadaki bilgilerle beslemişse oldukça inandırıcı olmuş..."

"Lucifer."

Paul kaşlarını çatarak Eliza'ya bir bakış atarken Bencillik Meleği sol eliyle alnını ovuyor, başını iki yana sallar. "O yapmış olmalı, başka bir seçenek olamaz. Onların beynini yıkamış olmalı..."

"Lucifer? Şeytan? İnsanların beynini yıkamış. Sizin gibi inmiş ve size karşı bir insan ordusu kurmuş?"

Eliza elini indirerek yanındaki adama bakar. "Meleklerin yere indiğine inanıyorsun, ama Lucifer'e inanmak mı zor geliyor Paul?"

Paul sessiz kalırken Eliza da tekrar dosyasına döner. Bir süre sonra araba yerleşim yerlerinin içinden geçip dar sokaklarda ilerlerken iki sokak öteden etrafa yayılan kırmızı ve mavi ışıklar Eliza'nın dikkatini çeker.

"Paul arabayı durdur."

"Ne—"

"Sağa çek, arabayı durdur!"

Paul derhal yolun sağına geçip arabayı durdururken Eliza ona farları da hemen kapatmasını söyler. Bir süre ikisi de karanlıkta beklerken Paul de ışıkları görmüş sorar:

"Bana tarif ettiğin sokak orası değil mi?"

"Evet."

Eliza arabadan çıkıp koşmaya başladığında Paul de arkasından fırlar. "Eliza bekle!" Sarışın adam daha güçlü ve hızlı, Eliza'ya arkadan yetişip kollarından tutuğu gibi kendine çeker. "Ne yapıyorsun!? O polislerin seni gördükleri anda haberi Ulusal Güvenlik'e uçurabileceklerinin farkında değil misin!?"

"Orada bir şey olmuş! Sırf kendi kıçımı kurtarmak için kaçamam!"

"Olay artık sadece senin kıçın değil!"

Eliza dehşet içinde Paul'e bakıyorken gözleri dolarak başını indirir ve karşısındaki adam ona sarılırken Lucifer'in ona verdiği gücü hiç kullanmamış olan Bencillik ve Kibir meleği de Paul'e tutunur, ama bir

yerlerde ona yardım edebilecek, ona gerçekten sarılıp güvende tutabilecek başka bir adamın ona ulaşabilmesini diler.

"*Interdico expletum*[18]..."

Raphael 24 saat açık olan bir posta ofisine girip veznede bekleyen görevlinin önüne geçerek ellerini tezgaha yaslar. "Ida Johan adına bir paket almam gerek, acil."

Veznede oturan şişman kadın küçük gözlüklerinin üzerinden Raphael'e bakar ve hafifçe kaşlarını çatarken karşısındaki adam ısrarla tekrar konuşur:

"Ida Johan! Acil!"

Şişman kadın başını sallar ve yavaşça yerinden kalkıp ona arka tarafı işaret ettiğinde Raphael hızla oraya gider. Şişman kadın ve Raphael teslimat için bekleyen kutu ve zarfların olduğu küçük odaya girdiğinde kadının tiftikleşmiş saçları yatışır ve parlak bir kızıl rengine döner, figürü incelir ve boyu biraz daha uzarken sonunda değişim bittiğinde Pandora arkasındaki meleğe bakar.

"Divan'a ulaşmak için biraz ters bir zamanda geldin Raphael."

"Eliza'nın nerede olduğunu öğrenmem gerek, şimdi, hemen."

Pandora hemen yanındaki kutuyu açıp içinde bir şeyler ararken gülümseyerek konuşur:

"Eliza hala sana yasaklı mı?"

Raphael başını sallar. "Evet ve sohbet için vaktim yok Pandora, elini çabuk tut."

"En son nerede olduğunu söylediğimde kızı başka bir ölümlünün eline bıraktın, yine canının yanmayacağı ne malum?"

Raphael sessiz kalırken Pandora sonunda aradığını bulmuş, kutudan simsiyah bir küre çıkarttığında Raphael kaşlarını çatarak karanlık cam küreye bakar. "Ne demek oluyor bu?"

"Eliza yasağı çoktan kaldırmış, farkında değil misin?"

Pandora başka bir şey söyleyemeden Raphael bir anda ortadan kaybolurken kızıl saçlı Tarafsız Melek siyah küreyi ellerinin arasında tutarak göğsüne bastırır ve diğer odadan gelen silahlı saldırı haberlerinin boğuk sesini dinler.

*

{ The Saturdays - Fall }

7 ay önce

[18] Latince'de "interdico" yasaklamak, "expletum" tamamlamak, bitirmek anlamına gelir.

Eliza sırtını dönmüş, aynadan bakarak sol omzundaki bir yarayı temizliyorken alkollü pamuk kesiğin üzerine değdiğinde acıyla gözlerini kapatır, ama morarmış olan sağ gözü de çok sıkı kapattığı için sızladığında genç kadın öfkeyle alkollü bezi bir kenara fırlatıp banyoda yere oturur. O sırada içerden tıkırtılar gelmeye başladığında Eliza ayağa fırlayıp lavabonun yanına koyduğu silahını kapar ve banyonun kapısını aralayarak tek odalı evin içine bakar.

"Raphael!?"

Yönünü kaybetmiş gibi etrafına bakınan Raphael, Eliza'nın sesini duyduğunda yerdeki kırık mobilyaları ittirerek o tarafa atılır. "Yaşıyorsun!"

Eliza bir anda açılan kapıyla geriler, elindeki silahı indirir ve ona uzanan adamdan kaçarken sorar:

"Beni nasıl buldun!?"

"Pandora'dan yardım istedim—o patlamadan nasıl kurtuldun!?"

"Patlama olduğunda içerde olduğumu nereden biliyordun?"

"Faye bana haber verdi. Bir an için seni hissedemeyince ne yapacağını bilememiş—Eliza..."

Raphael uzanarak Eliza'nın yaralı yüzünü elleri arasına alır ve toprak rengi güzel gözlerine bakarak dudaklarına eğilirken Eliza onu iterek sıyrılır ve banyodan çıkar. "Hayır. İyiyim Raphael. Gördün, git şimdi. Yukardaki arkadaşlarının yanına dön."

Raphael havada kalmış ellerini indirerek arkasını döner ve hala ona kırgın olan kadına bakarken Eliza üzerine oturulabilecek gibi duran bir koltuğa çöküp yerden sırt çantasını alarak içinden bir sargı bezi çıkarır. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, sana ihtiyacım yok."

Eliza sargı bezinin açıp kolunun altından başlayarak yaralı omzuna sararken Raphael uzaktan onu izliyordur. "Lütfen yasağı kaldır Eliza—"

"Hayır. Özellikle bu durumda olmamak için o yasağı koydum, ama seni hiçbir şekilde engelleyemiyorum. Hala istediğin zaman geliyorsun, ama ben hiçbir şey yapamıyorum."

"İstediğim zaman gelemiyorum, Pandora seni bulmak için çok uğraştı—"

"Git Raphael. Nasılsa uzun kalmayacaksın, şimdiden git."

Raphael acıyla ona bakıyorken Eliza sargı bezinin ucunu sıkıştırıp tekrar ayağa kalkar, o sırada dışardan Paul'ün sesi duyulurken Eliza bu sefer gerçekten gitmesi gerektiğini söylemek için Raphael'e döner, ama az önce genç adamın durduğu yerdeki boşlukla karşılaşır. Hemen ardından kapı açılıp Paul içeri girerken Eliza'yı gördüğü anda elindeki silahı indirip uzanarak yaralı kadını ensesinden tutuğu gibi dudaklarına yapışır.

Eliza parmaklarını Paul'un gömleğine geçirerek partnerinin öpüşüne karşılık veriyorken sarışın adam onun dudaklarını bırakıp yanaklarını, boynunu ve hemen sonra başını kaldırıp saçlarını öperek ona sarılır. "Şükürler olsun, yaşıyorsun."

Eliza gözlerini kapatarak gülümserken mırıldanır:

"Bu kadar büyük bir sevgi göreceğimi bilsem daha önce kaybolurdum."

"Kapa çeneni," Paul genç kadını saçlarından hafifçe çekerek onunla yüz yüze gelir. "Bağlantı kesilip bomba patladığı anda ben de öldüm Eliza, sakın bununla dalga geçme."

Eliza başını kaldırarak uzun boylu, mavi gözlü ölümlünün yüzüne bakar. "Partnerinize aşık mı oldunuz ajan Roth?"

"Partnerim en aptal risklere bile atlamaz da hayatta kalırsa, belki..."

Eliza şişmiş dudaklarıyla hafifçe gülümseyerek karşısındaki adamın yüzünü tutar ve uzanarak onu tekrar öperken Paul de elindeki silahı beline sıkıştırıp Eliza'yı kavrayarak kendine çeker.

İkisi öpüşerek arkadaki koltuğa çökerken Eliza, Paul'ün üzerinde geri çekilerek kendi yırtılmış pantolonunu açmaya başlar. Paul dudaklarını ıslatarak Eliza'nın soyunmasını izliyorken kendisi de kemerini çözer ve birazdan Eliza tekrar bacaklarına oturduğunda uzanarak melek olduğunu bilmediği güzel kadının dudaklarını örter.

Eliza vücudunun acısına aldırmıyor, kalbinin sızlamasına *hiç* aldırmıyor, Paul'un üzerinde alçalarak onu içine alırken nefesini tutarak altındaki adamın gözlerini kapatmasını izler ve eğilerek onun dudaklarını öper. Yaralı melek, ölümlü adamın üzerinde hareket ediyorken ikisi de inleyerek birbirilerine tutunurlar, Paul Eliza'nın kulağının hemen yanında derin bir nefes alarak gülerken genç kadının boynunu öperek konuşur:

"Partnerinize aşık mı oluyorsunuz ajan Gruniér?"

Eliza bunu duyduğu anda kasılırken Paul'ün ensesini sıkar, ama söylenenleri de inkar etmezken birazdan sırtına bütün yaralarından daha büyük bir acı saplandığında bağırarak geriler. Bir an sonra Eliza'nın sırtından iki devasa ışık hüzmesi yükselirken Paul dehşetle ona bakakalır.

Bencillik ve Kibir meleği az önce hayatı boyunca yapacağı en büyük bencilliği yapmış, sevdiği adamı hiçe sayarak kendi zevki için bedenini teslim ettiği ölümlünün önünde arınır...

*

Paul ve Eliza tekrar ormandaki kulübeye döndüklerinde motor sustuğu anda Eliza kendini arabadan dışarı atar ve temiz havayı içine çekerek biraz olsun rahatlamaya çalışırken dönerek eve doğru yürümeye başlar. Birazdan diğer kapının da kapanma sesi duyulur ve Paul önündeki kadını takip ederken yürürken bir an sonra Eliza'nın önünde bir adam belirdiğinde Paul hızla belindeki silahı çıkarır, ama o daha ağzını açamadan Eliza o adama atıldığında arkadaki ölümlü adam silahını indirir.

Eliza, Raphael'i gördüğü anda tek kelime etmeden atılır ve genç adamı başından tutarak kendine eğerken Raphael de onu bekliyor, meleğini tutarak dudaklarını örter. Eliza'nın elleri gökten gelen adamın saçlarına giriyor, dudakları onun dudaklarına bastırıyorken birazdan gözlerinden yaşlar akarak geri çekilip Raphael'e sımsıkı sarıldığında onu tutan adam usulca konuşur:

"Geçti, buradayım..."

"Beni öldürmeye çalıştılar—bizi, hepimizi öldürmek istiyorlar ve ben bir şey yapamıyorum—Raphael yalvarırım beni bırakma, gitme..."

Eliza sarsılarak ağlıyorken Raphael onu sımsıkı tutuyor, gitmeyeceğini söyleyip dudaklarını genç kadının saçlarına bastırırken arkadaki Paul'e bakar. Sarışın adam şaşkın gözlerle ikisini izliyorken Raphael bakışlarını yere indirdiğinde ölümlü adam derin bir nefes alarak silahını tekrar beline sıkıştırır.

Biana hastahanenin beyaz koridorlarında yürüyor, doktorların ve hemşirelerin yanından geçip gidiyorken "Morg" işaretinin gösterdiği yolu takip ediyordur. Birazdan Yağmur ve Ölüm Meleği morgun önüne geldiğinde kapıya yakın bir yerdeki kahve makinesinin yanına yanaşır ve ne içeceğine karar veriyormuş gibi görünerek ensesini ovarken bir yandan da kapının önünde konuşan görevlileri gözetlemeye başlar.

Görevliler sohbet etmeye devam ediyorken biraz sonra morgdan bir arkadaşları çıkıp onlara katıldığında kapının önünden ayrılırlar. Biana az önce çıkan adamın arkasından yavaşça kapanan kapıyı izliyorken görevliler yanından geçip gittiğinde Ölüm meleği hafifçe nefes verir ve hala aralık olan kapı olduğu gibi kalırken Biana hızlı adımlarla morga girip kapıyı kapatır.

Morgun soğuk koridorları Biana için hiçbir şey ifade etmiyor, Ölüm çok iyi bildiği bir şeye yaklaşıyorken bir kapıyı ittirip içeri girdiğinde ayaklarından etiketler sarkan ve üzeri beyaz çarşaflarla örtülmüş ölüleri görür.

Metal masaların üzerinde yatırılmış beş insan da hareketsiz, soğuk ve ölü, gömülmeyi, yakılmayı ya da kadavra olarak bilim adına kullanılmayı bekliyorken onların arasında dolaşan bir melek ayak parmaklarından sarkan etiketlere bakıyordur.

Biana sonunda Taylor'ı bulduğunda hızla beyaz örtüyü çeker ve hala diğerlerine göre daha canlı olan bedene bakarken göğsündeki yara izini görmemeye çalışarak genç kızın el bileklerine bakar. Biana parmaklarını beyazlamış derinin üzerinde gezdirerek bir şeyler görmeyi beklerken inatla Taylor'ın teninde hiçbir simge parlamadığında genç kadın dehşetle ölü meleğin bileklerini bırakır ve beyaz örtüyü tekrar üzerine örterek koşar adımlarla morgdan çıkar.

Yağmur ve Ölüm siyah saçları savrularak koşuyor, koridordaki insanları yararak bekleme odasına gidiyorken ifade verilen odadan çıkmış olan Dante ve Karin'i de içeri iterek girip kapıyı arkasından kapatır.

"Taylor'ın öz noktası yok. Yok olmuş, silinmiş!"

Catrin oturduğu yerden ayağa fırlarken diğer melekler de korkuyla birbirlerine bakıyordur. Hala Megan'ın yanında duran Sam arkadaşını kendine çekerek daha sıkı tutarken sorar:

"Artık kurşunlarla da mı ölüyorsunuz!? Sonsuza kadar—ruhunuz yok mu oluyor?!"

Biana bilmediğini söyleyerek başını tutarken odadanın bir köşesinde, geldiğinden beri sürekli melekleri izleyen Matt Calden elindeki boş bardağı bırarak doğrulur.

"Divan olağanüstü hal durumuna geçtiği için artık ruhları kabul etmiyor. Yeryüzündeki meleklerin hepsi öldüğünde, ecelleriyle ya da saldırılarla, Arela soyu bitecek. Üzgünüm..."

En önce Sam olmak üzere bütün melekler neden dirildiğini bilmedikleri Calden'e bakarken genç adam iç çekerek başını sallar ve o anda tanıdık bir ses duyulurken Azrael belki de son kez meleklerin yanına iner.

"Doğru söylüyor."

Catrin ve Biana ne olduğunu anlamak adına bir şey söylemek için atılacakken Isabel onlardan önce davranarak Azrael'in önünde dikilir. "Zora düştüğünüz için bizi ölüme mi terk ediyorsunuz!?"

"Ben Divan değilim Isabel, bunu bana sormayacaksın—"

"Kim soracağım öyleyse?!"

Azrael başıyla Calden'i işaret eder. "Ona." Herkes tekrar Calden'e bakarken Azrael öfkeyle kollarını kavuşturur. "Divan başkanı olan o."

* * *

XXVIII. Melek ve Şeytan

{ Rob Dougan – Furious Angels }

"Antlaşmamızda benim kimliğimi izinsiz olarak diğerleriyle paylaşmak yoktu Azrael."

"Antlaşmamızda Arela soyunu gözden çıkarmak da yoktu. Bu durumda Divan geride kalanları kurtarmamı nasıl bekleyebiliyor!? Kurtarsam bile nereye gidecekler!? Donduracak mıyım, turşularını mı kuracağım!? Karar çoktan verilmiş zaten! Zaferi Lucifer'e elinizle hediye ediyorsunuz!"

Azrael ve Calden tartışıyorken diğer melekler ve zavallı Sam ağızları bir karış açık, faltaşı gibi gözlerle onları izliyordur.

Bir anda Yüce Divan'ın, kimsenin bilmediği, bulutların ardından bir sürü iş yürüten o gizli kurumun başkanı yüzyıllar önce ölen Calden oluvermiş, Arela soyu ölüme terk edilmiş ve Azrael birilerinin turşusunu kurmaktan bahsediyorken kimse hiçbir şey anlamıyordur.

"Lucifer hakkıyla kazanıyor, insanları korumak adına başka bir melek soyu tekrar gelecektir—"

"Burada binlerce, milyonlarca ruhtan bahsediyoruz! Son kullanma tarihi geçmiş ekşi süt gibi hepsini çöpe atamazsınız!"

Calden bu benzetmeyle kaşlarını çatarken Azrael onun suratını parçalama isteğini bastırıp aptal gibi ona bakan kalabalığa döner. "Kendinizi toplayın! Ölüyorsunuz, o yüzden beni iyi dinleyin—Biana, kızın nerede? O da gelsin—"

Azrael lafını bitirmeden bekleme odasının kapısı açılıp uzun saçları, hafif çekik gözleri ve kibar duruşuyla Kenda Gerard içeri girer. "Anne herkes—Azrael?"

Azrael elini sallayarak ona içeri girmesini işaret eder, sonra tek bir hareketle kapıyı kapatıp kilitlerken Kenda da gidip annesinin yanına oturduğunda Azrael konuşur:

"Bu adam Matt Calden değil—"

"O kadarını anladık!"

Azrael sertçe başını çevirip Sam'e bakarken Kıdemli Ölümlü kollarını kavuşturup çenesini kapatarak yere çöküp oturur. Onunla birlikte ayaktaki diğer melekler de otururken Azrael anlatmaya devam eder:

"Divan ilk defa Nadia öldükten sonra Lucifer'in geri dönmesiyle alarma geçti. Bir süre başka melek ölümleri olacak mı diye bekledik, ama Schuyler'ın ölümüne kadar hiçbir şey olmadı. O gün Schuyler ve onun nesli öldüğünde de Divan'da asıl telaş başladı—"

"Çünkü nesli yok eden Lucifer değil, onun emriyle hareket eden insanlardı."

Azrael lafının kesilmesiyle Calden'e bakarken genç adam odanın ortasına gelerek Azrael'in kaldığı yerden devam eder. "Lucifer yeryüzüne indiğinden beri en büyük silahı ölümlülerdir. Melekleri kolay kolay

etkileyemez, onlar üzerinde gücünü kullanmaya zahmet etmez, ama insanları ona verilmiş efsunları kullanmadan baştan çıkartmak en iyi yaptığı şeydir."

"Ne yani, aptal mıyız biz!?"

Calden yerde oturan Sam'e bakarak sakince başını sallar. "Aslını istersen evet, öylesiniz. O şekilde yaratıldınız, suç sizin değil."

Sam şimdi kalkıp Divan Başkanı mıdır, her neyse Calden'in suratına bir yumruk geçirecekken yanındaki Megan onu tutarak duvara yapıştırır. Sam bir şeyler söylenerek susarken Calden bakışlarını ondan çekerek tekrar konuşmaya başlar.

"Bugün o saldırıları düzenleyenler dünyanın dört bir yanından ortak bir istihbaratı paylaşan Ulusal Güvenlik örgütleri. Sadece melek nesillerine yönelik saldırılar düzenliyorlar ve Divan'ın olağanüstü halinden haberdarlar. Tespit edebildikleri melekleri öldürdüklerinde duracaklarını tahmin ediyoruz—"

"NE!?"

"NE YANİ ONLARIN ÖLMESİNE İZİN Mİ VERİYORSUNUZ!?"

"AZRAEL!"

Azrael dört bir yandan bağırıp söylenen meleklere elini kaldırır, ama sesler kesilmezken siyahlar içindeki kadın sonunda bağırır:

"YETER!"

Meleklerin sesi anında kesilirken Azrael, Calden'e bakarak konuşur. "Divan'ın yaptığı beyinsiz plana elbette izin vermedim—"

"Ulusal Güvenlik bizim—yani sizin hakkınızdaki şeyleri nasıl öğrendi peki?!"

Azrael yine çenesini kapalı tutamayan Sam'e bakarken genç adam ayağa fırlar. "Öyle bakma! Haklıyım!"

Ölüm Meleği iç çekerken başını sallar. "Lucifer onları besledi—"

"Lucifer kalktı, gitti, 'Merhaba ben Şeytan.' dedi ve sizinle ilgili bütün bilgileri insanlara mı verdi!? Aptalız ama o kadar da değil!"

"Kendi sorduğun soruyu kendin cevaplayacaksan neden soruyorsun!?"

Sam dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını çatarken Azrael onun bir daha konuşmasından korkar gibi hızla cevaplar:

"Elbette kalkıp 'bakın bu melek, kötü, öldür.' demedi! O kadar aptal olsanız önce ben bütün insanlığı katlederdim, değilsiniz. Sadece meleklerin melek olup iyilik için hizmet ettiğine inanacak kadar iyimser bir yapınız yok! Aklınız ermediği her şey yok edilmeli! Lucifer sizin ne olduğunuzu onlara sanki kendileri keşfetmiş gibi gösterdi—göstermiş! Ben de sonradan öğreniyorum!"

Azrael ölümcül bir öfkeyle dönüp Calden'e bakarken genç adam korktucu derecede sakin, hareket bile etmiyordur. Onu izleyen Megan birazdan oturduğu yerden kalktığında Calden ona bakar, genç melek sorar:

"Neden Matt'in vücudunu kullanıyorsun?"

Calden gülümser. "Sadece vücudunu değil, ruhunu da kullanıyorum. Azrael onu benim için tekrar bu forma getirdi, teşekkür etmeliyim."

"Geber."

Calden yine kaşlarını çatarken Azrael tiksinmiş bir ifadeyle ona bakıp, sonra Megan'a döner. "Bu adam aslında burada değil. Matt gibi görünen bu vücuda ya da ruhuna bir şey olursa Divan Başkanı'na zarar gelmeyecek, o hala yukarda, buraya bizi denetlemek için indi."

Azrael'in kısa açıklamasından sonra Sam bu sefer hedefine yakın, kimse de onu tutmuyorken yumruğunu savurup Calden'in suratına geçirir ve zaten ölü olan adamı yere sererken üzerinden eğilip bağırır:

"Neden en önce benim peşime takıldın o zaman, sapık mısın!? Uzaktan denetleyemiyor musun!?

Calden çenesini tutarak kaşlarını çatmış, ona haykıran ölümlüye bakıyorken dirsekleri üzerinde doğrulup daha sonra ellerini yere bastırarak kalkar. "Daha fazla ölümlünün zarar görmesini istemeyiz. Gerçekten Kıdemli Ölümlülerin arasına sızabilseydin şu anda kaos daha büyük olacaktı."

Sam her kelimede kandırıldığını tekrar tekrar anlıyorken ayağa kalkan adama bir kez daha yumruk atacak olur, ama bu sefer Isabel onu kolundan tutup yanına aldığında Kıdemli Ölümlü yutkunarak ona bakar. "Bırak da suratını dağıtayım."

Isabel başını iki yana sallayıp elini Sam'in kolundan aşağı indirir ve parmaklarını onun parmaklarına geçirerek birleşmiş elleri arkasına alırken Calden'e bakar. "En azından kendimizi savunmamıza izin verin."

Calden başını iki yana sallar. "Maalesef, ne olursa olsun meleklerin ölümlülere kendi çıkarları için zarar vermesi yasak—"

Calden bu sefer de Isabel'den bir yumruk yiyerek gerilerken önce Sam sırıtır, sonra Azrael gülümserken dönerek meleklerine bakar ve konuşacakken Catrin araya girer. "Eliza nerede? Ulusal Güvenlik onun da ne olduğunu biliyor olmalı."

Azrael'in gülümsemesi solarken genç kadın başını sallar. "Eliza bugün sizin gibi saldırıya uğradı—"

Catrin korkuyla irkilirken Azrael onun omzunu tutar. "Ama şu anda iyi. Raphael onun yanında. Endişelenecek bir şey yok."

Catrin başını tutarak olduğu yere çökerken Dante atılarak annesini tutar ve sarılarak onun saçlarını öperken tekrar Azrael'e baktığında sorar:

"Faye ne olacak? Gabriel?"

Azrael kardeşinin adını duyduğunda ifadesi buz keserek konuşur:

"Lucifer'in o gün oradan nasıl sağ çıktığını ya da gerçekten ölüp ölmediği bilen tek melek Gabriel. Divan onun bildiklerinin ortaya çıkması için cehennemden kaçmasına göz yummuş—"

"O zaman Faye'i de alsın ve gelsin! Neden hala saklanıyor! Konuşsun!"

Azrael sinirle gülerek başını iki yana sallar. "Cehennemden çıkmış olmak kurtulmuş olmak anlamına gelmiyor Dante. Gabriel eskisi gibi değil, onun yanında hiçbiriniz artık sağ kalamazsınız. Isabel'e ve Eliza'ya neler yaptığını unuttun mu?"

"Faye! Ona ne olacak!? Azrael, eğer kardeşimin ölmesine göz yumuyorsan—"

"Faye onun ruh eşi, Gabriel'in zamanı dolmadan önce onu konuşturabilecek, Lucifer'in sırrını öğrenebilecek tek melek o. Ölmeyecek, merak etme."

Dante bunu duyduğunda kaşlarını çatarken Catrin de Azrael'e bakıyor, sorar:

"Zamanı dolmadan mı? Ne demek istiyorsun Azrael?"

Azrael kollarını kendine sararak cevaplar:

"Cehennemden kopan bir meleğin gidebileceği tek yer yeryüzüdür ve oradaki ömrü de sınırlıdır. Saatler, belki günler..."

Catrin kaşlarını çatarken Azrael başını sallar. "Gabriel yok olacak Catrin. İşi bitmeden önce Faye onu konuşturabilirse belki işimize yarayabilir, onun dışında Gabriel'in şu anda bize karşı şeytandan bir farkı yok."

"Nasıl yani!?"

Azrael arkasını dönerek Sam'e bakar. "Cehennemden çıkmış bir ruhun senin gibi saf olmasını bekleyemezsin."

Sam hafifçe kaşlarını kaldırırken Azrael kısa ve net olarak açıklar:

"Gabriel artık bir melek değil."

{ One Republic – All Fall Down }

Faye elinde bir bardak suyla birlikte bir evin bodrum katına inerken içerden gelen sesleri duyduğunda kaşlarını çatar ve hızlı adımlarla içer girdiğinde Gabriel'i kendini duvarlara zincirler bir halde bulunca elindeki bardağı bir kenara koyarak ona koşturur. "Hayır, Gabriel yapma—"

Gabriel sol bileğini duvardaki zincirlere tutturuyorken Faye'in araya girmesiyle boştaki elini savurduğu gibi sarışın kadının suratına sert bir tokat atar. Faye saçları savrularak sarsılır ve yüzünü tutarak gerilerken Gabriel bir anda şokla dolmuş gözlerle ruh eşine bakar, hemen sonra ifadesi acıyla kasılırken usulca konuşur:

"Özür dilerim..."

Faye ellerini yüzünden indirir ve yaşlarla dolmuş gözleriyle Gabriel'e bakarken başını iki yana sallar. "O haldeyken ölmeni istemiyorum. Zincirlerle..."

"Başka çarem yok, sana zarar veriyorum—"

"Umrumda değil, bırak o zincirleri." Faye atılarak zincirleri incecik parmaklarıyla kavrayıp çekiştiriyorken Gabriel karşı koyuyordur.

"Faye bırak—"

"Hayır—"

"Bırak dedim—"

Bu sefer de Faye onun suratına bir tokat çaktığında Gabriel çenesini sıkarak başını çevirir, hemen sonra Faye ağlayarak onun ayaklarının dibine çökerken ayaktaki sarışın melek yutkunarak karşıya bakar, bir şey söylemek için ağzını açar, ama kelimeler bir türlü çıkmazken o ne kadar çok konuşmaya çalışırsa dili o kadar dolanıyor, boğazından anlaşılmaz sesler çıkıyordur.

Faye başını kaldırarak onun bacaklarına tutunup doğrulurken Gabriel inatla ona bir şeyler söylemeye çalışıyor, ama başaramıyordur.

"Olmuyor Gabriel, anlamıyorum..."

Gabriel bir sonraki kelimeyi gözleri dolarak adeta haykırır, ama dilsiz bir adamın acı dolu çığlığından başka bir şey çıkmazken o gece olanları anlatmaya çalışan meleğin her seferinde dili bağlanıyor, neden öldüğünü, bunu ona kimin yaptığını söyleyemiyordur.

"O gün neler olduğunu anlatamazsam buraya gelmemin, sana bunları çektirmemin hiçbir anlamı yok!"

Gabriel öfkeyle zincirleri çekip tekrar bileklerini bağlamaya başlayınca Faye atılarak onu yine durdurmak ister, ama bilekleri havada yakalandığında sırtı da aynı anda arkasındaki birine çarpar, Zarafet Meleği'nin gözleri sırtına değen sıcakla büyürken karşısındaki Gabriel de ruh eşini yaklayan Lucifer'e öfkeyle bakıyordur.

"Ona dokunamazsın."

Lucifer kaşlarını kaldırarak gülümser. "Şu anda ne yapıyor gibi görünüyorum Gabriel?"

Faye çırpınmak, kollarını kurtarmak, Lucifer'den bir şekilde uzaklaşmak istiyor, ama yapamıyorken biraz sonra arkasındaki adam sol yanından eğilip boynunu öptüğünde Faye kasılarak gözlerini sımsıkı yumar.

Zincirlerin birbirine çarpmasının sesi duyulurken Faye hızla geriye çekildiğini hissedince gözlerini açar ve kendini hala Lucifer'in kollarında, ama odanın bir başka ucunda bulur. Lucifer keyifle gülüyorken Gabriel en az onun neşesi kadar öfkeli, iki elindeki zincirleri neye çarptıklarına aldırmadan savurur. Faye korkuyla nefesi kesilerek suratına doğru gelen zincirleri gördüğü anda gözlerini tekrar kapatırken içinin çekildiğini hisseder, bir an sonra yine gözlerini açtığında yüzüstü düşüp suratı kızgın kumlara gömülür.

Kumlar o kadar sıcaktır ki Faye değil yüzüstü yerde yatmak, parmaklarını bile değdirdiğinde canını yakan kumların üzerinden acıyla bağırarak kalkar, ama çıplak kalan ayakları hala yanıyorken sarışın melek acıyla ağlayarak sendeleyip tekrar dizleri üzerinde yere çöker. Biraz sonra birisi genç kadını kollarından tutup kaldırırken Faye kim ya da ne olduğuna aldırmadan adeta onu tutana tırmanır ve sarılıp ayaklarını yerden kaldırırken Lucifer'in gülüşünü duyar.

"Çaresiz kalınca şeytana bile sarılabilyorsun, görüyor musun Faye?"

Faye gözlerini sımsıkı kapatarak ayaklarını tekrar yere indirir, ama kumlar sanki kum değil de yanardağdan akan kızgın lavmış gibi onu yaktığında feryat ederek tekrar Lucifer'e tutunur. "Neden bana işkence ediyorsun!?"

Lucifer kollarındaki kadının altın sarısı saçlarını okşuyorken kulağına eğilerek duru bir sesle konuşur:

"Ruh eşinin sen yokken nelerle haşır neşir olduğunu merak edersin diye düşündüm."

"Ona ne yaptın? O gün, öldürüldüğü gün?"

"Gabriel de oradaydı, o anlatamıyor mu?"

Faye tutunduğu adamın saçlarını tutarak çekerken Lucifer başını geriye atarak güler. "Yazık! Onca yolu cehennemden boşuna gelmiş!"

"Neden konuşamıyor?!"

Lucifer hala gülümsüyorken Faye onun başını daha da geri çekerek gri gözlerinin içine bakar. "Zaferini elinden alacak değilim Lucifer. Sonunda hepimiz yok olup gideceğiz, bana en azından bunu ver."

Lucifer dudakları kapanıp kıvrılarak gülümserken bir elini arkaya atarak Faye'in parmaklarını saçlarından çözer ve belinden tuttuğu kadını kaldırarak kendine biraz daha çekerken Faye onun ne yapacağını anladığında başını geri çekerek Lucifer'i omuzlarından iter. "Hayır!"

"Karşılıksız bir şey yapacağımı mı sandın? Canınıza okumuş olabilirim, ama hala aynı adamım."

Faye elini savurup Lucifer'in yanağını tırnaklarıyla çizer ve çırpınmaya başlarken Lucifer gülerek onu daha da sıkı tutar, bir an sonra ikisi bambaşka bir yerde, bir yatak odasında, geniş bir yatağa düşerken Lucifer'in altında kalan Faye acıyla bağırır. "Hayır! Gabriel!"

Lucifer sırtını yumruklayan kolları tutup el bileklerinden birleştirerek Faye'in başının üzerinde yatağa bastırırken bütün ağırlığıyla altındaki narin meleği yatağa yapıştırır. "Gabriel'i mi istiyorsun?"

Faye ağlayarak başını çevirirken bir an sonra odada Gabriel de belirdiğinde genç kadın tüm bedeniyle ona dönmek ister, ama hareket bile edemezken Gabriel de olduğu yerden daha ileri gidemiyor gibidir. "Lea!"

Faye çaresizce ruh eşine bakıyorken biraz sonra Lucifer'in dudakları boynuna dokunduğunda gözlerini kapatır, yaşları lanetli çarşaflara düşerken üzerindeki şeytan fısıldar. "Gabriel'i sen öldürdün, ama farkında bile değilsin..."

"Lütfen, yapma...Lucifer—"

"Gabriel, meleklerin en yücesi, en büyüğü, en aydınlığı yeryüzündeki bir güzelliğe ruhunu kaptırıyor. Evi gök olan güç, yıllarca yerde yaşıyor, ışığı sönüyor, insanlaşıyor..."

Faye yutkunarak ağlamayı bırakıp acı dolu bakışlarla hala ona gelmek için bir yol arayan Gabriel'i izliyorken Lucifer onun çenesini öperek dudaklarına doğru konuşur:

"Sana aşık olmamak mümkün değil Leala, inan çok iyi anlıyorum." Lucifer uzanarak Faye'in dudaklarını hafifçe öpüp geri çekilirken gülümser. "Gabriel sana o gece olanları anlatamıyor çünkü Pandora'nın mühürü onun dilini bağlıyor."

Faye yavaşça başını çevirerek Lucifer'le göz göze gelirken gözlerini usulca kapatıp açarak üzerindeki adama bakar. "Onu kandırdın..."

"Senin sayende. Gabriel yerde değil de sen gökte yaşasaydın belki o gün sevgili ruh eşin alelade melekler gibi ilüzyonlarla kandırılıp bir insanın canını almayacaktı. Ben bile onun bu kadar kolay oyuna geleceğini düşünmemiştim."

Faye başını hafifçe eğerek Lucifer'in şeytani güzelliğini izlerken dudaklarını ıslatır. "Pandora'dan onu kandırmasını istedin, o çingenenin aslında sen olduğuna inanıyordu, o gün Gabriel seni öldürdüğünü sandı..."

Lucifer altındaki güzelliğin yüzünü okşayarak dudaklarına eğilirken Faye de gözlerini kapatarak kendini ona bırakır ve odanın diğer ucundaki Gabriel'den bir haykırış koparken cehennemden çıkmış meleğin gözlerinden tuzlu yaşların aksine kan süzülmeye başlar...

Eliza kulübenin içindeki kanepede, bacaklarını kıvırmış, Raphael'in göğsüne sarılmış bir şekilde oturuyorken onu tutan melek sorar:

"Arabadan nasıl çıktığını hatırlıyor musun?"

Eliza hemen önündeki küçük gömlek düğmesiyle oynuyorken iç çekerek cevaplar:

"Son anda dışarı cisimlenebilmiş olmalıyım, yoksa orada sağ çıkamazdım. Paul sonra onu aradığımı söylüyor, ama hatırlamıyorum."

Raphael başını kaldırarak Paul'e baktığında sarışın adam konuşur:

"Eliza'nın sesiydi. Hareket edemiyorum dedikten sonra olduğu yeri tarif etti, sonra da kapattı. Gerisini zaten biliyorsun..."

Raphael tekrar Eliza'ya dönüp dudaklarını onun saçlarına bastırırken bir an sonra Eliza irkilerek doğrulur ve bağırarak Raphael'in ellerini üzerinden iterken ayağa fırlar. "Hayır! Faye yapma!"

Eliza gözlerini sımsıkı kapatarak tek eliyle başını tutarken ağlar gibi bağırarak diğer eliyle boşlukta bir şeyleri itmeye çalışır. Raphael ve Paul ayakta, onu izliyorken Eliza sanki birisi onu bıçaklamış gibi acıyla haykırarak gözlerini açarken yüzü kızarır, boynundaki ve alnındaki damarlar ortaya çıkarken Raphael atılarak onu yerde yakalayıp kendine bastırır. "Eliza! ELIZA BANA BAK!"

"HAYIR! HAYIR—FAYE!"

Eliza ona dokunanın kim olduğuna aldırmadan üzerinden iterek kendini yere atarken bu sefer de Paul onu tutar, Eliza onun ellerine tutunarak gözlerinin içine bakıyorken Paul o gözlerin kendini görmediğini biliyor, dehşetle Eliza'nın birine yalvarmasını izler.

"Yapma, lütfen, yalvarırım, yapma—ölüyor, Faye görmüyor musun!? ÖLÜYOR! FAYE!"

Eliza çığlığı basarak Paul'ü ittirirken yerde sürünerek Raphael'e ilerler. Raphael onu gördüğünde yere çökerken Eliza onun yüzüne tutunarak bağırır. "Gabriel ölüyor! Kanıyor, eriyor—bir şey yap!"

Raphael gözleri dolarak başını iki yana sallarken Eliza ağlıyor, önce yüzünü sonra omuzlarını tuttuğu adamı bir şey yapmasını söyleyerek sarsıyorken Raphael de yanaklarından yaşlar süzülerek Eliza'ya uzanıyordur. "Yapamam, yapacak bir şey yok, Eliza lütfen sakin ol—"

Eliza için için ağlayarak Raphael'e sokulurken bambaşka bir yerde ruh eşi şeytanın altında yatan bir melek ölüyordur...

Lucifer gevşeyerek kendini Faye'in üzerine bırakırken genç kadının sıcak boynuna gülümseyerek sorar:

"Neden karşı koymadın?"

Faye kolları başının üzerinde, tavana bakarak yatıyorken uyuşmuş bir sesle cevaplar:

"Ne fark eder?"

Lucifer onun bembeyaz tenini öperek sarı saçlarını elinde toplarken olduğu yerde yükselerek zarif meleğin yeşil gözlerine bakar. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Faye'in bakışları Lucifer'e odaklanırken Gabriel'in yığıldığı yerden kesik inlemeler duyulur, Lucifer başını çevirip oraya bakacakken Faye onun yüzünü tutarak kendine çevirir.

"İnsanlara bizim hakkımızdaki her şeyi sen verdin, değil mi? Eliza'ya saldıran o insanlara..."

Lucifer başını sallayarak rahatça gülümser. "Elbette." Gri gözler parlayarak Faye'i izlemeye devam ediyorken Şeytan mırıldanır:

"O Paul denen ölümlünün hala hayatta olması büyük şans, yoksa Eliza'yı kurtarmak için kimi arayacaktın, değil mi?"

Faye cevap vermeyince Lucifer tekrar eğilerek onun dudaklarına kendi dudaklarıyla dokunmadan önce sorar:

"Başka bir şey istemiyor musun? Soruların bu kadar mıydı?"

"Kanını istiyorum."

Lucifer kaşlarını çatarken Gabriel bir kez daha inleyerek bir tek gözlerinden değil, artık her boşluğundan oluk oluk akan kanın içinde yüzüstü dönerek Faye'e bakar. "Lea—ha—hayır."

Faye artık hiçbir şeye aldırmıyor, başını kesinlikle Gabriel'in olduğu tarafa çevirmeden Lucifer'e bakar. "Bu halde diğerlerine yardım edemem—"

"Onlara yardım etmene izin vereceğimi kim söyledi? Kanım yatağımdan daha değerlidir Faye, kolay kolay vereceğimi sanıyorsan—"

"Eğer bu şekilde insanları öldürürsem bir kez daha parmağımı kaldırmama fırsat kalmadan öldürülürüm, ama kanını verirsen, ruhumu mühürlersen—"

Lucifer bunu duyunca keyifle bir kahkaha atarken Faye'i bırakıp yataktan kalkar, bir adım sonra tekrar giyinmiş bir halde Gabriel'in yanına gidip yere çökerken sarı saçları kanla lekelenmiş olan adamın başını tutarak kendine çevirir. "Ne söylediğini duyuyor musun Gabriel? Ruh eşin, senin olan melek benim kanımı istiyor! İnsanları öldürmek için!"

Gabriel ağzından sızan kanla öksürerek başını çevirirken Lucifer iç çekerek onun başını okşayıp ayağa kalkar ve elbisesinin eteklerini toplayarak yataktan inen Faye'e bakar. "Hakkını vermeliyim, onun öleceğini bile bile gözlerinin önünde benimle yatmaya itiraz etmedin."

Faye hala sadece Lucifer'e bakıyorken ayaktaki sarışın onun ne yaptığını anlamış, zehirli bir gülümseyle yerdeki Gabriel'i işaret eder. "Ona bak Faye."

"Hayır—"

"Ona bak, ne yaptığını gör. Eğer gördüklerine rağmen hala kanımı istiyorsan—"

Faye bakışlarını Gabriel'e çevirip ilerler ve yerdeki adamın yanına eğilip başını tutarken Gabriel acı içinde kasılarak ona bakar. "Le—" Genç adam öksürerek yine kan kusarken Faye onun başını yana çevirerek boğulmasını engeller, en azından şimdilik...

"Konuşma. Bırak Gabriel, bitti artık."

"Yap—ma, yapma..."

Faye onun kana bulanmış yüzünü okşayarak başını iki yana sallar. "Diğerlerinin benim yüzümden bunca sene acı çekmesini izledim, aptal değilim. Lucifer'in seni alt etmeden, bizi, ikimizi yıkmadan bu işi bitirmeyeceğini biliyordum. Sonunda bitti, ben de gitmeden önce en azından bir işe yarayabilirim, görmüyor musun?"

Gabriel ölmek üzere olmasına rağmen ağlamaya başlarken Faye onun kapalı gözlerine ellerini hafifçe bastırarak usul bir dua fısıldar. Gabriel birazdan son bir kez kasılarak gevşerken Faye kana bulanmış ellerini çekerek ruh eşinin yanından kalkar ve Lucifer'e bakar.

"Evet, cevabın nedir?"

Lucifer ilk defa gülmüyor, buz gibi bir ifadeyle Faye'i izliyorken sol kolunu açarak bileğini gerer, diğer elindeki gümüş hançeri de Faye'e uzatırken sarışın kadın yürüyerek hançeri alır. Lucifer bileğinin kesilmesini izliyorken derin kesikten kan sızdığında Faye hançeri yere bırakır, Lucifer'in elini tutarak kesik bileğini dudaklarına götürürken o ilk yudumunu aldığında Lucifer nefesini tutarak onun saçlarına parmaklarını sokar.

Şeytan'ın kanı Melek'in dudaklarının arasından ruhuna sızıyorken genç kadının altın sarısı saçları kararıyor, ruhu yıkılıp yerine karanlık geliyordur.

Faye bir an durarak başını kaldırır, siyah saçları yüzünün iki yanından omuzlarına akarken Lucifer'e bakar ve dudaklarını yalayarak yutkunur. "Bildiklerimi unutmamalıyım, Kaia gibi olamam."

Lucifer büyülenmiş gibi başını iki yana sallar. "Olmayacaksın. Kanımı damarımdan çeken ilk ve tek melek sensin, bildiğin her şey senin..."

Faye başını sallar ve dudaklarını tekrar Lucifer'in bileğine kapatırken gri gözler zamanın başından beri kazandığı en büyük zaferi izler...

Eliza derin bir uykudan uyanmış gibi irkilerek onu tutan her kimse yine iterek etrafına bakarken gözleri Raphael'i gördüğünde uzanarak tek kurtuluşu oymuş gibi ona sarılır. "Gitti Raphael, Faye gitti..."

Raphael elinin altındaki kahverengi saçları okşuyorken arkadaki Paul'le bakışarak sorar:

"Ne oldu Eliza, nereye gitti?"

"Lucifer onu aldı. Benden koptu, hissedemiyorum."

Raphael bunu duyunca kaşlarını çatarak başını geri çeker ve Eliza'nın yüzüne bakarken sorar:

"Emin misin? Kader Bağı'nı kopartmak için—"

"Ruhlardan en az birinin yok olması gerekir, biliyorum. Faye artık yok Raphael, bizden değil. Görmemi istedi, nasıl gittiğini, neden gittiğini bilmemi istedi. Bizi kurtarmak için, intikamımızı almak için—"

"Eliza ne dediğinin farkında mısın?"

Eliza başını sallar, ama sanki korkusu azalmış, omuzları gevşemiş gibiyken derin bir nefes alıp yere tutunarak ayağa kalkar. "Diğerlerinin nerede olduğunu biliyordu, oraya gitmemizi istiyor."

"Birisi neler olduğunu bana da açıklar mı?"

Eliza yarı yolda dönerek Paul'e bakar ve açıklar:

"Seni arayan ben değildim, Faye'di. Faye ve ben bağlıydık, yani ruhlarımız, ben onun nerede olduğunu bilirdim, gördükleri görürdüm, hissettiklerini hissederdim..."

Paul kaşlarını çatmış, hayatı boyunca ilk ve son defa duyacağı şeylere tanık oluyorken Eliza bir an dalıp sonra tekrar kendine gelerek devam eder:

"Şimdi gidip diğer melekleri bulmamız gerekiyor, çünkü bugün bitmeden hepimiz öleceğiz."

Paul'ün gözleri büyürken Eliza yamuk masanın üzerinden arabanın anahtarlarını alıp tekrar Paul'e bakar. "Her şey için teşekkür ederim Paul, eğer gelmeseydin ölmüş olacaktım. Burada kal—"

Paul o anda uyanırken atılarak Eliza'nın elinden anahtarları kapar. "Şaka mı yapıyorsun!? Melek arkadaşını da al, gidiyoruz."

Eliza dışarı çıkan ölümlünün ardından şaşkınlıkla bakıyorken Paul gerideki meleklere dönerek dışarıyı işaret eder. "Ne bekliyorsunuz? Soyunuzu ben mi kurtaracağım? Yürüyün!"

Eliza hafifçe gülümseyerek elini arkadaki Raphael'e uzatır, iki melek el ele tutuşarak bir ölümlüyü takip ederken geri sayım başlar.

Gecenin karanlığında en az gök kadar siyah olan bir melek, Faye, siyah saçları uçuşarak bir sokağın köşesinden dönüyorken onun yanındaki Lucifer ilerdeki posta ofisini işaret eder. "Orası, veznede bekliyor."

Faye başını sallar ve elleriyle saçlarını toplarken biraz sonra siyah saçlar hiçbir tokaya ihtiyaç duymadan sımsıkı toplanır, Gabriel'in kanıyla lekelenmiş açık renk etekler kararırken bu saatte kimsenin önünden geçmediği posta ofisinin kapıları açılır.

Veznede oturan şişman kadın kapının açılmasıyla birlikte bakışlarını küçük televizyonundan alıp gelenlere bakarken Lucifer'i ve yanındaki siyah saçlı meleği gördüğünde irkilerek ayağa fırlar. Onun korkusunu gören Faye gülümserken vezneye yaklaşıp nazik bir sesle konuşur:

"Ida Johan adına bir paket almak için geldim. *Çok acil.*"

Şişman kadın gerileyerek arkasındaki kapıya yaslanırken Faye dönerek Lucifer'e bakar, uzun boylu sarışın adam gülümseyerek eliyle arka tarafa nasıl dolaşılacağını gösterir, Faye onu bırakarak Pandora'nın odasına girerken şişman kadın da kendini odaya atarak kapıyı arkasından kapatır.

Faye kapalı kapının önüne geldiğinde kolu çevirir, ama kapı açılmazken siyah saçlı melek gülümser. "Neden bu kadar korkuyorsun Pandora? Yoksa öğrenilmesini istemediğin bir sırrın mı var?"

İçerden ses gelmeyince Faye kaşlarını çatarak kapıya biraz daha yaklaşır. "Kapıyı aç."

Kapının açılmadığı her saniye Faye daha da öfkeleniyorken yumruğunu kapıya geçirerek bağırır:

"KAPIYI AÇ DEDİM PANDORA!"

Birazdan Lucifer gelip Faye'i nazikçe belinden tutarak bir kenara alır ve kapıya uzanıp tek seferde açarken içerdeki Pandora elindeki sandığı yere düşürerek korkuyla Faye'e bakar. "İnanacağını düşünmedim! O Gabriel'di!"

Faye onu dinlemiyor, sandıklarla dolu odada yürüyorken açılıp bir kenara atılmış sandıkları ayağıyla ittirerek sorar:

"Seni buradan kaçıracak bir şey mi arıyorsun Pandora?"

Faye yaklaştıkça Pandora geriliyorken Lucifer kapının eşiğine dayanmış, hayatının en büyük eğlencesini görmüş gibi onları izliyordur.

Faye yerdeki küçük bir sandığı kaldırıp kapağını kapatarak kenara koyarken sorusunun cevabını hala alamamış, Pandora'ya bakar. "Evet, seni bekliyorum. Kaçacak bir yol mu arıyorsun Pandora?"

"Faye, bir çözüm bulabiliriz. Divan'dan—"

"Divan umrumda değil. Burada seni öldürürsem bir daha geri dönemeyeceğini bildiğin için korkuyorsun, değil mi? Divan artık ölen meleklerin ruhlarını almıyor, onları yok olmaya terk ediyor, sen de nasıl yaparım da yukarı çıkarım diye sandıklarını karıştırıyorsun, yanılıyor muyum?"

Pandora dehşet içinde Lucifer'e bakarken kapıdaki adam gülümser. "Faye ile uzun uzun sohbet etme fırsatımız oldu. Birbirimize çok benziyormuşuz. Sen de görüyor musun?"

Lucifer eliyle bir kendini bir de Faye'i işaret ederken Pandora yutkunarak geriler, ama bacakları sandıklarına çarpıp Tarafsız Melek yere düştüğünde Faye bir nefes sonra yanında biter ve onu kızıl saçlarından tuttuğu gibi yukarı çekerken gülümseyerek konuşur:

"Dokunulmaz olduğunu sanıyordun değil mi? Güya tarafsız olarak bizimle oyuncak gibi oynadın—"

"Yemin ederim Gabriel'in bu kadar güçsüz olduğunu bilseydim—"

Faye elini savurarak Pandora'nın suratına gülle gibi bir yumruk çakarken Tarafsız Melek dudağından sızan kanı emerek acıyla bir ses çıkarır. Faye onun başını çevirerek yine kendine baktırırken konuşur:

"Gabriel güçsüz değildi, sen aptaldın. Ölmeden önce söylemek istediğin başka bir şey var mı sevgili Pandora?"

"Faye, lütfen—"

Faye gülerek elini arkasına götürür ve az önce Lucifer'in bileğini kesen hançer bir an sonra Pandora'nın kalbine saplanırken Faye onu boş bir çuval gibi sandıklarının arasında bırakır.

Pandora acıyla göğsünü tutarak yığılırken Faye elindeki kanlı hançeri Lucifer'in göğsüne yapıştırarak önünden geçip dışarı çıkar. "Sana ihtiyacım olmadıkça yanımda dolaşma."

Lucifer hançeri parmaklarıyla sıyırıp temizler ve Faye'in arkasından bakarken siyah saçlı kadın posta ofisinden çıktığında Şeytan, yarattığının ardından gülümser...

* * *

XXIX. Kehanet

Arela

*

Melek soyunun sayısız kehaneti vardır. Zamanın başından beri soyun en bilgelerinin söylediği, kimi kayıtlara geçen, kimi kulaktan kulağa dolaşan kehanetlerin bir tanesi vardır ki kainatın kurtuluş yolunu gösterdiği gibi, kıyametini de işaret eder.

Bahsi geçen kehanet der ki;

"Canı kıymetliden doğan ilk mucize en aydınlık olanla birleştiğinde yer ve gök ışıkla yıkanacak, onların tohumu karanlığı yıkıp sonsuz hayat getirecektir.

Ey gökten gelenler, sakının, canı kıymetliden doğanın yüreği şeytanın eline geçerse son yakındır. Topraktan gelenlerin gökte yer bulamadığı gün, ancak yarını görebilmiş olanlar bugünün kurtuluşu olacaktır."

{ Saltillo – A Necessary End }

Lucifer hançer hala elindeyken Pandora'nın öldüğü odaya döner ve gözleri açık bir halde yere yığılmış olan kızıl saçlı meleğe bakarken gülümser. "Yine yolun sonuna geldik, ne dersin?"

Pandora'nın kanı yavaş yavaş bedeninden süzülüp etrafında yayılıyorken Lucifer'in sorusuna cevap gelmiyordur. Sarışın adam ayaklarının ucuna kadar ulaşmış kandan bir adım gerilerken başını kaldırarak yukarı bakar ve hafifçe kaşlarını çatarak söylenen bir şeyden alınmış gibi duran bir ifadeyle konuşur:

"Yine de iyi dayandılar, kendine haksızlık etme..."

Biraz sonra Lucifer hafifçe gülerek başını tekrar öne eğerken kimsenin duyamadığı sohbete devam eder. "Aslında biliyor musun, insanları neden bu kadar sevdiğini anlamaya başlıyorum. Ruhları çok kolay şekil alıyor. İnanç dedikleri şey bir avuç yumuşak kil gibi..."

Lucifer ellerinde o bahsettiği kil varmış gibi hayali bir şeyi şekillendiriyorken sadece kendisinin duyduğu sesi dinliyor, bir an sonra gülümsemesi solarak ellerinin arasındaki hayali şeyi bırakır ve başını tekrar yukarı kaldırır. "Yapamazsın."

Şeytan'ın kulağına gelenler onu öfkelendirmiş, sarışın adam dişlerini sıkarak konuşur:

"Kazandığım bunca zaferden sonra benim de ona sahip olmaya hakkım var!"

O sırada dışarda güçlü bir gök gürlemesi duyulurken Lucifer yerdeki cesedi geçerek depo odasındaki tek pencereyi açıp bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamış olan yağmura bakar. "Hayır! O sadece benim! Benim kanım! Benim ruhum!"

Gök bir kez daha gürlediğinde Lucifer sinirle güler. "Sen de şahitsin. O istedi, kanımı o içti! Onun ruhu da bana ait!"

Gökyüzü ani bir şimşekle aydınlanırken Lucifer, gri gözleri kamaşarak elini yüzüne siper eder. "Ona söyleseydim asla kabul etmezdi—hayır, onu benden alamazsın! O benim hakkım! Ödülüm!"

Yağmur daha da şiddetle yağarken Lucifer rüzgarla yüzüne vuran damlalara aldırmadan başını iki yana sallar. "Benim karanlığım olmadan senin ışığının değeri nasıl bilinecek? Beni bunun için burada tutuyorsun! İnsanlığını denemek için, onların bağlılığını görebilmek için! Zamanın başından beri senden tek bir kez olsun bir şey dilemedim, ama bu sefer..."

Lucifer lafını bitirmekten korkarak başını eğerken yağmur sanki onun konuşmasına izin vermek için şiddetini azaltır, damlalar düşmeden önce Şeytan'ın kararsızlığını izlemek ister gibi yavaşlarken Lucifer yutkunarak usul bir sesle konuşur:

"Yalvarırım, onu bana bırak."

Yağmur yavaşlar, yavaşlar, yavaşlar ve bir süre sonra dururken Lucifer başını kaldırarak dolmuş gözlerle karanlık gökyüzüne bakar.

"Beni cennetinden kovduğun günden beri sana verdiğim sözü yerine getirmek için ruhumu hiçe saydım. Kardeşlerimin canını insanlarının canının önüne koydum. Onların önünde senin istediğin gibi saygıyla eğilip ruhumu insanlığı korumaya adamadım, ama hiçbir zaman da doğrudan benim elimden çıkan bir musibetle canlarına kıymadım. İnsanlığın başına ne geldiyse yaratılışlarından beri var olan zayıflıkları yüzünden geldi. Sana o zayıflıkları ben gösterdim. Benim elimden sıyrılabilen güçlü kullarını ancak o şekilde görebildin."

Meleklerin şehri, onların gezegeni, tüm *kainat* belki de ilk defa Lucifer'i dinlemek için mutlak bir sessizlikle bekliyorken Tanrı'nın elinden çıkmış bir bedenin içinde yaşayan karanlık ruh konuşur:

"Sen de biliyorsun, onun için beni şu anda en küçük parçama kadar ayırıp yok etmekten geri duruyorsun. Onun için bütün kutsal kitaplarında yarattıklarını bana karşı uyarıyorsun, ama beni ortadan kaldırıp onlara kolay yolu vermiyorsun. Ben hala senin meleğinim, hala sana bağlıyım..."

Yer ve gök sessiz, sanki bir an sonra patlayacak kıyameti korkuyla beklermiş gibi tetikteyken Lucifer son bir kez konuşur:

"Sana yalvarıyorum Baba. Oğlumu bana bağışla..."

Faye yarı aydınlık bir hastane odasında belirir ve yatakta yatan annesini gördüğünde ellerini dudaklarına bastırarak zayıf bir ses çıkarırken saçları tıpkı kızı gibi simsiyah olmuş olan Catrin baygın, etrafındakilerden habersiz, uyuyordur.

Catrin'in yatağının başında, oturduğu yerde uyuyakalmış olan Dante, duyduğu sesle uyanırken yatağın diğer yanındaki Faye'i gördüğünde ayağa fırlar. Faye de ona bakarken bir an sonra ikisi de yatağın etrafından dolaşıp ortada buluşur ve sımsıkı sarılırlar. Dante, ablasının siyah saçlarını tutarak onu sıkıyorken fısıldar:

"Ne olduğunu anlayamadık bile. Annem bir anda göğsüne bir şey saplanmış gibi kasıldı, sonra yığılıp kaldı. Sonra saçları..."

Faye, kardeşinin başını okşuyorken göz ucuyla yataktaki annesine bakıyor, usulca konuşur:

"Hepinizi buradan çıkarmam gerek—"

"Faye, Calden aslında Divan Başkanı'ymış—"

"Biliyorum, her şeyi biliyorum. Eliza ve Raphael bizi şehir dışındaki bir evde bekliyorlar, sizi de oraya götürmem gerek. Azrael burada mı?"

Dante başını sallar ve ablasından ayrılırken Faye onu bırakıp odadan çıkmak için döner, ama o anda Calden önünde belirirken soyuna ihanet etmiş olan Zarafet ve Sadakat meleği geriler. Divan Başkanı bir zamanlar en büyük kurtarıcıları olarak düşündükleri meleğe, *canı kıymetliden doğan ilk mucizeye* bakıyorken Faye bir anlık şaşkınlığından sonra omuzlarını gererek dikleşir. "Bana bir şey yapmaya kalkarsan karşılığını veririm, nasılsa ölecek olan ben değilim."

Calden hafifçe gülümserken Faye onun da ölmeyeceğini biliyor, Divan'ın ne olursa olsun hep ayakta kalacak olması midesini bulandırıyordur. "Arela soyunun bittiğini biliyorum, diğerleri aptalca bir şey yapmadan önce onlarla konuşmama izin ver."

"Hangi diğerleri, Faye?"

Faye bir an korkuyla kasılırken Calden önce yataktaki en kıdemli meleğine bakar, sonra tekrar onun kızına döner. "Senin de bir zamanlar içinde olduğun nesil mi, yoksa dünyanın her yanındaki milyonlarca melek mi?"

"İşler karıştığında bizi ölüme terkedecek kadar alçak bir gücün yönetimi altındayken dünyadaki diğer melekleri umursayacak kadar özverili olacağımı düşünüyor olamazsın. Elbette sadece ailemi ve arkadaşlarımı bu işin içinden çıkarmaya uğraşacağım."

"O halde iyi şanslar, çünkü kıyamet burada..."

Faye yutkunarak dudaklarını birbirine bastırırken bir an sonra arkadaki televizyon açıldığında siyah saçlı melek irkilerek o tarafa bakar. Sürekli değişen kanallarda dünyanın her yerinde ortaya çıkan felaketlerin haberleri duyuluyorken Faye kalbi ağrıyarak hızla gözünün önünden geçen görüntüleri izler, kıyameti doğrulayan sesleri dinler...

*

"Çin, Japonya, Norveç ve İsveç'te birbirine çok yakın zamanlarda yaşanan, 8 ila 9 şiddeti arasında değişen depremler sonucunda toplamda 3 milyondan fazla can kaybı olduğu tahmin ediliyor. Artçı şoklar hala merkezdeki şehirleri sarsmaya devam ediyor..."

"Rusya devlet başkanının biraz önce yaptığı ani bir açıklamayla bugün yürütülecek olan nükleer silah denemelerindeki beklenmedik hatalardan dolayı Kazakistan, Kırgızistan, Türkmenistan ve Afganistan'da meydana gelen patlamalar sonucu ülkelerin topraklarının %90'lık bir kısmı yaşama elverişsiz hale geldiği belirtildi. Komşu ülkelerden yapılan açıklamalar Rusya'nın nükleer silah denemesi olarak adlandırdığı bu ölümcül saldırıların hata değil, yeni bir dünya savaşının habercisi olduğunu gösteriyor..."

"El Kaide terör örgütünün bütün İslam alemine yaptığı cihad çağrısının ardından aralarında İran ve Irak'ın da olduğu pek çok müslüman ülkede saklanan biyolojik silahların kullanılmaya başlandığını açıkladı. Şu anda saldırıların kesin olarak nereye yapıldığı belirsiz, ancak bütün dünya ülkeleri alarmda..."

"Amerika Birleşik Devletlerin'in Washington DC eyaletinde bulunan Beyaz Saray'a düzenlenen hava saldırısında devlet başkanı ve pek çok delegenin öldüğü açıklandı. Pentagon'dan yapılan acil açıklamayla ordunun yönetimi ele aldığı belirtildi, ancak güvenlik sistemlerindeki bu korkunç açığın neden kaynaklandığı henüz belirsiz..."

"Beyaz Saray'a yapılan saldırıların ardından bu gece Ankara'dan gelen kararla Türkiye'nin de kesin olarak savaşa girdiğini açıklaması, uzun süredir devam eden Orta Doğu çatışmalarının resmi olarak Üçüncü Dünya Savaşı adı altında devam edeceğini işaret ediyor..."

"Atlantik Okyanusu'nun kuzeyinde bulunan Bermuda'da başlayıp kıyı ülkelerini aniden vuran kasırgaların ilk saatlerinde şimdiden 300.000'den fazla ölü olduğu açıklandı..."

"Bir saat önce Dünya Sağlık Örgütü'nün yaptığı bir açıklamayla birkaç hafta önce ilk defa domuzlarda tespit edilen grip virüsünün bulaşıcılık seviyesinin bir gün içinde 2'den 6'ya çıktığı belirtildi. Şimdilik Domuz Gribi olarak bilinen virüs, insanlık tarihinde ilk defa bu kadar kısa süre içinde hava yoluyla bulaşılabilir hale gelen tek hastalık olarak kayıtlara geçti..."

"Hint Okyanusu'na bağlı olan ve Arap Yarımadası ile Afrika kıtasını birbirinden ayıran Kızıldeniz'in suları bugün gerçekten kırmızı. Suudi Arabistan ve Mısır'dan alınan görüntülerde Kızıldeniz'in tamamen kızıla döndüğü açıkça görülüyor. Bilim adamları bu ani değişimin nedenini açıklamak için çalışmalarını sürdürürken bilimsel açıklamalardan önce dünyanın dini liderleri bunun kıyametin habercisi olabileceğini belirtti ve tüm insanlığı ibadete çağırdı..."

"Vatikan'dan canlı yayınla yapılan konuşması sırasında suikaste kurban giden dini lider Papa XVI. Benedict'in konuşma notları yardımcıları tarafından basına dağıltıldı. Ölümü Hristiyan alemiyle birlikte bütün dini çevrelerde büyük bir şok dalgası yaratan Papa XVI. Benedict'in notlarında yeryüzüne inen meleklerin varlığından ve Arela adındaki bir kılavuzdan bahsediliyor. Haberin ayrıntıları az sonra..."

"Papa suikasti sonrası İtalya Ulusal Güvenlik Örgütü'nden gelen resmi açıklamada 'Arela Melekleri' olarak bilinen kurumun dini kavramlarda geçen meleklerle bir ilgisi olmadığı, aksine kendilerini 'melek' olarak adlandıran bu örgütün dünyanın en büyük ve en eski terör örgütlerinden biri olduğu belirtildi. Resmi açıklamaya ek olarak verilen ve iki yüz sayfayı aşan dökümanda belirtilen isimlerin her biri hakkında sorumlu makamlarca öldürme kararı alındığı belirtildi. Şimdi dökümanda verilen isimleri ekranlarınıza getiriyoruz..."

"Dünya'nın dört bir yanındaki Ulusal Güvenlik Örgütlerinin yaptıığı açıklamaların ve haklarında idam kararı alınmış isimlerin açıkça dünya televizyonlarında yayınlanmasının ardından savaş ve hastalıklardan sonra dünya bir kez daha kaosa sürüklendi. Aralarında ünlü devlet adamları ve sanatçıların da yer aldığı terör örgütü mensuplarının çoğundan henüz bir haber alınamamışken sevdiklerinin büyük bir küresel komploya gittiğini iddia eden insanlar dev gruplar halinde sokaklarda gösteriler düzenlemeye başladı. Şu ana kadar 50.000'e yakın can kaybının olduğu ve göz altına alınanlarının sayısının her saniye arttığı belirtildi...."

"Sevgili seyirciler, şu anda elimize ulaşan acil bir uyarıyla haber bültenimizi kesiyoruz. Birleşmiş Milletler, NATO ve Avrupa Birliği'nin ortak olarak hazırladığı, adı *İnsanlık Kararnamesi* olarak geçen genelgenin ilk şartı olan ve ikinci bir emre kadar küresel olarak sürdürülecek sokağa çıkma yasağının şu an itibariyle başladığını hatırlatıyor ve İnsanlık Kararnamesi'nin tam metnini içeren kayıt ile yayınımıza devam ediyoruz..."

"...ve İnsanlık Kararnamesi'nin tam metnini içeren kayıt ile yayınımıza devam ediyoruz..."

Raphael uzanarak radyonun sesini kapatırken direksiyon başındaki Paul ile göz göze gelir, sarışın ölümlü yanındaki meleği süzerken sorar:

"Şimdi ne olacak? Hastalıklar, savaşlar, kan kırmızısı denizler... Birazdan da bir meteor gelip Dünya'ya çarpacak ve hepimiz ölecek miyiz?"

Raphael sessiz kalırken arkada oturan Eliza ikisinin arasından yaklaşarak Raphael'e bakar. "Raphael?"

"Bilmiyorum Eliza, hiçbir şey göremiyorum."

Eliza başını eğerek alnını Raphael'in omzuna yaslarken birazdan Paul arabayı yavaşlatır ve yolun ilerisindeki polis barikatını gösterir. "Ne yapacağız?"

"Daha fazla yaklaşma, sağa çek."

Eliza'nın dediği gibi Paul arabayı sağa çekip durdururken barikattaki araçlardan biri hareket ederek onlara doğru gelmeye başlar. Eliza yanındaki silahı tutarak parmağını tetiğin önüne getirip beklerken Paul de direksiyonu bırakmış, eli bacaklarının arasında duran silahtadır. Biri ölümlü olan iki silahlının yanındaki Raphael sadece arabanın gelişini izliyorken birazdan uzunları yakmış olan polis arabası önlerine geçip paralel olarak durduğunda Raphael kapıyı açar, ama Eliza uzanarak onu kolundan yakalar. "Ne yapıyorsun?"

"Ben işaret verdiğimde Paul' ü de alıp ortadan kaybol—"

"Yapamam!"

"Yapabilirsin, güçlerin sınırsız Eliza—"

"Ben cisimlenebilsem bile Paul'e bir şey olursa—"

Paul dehşetle dönerek Eliza'ya bakarken itiraz edecek olur, ama o daha bir şey söyleyemeden Raphael arabadan çıkar. Eliza silahını daha da sıkı kavrayarak Raphael'i izlerken Paul hiç olmadığı kadar gergin, uzaklaşan meleğe bakarak arkadaki Eliza'ya sorar:

"Neden polislere ateş açıp kaçmıyoruz?"

Eliza, gözleri Raphael'den sonra arabadan inen polisi takip ederken cevaplar:

"Eğer bugün bir insanı öldürürsem ben de ölürüm, Raphael beni koruyor."

"O yüzden benim ölü ya da sağ olmamla ilgilenmiyor."

"Raphael'in sana karşı bir garezi yok, elbette ilgileniyor."

Paul sesini çıkarmadan kendi kendine bir surat yaparak önüne bakmaya devam ederken Eliza onu görmemiş, hala Raphael'i izliyordur. Polis ve Raphael sakince konuşuyorken Paul kaşlarını çatarak sorar:

"İşaret verirsem dedi, ama işaretin ne olduğunu söylemedi. Nereden anlayacağız?"

Eliza da bunun üzerine kaşlarını çatarken bir an sonra Raphael'in önündeki polis boğazını tutarak kanlar içinde yere yığılırken Eliza'nın gözleri büyür. "Böyle anlayacağız! Şimdi!"

Paul dehşetle oturduğu yerde dikleşirken biraz sonra Eliza koluna yapıştığında yutkunarak gözlerini kapatır...

{ Saltillo – A Simple Test }

Açıldığı gibi aniden kapanan televizyonla Faye derin bir uykudan uyanırmış gibi irkilirken siyah ekrana bakar ve hemen ardından bir şey söylemek için kardeşi Dante'ye döner, ama o anda hastanedeki yangın alarmları çalmaya başlarken sessiz koridorları kulakları tırmalayan alarm sesiyle birlikte büyük bir telaş doldurur.

"Anne! Uyan! ANNE!"

Faye yataktaki Catrin'e sarılarak onu kaldırmaya çalışıyorken biraz sonra odaya Biana ve Azrael girdiğinde Calden onların yolundan çekilir.

"Bana bırak," Azrael yataktaki Faye'i omzundan tuttuğu gibi kenara iter ve Catrin'i daha yatağa düşmeden tutarak kaldırırken avucunun içini baygın meleğin alnına bastırır. "Catrin!"

Ölüm Meleği'nin dokunuşu ani bir şokla Catrin'i kasarak uyandırırken Muzice meleğinin masmavi gözleri dehşetle etrafına bakar. Onun uyandığını gören Faye tekrar yatağa atılırken arkadaki Biana dışarıyı işaret eder. "Neler olduğuna bakmaya gidiyorum."

Azrael başını salladıktan sonra Biana odadan çıkar ve odalarından çıkan insanlara aldırmadan hızlı adımlarla koridorda ilerlerken birazdan ona Adler de katılır. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı—"

Biana başını sallarken telaşla önüne atlayan insanları nazikçe kenara iterek ilerliyordur. "Önce neler olduğunu görelim, çıkması kolay—"

"Biana!"

Biana bir anda itildiğinde ne olduğunu anlamaz, ama hemen sonra Adler'in alnında giren kurşunun çıkardığı kan yüzüne sıçrayıp uzun boylu adamla birlikte yere düştüğünde kasılarak onu tutar.

Kattaki insanların çığlıklarıyla hareket bir an dururken hemen sonra birisi önündekileri ittirerek tekrar koşuşturmaya başladığında her şey tekrar canlanır. Ölüm ve Yağmur meleği olup bitenleri anlamak için gözlerini kırpıştırarak üzerine akan kana bakıyorken o anda hemen karşısında çok tanıdık bir kahkaha duyulduğunda kanı donarak başını kaldırır.

"Tam isabet!" Kaia ellerini çırparak olduğu yerde zıplar ve önünde dikilen güvenlik görevlisini iterek yere düşürürken Biana az önce Adler'i vurmuş olan adamın da kafasında bir delik olduğu görür.

"Önce öldürüyorum, o zaman kullanması daha kolay oluyor!"

Kaia, zamansız güzelliği parlayarak gülümserken Biana'nın önünde eğilerek başını hafifçe eğip Adler'in başının arkasından ona bakar.

"Beni gerçekten yukarıda hapis tutabileceğinizi mi sandınız?"

Biana hala şoktayken Kaia dudaklarını büzerek hüzünlü bir ifadeyle Adler'in başını okşar. "Yazık. Böcekler hala çok saf."

Dünya üzerindeki ilk ve tek vampir melek masmavi gözleri tehlikeyle parlayarak tekrar sırıtırken bir an sonra aniden kaşlarını çatarak sağına bakar ve o anda ortadan kaybolurken onun beynine hedeflenmiş bir kurşun boş duvara saplanır. Lucas elindeki silahı indirirken Biana da ona bakıyor, elinin tersiyle yüzündeki kanları silerek Adler'in cesedinden sıyrılır.

Raphael önündeki adam yığıldığı anda arkasını dönerek arabadakilere bakar, ama Eliza'nın çoktan ortadan kaybolduğunu görünce dehşetle tekrar yerdeki cesede bakar.

"Raphael!"

Raphael irkilerek başını kaldırır ve barikatın tarafından ona ilerleyen adamı görünce yerdeki ölü polisi geçerek ilerler. "Wallace?"

Wallace başını sallar ve elindeki silahlardan birini Raphael'e uzatır, ama diğer melek kabul etmezken Wallace omzunu silkerek iki silahı da beline sıkıştırır. "Kaia'ya göz kulak olmamı söylemiştin, oldum. Buradaydı, ama yakalayamadım, o sırada siz geldiniz—"

"Adamı öldürdün..."

Wallace arkadaki cesede baktıktan sonra gerideki diğer arabaları gösterir. "Ölen bir tek o değildi, hepsini tekrar öldürmek zorunda kaldım."

Raphael kaşlarını çatarak karmakarışık bir ifadeyle sorar:

"Tekrar?"

"Ben geldiğimde zaten ölüydüler. Kaia'nın yeni oyunu bu. Aşağı indiğinden beri insanları öldürüp sonra akıllarına giriyor. O adamı ben tekrar kesmeseydim, o sizin işinizi bitirecekti. Teknik olarak kimseyi öldürmedim."

Raphael tek eliyle alnını sıvazlıyorken konuşur:

"Seni görmedim bile."

Wallace gülümser. "Michael'in aklama hediyesi. Hızlıyım."

Raphael rahatlayarak iç çekerken Wallace'ın memnun ifadesi biraz sonra solar. "Raphael, Kaia'nın aşağı inebilmesinin tek sebebi kehanet. Son geliyor."

"Biliyorum. Diğerlerini bulmamız gerek. Ben Azrael'in yanına gidiyorum, sen Eliza'yı bul, şehir dışındaki bir eve gittiler. Adres arabanın torpido gözünde, orada buluşuruz."

Wallace başını sallar ve arabaya ilerlerken Raphael de ortadan kaybolur.

Silah seslerini duyduğu anda Azrael odadan dışarı fırlamış, koridorun sonunda kanlar içinde yatan Adler'i ve ondan sıyrılan Biana'yı görürken diğer yana baktığında elindeki silahla öylece bekleyen Lucas'la göz göze gelir. Lucas'ın arkasında silahı elinden alınmış olan Benn duruyor, onun yanındaki Karin ise iki elini de sımsıkı ağzına kapatmış, büyümüş gözlerinden yaşlar akarak koridordun sonundaki Adler'e bakıyordur.

Azrael ilerler ve Lucas'ın elinden silahı koparıp alırken mavi gözlü genç adam buz gibi bir sesle konuşur:

"Kaia buradaydı."

Azrael elindeki silahı sıkarak kaşlarını çatarken başını iki yana sallar ve itiraz etmek için konuşacak olur, ama hemen o sırada Calden'in sesi duyulur. "Üzgünüm, ama doğru. Jensen'ı öldürüp çıkmayı başarabilmiş—"

Azrael hiddetle arkasını döner, silahı kaldırarak ilerler ve Calden'in alnının ortasına dayarken sıktığı dişlerinin arasından konuşur:

"Başarabilmiş? Asırlardır esir tuttuğumuz bir melek Divan zindanlarından kaçmayı *başarabilmiş*, öyle mi? Hem de en güçlü gardiyanı, Jensen'ı öldürerek..."

Calden gözlerini kaldırarak alnına dayalı, hala sıcak olan metale bakar, sonra bakışlarını tekrar Azrael'e indirir. "Kaia'nın aşağı inebilmesiyle benim hiçbir ilgim yok. Bilerek onun gibi bir tehlikeyi insanların arasına salacak kadar saf değilim—"

Azrael silahı daha da bastırarak Calden'in başını ittirirken genç adam kapının eşiğine dayanır. "Öfkeni anlayışla karşılıyorum Azrael, ama seni de cezalandırmam gerekirse—"

"Kes sesini! Kaia'nın orada keyfi için kaldığını bilmiyor muydun?"

"Kaia orada elbette keyfi için kalmıyordu, esirdi, çaresizdi—bugüne kadar! Kehanet gerçek oluyor, farkında değil misin Azrael?"

Azrael dişlerini sıkarak dudaklarını birbirine bastırıyorken Calden uzanarak alnına dayalı olan silahı tutar ve yavaşça geri çekerek indirirken onların yanında gelen Faye sorar:

"Ne kehaneti?"

Calden başını çevirerek ona bakarken sakince açıklar:

"Sonu söyleyen kehanet. Canı kıymetliden doğmuş olan ilk mucizenin yüreği şeytanın eline geçerse son yakındır—"

"Benim yüreğim Lucifer'in eline geçmedi, hala size bağlıyım! Sadece ölümümü geciktiriyorum, görmüyor musun!?"

"Hamilesin Faye."

Faye cevap verecek doğru kelimeleri bulamazken başını eğerek karnına bakar, eliyle dokunur, bastırır, ama hiçbir şey hissetmezken tekrar Calden'e baktığında başını iki yana sallar. Melekler'in başı, onların güçlerini kontrol eden, ruhlarının sahibi olan Divan Başkanı başını sallar.

"Lucifer'in çocuğuna hamilesin. Sen vermesen de yüreğin artık onun elinde."

Faye, yer ayağının altından kayıyormuşçasına sendelerken bir an sonra arkasında beliren Raphael onu tutar ve Azrael'e bakar. "Neler oluyor?"

Azrael elindeki silahı yere atarken diğer eliyle Faye'i gösterir. "Lucifer'in çocuğunu doğuracak. Bitti Raphael, yine kaybettik."

Raphael kollarındaki Faye'i daha sıkı tutarken Azrael ortadan kaybolur...

Isabel ne olduğunu anlamak için Sam ve Megan'ı bekleme odasında bırakıp yukarı çıkmış, ama o karmaşanın arasına girmekten son anda kendini kurtarmışken en son Faye'le ilgili söylenenleri duymuş, şimdi tekrar bekleme odasına gelmiş, kapıyı çalarak kilidin açılmasını bekliyordur. Birazdan Sam kapıyı açtığında Isabel onunla birlikte içeri girer.

"Eğer gerçekten yangın varsa hepimiz ızgara olacağız, gidelim artık Isabel."

Isabel, Sam'i omuzlarından tutup tekrar içeri ittirirken başını iki yana sallar. "Yangın falan yok, insanlar delirmiş, duymadınız mı dünyanın sonu geldi."

"Onun için kaçmamız lazım!"

Isabel, Sam'i zaptetmeye çalışıyorken Megan telefonunu odanın farklı yerlerinde havaya tutarak sinyal almaya çalışıyordur. "Daha bir iki saat önce tam çekiyordu..."

"Hükümetin işidir. Gereksiz iletişimi kesiyor olmalılar."

Megan, iç çekerek telefonunu indirip cebine koyarken hala ona bakan Isabel'le göz göze geldiğinde bir anda kulağına fısıldanırmış gibi duyduğu şeylerle irkilir.

Faye Lucifer'den hamile kalmış. Kaia tekrar aşağı inmiş, insanların aklına girip rastgele adam öldürüyor. Adler ölü, Azrael gitti, işler sarpa sarıyor, Sam'i buradan uzaklaştırmamız gerek.

Megan şokla gözleri açılarak bir an Sam'in sırtına bakar, sonra tekrar Isabel'e dönerken Karanlık ve Korku Meleği hafifçe başını iki yana sallar.

Sakın korkudan bayılayım deme Megan, sakın. Gerekirse diğerlerinden ayrılıp kendimiz bir yere kaçacağız. Etrafta rastgele kurşunlar uçuşuyor, artık insanlara da güvenemiyoruz, bütün bunların arasında Sam'e bir şey olursa...

Megan rengi atarak başını sallarken hızla eliyle yüzünü sıvazlar ve derin bir nefes alıp pencereden dışarı bakan Sam'in yanına gider. "Camlardan uzak dur Sam..."

Sam, Megan'ın elini tutarak odanın ortasına doğru ilerlerken Isabel'i de diğer yanına alır. "Birisi gelip bizim kafamıza sıkmadan önce buradan çıkmamız lazım."

Isabel az önce Adler'in aynen o şekilde ölmüş olduğu gerçeğini Sam'le paylaşmazken sadece başını sallar. "Harekete geçmeden önce düşünmemiz gerek, nereye gidebiliriz?"

"Ben nereye gideceğinizi biliyorum."

Conrad'ın bir anda gelen sesiyle üçü de irkilerek birbirlerine tutunurken Isabel biraz sonra Sam'in kolunu bırakıp Ruh Toplayıcı'ya döner. "Nereye gidecekmişiz?"

Conrad cevap vermeden kapıyı odanın kapısını açar ve dışarıyı işaret ederken Isabel önden ilerler ve bomboş koridoru gördüğünde şaşkınlıkla tekrar Conrad'a bakar. "Sen mi yaptın?"

"Allegra."

Isabel gülümseyerek önüne döner ve boş koridorlarda yürürken onun göremediği şeyler de onu göremiyor olmalıdır. Isabel'in arkasından Megan ve Sam de Allegra'nın ilüzyonunda yürümeye başlarken alt kata indiklerinde de yine boş koridorlarla karşılaşınca Megan sorar:

"Diğerleri nerede?"

"Herkes cisimlenerek gitti. Siz en gençlerisiniz, cisimlenirken ölmemeniz için bunu ayarladık—hayır Isabel, asansörler olmaz. Merdivenleri kullan."

Isabel elini düğmeden son anda çeker ve tekrar merdivenlere dönerken Conrad'ın önünden yürüyen Sam arkasını dönerek Ruh Toplayıcı'ya bakar. "Dokunabilir miyim?"

Conrad kaşlarını çatarak önündeki ölümlüye bakar. "Hayır?"

Sam bir şey söylemeden önüne döner. İki kat sonra çıkışa geldiklerinde Isabel hastanenin dışına çıkar ve bomboş sokakları görürken hayretle etrafına bakar. "Bu çok büyük bir şey Conrad. Allegra nasıl dayanıyor?"

Conrad neredeyse gurur denebilecek bir gülümsemeyle yolun karşısındaki arabayı gösterirken cebinden anahtarları çıkarıp Isabel'e atar. "Sen kullanıyorsun—"

"Ben öne oturacağım—"

"Hayır."

"Hayır!"

"Hayır Sam!"

Sam etrafındaki bütün meleklerin itiraz etmesiyle ellerini kaldırarak arkaya geçerken Megan onun yanına oturur, Conrad da öne geçerken Isabel kontağı çevirip yola çıkar.

"Asansörleri kullanamıyorum, ama arabayla gidiyorum, nasıl oluyor?"

Conrad her kavşağa yaklaştıklarında yeşile dönen ışıkları izliyorken cevaplar:

"Çok kolay olmuyor, dikkatli kullan. Boş sokaklar zor değil, ama arabayı saklamak biraz güç."

Sam yanlarından geçtikleri boş binaları izliyorken Megan uzanıp elini tutuğunda ona döner ve arkadaşını çekerek başını omzuna yatırırken Isabel dikiz aynasından bir an ikisine bakıp sonra yola döner.

{ One Republic – All Fall Down }

Gabriel'in öldüğü eve dönen Faye merdivenleri inip bodrum katına girerken Gabriel'in boş kalan zincirlerini inceleyen Lucifer'i bulduğunda merdivenlere giden kapıyı kapatarak ona ilerler.

"Lucifer."

Lucifer zincirleri bırakıp arkasını döner ve karnına doğru bir hançer tutan Faye'i gördüğünde ifadesi donar. "Yapma."

Faye tıpkı Gabriel'in ruhunu parçaladığı o andaki gibi bembeyaz bir elbisenin içinde, hançeri biraz daha etine bastırırken konuşur:

"Demek ki istesem yapabiliyorum. Bana bıraktığın tohum ölümsüz değil mi yoksa?"

Lucifer gri bakışlarını hançerden alıp Faye'in yeşil gözlerine kaldırırken usulca sorar:

"Sen de hissetmeye başladın, değil mi?"

Faye duruşunu değiştirmiyorken Lucifer hafifçe gülümser. "İçindeki ikinci ruhu hissediyorsun, o senin de bir parçan Faye. Benim karanlığım olduğu kadar senin aydınlığın da var. Onu oraya koymama sen izin verdin, bana karşı çıkmadın, kendini bıraktın. Üstelik o anda hala apaydınlık bir melektin. Ruh eşin ölürken sen kendini bana verdin."

Faye'in hançeri tutan eli titriyorken siyah saçlı melek sivri metali biraz daha kendine bastırır. "Şeytan'ın çocuğunu doğuramam—"

Faye daha lafını bitiremeden Lucifer onun önünde bitmiş, parmak uçlarını güzel meleğin dudaklarına bastırırken başını iki yana sallar. "Sen ne istersen o olurum. İstersen tekrar Gabriel'i geri alabilirsin."

Lucifer'in yüz hatları yumuşar, gri bakışları toprak rengine dönerken biraz sonra Faye, Lucifer'in yerindeki Gabriel'e bakıyor, gözlerinden yaşlar süzülerek başını iki yana sallar. "Yapma."

"Lea, sonsuza kadar burada kalabilirim—"

"Yapma! Onu kullanma! Yine Lucifer ol!"

Gabriel onu dinlemiyor, uzanarak Lea'sının yüzünü elleri arasına alırken Faye dokunuşla titreyerek hançeri elinden düşürür ve o sırada Gabriel eğilirken Faye de ona uzandığında dudakları birleşir.

Faye iki eliyle Gabriel'in başını tutuyor, saçlarını sıkarak dudaklarını onun dudaklarına bastırıyordur. Gabriel onu belinden kendine çekmiş, elleri beyaz kumaşın üzerinde kayıp gidiyor, kokusuyla, sesiyle, her şeyiyle Gabriel olarak kollarındaki kadını hem sevip, hem de en büyük işkenceyi ediyordur.

İkisi nefessizce öpüşüp sonunda ayrılabildiklerinde Faye ağlayarak onu üzerinden iter. "Hayır—"

"Lea—"

Faye elini savurarak karşısındaki adamın suratına bir tokat geçirirken hemen sonra tekrar Lucifer'in gri gözleri ona baktığında Faye ağlayarak ellerini karnına bastırır. "Bu çocuğun doğmasını istiyor musun? Gerçekten, bütün ruhunla, eğer varsa kalbinle? Söyle Lucifer!"

Lucifer başını sallarken Faye tek eliyle onun yakasına yapışarak kendine çeker. "Kelimelerle, konuşarak, sesini çıkararak—"

"İstiyorum! O benim oğlum."

Faye titreyen eliyle Lucifer'in boynunu tutarken başını eğerek onun göğsüne yaslar. "Bu çocuk doğarsa ikimiz de öleceğiz. Bana ancak bunun sözünü verirsen—"

"Hayır—"

O anda Faye boynundan tutuğu adamı tüm gücüyle iterek yerdeki hançeri tekrar kaparken Lucifer onun gerçekten batıracağını gördüğünde atılır. "HAYIR!"

Faye ayaklarının dibine düşen Lucifer'e bakıyorken yerdeki adam Faye'in hançeri tutan elini yakalamış, gri gözleri korkuyla titreyerek başını kaldırır. "Yapma, lütfen..."

Faye öfke ve korkuyla karışık bir hayretle ondan merhamet isteyen Şeytan'a bakıyorken kısık bir sesle sorar:

"Ben bu çocuğu doğursam da doğurmasam da dünyanın sonu geliyor. Melekler yine kaybediyor. İstediğin bu değil miydi!? Bizi öldürmek, bitirmek, zayıf olduğumuzu kanıtlamak? Daha ne istiyorsun?"

Lucifer yere tutunarak kalkarken hala Faye'in elini tutuyor, yüzünde buz bir gülümsemeyle cevaplar:

"Doğru söylüyorsun. Bu çocuğun olması sizin yenilginizi değiştirmeyecek. Canı kıymetliden doğan, sen, bir kez bana kendini verdin, ruhu bana sattın. Arela soyunu sen bitirdin Faye, ben sadece bana ait olanı istiyorum, oğlumu."

Faye başını eğerek tekrar karnına bakarken hançeri tutan elini indirir ve Lucifer de elini kendine çekerken konuşur:

"Şeytan'ın çocuğu da olsa bir canı taşıyabilecek kadar aydınlık olan ruh sadece seninki. Benim kanımı içmen ve o aydınlığı mühürlemiş olman bunu değiştirmiyor. Yaşadığın tüm hayatlar boyunca bunu bekledin, kendi ruhundan bir parçanın içinde olduğunu hissetmeyi, onun büyümesini görmeyi... Mucize ya da değil, senin olan bir şeye sahip olmak istedin."

Lucifer uzanarak elini Faye'in karnına koyarken yeşil gözler grilerle karşılaştığında sarışın adam konuşur:

"Kendini ve bu çocuğu feda etmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek Faye. Sana her zaman istediğin şeyi veriyorum, görmüyor musun?"

Faye titrek bir iç çekişle başını sallarken Lucifer gülümser, ama o anda Faye elindeki hançeri hızla kaldırıp onun kalbine sapladığında Lucifer nefesi kesilerek karşısındaki kadına bakar. Faye onun gözlerinin solduğunu gördüğünde hançeri biraz daha itip çevirirken sıktığı dişlerinin arasından konuşur:

"Aydınlık ruhun ya da isteklerin hiçbir işe yaramadığını anlayacak kadar insan olarak yaşadım Lucifer. Ne yazık ki sen hala o kadar *meleksin*, hala o kadar *safsın* ki kalbini korumayı bilmiyorsun."

Lucifer kasılarak dizlerinin üzerinde yere çökerken Faye de onunla birlikte çöker ve hançeri bir kez daha çevirirken ruhsuzca gülümser. "Belki de ruhunun bir parçasını bana bırakıp kendini yormamalıydın. Tıpkı diğer zamanlarda olduğu gibi kaosu yaratıp bir kenara çekilmeliydin. Kimsenin bulup öldüremediği bedenin içinde ruhun sonsuza kadar yaşarken diğer melek soyunu beklemeliydin."

Lucifer'in göz pınarlarından koyu kırmızı kan sızmaya başlarken Faye daha da gülümser. "İşe yarıyor, değil mi? Gerçekten ölüyorsun. Bütün melek soylarından daha çok insanların arasında yaşayan bir melek için bu kadarı bile büyük bir başarı, ama artık bitti. Bütün kapılar kapalı, ruhun nereye gidecek Lucifer?"

Faye parmaklarının üzerinden akıp giden kana bakarken hala Tanrı'nın meleği olan Lucifer'in ruhu da siyah beyaz fark etmeksizin, bütün kardeşleri gibi gidecek bir yer bulamadan eriyerek kaybolur...

*

Yarım saat önce

"Buradan ayrılmayın, ben diğerleriyle konuşacağım."

Faye ve Catrin başlarını sallayarak onaylarken Raphael odadan çıkar, kapı onun ardından kapandığında odada Azrael belirir.

"Faye, konuşmamız gerek."

Azrael'in kesin tonuyla Faye korkarak annesinin ellerini daha sıkı tutarken odadaki Ölüm Meleği bir iskemle çekip onların hemen karşısına oturur ve yoktan var olan bir hançeri Faye'e uzatır.

"Bunu alıp Lucifer'i öldürmeni istiyorum. Tam kalbine saplayacaksın."

Faye ve Catrin boş bakışlarla Azrael'in uzattığı hançere bakıyorken siyahlar içindeki melek keskin gümüşü biraz daha uzatır. "Ne bekliyorsun? Al—"

"Lucifer'i öldüremem."

"Öldürürsün. Şu anda istesen beni bile öldürürsün. Ruhlar bedenleri öldükten sonra kabul edilmiyor, hatırladın mı?"

Faye bakışlarını hançerden alıp Azrael'in koyu renk gözlerine kaldırırken kendiden hiç emin değil, sorar:

"Lucifer'in ruhunun zaten kabul edilmediğini sanıyordum..."

Azrael sonunda hançeri onun dizinin üzerine bırakıp arkasına yaslanır. "Lucifer şu ana kadar hiç ölmediği için ruhu geri alınmadı, evet, ama o da bir melek, Dört Büyükler kadar eski bir melek, ruhu hala korunuyor."

Faye elini dizinin üzerindeki hançere koyarken siyah saçlı meleğin yanındaki en kıdemli melek sorar:

"Divan'ın ruhları kabul etmemesine bu yüzden itiraz etmedin."

Azrael başını sallar. "Eğer biz ölebiliyorsak Lucifer de şu an en az bizim kadar ölümlü, sadece onu yakalamak gerekiyor. Ben asırlardır Lucifer'le karşı karşıya gelmedim, bundan sonra da geleceğimi sanmıyorum. Lucifer aptal değil."

"Ve benden senin bile öldüremediğin bir meleği öldürmemi istiyorsun?"

Azrael tekrar Faye'in gözlerinin içine bakar. "Ruhunu sadece Pandora'yı öldürmek gibi basit bir şey için sattığını sanmıyorum. Tabii yanılıyor da olabilirim, ama az önce Başkan'ın suratına hala bizim tarafımızda olduğunu söylediğinde oldukça inandırıcıydın."

"Hala sizin tarafınızdayım!"

"O zaman bana güven, o hançeri al ve Lucifer'i bul. Karnında taşıdığın o çocuk oraya boşuna koyulmadı. Lucifer seni en zayıf noktandan yakaladı Faye. Başka biri Lucifer'den hamile olduğunu öğrenseydi o elinin altında duran hançeri çoktan karnına saplamıştı."

Faye titreyerek elini çekerken Azrael başını sallar. "Eğer Lucifer de en az senin kadar o çocuğa önem veriyorsa, onun zayıf anını yakalayabilirsin—"

"Çocuğu öldürmeyeceğim."

"Orası senin seçimin. Hançeri Lucifer'in kalbine sapladıktan sonra istersen sakla, istersen kendini de öldür—"

"Azrael!"

Ölüm Meleği itiraz eden Catrin'e bakarken bir süre sessiz kalır, sonra tekrar hançeri işaret ederek konuşur:

"Çocuğu öldürmekle tehdit et. Lucifer yeryüzüne indiğinden beri kendi soyunu gerçekten devam ettirmeyi hiç denemedi. Zamanlaması muhteşem, ama artık kaybedecek bir şeyimiz kalmadığı için bizim durumumuz da oldukça uygun—"

"Hayır. Faye, yanımda kal. Lucifer seni öldürür..."

Catrin kızının ellerine sarılarak onu kendine çekerken Faye de ona tutunur, ama gözleri hala Azrael'in üzerindeyken Ölüm Meleği'nin sesini duyar.

Eğer tek bir şansımız varsa o da sensin. Bugün buradan kimse sağ çıkamayabilir, en azından biz yıkılacaksak Lucifer de bizimle birlikte yıkılsın. Kaybedecek neyimiz kaldı?

Faye bakışlarını kaçırarak annesine sarılırken biraz sonra Catrin'in kolları boş kaldığında Azrael uzanarak Güneş ve Mucize'nin ellerini tutar. "Başka çaremiz yoktu—"

Catrin ellerinin üzerindeki elleri savurarak ayağa kalkar ve odadan çıkarken Azrael ortadan kaybolduğunda Ölüm'ün oturduğu iskemle devrilir.

* * *

XXX. Melek Olmak

{ Saltillo – A Necessary End }

Gün doğumuna yakın, Isabel arabayı bomboş, taşlık bir alanın ortasına getirip durdururken Conrad onaylayarak arabadan iner, diğerleri de onu takip ederken biraz ilerde onları bekleyen, beyaz hırkası, kahverengi parlak saçları ve açık renkli gözleriyle Masumiyet ve Hayal meleği Allegra gülümser.

"Hoş geldiniz..."

Sam ve Megan gülümserken Isabel etrafına bakıyor, hoş gelecek hiçbir şey göremeyince Allegra'ya bakar. "Tam olarak nereye geldik?"

Allegra arkasını döner ve boşluğa elini uzatıp bir şeyi tutarken o anda iki katlı bir ev gözlere görünür olur, Allegra kapıyı açıp tekrar konuklarına dönerken eliyle içeriyi işaret eder. "Eve hoş geldiniz. Geçin lütfen, herkes sizi bekliyor."

Isabel önden girer, Sam ve Megan da onu takip ederken geride kalan Conrad, Allegra'nın yanına gelmiş, asırlar önce ilk defa dokunduğu küçük kızın önünde dururken koyu renk gözlerinin içi parlayarak ona bakar. "Yoruldun mu?"

Allegra rahat, başını iki yana sallar. "Hayır, alışkınım biliyorsun."

Conrad başını sallarken Allegra'nın yüzüne dokunmak için elini kaldırır, ama her seferinde olduğu gibi yine kararsız kalırken Allegra gülümseyerek onun elini tutar ve kısacık bir süre yanağına koyup çekerken hissettiği hafif acıyla ürpererek hırkasını biraz daha kendine sarar. "Biz de girelim..."

Conrad başını sallayarak onayladığında Allegra döner ve eve girer. İçerideki melekler en son Catrin'in evinde toplandıkları zamandan iki kişi eksik, iki kişi fazla, sessizce oturuyorlardır.

Fazlalıklardan biri olan Paul, Eliza'nın dibinde oturmuş, uslu bir çocuk gibi hiç sesini çıkarmadan bekliyorken ondan daha eski, ama uzun zamandır ortalarda görünmeyen ikinci fazlalık olan Wallace sağ gözüne bastırdığı bir buz torbasıyla önüne bakıyordur. Wallace'ın yanındaki Lucas da sağ yumruğuna bir torba buz bastırıyor, içeri girenlere bakarken Sam hafifçe yüzünü buruşturarak kendi burnunu gösterir.

Dış kapı kapanıp ev tekrar bütün gözlerden saklanırken Allegra kapıya yakın koltukların birine oturup Catrin'e bakar. En kıdemli melek, Güneş ve Mucize artık solgun, siyah saçları omuzlarına sardığı battaniyenin üzerinden kollarına akıyorken, sadece pencereden dışarı bakıyordur. Allegra iç çekerek bir an daha Catrin'i izlerken hemen sonra onun yanında oturan Raphael'e döner. "Ne yapabiliriz Raphael?"

Raphael dirseklerini dizlerine yaslamış, parmaklarını birbirine geçirerek derin bir nefes alırken başını iki yana sallar. "Bilemiyorum. Sonsuza kadar saklanarak yaşayamayız, değil mi?"

Raphael'in sorusuyla bütün gözler odanın bir ucunda ayakta duran Calden'e döner, Divan Başkanı kollarını kavuşturmuş, meleklerini izlerken sakince konuşur:

"Şu anda dünyayı ancak bir mucize kurtarabilir."

Bunun üzerine Catrin yavaşça başını çevirerek ayaktaki adama bakarken gözlerini kısarak sorar:

"Ne demek istiyorsun?"

"İlk defa Lucifer'in melekleri doğmaya başladığında Elian'ın sana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Catrin başını sallar, ama ne söylendiğini tekrarlamazken Calden onun yerine konuşur:

"Lucifer'in tohumlarının getirdiği karanlığı silebilmek için Güneş'ten daha parlak bir şey olmayacağını söylemişti. Şimdi de aynı şey geçerli Catrin. İnsanları bu kaostan kurtarabilmek için mucizenin kendisinden daha uygun ne olabilir?"

Catrin'in bakışları bir an için dalar, sonra genç kadın tekrar Calden'e odaklanırken başını sallar. "Hiçbir şey..."

Divan Başkanı gülümserken onların ne konuda anlaştığını fark eden Zeka ve Cesaret meleği Dante ayağa fırlar. "Hayır anne! Kendini feda etmeyeceksin! Bir kez daha olmaz!"

Catrin elini oğluna uzatırken Dante ilerler ve annesinin elini tutarak yanına otururken diğer melekler konuşmuyordur. Dışarda güneş yavaş yavaş yükselirken Catrin kendisi gibi parlak mavi gözlere sahip olan oğluna bakıyor, buruk bir gülümsemeyle onun yakışıklı yüzünü okşar. "Ölene kadar herkesin bu felaket içinde yaşamasını mı istiyorsun Dante?"

"Felaketlerin yok olmasını ben de istiyorum, ama artık her kötü olayda en büyük acıları senin çekmenden bıktım. Ne oluyorsa hep bize oluyor, bizim ailemiz zarar görüyor—"

"Çünkü biz güçlüyüz, özeliz. Hepimizin bir yaratılış amacı var, benimki de bu."

Dante gözleri dolarak başını indirirken annesi uzanarak onun sarı saçlarını öper ve başına sarılırken Calden'e bakar. "Michael'e ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

"Bir tek ona değil, Azrael'e de ihtiyacımız var. Öleceksin Catrin, en azından acını dindirmemiz gerek."

Bunu duyan Dante annesinden koparak öfkeyle odadan çıkar, merdivenleri hızla tırmanarak gözden kaybolurken Catrin'in havada kalan ellerini Sofie indirir ve Dante'nin ardından yukarı fırlar. Geride kalan melekler mutlak bir sessizlik içinde bekliyorken odadaki iki ölümlüden birisi olan Sam tereddütle elini kaldırır. "Bir şey sorabilir miyim?"

Bütün bakışlar Sam'e döndüğünde Kıdemli Ölümlü, Catrin'e bakarak sorar:

"Neden ölmek zorundasın Catrin? Güç senin değil mi? Sonuna kadar kullansan..."

"Sonuna kadar kullanmak demek ruhumu harcamak demek, her durumda ölmek zorundayım Sam."

Güneş ve Mucize meleğinin sesi o kadar duru, o kadar naziktir ki ölüm bile en güzel şeymiş gibi duyulurken Sam sessizce başını sallar, o sırada odada Michael belirirken endişeli bir ifadeyle Catrin'e bakar.

"Catrin, yapmak zorunda değilsin—"

Catrin başını iki yana sallayıp itiraz ederek Michael'in lafını keser. "Hayır. Eğer bir şey yapabileceksem yapacağım. Eninde sonunda hepimizi avlayacaklar, bundan geri dönüş yok Michael. Eğer ihtiyacımız olan bir mucizeyse bende fazlasıyla var. Ruhum bana boşuna harcamam için verilmedi."

Michael başını sallarken kararı dinleyen meleklerden biri, Yıldızlar ve Enerji meleği Patrick sorar:

"Peki ne yapacağız? Salgın hastalıkları, savaşları, kızıla dönen denizleri ortadan kaldırabilecek nasıl bir mucize olabilir?"

Başlar sallanır, fısıltılar duyulurken Catrin soruyu başka bir soruyla cevaplar:

"Sence nedir Patrick? İçinden ne geçiyor? Ne olmasını dilersin?"

Patrick kafasını kaşıyarak düşünürken biraz sonra merdivenlerin tarafından Dante'nin sesi duyulur.

"Bunların hiçbirinin olmamış olmasını dilerdim. Sanki biz hiç yokmuşuz gibi, insanların arasına hiç inmemişiz gibi hayatın devam etmesini dilerdim."

"Zamanı geri sarmak mı isterdin?"

Dante, annesine bakarak başını sallarken Catrin gözleri dolarak gülümser ve başını sallarken Divan Başkanı'nın onay vermeyen tonu duyulur. "Zamanla oynamak için sadece Catrin'in gücü yeterli değil. Üstelik bütün melekleri hiçbir şey olmamış gibi ortadan kaldırmak kabul edebileceğimiz bir durum değil."

"Mucize yaratalım diyen sensin, şimdi de hayır diyorsun, ne anladım ben bu işten!?"

Sam'in itirazına bu sefer kimse karşı çıkmaz, aksine herkes onaylayarak başını sallarken Calden sanki hiç suçu yokmuş gibi ellerini iki yana açar. "Zamanla oynayacaksanız bedellerine de katlanacaksınız. Ya hep ya hiç."

"O ne demek!?"

Artık kimse karışmıyor, bütün soruları Sam soruyorken ölü bir adamın bedeninde gelmiş ve ne olursa olsun kendisine zarar gelmeyecek olan Divan Başkanı cevaplar:

"Aranızda güçleri birleştiğinde böyle bir değişime yetecek kadar büyük olan melekler var. Siz seçilmiş olanlarsınız. Ya diğerleri için güçlü olanlar kendini feda edecek ya da her şey olduğu gibi devam edecek ve dünya kendi savaşları ve hastalıkları içinde uzun zaman içinde de olsa toparlanacak, yeni melek soyu inecek—"

"Bizden kendimizi öldürmemizi mi istiyorsun!? Bilerek, isteyerek!"

Sofie'nin ani çıkışıyla Calden ona dönerken Ateş ve Tutku şu an alev alev, üzerinde durduğu basamakları öfkeyle inerek Dante'yi itip Calden'in karşısına gelir.

"Önce bütün hatıralarımızı bizden alıp hepimizi savunmasız bırakıyorsunuz, sonra bütün hepsini geri verip süper güçlü olduğumuzu söylüyorsunuz, ama iş insanlara ve kendimizi savunmaya gelince yine yasaklı oluyoruz! O da yetmiyormuş gibi şimdi de bir kurtuluş yolu buluyoruz, ama bu sefer de ya hepimizin ölmesi gerekiyor ya da bazılarımızın! Ben mi yanılıyorum yoksa Yüce Divan aslında Yüce bir pislikten başka bir şey değil mi?"

"Sizden öncekiler de çok zor kararlar verdiler—"

"Aptallık etmişler! Lucifer'in öldüğünü az önce sen söyledin!"

Bunu duyunca Sam ve Megan aynı anda atılırlar.

"Lucifer öldü mü!?"

"Hanginiz öldürdü!?"

Sofie ikisine de bir bakış atınca heyecanlı ikili sönerek susar, Ateş ve Tutku tekrar Calden'e bakar.

"Bundan sonra bırak da ne istiyorsak onu yapalım."

"Korkarım buna evet diyebilecek kadar rahat—"

Calden suratına yine bir yumruk yiyerek geriye doğru sendelerken hemen sonra Sofie de yüzüne nereden geldiği belli olmayan bir tokat yediğinde odadaki kalabalıktan hayret dolu sesler çıkar. Divan Başkanı yüzünü tutarak dikleşirken artık kibar olmaktan vazgeçmiş gibi duruyor, odadaki meleklere bakar.

"Arela soyunun en büyükleri, en güçlüleri sizlersiniz. Buraya hepinizin nasıl sefil olduğunu görüp zevk almak için inmedim. Divan'dan herhangi birini gönderip size artık öleceğinizi de söylettirebilirdim—hatta birini göndermeyi bırak hepinizin Arelalarının içine bırakacağımız bir parça not kağıdı yeter de artardı, ama ben, Yüce Divan başkanı, asırlar önce ölmüş bir adamın bedenini kullanarak sizin aranıza indim ve şimdi de size bir çıkış yolu sunuyorum."

"Bizden ölmemizi istiyorsun!"

"Sizden dünyayı kurtarmanızı istiyorum! Melek olmanızı istiyorum! Siz insan değilsiniz, Tanrı'nın askerlerisiniz! Yaşamak ya da çoğalmak sizin doğanızın gereği değil! Gerekirse hepiniz insanlık için bedeninizi, canınızı, ruhunuzun son damlasını bile vereceksiniz! Lucifer kendi canını ilk insanın canından üstün saydığı için Tanrı katından kovuldu. Siz geride kalanlarsınız, insanlara hizmet edenlersiniz. Şimdiye kadar bunu bilerek yaşamış olmanız gerekiyordu! Ne acı ki bunu size hatırlatmak için ruhlarınızı reddetmek zorunda kaldık..."

Odadaki kimsenin çıtı çıkmıyorken Divan Başkanı son bir kez hepsini süzerek konuşur:

"Gün batımına kadar vaktiniz var. Kararınızı Kalista'ya bildirerek Divan'a ulaştırabilirsiniz. Eğer hiçbir şey yapmamayı seçerseniz Divan da sizin gibi, Arela neslinin kurtarılması için bir şey yapmayacak. Ancak eğer önerdiğim gibi güçlerinizi birleştirerek zamanda bahsettiğiniz değişiklikleri yapmak isterseniz Michael size bir meleğin varlığını geri almanın nasıl yapılması gerektiğini açıklayacak. Şimdiye kadar yaptıklarınız için teşekkür ederim, iyi şanslar..."

Mutlak sessizlik içinde Matt Calden'in bedeni havaya karışarak kaybolurken Tanrı'nın askerleri bu sefer gerçekten yapayalnız kalırlar...

{ Sarah McLachlan – Prayer of Saint Francis }

Melekler ve onların varlığına şahitlik edebilmiş özel ölümlüler odanın ortasındaki Michael'e bakıyorken yeryüzüne inen en güzel varlıklardan biri olan sarışın adam da soydaşlarına, *kardeşlerine* bakıyor, usul bir sesle konuşur:

"Zamanı döndürmek demek Arela soyunda melek olmuş ruhların her birinin ölümlü bedenlerinden ayrılması, hiç varolmamış gibi zamanın devam etmesi demek."

"Yani kendi isteğimizle Arela soyunun sonunu getirmek demek..."

Michael hüzünlü sesin geldiği tarafa bakar ve Amanda'yı onaylarken Aşk Meleği yanındaki Sofie'nin elini tutarak başını eğer.

"Zaman döndüğünde ruhlarınızı taşıyan ölümlü bedenler serbest kalacak, Arela soyunun zaman içinde bıraktığı bütün izler silinecek—"

"Çocuklarımız?"

Michael soruyu soran Biana'ya döner ve annesinin yanındaki Kenda'ya bakarken cevaplar:

"Zaman dönerken ruhları feda edilmemiş meleklerin çocukları ölümlü annelerden doğmuşlar gibi kaldıkları yerden yaşamaya devam edecekler..."

Michael cümlesini tamamlayacak kelimeleri bulmakta zorlanırken Biana onun adına konuşur:

"Ama bu bizim için geçerli değil..."

Ayaktaki sarışın adam başını sallarken bir köşede sessizce dinleyen ölümlülerden en heyecanlısı yine atılır. "Ne demek geçerli değil? Anlamıyorum, birisi daha az ruhani kelime kullanarak anlatabilir mi!?"

Paul de aynı şekilde başını sallıyorken Kıdemli Ölümlü'nün atılganlığı bir süre sessizlikle karşılanır, Sam yine herkesin bildiği ama kendi aklının ermediği bir şeyin ortasında kalmışken Zeka Meleği'ne döner.

"Dante. En zekisi sen değil misin? Anlat, neler oluyor? Hani bu zaman döndürme bizi kurtaracaktı?"

"*Sizi* kurtaracak, ama zamanı döndürmek için çok büyük bir güce ihtiyaç var."

"Geleceğe Dönüş'teki gibi mi?"

Yine garip bir sessizlik olurken Sam popüler kültürü unutmuş gibi duran meleklere dönerek açıklar:

"Doktor, zaman makinesini gerekli hıza ulaştırabilmek için benzin yerine uranyum kullanıyordu. Onun gibi. Zamanı döndürebilmek için Catrin'in gücü benzin oluyor ve yetmiyor, size uranyum gerek," Sam tekrar Dante'ye döner. "Anlamışım, değil mi?"

Dante gülümsemeden edemez ve başını sallarken Sam bunun üzerine Michael'i işaret eder:

"Bence ondan daha iyi bir uranyum olamaz."

Melekler başlarını iki yana salladıklarında Sam ellerini iki yana açarak onlara bakar. "Neden? En büyük güç onun değil mi? Ya da yine benim anlayamadığım bir şeyler dönüyor. Dante?"

Gözler yine Zeka'ya dönerken sarışın adam açıklar:

"Geleceğe Dönüş'ü düşün. Zaman makinesini çalıştırabilmek için elinde bir ton uranyum da olsa akım kapasitörü çalışmıyorsa hiçbir şey yapamıyordun. Dört Büyükler uranyum olabilir, ama biz akım kapasitörüyüz. Arela soyu olmadan Dört Büyükler işe yaramaz."

"Ama elimizde zaten bir akım kapasitörü varken, lütfen alınma Catrin," Catrin hafifçe gülümseyerek alınmadığını söylerken Sam devam eder. "Neden uranyum kadar güç yaratmak için 10 tane meleği daha telef edelim, yani lafın gelişi, alınmayın."

Kimsede alınma belirtileri görülmüyor, aksine yüzler saatler sonra ilk defa biraz olsun gülüyorken Sam'in çok mantıklı sorusunu Dante cevaplar:

"Doktor Brown zaman makinesini çalıştıracak uranyumu alabilmek adına Libyalı teröristleri kandırdığı için makineyi kullanamadan vuruldu. Aynı şey bunun için de geçerli. Dört Büyükler'den birini öldürürek kullandığımız enerji yarardan çok zarar getirecek. Baş melekler çok değerli oldukları için bizim gibi sürekli yeryüzünde yaşamak için gönderilmezler. Gabriel öldükten sonra başımıza neler geldiğini görüyorsun. Bunu biz yapmak zorundayız, tabii yapmaya karar verirsek..."

Bunun üzerine gülen yüzler solar, kararsızlığın getirdiği rahatsız hava geri dönerken Michael konuşur:

"Size tek önerim en kıdemli meleklerin üzerinde yoğunlaşmanız olabilir. Megan ya da Isabel'in dahil olması pek bir fark yaratmayacak."

Michael'in hatırlatmasıyla herkesin bakışları grup içindeki en genç meleklere dönerken bir anda nesil içindeki kıdem sırası büyük bir önem kazanmış, Catrin'le birlikte bu işe baş koyacak olanlar sadece insanlığı kurtarmak gibi soyut bir kavramla değil, beraber yaşadıkları, tanıyıp bildikleri arkadaşlarını da düşünmek durumunda kalmışlardır.

"Son bir şey daha..."

Bakışlar yine Sam'e dönerken genç adam Megan'ın yanında, arkadaşının elini tutarak sorar:

"Eğer her şey yolunda giderse, uranyum, akım kapasitörü, zaman döngüsü her neyse—hepsi bittiğinde ne olacak?"

Michael onun "Megan ve bana ne olacak?" demek istediğini biliyor, cevaplar:

"Senin deyiminle uranyum olarak kullanılmamış olan meleklerin ölümlü bedenleri yaşamaya devam edecek. Bedenleri değil, onları ödünç alan ruhları ortadan kaldırıyoruz. Megan kalacak, ama Ay ve Sırlar meleği yok olacak. Meleklerin var olduğunu bile hatırlamayacaksınız Sam."

Sam başını salladığında Michael bir süre daha onun başka bir şey sorup sormayacağını merak ederek bekler, ama sıradaki soru Sam'den değil Wallace'dan gelir.

"Peki ya diğerleri? Lucifer'in yarattıkları, Kaia, Faye?"

Catrin bunu duyunca gerilirken Michael sakin, cevaplar:

"Onların ruhu bize bağlı değil. Biz yaratmadığımız gibi yok da edemeyiz—"

"Bütün bu zaman döndürme olayının ne anlamı var öyleyse!?"

Wallace'ın öfkesine karşılık Michael hala sakin ve dik, açıklar:

"Bizim gücümüzün yettiği tek şey yeryüzünde ölümlü bedenlerde yaşayan meleklerin yarattığı karmaşayı silerek insanlığın omzundaki yükü almak. Sadece Kaia'nın varlığı değil, yarın gün doğduğunda savaşlar da devam edebilir ve edecek. Şu durumda meleklerin varlığı insanları güçsüz bırakıyor, onları tehlikeye sokuyor. Onları koruyacak yeni bir nesil gelene kadar insanlığa yardım edebilecek ne varsa

yapmak zorundayız. Amacımız bütün karanlığı temizlemek değil, istesek bile yapamayız. Tanrı'nın yarattığı vicdan ve bilinci biz kontrol edemeyiz, yasaklıyız. Ama kendi soyumuzun kaderini değiştirmek insanları ışığa çıkartacaksa, o riski almak için yaratıldık, yapacağız."

Sorular ve cevaplar tükendiğinde sessizlik yine varlığını belli eder, Michael yeryüzündeki bütün melek nesilleri içinden seçilmiş en kıymetli güçlere bakarken duru sesiyle konuşur:

"Biraz dinlenin, düşünün, bir saat sonra tekrar toplanalım..."

Michael'in sesiyle birlikte melekler teker teker ayaklanıp iki katlı evin içinde bir yerlere kaybolurken en son Allegra ve Michael de salonda Catrin ve Dante'yi yalnız bırakarak odadan çıkarlar.

{ Secret Garden - In Our Tears }

Salonun bitişiğindeki çalışma odası sabah güneşiyle aydınlanıyorken yere kadar uzanan pencerelerin yanında Conrad hayal gibi güzel bir sonbahar gününü izliyordur. Michael ve Allegra odaya girdiğinde Conrad onlara dönerken Dört Büyükler'in en genci, ruhları bedenlerine koyan Öz Noktalarının sahibi Michael, Ruh Toplayıcı'ya bakarak konuşur:

"Azrael senin artık yukarı çıkmamanı istedi Conrad."

Conrad kaşlarını çatarken Allegra da bunu beklemiyor, yanındaki Michael'e bakar. "Ne demek oluyor bu?"

Michael gülümser. "Eğer Catrin kabul ederse, ki onu tanıyorum, kimse yanaşmasa bile o tek başına her şeyi düzeltmek için ruhunu feda edecek, Azrael Conrad'ın da burada kalmasını istiyor."

Conrad hiçbir şey söyleyemiyorken Allegra şaşkın, gözleri parlayarak titrek bir sesle sorar:

"Burada, aşağıda, canlı olarak?"

Michael başını sallar, ama o sırada Conrad sorar:

"Azrael ne olacak? Ben olmadan nasıl..."

Conrad, Allegra'nın bakışlarını gördüğünde lafını bitirmeden sessizleşirken ona bakan Masumiyet Meleği gözlerini kaçırarak kollarını kendine sarar.

"Allegra, öyle demek istemediğimi biliyorsun—"

Allegra güneşin vurduğu yüzünde parlayan gözlerini Conrad'a çevirerek hafifçe gülümser. "Elbette biliyorum. Azrael senin için çok değerli, asla inkar etmedim, sadece şaşkınım, birazdan geçer..."

Conrad iç çekerek başını sallarken tekrar Michael'e bakar. "Azrael benim burada kalmamı istiyorsa artık bir elçiye ihtiyacı yok demektir. Bir daha aşağı inmeyecek, değil mi?"

Michael başını iki yana sallar. "İneceğini sanmıyorum."

"Yukarıda kalmaktan nefret ediyor..."

"Yıllar önce de aşağıda kalmaktan nefret ederdi, alışacaktır."

Conrad umutsuzca gülümseyerek derin bir nefes alır ve tek eliyle alnını sıvazlarken Allegra'nın usul sesini duyunca başını kaldırır.

"Aşağıda kalmak istemiyorsan, kalmak zorunda değilsin Conrad."

Ölü adamla, melek kız kısa bir an için bakışırken Conrad onun gözlerindeki hüzünü görüyor, ama söylediklerini gerçekten mana ettiğini de biliyorken başını eğer...

*

12 Eylül 1986

Sarı bir okul otobüsü geniş bahçeli bir evin önüne yanaşır ve kapılarını açarken 8 yaşındaki Allegra saçları uçuşarak merdivenlerden zıplayarak iner.

"Yarın görüşürüz Allegra."

"Görüşürüz Monty!"

Küçük kız, otobüs şoförüne el sallayarak döner ve çantası sırtında sallanarak eve koşarken dış kapının aralık olduğunu görünce içeri girer. "Anne! Ben geldim—"

Allegra çantasını çıkarıp kapının yanına bırakır ve salona girecekken bir anda babası önüne çıkıp ona sarılarak geriletirken Allegra gülerek babası Schuyler'ın kollarına tutunur. "Baba neden erken geldin—yavaş, düşüreceksin!"

"Allegra, tatlım, beni dikkatlice dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

Babasının kızarmış mavi gözlerini gören Allegra'nın gülüşü solarken küçük kız usul bir sesle sorar:

"Ağladın mı sen baba?"

Schuyler soruya cevap vermeden kendi söyleyeceği şeyi anlatmaya devam eder:

"Bebeğim, bugün kötü bir şey oldu—"

"Ne oldu? Anne!"

"Allegra annen—"

Allegra sanki o anda anlamış, babasının kollarını iterek salona koşarken ağlamaklı bir sesle içeri seslenir:

"Anne!? Anne neredesin—"

Allegra içerdeki Conrad'ı gördüğü anda nefesi kesilerek minnacık bir ses çıkarır ve olduğu yerde kalakalırken yemek masasının yanında yere yığılmış olan annesini gördüğünde bir an durup sonra avazı çıktığı kadar bağırır.

Küçük kızın çığlığı bütün evi doldururken Conrad atmayan kalbi sızlayarak onun dehşet dolu haykırışına bakıyor, ama ona dokunamıyorken birazdan Schuyler gelip kızına arkasından sarıldığında Allegra hala bağırıyor, ağlayarak babasının ellerine vurur. "ANNE! ANNEM—ANNEM!"

Nadia cansızca yerde yatıyorken Schuyler kızını tutmaya çalışıyor, ama Allegra sürekli çırpınıyorken sonunda babası onu serbest bıraktığında Allegra koşturarak annesinin baş ucuna çöker, küçük ellerini onun siyah saçlarına koyarken ağlayarak annesine fısıldar:

"Annecim? Annecim, lütfen ölme—Conrad! Annem öldü!"

Conrad bir anda kendine seslenilmesiyle kaskatı kesilirken Allegra annesinin başına sarılmış, ağlayarak ayaktaki Ruh Toplayıcı'ya bağırır:

"Geri gelecek, değil mi!? Gelecek! Ben nasıl görmedim!? Hiç anlamadım Conrad! Neden anlamadım!?"

Ayaktaki adam yerdeki küçük kıza annesinin ruhunun parçalandığını, bir daha geri dönmeyeceğini ve sonsuza kadar ayrıldıklarını anlatacak kadar güçlü değil, sadece başını iki yana sallarken Allegra olduğu yerde biraz daha çökerek annesinin yanına yığılır. Conrad onu tutup kaldırmak için atılır, ama Schuyler ondan önce davranmış, neredeyse uçarcasına kızının yanına gelir ve onu yerden kaldırıp sımsıkı sarılırken ikisi odadan çıktıklarında Conrad ellerini alnına bastırarak yere çöker, iki büklüm olur ve hayatında ilk defa bir melek için gözyaşı döker...

Allegra birkaç saat sonra ancak sakinleşebilmiş, ev akrabalarla ve bir sürü melekle dolmuşken herkes küçük kızın uyuduğunu sanıyordur, ama Allegra uyanık, odasında pencerenin önüne tünemiş, geceyi izliyordur. Birazdan küçük kızın karşısına Conrad otururken Allegra'nın yaşlı gözleri ay ışığında birer kristal parçası gibi parlayarak ölü adama bakar. "Annemi o öldürdü, değil mi? Şeytan."

Conrad başını sallar, Allegra da titrek bir iç çekişle başını sallarken artık ağlamıyordur. "Ben kimin kızı olacağım?"

"Daha çok uzun yıllar yaşayacaksın, onu düşünme—"

"Ama yeniden doğduğumda annem artık olmayacak. Ben doğmak istemiyorum Conrad."

"Şimdi böyle düşünüyorsun, ama yarın daha iyi olacak. Sonraki gün biraz daha iyi, sonraki biraz daha. Sonra büyüyeceksin, her şey daha farklı görünecek."

Allegra başını iki yana sallar. "İstemiyorum. Azrael'e söylesem beni de senin gibi yapar mı?"

Conrad şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Allegra konuşur:

"Ben de büyüdüğümde senin gibi olursam hiç ölmem, hem belki o zaman sana sarılabilirim."

"Allegra benim gibi olmak istemezsin—"

"İsterim. Herkes seni çok seviyor. Azrael, babam, annem, diğer melekler...Ben de çok seviyorum, o yüzden senin gibi olacağım. O zaman hiç yalnız kalmam, çünkü ikimiz de ölmeyiz."

Conrad belli belirsiz gülümserken Allegra ağlamamak için kendini zor tutuyor, sesi titreyerek konuşur:

"Babam da yaşlanıp öldüğünde o zaman yapayalnız kalacağım. Bir daha doğduğumda o yanımda olmayacak, başka insanlar ailem olacak, ben babamı hatırlamayacağım bile..."

"Bunları düşünme, daha çok var Allegra—"

Allegra ağlayarak yüzünü dizlerine kapatırken Conrad ellerini ona uzatır, ama zaten yeterince acı çeken masum meleği daha fazla acıtmak istemezken bir an sonra Allegra başını kaldırıp ona atıldığında Conrad refleksle onu tutar. "Allegra—"

Allegra küçücük bir ses çıkararak canının acısını belli ederken Conrad onu bir an daha tutar, sonra gördükleriyle gözleri büyüyerek küçük kızın başını öperken ona karşı bütün meleklerden daha dayanıklı olan Masumiyet Meleği artık daha fazla dayanamayacağını anladığında Ruh Toplayıcı'yı bırakır.

Conrad onun titreyerek pencerenin yanında duvara yaslanarak yere çökmesini izlerken Allegra ona bakıyor, fısıltıyla sorar:

"Yine kötü bir şey gördün, değil mi?"

Conrad başını iki yana sallarken Allegra da aynı şekilde başını sallar. "Yalan söylüyorsun. Yine kötü bir şey olacak. Tıpkı annemin ölmesi gibi. Onu da görmüştün, ama bana hiç söylemedin, değil mi? Yine söylemiyorsun—"

"Kötü olduğu için değil, Arela yasakladığı için söylemiyorum. Ne gördüğümü düşünme Allegra, hadi, biraz uyu. Yarın çok daha iyi olacaksın, söz veriyorum."

Allegra başını sallar, ama Conrad'ın söylediği hiçbir şeye inanmadığı belli, boş bakışlarla gidip yatağına yatarken artık üzerini örtecek bir annesi olmadığı gerçeğiyle yorganının altına girip sarılır ve gözlerini kapatırken hep yanında olan meleğe iyi geceler diler.

"İyi geceler Conrad..."

*

6 ay önce

Allegra ofisindeki bilgisayarı kapatıp çantasını alır ve son bir kez bir şey unutup unutmadığını kontrol ederek kapıya giderken asansörlerin yanında Conrad'ı gördüğünde duraksar. Karanlık ofis katında ikisinden başka kimse yokken Allegra diğer masaları geçerek dış kapıdan çıkar ve asansörlerin önünde Conrad'ın yanına gidip kollarını kavuşturarak karşısındaki uzun boylu adama bakar.

"Kötü bir haber vermek için geldin, değil mi?"

Conrad başını sallar. "Allegra bu akşam babanı kaybettik."

Allegra gözleri dolarak başını çevirirken sağ elinin parmaklarını dudaklarına bastırarak yutkunur, sonra burnunu çekerek derin bir nefes alıp tekrar Conrad'a bakar. "Lucifer, değil mi? Yine o."

"Bir tek Schuyler değil, tüm neslin ruhları parçalandı. Divan Catrin ve Biana'nın nesillerini topluyor, güçleri geri verilecek."

Allegra gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerek başını sallar. "Anlıyorum..."

"Polisler babanın diğer melekleri öldürüp sonra da intihar ettiğini düşünüyorlar. Seni de ifade vermek için arayacaklardır."

Allegra bunu duyunca bir anda bütün sağlam ifadesi kırılarak ellerini yüzüne kapatırken Conrad da acıyla kaşlarını çatarak ona bakar. "Çok üzgünüm..."

Omuzları sarsılıyorken Allegra başını sallar elleriyle gözlerini silerek tekrar Conrad'a bakar. "İkimiz de böyle bir şey olmasını bekliyorduk. Hatta sen biliyordun, değil mi?"

"Allegra—"

"Artık oldu Conrad, söylemen bir şeyi değiştirmeyecek. Biliyordun, değil mi?"

Conrad bir an için sessiz kalırken hemen sonrasında başını sallar. "Gördüklerim mutlaka olacak şeyler değildi—"

"Biliyorum, senin suçun değil. Sadece duymak istedim."

Ruh Toplayıcı başını sallarken Allegra uzanarak onun elini tutar ve keskin acıyla kaşlarını çatarken Conrad elini çekmek ister. "Canın yanıyor, bırak—"

Allegra bırakmaz, aksine Conrad'ın diğer elini de tutarken gözlerini kapatarak derin bir nefes alır. Conrad onun acıyla baş etmesini izliyorken geriler. "Allegra yapma—"

Allegra berrak renkli gözlerini açarak karşısındaki adama bakarken usul bir sesle sorar:

"Annem öldüğünde sana sorduğum soruyu hatırlıyor musun?"

"Azrael seni asla benim gibi yapmayacak—"

Allegra bunun üzerine ilerler ve kendini Conrad'a yaslayarak bastırırken Ruh Toplayıcı kaçmak için bir adım daha geri atar ama sırtı duvara yaslandığında kaçacak bir yeri olmadığını anlamış, korkuyla Allegra'ya bakar. "Allegra çekil."

"İtebilirsin—" Allegra karnına giren acıyla kasılırken yine de güçlü, hafifçe gülümser. "İlk defa doğduğumdan beri bana o kadar çok dokundun ki artık bağışıklık kazandım Conrad—"

"Daha fazla dayanamazsın, çekil—"

Allegra o anda uzanarak Conrad'ın dudaklarını örterken Ruh Toplayıcı gözlerini yumar, Allegra kasılırken yine de karşısındaki adamı öpüyor, bir an sonra Conrad da ona karşılık verdiğinde genç kadın ne yazık ki daha fazla dayanamaz ve ölü adamı iterek geri çekilip yere çöker. Conrad da Allegra'nın karşısında yere çökerken az önce ruhu neredeyse bedeninden sökülen melek, ellerini sert zemine bastırıyor, derin nefesler alıyordur. "Lucifer kazanıyor Conrad—kazanıyor ve ben artık bunu yaşamak istemiyorum."

"Lucifer kazanmayacak, hiçbir zaman—"

Allegra sinirle gülerek Conrad'ın lafını keserken başını kaldırarak ona bakar. "Tıpkı küçükken Azrael'in bana anlattığı o masallardaki gibi. Bir melek soyu daha şeytana uyan insanların yüzünden bitiyor—"

"Azrael sana onları asla anlatmamalıydı."

Allegra başını iki yana sallar. "Azrael beni olabileceklere karşı uyarmasaydı, sen beni babamın neslinden uzaklaşmaya ikna etmeseydin bugün ben de ölecektim Conrad. O masallar benim hayatımı kurtardı."

"Ama sen hala ölmek istiyorsun."

Allegra iç çekerek ellerini yerden çekip doğrularak dizleri üzerinde otururken omuzları çökmüş bir şekilde başını iki yana sallar. "Ölmek istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istemiyorum."

"Ben buradayım."

Allegra gülümser. "Ölme tehlikesi geçirmeden sana sarılamıyorum bile Conrad."

"Benim gibi olmana asla izin vermem. *Asla.* Sakın aklından bile geçirme. Azrael de kabul etmeyecek."

"Bana dokunabilmenin, benimle birlikte olabilmenin nasıl olacağını hiç merak etmedin mi? Bunca zaman, her hayatımda yanımdayken, en kıdemli meleğin kızını her adımında takip ederken, arkadaş olduğumuz *asırlar* boyunca hiç bana gerçekten dokunmayı istemedin mi Conrad?"

Conrad yutkunarak sessiz kalırken Allegra tüm güzelliğiyle daha da gülümser. "Ben seninle beraber olmak istiyorum. Meleklik ya da sonsuz hayat umrumda değil. Zaten bu seferden sonra bir daha doğamayacağız, sen de biliyorsun—"

"Kimse öyle bir şey olacağını söylemiyor."

Azrael'le gereğinden fazla sır paylaşmış olan Allegra karşısındaki adama bir bakış atarken Conrad iç çekerek konuşur:

"Bir çıkış yolu bulunacak. En güçlü melekler tekrar bir araya geliyor."

"Ya bulunamazsa? Ya bu sefer öldüğümde sonsuza kadar gidersem? Pişman olmayacak mısın?"

Conrad, bakışları kararak sessizleşirken Allegra onun ne gördüğünü tahmin edebiliyor, başını sallar. "İyi düşün. Yolun sonuna geldiğimizde ben seninle olmak için ne gerekirse yaparım, o zaman lütfen bana hayır deme. Olur mu?"

Ruh Toplayıcı kararsızca başını sallarken Allegra ellerini yere bastırarak ona tekrar uzanır ve havadan bile hafif bir dokunuşla dudaklarını öperken daha fazlası için gücü yok, ayrılarak tekrar yere oturur...

*

Michael ikisinin sessizliği arasında kalmış, Conrad'a bakarken sorar:

"Azrael'in sana seçim hakkı tanıyacağını sanmıyorum, ama elbette yine de düşünebilirsin."

Conrad başını kaldırarak Michael'e bakar ve hafifçe gülümseyerek başını sallarken sarışın melek ortadan kaybolduğunda Allegra ve Conrad yalnız kalırlar. Allegra ilerler ve pencerenin yanında Conrad'ın hemen karşısına yaslanırken gülümser.

"Yukarda kalmak istersen de problem değil, Azrael'i beni de alması için ikna ederim—"

"Hayır."

Allegra kollarını kavuşturarak gülerken başını eğerek iki yana sallar. "Hala aynı yerdeyiz, değil mi?"

"Kalacağım. Azrael'i hiçbir şey için ikna etmene gerek yok."

Allegra bunu duyunca başını kaldırırken gülümsemesi saf bir hayret halini almış, karşısındaki adama bakarken Conrad gülümser. "Lucifer'in kazanamayacağını söylemiştim, değil mi?"

Allegra mutlulukla gözleri dolarak gülerken kollarını çözer ve Conrad'a uzanırken Ruh Toplayıcı bu sefer kapana kısılmadan önce duvardan çekilerek kenara kaçar. "Hayır, iş bitene kadar dokunmak yasak. Gücünü harcayamazsın."

Allegra gülerek başını sallar. "Tamam, anlaştık."

{ Sarah Dawn Finer – You Were Meant For Me }

Sam, yanında uzanan Megan'ın uyuyakaldığını görünce derin bir nefes alır ve yavaş hareketlerle yataktan sıyrılıp onun üzerini örter, sonra ağırlığı yokmuş gibi sessiz adımlarla odadan çıkıp kapıyı kapatırken diğer odaları teker teker dolaşmaya başlar.

Bir odada Biana, Dorian ve Drea'nın tartışma sesleri geliyorken Sam onları geçer, bir diğerinde Benn, Patrick ve Adia hiçbir şey yapmadan televizyon izliyorken Sam onlara el sallar.

"Sam, gelsene..."

Sam ekrana bakıp gülümser ve başını iki yana sallar. "Siz keyfinize bakın, ben Isabel'i arıyorum."

Adia gülümserken Sam onların kapısını biraz daha çekerek ilerler, yan odada Veronica ve Lucas tartışıyorken arada üçüncü birinin sesi de duyuluyordur, Sam onun Wallace olduğunu tahmin ederek onları da es geçerken sol yanında kalan odanın aralık kapısından Mace ve Madeline'in öpüştüğünü görünce hızlı adımlarla onları rahat bırakıp yoluna devam ederken merdivenlerden çıkan Vien, Karin ve Rose'u görünce gülümser.

"Bayanlar..."

Karin ve Vien gülümserken Rose sorar:

"Nereye gidiyordun?"

"Isabel'i arıyorum, gördünüz mü?"

Karin eliyle alt katı işaret eder. "Alt katta da bir misafir odası var, merdivenlerin arkasında kalıyor, orada."

Sam teşekkür ederek hızlı adımlarla merdivenleri iner ve biraz sonra misafir odasının kapısında dururken elini yumruk yaparak kapıyı tıklatmak için uzanır, ama kararsız kalırken birkaç saat önce suratına kapatılan kapıyı hatırlar. Kıdemli Ölümlü tam vazgeçmiş, arkasını dönüp gidecekken odanın kapısı açılır ve Isabel görünürken Sam dönerek ona bakar.

"Isabel."

"Sam?"

Sam şöyle bir sağına ve soluna baktıktan sonra tekrar Isabel'e döner. "Ben de seni arıyordum."

"Bir şey mi oldu?" Isabel odadan çıkıp salona gidecekken Sam onu kolundan tutarak tekrar önüne alır.

"Olmadı, ama olacak. Bu sefer neremi kıracaksın bilmiyorum, ama önemli değil." Sam karşısındaki huysuz meleğe bir şey söylemek için fırsat bırakmadan dudaklarına eğilir ve onu az önce çıktığı odaya iterek öperken Isabel şaşkın bir ses çıkararak ona tutunur.

İkisi odaya girdiğinde Sam ayağıyla kapıyı ittirir, o sırada perdelerin sıkı sıkı kapalı olduğu oda dikkatini çekerken genç adam bir an için Isabel'den ayrılarak etrafına bakar. "Yine karanlık—"

Bu sefer Sam'in lafını Isabel'in dudakları keser ve ikisi ilk defa iki tarafın da bilinçli olduğu bir zaman ve mekanda öpüşür.

Isabel geri gidiyorken Sam onun üzerine yürüyor, birazdan odadaki yatak ikisini de durdururken dudaklar ayrılır, Sam karşısındaki narin meleğe bakarken Isabel dudaklarını ısırarak ellerini Sam'in ensesine dolar. "Megan nerede?"

"Neden böyle anlarda hep saçma sorular soruyorsun?"

"Daha önce hiç soru sormadım."

"Evet, doğrudan suratımı kırdın."

Isabel gülümserken Sam onun kıvrılan dudaklarını gördüğü anda tekrar ona eğilir ve ikisi arkadaki yatağa düşerken Isabel bacaklarını Sam'in bacaklarına dolayarak onu belinden kendine çeker. Sam altındaki kadının ellerini üzerinden çekip başının üzerinde birleştirirken dudaklarını onun boynuna indirir. Isabel başını çevirerek Sam'e yer açarken gülümsüyor, mırıldanır:

"Gün batımında her şey bitiyor olmasa biraz zor kabul ederdim."

Sam öptüğü yere gülümserken başını kaldırarak Isabel'in bakışlarını yakalar. "Yalan söylüyorsun ve gün batımında hiçbir şey bitmiyor, hepimiz kurtuluyoruz."

Isabel ellerini çekerek Sam'e sarılırken bir eli genç adamın sırtında gezerken diğeri saçlarını okşuyor, gülümser. "Öyle mi sayın Ölümlü?"

Sam başını sallar. "Öyle."

İkisi tekrar öpüşürken Isabel, Sam'in başını çevirerek genç adamın yanağını öper, Sam onun üzerindeki tişörtü sıyırıyorken eli pürüzlü bir şeye takıldığında başını eğer ve Isabel'in göğsündeki derin deliği gördüğünde irkilerek geri çekilmeye çalışır, ama Isabel parmaklarının arasında onun saçlarını sıkarken kulağına fısıldar. "Ne yazık ki sen hiçbirini göremeyeceksin Sam."

Sam bir an sonra sırtına saplanan keskin bir şeyle kasılır ve altındaki Isabel onu iterek yanına düşürürken kalktığında sırtına hançer sapladığı zavallı ölümlünün suratına tüm gücüyle bir yumruk geçirip bayıltır.

Biraz sonra karanlık odada küçük bir alkışlama sesi duyulurken Isabel memnuniyetle gülümseyerek o tarafa döner, Kaia sessizce kıkırdarken Isabel'in yanına gidip onu çenesinden tutarak yüzüne bakar.

"Kim derdi ki bana ihanet eden böcek bir gün benim işime yarayacak..."

Kaia uzanarak Isabel'in dudaklarını öper, sonra onu hafifçe iterek gerilerken ellerini sallayarak kapıyı gösterir. "Uç böcek! Uç! Hepsini temizle!"

Isabel tişörtünü ve saçlarını düzeltip kapıya ilerler, içerdeki anahtarı alıp dışarı çıkar ve kapıyı kilitleyip anahtarı da cebine atarken etrafına bakarak odadan uzaklaşır...

*

2 saat önce

"Sakın buradan çıkmayın, benim arkamdan kapıyı kilitleyin. Neler olduğuna bakıp geleceğim."

Megan başını sallarken Sam itiraz ederek ayağa kalkar. "Ben de geleceğim."

Isabel onu ittirerek tekrar yerine oturturken Megan'a bakar. "Hemen döneceğim."

Megan ve Sam bekleme odasında otururken Isabel odadan çıkıp kapıyı kapatır, biraz sonra içerden kapının kilitlendiğini duyunca önüne döner ve uzun koridorda merdivenlere doğru giderken hala yangın alarmının sesi duyuluyor, insanlar koşuşturuyordur. Isabel kimseye çarpmamaya çalışarak ilerliyorken bir an sonra birisi onu kolundan yakalayıp hemen yanındaki malzeme odasına çekiştirdiğinde Isabel bağırarak kolunu kurtarmaya çalışır, ama suratına yapışan eterli bir bezle nefesi kesilirken hemen ardından göğsüne saplanan keskin bıçağı hissettiğinde çığlık bile atamadan kendinden geçer.

Kaia kollarında yığılan bedeni bir kenara atıp Isabel'in düşen cesedine bir de tekme atarken nefretle yerdeki meleğe bakar. "Sen mi beni alt edeceksin, böcek?"

Isabel kanıyorken Kaia mutlu bir iç çekişle yere eğilir, onu ters çevirerek başını tutarken parmaklarının ucuyla kalbinin üzerindeki yaradan biraz kan alıp tadına bakar ve dudaklarını yalayarak gülümserken biraz sonra eğilerek ölü meleğin dudakların örttüğünde Isabel içine dolan kara büyüyle gözlerini açar.

Kaia onun uyandığını fark ettiğinde geri çekilerek gülümser. "Beni diğer böceklerin saklandığı yerlere götüreceksin, tamam mı küçük böcek?"

Isabel başını sallayarak gülümserken tekrar Kaia'ya uzanır, ama Vampir Melek iğrenmiş bir ifadeyle başını çevirerek ayağa kalkar. "Giysilerini temizle, sonra da diğerlerinin durumuna bak. Çok fazla konuşma."

Isabel yine başını sallar ve yere tutunarak kalkar, başını eğerek göğsündeki yaraya bakarken biraz sonra bütün kan lekeleri yok olur ve Isabel sanki hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkar...

*

Isabel üst kata çıkmış, koridorda sessizce ilerliyorken Biana'nın sesini duyduğu odayı geçer, saçlarını eliyle toplayarak ensesinde tutarken dudaklarını kemirerek sağ tarafta televizyonun açık odayı seçer ve kapıya uzanırken içerdekiler Isabel'i gördüklerinde gülümserler, Adia sorar:

"Sam seni arıyordu, buldu mu?"

Isabel başını iki yana sallar. "Hayır, görmedim. Megan'ın yanına dönmüş olmalı..."

Adia da sesini çıkarmadan başını sallarken Isabel kapıyı kapatıp onların arkasında televizyona bakar. "Ne izliyorsunuz?"

Patrick ve Benn sırasıyla dizideki olayı anlatmaya başladığında Isabel etrafına bakar ve Benn'in silahını koltuğun arkasındaki bir sehpanın üzerinde gördüğünde gülümser, sonra tekrar televizyon izleyen üçlüye dönerken odada ondan başka kimsenin bilmediği dilde bir şey fısıldadığında Patrick'in havadaki eli kucağına düşer, Benn oturduğu yere yığılırken Adia'nın da başı Patrick'in dizine düşerek uykuya dalar.

Isabel onların bilinçsiz hallerine bakıyorken az önce Sam'in sırtında bıraktığı hançerin bir benzeri elinde belirir ve genç kadın hiç duraksamadan önce Benn, sonra Patrick, en son da Adia'nın kalbine keskin bıçağı saplayıp çıkarır. Üç melek kanayarak biraz sonra sonsuza kadar kaybolurken Isabel hançeri bırakıp Benn'in silahını alarak odadan çıkar.

Kapının dışında Kaia onu bekliyor, eliyle koridorun sonundaki başka bir odayı işaret edip kaybolurken Isabel silahı beline sıkıştırıp tişörtünü de üzerine kapatarak o odaya ilerler. İçerde Karin ve Vien, ağlayan Amanda'yla konuşuyorken Rose da ona bir bardak su götürüyor, Isabel'i gördüğünde buruk bir gülümsemeyle iç çeker. Isabel ağlayan Amanda'ya bakarak neler olduğunu sorarken odanın kapısını kapatır...

Delialona dalgınca merdivenleri çıkıp kollarını kendine dolayarak koridorda dolaşırken odalardan gelen sesleri dinler. Biana ve Dorian'ın konuşması, Wallace ve Lucas'ın atışması derken sonunda televizyon sesi gelen odaya vardığında kapıyı tıklatarak açar ve içeri girer. "Biraz burada takıla—aman tanrım..."

Delia kapının kolunu kırarcasına sıkarak karşısındaki manzaraya bakıyor, Benn, Patrick ve Adia tıpkı uyuyormuş gibi kanlar içinde cansızca oldukları yere yığılmış, hala kanıyorken onları izleyen melek bir an sonra uyanır ve koridora çıkarak bağırır:

"YARDIM EDİN!"

Delialona'nın sesiyle kapılar açılıp herkes odalardan çıkarken onları duymuş olan Isabel de diğer bir hançeri Amanda'nın göğsünden çıkarıp etrafına bakar. Vien, Karin, Rosalind ve Amanda'nın cansız bedenleri yere serilmişken Isabel hançeri onların arasına atıp ortadan kaybolur.

Biraz sonra Isabel'in ayrıldığı odanın kapısı açılıp Mace içeri dalarken onun arkasından yerdeki cesetleri gören Madeline gözlerini kapatarak başını çevirir. Biana onları geçerek ilerler ve yere eğilip Karin'in tişörtünü sıyırarak karnına bakar. Doğum ve Saflık meleğinin öz noktası silinmiş, kalbinden sızan kandan başka teninde hiçbir iz yokken Biana onu bırakıp doğrulur. "Davetsiz bir misafirimiz var, herkes bir araya gelsin, uyuyanları uyandırın."

Herkes bir diğerini bulmak için koşuşturmaya başlarken Megan da sesleri duymuş, odasından çıkıyordur. "Neler oluyor? Hey," Megan uzanarak Veronica'yı kolundan yakalar. "Neler oluyor?"

"Megan, Sam nerede?"

Veronica'nın endişeli ifadesiyle Megan ondan on kat daha fazla korkuyla dolarak başını iki yana sallar. "Bilmiyorum! Uzanmıştık, buradaydı, sonra ben uyuyakalmışım—Veronica neden—" O anda Megan karşısındaki odanın açık kapısından içerdeki Adia, Patrick ve Benn'i görmüş gözleri büyüyerek şokla Veronica'nın koluna asılır. "Aman tanrım, aman tanrım—SAM!"

Megan herkesi iterek merdivenlere koşarken her adımda bağırır. "SAM! SAM NEREDESİN? SAM!"

Kapılar çarpılır, melekler toplanır, en sonunda Megan alt kattaki misafir odasının kapısına asılırken kilitli olduğunu görünce bağırır. "Birisi yardım etsin! Kapı kilitli!"

Megan'ı duyan Mace onu kenara itip kapıyı omuzlar, ilk seferde açamaz, ama ikinci seferde tüm gücüyle bağırarak kapıya yüklenirken kiriş çatlar, kapı açılırken Megan yatakta kanlar içinde yığılmış olan Sam'e koşar. "SAM! Sam, Sam—aman tanrım, yardım edin, lütfen!"

Mace, Megan'ı çekerek yataktan kaldırıyorken Dante, Sam'i yüzüstü çevirip sırtındaki yaraya bakıyordur. O sırada Conrad içeri girdiğinde Megan korkuyla bağırır. "Hayır! Ölemez—"

Conrad elini kaldırarak başını iki yana sallar. "Sakin ol Megan, onun için gelmedim."

Ruh Toplayıcı yatağa yaklaşırken Megan sanki onun az önce ne dediğini duymamış gibi çıldırmış bir şekilde Mace'in kollarından kurtularak Conrad'a atılır. "HAYIR! DOKUNMA ONA!"

Conrad'ın üzerine düşen Megan acıyla bağırıp çekilirken Ruh Toplayıcı da ellerini kaldırarak uzaklaşır. "Tamam! Kimseye dokunmuyorum!"

Ruh Toplayıcı'nın arkasındaki Allegra etrafına bakıyor, melekleri sayıyorken odanın dışına çıkıp en son Paul'ü de saydığında tekrar etrafına bakarak sorar:

"Isabel nerede?"

Sam'le ilgilenmeyenler Allegra gibi etraflarına bakarak Isabel'i görmeye çalışıyorken bir an sonra Paul başını çevirip Isabel'in koridorun sonunda Allegra'ya doğrulttuğu silahı görünce atılarak Allegra'yı iter. "Isabel, silahlı—"

Paul'ün sesi göğsüne saplanan bir kurşunla kesilirken onun ittirdiği Allegra da başını trabzanlara çarpar ve kendini kaybederken evi saklayan ilüzyon çözülür, melekler kendilerini bir anda açık taşlık alanda bulurken bölgeyi tarayan helikopterler etraflarında dönmeye başlar, askerler dört bir yanlarından saldırırken kıyamet tekrar tekrar kopar...

{ Hans Zimmer - Tennessee }

Bütün o karmaşanın ortasında Catrin yerden doğrulur ve etrafına bakarken bir an sonra yanında Michael belirdiğinde onun koluna asılır. "Yap, şimdi!"

"Hangisini!?"

"Zamanı döndür, biz hazırız."

Michael kimlerin hazır olduğunu soracakken onu gören melekler, Dante, Sofie, Biana, Dorian, Drea, Madeline ve Mace o tarafa geliyordur. Michael onların arkasında kalan diğerlerinin bulabildikleri her şeyle etraftan gelen arabalara saldırmasını izliyorken her şeyin ortasında Paul ve Sam kalmış, onların başındaki Eliza ve Megan bağırarak kollarına yapışan askerlerden kurtulmak için çabalıyordur.

Michael her şeyi gördüğü o kısa andan sonra dönerek elini toprağa uzatır ve göz alıcı bir kılıç yerden yükselerek eline gelirken Gabriel'in ölümünden sonra Dört Büyükler'in en aydınlığı olarak kalan güçlü melek kılıcını kaldırır. Catrin güneşte parlayan metale bakıyorken Michael birazdan onu hızla göğsüne, tam öz noktasının üzerine indirdiğinde Catrin gözlerini yumar ve arkaya, Azrael'in kollarına düşer.

Michael'in kılıcı Güneş ve Mucize'nin kalbine girdiği anda etrafı kör edici bir ışık kaplarken ruhunu teslim eden meleklerin de gücüyle her şey yavaşlar, bütün sert çizgiler kaybolur, sesler söner ve tek görülen şey saf bir beyazlık olurken Catrin tekrar gözlerini açtığında buz gibi sulara düştüğünü hisseder...

*

Bir zamanlar upuzun sarı saçları olan, güneşten de parlak ruhuyla meleklerin mucizesi olan genç bir kız, Güneş ve Mucize meleği Naysa, serin sularda dönerken etrafına bakar ve onunla birlikte berrak suyun içinde yüzen bir başka güçlü ruhu görür. Elian suyun içinde dönüyor, ellerini Naysa'ya uzatıyor, yakışıklı yüzü gülümsüyorken Naysa da ona ulaşmak için kendini ileri iter, ama Elian geri çekilerek başını yukarı kaldırır.

Yukarı çık Naysa, güneşe çık, parla...

Naysa başını kaldırarak çok uzakta gibi görünen yüzeye bakarken tekrar Elian'a döndüğünde suyun içinde yapayalnız olduğunu görür. Sarı saçlı melek etrafında döner, döner, döner...ama kimse ona yardıma gelmezken yapabileceği tek şeyi yapar ve başını kaldırarak yukarı doğru yüzmeye başlar...

*

Catrin gözlerini tekrar açtığında yine Michael'i görürken başını çevirir ve etrafındaki beyazlıkta parlayan kızıl saçlar dikkatini çekerken elini oraya uzatır. "Althea..."

Althea güzeller güzeli yüzünde mutlu bir gülümsemeyle yaklaşır ve Catrin'in elini tutarken berrak sesiyle konuşur. "Her şey çok güzel olacak, sakın korkma."

"Faye... Onu kurtarın, kızımı—Althea, kızımı kurtarın."

Althea başını sallar ve Catrin'in elini öperek kalbine bastırırken Güneş ve Mucize derin bir nefes daha alarak tekrar gözlerini kapatır...

*

Naysa kollarını yukarı uzatıp kendini derin sularda itiyorken biraz sonra başı suyun üzerine çıktığında derin bir nefes alır ve parlak güneşte etrafına bakarken aslında kıyıya ne kadar yakın olduğunu görür. Birazdan Güneş Meleği'nin ayakları yere değerken suda yürüyerek bembeyaz kumlara çıkar.

Güneş hiç olmadığı kadar parlak, hava temiz, burada hiçbir kötülük yokken Naysa bembeyaz kumlarda yürüyor, etrafına bakarak gülümser ve birazdan tanıdık bir ses duyduğunda heyecanla o tarafa bakar.

"Naysa'm, güneşim..."

Naysa gözleri dolarak eteklerini toplar ve tüm gücüyle Elian'a koşarken bir an sonra atılarak onun boynuna sarıldığında Elian da onu sımsıkı tutar. İkisi sarılır, döner, güler ve tekrar sarılırken Naysa onun ellerinden tutarak etrafına bakar. "Burası neresi Elian?"

Mavi gözlü güçlü melek de onunla birlikte uçsuz bucaksız denize ve bembeyaz kumlara baktıktan sonra gülümseyerek tekrar Naysa'ya döner. "Cennet olmalı..."

Naysa da yüreği hafifleyerek başını sallarken tekrar Elian'a sarılır ve başı onun göğsündeyken gözlerini kapatarak mırıldanır:

"Cennet, benim cennetim..."

*

Etrafındaki yedi melekten sonra Catrin'in cansız bedeni Azrael'in kollarına yığılırken bir sonraki gün hiçbir şey aynı olmamak üzere zaman değişiyordur. Az önce meleklere saldıran askerler şimdi ne yapacaklarını unutmuş gibi geri çekiliyor, etrafa yayılan toz ve duman çöküyorken Azrael kollarındaki Mucize'yi bırakarak doğruluyordur.

Birazdan bütün arabalar, evler, askerler, silahlar ve helikopterler sanki buhar olup uçmuş gibi kaybolurken Azrael, Megan'ın başında durduğu Sam'in yanına gelir. Megan, Ölüm'ün onlara yaklaştığını görünce Sam'in göğsüne kapanır ve sarsılarak ağlarken Ölüm Meleği bir an yarın artık melek olmayacak meleğe bakar, sonra zamanın başından beri gördüğü en canlı, en cesur ölümlüye döberken gülümser.

"Bu sefer izin vermeyeceksin, değil mi?"

Azrael başını çevirerek yanına çöken Calden'e bakarken başını iki yana sallar. "O hatayı sende bir kez yaptım."

Calden sanki hala yaşıyormuş gibi ilk defa Azrael'in yanında rahatlıkla gülerken Ölüm Meleği tekrar Sam'e döner, uzanarak genç adamın başına dokunurken Sam derin bir nefes alarak gözlerini açar...

*

Melekler ölüyor, zaman değişiyorken ne aydınlık ne de karanlığa ait olan bir melek, güneşin en güzel parladığı yerde, yüksek bir binanın tepesinde dünyaya bakıyordur. Faye yüzüne vuran rüzgarla siyah saçları uçuşarak yürüyorken omuzlarına sardığı beyaz şala daha da sarılır ve yolun sonuna geldiğinde önündeki yükseltiye bakar, sonra yavaşça bir adım atıp çatının en ucuna gelirken başını eğerek bir an sanki hiç yaşam yokmuş gibi duran bomboş sokaklara bakar.

Serin rüzgar Faye'in beyaz eteklerini uçuruyorken bir zamanlar adı efsane olan, meleklerin kurtuluşu olacak denilen genç kadın şimdi kayıp, çaresiz ve ruhsuz, derin bir nefes alırken onu tutmaya çalışan rüzgara inat kendini aşağı bırakır...

*

Eliza göz kamaştıran ışığın ardından kendini karanlık bir odada bulmuş, şimdi yere tutunarak doğruluyorken diğer elinde duran silaha bakar ve kaşlarını çatar.

"Her şey değişmeden önce son bir şey kaldı, eğer bunu başarabilirsen isteğin bizim için emir olacak Eliza."

Eliza karşısındaki Calden'e bakıyorken başını iki yana sallar. "Ne demek istediğini anlamıyorum..."

Calden başını çevirir ve arkasındaki odada yerde acıyla kıvranan melekleri gösterirken konuşur:

"Onları bu hale getiren insanlara zarar vermeden hepsini bu binadan çıkarttığında test bitecek. Çok şey istemiyoruz, sadece hepsinin güneşi görmesi yeterli—"

"Ne testi? Ben bir şey istemedim!"

Calden tekrar ona baktığında kaşlarını çatar. "Emin misin? Raphael'in seni bırakmaması için yalvardığını hatırlıyorum."

Raphael'in adını duyduğunda Eliza derhal uyanırken sorar:

"Bunun onunla ne ilgisi var!?"

"Eğer senden istediğim şeyi yapmazsan bugün bittiğinde bir daha Raphael'i hatırlamayacaksın Eliza. Bir ölümlü olacaksın, bunu mu istiyorsun?"

Eliza dehşetle Calden'e bakıyorken genç adam gülümsediğinde Bencillik ve Kibir meleği onun ne yapacağını anlamış, kendi kendine mırıldanır:

"Beni yukarı alacaksınız..."

Yüce Divan Başkanı başını sallarken eliyle arkasındaki insanları gösterir ve ortadan kaybolurken Eliza eline verilen silahı daha sıkı kavrar...

*

Conrad bir binanın merdivenlerini hızla çıkıyor, onun arkasından da Allegra koşturuyorken ikisi birlikte bir kapıyı iterek çatı katına çıktıklarında Allegra uçtan kendini bırakan Faye'i işaret ederek bağırır, Conrad o anda atılarak Faye'in havalanan şalını tutarak çeker.

Kendini bırakan Faye omuzlarındaki kumaşın çekildiğini hissettiğinde refleksle kumaşa tutunur ve hızla geriye düşerken başı yere çarpmadan Conrad onu yakalar.

Faye düşmeden önce sımsıkı kapattığı gözlerini açarken ona eğilmiş olan Conrad'ı gördüğünde titreyerek kesik bir nefes alır. "Bitti mi?"

Conrad başını iki yana sallar. "Hayır bizimle geliyorsun Faye."

Faye kaşlarını çatarak Conrad'a bakar. "Sizinle mi?"

Conrad başını sallayarak Faye'in saçlarını yüzünden çekerken birazdan Allegra da diğer yanına eğildiğinde Faye hızla doğrulur. "Neler oluyor?"

Allegra ve Conrad iki taraftan onu tutarak sakinleştirirken Faye yanındaki Ruh Toplayıcı'nın dokunduğu yere bakar, sonra Conrad'a bakarken yutkunur. "Sen ölü değilsin..."

Conrad gülümser. "Değilim."

"Faye, beni dinle."

Faye başını çevirerek diğer yanındaki Allegra'ya bakarken güzel melek onun saçlarını kulağının arkasına alarak tane tane anlatır.

"Annen her şeyi düzeltebilmek için kendini feda etti, zaman dönüyor, Arela soyu yok oluyor..."

Faye'in ifadesi acıyla dolarken Allegra başını iki yana sallayarak gülümser. "Hiç acı çekmedi, ama son nefesinde bile seni düşünüyordu."

"Bununla yaşayamam Allegra, beni bırakın—"

"Hayır. Faye karnındaki çocuk şeytanın ya da karanlığın tohumu değil, ne olursa olsun o *senin.* Buradan bizimle çıkacaksın, yarın gün doğduğunda zaman dönecek ve yeryüzünde kalan bütün melekler hatıraları ve güçlerini bırakıp birer ölümlü olacaklar, ama biz bileceğiz, *senin için*. Sen bebeğini doğurduktan sonra ona biz bakacağız, koruyacağız."

Faye gözlerinden yaşlar süzülerek bir Allegra'ya bir de Conrad'a bakıyorken titreyen sesiyle konuşur:

"Ben onu göremeyecek miyim?"

Allegra üzüntüyle başını iki yana sallar. "Antlaşma böyle Faye. Bebek doğduğunda sen de ruhunu vereceksin. Çocuğunu doğurmak istiyorsun, değil mi?"

Faye ellerini karnına koyarak başını eğerken içinde her an daha da büyüyen ruhu hissediyor, ne şeytan, ne karanlık, ne kıyamet, hiçbir şey içinde büyüyen canın ışığını gölgeleyemiyorken Zarafet ve Sadakat meleği başını salladığında Allegra ve Conrad gülümseyerek geri çekilirler.

Faye onlara nereye gittiklerini sormak için başını kaldırdığında karşısında Michael'i görünce uzanarak sarışın adamın yüzünü tutar. Aydınlık melek gülümserken biraz sonra Faye gözlerini kapattığında saçları tekrar altın sarısına döner, ruhundaki mühür çözülürken, insanlığı kurtaran mucizenin son dileği gerçekleşir, kızı kurtulur...

*

"Yürüyün, hızlı!"

Eliza önünde yürüyen kadının beline silahı dayamış, iki yanından geçerek dışarı çıkan meleklere bakıyorken hemen ardından hızla arkasına bakarak başka kimsenin kalıp kalmadığını kontrol eder ve tekrar önüne dönerken birkaç adımın ardından yüzü güneşe çıktığında başını gökyüzüne kaldırır.

Güneş sanki bütün gücünü bir anda dünyaya veriyormuş gibi pırıl pırıl parlıyorken Eliza bir an sonra vücudundaki her şey durmuş gibi bakışları donarak başını indirir, silahı tutan eli yanına düşer ve genç kadının gözleri kayarak bedeni yere yığılır.

Gökteki güneş bugün için son kez parlar, zaman döner, Arela soyu son bulur ve Bencillik ve Kibir meleğinin ölümlü bedeni yeryüzünde kalırken ruhu gökyüzüne yükselir...

* * *

Son Söz

6 yıl sonra

"...bugün son askeri birlik de Irak'tan ayrıldı ve Orta Doğu'da süren savaş son bulurken dünya yeni bir çağa uyandı sayın seyirciler—"

Küçük parmaklar televizyonun kumandasında bir sürü değişik düğmeye baserken alet en sonunda yanlışlıkla kapandığında yaramaz ufaklık vazgeçer ve kumandayı bir kenara atıp evin içinde koşturmaya başlar. 6 yaşındaki sarışın çocuk, mavi gözleri cin gibi parlayarak iki katlı evlerinin salonuna girerken pencerenin önündeki büyük çam ağacına son süsü asan Allegra geri çekilip ağaca bakıyordur. Mavi gözlü minik adam rengarenk ağacı gördüğünde koşturur ve Allegra'nın bacaklarına dolanırken onun gibi kırmızı giyinmiş olan genç kadın yere çökerek küçük adama sarılır ve ağacı gösterir.

"Nasıl olmuş Silas? Beğendin mi?"

Silas başını sallarken Allegra'nın boynuna sarılarak yanağını onun yanağına yapıştırır ve büzüşmüş dudaklarının arasından sorar:

"Annem de görüyor mudur Legra?"

"Tabii görüyordur tatlım, bak, onun resmi de burada..."

Allegra uzanarak ağacın dallarına asılmış minnacık bir resim çerçevesini alır ve içindeki sarışın güzel kadını gösterirken Silas küçük parmaklarıyla annesinin yüzüne dokunur. O sırada içeri karlar içinde kalmış Conrad girerken başındaki bereyi ve kabanını çıkartıp bir kenara atar, sonra da ayakkabılarını çıkararak üşümüş ellerini birbirine sürterken salona girer. "Yılbaşı kartlarını gönderdim ve dışarısı buz gibi."

"Conrad, beni omzuna al! En yukardaki yıldıza dokunucam!"

Silas, Allegra'nın kollarından çıkıp Conrad'a atılırken uzun boylu adam sarışın ufaklığı yakaldığı gibi havaya kaldırır ve omuzlarına oturtup ağacın yanına götürürken Allegra da Faye'in resmi olan süsü tekrar ağaca asar...

*

Dünyanın bir ucunda kar fırtınaları arasında insanlar üşüyorken başka bir yerinde yazın en sıcak günleri yaşanıyordur. Kavurucu güneş günün sonuna yaklaştıkça ardında ılık bir rüzgar bırakıyorken batan güneşin en güzel göründüğü yerde sarı bir araba sahile yanaşmış, üzerindeki çift için adeta bir şezlong görevi görüyordur.

"Sana çok önemli bir haberim var."

Sam başını çevirerek yanında uzanmış olan Megan'a bakarken masmavi gözleri güneşin turuncu ışıklarıyla parlayan genç kadın gülümseyerek yavaşça Sam'in üzerine geçer ve onun göğsüne uzanırken konuşur:

"Dün akşam sen uyuduktan sonra Yıldız Savaşları'nın son filmini de izledim. Bitti."

Sam başını geri atarak kahkahalarla gülerken Megan onun göğsüne vurup çekilir ve gülerek isyan eder. "Yıldız Savaşları'nı izlememiş bir kadınla asla evlenemem dedin, izledik, şimdi de gülüyorsun!"

Sam gülmeyi bırakıp başını kaldırarak tekrar Megan'a bakarken elini kotunun cebine sokarak avcunda sakladığı bir şeyi çıkarır, Megan onun kapalı avcunu görünce gülümserken daha okumayı öğrenmeden önce sevdiği adamın gözlerine bakar. "Soruyu da soracak mısın?"

"Tek dizimin üzerinde çökmemi de ister misin?"

Megan omuzlarını silkerken Sam arabanın üzerinden kalkacak olur, ama Megan gülerek onu omuzlarından iterek tekrar yatırırken Sam avcunu açar, tek taş bir yüzük güneşin son ışıklarında parlarken genç adam sorar:

"Megan Adams, artık gerekli şartları da yerine getirdiğinize göre—"

Megan onun çenesini ısırır. "Aptal..."

Sam gülererek devam eder:

"Benimle evlenir misiniz?"

Megan önünde duran yüzüğe bakıyorken uzanarak alır ve yüzük parmağına takıp gülümserken Sam büyülenmiş gibi onu izliyor, yutkunarak genç kadının yüzünü tutar. "Megan?"

"Evet Sam."

Sam yüzü aydınlanarak gülümserken Megan uzanarak onu öper, sonra başını göğsüne yaslayarak ona sarılırken Sam derin bir nefes alarak batan güneşe ve upuzun kumsalda onları izleyen yüzlerce meleğe bakar.

Bir zamanlar Dokunulmuş olmak için yeteri kadar melek görememiş olan ölümlü, artık meleklerin yeryüzünde gözlere görünmeden dolaştığı bir çağda hepsini görebilen tek insan olmuş, gülümseyerek onun mutluluğunu izleyen Kanatlılara göz kırpar.

SON.